

Bách Bộ Ma Ảnh

Vô Danh

Hồi 1 Sát Thủ Vô Diện

Lạc Dương vốn bình nhật đã là chốn thị tứ nhộn nhịp. Bởi Lạc Dương là chốn dừng chân của những đoàn thương nhân của con đường tơ lụa. Từ Lạc Dương, những đoàn thương nhân rẽ tán ra khắp mọi nơi theo những con đường đã định sẵn để đến mọi nẻo đất xa xôi. Hôm nay Lạc Dương càng nhộn nhịp hơn, càng tung bừng nô nức hơn, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên của tiết xuân. Ngày đầu của Tết Nguyên Đán, người người, nhà nhà đều nô nức chờ đón một năm mới, và ngày mừng một là ngày đầu tiên của năm mới với niềm kỳ vọng vào một năm phát tài, phát lộc vô hạn sự như ý.

Nếu mọi nhà ở thành Lạc Dương nao nức chờ đến một ngày mới trong cái Tết ròn rã, thì tại tòa “Kiếm trang” lại càng nhộn nhịp hơn nữa, càng hoạt náo hơn trong bầu không khí vừa hoan hỷ vừa háo hức, bởi vì ngày nay cũng là ngày mừng thọ Lão trang chủ “Bách Kiếm Mạc Cự”, một kiếm khách lừng lẫy trên chốn giang hồ võ lâm, nói đúng hơn là một sư kiếm mà tất cả những ai dụng kiếm đều phải cúi đầu ngưỡng mộ. Mặc dù Bách Kiếm Mạc Cự lão trang chủ đã gác kiếm qui ẩn khỏi võ lâm, nhưng danh tiếng của người vẫn còn. Cho dù trên giang hồ không còn Bách Kiếm Mạc Cự nhưng Kiếm trang vẫn còn, và cái danh Sư kiếm vẫn còn đối với tất cả kiếm khách của giới võ lâm.

Tòa “Kiếm trang” hôm nay hoạt náo, với sự có mặt của không biết bao nhiêu kiếm thủ lừng danh đến để chúc thọ vị sư kiếm, nhưng đâu phải ai cũng có dịp, giải những ân oán trong giang hồ, thế mà đột nhiên Sư kiếm Mạc Cự lại tuyên cáo rửa tay gát kiếm qui ẩn khỏi võ lâm.

Không chỉ rửa tay qui ẩn giang hồ võ lâm, Bách Kiếm Mạc Cự còn kiến tạo ra một tòa biệt lầu, hay đúng hơn là khu lãnh địa dành riêng cho bản thân mình. Một khu lãnh địa với kiến trúc tám vòng tường xây theo đồ hình bát quái, và tròn ốc. Tòa biệt lầu của Bách Kiếm Mạc Cự tọa lạc ngay chính giữa, trên đỉnh một quả đồi, nằm trong khuôn viên Kiếm trang.

Bách Kiếm Mạc Cự chưa từng ra khỏi lãnh địa của mình kể từ lúc rửa tay qui ẩn khỏi giang hồ. Thậm chí không một người nào được vào biệt lầu của lão kiếm khách. Tòa biệt lầu với tám vòng tường với kiến trúc bát quái theo hình tròn ốc chẳng khác nào một cấm thành, mà một con ruồi cũng không thể lọt được tới bên trong.

Chính nơi lưu ngụ của Bách Kiếm Mạc Cự khiến người võ lâm tò mò, và cuối cùng người ta cũng quen với biệt lầu như cấm thành kia. Có lẽ lão kiếm khách không muốn chen chân vào chốn giang hồ, không bao giờ tái xuất giang hồ, cũng như không muốn giới võ lâm chen vào cuộc sống riêng tư của lão. Bách Kiếm Mạc Cự có lẽ quá chán ngán với những ngày hành hiệp võ lâm, mưu cầu danh lợi, và nay muốn ẩn thân trong sự biệt lập riêng của mình, hay còn một nguyên nhân gì khác hơn nữa. Nếu có nguyên nhân khác, có lẽ chỉ có Bách Kiếm Mạc Cự là biết được thôi. Chẳng một người nào biết được trong tòa biệt lầu

kia, Bách Kiếm Mạc Cự sư kiếm đang làm gì, nghĩ gì, và lão lặng lẽ sống như thế nào?

Ngay cả trong cái ngày đầu năm của Tết Nguyên Đán, tất cả mọi nơi trong Kiếm trang đều rộn rịp đón ngày đầu xuân, và người người, nhất là những ai dụng kiếm đều muốn được diện kiến vị sư kiếm kỳ tài của võ lâm, thế mà vùng lãnh địa biệt lâu của Bách Kiếm Mạc Cự vẫn vắng lặng như tờ. Sự tĩnh lặng đó tạo ra một khoảng không gian riêng biệt, khác hẳn với sự hoạt náo bên ngoài.

Lão Kiếm khách Mạc Cự ngồi một mình trong gian đại sảnh của tòa biệt lâu với vẻ trầm tư, và sự kiên nhẫn chờ đợi của một người lịch duyệt giang hồ. Lão phóng tầm mắt nhìn qua khung cửa sổ, nhìn khu hoa viên với những cánh bướm đang chao lượn trên vườn hoa đủ màu sắc.

Mùi trầm hương từ chiếc lư đồng tỏa ra khắp gian đại sảnh tạo nên khoảng không gian trầm lắng. Thịnh thoảng lão kiếm khách họ Mạc lại nhìn xuống cánh hoa huệ trắng để trên bàn, rồi nhẩm nói :

- Sát Thủ Vô Diện.

Thốt ra lời nói đó lão kiếm khách Bách Kiếm Mạc Cự lại vuốt râu, nhưng rồi buông tiếng thở dài. Chẳng biết cái ngoại hiệu “Sát Thủ Vô Diện” tác động gì đến lão kiếm khách mà xem ra lão có vẻ trầm tư suy nghĩ vô cùng. Sát Thủ Vô Diện là ai tại sao y lại có thể tác động đến Kiếm trang chủ Mạc Cự. Y hẳn phải biết tiếng tâm lòng lầy của vị sư Kiếm trang chủ Kiếm trang chứ. Nếu y biết mà vẫn tạo cho Lão trang chủ Kiếm trang nổi suy tư trầm mặc thì y đúng là một con người ngoài sức tưởng tượng của giới võ lâm. Sát Thủ Vô Diện là ai, điều đó có lẽ chỉ một mình Bách Kiếm Mạc Cự trang chủ biết mà thôi. Biết con người như thế nào nên Mạc Cự sư kiếm mới cho xây tòa biệt lâu chẳng khác nào cấm thành kiên cố, để không một người nào khả dĩ xâm nhập được.

Bách Kiếm Mạc Cự từng ngang dọc trên giang hồ, lão đâu thiếu kẻ thù, thậm chí không phải là kẻ thù thì cũng muốn đánh bại lão, để trở thành người nổi danh, nhưng lão Mạc chưa từng gặp một đối thủ nào, nhưng hôm nay lão phải e dè trước con người mà lão chưa từng thấy mặt. Một con người mà lão chỉ được thông tin bằng cánh hoa huệ trắng. Chỉ một đóa hoa huệ trắng tinh đó thôi, nhưng lại tạo ra trong Bách Kiếm Mạc Cự một nỗi lo âu ngơ ngẩn, bần thần, thậm chí phải gọi là bần chồn.

Đại tổng quản Tô Dân từ ngoài cửa bước vào với dáng đi nhanh nhẹn. Đây là con người duy nhất được Mạc Kiếm trang chủ tin tưởng cho vào tòa biệt lâu này. Đại tổng quản Tô Dân được quyền đó bởi vì lão là người không biết võ công. Nói khác hơn, lão Tô là người trung thành tuyệt đối với Bách Kiếm Mạc Cự, và lại căm ghét võ công nữa.

Chính vì những lẽ đó mà Đại tổng quản Tô Dân mới có được đặc quyền đến biệt lâu để chờ sự sai bảo của Bách Kiếm trang chủ Mạc Cự.

Đại tổng quản Tô Dân bước đến trước mặt Kiếm trang Trang chủ Mạc Cự, ôm quyền từ tốn nói :

- Hôm nay có người đến tiền Lão trang chủ đi.

Lão Mạc neho mày :

- Ai?

- Sát Thủ Vô Diện.

Lão Mạc nhíu mày :

- Sát Thủ Vô Diện? Hắn đang ở đâu?

Đại tổng quản Tô Dân từ tốn nói :

- Hắn đang đứng trước Lão trang chủ.

Lời nói của Đại tổng quản Tô Dân khiến cho Bách Kiếm Mạc Cự đứng hần lên. Lão nhìn vị Đại tổng quản tuyệt đối trung thành với mình bằng ánh mắt vừa hoài nghi vừa ngơ ngẩn, rồi mới nói :

- Lão Tô đang định bôn cột với lão phu đó à? Lão mà là Sát Thủ Vô Diện?

- Tô Dân là Sát Thủ Vô Diện, Bách Kiếm Mạc Cự cũng có thể là Sát Thủ Vô Diện.

- Bôn Trang chủ không tin được lời của lão.

Đại tổng quản Tô Dân mỉm cười mỉa :

- Tin hay không tin tùy ở Trang chủ. Nhưng có một điều, Trang chủ phải đi, đi bằng chính kiếm thuật của mình. Kẻ dụng kiếm thì phải chết bằng kiếm, người dụng đao thì phải chết bằng đao. Ai gieo nghiệp gì thì chết bằng quả nấy Bách Kiếm Mạc Cự Lão trang chủ đã được định giá rồi.

Hai tay Mạc Cự nắm lại thành hai thoi quyền :

- Nghe lão Tô nói... người đứng là Sát Thủ Vô Diện.

Đại tổng quản Tô Dân chỉ về phía giá kiếm :

- Mời Lão trang chủ.
- Lão phu quả là không tin nổi.

Mặc dù nói vậy nhưng Bách Kiếm Mạc Cự vẫn bước đến giá kiếm. Thanh trường kiếm nằm trên giá đỡ, thanh trường kiếm đã từng tạo ra uy danh lừng lẫy của Kiếm trang Trang chủ Mạc Cự.

Đặt tay vào đốc kiếm, lão Mạc sẽ lấy lại phong độ của một kiếm khách hào hùng năm nào. Mặc dù đã gát kiếm, rửa tay qui ẩn khỏi giang hồ, nhưng với kiếm thì lão Mạc luôn tâm định đó là tri kỷ, đó là vật bất ly thân, đó là hào khí dũng lược của lão. Nhưng lần này đặt tay vào đốc kiếm, Bách Kiếm Mạc Cự lại có một cảm nhận hoàn toàn khác thường. Lão ngờ kiếm rất xa lạ với lão, và thay vào đó là nỗi bồn chồn lạ thường.

Chính cảm giác mơ hồ đó, lão Mạc phải nghĩ thầm :

- “Quái lạ! Ta có còn là ta không. Hay đây là thời điểm sau cùng quyết định số phận mình”.

Lão rít một luồng chân ngưng căng phồng lồng ngực rồi giả là nói :

- Tô tổng quản! Lão có thật là Sát Thủ Vô Diện.
- Tất cả mọi người đều có thể là Sát Thủ Vô Diện.
- Lão nói câu này buộc bọn Trang chủ phải tin lão là Sát Thủ Vô Diện. Nếu vậy lão phu muốn biết lão phải ra đi vì cái gì?

- Lão trang chủ ra đi bởi Hoa huệ trắng.

Bách Kiếm Mạc Cự nắm cứng tay vào đốc kiếm. Lão buột miệng nhảm nói :

- Hoa huệ trắng.

Bách Kiếm Mạc Cự quay ngoắc lại.

- Trình Tú Trình ư?

Cùng với lời nói đó, trường kiếm được rút ra khỏi vỏ. Lưỡi kiếm sáng ngời phát màu xanh biếc. Chỉ nhìn thấy lưỡi kiếm của Mạc Cự thôi đủ biết lão là một kiếm khách như thế nào rồi. Chỉ có những kiếm khách vị kiếm, sống vì kiếm mới có được một thanh kiếm quái như vậy.

Một thanh kiếm với ánh sáng màu xanh tỏa ra biểu thị sát kiếm trùng điệp. Thứ sát kiếm mà bất cứ một người nào dụng kiếm cũng mơ mình sẽ có được nó.

Đại tổng quản Tô Dân định nhìn nhìn lão Mạc :

- Trang chủ được quyền phát kiếm chiêu.

Bách Kiếm Mạc Cự định mũi kiếm vào ngay giữa tam tinh Đại tổng quản Tô Dân.

- Bọn Trang chủ đã rửa tay gác kiếm qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ, nhưng hôm nay đã lại được dụng kiếm và biết được bản lĩnh của Sát Thủ Vô Diện. Có một điều lão phu không ngờ Sát Thủ Vô Diện lại là Đại tổng quản Tô Dân, một con người chẳng màn gì đến võ công.

- Điều đó không quan trọng. Hôm nay là Tô Dân, ngày mai là con người khác.

Lời còn đọng trên hai cánh môi Đại tổng quản Tô Dân thì Bách Kiếm Mạc Cự khẽ lắc lưỡi kiếm. Một chớp quang xanh rờn thoát ra từ lưỡi kiếm của lão cắt đến Đại tổng quản Tô Dân.

Ánh sáng chớp quang đỏ với mục đích làm cho lão Tô phải lóa mắt, để liền sau chớp quang kia là muôn vàn những bông hoa kiếm tạo ra một màn lưới trùng điệp chụp tới.

Thế kiếm uy mãnh của Bách Kiếm Mạc Cự đúng là một tuyệt kiếm cao chiêu mà chỉ có người nhập tâm kiếm ý mới có thể phát tác được. Cả một màn kiếm ảnh phủ lên thân pháp của Đại tổng quản Tô Dân, nhưng tưởng sẽ cắt lão Đại tổng quản họ Tô thành trăm mảnh.

Kiếm được rút về, màn kiếm biến mất, nhưng Tô Dân vẫn đứng một chỗ còn Bách Kiếm trang chủ Kiếm trang Mạc Cự thì tự hạ thanh trường kiếm xuôi theo thân hình.

Thanh trường kiếm với sắc quang xanh rờn tuột khỏi tay lão Mạc rơi xuống sàn gạch.

Keng...

Bách Kiếm trang chủ nhìn Đại tổng quản Tô Dân :

- Người là ai?
- Sát Thủ Vô Diện!

Cùng với lời nói của Đại tổng quản Tô Dân thì một giọt máu cũng rịn ra từ yết hầu của lão Mạc. Cùng với giọt máu rịn ra đó, trên mũi kiếm của lão cũng đọng một giọt máu như hạt đậu đỏ.

Mạc Cự dẫn đến một bộ.

- Binh khí của ngươi là gì?

Đại tổng quản Tô Dân chỉ vào lưỡi kiếm của Mạc Cự :

- Kiếm của Lão trang chủ là kiếm của ta.

- Lão phu đã hiểu. Ngươi đã đạt tới cảnh giới dụng ngay ý của người để giết người.

Chẳng còn người nào có thể đáng gọi là đối thủ của ngươi. Ai sẽ là đối thủ của ngươi?

Đại tổng quản Tô Dân nhếch môi cười rồi nói :

- Ta đi tìm một chiêu kiếm nhưng không có. Ta đang là kẻ cô độc, ngay cả Bách Kiếm trang chủ cũng không cho ta cơ hội để trở lại với người của võ lâm. Cô độc vẫn là cô độc.

Đại tổng quản nói dứt lời quay bước.

Y vừa quay bước thì Bách Kiếm trang chủ Kiếm trang Mạc Cự cũng đổ nhào đến trước, ngã xấp xuống sàn gạch. Người lão hơi giật nhẹ một cái hai bàn tay nắm lại thành hai thoi quyền để hồn nhanh chóng trút ra khỏi xác.

Lão Tôn bước đến cửa đại sảnh thì một người vận trang phục cũng giống như hai giọt nước. Họ dừng bước đối nhãn với nhau.

Vẻ mặt ngơ ngác, ngơ ngàng hiện rõ mồn một trên dung diện người mới tới, thậm chí lão còn không tin vào mắt mình mà phải dụi mắt như thể muốn thẩm chứngnhãn quang của lão có bị hoa hay không?

Lão Tô không ngơ ngẩn bởi thấy một người giống mình tợ như hai giọt nước.

Sát Thủ Vô Diện vượt râu lão Tô. Đến lúc đó lão Tô mới giật mình buột miệng :

- Ngươi là ai?

- Đại tổng quản Tô Dân!

Y nói rồi bước thẳng qua trước mặt gã đi về phía cửa.

Lão Tô quay mặt nhìn theo cho đến khi Sát Thủ Vô Diện đã mất sau vòm cửa ăn thông qua vách tường bên kia. Lão Tô lại dụi mắt rồi chẳng biết lão nghĩ gì mà ngã nhào ra bất tỉnh chẳng còn biết gì nữa.

Hồi 2

Sát nghiệp

Ngồi trước tấm gương đồng, Dương Đình Tuyết Anh ngắm bóng mình hiện ra trong tấm gương đồng. Chỉ còn không đầy một cánh giờ nữa thôi nàng sẽ thay đổi. Từ một trinh nữ, Tuyết Anh sẽ bước lên kiệu hoa rồi trở thành Tổng phu nhân.

Suy nghĩ của nàng bây giờ là những khoảng mâu thuẫn với nhau. Nàng vừa hối tiếc tự hiểu ra rằng nàng sắp có một sự thay đổi lớn lao trong cuộc đời. Cùng với ý nghĩ đó, Tuyết Anh lại mơ đến những ngày sắp tới. Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi mọng chín của nàng, cùng với sự thay đổi của sắc diện.

Tuyết Anh nhỏ nhẹ nói một mình :

- Tổng Thừa Ân...

Mỗi lần nàng gọi đến tước danh Tổng Thừa Ân thì lại cảm nhận một niềm hoan hỷ vô cùng. Chàng và nàng cuối cùng rồi cũng tay trong tay như chim liền cánh, cây liền cành. Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng với vẻ thẹn thùng khi nghĩ tới khoảnh khắc sắp đến đây. Một khoảnh khắc mà bản thân nàng cũng đang chờ đợi.

Tuyết Anh nhìn bóng mình nói tiếp :

- Rồi Tổng đại ca sẽ đối xử tốt với mình mà.

Thốt ra lời nói đó, Dương Đình Tuyết Anh áp tay trái để lắng nghe tiếng đập của con tim mình. Nàng đang hồi hộp và cũng đang mẫn nguyện với những gì đã đến và sắp đến. Nàng sẽ là một Tổng phu nhân đoan thực và biết chăm sóc cho tướng công của mình. Nàng mẫn nguyện với những ý tưởng đang lướt qua trong tâm thức mình.

Một tiếng động rất nhẹ sau lưng.

Tiếng động nhẹ cũng đủ làm cho Tuyết Anh hồi hộp hơn. Nàng nghĩ thầm :

- “Chưa đến thời khắc đón dâu mà huynh ấy đến sớm như vậy à?”

Ý niệm đó lướt qua đầu khiến cho Tuyết Anh càng bồn chồn hơn nữa.

Nàng không dám nhìn lại vì nỗi thẹn thùng khi phải đối nhãn với người mình yêu, người mình thương.

Một con người lừng lững hiện ra trong tấm gương đồng đứng ngay sau lưng nàng.

Người đó không phải là Tổng Thừa Ân, một con người mà Tuyết Anh chẳng hề biết.

Tuyết Anh làm sao chấp nhận một kẻ xa lạ tự dưng xuất hiện một cách đường đột trong gian biệt phòng của nàng. Gian biệt phòng mà trong thời khắc này không một ai được quyền bước qua ngưỡng cửa, ngoài trừ một người duy nhất, đó là Tổng Thừa Ân.

Dương Đình Tuyết Anh quay ngoắt lại :

- Công tử là si?

Gã điềm nụ cười mỉm nhìn nàng :

- Tiểu thư đẹp lắm.

Tuyết Anh lập lại câu hỏi của nàng :

- Người là ai? Tại sao lại mạo muội bước vào biệt phòng của ta. Công tử biết đây là điều cấm kỵ?

- Điều đó tại hạ không quan trọng mà việc tại hạ phải làm còn quan trọng hơn.

Tuyết Anh nhận ra ánh mắt lạnh lùng và vô cảm của gã. Nàng bắt giác lùi lại một bộ :

- Công tử muốn gì?
- Nếu nói tại hạ muốn gì thì phải trả lời tiểu thư tại hạ muốn rất nhiều, nhưng lúc này đây, tại hạ chỉ muốn mỗi một việc duy nhất.
- Việc gì?
- Giết tiểu thư.

Tuyết Anh tái mặt bởi câu nói của gã. Nàng hồi hộp miễn cưỡng hỏi :

- Tại sao công tử lại muốn giết ta. Ta và công tử không có quan hệ gì, cũng không có hận thù gì. Hôm nay lại là ngày hoan hỷ của Tuyết Anh này. Thật ra công tử muốn gì?

Gã nhướn đôi chân mày lưỡi kiếm, từ tốn nói :

- Tại hạ đã nói rồi.

Sắc diện của Tuyết Anh càng nhợt nhạt hơn :

- Tại sao lại muốn giết Tuyết Anh này?
- Bởi tiểu thư đã được định giá.

Y nói rồi dẫn đến trước mặt nàng.

Tuyết Anh thối bộ, vô hình trung làm ngã tấm gương đồng.

Tấm gương rơi khỏi giá đỡ, ngã xuống sàn biệt phòng.

- Xoảng...

Âm thanh đó vừa dứt thì gã công tử điểm tới tam tinh nàng.

Tuyết Anh chỉ kịp nhận biết một tia sét đầy uy lực chết người đâm bổ vào tam tinh nàng. Cùng với tia sét dữ dội đó là một bức màn trắng toát chụp lên rồi nàng chẳng còn biết gì nữa. Tất cả diễn ra quá nhanh khiến nàng không kịp nhận ra chuyện gì đã xảy đến với mình, mà nhanh chóng trôi tuột vào cõi vô thức. Điều nàng nhận biết sau cùng là bức màn trắng cùng với sự hụt hẫng của thể xác lẫn tâm thức. Tất cả trôi qua thật nhanh rồi nàng không còn biết gì nữa, kể cả sự đau đớn.

Nhìn xác Dương Đình Tuyết Anh, gã công tử thả xuống một cánh hoa huệ cùng một nén bạc, sau đó quay bước ra khỏi biệt phòng nàng, rồi đóng cửa lại như cũ. Gian biệt phòng của Dương Đình Tuyết Anh ngoài chiếc gương đồng nằm dưới đất bên cạnh xác nàng, tuyệt nhiên không mất mát một thứ gì.

Tất cả gần như nổ tung trong trang viên “Bách Hoa trang”, khi cái chết của Dương Đình Tuyết Anh được phát hiện, cùng với đoàn kiệu hoa tiến vào trong trang.

Không khí Bách Hoa trang đang từ ngày hoan hỷ của vị tiểu thư Dương Đình Tuyết Anh giờ một màu tang tóc thê lương.

Tổng Thừa Ân trong bộ trang phục lễ tân lang đứng thừ ra. Chàng gần như chẳng còn suy nghĩ gì. Tất cả trong chàng là một sự trống vắng lạ thường và không định được lúc này mình phải làm gì và suy nghĩ gì. Tất cả đối với chàng giờ đây chỉ là sự trống rỗng, lạc lõng đến trơ trọi. Tổng Thừa Ân cầm lấy cánh hoa huệ trắng tinh và nén bạc, rặng trên cần vào môi dưới, chàng nhìn thi thể của Tuyết Anh, với trang phục tân nương được đặt nằm trên tràng kỷ.

Tim Thừa Ân quặn nhói với câu hỏi thầm trong đầu :

“Ai đã giết nàng? Ai đã làm điều này? Tại sao nàng phải chết ngay trong cái ngày thành thân với chàng. Ai đã nhẫn tâm tàn nhẫn giết Tuyết Anh của Tổng Thừa Ân? Ai... ai?”

Cùng với ý niệm đó, răng trên của Tổng Thừa Ân cắn vào môi dưới.

Đôi mắt chàng ráo hoảnh, không một giọt nước mắt rịn ra. Có lẽ cái đau của sự mất mát đã khiến Tổng Thừa Ân trở thành kẻ chẳng còn nước mắt để tổng tiền người mỹ nữ sắp trở thành nương tử của mình.

Chàng chỉ còn biết nhìn Dương Đình Tuyết Anh nằm trên tràng kỷ.

Nàng thật ngây thơ, và đoan thực trong tâm trí Tổng Thừa Ân, nhưng giờ đây nàng đã không còn. Nàng đã ra đi mãi mãi vĩnh biệt chàng.

Một sự ra đi mà chàng sẽ không bao giờ gặp lại. Có chăng chỉ còn trong giấc mộng hoài niệm hư vô và không thực.

Tổng Thừa Ân buông tiếng thở dài, bước ra khỏi phòng Dương Đình Tuyết Anh.

Chàng tiến về phía hòn giả sơn.

Nhìn hòn giả sơn do chính tay chàng và nàng đắp nên, Thừa Ân ngỡ như Tuyết Anh vẫn còn đâu đó trông

cuộc đời này. Thừa Ân hồi tưởng lại quá khứ để rồi cảm nhận một sự trống vắng hơn trong tâm thức mình, chàng băng quơ nói một mình :

- Thế là nàng đã đi rồi.

Có những bước chân tiến đến sau lưng Thừa Ân, nhưng chàng không quay lại mà vẫn chú nhãn vào hòn giả sơn.

“Phu Phụ Thâm Tình”.

- Tổng huynh, Dương Đình Tuyết Anh tỷ tỷ đã đi rồi.

Thừa Ân nhìn lại :

- Mỹ Diện muội, vì sao Tuyết Anh lại bị người ta giết.

- Muội cũng không biết.

Nàng nói rồi cúi mặt nhìn xuống. Hai giọt lệ rịn ra khóe mắt nàng, nhiều xuống mũi hài. Nàng ngẩng lên nhìn Thừa Ân. Đôi mắt to đen láy, còn phủ một màn nước mắt, một đôi mắt thật mơ màng và đầy chất lãng mạng. Dương Đình Mỹ Diện nhỏ nhẹ nói :

- Tổng huynh có thể tìm ra người thủ ác giết Tuyết Anh tỷ tỷ chứ?

- Bây giờ thì chưa, nhưng nhất định Tổng Thừa Ân này sẽ tìm ra kẻ đó. Dù hấn là ai cũng phải trả cái giá này.

Mỹ Diện buông tiếng thở dài :

- Tổng huynh định làm gì?

Tổng Thừa Ân nhìn Dương Đình Mỹ Diện. Chàng khẽ lắc đầu :

- Huynh cũng chưa biết mình phải làm gì. Nhưng rồi sẽ có rất nhiều chuyện để huynh phải làm. Huynh sẽ đi tìm kẻ để lại nỗi đau này cho huynh.

Nàng nhìn Thừa Ân :

- Tuyết Anh tỷ tỷ không muốn Tổng huynh dấn thân vào chốn nguy hiểm đâu.

- Huynh chấp nhận.

Thừa Ân chấp tay sau lưng, quay mặt nhìn lại hòn giả sơn. Hai cánh môi của chàng khẽ mím lại, Thừa Ân nghĩ thâm trong đầu :

- “Tuyết Anh. Rồi huynh sẽ tìm ra người thủ ác giết muội. Buộc y phải nói cái gì đã khiến y làm chuyện này.”

Mỹ Diện buông tiếng thở dài :

- Huynh sẽ đi tìm người thủ ác ư?

Thừa Ân gật đầu :

- Huynh sẽ đi, đi đến tận cùng vụ huyết án này. Cho dù huynh có phải trả giá bằng chính sinh mạng mình.

Mỹ Diện lắc đầu :

- Tổng huynh, Tuyết Anh tỷ tỷ không muốn điều đó đâu.

- Bây giờ Tuyết Anh đã đi rồi, đã rời khỏi cõi tục sinh. Tuyết Anh đã không còn quyết định điều gì nữa trong cõi nhân sinh này. Dù muốn hay không thì Tổng Thừa Ân này cũng phải đòi cho được sự công bằng cho Dương Đình Tuyết Anh. Huynh phải đòi cho được.

Tổng Thừa Ân quay bước đi.

Mỹ Diện nhìn theo sau lưng Thừa Ân. Ráng chiều hắt ánh nắng yếu ớt tạo ra một chiếc bóng dài trên nền đất.

Mỹ Diện nhìn theo chiếc bóng của Tổng Thừa Ân mà bất chợt nghĩ đến linh hồn của Dương Đình Tuyết Anh đang dõi theo, hoặc đang bước đi cùng với chàng.

Nàng buông tiếng thở dài rồi cúi mặt nhìn xuống.

* * * * *

Mặc dù đã ngoài ngũ tuần nhưng Thần Thâu Bửu Chính Tư vẫn chưa mất đi sự nhanh nhẹn và cá tính phóng đãng.

Vây quanh lão là những nàng kỹ nữ chỉ chạc tuổi con hoặc cháu, thế mà lão rất dửng dưng không màn đến điều đó.

Tựa lưng vào thành chiếc ghế, giang rộng hai tay qua vai hai ả kỹ nữ, còn người thứ ba thì đang đứng sau lưng đập vai lão.

Ả kỹ nữ ngồi bên phải tợp một ngụm rượu rồi kéo lão Bửu về phía nàng. Ả áp môi mình vào môi lão Bửu từ từ nhả ngụm rượu vào miệng lão. Lão Bửu uống ngay lấy ngụm rượu ả mớm cho lão. Rượu chảy ra hai bên mép lão. Uống xong ngụm rượu đó, Thần Thâu Bửu Chính Tư đắc ý phá lên cười khanh khách. Lão có vẻ thích thú vô cùng khi được mỹ nữ hầu hạ mớm rượu cho mình. Làm sao mà lão Bửu không thích được, khi ở cái tuổi của lão mà lại được một lúc ba mỹ nhân hầu hạ. Lão đúng là người có diễm phúc nhưng xét cho cùng chắc hẳn lão phải có nhiều ngân lượng mới được hưởng thụ cuộc sống phóng đảng như thế này.

Lão Bửu đang đắc ý cất tràng cười khoái trá thì cửa biệt phòng dịch mở. Tổng Thừa Ân bước vào. Thừa Ân nhìn lão Bửu.

Lão Bửu ngưng ngay tràng tiếu ngạo mà nhìn Thừa Ân.

Ánh mắt khe khắt và lạnh lùng của Tổng Thừa Ân khiến lão Bửu mất ngay sự hứng thú vừa mới trỗi dậy trong nội thể lão.

Ba ả kỹ nữ nhìn Thừa Ân với ánh mắt ngán ngại.

Thừa Ân bước đến bên bàn lão Bửu.

Lão Bửu giả là cười :

- Tổng lão đệ, mời ngồi Thừa Ân nhìn qua ba ả kỹ nữ.

Lão Bửu nhận ra ngay ý nghĩa của cái nhìn đó, liền giả là nói :

- Các nàng lui ra đi. Khi nào cần lão huynh sẽ gọi.

Ba ả kỹ nữ không cần lão Bửu nói lần thứ hai, lặng lẽ lui ra khỏi biệt phòng.

Lão Bửu giả là cười với Thừa Ân rồi chúc rượu và hai chiếc chén.

Lão vừa chúc rượu vừa nói :

- Lão huynh đã biết chuyện của lão đệ... lão huynh thành thật chia buồn với lão đệ.

Nói rồi lão bung chén rượu hướng về phía Thừa Ân :

- Uống với lão huynh nào!

Thừa Ân bung chén uống cạn rồi đặt xuống bàn.

Lão Bửu cũng uống của số rượu chúc ra chén rồi để xuống nhìn chàng. Lão giả là nói :

- Tổng Thừa Ân! Hôm nay lão huynh sẽ uống với lão đệ thật say, say cho đến khi tổng tiền nỗi buồn của lão đệ ra khỏi tâm thức. Có như vậy lão huynh mới an tâm.

Thừa Ân nhìn lão, khẽ lắc đầu :

- Tổng Thừa Ân này không uống say.

- Đệ không muốn dụng rượu để tổng tiền nỗi buồn của rình sao?

Lão Bửu vuốt râu giả là nói tiếp :

- Khi người ta gặp chuyện buồn thì rượu là liều thuốc thần tiên đưa nỗi buồn đó. Lão đệ cứ uống thật say thì ưu tư phiền muộn sẽ chóng qua thôi. Ta biết lão đệ đang buồn, và sẵn sàng bồi tiếp hầu rượu với lão đệ.

Thừa Ân từ từ đứng lên. Chàng nhìn chăm chăm vào mắt lão Bửu.

- Tổng Thừa Ân này không phải tìm đến lão huynh để uống rượu giải sầu. Tổng Thừa Ân này không dùng rượu để khóa lấp thực tại mình đang có, mà đến tìm lão huynh vì một lý do khác.

Đôi chân mày của lão Bửu nhíu lại.

Lão miều cưỡng hỏi :

- Tổng Thừa Ân lão đệ tìm đến lão huynh không phải vì lý do đối ẩm giải sầu, vậy vì lý do gì nào. Đừng để lão huynh phải bối rối nghĩ Tổng Thừa Ân đòi nợ ta đấy nhé.

- Thừa Ân này không đòi nợ lão huynh. Nhưng nếu cần Tổng Thừa Ân này vẫn có thể đòi nợ lão huynh.

Lời nói này của Tổng Thừa Ân tạo ngay ánh mắt bối rối nơi Thần Thâu Bửu Chính Tư. Lão gượng cười :

- Tổng Thừa Ân tìm Bửu Chính Tư vì lý do gì?

Tổng Thừa Ân lấy trong ống tay áo ra một chiếc khăn lụa màu đỏ ối đặt lên bàn rồi cẩn thận mở ra. Trong tấm khăn lụa đó là cánh hoa huệ trắng cùng một nén bạc.

Thừa Ân nhìn lão Bửu :

- Lão huynh nhận ra những thứ này của ai?

Lão Bửu nhìn cánh hoa huệ và nén bạc gần như không chớp mắt. Lão nhìn một lúc rồi mới ngẩng lên nhìn

Thừa Ân :

- Những thứ này ở đâu lão đệ có?
- Sát thủ giết Dương Đình Tuyết Anh để lại.

Lão Bửu vuốt râu, lắc đầu :

- Quái lạ thật, không thể nào tin được.
- Nói vậy là lão huynh biết hung thủ là ai?

Lão Bửu buông tiếng thở ra, rồi vuốt râu nhìn Thừa Ân. Lão trang trọng nói :

- Phải chăng lão đệ định trả thù?

Thừa Ân gật đầu :

- Không sai, Thừa Ân này phải tìm ra người đó.
- Lão huynh có một lời khuyên. Không biết Tổng Thừa Ân lão đệ có nghe không.
- Lão huynh muốn khuyên gì?
- Nếu đúng sát thủ giết Dương Đình Tuyết Anh để lại cánh hoa huệ và nén bạc này thì lão đệ nên bỏ qua chuyện này, đừng truy cứu làm gì.

Thừa Ân cau mày :

- Sao lại không truy cứu?
- Kẻ sát thủ không phải tầm thường đâu. Lão huynh chỉ lấy làm lạ, tại sao giết Tuyết Anh mà lại là con người này.

Thừa Ân nhìn chăm chăm vào mặt lão Bửu.

- Đến lúc Tổng Thừa Ân đòi nợ lão huynh. Món nợ hôm nay Tổng Thừa Ân cứu lão huynh khỏi thiên lao nha môn, bây giờ huynh phải trả.

- Ồ...

Thừa Ân trang trọng gần từng tiếng :

- Đừng đòi hy vọng chạy trốn sự đòi nợ của Tổng Thừa Ân. Chủ nhân của cánh hoa huệ trắng cùng nén bạc này là ai. Chỉ cần lão huynh nói xem như huynh đã trả xong nợ cho Tổng Thừa Ân.

Lão Bửu buông tiếng thở dài từ từ ngồi xuống ghế. Lão nhìn Thừa Ân :

- Nói như vậy, Tổng Thừa Ân không tiếp nhận lời khuyên của lão huynh.

Thừa Ân buông một câu cụt lùn :

- Không. Tổng Thừa Ân không phải là kẻ chỉ biết chạy trốn thực tại mà luôn biết nhìn thẳng vào thực tại mình phải gánh lấy nó.

Lão Bửu buông tiếp một tiếng thở dài nữa rồi nói :

- Nếu lão nói huynh biết chủ nhân của cánh hoa huệ này và nén bạc kia thì cũng không đúng. Nhưng lão huynh biết chủ nhân của hai thứ đó là một sát thủ cực kỳ lợi hại với ngoại hiệu là “Sát Thủ Vô Diện”. Một sát thủ mà mọi người nào không biết mặt ra sao. Nhưng võ công của người này thì phải nói là quý khốc thần sầu.

Lão im lặng nhìn Thừa Ân.

- Lão huynh nói như thế, Tổng Thừa Ân có thể hình dung ra chủ nhân của cánh hoa huệ và nén bạc.
- Lão huynh có thể nói rõ hơn được nữa không?

Lão Bửu lưỡng lự rồi nhìn Tổng Thừa Ân nói tiếp :

- Tổng Thừa Ân hẳn có nghe tiếng tăm của Bách Kiếm trang chủ Mạc Cự chứ?
- Tổng Thừa Ân có nghe qua tiếng tăm của con người này.
- Lão Kiếm trang chủ Mạc Cự đã bị chủ nhân cánh hoa huệ và nén bạc này sát tử đó, mặc dù lão Mạc đã qui ẩn giang hồ, tự giam mình trong một tòa biệt lâu có tám vòng tường bao bọc, mà một con ruồi cũng không bay vào được.

Thừa Ân bùng rượu chuốc ra chén.

Trong khi Thừa Ân chuốc rượu, lão Bửu nói tiếp :

- Lão huynh không phải tâng bốc Sát Thủ Vô Diện để hù dọa lão đệ đâu, là sự thật, mà người võ lâm ai ai cũng biết chứ không phải một mình lão huynh.

Thừa Ân bùng chén rượu đẩy về phía lão Bửu.

- Tổng Thừa Ân kính lão huynh một chén rượu.

Lão Bửu miễn cưỡng đón lấy chén rượu. Hai người cùng uống cạn.

Thần Thâu Bửu Chính Tư đặt chén xuống bàn nhìn Tống Thừa Ân.

Tống Thừa Ân băng quơ nói :

- Lão huynh đã uống một chén rượu của Thừa Ân, hãy cho Tống Thừa Ân biết phương cách nào có thể tìm ra Sát Thủ Vô Diện.

Lão Bửu lắc đầu :

- Lão huynh đã nói vậy rồi, Tống Thừa Ân cũng không bỏ ý niệm đi tìm Sát Thủ Vô Diện ư?

Tống Thừa Ân đi tìm Sát Thủ Vô Diện chứ không phải lão Thần Thâu Bửu Chính Tư.

Nếu kẻ phải chết bởi sát chiêu của “Sát Thủ Vô Diện” thì kẻ đó là Tống Thừa Ân chứ không phải là Thần Thâu Bửu Chính Tư.

Thừa Ân nói rồi lại bung bầu rượu chuốc ra hai chén. Chàng đánh giọng nhạt nhẽo nói :

- Tống Thừa Ân biết lão huynh có buộc Sát Thủ Vô Diện xuất đầu lộ diện. Lão huynh phải nói cho Thừa Ân biết. Nếu như Thần Thâu Bửu Chính Tư từ chối thì cái chết cũng sẽ đến ngay với lão huynh.

Lão Bửu sa sầm mặt với những nét bàng hoàng. Lão miễn cưỡng hỏi :

- Tống Thừa Ân... Người nói thế là thế nào?

- Tống Thừa Ân sẽ giết lão huynh chứ không phải đợi đến Sát Thủ Vô Diện.

Lão Bửu há hốc miệng :

- Người...

Thừa Ân nhìn thẳng vào mắt lão Bửu.

Tiếp nhận ánh mắt lạnh lùng vô cảm của Tống Thừa Ân, lão Bửu không khỏi bàng hoàng, cùng với cảm giác gay buốt cột sống. Lão đã nhận ra sát na thần nhãn và lạnh lùng trong ánh mắt của Tống Thừa Ân.

Lão buông tiếng thở dài, rồi bung lấy chén rượu.

- Được rồi... Uống với ta một chén rượu.

Thừa Ân bung lấy chén rượu thứ hai dốc lên miệng uống cạn, trong khi lão Bửu nhấp từng ngụm nhỏ với sự suy tư trầm trồ.

Uống cạn chén rượu, lão Bửu đặt chén xuống bàn nhìn Thừa Ân từ tốn nói :

- Muốn bắt con cá bự phải có miếng mồi ngon, nhưng Thừa Ân biết rồi đó. Lão huynh của người đã ngoài tứ tuần không thể tìm được miếng mồi ngon cho người làm mồi nhử cá.

Lão nói rồi vuốt râu buông tiếng thở dài. Thừa Ân hỏi :

- Miếng mồi ngon đó là gì?

Lão Bửu lưỡng lự một lúc với vẻ đắn đo :

- Nếu lão nói với người, ta e rằng sẽ đắc lỗi với con người này.

- Ai?

Lão Bửu nhìn lên Thừa Ân.

- Người hãy tìm Ngạn Kim Tiêu.

Lão vuốt râu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ngạn Kim Tiêu có thể là người người cần. Nhưng Ngạn Kim Tiêu có mệnh hệ gì thì trước tiên người hãy lấy mạng lão Bửu này trước. Nếu ta còn sống mà không chết thì kẻ đầu tiên ta đòi nợ máu chính là người đó.

Giọng nói của lão Bửu được thay bằng chất giọng đanh gọn và biểu thị ý chỉ quyết đoán.

Thừa Ân nhìn lão :

- Thừa Ân sẽ dâng mạng cho lão huynh.

Thừa Ân rút một luồng chân ngưng rồi nói :

- Ngạn Kim Tiêu ở đâu?

- Dương Châu.

Tống Thừa Ân chuốc rượu ra hai chén. Chàng từ tốn nói :

- Thừa Ân đã có thể uống rượu với lão huynh.

Nói rồi cả hai cùng uống cạn chén rượu. Thừa Ân đặt chén xuống bàn, ôm quyền :

- Lão huynh bảo trọng.

Thừa Ân quay bước.

Lão Bửu đứng lên nói với theo chàng :

- Người nhớ đó. Ngạn Kim Tiêu có mệnh hệ gì thì lão sẽ đòi nợ người. Ta quý Ngạn Kim Tiêu còn hơn cả người nữa.

Thừa Ân hơi dừng bước rồi đi nhanh ra cửa, rồi đóng sầm lại.

Lão Bửu ngồi trở lại ghế, tựa lưng vào thành ghế, với tay bưng cả bầu rượu tu ừng ực.

Lão đặt bầu rượu xuống bàn, buông tiếng thở dài, nhẩm nói :

- Ngạn Kim Tiêu lão đệ. Người phải trả nợ dùm lão huynh rồi.

Lão vừa nói xong thì ba ả kỹ nữ đồng loạt bước vào. Cả ba vây lấy lão Bửu như chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này vẻ mặt lão Bửu đã khoát những nét thâm trầm không vốn vã cao hứng như lúc ban đầu.

Một ả kỹ nữ vòng tay bá lấy cổ lão, áp sát mặt vào mặt lão nhỏ nhẹ nói :

- Lão tướng công sao vậy, sao bỗng dưng trở nên ỉu xìu như vậy. Gã vừa rồi khiến cho chàng không vui à?

Lão Bửu phá lên cười. Bộ mặt suy tưởng trầm tư suy tưởng của lão thay ngay lại bằng những nét phóng đãng.

Lão choàng hai tay qua vai hai ả kỹ nữ vừa nói :

- Với ta thì lúc nào cũng vui vẻ cả, bởi ta biết mình chẳng còn sống được bao nhiêu lâu.

Hồi 3

Hoạt náo thanh lâu

Đại hí viện Dương Châu, tọa lạc ngay trung tâm trấn Dương Châu vốn là thị tứ sầm uất, náo nhiệt, nhưng không một nơi nào tại Dương Châu náo nhiệt sánh bằng với tòa Đại hí viện.

Từ ngày cho đến đêm, lúc nào ở tòa lầu nguy nga tráng lệ này cũng tấp nập kẻ vào người ra. Kẻ vào thì háo hức bao nhiêu kẻ ra thì chẳng có mấy ai được bộ mặt háo hức khi bước ra.

Trong tòa Đại hí viện không thiếu một trò vui nào. Mọi thứ tiêu khiển đều có ở đây. Trong Đại hí viện, khu náo nhiệt nhất chính là tòa đại tiền sảnh, với những bàn đồ bát đặt khắp nơi. Người ta túm tụm quanh những chiếc bàn đó với hy vọng có một sự đổi đời, và phát tài phát lộc qua ba con xúc xắc.

Trong tòa đại sảnh đó có một bàn đồ bát đặc biệt riêng biệt, với những tấm bình phong vây quanh. Chiếc bàn này được dùng cho những khách thượng lưu, những bậc đại gia hào phú tìm đến cuộc vui từ những con xúc xắc hoặc những tờ ngân phiếu trị giá hàng trăm lạng biểu thị sự hào phóng của mình.

Chỉ có những ai được vào sòng đồ bát biệt lập này mới được sự ân cần tiếp đón của chủ nhân Đại hí viện. Nếu được diện kiến vị chủ nhân Đại hí viện Dương Châu, phải nói đó là sự may mắn nếu không gọi là kỳ tích. Bởi chủ nhân của tòa Đại hí viện dương Châu là một trang giai nhân, mà người ta tương truyền với nhau rằng, ngay cả những bậc họa nhân tài hoa cũng không thể dùng nét bút phát họa hết cái thần và vẻ đẹp liêu trai của nàng. Nàng là hiện thân của cái đẹp do tạo hóa dày công kiến tạo.

Nàng sinh ra đã được hưởng những nét đẹp tinh tế của con người.

Nàng là trang giai nhân mà ngay cả Tứ Đại Mỹ Nhân có tái sinh cũng phải ghen tị với nhan sắc của nàng. Những lời tương truyền đó đủ để cho tòa Đại hí viện đã hoạt náo càng hoạt náo hơn. Mọi người tìm đến Đại hí viện Dương Châu để cầu may phát lộc nhưng cũng muốn một lần được chiêm ngưỡng vẻ đẹp liêu trai của vị chủ nhân sắc nước hương trời.

Một thiên hạ đệ nhất mỹ nhân mà ngay cả trong giấc mộng cũng không hình dung ra được.

Khi ráng chiều được bóng tối phủ lên, và những dãy hoa đăng được thắp sáng cả khuôn viên Đại hí viện thì không khí ở đây càng hoạt náo tung bừng. Sự náo nhiệt đó không bao giờ kết thúc cho đến khi người ta mệt mỏi với những con xúc xắc. Thậm chí có người đốt cháy cả gia sản trong Đại hí viện, buộc phải rời khỏi nó mà vẫn còn luyến tiếc. Một sự luyến tiếc như từ trong bầu không khí của tòa Đại hí viện có một hấp lực níu chân họ.

Tại Đại hí viện lại có một cái lệ bất thành văn, mọi người muốn vào Đại hí viện phải có ngân lượng. Nếu không còn ngân lượng thì phải rời bước đi, cho dù có luyến tiếc đến mấy cũng phải theo cái lệ này. Tất cả đều được định đoạt bằng hầu bao của bản thân mình. Đã có cái lệ đó nên cũng có kẻ chưa trọn niềm vui thì đã trở thành kẻ bần hàn thui thủi rời bước đi trong sự nuối tiếc ngập tràn.

Từ ngoài cửa Đại hí viện Dương Châu, một gã công tử vận gấm y, với cây trầm phiến vừa nhịp trên lòng bàn tay bước vào. Y có khuôn mặt trắng trẻo, khôi ngô anh tuấn với những nét của một trang nam tử. Một khuôn mặt mà ngay cả những trang nam tử trong truyền thuyết như Phan An hay Tống Ngọc hản cũng phải so bì.

Sự xuất hiện của vị công tử này chẳng biết có gì mà tất cả mọi người đều dồn mắt nhìn y. Y điểm một nụ

cười mỉm khi tiếp nhận những ánh mắt hướng về mình. Một nụ cười ngây ngô, vừa đôn hậu, một nụ cười gọi cảm tình nơi kẻ đối diện. Gã mỉm cười lên với tất cả sự phấn khích :

- Đồng Kỹ Thượng công tử đến.

Tất cả mọi người dừng ngay cuộc đồ đen lại.

Đồng Kỹ Thượng nhip cây trầm phiến trên tay, rồi ôm quyền từ tôn nói :

- Chư vị huynh đệ cứ tự nhiên, đừng quá quan tâm đến tại hạ.

Mặc dù Đồng Kỹ Thượng đã thốt ra câu nói đó nhưng mọi người vẫn không rời mắt đi mà cứ nhìn Đồng Kỹ Thượng.

Đồng Kỹ Thượng bước đến một bàn đồ bát. Y nhìn gã thương nhân có bộ mặt trầm tư, từ tôn nói :

- Huynh đã thua bao nhiêu rồi?

Gã thương nhân buông tiếng thở dài, rồi chìa hữu thủ. Trong lòng bàn tay của y chỉ còn vòn vẹn một nén bạc duy nhất.

Đồng Kỹ Thượng phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :

- Vốn liếng của huynh hẵn chỉ còn có bao nhiêu đây.

Gã thương nhân miễn cưỡng gật đầu.

Đồng Kỹ Thượng cười khẩy rồi thò tay lấy một tờ ngân phiếu nhét vào tay gã thương nhân.

Y vỗ vai gã thương nhân :

- Hy vọng huynh sẽ có cơ may.

Đồng Kỹ Thượng nói rồi bỏ đi về phía bàn đồ bát có những tấm bình phong bao bọc chung quanh. Có con bạc tò mò toan bước theo Đồng Kỹ Thượng, nhưng một gã đại lực võ sĩ chặn lại.

Gã giả lá nói :

- Bàn đồ bát đó không dành cho các hạ. Nó đã thuộc về Đồng Kỹ Thượng công tử.

Một gã Hồ Lý bước vào bàn đồ bát.

Y nhìn Đồng Kỹ Thượng ôm quyền nói :

- Đồng công tử tìm vận may..

Nhìn gã Hồ Lý, Đồng Kỹ Thượng lắc đầu :

- Tại hạ không đi tìm vận may trong Đại hí viện Dương Châu mà đi tìm thú vui tiêu khiển của bản thân mình. Huynh tiếp tại hạ chứ?

- Nếu như công tử thích tiểu nhân tiếp công tử.

Đồng Kỹ Thượng gật đầu.

Hai gã đại phu nhắc chiếc ngai sơn son thếp vàng đặt xuống để Đồng Kỹ Thượng yên vị. Y vừa yên vị thì một ả đội mâm đồng, trên có một chén rượu tỏa mùi hương thơm ngào ngạt bước tới hầu.

Đồng Kỹ Thượng nhìn ả kỹ nữ điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của y khiến cho đôi lông mày của ả kỹ nữ ứng hồng e thẹn. Với một con người hào phóng như Đồng Kỹ Thượng thì ai lại không muốn hầu hạ.

Y bụng chén rượu uống cạn rồi lấy một tờ ngân phiếu đặt lên chiếc mâm đồng.

Nụ cười mỉm hiện trên hai cánh môi của Đồng Kỹ Thượng.

Gã Hồ Lý nhìn Kỹ Thượng :

- Đồng công tử đặt bao nhiêu?

Kỹ Thượng nhìn gã :

- Theo ý của huynh thì tại hạ phải đặt bao nhiêu nào?

Gã Hồ Lý hơi bối rối. Y miễn cưỡng nói :

- Đồng công tử muốn đặt bao nhiêu cũng được, tiểu nhân không dám ép.

Đồng Kỹ Thượng rút trong ống tay áo ra một xấp ngân phiếu đặt lên bàn đồ bát.

Y lại điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Mời huynh xem quạ số ngân lượng của tại hạ.

Thấy đồng ngân phiếu, gã Hồ Lý bất giác run bắn người. Y nhìn đồng ngân phiếu đặt trên bàn mà ước lượng phải trên ngàn nén bạc. Sự ước lượng đó khiến chân diện gã Hồ Lý bỗng chốc trở nên căng thẳng cực độ, cùng với lớp mồ hôi tẩm rịn ra trán.

Đồng Kỹ Thượng điểm nụ cười mỉm :

- Huynh mơ chứ?

Gã Hồ Lý nghiêm hẩn mặt lại. Y ngáp ngừng rồi nói :

- Đồng công tử... với số ngân phiếu nhiều thế này, tiểu nhân cần phải xin ý của chủ nhân.
- Với số ngân phiếu nhỏ nhoi này mà phải quan trọng như thế ư?
- O... Tiểu nhân không có quyền quyết định.

Đồng Kỹ Thượng rút trong ống tay áo bên kia ra một xấp ngân phiếu nữa chồng lên.

Y giả là nói :

- Vậy tại hạ đặt chồng lên một vạn lượng nữa để chủ nhân Đại hí viện Dương Châu bồi tiếp.

Đến lúc này thì mặt gã Hồ Lý tái hẩn ra khi nhìn đồng ngân phiếu đặt trên bàn đồ bát.

Y còn đang lưỡng lự trong tình huống tiến thoái lưỡng nan, thì một giọng nói ngọt ngào cất lên :

- Đồng công tử nhĩa ý đi tìm thú vui của mình... Tiêu Dao Mẫn đâu để công tử thất vọng..

Cùng với giọng nói ngọt ngào đó mà làn xạ hương lan nhanh khỏa lấp tòa bộ không khí trong những tấm bình phong này. Gã Hồ Lý nhanh chóng lùi bước.

Những gã võ phu thì tạo thành một vòng tròn bao quanh không cho một ai tò mò bước đến gần.

Đồng Kỹ Thượng nhìn Tiêu Dao Mẫn.

Nụ cười hiện lên hai cánh môi mỏng gọi cảm của y.

- Người Dương Châu đồn đại không sai... được diện kiến chủ nhân Đại hí viện Dương Châu là một kỳ tích. Một kỳ tích mà trong mộng cũng không hình dung được.

Tiêu Dao Mẫn nhìn Đồng Kỹ Thượng :

- Thiên hạ đồn đại với Tiêu Dao Mẫn nhưng cũng có người nói về Đồng công tử.

Một con người nho nhã, lịch duyệt lại hào phóng nhất Dương Châu. Mãi đến hôm nay Tiêu Dao Mẫn mới được tao ngộ cùng người tri kỷ.

Kỹ Thượng ôm quyền từ tốn nói :

- Tại hạ may mắn thì đúng hơn.

Tiêu Dao Mẫn mỉm cười. Nụ cười mỉm của nàng đúng là đoá hoa hàm tiếu có một không hai trên đời này.

Kỹ Thượng từ tốn nói :

- Tiêu tiểu thư bồi tiếp tại hạ chứ?

Tiêu Dao Mẫn ôn nhu nói :

- Nếu Tiêu Dao Mẫn không bồi tiếp Đồng công tử, thì Đại hí viện Dương Châu đâu còn cơ hội tao ngộ với trang công tử lịch lãm.

- Lời nói của tiểu thư khiến tại hạ phấn khích vô cùng.

Kỹ Thượng chỉ bàn xúc xắc.

- Mời tiểu thư.

- Đồng công tử đánh như thế nào?

Kỹ Thượng mỉm cười rồi ôn nhu nói :

- Tại hạ chỉ thích đánh một ván thôi.

- Cái thú của công tử chỉ thích đánh một ván thôi à?

- Có như thế tại hạ mới đạt được cái thú tiêu khiển của một con bạc khát nước đó.

- Dao Mẫn sẽ bồi tiếp công tử.

Kỹ Thượng ôm quyền :

- Đa tạ Tiêu Dao Mẫn tiểu thư.

Nàng dùng ống tre hốt lấy ba hạt xúc xắc lắc hên tục, mà mắt thì nhìn Đồng Kỹ Thượng.

Khuôn mặt của họ Đồng rất bàng quang, ung dung tự tại chẳng biểu lộ một chút gì gọi là căng thẳng.

Y chờ cho Tiêu Dao Mẫn úp hẩn ống tre lên ba hạt xúc xắc, mới điểm nụ cười mỉm nhìn nàng, rồi đẩy tất cả đồng ngân phiếu vào cửa xiù.

Gã Hồ Lý dùng ống tay áo quạt mồ hôi trán.

Y không phải là người trong cuộc chơi đồ đen này, nhưng mặt thì cứ đanh ra với vẻ trang trọng cực kỳ.

Mồ hôi từ từ rịn ra khắp mặt gã Hồ Lý.

Y liếc nhanh nhìn Tiêu Dao Mẫn.

Nàng điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Đồng công tử đúng là một con bạc chân chính.

- Đa tạ Tiêu tiểu thư đã khen tại hạ. Mời tiểu thư Tiêu Dao Mẫn mở ống tre.

Gã Hồ Lý khuyu hai gối, té nhào xuống sàn gạch Đại hí viện, bởi số điểm của ba con xúc xắc không vượt qua cửa xi.

Tiêu Dao Mẫn nhìn Đồng Kỹ Thượng :

- Hôm nay Đồng công tử gặp vận đỏ.

Kỹ Thượng mỉm cười, từ tốn nói :

- Tại hạ không thích lắm với vận đỏ đen này. Hy vọng ván thứ hai tại hạ sẽ có được vận đỏ của chính bản thân mình.

Y chỉ ba hạt xúc xắc :

- Mời tiểu thư.

Tiểu Dao Mẫn nhìn Kỹ Thượng.

Nàng điểm nụ cười thật tươi như một đóa hoa tầm xuân trong ngày đầu khoe sắc đóng ong cái kiến.

Nàng lại dụng ống tre hót ba con xúc xắc lắc liên tục rồi úp trở lại bàn.

Kỹ Thượng lại nhìn nàng điểm nụ cười đầy ẩn ý rồi gom tất cả số ngân phiếu lẫn chiếc rương bạc đẩy về cửa tài.

Y từ tốn nói :

- Hy vọng tiểu thư sẽ cho tại hạ vận may.

Tiêu Dao Mẫn nhìn Đồng Kỹ Thượng :

- Hy vọng Đại hí viện của Tiêu Dao Mẫn sẽ không phá sản bởi công tử.

- Nếu như Đại hí viện thuộc về tại hạ thì tại hạ cũng mạo muội xin trao lại cho tiểu thư.

Tiêu Dao Mẫn mỉm cười. Nàng mở ống tre. Lần này gã hồ Lý chồm lên.

Y như không dẫn được sự phấn khích mà reo lên.

- Cửa xi... Tiêu Dao Mẫn... tiểu thư đã thắng rồi..

Đồng Kỹ Thượng đứng lên, ôm quyền hướng về Tiêu Dao Mẫn.

- Tại hạ vô cùng cảm kích Tiêu tiểu thư đã cho tại hạ vận may hiếm có này.

Tiêu Dao Mẫn nhìn Kỹ Thượng nói :

- Đồng công tử... Tiêu Dao Mẫn mời công tử qua biệt phòng của Tiêu Dao Mẫn đàm đạo.

- Tại hạ đang chờ đợi vận may đó.

Tiêu Dao Mẫn và Đồng Kỹ Thượng cùng rời Đại hí viện theo lối đi biệt cách phía sau.

Tiêu Dao Mẫn nhỏ nhẹ hỏi :

- Đồng công tử đã thắng Tiêu Dao Mẫn sao không tận dụng cơ hội đen đỏ đó để rồi lại trả hết cho Dao Mẫn.

Nhìn sang nàng, Kỹ Thượng từ tốn nói :

- Nàng đang dành cho tại hạ vận đỏ đó sao?

Dao Mẫn liếc mắt sắc như một lưỡi dao qua mặt Kỹ Thượng.

Nhịp ngọn trầm phiến trên lòng bàn tay, Kỹ Thượng từ tốn nói :

- Tại hạ có cái thú của người tìm vận đỏ thì phải tìm đến giới hạn tận cùng của vận đỏ. Hy vọng hôm nay đến Đại hí viện Dương Châu sẽ có được vận đỏ tốt cùng mà mình đi tìm.

Y nói rồi nhìn sang nàng.

Hai người bước vào biệt lầu. Mùi trầm thoang thoang từ chiếc thạch lư tỏa ra lan khắp mọi nơi.

Tiêu Dao Mẫn lấy tịnh rượu chuốc ra hai chén chén ngọc, nhìn Đồng Kỹ Thượng.

- Vận đỏ của huynh đi tìm là gì?

- Nàng đã đoán ra nhưng không muốn nói đúng không?

Tiêu Dao Mẫn lườm Đồng Kỹ Thượng. Nàng bung lấy một chén rượu đặt vào tay gã.

- Mời huynh....

- Vô cùng cảm kích.

- Huynh đã khách sáo với Dao Mẫn rồi.

- Ta không khách sáo đâu khi được Dao Mẫn đưa vào biệt lầu của nàng.

Nàng mỉm cười như đã hiểu câu nói của Đồng Kỹ Thượng.

Hai người cùng uống cạn số rượu mà Dao Mẫn chuốc ra chén. Nàng đặt chén xuống bàn nhìn lại Đồng

Kỹ Thượng :

- Huynh muốn vận đồ đen của huynh là vận đồ gì trong Đại hí viện.

- Nàng chính là vận đồ đen của Đồng Kỹ Thượng. Nếu như nàng không thủ những con xúc xắc bởi tiếp Đồng Kỹ Thượng, thì Đồng Kỹ Thượng không có vận đồ này.

Đôi lưỡng quyền của Dao Mẫn ứng hồng với những nét thẹn thùng.

- Đồng huynh là một con bạc đặc dị hơn những con bạc khác đó. ở Đồng huynh có một hấp lực lan tỏa mà người đối diện không kèm chế được mình.

Đồng Kỹ Thượng mỉm cười. Y nắm lấy tay Tiêu Dao Mẫn.

- Kỹ Thượng hy vọng lời nói đó là thật.

Vừa nói Kỹ thượng vừa từ từ kéo Tiêu Dao Mẫn về phía mình.

Nàng không phản kháng lại hành vi của Đồng Kỹ Thượng.

Cửa biệt lầu bắt ngờ mở toang ra.

Một gã công tử có bộ dạng đầy đà núc ních xông vào. Y rít giọng nói :

- Dao Mẫn, hần không có tư cách vào đây.

Kỹ Thượng buông tay Dao Mẫn nhìn lại gã công tử đó. Y nhip chiếc trầm phiến vào lòng bàn tay nhìn lại.

- Hóa ra thiếu gia Long Thiên môn Cổ Vị Y Cổ Vị Y lườm Đồng Kỹ Thượng.

- Đồng Kỹ Thượng. Tiêu Dao Mẫn là ý trung nhân của bọn thiếu gia. Người đã biết bọn thiếu gia rồi, còn đứng đó làm gì nữa?

- Đồng Kỹ Thượng đứng dậy thì có gì liên can đến Cổ thiếu gia. Tại hạ đã được Dao Mẫn tiểu thư mời đến đây.

- Nàng ấy mời người, nhưng ta thì không mời. Hay người muốn chống lại ý của bọn thiếu gia.

Đồng Kỹ Thượng lắc đầu :

- Tại hạ không dám chống lại ý của Cổ thiếu gia.

- Không dám chống thì hãy rút đi xéo ra khỏi đây.

Đáng Kỹ Thượng nhìn lại Tiêu Dao Mẫn.

Dao Mẫn nheo mày :

- Cổ huynh đâu có quyền đuổi Đồng huynh, đây là biệt lầu của Tiêu Dao Mẫn chứ đâu phải đại đường Long Thiên môn.

Câu nói của Tiêu Dao Mẫn khiến cho chân diện của Cổ Vị Y sa sầm.

Y nhìn nàng miễn cưỡng nói :

- Tiêu Dao Mẫn, Đồng Kỹ Thượng chỉ là một gã thư sinh trói gà không chặt, không đáng để cho nàng quan tâm đến đâu. Ta muốn y rời khỏi đây thì y phải rời khỏi đây.

Kỹ Thượng xòe chiếc trầm phiến phe phẩy rồi từ tốn nói :

- Cổ huynh vì biết Kỹ Thượng là thư sinh trói gà không chặt nên bức hiếp. Nếu Cổ thiếu gia là người có võ công cao siêu thì hãy đi tìm người có võ công cao siêu. Tại sao lại ức hiếp một gã thư sinh như Đồng Kỹ Thượng chứ? Cổ thiếu gia hành sự như vậy, Tiêu Dao Mẫn tiểu thư đây còn xem thường thiếu gia hơn đó.

- Ý của ta muốn là ý trời, ta muốn sao thì người phải chịu theo ý muốn đó của bọn thiếu gia.

Vừa nói Cổ Vị Y lắc vai lướt tới, vươn trảo thộp lấy ngực áo của Đồng Kỹ Thượng.

Y giật mạnh một cái.

- Xoẹt.

Chiếc ngoại y bằng gấm của Đồng Kỹ Thượng bị xé rách toạc. Mặc dù bị Cổ Vị Y dồn vào thế đường cùng nhưng Đồng Kỹ Thượng lại không có phản ứng gì.

Kỹ Thượng nhìn Cổ Vị Y, ôn nhu nói :

- Thiếu gia đừng nóng. Nếu như thiếu gia muốn tại hạ rời khỏi đây, tại hạ chịu theo ý của Cổ thiếu gia.

Cổ Vị Y hừ nhạt gần giọng nói :

- Biết thế là biết giữ mạng mình đó. Đừng khiến cho bọn thiếu gia tức giận hơn.

Cổ Vị Y chỉ ra cửa biệt lầu :

- Rút xéo ngay đi!

Tiêu Dao Mẫn bước lên án ngữ trước mặt Đồng Kỹ Thượng.

- Cổ thiếu gia không có quyền gì buộc Đồng huynh phải rời khỏi biệt lâu của Tiêu Dao Mẫn. Nơi đây không phải là Long Thiên môn để huynh muốn làm gì thì làm. Đồng Kỹ Thượng huynh là thượng khách của Tiêu Dao Mẫn nên Dao Mẫn phải giữ chân huynh ấy lại. Còn người phải rời khỏi đây chính là huynh đó.

Chân diện Cổ Vị Y đỏ ửng lên với những nét sượng sùng và cay cú. Y nghiêng răng nói :

- Nàng xem trọng hắn hơn bốn thiếu gia à?

- Huynh ấy là thượng khách của Tiêu Dao Mẫn tất phải được xem trọng hơn chứ.

Còn thiếu gia lại đường đột xông vào đây. Long Thiên môn để bắt nạt Đại hí viện Dương Châu lắm hay sao?

Cổ Vị Y ngoắc mắt thét lên :

- Dao Mẫn! Nếu không có Cổ Vị Y thì Đại hí viện Dương Châu của nàng có đứng vững giữa trấn Dương Châu này không?

Y thở ra rồi gắt giọng nói :

- Bốn thiếu gia yêu nàng nên mới đứng phía sau lưng nàng lo toan mọi sự. Nàng lại vì một gã thư sinh vô danh tiểu tốt mà bức nhục ta ư? Nàng sẽ hối hận đó.

Tiêu Dao Mẫn lắc đầu :

- Nếu thiếu gia biết trọng Dao Mẫn thì cũng biết trọng thượng khách của Dao Mẫn chứ.

Cổ Vị Y hừ nhạt một tiếng nhìn lại Đồng Kỹ Thượng.

- Bốn thiếu gia hiểu ra rồi có lẽ gã có được chân diện mỹ nam tử nên mới là thượng khách của Tiêu Dao Mẫn. Để bốn thiếu gia phá nát dung diện gã coi, y có còn là thượng khách của nàng không?

Cổ Vị Y vừa nói vừa bất ngờ vươn trào chớp tới mặt Đồng Kỹ Thượng.

Thủ pháp trào công của Cổ Vị Y buộc Đồng Kỹ Thượng phải thối bộ né tránh.

Thái độ ngang ngược của Cổ Vị Y khiến Tiêu Dao Mẫn không đành được.

Nàng dựng ngọc chương đón thẳng lấy trào công của họ Cổ.

Chát...

Trào và chương chạm thẳng vào nhau, Cổ Vị Y lùi lại hai bộ trong khi Tiêu Dao Mẫn rất đứng vững như không có chuyện gì.

Tiêu Dao Mẫn nhạt nhẽo nói :

- Tiêu Dao Mẫn nể mặt Môn chủ Long Thiên môn Cổ Nhạc Vân chứ không sợ Cổ thiếu gia đâu.

Cùng với lời nói đó nàng khẽ lắc vai lướt tới. Một màn ảnh thủ dầy đặc được tạo ra bởi song thủ của nàng chụp tới Cổ Vị Y. Gã Thiếu gia Long Thiên môn không khỏi lúng ta lúng túng trước tuyệt chương biến hóa trùng điệp vô song của Tiêu Dao Mẫn.

Hắn chỉ đỡ được một chương, còn liên tục hứng trọn lấy ba chương của nàng.

Bốp... bốp... bốp...

Cổ Vị y lùi liên tục sáu bộ ra đến tận cửa biệt lâu.

Y ôm lấy ngực nhìn nàng bằng ánh mắt thất thần.

Tiêu Dao Mẫn nhạt nhẽo nói :

- Cổ thiếu gia đã hiểu ra chưa... Tiêu Dao Mẫn chỉ mới dụng có ba thành nội lực thôi. Nếu như Tiêu Dao Mẫn dụng hết chân nguyên của mình e rằng Cổ thiếu gia không đứng vững trên hai chân của mình đâu.

Cổ Vị Y vừa then vừa giận nhưng tự biết thân phận mình.

Gã miễn cưỡng nói :

- Tiêu Dao Mẫn... rồi nàng sẽ hối hận.

Y nói rồi quay bước ra cửa bỏ đi thẳng một mạch.

Tiêu Dao Mẫn bước ra đóng cửa biệt lâu. Nàng quay lại trước mặt Đồng Kỹ Thượng.

- Đồng huynh không sao chứ?

- Nếu không có nàng, ta chẳng biết bây giờ như thế nào. Hóa ra một gã thư sinh như ta đúng là hạng nhơ sinh vô dụng trời gà không chặt phải cần đến sự trợ giúp của nữ nhân.

Đồng Kỹ Thượng lắc đầu :

- Hổ then! Ta rất ư là hổ then.

Tiêu Dao Mẫn mỉm cười nhìn Kỹ Thượng :

- Đồng huynh... Vận đỏ thường đi với vận đen. Rồi vận đen sẽ qua mau không còn đeo bám Đồng huynh nữa.

Kỹ Thượng nhìn vào mắt Tiêu Dao Mẫn. Y từ từ đặt tay lên đôi vai nàng từ tốn nói :

- Nàng chính là vận đỏ của Đồng Kỹ Thượng.

Chân diện Dao Mẫn đỏ bừng khi tiếp nhận ánh mắt tình tứ của Đồng Kỹ Thượng.

Nàng cảm nhận tim mình đập nhanh hơn. Đây không phải lần đầu Tiêu Dao Mẫn tiếp xúc với nam nhân, nhưng đây lại là lần đầu tiên nàng có được cảm xúc tràn trề khi tiếp xúc với con người này. Chân diện của Đồng Kỹ Thượng như toát ra một hấp lực mê hồn khiến cho Tiêu Dao Mẫn ngo ngẩn cả người.

Nàng nghĩ thầm :

- “Huynh ấy đúng là trang nam tử lịch duyệt, cho dù huynh ấy không có võ công nhưng vẫn là người có sức lôi cuốn hơn bất cứ những gã nam nhân nào mình đã gặp qua”.

Trong khi Tiêu Dao Mẫn nghĩ đến điều đó thì Đồng Kỹ Thượng lần cởi bỏ xiêm y của nàng. Mọi động tác của Kỹ Thượng cực kỳ chuẩn đích, không thừa cũng không thiếu.

Đôi bàn tay của Kỹ Thượng vừa vuốt ve vừa mơn trớn. Vừa lần gỡ trang phục nàng mà tuyệt nhiên Tiêu Dao Mẫn không có sự phản kích nào, thậm chí còn bị sự mê hoặc từ những động tác đó. Cuối cùng thì Đồng Kỹ Thượng cũng lột bỏ tất cả xiêm y của nàng.

Thế pháp Tiêu Dao Mẫn lộ lộ hiện ra trong vùng ánh sáng của bốn chiếc chân đèn. Một thế pháp với những đường cong cân đối đầy đặn và chẳng có một khiếm khuyết nào.

Đôi nhũ hoa như hai quả tuyết lê ngồn ngồn sinh khí, căng cứng chờ đợi sự mơn trớn vuốt ve của Đồng Kỹ Thượng.

Tiêu Dao Mẫn gần như bị Đồng Kỹ Thượng diu hấn vào vùng hoan lạc qua sự mơn trớn vuốt ve của y. Nàng không cưỡng lại được những gì mà Kỹ Thượng tạo ra trong nội thể mình. Y đúng là một thư sinh trời gả không chặt nhưng chính cái chất thư sinh trời gả không chặt đó lại khiến Kỹ Thượng được bù đắp bằng những hấp lực mê hoặc mỹ nhân. Tim nàng đập mạnh liên tục, khi hai bàn tay của Kỹ Thượng nhẹ nhàng như hai cánh bướm áp lên vùng đồi non, rồi trượt dần xuống bên dưới, và dừng lại giữa hai chân nàng.

Tiêu Dao Mẫn buột miệng rên lên một tiếng, và nhắm mắt lại. Thế pháp nàng thả lỏng hoàn toàn tợ cánh hoa trôi theo dòng chảy nhục tình từ Đồng Kỹ Thượng.

Có lẽ thân pháp quá hoàn mỹ và quá đẹp của Tiêu Dao Mẫn, Đồng Kỹ Thượng quên hẳn đi gã thiếu gia Long Thiên môn, quên cả những lời hăm dọa của thiếu gia đầy quyền uy tại Dương Châu này, mà bê Tiêu Dao Mẫn lên khỏi sàn gạch đưa đến tràng kỷ.

Nàng vòng tay bá lấy cổ Đồng Kỹ Thượng Khuôn mặt khô ngô anh tuấn lần phong thái dịu dàng và đầy lịch lãm của Đồng Kỹ Thượng cũng khiến nàng quên hẳn đi những chuyện vừa xảy ra trong biệt lâu.

Nàng háo hức chờ sự chiếm hữu của gã bằng tất cả nhiệt hòa trong cơ thể mình.

Mười ngón tay của Tiêu Dao Mẫn bấu cứng lấy bờ lưng của Đồng Kỹ Thượng buông mình vào cảnh giới hoang tình trong sự mồi mọc được biểu thị qua những tiếng rên ư ử như con mèo cái đi hoang tìm được bạn tình.

Toàn thân nàng căng cứng tốt độ khi sự chiếm hữu của Đồng Kỹ Thượng bắt đầu, kéo theo sự bùng nổ dữ dội mà Dao Mẫn không cưỡng được. Hai người trôi tuột vào dòng xoáy khoái lạc của da thịt.

Trong khi Dao Mẫn và Đồng Kỹ Thượng ngụp lặn trong miền hoan lạc nhục thể thì bất thành linh, một người vận hắc y bó chẹn, che mặt từ trên xà ngang biệt lâu tuột xuống. Thân pháp của y êm như một con mèo không tạo ra một tiếng động nào.

Y nhón chân bước những bước đi thật nhẹ nhàng đến mớ trang phục của Đồng Kỹ Thượng và Tiêu Dao Mẫn xạc ròi gom tất cả mớ ngân phiếu cho vào ngực áo.

Y quay lại chiếc bàn trang điểm của Tiêu Dao Mẫn, dùng một ngón tay châm lên miếng giấy rồi viết lên tám gương đồng những dòng chữ rồng bay phượng múa.

“Tương Thử hữu bì, nhân nhi vô nghi. Nhân nhi vô nghi, bất tử hà vi.

Tương Thử hữu xỉ, nhân nhi vô chỉ. Nhân chi vô chỉ, bất tử hà kỹ.

Tương Thử hữu thế, nhân nhi vô lễ. Nhân nhi vô lễ, hồ bất thuyên tử”.

Dịch :

(Tương Thử có bì, người mà vô nghi. Người mà vô nghi, không chết làm gì.
Tương Thử có răng, người mà không ngăn, người mà không ngăn, chưa chết đợi chẳng.
Tương Thử có thể, người mà không lẽ, người mà không lẽ, chết nhanh cho dễ).
Hắc y nhân viết rồi, đọc lại một lần nữa những dòng bút tự lưu trên tấm gương đồng, rồi mới lặng lẽ rời khỏi biệt lâu của Tiêu Dao Mẫn.
Ra đến cửa, hắc y nhân như sức nhớ đến điều gì khác liền quay lại, rút trong ngực áo ra hai mũi châm thả vào đôi hải của Tiêu Dao Mẫn và Đồng Kỳ Thượng.
Y nhìn hai người qua bức rèm lụa, khẽ lắc đầu rồi quay bước đi thẳng ra cửa.
Mở cửa biệt lâu, hắc y nhân giữ tay lại phía sau. Một đạo nhu kinh thoát ra, thổi tắt bốn cây chân đèn.
Y thoát ra khỏi biệt lâu, cũng là lúc nghe tiếng của Tiêu Dao Mẫn thét lên :
- A...
Y cười khẩy một tiếng vì biết tiếng thét của Tiêu Dao Mẫn do cái gì tạo ra.
Màn đêm nhanh chóng chụp xuống hắc y nhân, giấu hành tung của gã.

Hồi 4

Ngạn Kim Tiêu

Cửa thảo xá hé mở, một thiếu niên lên qua, y vừa đóng cửa thảo xá thì giá bạch lạp cũng bùng cháy. ánh sáng từ giá bạch lạp soi lên khuôn mặt của thiếu niên. Trên vẻ mặt đôn hậu, với những nét ngây ngô lộ rõ vẻ sống sờ.

Ngồi bên cạnh chiếc bàn bằng danh mộc, là Tổng Thừa Ân với vẻ mặt trầm tư và lạnh lùng. Thiếu niên giả lá cười rồi bước đến bàn. Y từ tốn nói :

- Tôn huynh hẳn đã có chỗ rồi... thảo xá của tiểu đệ chỉ dùng riêng cho tiểu đệ tá túc qua đêm, chẳng có lấy vật dụng quý giá gì, và cũng chẳng có những sinh hoạt gì cần thiết để tôn huynh tá túc.

Ngạn Kim Tiêu vừa nói vừa ve cằm. Chàng nói tiếp :

- Ở thảo xá của Ngạn Tiêu đệ chắc chắn không phù hợp với tôn huynh. Tôn huynh hãy đến khách điểm mà nghỉ ngơi. Trong khách điểm ở Dương Châu này có đủ mọi vật dụng cần thiết để Tôn huynh dụng. Không chỉ có vật dụng cần thiết cho Tôn huynh lưu ngụ còn cả những trang giai nhân hầu hạ Tôn huynh. Tổng Thừa Ân để cho Ngạn Kim Tiêu nói một hơi mà không cướp lời y.

Khi Kim Tiêu nói dứt lời, Tổng Thừa Ân mới lên tiếng :

- Công tử hẳn chưa biết ta. Để ta tự nói thân phận của mình cho công tử biết.

Nói rồi Tổng Thừa Ân rút trong ngực áo ra tấm kim bài đặt xuống bàn.

Chàng nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Công tử hãy nhìn qua tấm kim bài sẽ biết Tổng Thừa Ân là ai.

Ngạn Kim Tiêu nhìn nhanh qua tấm kim bài. Đôi chân mày nhíu lại, Ngạn Kim Tiêu gượng nặn nụ cười.

- Hóa ra Tôn huynh là người của Cơ Mật viện. Tiểu đệ không biết tôn huynh là người của Cơ Mật viện, nên không kịp thiết đãi. Huynh cứ ở đây để tiểu đệ ra ngoài mua thức ăn đồ uống về tiếp đãi tôn huynh. Nói dứt lời Ngạn Kim Tiêu toan quay bước bỏ đi nhưng vừa dợm bước thì Tổng Thừa Ân đã khe khẽ nói :

- Ngạn Kim Tiêu không cần phải khách sáo như vậy. Nếu cần rượu thì Tổng Thừa Ân đã có rượu. Cần thức ăn ngon thì đã có thức ăn ngon. Còn như muốn Tổng Thừa Ân tống giải về đại lao nha môn... thì cứ rời khỏi gian thảo xá này.

Ngạn Kim Tiêu từ từ nhìn lại Tổng Thừa Ân. Nặn một nụ cười giả lá trông thật nực cười, Ngạn Kim Tiêu từ tốn nói :

- Tổng đại ca nói gì mà Ngạn Tiêu không hiểu gì cả.

Kim Tiêu giang rộng tay.

- Tiểu đệ có phạm tội gì đâu mà Tổng đại ca đòi dẫn giải tiểu đệ về đại lao công đường. Tiểu đệ là người thượng tôn vương pháp, là người vô hại mà.

Thừa Ân chống tay lên mặt bàn rồi từ từ đứng lên, mắt chăm chăm nhìn Ngạn Kim Tiêu.

Chàng trầm giọng nói :

- Nếu không được lão Thần Thâu chỉ điểm thì Tổng Thừa Ân không thể tìm ra gian thảo xá này của Ngạn Kim Tiêu.

Ngạn Kim Tiêu ve cằm nói :

- Tôn huynh nói lão Thần Thâu nào?

- Bửu Chính Tư... Cái tên này hẳn Ngạn Kim Tiêu biết rõ chứ... hay giả vờ không biết. Nếu như Ngạn Kim Tiêu không biết... Tổng mẫu sẽ đưa Ngạn Kim Tiêu về đại lao công đường. Chắc chắn lúc đó Ngạn Kim Tiêu sẽ biết Bửu Chính Tư là ai.

Chân diện Ngạn Kim Tiêu sa sầm nhưng lại gượng nở nụ cười giả lả. Y gãi đầu rồi nói :

- Tôn huynh buộc Ngạn Kim Tiêu đệ biết thì đích thị Kim Tiêu đệ phải biết rồi. Không biết cũng phải biết, bởi Tổng đại ca là người của Cơ Mật viện mà. Người của Cơ Mật viện nói sao thì người thảo dân thấp cổ bé miệng như Ngạn Kim Tiêu cũng phải nghe thôi. Nếu không nghe nói nhảm nói càn, phản bác lại không chừng đụng vào ổ ong vò vẽ nếu không phải là ổ ong vò vẽ cũng là lũ chó điên cắn cắn, chết bất đắc kỳ tử lắm đó.

Tổng Thừa Ân nhú mày, rồi bật cười thành tiếng :

- Ngạn Kim Tiêu chửi Tổng mẫu à?

Ngạn Kim Tiêu khoát tay :

- Không không, Ngạn Kim Tiêu nào dám chửi Tổng huynh.

Y tự vả vào miệng mình.

- Ngạn Kim Tiêu đừng có nói nhăng nói càn kéo bị chó hay ong đốt thì chết đó.

Nói rồi Kim Tiêu nhìn lại Tổng Thừa Ân.

- Tổng huynh buộc Ngạn Kim Tiêu phải biết lão già Bửu Chính Tư nào đó thì tiểu đệ buộc phải biết.

Ngạn Kim Tiêu lại gãi đầu.

- Không biết cái lão già ôn dịch kia nói với Tổng đại ca cái gì mà Tổng đại ca lại lần mò đến ngay thảo xá của tiểu đệ rồi còn đòi bắt tiểu đệ dẫn xuống đại lao công đường nữa.

- Kim Tiêu biết lão Bửu nói gì không?

Kim Tiêu ôm quyền :

- Tiểu đệ rất muốn nghe Tổng đại ca thuật lại. Nếu như lão Bửu Chính Tư ôn dịch nào đó nói nhảm nói cuội thì tiểu đệ sẽ cắt lưỡi lão ngay.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Chắc là lão ôn dịch họ Bửu kia nói nhảm nói cuội rồi... Tổng đại ca đừng có tin.

Phàm người của Cơ Mật viện thì phải tinh mắt vô cùng. Nhìn mặt mà bắt hình dong, nhất định Tổng đại ca đã nhìn mặt tiểu đệ và biết ngay tiểu đệ là một con người quang minh chính đại.

- Tổng mẫu không phủ nhận Ngạn Kim Tiêu là kẻ quang minh chính đại, nhưng cũng không bao che người khi biết người là gã đạo chích thần bí của Dương Châu.

Chân diện của Ngạn Kim Tiêu nhú lại rồi gượng cười :

- Hầy... Tổng huynh hẳn đã nghe lão Bửu Chính Tư thuốc nước rồi. Cái gã đạo chích thần bí của Dương Châu trấn thì bá tính ở Dương Châu trấn ai cũng biết. Hành tung của y xuất quỷ nhập thần, muốn đến đâu cũng được, muốn vào ra chỗ nào cũng không khó, Ngạn Kim Tiêu thì làm được gì mà có thể sánh bằng gã đạo chích thần bí đó ở Dương Châu chứ. Tổng đại ca nói vậy thật khó xử cho tiểu đệ vô cùng.

Tổng Thừa Ân mỉm cười rồi xoay chiếc bàn đúng một vòng. Một nắp hầm bí mật dưới gầm bàn lộ ra.

Ngạn Kim Tiêu sượng mặt.

Tổng Thừa Ân điểm nụ cười mỉm, giả lả nói :

- Ngạn Kim Tiêu tiểu đệ còn nói gì không?

Chân diện Ngạn Kim Tiêu sụp hẳn xuống.

Tổng Thừa Ân quay mặt bàn lại như cũ, thì nắp hầm bí mật cũng đóng lại nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Ngồi xuống đi.

Ngạn Kim Tiêu buông tiếng thở ra nhưng gượng cười rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Tổng Thừa Ân. Hai người đôi mắt nhìn nhau, nụ cười giả lả gượng gạo hiện trên hai cánh môi của Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu giả lả nói :

- Tổng huynh đúng là tài quá. Người của Cơ Mật viện ai cũng tài giỏi như huynh hết thì tiểu đệ chẳng còn đất dung thân.

- May mắn trong Cơ Mật viện chỉ có Tổng Thừa Ân là người duy nhất biết gã đạo chích thần bí của

Dương Châu là Ngạn Kim Tiêu.

Nói rồi Tống Thừa Ân quay ra sau nhấc vò rượu năm cân đặt lên bàn.

- Tống Thừa Ân đã chuẩn bị vò rượu Trung Nguyên nhứt tử để đãi Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu khoát tay :

- Tống huynh là khách thì chức phận của tiểu đệ là phải tiếp huynh. Tiểu đệ đâu dám uống rượu hao tổn ngân lượng của Tống huynh. Với lại tiểu đệ cũng không dám uống thứ rượu ngon đó. Bởi nó đắt, Tống huynh cứ tự nhiên dùng một mình. Tiểu đệ quen dùng rượu nhạt tương bần rồi.

Mặc cho Kim Tiêu nói, Thừa Ân vẫn chúc rượu ra hai chiếc chén sành. Chàng vừa chúc rượu vừa nói :

- Nếu Ngạn Kim Tiêu dùng số ngân lượng lấy được của bọn trọc phú dành riêng cho bản thân mình, thì cả cơ nghiệp của Tống Thừa Ân cũng không thể sánh bằng một đốt tay của Ngạn Kim Tiêu. Thậm chí nếu đem cả biệt phủ của Đồng Gia cũng không thể nào sánh bằng cơ nghiệp của Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhăn mặt, rồi nói :

- Tống huynh chỉ nói thế thôi chứ nếu tiểu đệ được như Tống huynh nói thì đâu ở trong thảo xá này làm gì. Người ta có ngân lượng thì thụ hưởng chứ có ngân lượng mà sống kham khổ như tiểu đệ thì phí lý quá. Tống Thừa Ân bưng chén rượu từ tốn nói :

- Ngạn Kim Tiêu uống với ta chén rượu này đi... rồi ta sẽ phân giải vì sao Ngạn Kim Tiêu có nhiều ngân lượng mà sống thanh bạch.

Nói rồi Tống Thừa Ân dốc chén rượu uống cạn.

Ngạn Kim Tiêu lưỡng lự rồi uống cạn chén rượu. Đặt chén rượu xuống bàn, Kim Tiêu nhìn Tống Thừa Ân nói :

- Rượu của Tống đại ca đúng là Trung Nguyên đệ nhất tửu. Uống đến đâu nóng ran đến đó còn ngửi được cả mùi thơm của hảo tửu xông lên mũi nữa.

Tống Thừa Ân mỉm cười, ôn nhu nói :

- Nếu Ngạn Kim Tiêu dùng số ngân lượng lấy được của bọn trọc phú mà không gởi vào “Pháp Quang tự”, để những vị cao tăng trong cổ tự pháp quang phát chẩn cho người thất cơ lỡ vận thì với số ngân lượng đó Ngạn Kim Tiêu có thể lập ra một dòng sông rượu Trung Nguyên đệ nhất tửu. Nếu không là sông rượu thì cũng là một hồ rượu.

Kim Tiêu chớp mắt gượng cười rồi nói :

- Hình như chuyện gì Tống đại ca cũng biết.

- Bởi Tống Thừa Ân là cơ mật chứ. Một cao thủ đệ nhất trong đại nội.

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Tiểu đệ ngưỡng mộ Tống huynh... ngưỡng mộ cao thủ đệ nhất đại nội. Hôm nay được diện kiến Tống đại ca, tiểu đệ như được khai thông nhãn lực và trí tuệ. Tiểu đệ chỉ còn biết làm người nghiêng mình trước Tống đại ca mà thôi.

Kim Tiêu xá Tống Thừa Ân.

- Một lần nữa Kim Tiêu xin được nghiêng mình ngưỡng mộ Tống đại ca.

- Kim Tiêu đừng quá già là và đóng bộ với Tống Thừa Ân như vậy. Kẻ ngưỡng mộ phải là Tống Thừa Ân ngưỡng mộ Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu khoát tay :

- Không dám... không dám.... Kim Tiêu có phải là người của Cơ Mật viện đâu, lại chẳng có tài cán gì để cho Tống đại ca ngưỡng mộ cả.

- Tống Thừa Ân ngưỡng mộ Kim Tiêu bởi Thừa Ân không làm người như Kim Tiêu.

Ngạn Kim Tiêu bê vò rượu chúc ra chén rồi đặt vò rượu xuống. Chàng bưng lấy một chén rượu.

Nhìn Tống Thừa Ân, Kim Tiêu giả lả nói :

- Nếu được Tống đại ca ngưỡng mộ, Kim Tiêu cảm kích vô cùng. Kim Tiêu đệ càng cảm kích hơn nếu như Tống đại ca không dẫn giải tiểu đệ về đại lao công đường, càng cảm kích đại ca hơn nếu như Tống đại ca không thổ lộ hành tung của tiểu đệ.

Kim Tiêu nói rồi chia chén rượu tới trước.

- Tiểu đệ thỉnh Tống đại ca.

Thừa Ân dốc chén rượu uống cạn, không đợi Kim Tiêu mời lần thứ hai.

Kim Tiêu gượng cười cầu tình rồi mới dốc chén rượu lên miệng. Chờ cho Kim Tiêu đặt chén rượu xuống bàn, Tổng Thừa Ân mới trang trọng nói :

- Ngạn Kim Tiêu.

Vừa nghe Tổng Thừa Ân gọi tên mình, Ngạn Kim Tiêu đáp lời ngay mà không một chút suy nghĩ.

- Có Ngạn tiểu đệ... tiểu đệ đang ngồi trước mặt Tổng đại ca đây mà.

Kim Tiêu vừa nói vừa ôm quyền giả lả nói tiếp :

- Tổng huynh chỉ giáo cho tiểu đệ à?

Tổng Thừa Ân nhìn vào mắt Ngạn Kim Tiêu, trang trọng nói :

- Tổng Thừa Ân sẽ không dẫn giải Ngạn Kim Tiêu về đại lao công đường. Cũng như không thổ lộ hành tung của Ngạn Kim Tiêu, nhưng để đổi lại điều đó Ngạn Kim Tiêu phải giúp Tổng Thừa Ân một chuyện... Chỉ một chuyện duy nhất thôi.

Kim Tiêu nhú mày :

- Kim Tiêu làm được cái gì để giúp huynh. Tổng đại ca muốn Kim Tiêu độ nhập vào nhà ai vậy?

Thừa Ân lắc đầu :

- Thừa Ân không nhờ Kim Tiêu độ nhập vào nhà bất cứ người nào.

- Vậy Tổng huynh định nhờ Kim Tiêu đệ làm gì nào?

Tổng Thừa Ân im lặng dùng mắt quan sát chân diện của Ngạn Kim Tiêu.

Tiếp nhận ánh mắt của Tổng Thừa Ân, Kim Tiêu giả lả cười :

- Tổng đại ca đừng nhìn Kim Tiêu tiểu đệ bằng ánh mắt đó. ánh mắt của Tổng huynh sao ngập ngụa sắc ma khủng bố chết chóc quá. Đúng là mắt nhà quan có đao cơ kiếm mà. Huống chi Tổng huynh lại là người của Cơ Mật viện.

Tổng Thừa Ân buông tiếng thở dài.

Chàng trầm giọng nói thật chậm :

- Tổng Thừa Ân muốn nhờ Ngạn Kim Tiêu giúp Tổng Thừa Ân tìm ra con người thật của “Sát Thủ Vô Diện”.

Lời còn đọng trên miệng của Tổng Thừa Ân thì Ngạn Kim Tiêu chống tay đứng bật dậy. Kim Tiêu vừa đứng lên vừa nói :

- Trời đất...

Thừa Ân cướp lời Kim Tiêu.

- Lão huynh Thần Thâu Bửu Chính Tư đã nói với Tổng Thừa Ân... người duy nhất giúp được Tổng Thừa Ân biết được con người thật của Sát Thủ Vô Diện là ai chính là Ngạn Kim Tiêu.

Ngạn Kim Tiêu há hốc miệng, lắc đầu một lúc rồi mới nói :

- Lão ôn dịch Bửu Chính Tư hẳn là phóng đảng quá, hay đã uống rượu say mà nói với Tổng huynh điều đó chứ.

- Tổng Thừa Ân không biết Bửu Chính Tư có phóng đảng hay uống rượu say thốt ra lời nói hay không, nhưng ta tin Ngạn Kim Tiêu giúp được ta.

Ngạn Kim Tiêu lắc đầu :

- Tổng đại ca tin vào lời lão già ôn dịch phong đảng đó ư?

Tổng Thừa Ân gật đầu :

- Tổng Thừa Ân tin vào lời của lão huynh Bửu Chính Tư.

Ngạn Kim Tiêu chỗi tay lên mặt bàn hơi chồm đến trước.

- Kim Tiêu hỏi thật huynh nhé.

Tổng Thừa Ân từ tốn quay sang đáp lời chàng :

- Bất cứ câu hỏi nào của Ngạn Kim Tiêu nếu ta biết ta sẽ trả lời không một chút chần chừ hay ngoa ngôn.

- Được, vậy Kim Tiêu hỏi Tổng huynh nhé. Tổng huynh có phải là người của Cơ Mật viện hay không vậy.

Tổng Thừa Ân buông tiếng thở dài rồi từ tốn nói :

- Tâm kim bài Cơ Mật viện không đủ làm tin sao Kim Tiêu lại hỏi Tổng Thừa Ân câu đó.

- Kim Tiêu hỏi vì có lý do của nó.

- Lý do gì?

- Tổng đại ca là người của Cơ Mật viện, tại mắt khắp mọi nơi, lại không tìm ra con người thật của Sát Thủ Vô Diện mà lại đi hỏi Ngạn Kim Tiêu. Người của Cơ Mật viện còn không làm gì được thì Ngạn Kim Tiêu làm gì?

Tổng Thừa Ân cau mày.

Chàng nghiêm giọng nói :

- Người của cơ mật không làm được, mặc dù tại mắt ở khắp mọi nơi nhưng Ngạn Kim Tiêu thì làm được điều mà người khác không làm được.

Đôi chân mày của Kim Tiêu nhíu lại :

- Tổng đại ca nói gì mà không lọt lỗ tai. Người của Cơ Mật viện ví như Tổng đại huynh đây lại không mò ra Sát Thủ Vô Diện thì sao một Ngạn Kim Tiêu mò ra được.

- Kim Tiêu tìm ra được bởi vì Kim Tiêu thông minh và có mưu lược. Chính vì thế mà Bửu Chính Tư lão huynh mới nói chỉ có Kim Tiêu mới giúp được Tổng Thừa Ân.

- Lão ôn dịch đó nói càn.

- Lão huynh Bửu Chính Tư không nói càn. Lão huynh áy náy nói, Sát Thủ Vô Diện là con cá lớn phải có mỗi ngon mới câu được, và miếng mỗi ngon kia chỉ một Ngạn Kim Tiêu là chế được thôi.

Ngạn Kim Tiêu ngồi hẩn xuống ghế đôn. Chàng nhìn Tổng Thừa Ân.

Ngạn Kim Tiêu gãi cằm, nhìn Tổng Thừa Ân, từ tốn nói :

- Tổng huynh biết Sát Thủ Vô Diện là gì không?

- Nếu biết “Sát Thủ Vô Diện” là ai thì Tổng Thừa Ân đã không làm phiền đến Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu gượng cười, rồi nói :

- Võ lâm không hề biết chân tướng thật của Sát Thủ Vô Diện, ngay cả Cơ Mật viện như Tổng huynh đây cũng không biết. Trên võ lâm giang hồ chỉ biết “Sát Thủ Vô Diện” đã từng sát tử Bách Kiếm trang chủ Mạc Cự, và những cao thủ thượng thặng khác. Y giết người cứ như lấy đồ trong túi mình, mặc dù những kẻ bị y lấy mạng đều là những cao thủ thượng thặng của giới võ lâm. Thế mà không một ai phân biệt chân tướng của y, chứng tỏ gã sát nhân vương này đúng là Vô diện.

Kim Tiêu hơi nhòm người chồm đến trước.

- Kim Tiêu hỏi Tổng huynh nhé... vậy Vô diện là gì?

Tổng Thừa Ân cau mày suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời Ngạn Kim Tiêu.

- Vô diện là không có mặt.

Kim Tiêu khẽ gật đầu :

- Đúng... Vô diện là không có mặt. Gã Sát thủ giết người này đúng là không có mặt, nhưng cũng có thể rất nhiều mặt.

Kim Tiêu chỏi tay đứng lên nhìn sững Tổng Thừa Ân.

- Sát Thủ Vô Diện có thể là Tổng huynh.

Tổng Thừa Ân lắc đầu :

- Tổng Thừa Ân không phải là Sát Thủ Vô Diện.

- Không phải là Tổng huynh ư... Vậy có thể là lão ôn dịch Bửu Chính Tư, hoặc một ai đó mà chúng ta chẳng bao giờ biết được mặt của gã.

- Chính vì vậy mà Tổng Thừa Ân mới cần đến sự giúp đỡ của Ngạn Kim Tiêu.

- Giúp Tổng huynh hay huynh đưa Ngạn Kim Tiêu vào chỗ chết. Cao thủ thượng thặng như sư kiếm Mạc Cự còn tán mạng bởi tay Sát Thủ Vô Diện thì cái mạng của Ngạn Kim Tiêu này có đáng gì.

- Nếu Ngạn Kim Tiêu chết bởi tay “Sát thủ vô diện”, thì Tổng Thừa Ân sẽ đền cái mạng này cho lão huynh Thần Thâu Bửu Chính Tư. Nếu Ngạn Kim Tiêu không giúp Tổng Thừa Ân thì mãi mãi chết lần chết mòn trong đại lao công đường.

Tổng Thừa Ân từ từ đứng lên.

- Sự lựa chọn thuộc về Ngạn Kim Tiêu.

Răng trên của Ngạn Kim Tiêu cắn vào môi dưới. Chàng nặn nụ cười mỉa máo trong thật nực cười. Ngạn Kim Tiêu gượng cười.

- Tổng đại ca đang dồn người đại ca ngưỡng mộ vào con đường cũng không lối thoát đó. Tiểu đệ không biết lão huynh Bửu Chính Tư ôn dịch kia hận thù tiểu đệ từ lúc nào mà bỗng dưng giáng xuống đầu Ngạn

Kim Tiêu cái họa diệt vong này.

Thở hắt ra một tiếng, Kim Tiêu nói tiếp :

- Cổ nhân nói không sai... Người giết ta chính là người hiểu ta và cũng chính ta là người tri kỷ của ta. Đúng là lão già ôn dịch vừa phóng đặng vừa nhỏ mọn hại bằng hữu đây mà.

Thừa Ân nói :

- Kim Tiêu đừng trách lão huynh Bửu Chính Tư, mà trách Sát Thủ Vô Diện đó.

- Y có quan hệ gì với Kim Tiêu đâu.

- Nếu. một ngày nào đó Sát Thủ Vô Diện đặt Kim Tiêu vào bóng sắc tử vong của y thì sao.

- Kim Tiêu chẳng làm gì để gã sát nhân vương đó để mắt tới mình cả.

Tổng Thừa Ân nhìn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu phải giúp Thừa Ân...

Kim Tiêu nhìn Tổng Thừa Ân. Chàng nhú mày khi nhận ra trong ánh mắt của Tổng Thừa Ân vừa hé lên một tia hy vọng mặc dù nó rất mơ hồ.

Kim Tiêu hỏi :

- Tại sao Tổng huynh muốn tìm Sát Thủ Vô Diện.

Tổng Thừa Ân lấy cánh hoa huệ và nén bạc đặt lên bàn, nhìn Kim Tiêu từ tốn thuật lại chuyện xảy ra với Dương Đình Tuyệt Anh.

Nghe Thừa Ân thuật lại, Kim Tiêu lắc đầu :

- Là thật...

- Kim Tiêu thấy điều gì lạ.

Kim Tiêu ve cằm, rồi thuận tay bưng vò rượu chuốc ra chén của mình và Thừa Ân.

Đặt bầu rượu xuống bàn, Kim Tiêu nói :

- Huynh nói Dương Đình Tuyệt Anh tỷ tỷ là người đoan thực, đôn hậu không hề biết võ công.

Thừa Ân gật đầu :

- Ta cam đoan điều đó.

- Nếu Tổng đại ca cam đoan thì đây mới là chuyện lạ đây. Bởi theo Kim Tiêu biết thì tất cả những người chết bởi tay “Sát Thủ Vô Diện” đều là những cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm giang hồ. Thế mà “Sát thủ vô diện” lại sát tử tân nương của huynh, một trang tiểu thư không có võ công lại đôn hậu nữa.

Kim Tiêu giả là cười :

- Tổng đại ca có lầm không vậy, không chừng người giết tân nương của Tổng đại ca không phải là “Sát Thủ Vô Diện” mà là một ai khác giả dạng là Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu gãi đầu :

- Điều này khiến tiểu đệ tò mò đây.

Nói rồi Kim Tiêu bưng chén rượu uống cạn.

Đặt chén rượu xuống bàn Kim Tiêu hỏi Tổng Thừa Ân :

- Tổng đại ca, Kim Tiêu hỏi điều này nhé.

Thừa Ân gật đầu :

- Thừa Ân đang nghe Kim Tiêu hỏi.

- Hỏi điều này Kim Tiêu sợ mạo phạm đến Tổng huynh.

- Tất cả gì vụ án này, Thừa Ân không ngại bị mạo phạm.

- Nếu vậy Kim Tiêu mới dám hỏi.

Tổng Thừa Ân nhìn vào mặt Kim Tiêu :

- Kim Tiêu muốn hỏi Thừa Ân điều gì?

Kim Tiêu ve cằm giả là nói :

- Phong thái của Tổng đại ca lịch lãm, lại phong độ hơn người, vừa là người của Cơ Mật viện, thêm cả danh đệ nhất cao thủ đại nội, chắc hẳn Tổng Thừa Ân có số đào hoa, Kim Tiêu hỏi thật, Tổng huynh có giống như lão ôn dịch Bửu Chính Tư không?

Thừa Ân cau mày :

- Ý Kim Tiêu nói Thừa Ân giống lão huynh Bửu Chính Tư chỗ nào?

- Ý của Kim Tiêu là muốn biết Tổng đại ca có trăng hoa, đú đờn như lão ta không đó.

Chân diện Tổng Thừa Ân đánh hẳn lại với những nét sừng sùng. Chàng gắt giọng hỏi Kim Tiêu :

- Tại sao Kim Tiêu hỏi Thừa Ân câu đó?

- Vì có thể Tổng huynh có quá nhiều người tình bởi cái thói trăng hoa như lão ôn dịch Bửu Chính Tư kia. Rồi một trong những ả tình nhân của huynh đã hận Dương Đình Tuyết Anh tỷ tỷ mà làm ra chuyện này rồi gán ngay cho cái gã Sát Thủ Vô Diện không chừng.

Thừa Ân lắc đầu :

- Tổng Thừa Ân không phải là kẻ bội tình trăng hoa.

Vừa nói Tổng Thừa Ân vừa cầm lấy cánh hoa huệ và nén bạc đẩy về phía Ngạn Kim Tiêu :

- Còn đây là vật chứng của Sát Thủ Vô Diện để lại. Kim Tiêu hãy nhìn cho kỹ, nó có đúng là tín vật của “Sát Thủ Vô Diện” không?

Kim Tiêu nhìn cánh hoa huệ và nén bạc.

Chàng già là cười rồi nói :

- Lão ôn dịch Bửu Chính Tư nói với huynh thế nào?

- Đây chính là tín vật của Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu im lặng, chống tay tựa cằm suy nghĩ một lúc rồi nhìn Tổng Thừa Ân.

- Nếu lão ôn dịch Bửu Chính Tư nói đây là tín vật của Sát Thủ Vô Diện thì đúng là của y rồi. Tại sao “Sát Thủ Vô Diện” lại có thể sát tử một tiểu thư yếu đuối như tân nương của huynh nhỉ. Chuyện này nằm ngoài dự đoán của Ngạn Kim Tiêu.

- Để lý giải điểm này, Tổng Thừa Ân phải đối mặt với Sát Thủ Vô Diện.

- Sau đó Tổng đại ca sẽ làm gì?

- Bắt y phải trả nợ máu.

Ngạn Kim Tiêu nhú mày :

- Huynh có giết được hung thủ sát tử tân nương mình thì hỏi thử vị tân nương tội nghiệp kia có sống lại được hay không?

- Ta buộc phải lấy lại sự công bằng cho Dương Đình Tuyết Anh.

Kim Tiêu buột miệng nói :

- Sợ mọi việc trái ngược hẳn với ý của Tổng huynh. Huynh chưa kịp đòi sự công bằng mà huynh đi tìm thì Tổng huynh đã tán mạng rồi. Không chỉ huynh tán mạng mà Ngạn Kim Tiêu cũng không còn mạng bởi gã sát nhân vương đó.

Tổng Thừa Ân nhìn vào mắt Ngạn Kim Tiêu.

- Kim Tiêu...

- Có tiểu đệ.

Thừa Ân lắc đầu :

- Kim Tiêu không còn sự lựa chọn nào đâu mà buộc phải giúp Tổng Thừa Ân tìm ra Sát Thủ Vô Diện. Đó là lương tri cũng là mệnh lệnh của Tổng Thừa Ân đối với Ngạn Kim Tiêu.

Thừa Ân đặt tay lên chén rượu từ từ ấn xuống.

Một làn khói bốc lên dưới đáy chén.

Chén rượu từ từ lún xuống mặt bàn, trong khi rượu trong chén bắt đầu sôi rồi bốc hơi chẳng mấy chốc đã cạn nhách.

Khi rượu cạn thì một âm thanh khô khốc phát ra.

Cách...

Chiếc chén vỡ đôi trong bàn tay của Tổng Thừa Ân.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu hãy nhìn chén rượu này để hiểu được ý chí của Tổng Thừa Ân.

Ngạn Kim Tiêu vừa nhìn chén rượu vỡ làm hai lún sâu xuống mặt bàn vừa chỗi tay lên mặt bàn từ từ đứng lên.

Nhìn lại Tổng Thừa Ân, Ngạn Kim Tiêu ôn nhu nói :

- Chẳng biết Tổng huynh sẽ được gì trong câu chuyện này.

Hồi 5

Xí điều cao tường

Đồng Kỹ Thượng chấm bút vào đĩa mực, rồi nhìn lên tấm giấy hồng điều treo trên vách ngay chính điện tòa chính sảnh “Đại hí viện Dương Châu”.

Y suy nghĩ một lúc rồi phóng bút đề thơ :

“Tiểu hữu mai, kỳ thực thật hỷ.

Cầu ngã thứ sĩ, đãi kỳ cát hỷ.

Tiểu hữu mai, kỳ thực tam hỷ.

Tiểu hữu mai, khuyên khuôn ký chi

Cầu ngã thứ sử, đãi kỳ vị chi.”

Dịch :

(Mơ chín rụng, trái nó đã chín bấy phần,

Những chàng trai theo đuổi em đã đến giờ tốt rồi đấy.

Mơ chín rụng, trái nó còn lại ba phần.

Những chàng trai theo đuổi em giờ đến lúc rồi đấy.

Mơ chín rụng, có thể rụng được cả gió.

Những chàng trai theo đuổi em, đã đến lúc xin cưới rồi đấy).

Bút pháp của, Kỹ Thượng như rồng bay phụng múa, với những nét cực kỳ sắc sảo, không một khiếm khuyết nào. Nhìn những dòng bút tự của Đồng Kỹ Thượng viết ra, người ta chỉ có thể liên tưởng đến một bức tranh tuyệt tác mà không một người nào khả dĩ vẽ lại được. Một thứ bút pháp gần như hoàn hảo.

Hoàn hảo đến độ muốn tìm một điểm để khiếm khuyết để bàn giải cũng không có.

Kỹ Thượng đặt bút xuống bàn, nhìn lại Tiêu Dao Mẫn.

Vẻ mặt Tiêu Dao Mẫn cực kỳ hoan hỷ khi chứng kiến bút pháp kỳ tuyệt của họ Đồng. Ngay cả những họa nhân được Tiêu Dao Mẫn mời đến chứng bút pháp của Đồng Kỹ Thượng cũng đành phải ngơ ngẩn trước những dòng bút tự do y đề ra.

Tiêu Dao Mẫn nhìn qua những gã họa nhân.

- Các vị học giả có thể cho Dao Mẫn một lời bình phẩm.

Mặc dù đã được nâng gợi ý nhưng chẳng ai nói được lời nào.

Vẻ trầm mặc của các họa nhân Dương Châu, những tài nhân lầy lùnh về bút, pháp thi tước những dòng bút tự của Đồng Kỹ Thượng, khiến Tiêu Dao Mẫn phần khích vô cùng.

Nàng liếc nhanh về phía Đồng Kỹ Thượng với ánh mắt vừa gợi tình vừa biểu thị tình cảm dành cho y.

Mọi người còn đang bị bức tranh họa bút của Đồng Kỹ Thượng hút lấy nhãn quang thì Cổ Vị Y cùng hơn mười gã thuộc hạ Long Thiên môn bước vào.

Sự xuất hiện của Cổ Vị Y khiến Tiêu Dao Mẫn tỏ lộ thái độ bất nhẫn ra mặt.

Cổ Vị Y nhìn Tiêu Dao Mẫn rồi định nhãn lại Đồng Kỹ Thượng.

Y chỉ Đồng Kỹ Thượng.

- Người...

Đôi chân mày Đồng Kỹ Thượng hơi nhíu lại nhưng rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Y ôm quyền từ tốn nói :

- Đồng mỗ hẳn không làm gì khiến Cổ thiếu gia phần uất.
- Bồn thiếu gia không có gì để nói với người. Cổ thiếu gia đến đây lần này để buộc người phải hành đại lễ tạ tội với ta.

Tiêu Dao Mẫn nhíu mày :

- Đồng huynh có tội gì?
- Y có tội gì thì tự nàng biết, không cần bồn thiếu gia phải nói.
- Cổ thiếu gia đừng hiếp người quá đáng đó. Đây là Đại hí viện Dương Châu của Tiêu Dao Mẫn chứ không phải Tổng đàn Long Thiên môn.

- Nàng nói đúng, nhưng Đại hí viện Dương Châu lại thuộc địa phận của Long Thiên môn.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài, nhìn lại Tiêu Dao Mẫn.

- Dao Mẫn tiểu thư... được rồi, nếu Cổ thiếu gia buộc Đồng Kỹ Thượng hành đại lễ thì ta sẽ hành đại lễ chứ có sao đâu. Không nên để chuyện không hay xảy ra ở đây.

Tiêu Dao Mẫn nhìn Kỹ Thượng.

- Đồng huynh... Y bức hiếp Đồng huynh như vậy mà Đồng huynh cũng chịu được hay sao?

Kỹ Thượng mỉm cười. Nụ cười chẳng biểu lộ thái độ gì gọi là bất nhẫn. Y từ tốn nói :

- Ba lạy để sự bình an thì có gì là quá đáng đâu. Người ta mua sự yên lành bằng một cái giá rất cao mà còn không được thì ba lạy để có được sự an lành cũng không phải là cái giá quá cao.

Tiêu Dao Mẫn sa sầm mặt.

- Dao Mẫn không chấp nhận Đồng huynh bị bức nhục như vậy.

Kỹ Thượng mỉm cười :

- Nàng đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì. Cổ thiếu gia dù sao cũng là một cao thủ của Long Thiên môn. Nếu như ta không chịu theo ý của Cổ thiếu gia thì biết đến bao giờ mới hóa giải được những hiểm khích mà ta không muốn có.

Nói rồi Đồng Kỹ Thượng bước nhanh đến trước mặt Cổ Vị Y. Y ôm quyền từ tốn nói :

- Tại hạ chịu theo ý của Cổ thiếu gia. Sau khi tại hạ hành đại lễ rất mong Cổ thiếu gia miễn thứ cho những gì mà tại hạ không muốn có nhưng vô tình khiến người phật ý.

Cổ Vị Y nhìn về phía Tiêu Dao Mẫn với thái độ đặc ý.

Sắc diện của Tiêu Dao Mẫn đỏ bừng, bất nhẫn.

Nàng gắt giọng nói :

- Cổ thiếu gia sao không tự thị trước những cao thủ võ lâm mà chỉ muốn bức nhục một thư sinh như Đồng huynh.
- Ý của ta muốn như vậy đó. Hay nàng có ý đuổi bồn thiếu gia đi hoặc ngăn cản bồn thiếu gia.

Đồng Kỹ Thượng khoát tay :

- Cổ thiếu gia, xin đừng nóng, có lẽ tại sự xuất hiện của Đồng mỗ không đúng lúc đúng thời. Nên mới khiến cho Cổ thiếu gia không được vui, Đồng mỗ xin được chuộc lấy cái lỗi đó.

Cổ Vị Y nhìn Đồng Kỹ Thượng.

- Được... Nếu người ngoan ngoãn, chịu theo ý của bồn thiếu gia.
- Tại hạ thật tâm không muốn thiếu gia muộn phiền.

Nói rồi Đồng Kỹ Thượng từ từ quỳ xuống.

Những họa nhân tỏ thái độ bất nhẫn trước hành vi kiêu căng thái quá của Cổ Vị Y.

Tiêu Dao Mẫn bước đến bên Đồng Kỹ Thượng :

- Huynh không được làm vậy. Cho dù huynh có là một thư sinh chỉ biết cầm bút đề thơ thì cũng vẫn là một trang nam tử hán đại trượng phu. Huynh cũng phải có sự tự trọng chứ.

Kỹ Thượng nhìn lên nàng, chàng từ tốn giải thích :

- Ta muốn hóa giải hiểm khích giữa Đại hí viện Dương Châu và Long Thiên môn. Điều đó cũng đáng là việc làm của một đại trượng phu chứ. Ta không có võ công thì chỉ có cách này thôi. Nàng hãy để ta chịu theo và làm thỏa mãn ý của Cổ thiếu gia.

Đồng Kỹ Thượng nói rồi nhìn nàng, điểm nụ cười mỉm. Y từ từ quay lại Cổ Vị Y.

Đồng Kỹ Thượng toan hành lễ thì một thiếu nữ từ ngoài cửa bước vào.

Nàng vừa bước vào vừa nói :

- Nêu Cổ Vị Y thiếu gia của Long Thiên môn để cho Đồng Kỹ Thượng đại ca của bốn cô nương hành đại lễ, ta e rằng Long Thiên môn không còn chỗ đứng trong võ lâm giang hồ.

Đồng Kỹ Thượng neho mày, với nét mặt không mấy bằng lòng với lời nói của thiếu nữ đó.

Thiếu nữ bước đến bên Đồng Kỹ Thượng :

- Đồng huynh đứng lên đi.

Đồng Kỹ Thượng nhăn mặt.

- Đồng Ngọc Lan muội muội...

Ngọc Lan trừng mắt nhìn Đồng Kỹ Thượng.

- Huynh không nghe muội nói à?

Nàng vừa nói vừa nắm lấy tay Đồng Kỹ Thượng kéo lên. Y miễn cưỡng đứng lên theo ý của Ngọc Lan.

Cổ Vị Y nhìn Đồng Ngọc Lan. Khuôn mặt trái xoan, với những nét thanh tú, cùng chiếc miệng với đôi môi xinh như quả đào chín đập vào mắt gã.

Mặc dù nhan sắc tuyệt mỹ của nàng đã lọt vào mắt Cổ Vị Y nhưng y vẫn biểu thị thái độ kẻ cả của một vị chủ nhân mà gắt giọng nói :

- Tại sao cô nương chen và chuyện của bốn thiếu gia?

- Tại sao ư...ư bởi vì bốn cô nương là xá muội của Đồng Kỹ Thượng đại ca, là người của Đồng gia. Hẳn Cổ thiếu gia đã biết về Đồng gia chứ?

Cổ Vị Y nhếch môi cười khẩy rồi nói :

- Đồng gia có thể so sánh với Long Thiên môn được hay sao?

Đồng Ngọc Lan nhếch môi dè bĩu nói :

- Long Thiên môn của Cổ công tử làm sao so sánh được với Đồng gia chứ.

Cổ Vị Y sa sầm mặt :

- Nàng dám xem thường Long Thiên môn à?

- Long Thiên môn đâu có trong tâm mắt của bốn cô nương đâu mà nói xem thường hay không xem thường.

Nàng nhướn đôi chân mày lá liễu, mỉm cười tự thị :

- Bốn cô nương nói thật đó, nếu như Đồng huynh đến trước bốn cô nương hành đại lễ thì xem như Long Thiên môn không còn chỗ trong võ lâm giang hồ.

- Bốn thiếu gia không tin.

- Cổ thiếu gia tin hay không tin thì bốn cô nương cũng không cần thiết phải phô trương.

Cổ Vị Y ngửa mặt cười khanh khách rồi nói :

- Để ta xem coi bản lĩnh của Đồng gia như thế nào mà nàng kiêu ngạo như thế.

Gã nói xong thì quát lệnh cho những gã thuộc hạ Long Thiên môn.

- Bắt ả đưa về biệt phủ của bốn thiếu gia.

Lệnh được phát ra, những gã thuộc hạ của Cổ Vị Y đồng loạt lao tới Đồng Ngọc Lan chẳng khác nào bày sới đỏi chực thộp lấy con mồi yếu đuối. Nhân dạng của Đồng Ngọc Lan nhỏ nhắn, như một trang tiểu thư đài cát thì có điều gì khiến bọn thuộc hạ của Cổ Vị Y e dè hay lo lắng. Trong mắt chúng, Ngọc Lan chẳng khác nào một tiểu nữ, không đáng để mắt đến.

Nhưng sự biến xảy ra hoàn toàn không như Cổ Vị Y nghĩ, khi mười gã thuộc hạ của y lao tới, Đồng Ngọc Lan chỉ xoay tròn đôi ngọc thủ, một tấm màn ảo khí xuất hiện tựa như bức tường hững hờ lấy những gã đó.

Ầm...

Sau tiếng sấm động dữ dội mười gã thuộc hạ của Cổ Vị Y tựa như mười chiếc lá bị cuốn bay ngược về sau rồi nằm duỗi dài dưới sàn gạch, chẳng thể nào gượng ngồi lên nổi.

Cổ Vị Y quá đỗi sững sốt trước uy lực kỳ ảo do ngọc chưởng của Đồng Ngọc Lan tạo ra. Gã sượng mặt nhìn nàng, trong khi Ngọc Lan thì rất dửng dưng.

Ngọc Lan nhìn gã, nhạt nhẽo nói :

- Đồng huynh của bốn cô nương đúng là một thư sinh hủ lậu, nhưng còn bốn cô nương thì khác. Cổ thiếu

gia có muốn thỉnh giáo tuyệt nghệ của bốn cô nương hay không?

Cổ Vị Y nhìn nàng chăm chăm. Một chương vừa rồi của Ngọc Lan đủ để gã chứng nghiệm võ công của nàng không phải tầm thường, mà phải nói là một cao thủ kỳ tuyệt trong võ lâm, nhưng đến lúc này thì gã lại không còn đường rút lui nữa bởi lời thách thức của nàng.

- Chẳng lẽ với một thiếu nữ diễm lệ như Ngọc Lan một Cổ thiếu gia của Long Thiên môn cũng cúi mặt không dám nhận lời thách thức sao?

- Nếu gã làm điều đó thì còn gì là Long Thiên môn.

Cổ Vị Y cười khẩy rồi nói :

- Được... Nếu nàng muốn ta thỉnh giáo thì ta sẵn sàng thỉnh giáo võ công của nàng.

Nàng sẽ hối không kịp khi giao thủ với bốn thiếu gia.

Y nói rồi toan vận công giao chương với Đồng Ngọc Lan thì một tiếng quát cất lên :

- Dừng tay.

Cổ Nhạc Vân cùng phu nhân là Tăng Thi Nương song hành bước vào.

Nét mặt của Môn chủ Long Thiên môn với vẻ bất nhẫn và cau có.

Lão Môn chủ Cổ Nhạc Vân bước thẳng đến trước mặt Cổ Vị Y, gắt giọng nói :

- Vị Y... người đừng làm trò cười cho thiên hạ nữa. Long Thiên môn còn tồn tại trong giang hồ hay không, hoặc sẽ mất mặt chẳng dám nhìn bằng hữu võ lâm là do người đó.

Cổ Vị Y sa sầm mặt, miễn cưỡng nói :

- Gia gia...

Cổ Nhạc Vân gắt giọng nạt ngang :

- Im...

Cổ Nhạc Vân giữ ống tay áo biểu thị sự phẫn nộ của mình với Cổ Vị Y rồi quay lại ôm quyền xá Đồng Kỹ Thượng và Đồng Ngọc Lan.

- Đồng công tử, Đồng tiểu thư... Vị Y vì không biết Đồng gia, nên mới có thái độ mạo phạm với Đồng công tử và Đồng tiểu thư... Lão phu thay mặt Long Thiên môn rất mong Đồng công tử và Đồng tiểu thư miễn thứ.

Đồng Kỹ Thượng ôm quyền thủ lễ :

- Tại hạ không dám nhận lời cáo lỗi của Môn chủ. Có lẽ tại hạ đã làm điều gì đó khiến cho Cổ thiếu gia bất nhẫn nên mới có thái độ hiềm khích với tại hạ. Tại hạ chỉ mong sự hiềm khích đó không kéo dài lâu hơn nữa.

Ngọc Lan lườm Đồng Kỹ Thượng.

Nàng nhìn lại Kỹ Thượng ôm quyền thủ lễ từ tốn nói :

- Lão Môn chủ đã có lời nói, xem như đã hóa giải hiềm khích. Tiểu nữ chỉ mong sau này Cổ Vị Y công tử đừng làm phiền đến Đồng huynh. Đồng huynh chỉ là một thư sinh chân yếu tay mềm, trời gà không chặt, bị Cổ thiếu gia bức nhục.

Đồng gia đầu thể khoan tay ngồi nhìn.

Cổ Nhạc Vân nhìn lại Cổ Vị Y.

- Vị Y...

Nghe lão gọi tên mình Vị Y miễn cưỡng đáp lời :

- Cổ Vị Y.

- Hãy tạ tội với Đồng công tử.

Vị Y tròn mắt nhìn Môn chủ Long Thiên môn.

- Gia gia...

Đồng Kỹ Thượng ôm quyền nói :

- Lão Môn chủ... Lão Môn chủ đừng ép buộc Cổ thiếu gia làm điều thiếu gia không muốn. Chỉ cần hóa giải được hiềm khích tại hạ mãn nguyện rồi.

Vị Y thở phào một tiếng, nhìn Đồng Kỹ Thượng bằng ánh mắt khe khẽ. Môn chủ Long Thiên môn ôm quyền :

- Lão phu thay mặt Vị Y đa tạ công tử.

Cổ Vị Y lườm Đồng Kỹ Thượng, rồi nhìn Tiêu Dao Mẫn.

Y bắt gặp nụ cười mỉm trên hai cánh môi của Tiêu Dao Mẫn mà sắc diện bất giác đỏ bừng nóng hổi.

Buông một tiếng thở dài, Cổ Vị Y quay bước đi thẳng ra cửa.

Cổ Nhạc Vân không cản y lại.

Lão nhìn lại Đồng Kỹ Thượng :

- Lão phu không biết Đồng công tử du lãm đến Dương Châu, không tiếp đón. Nay đã biết công tử đến, lão hủ rất muốn công tử quá bước đến Long Thiên môn.

Lão nhìn lại Đồng Ngọc Lan :

- Cả tiểu thư nữa.

Đồng Kỹ Thượng ôm quyền nhu hòa đáp lời Môn chủ Long Thiên môn :

- Đồng Kỹ Thượng không dám làm phiền Môn chủ. Lần này đến Dương Châu, Đồng Kỹ Thượng chỉ muốn du lãm ngắm cảnh đẹp Dương Châu, cùng những thi nhân, họa nhân tài danh của Dương Châu đề bút, phóng thơ tìm thú tao nhân. Kỹ Thượng không dám để Môn chủ phải bận tâm chu toàn.

Cổ Nhạc Vân nói :

- Lão phu đã từng là môn khách của Đồng gia, rất ngưỡng mộ Đồng gia. Nếu có cơ hội, lão phu mong Đồng công tử và Đồng tiểu thư đến Long Thiên môn để lão phu tỏ lòng ngưỡng mộ Đồng gia.

Kỹ Thượng nhìn lão ôm quyền nói :

- Nhiệt tâm của Môn chủ, Đồng Kỹ Thượng ghi nhận. Nếu có cơ hội, Đồng Kỹ Thượng sẽ tìm đến Long Thiên môn vấn an Môn chủ.

- Đa tạ Đồng công tử... lão phu chờ công tử và tiểu thư.

Lão nói rồi ôm quyền xá Đồng Kỹ Thượng và Đồng Ngọc Lan rồi cùng với Tăng Thi Nương quay bước trở ra cửa Đại hí viện Dương Châu.

Những gã thuộc hạ của Cổ Vị Y đều lồm lết đồng loạt đứng lên cúi gót theo sau lão.

Tiêu Dao Mẫn nhìn Đồng Kỹ Thượng.

- Hóa ra Đồng huynh là người của “Đồng gia” thế mà Dao Mẫn lại không biết.

Đồng huynh kín đáo quá.

Kỹ Thượng nhìn lại nàng từ tốn nói :

- Nếu như ta nói mình là người của Đồng gia thì hồ thẹn quá. Người của Đồng gia ai nấy đều có võ công kỳ tuyệt. Ngay cả những môn khách của Đồng gia cũng đều là những đại cao thủ hiếm có người đối địch, nhưng trong Đồng gia lại có một người chẳng có võ công tí gì cả. Cái gã vô dụng đó lại là Đồng Kỹ Thượng, thứ hỏi làm sao ta dám nhận mình là người của Đồng gia.

Đồng Ngọc Lan chen vào :

- Bởi vì đại ca không tự nhận mình là người của Đồng gia nên ai cũng bức hiếp đại ca hết. Ngay cả một gã Cổ thiếu gia, võ công không ra gì cũng buộc đại ca phải hành bái ba lạy. Thứ hỏi nếu đại ca hành bái gã đó thì còn gì là uy danh của Đồng gia chứ.

Nàng nói rồi lườm Đồng Kỹ Thượng.

Nhận cái lườm của Ngọc Lan, Đồng Kỹ Thượng lã giả cười, vừa nói :

- Hầy... xá muội đừng quan trọng những tiểu tiết đó. Chỉ cần huynh không nhận mình làm người của “Đồng gia” là được rồi. Huynh chỉ thích an lành ngao du sơn thủy, đề thơ phóng bút chữ tuyệt nhiên không muốn có hiềm khích đến với mình.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mắt Đồng Kỹ Thượng.

- Những người yếm thế như đại ca, thiên hạ không nề mặt đâu.

- Đã có xá muội rồi, ta còn sợ gì nữa.

Y điểm nụ cười mỉm :

- Tại sao xá muội biết ta ở đây mà tìm.

Nàng lườm Đồng Kỹ Thượng :

- Huynh đi đến cùng trời cuối đất, muội cũng tìm ra được huynh nữa. ở đâu mà không có môn khách của Đồng gia chứ. Nhưng muội không đi tìm Đồng huynh đâu.

Muội chỉ vô tình biết Đồng huynh ở đây thôi. Nếu muội đến chậm mặt chút thì Đồng huynh làm bề mặt Đồng gia rồi. Không biết cái gã công tử họ Cổ kia còn xem Đồng gia trong mắt của gã không.

Đồng Kỹ Thượng nhìn Ngọc Lan :

- Muội đến Dương Châu không có ý tìm huynh... vậy muội tìm cái gì ở Dương Châu này Đồng huynh biết muội không có cái thú tao nhã du sơn ngắm cảnh như huynh đâu!

- Muội không giống đại ca đâu.

Nàng ngập ngừng rồi nói tiếp :

- Muội đến Dương Châu vì một người khác!

Kỷ Thượng cười khẩy rồi nói :

- Xá muội không nói ra, huynh cũng biết muội tìm đến Dương Châu vì ai rồi.

Y nhìn vào mắt Đồng Ngọc Lan :

- Tổng Thừa Ân đã đến Dương châu rồi ư?

Đồng Ngọc Lan gật đầu :

- Huynh ấy đã đến Dương Châu rồi, không biết huynh ấy tìm đến Dương Châu để làm gì?

Kỷ Thượng ve cằm, suy nghĩ rồi nhìn lại Tiêu Dao Mẫn.

- Dao mẫn... Một người vừa gặp phải chuyện đau lòng, buồn phiền, thì tìm đến Dương Châu để làm gì?

Tiêu Dao Mẫn mỉm cười, từ tốn nói :

- Nếu có chuyện đau lòng muộn phiền thì tìm đến Dương Châu, đủ hiểu người đó lịch duyệt như thế nào rồi. Dương Châu có muôn ngàn thứ tao khiến để người ta khóa lấp nỗi muộn phiền của mình mà.

Kỷ Thượng nhìn lại Ngọc Lan.

- Xá muội nghe Tiêu Dao Mẫn nói rồi chứ. Muội còn không mau đi tìm Tổng Thừa Ân... kéo lại để y thoát khỏi tay muội một lần nữa đó.

Ngọc Lan đỏ mặt nhìn Đồng Kỷ Thượng.

- Huynh chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi, chứ chẳng giúp gì được cho muội.

Huynh không giúp gì thì cũng đừng làm bề mặt Đồng gia đó nhé. Nếu Tổng huynh biết được đại ca của Ngọc Lan hành bá gã thiếu gia Long môn kia, chắc không thêm đề mắt đến Đồng gia nữa.

- Nếu Tổng Thừa Ân không đề mắt đến xá muội thì người thiệt thòi là muội chứ đâu phải là huynh.

Y mỉm cười với Ngọc Lan, rồi nói tiếp :

- Hay là huynh và muội cùng đi tìm Tổng Thừa Ân. Huynh cũng muốn có một đôi lời cùng chia sẻ nỗi đau của Thừa Ân.

- Thế thì hay quá.

Tiêu Dao Mẫn xen vào :

- Tiêu Dao Mẫn cùng đi với huynh được không?

Kỷ Thượng lưỡng lự. Gã điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Ta sẽ sớm quay về với nàng mà.

Chân diện Tiêu Dao Mẫn hơi sụt xuống nhưng rồi nàng giả là nói :

- Thiếp sẽ chờ huynh quay về... Huynh còn hứa vẽ chân dung của Tiêu Dao Mẫn.

- Ta không quên lời của mình.

Ngọc Lan nhìn Tiêu Dao Mẫn. Nàng giả là nói :

- Dao Mẫn tiểu thư ráng giữ chân gã thư sinh hủ lậu này... Đại ca của tiểu nữ cũng khó giữ chân lắm đó.

Dao Mẫn đỏ mặt liếc nhanh qua Đồng Kỷ Thượng. Nàng lí nhí nói :

- Ta biết khó giữ chân được huynh ấy. Những kẻ sĩ say thơ, một ngày nào đó sẽ say tình và chạy theo bóng tình lãng du của mình.

Kỷ Thượng nhìn nàng.

- Ta hy vọng nàng sẽ không quá muộn phiền bởi những kẻ sĩ như Đồng Kỷ Thượng.

Kỷ Thượng và Ngọc Lan rời Đại hí viện Dương Châu. Ngọc Lan vừa đi vừa nói :

- Đồng huynh, xem chừng vị cô nương đó đã có tình với huynh rồi đó.

- Không cần xá muội phải nói với ta điều đó.

- Tỷ ấy cũng là trang giai nhân tuyệt sắc...

Nàng lắc đầu :

- Không phải! Mà phải nói là một mỹ nhân khiến cho người đối diện phải say đắm lòng. Ngay cả muội cũng còn bị nhan sắc của tỷ ấy mê hoặc, huynh còn chờ gì nữa.

Kỷ Thượng nhìn sang Ngọc Lan :

- Hãy lo cho muội đó, đừng nghĩ đến đại ca. Ta biết tình yêu của mình ở đâu rồi.

Ngọc Lan nguyệt Đồng Kỹ thượng :

- Tiêu Dao Mẫn cô nương là người đầu tiên muội thấy bên cạnh đại ca rất tương đầu ý hợp. Đại ca không nên bỏ qua cơ hội này.

Kỹ Thượng nhú mày :

- Dao Mẫn đẹp thật, nhưng rất tiếc nàng lại có võ công.

- Có võ công thì đại ca không để mắt đến sao?

- Không...

Ngọc Lan cau mày :

- Dao Mẫn có võ công cũng tốt chứ sao. Tỷ ấy có thể bảo vệ cho đại ca.

Kỹ Thượng nhướng mày :

- Ngọc Lan, muội muội biết huynh của muội là người thế nào mà. Huynh rất ghét người có võ công.

Huynh thích làm một thi nhân nhàn nhã với giang hồ.

Ngọc Lan dừng bước nhìn Kỹ Thượng.

Kỹ Thượng cau mày :

- Xá muội nhìn ta cái gì vậy?

- Muội đang nghĩ tại sao Đồng huynh lại là người của Đồng gia.

- Ta không xứng đáng là người của Đồng gia à?

- Muội không nghĩ vậy. Theo ý của muội đã là người của Đồng gia thì phải có võ công, nhưng huynh thì lại hoàn toàn khác.

Nàng giả là cười :

- Đại ca nên đổi họ đi.

- Nếu như Đồng huynh đổi họ thì đâu còn là huynh trưởng của muội.

Đồng Kỹ Thượng nói rồi phá lên cười.

Nghe Đồng Kỹ Thượng cười, Ngọc Lan lờm y rồi sai bước đi tiếp.

Đồng Kỹ Thượng và Đồng Ngọc Lan dừng bước khi thấy có đám đông người vây quanh một khoảng sân rộng.

Kỹ Thượng nói với Ngọc Lan :

- Huynh và muội đến đó xem chuyện gì. Không chừng lại có thể gặp được Tổng Thừa Ân đó.

Ngọc Lan gật đầu.

Hai người bước đến đám đông.

Đám đông những người đó đang bao quanh hai người ngồi trên hai tấm đệm rom.

Hai người đó đúng là huynh đệ song sinh. Họ cùng vận một thứ trang phục giống nhau, khuôn mặt cũng giống tạc như nhau như hai giọt nước.

Trước mặt họ là một tấm liễn ghi dòng chữ nguệch ngoạc :

“Song Tàn Lãnh Diện”

Kỹ Thượng nhìn qua Ngọc Lan :

- Xá muội là người võ lâm hẳn biết hai người này chứ?

Ngọc Lan gật đầu.

- Họ ngồi đây để làm gì?

- Muốn biết họ ngồi đây để làm gì thì huynh phải hỏi.

Kỹ Thượng lắc đầu :

- Hai người này ngồi đâu thì ngồi, huynh chẳng quan tâm đến.

Kỹ Thượng vừa nói dứt câu thì nghe Song Tàn Lãnh Diện cùng lên tiếng :

- Hãy cho huynh đệ chúng ta biết Sát Thủ Vô Diện là ai. Y đang ở đâu?

Chẳng có ai đáp lời Song Tàn Lãnh Diện. Họ làm sao biết Sát Thủ Vô Diện là ai để nói cho hai người đó biết.

Kỹ Thượng nhìn Ngọc Lan hỏi :

- Hai gã này nói cái gì thế?

- Huynh đệ họ muốn biết Sát Thủ Vô Diện. Có lẽ họ muốn trả thù cho Bách Kiếm trang chủ Mạc Cự.

- Vậy Sát Thủ Vô Diện là ai?

- Muội không biết.

Kỹ Thượng nhíu mày :

- Xá muội là người võ lâm, thế mà không biết à?

- Cả võ lâm cũng không biết chứ đừng nói là muội. Sát Thủ Vô Diện hành tung bất định, xuất quỷ nhập thần, giết người chỉ để lại một cánh hoa huệ và một nén bạc, còn không một ai biết y là ai.

- Đồng gia của chúng ta cũng không biết ư?

- Không biết.

Kỹ Thượng giả là cười :

- Đồng gia không biết thì còn ai biết nữa.

Kỹ Thượng nhìn lại Song Tàn Lãnh Diện rồi quay sang hỏi Ngọc Lan :

- Hai người này không biết Sát Thủ Vô Diện là ai, mà lại muốn trả thù cho Bách Kiếm Mạc Cự thì tìm Sát Thủ Vô Diện ở đâu mà trả thù. Họ đúng là làm chuyện mò kim đáy biển.

Kỹ Thượng vừa nói đến đây thì bất thành linh có một người vận hắc y nhân bó chên, che mặt bằng khăn lụa đen lừng lững bước ra từ một ngôi nhà gần đó.

Hắc y nhân tiến thẳng đến trước mặt Song Tàn Lãnh Diện.

Y đứng dang chân rọi nhãn quang vào Song Tàn Lãnh Diện, nhặt nhẹo nói :

- Huynh đệ các đệ ngươi muốn tìm Sát Thủ Vô Diện ư?

Song Tàn Lãnh Diện nhìn lên người vận hắc y che mặt :

- Ngươi biết Sát Thủ Vô Diện?

- Sát Thủ Vô Diện đang đứng trước mặt huynh đệ các ngươi.

Song Tàn Lãnh Diện đứng bật lên.

Cả hai cùng nói một lượt, cứ như ý tưởng của người này sắp nói ra thì đã là ý tưởng trong đầu của người kia :

- Huynh đệ chúng ta đang tìm người.

- Huynh đệ các người làm trò hề, khiến ta nực cười mà xuất đầu lộ diện. Bách Kiếm Mạc Cự còn bị ta lấy mạng thì các người làm gì được ta chứ? Các ngươi đang tự đi tìm đến cái chết.

Hắc y nhân che mặt nói dứt lời lòn tay ra sau lưng rút trường kiếm.

Y diềm mũi kiếm về phía Song Tàn Lãnh Diện :

- Ta sẽ tổng tiến hai huynh đệ các ngươi theo về với Bách kiếm sư Mạc Cự.

Vòng tròn vây quanh đồng loạt dẫn ra bởi sự xuất hiện đột ngột của Sát Thủ Vô Diện.

Song Tàn Lãnh Diện trừng mắt nhìn hắc y nhân tự xưng là Sát Thủ Vô Diện.

Cả hai cùng nói :

- Ngươi đã tự đem mạng đến nạp... Huynh đệ chúng ta đâu thể bỏ qua cơ hội này.

Song Tàn Lãnh Diện nói dứt câu đồng loạt phát động chương công chia làm hai phía tập kích hắc y nhân Sát thủ vô diện.

Kiểm quang của Hắc y nhân lóe lên đón lấy chương khí của Song Tàn Lãnh Diện.

Chát... Chát...

Sau hai âm thanh khô khốc đó, Song Tàn Lãnh Diện vươn trảo nhảy tới như hai con cóc khổng lồ. Người ta chỉ kịp nhìn thấy đôi bản thủ xanh rờn của Song Tàn Lãnh Diện nhoáng lên, cùng một tiếng kêu như tiếng ễnh ương kêu gọi bạn tình, thì Song Tàn Lãnh Diện đã thộp trảo vào hai bờ vai của hắc y nhân.

Hắc y nhân loạng choạng, nhưng Song Tàn Lãnh Diện bằng một thủ pháp thần kỳ đã dốc ngược người kia lên.

Dục Thức Bằng và Dục Thức Trí đồng loạt cất tiếng kêu như tiếng ễnh ương. Tiếng kêu của chúng như một âm hiệu để cùng nhau hành động. Cả hai trụ tấn rồi gồng mình lên. Vòng bụng của chúng phình to ra như hai quả bóng.

Gã hắc y nhân rống lên một tiếng khùng khiếp.

Đồng Kỹ Thượng và Đồng Ngọc Lan nhăn mày quay mặt chỗ khác.

Những người thị chứng cũng rú lên kinh hoàng, thậm chí có người không làm chủ được mà bỏ chạy.

Làm sao có thể định tâm bình thần khi chứng kiến cảnh gã hắc y nhân bị Song Tàn Lãnh Diện xé toạc ra

làm hai mảnh như người ta xé một bộ trang phục.

Mồ hôi toát ra mặt Đồng Kỹ Thượng.

Y nhìn lại Ngọc Lan :

- Khủng khiếp quá. Người võ lâm của muội đúng là một lũ bạo tàn về lương tâm.

Đúng là lũ khát máu đáng kinh tởm.

Đồng Kỹ Thượng nói rồi sải bước đi nhanh như trốn chạy khi phải chứng kiến những cảnh tượng khủng khiếp vừa xảy ra.

Ngọc Lan vội theo bước Đồng Kỹ Thượng :

- Muội thấy đó, người võ lâm thụ học võ công chỉ để giết người thôi. Khủng khiếp... khủng khiếp... đáng kinh tởm... đáng kinh tởm.

Hồi 6

Phù dung phúc thủy

Tổng Thừa Ân vừa bung chén rượu thì Ngạn Kim Tiêu xồng xộc bước vào.

Y bước nhanh đến bàn Tổng Thừa Ân với vẻ mặt phấn khích cực kỳ. Kim Tiêu giả là cười vừa nói :

- Tổng đại ca, có tin mừng dành cho Tổng huynh đây.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu.

- Ta biết Kim Tiêu người định nói gì?

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Đây là một cái tin hoan hỷ cho Tổng đại ca. Một cái tin mà tiểu đệ phải uống mừng với Tổng huynh.

Nói dứt lời Kim Tiêu bung lấy tịnh rượu chuốc ra chiếc chén thứ hai, rồi bung chén nhìn Tổng Thừa Ân.

- Ngạn Kim Tiêu đệ chúc mừng Tổng huynh.

Nói dứt lời Kim Tiêu dốc chén rượu uống cạn trong khi Thừa Ân vẫn không uống.

Chàng đặt chén xuống bàn.

- Tin gì mà Kim Tiêu phấn khích mừng như vậy.

- Sát Thủ Vô Diện đã bị Song Tàn Lãnh Diện xé xác làm hai rồi. Chuyện này không đáng mừng đáng vui sao. Xem như gã hung thủ giết tân nương Dương Đình Tuyết Anh của huynh đã đền tội. Tổng huynh không cần phải ra tay thì cũng có người khác ra tay lấy lại sự công bằng cho Dương Đình Tuyết Anh tử.

Kim Tiêu rút một luồng chân khí, chất lưỡi rồi nói tiếp :

- Đúng là ác giả ác báo. Gieo nhân nào gặp quả nấy. Sát Thủ Vô Diện cuối cùng cũng phải đền tội ác mà thôi.

Kim Tiêu nhìn Thừa Ân.

Vẻ mặt Thừa Ân chẳng biểu lộ chút cảm xúc gì mà như có một lớp sáp được trét lên trên vừa lạnh lùng vừa vô cảm cực kỳ.

Thấy vẻ mặt bất nhẫn của Tổng Thừa Ân, Ngạn Kim Tiêu giả là hỏi :

- Nghe tin này, Tổng huynh không vui à?

Kim Tiêu nói vừa dứt câu thì Thừa Ân đập tay xuống bàn.

Chát...

Chén rượu đầy của Tổng Thừa Ân bật lên cao ngang tầm mắt. Ngay lập tức một đạo chỉ phát tác điem vào chén rượu. Chén rượu lao vút đi, lướt qua búi tóc của Ngạn Kim Tiêu. Âm thanh xé gió đập vào thính nhĩ của Kim Tiêu, khiến chàng đờ đẫn.

Kim Tiêu buột miệng nói :

- Tổng đại ca.

Thừa Ân nhìn vào mắt Kim Tiêu nhật nhẽo nói :

- Ngạn Kim Tiêu! Thật ra người đang có ý gì. Phải chăng người muốn thoái thác những gì mà Thừa Ân kỳ vọng vào người.

Kim Tiêu lắc đầu khoát tay :

- Không không. Đệ đâu có thoái thác những kỳ vọng của huynh đã gán cho đệ chứ.

- Hừ... Thừa Ân biết Kim Tiêu có thể nhận ra tám hài kịch tro trên của Song Tàn Lãnh Diện nhưng vờ không biết.

Buông một tiếng thở dài, Thừa Ân từ từ ngồi trở lại ghế. Y chuốc rượu ra chén Kim Tiêu rồi bung uống với vẻ mặt trầm tư suy tưởng. Đặt chén xuống bàn, Thừa Ân nhìn Kim Tiêu, ôn nhu nói :

- Sát Thủ Vô Diện chết dễ dàng vậy sao? Lại chết bởi tay hai gã kiếm môn khách của Mạc Cự Kiếm trang chủ. Hai gã đó nếu so với Mạc Cự thì chỉ đáng là những hình nhân để lão dụng kiếm, thế mà Sát Thủ Vô Diện lại đường đường chính chính bị xé xác bởi Song Tàn Lãnh Diện ngay trước mặt bao nhiêu người. Sát Thủ Vô Diện chết dễ dàng như vậy thì đâu có bản lĩnh giết sư kiếm Mạc Cự.

Kim Tiêu buột miệng thốt :

- Ồ...

Thừa Ân khoát tay.

- Ngạn Kim Tiêu! Ta biết tâm tưởng của ngươi lúc này không muốn nhúng tay vào chuyện này nên bất cứ điều gì có liên quan đến Sát Thủ Vô Diện cũng là điều để ngươi lợi dụng để thoái thác những gì Thừa Ân đặt vào ngươi. Có đúng như vậy không?

Kim Tiêu vuốt cằm, nhìn Thừa Ân nói :

- Kim Tiêu vốn dĩ không có sự thông minh thâm sâu như Tống đại ca, nên không nghĩ được như đại ca.

Thừa Ân lắc đầu :

- Không! Ngạn Kim Tiêu thừa trí thông minh nhận ra điều đó. Nếu Ngạn Kim Tiêu không thông minh thì không phải là Đạo Soái Dương Châu.

Buông một tiếng thở dài, Thừa Ân nói tiếp :

- Kim Tiêu còn biết, nếu như bị lôi kéo vào chuyện, chẳng khác nào tự treo sinh mạng dưới đao kiếm trùng trùng.

Kim Tiêu im lặng không đáp lời Thừa Ân, mãi một lúc mới nói :

- Hình như điều gì huynh cũng nghĩ ra cả, biết trước được tất, thế nhưng huynh lại không biết Sát Thủ Vô Diện là ai.

- Chính vì vậy, Thừa Ân mới nhờ đến Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu miễn cưỡng :

- Nếu biết Sát Thủ Vô Diện, Ngạn Kim Tiêu sẽ nói Tống huynh ngay.

Nói rồi Kim Tiêu nặn nụ cười xởi lởi với bộ mặt thật nực cười.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Kim Tiêu có chuyện phải đi đây. Tống đại ca có cùng đi với Kim Tiêu không. Nếu như Tống đại ca sợ Kim Tiêu bỏ trốn thì cứ theo Kim Tiêu. Còn như tin Ngạn Kim Tiêu không bỏ trốn thì cứ ở đây chờ Kim Tiêu.

- Một khi Tống Thừa Ân đã biết ngươi rồi... Ngươi không bỏ trốn khỏi Thừa Ân được đâu.

- Ngạn Kim Tiêu thừa biết điều đó mà.

Vừa nói Kim Tiêu vừa bung chén rượu không nhưng rồi lại đặt xuống bàn.

Nhìn vào mắt Thừa Ân, Kim Tiêu nói :

- Tống huynh tin Kim Tiêu chứ?

- Có thể tin và cũng có thể không.

Điểm nụ cười gượng, Kim Tiêu giả lả nói :

- Nếu không tin thì Tống huynh đã không tìm đến Ngạn Kim Tiêu.

Nói rồi, Ngạn Kim Tiêu quay bước đi thẳng ra cửa. Thừa Ân nhìn theo từng bước chân của Ngạn Kim Tiêu với vẻ trầm mặc suy tư.

Rời khỏi thư phòng của Thừa Ân trong phòng khách điểm, Kim Tiêu vừa đi vừa nghĩ :

- “Đồ ôn dịch.. Tại sao tự dựng bồng công tử vương vào chuyện này chứ. Thừa Ân.... Huynh đã biết Kim Tiêu vướng vào chuyện này chẳng khác nào tự treo mình dưới đao kiếm trùng trùng, lành thì ít dữ thì nhiều, tâm trí không biết sống chết lúc nào. Biết như vậy rồi, Thừa Ân huynh vẫn đặt Ngạn Kim Tiêu vào tử lộ. Tổ cha huynh.”

Kim Tiêu buông tiếng thở dài, dừng bước ngay trước sân khách điểm. Kim Tiêu lâu bầu nói :

- Kim Tiêu cũng thương cảm với huynh, nhưng đây là chuyện trả thù hận của huynh. Tại sao cứ phải buộc Ngạn Kim Tiêu chen chân vào. Xét cho cùng cũng tại lão huynh ôn dịch của Kim Tiêu. Tại sao lại thổ lộ thân phận của Kim Tiêu cho Tổng Thừa Ân biết. Chắc hẳn lão huynh phải biết Tổng Thừa Ân là người của Cơ Mật viện chứ. Đúng là kẻ hại mình chính là người thâm giao với mình. Trời tru đất diệt lão huynh đi.

Kim Tiêu dậm bước thì có người gọi :

- Công tử...

Đang suy nghĩ mông lung, Ngạn Kim Tiêu giật mình. Chàng miễn cưỡng quay lại.

Chân diện lẫn nhân dạng của Đồng Ngọc Lan đập vào mắt Kim Tiêu, khiến chàng thần thờ. Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan với ánh mắt ngỡ ngàng như đang được chứng kiến một nàng tiểu thư kiều diễm từ trên thượng giới, bất thành linh hạ thân xuống sau lưng chàng.

Thấy ánh mắt của Kim Tiêu quá lạ lùng, Ngọc Lan cũng sượng sùng.

Nàng từ tốn hỏi :

- Công tử có thể cho bản cô nương hỏi thăm được không?

Vuốt cằm Kim Tiêu nói :

- Được được... Cô nương muốn hỏi gì tại hạ cũng sẽ trả lời, rất sẵn lòng trả lời cho cô nương bất cứ điều gì cô nương muốn.

Ngọc Lan nhướn mày :

- Điều gì công tử cũng biết à?

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Ở Dương Châu này, cái gì mà tại hạ không biết. Cô nương muốn hỏi gì?

Ngọc Lan chau mày, rồi từ tốn nói :

- Nghe công tử nói điều gì cũng biết, Ngọc Lan tự dưng hoài nghi công tử.

- Hê... tại hạ và cô nương mới gặp nhau, tại sao lại hoài nghi tại hạ chứ.

Nàng nhìn Kim Tiêu giả là cười, nói :

- Tại công tử nói ở Dương Châu này cái gì công tử cũng biết thà trong kinh thư thì lại có câu, kẻ biết nhiều lại chính là người chẳng biết gì. Do đó Ngọc Lan phải hoài nghi công tử.

Kim Tiêu mở to đôi mắt hết cỡ, những tưởng hai con ngươi sẽ lọt khỏi hốc mắt.

Chàng gượng cười nói :

- Ngọc Lan cô nương nói chí lý. Nhưng với Ngạn Kim Tiêu thì khác. Nhưng thôi được rồi, tại hạ sẽ minh chứng cho cô nương biết tri thức kiến văn của tại hạ.

Ngọc Lan nhìn vào mắt Kim Tiêu.

Nàng chấp tay sau lưng.

- Thật chứ?

- Tất nhiên là rất thật rồi.

Nàng mỉm cười rồi ôn nhu nói :

- Công tử có thể Ngọc Lan biết Đạo Soái Dương Châu là ai không?

Kim Tiêu giật thót ruột. Chàng nhìn Ngọc Lan rồi lắc đầu :

- Đạo Soái Dương Châu, tại hạ hồng biết.

- Vậy là công tử không biết Đạo Soái Dương Châu?

- Cả Dương Châu còn không biết gã là ai làm sao tại hạ biết?

- Vậy có thể cho Ngọc Lan biết Sát Thủ Vô Diện là ai không?

Kim Tiêu tròn mắt nhìn nàng :

- Quái...

- Sao...

- Sao cô nương lại hỏi những câu mà tại hạ không thể nào trả lời được. Sát Thủ Vô Diện là ai... Cả Trung Nguyên đều không biết. Ó... nhưng lần này thì tại hạ biết rồi... Gã mới bị xé xác mới đây thôi.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Ngạn công tử không biết gì rồi. Cái gã vừa bị xé xác không phải là Sát Thủ Vô Diện.

- Chỉ có mình cô nương nói vậy, còn ở Dương Châu thì ai cũng nói Sát Thủ Vô Diện bị hai cái gã song

sinh họ Dục kia xé xác.

Nàng mỉm cười.

Kim Tiêu vuốt cằm, rồi hỏi nàng :

- Mà cô nương hỏi tại hạ về hai người đó làm gì. Nói về con người mà tại hạ chẳng biết, nhưng nếu cô nương muốn hỏi về thắng cảnh Dương Châu... tại hạ xin được làm người dẫn cô nương du lãm.

- Ngọc Lan chưa có ý du lãm thắng cảnh đẹp Dương Châu... mà đi tìm người.

Kim Tiêu nhăn mặt.

- Thế thì...

Ngọc Lan cướp lời Ngạn Kim Tiêu :

- Ngọc Lan muốn hỏi công tử một người nữa. Hy vọng người này công tử biết.

Kim Tiêu chớp mắt nhìn nàng.

- Cô nương muốn ai nữa?

- Ngọc Lan muốn tìm một người tên là Tống Thừa Ân...

Nàng vừa nói vừa toan rút cuộn giấy trải ra trước mặt Ngạn Kim Tiêu, nhưng chàng đã khoát tay :

- Hỡi, cô nương không cần phải chẳng chân họa của Tống Thừa Ân. Người này thì Ngạn Kim Tiêu biết rành như chỉ trong lòng bàn tay mình.

Chàng nhướng mày nói tiếp :

- Tống Thừa Ân là người của Cơ Mật viện đúng không?

Ngọc Lan gật đầu :

- Đúng.

- Thừa Ân mới vừa bị chuyện đau buồn, tâm nương chưa kịp động phòng loan hưởng lạc thú xác thịt thì bị người ta giết phải không?

Ngọc Lan cau mày :

- Công tử biết rành như thế à?

Kim Tiêu gật đầu :

- Tại hạ nói biết là biết mà. Mà cô nương tìm Tống Thừa Ân để làm gì.

Sắc diện Ngọc Lan ửng hồng. Về mặt biến đổi những nét ngưng ngừng e thẹn không qua được mắt Kim Tiêu.

Kim Tiêu giả lả nói :

- Tại hạ đã hiểu mục đích của cô nương đi tìm Tống Thừa Ân rồi.

Ngọc Lan nhỏ nhẹ nói :

- Ngọc Lan muốn chia sẻ nỗi buồn đau với huynh ấy.

Kim Tiêu gật đầu :

- Tốt... xem ra Tống Thừa Ân huynh tốt phúc, tốt phần mới được một cô nương như cô nương đây đi tìm sẻ san nỗi đau. Hồng biết sau này tại hạ có được phúc phần như Tống Thừa Ân hay không?

Nàng chau mày :

- Thừa Ân huynh đang ở đâu?

Kim Tiêu chắc lưỡi, lắc đầu.

Ngọc Lan sa sầm mặt.

- Huynh biết rành về Tống Thừa Ân đại ca như vậy, đừng nói với Ngọc Lan rằng công tử không biết chỗ lưu ngụ của Tống Thừa Ân.

- Ai nói Ngạn Kim Tiêu không biết.

Kim Tiêu chắc lưỡi tỏ vẻ thương hại Ngọc Lan. Thái độ của Kim Tiêu khiến Ngọc Lan phải chau mày biểu thị sự không đồng tình của mình với Kim Tiêu.

Kim Tiêu nói :

- Tại hạ sợ Tống Thừa Ân không nhận sự chia sẻ của Ngọc Lan cô nương đâu.

- Tại sao?

Buông một tiếng thở dài, Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan.

- Tại hạ biết Ngọc Lan cô nương là người tốt muốn chia nỗi đau với Tống Thừa Ân.

Kim Tiêu khẽ lắc đầu rồi nói tiếp :

- Nhưng Tổng Thừa Ân sẽ không tiếp nhận sự chia sẻ của cô nương bởi vì...
 Ngọc Lan vốn vã cướp lời Kim Tiêu :

- Vì sao?

Buông một tiếng thở dài, Kim Tiêu nói :

- Tổng Thừa Ân đã bị khùng, ngơ ngơ, ngẩn ngẩn, người không ra người ngợm chẳng ra ngợm.
 - Không thể như vậy được.
 - Tại hạ nói thật đó... Thừa Ân vì cái đau không được động phòng loan với Dương Đình Tuyết Anh, nên đâm ra hỏa vọng lung tung rồi trở nên lú lẫn khùng điên, dị hợm khác người.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Huynh ấy là một nam tử đại trượng phu... không thể như vậy được. Ngọc Lan không tin lời của công tử.

Kim Tiêu mỉm cười nhìn nàng.

- Nói vậy cô nương rành Tổng Thừa Ân hơn Ngạn Kim Tiêu à?

Hừ nhạt, Ngạn Kim Tiêu nói :

- Nếu cô nương rành thì cứ đi tìm Tổng Thừa Ân, còn như tin lời của tại hạ thì đêm nay hãy đến ghềnh đá “Vọng Tình” sẽ gặp được Tổng Thừa Ân. Cô nương sẽ chứng nghiệm lời nói của tại hạ không sai mà lại rất đúng.

- Ghềnh Vọng Tình?

Kim Tiêu gật đầu :

- Canh tý đêm nay tại ghềnh Vọng Tình.

- Ngọc Lan sẽ đến.

Kim Tiêu giả lả cười rồi hỏi :

- Sao cô nương quan trọng Tổng Thừa Ân như vậy?

Nàng nhún mày nhìn Kim Tiêu..

- Chuyện riêng tư của Ngọc Lan, công tử biết để làm gì..

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Tại hạ tò mò.

- Nam nhân có ai tò mò như Ngạn công tử không?

- Tất nhiên là không rồi, nhưng tại hạ thấy có cái gì đó là lạ từ cô nương.

Kim Tiêu vuốt cằm, rồi xe dài tai.

- Xét cho cùng, Tổng Thừa Ân huynh cùng đáng thương thật. Ngọc Lan cô nương phải thương thôi. Ai đời mở đã dâng đến miệng mèo chỉ cần xoi một miếng thịt mà lại bị Sát Thủ Vô Diện cướp mất.

Buông một tiếng thở dài, Kim tiêu chắc lưỡi :

- Tội nghiệp... tội nghiệp... Tổng Thừa Ân khùng là đúng rồi, không trách Tổng Thừa Ân được, mà trách cái gã Sát Thủ Vô Diện kia làm chi cái điều trái khoái.

Kim Tiêu nói rồi nhìn Ngọc Lan.

Sắc diện của nàng đỏ bừng nóng hổi.

Nàng gắt giọng nói :

- Công tử nói thật là khó nghe. Không thể nào nghe được những lời nói của công tử.

- Lời thật thì khó nghe, nhưng đã là lời thật thì ai cũng phải chấp nhận cả. Cô nương nghĩ coi, tại hạ nói không đúng à. Nếu như cái gã Sát Thủ Vô Diện ôn dịch kia không biết tân nương Dương Đình Tuyết Anh của Tổng Thừa Ân thì chuyện gì sẽ xảy ra trong phòng the của Thừa Ân huynh chứ.

- Hai người sẽ thành thân với nhau, nhứt bãi thiên địa, nhị bãi song đường rồi phu thê giao bái, sau đó là cái chuyện khó nói.

Ngọc Lan đỏ rần mặt.

- Ngọc Lan không nghe công tử nói nữa.

- Không nghe tại hạ nói nữa thì tại hạ cáo từ. Cô nương nhớ nhé... đúng canh tý đêm nay ghềnh Vọng Tình xem Tổng Thừa Ân người chẳng ra người ngợm chẳng ra ngợm chỉ vì nhớ thương nương tử của mình. Nếu như sau khi cô nương gặp Tổng Thừa Ân rồi mà không chia sẻ gì được với huynh ấy thì có thể tìm tại hạ mà chia sẻ.

Nàng mím chặt hai cánh môi nhìn Ngạn Kim Tiêu.

Ngạn Kim Tiêu cười khẩy :

- Tại hạ cáo từ rất mong tái kiến với Ngọc Lan cô nương.

Nàng lườm Kim Tiêu.

Kim Tiêu ôm quyền xá :

- Sau này tại hạ cũng tìm một người nặng tình như Ngọc Lan cô nương đây.

Chàng nói rồi quay bước bỏ đi một mạch. Vừa đi Kim Tiêu vừa nghĩ :

- “Tổng Thừa Ân coi bộ có số đào hoa phong nhã nên mới có được một người nặng tình đi tìm y. Nếu như cái số đào hoa phong nhã đó mà kết hợp với cái số sát thủ... Tổng Thừa Ân không chừng sẽ là Sát thủ lấy mạng giai nhân. Không chừng bởi cái số đào hoa mà Tổng Thừa Ân trở thành đại địch với Sát Thủ Vô Diện.”

Kim Tiêu ra khỏi trấn Dương Châu.

Chàng tìm đến một ngôi cổ miếu.

Nhìn lại sau lưng mình như đoán chắc không có người theo mình, Ngạn Kim Tiêu mới đẩy cửa bước vào ngôi cổ miếu thần hoàn.

Trong miếu đã có sẵn một bàn tiệc yến bầy ngay dưới sàn gạch. Ngồi bên bàn cổ miếu chẳng ai khác mà chính là Thần Thâu Bửu Chính Tư.

Sau khi đóng cửa cổ miếu rồi, Kim Tiêu mới chấp tay sau lưng nhìn lão Bửu. Hai người đối mặt nhìn nhau. Lão Bửu không nói lời nào. Kim tiêu cũng im lặng.

Cả hai như không muốn thốt ra lời mà chỉ trao đổi với nhau bằng ánh mắt. Bất thành linh cả hai cùng phá lên cười khanh khách. Rồi cả hai cùng ngưng tiếng cười.

Kim tiêu bước thẳng đến bàn đại yến ngồi xuống đối diện với Bửu Chính Tư.

Nhìn lão Bửu Chính Tư, Kim Tiêu nói :

- Đừng nói gì cả trong lúc này. Đây là thời khắc thiêng liêng của một việc làm du nhất.

Lão Bửu nhìn Kim Tiêu từ tốn nói :

- Đó là việc gì?

Kim Tiêu cầm lấy một vò rượu đặt vào tay lão, rồi bung vò rượu còn lại.

- Trời đánh còn tránh bữa ăn.

Chàng nhe răng cười, rồi dốc cả vò rượu tu luôn một ngụm dài. Lão Bửu bật cười rồi cũng bắt chước Ngạn Kim Tiêu dốc vò rượu lên miệng tu ừng ực.

Hai người chẳng ai nói lời nào, cứ thế vừa ăn vừa uống. Cả Kim Tiêu lẫn lão Thần Thâu Bửu Chính Tư tợ như hai gã cái bang trong cơn đói và khát chỉ biết ăn và uống tuyệt nhiên không thốt nửa lời.

Rượu trong vò không còn, thức ăn cũng không còn, Kim Tiêu lấy tờ giấy hồng đều chùi miệng, rồi đứng lên xoa bụng.

- Một bữa ăn ngon, uống ngon, rất tốt. Nếu người ta không còn biết thưởng thức miếng ăn ngon, không còn biết thưởng thức rượu ngon và uống nhiều. Tốt tốt... Chứng tỏ Ngạn công tử chưa đến số phải chết.

Lão Bửu nhìn Kim Tiêu rồi từ từ đứng lên.

Kim Tiêu se cầm :

- Ăn no, uống nhiều rồi, đây là thời khắc nói. Nói cho đã cái lỗ miệng, nói cho hạ hỏa bớt đi sự ấm ức trong lòng.

Vừa nói Ngạn Kim Tiêu vừa nhìn lão Bửu. Tiếp nhận ánh mắt của chàng, lão Bửu nheo mày với vẻ miễn cưỡng khi buộc phải tiếp nhận nó.

Kim Tiêu thở hắt ra rồi nói :

- Lão huynh ôn dịch muốn cắt đứt tình thì cắt, có gì phải hại người tri kỷ. Ngạn Kim Tiêu đang sống an lành vui vẻ tại Dương Châu. Không chỉ Kim Tiêu vui vẻ mà còn được hữu ích cho những người thất cơ lỡ vận. Nói đúng hơn là có ích cho những kẻ bần hàn, thế mà tự dung lão huynh lại lôi Tổng Thừa Ân lù lù đến đây, buộc Kim Tiêu phải nhúng tay vào cái chuyện trời ơi của gã.

Rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Ngạn Kim Tiêu nói tiếp :

- Hãn huynh rất hoan hỷ khi biết Ngạn Kim Tiêu giờ đã vị vương vào tròng của Tổng Thừa Ân. Cái gã Cơ Mật viện sứ đó là đệ nhất cao thủ đại nội, lại đang rắp tâm tìm Sát Thủ Vô Diện trả thù. Y đã cột chặt Ngạn Kim Tiêu vào gã rồi. Lão huynh ôn dịch đã đặt Ngạn Kim Tiêu vào tình thế trên là kiếm dưới là

dao. Nếu giúp Tống Thừa Ân chắc chắn gã Sát Thủ Vô Diện kia có thể dễ yên cho Ngạn Kim Tiêu không. Ngược lại, nếu không giúp Tống Thừa Ân thì y cũng không dễ yên cho Ngạn Kim Tiêu. Y biết tông tông tong Ngạn Kim Tiêu là Đạo soái của Dương Châu.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Lão huynh ôn dịch là tri kỷ của Ngạn Kim Tiêu mà lại làm khổ cho Kim Tiêu rồi. Hay mấy ả kỹ nữ ở Lạc Dương hợp hôn, hợp trí lão huynh khiến lão huynh mù mẫm chẳng còn chút suy nghĩ gì mà làm bừa làm càn.

Kim Tiêu sà sầm mặt :

- Bây giờ lão huynh tính sao đây?

Lão Bửu nhìn Ngạn Kim Tiêu :

- Người nói chưa hết.

- Còn gì để nói nữa chứ. Bây giờ Ngạn Kim Tiêu chẳng biết nói gì với lão huynh cả ngoại trừ một việc chỉ nghe lão huynh cái con khỉ gì mà lại đưa Ngạn Kim Tiêu vào tình thế khó xử thế này.

Lão Bửu nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Lão đệ nói hết chưa?

Kim Tiêu buông một câu cộc lốc :

- Hết...

Chàng giang rộng hai tay.

- Chẳng còn gì để nói.

- Giờ đến lượt lão huynh nói chứ?

Lão Bửu nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Ngạn Kim Tiêu muốn biết thân thế của mình chứ.

Đôi chân mày Kim Tiêu nhíu lại. Dung diện biến qua trạng thái khác vẻ trang trọng cực kỳ. Chàng ngập ngừng hỏi :

- Tại sao chuyện này có liên quan đến thân thế của tiểu đệ?

Kim Tiêu giả lả gượng cười :

- Ngạn Kim Tiêu quên, đến lượt lão huynh rồi.

Lão Bửu vuốt râu.

Lão nhìn Ngạn Kim Tiêu, từ tốn nói :

- Sát Thủ Vô Diện theo lão huynh nghĩ có liên quan đến thân thế của tiểu đệ.

Kim Tiêu nhìn thẳng vào mắt lão Thần Thâu Bửu Chính Tư.

- Nguyên nhân gì lão huynh khẳng định như vậy. Chẳng lẽ Sát Thủ Vô Diện là cha của Kim Tiêu.

Lão Bửu lắc đầu :

- Lão huynh không nói như vậy mà nói Sát Thủ Vô Diện có liên quan đến thân thế của lão đệ. Lão huynh tin điều đó bởi võ công của y.

Kim Tiêu chau mày.

- Võ công của Sát Thủ Vô Diện.

Bửu Chính Tư gật đầu :

- Trong giang hồ không một người nào khá dĩ gọi là đối thủ của Bách Kiếm trang Trang chủ Mạc Cự. Thậm chí người võ lâm tôn sùng ngưỡng mộ gần cho lão Mạc ngoại hiệu là Sát Kiếm. Thế nhưng Sát Thủ Vô Diện vẫn lấy mạng Bách Kiếm Mạc Cự dễ như trở lòng bàn tay. Thậm chí y còn ngang nhiên đi qua tám bờ tường rào kiên cố để vào đến biệt lâu ẩn thân của Mạc Cự để giết lão.

Kim Tiêu nhìn chăm chú lão Bửu.

- Cho dù võ công của Sát Thủ Vô Diện cao thâm khó lường, xuất quỷ nhập thần thì cũng chẳng có nguyên cớ gì để nói có liên quan đến thân thế của Ngạn Kim Tiêu.

Lão Bửu lắc đầu :

- Chính võ công kỳ tuyệt cao siêu của Sát Thủ Vô Diện mà lão huynh nghĩ y nhất định có liên quan đến thân thế của lão đệ. Chỉ có điều lão huynh và lão đệ không biết Sát Thủ Vô Diện là ai.

Và lão Bửu vừa thộp lấy tay Ngạn Kim Tiêu :

- Lão đệ tin ta đi.

- Chẳng có gì để đáng tin vào lão huynh cả.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Thân thể của Ngạn Kim Tiêu là lãnh vực riêng chẳng lẽ liên quan đến võ công của Sát Thủ Vô Diện.

Lão Bửu kéo ống tay áo của Ngạn Kim Tiêu, chỉ vào lòng bàn tay chàng :

- Để xem cái gì trên lòng bàn tay mình.

- Dấu xâm lười tằm sét.

- Chính dấu xâm này mà ta nghĩ Ngạn Kim Tiêu có liên hệ với Sát Thủ Vô Diện.

Không biết Sát Thủ Vô Diện đã dụng võ công gì nhưng ngay khi cả sư kiếm Mạc Cự cũng tán mạng. Chỉ cần Sát Thủ Vô Diện xuất đầu lộ diện, lão huynh biết y là ai. Từ y có thể tìm ra thân thể của đệ.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài, rồi ôn nhu nói :

- Thật ra lão huynh muốn tiểu đệ giúp Tống Thừa Ân hay muốn truy nguyên thân thể của Ngạn Kim Tiêu.

- Nếu đệ muốn truy nguyên thân thể của mình, thì có thể rời Dương Châu cùng với lão huynh. Quyết định là của Ngạn Kim Tiêu.

Ngạn Kim Tiêu nhìn lão Bửu :

- Nghe lão huynh nói những lời này Ngạn Kim Tiêu không muốn bỏ cuộc rồi. Làm sao mà rời bỏ Dương Châu đi với lão huynh được. Huống chi nếu Ngạn Kim Tiêu bỏ đi thì Tống Thừa Ân cũng đã biết Đạo Soái Dương Châu là ai. Nhất định Tống Thừa Ân không để cho Kim Tiêu những ngày thanh nhàn, nhàn nhã.

Kim Tiêu nhìn lão Bửu :

- Lão huynh, xem như tiểu đệ đã phóng lao rồi. Mà không, lão huynh phóng lao dùm Ngạn Kim Tiêu thì đúng hơn. Sau lưng Ngạn Kim Tiêu có lão huynh.

Ngạn Kim Tiêu mỉm cười với lão Bửu.

Bửu Chính Tư nhìn chàng :

- Người không còn muộn phiền lão huynh của người nữa chứ?

- Ngạn Kim Tiêu nào dám buồn phiền lão huynh.

- Có như vậy chứ.

- Ít ra Ngạn Kim Tiêu cũng biết được lão huynh còn nghĩ đến Ngạn Kim Tiêu.

Lão Bửu cười gượng :

- Làm sao lão huynh không nghĩ đến tiểu đệ. Chúng ta đã nhận nhau là tri kỷ bất kể kẻ tuổi tác kia mà.

Kim Tiêu và lão Bửu cùng phá lên cười. Kim Tiêu nhìn lão Bửu :

- Lão huynh sẽ làm gì để buộc Sát Thủ Vô Diện xuất đầu lộ diện?

- Một miếng mồi ngon mà bất cứ con cá lớn nào cũng thèm khát.

Kim Tiêu chỉ vào ngực mình :

- Ngạn Kim Tiêu chính là miếng mồi ngon đó phải không?

- Ngoài Ngạn Kim Tiêu ra, lão huynh nghĩ chẳng còn gì khác.

Hồi 7

Vấn vương, tình càng cao

Kim Tiêu vừa đi vừa nghĩ thầm :

- “Có đúng như lão huynh nói không Sát Thủ Vô Diện có liên can đến thân thể của mình. Nếu đúng như vậy thì y phải xuất đầu lộ diện. Nếu y có liên quan đến mình, vậy y là ai. Sự liên can này như thế nào.” Những ý niệm đó còn đọng trong tâm thức của Ngạn Kim Tiêu thì một làn gió lạ lướt qua chàng. Cùng theo làn gió đó một chiếc bóng hồng nhạt mờ mờ ảo ảo.

Ngạn Kim Tiêu cau mày.

Trước mặt chàng lừng lững một nữ lang vận xiêm y màu hồng nhạt quay lưng về phía Ngạn Kim Tiêu. Kim Tiêu dừng bước.

- Ngạn Kim Tiêu... bốn nương đến đón công tử.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Có gì nương nương cứ theo dõi Ngạn Kim Tiêu chứ?

Vừa nói Ngạn Kim Tiêu vừa toan quay bước thì nhận ra sau lưng mình đã có bốn ả cung nữ vận xiêm y trắng toát đứng chặn hậu.

Hồng y nữ lang từ từ quay mặt nhìn lại đối nhãn với Ngạn Kim Tiêu.

Chàng miễn cưỡng nhìn Hồng y nữ lang. Hồng y nữ lang có khuôn mặt liễu trai, ánh mắt thu hồn lả lướt mùa thu. Hơn thế nữa lại được trang điểm bằng một lớp son phấn khá lòe loẹt. Đôi chân mày tia mỏng và sắc như hai lá liễu. Hồng y nữ lang không phải là mỹ nữ tuyệt sắc, nhưng dung mạo cũng không phải là một xú nữ, ở chân diện nàng toát ra nét liễu trai lạ thường. Nét đẹp liễu trai mà kẻ đa tình lãng mạn khi chiêm ngưỡng phải thích thú và bị nó cuốn hút.

Kim Tiêu miễn cưỡng nói :

- Tịnh Ý Vân nương nương có gì phải theo đuổi tại hạ?

- Bốn nương thích Ngạn công tử.

Kim Tiêu gượng nặn nụ cười méo mó chẳng có chút gì gọi là thích thú trước câu nói của Tịnh Ý Vân.

- Nói ra câu nói này không biết Tịnh nương nương có còn nhớ mình là Vô Tình Tiên Tử hay không?

Tịnh Ý Vân mỉm cười, ánh mắt long lanh nét liễu trai chí dị vừa mê hồn.

Nàng vừa quyến rũ lạ thường.

Tịnh Ý Vân là Vô Tình Tiên Tử.

Mặt Kim Tiêu nhăn lại :

- Vẫn là Vô Tình Tiên Tử... Vô Tình Tiên Tử mà cứ buộc Ngạn Kim Tiêu phải đi cùng với nương nương.

Kim Tiêu ve cằm nhún vai :

- Hê... Kim Tiêu hỏi thật phu nhân nhé, cô đúng nương nương là Vô Tình Tiên Tử không?

Ta đã tự nhận điều đó.

- Xem ra nương nương chẳng giống Vô Tình Tiên Tử chút nào mà ngược lại là Đa Tình Tiên Tử thì đúng hơn đó.

Kim Tiêu vuốt cằm, nhìn Tịnh Ý Vân nói tiếp :

- Nhìn ánh mắt lẫn phong thái và chân diện của nương nương, tại hạ thấy nương nương không vô tình, mà là đa tình thì đúng nếu nương nương tự cho mình là vô tình thì theo đuổi tại hạ làm gì?

- Ta muốn công tử về Vô Tình cốc.

- Nương nương muốn ta về Vô Tình cốc để làm gì? Hê Đùng nói nương nương đã có tình ý với tại hạ đây nhé.

Đôi chân mày Tịnh Ý Vân nhíu lại rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

Vô Tình Tiên Tử phá lên cười khanh khách. Tròng tiếu ngạo của Tịnh Ý Vân nghe như ngọc va vào nhau hay là những tấu khúc liêu trai mơ hồ đầy mộng mị.

Tịnh Ý Vân nói :

- Bỏn nương thích Ngạn công tử nên mới muốn công tử đến lưu ngụ trong Vô Tình cốc của bỏn nương.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Hảo ý của nương nương Kim Tiêu ghi nhận, nhưng thú thật tại hạ chẳng thể nào lưu ngụ trong Vô Tình cốc của. nương nương.

- Công tử nghĩ Vô Tình cốc của bỏn nương không sánh bằng Dương Châu ư?

Kim Tiêu khoát tay :

- Không, không... Ngạn Kim Tiêu không dám có ý so sánh Vô Tình cốc của nương nương với Dương Châu trấn. Nghe nương nương tự hào về Vô Tình cốc, Kim Tiêu cũng đủ đoán ra Vô Tình cốc như thế nào rồi. Nhưng Kim Tiêu không lưu ngụ vì lý do khác.

- Lý do gì?

Kim Tiêu chỉ vào ngực mình :

- Kim Tiêu là kẻ đa tình còn nương nương là kẻ Vô tình. Đa tình và Vô tình là hai tính cách trái ngược nhau, nên không thể sống chung trong một chỗ được.

Nặn nụ cười giả lả, Ngạn Kinh Tiêu nói tiếp :

- Kim Tiêu lại chưa có ý tìm thú an nhàn trong Vô Tình cốc của nương nương.

- Đó là ý của Ngạn công tử, còn ý của của bỏn nương thì khác.

Kim Tiêu buột miệng hỏi :

- Khác cái gì?

- Bỏn nương muốn công tử về Vô Tình cốc của bỏn nương.

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Kim Tiêu đã nói rồi, nương nương không nghe à?

- Bỏn nương không muốn nghe điều gì ca?

- Nương nương nói nói như vậy là ép người quá đáng rồi đó. Điều mình muốn mà người ta không muốn thì đừng buộc người ta phải chịu theo ý của mình. Nương nương hẳn hiểu điều đó chứ.

- Công tử phải về Vô Tình cốc, đó là ý của bỏn nương.

Kim Tiêu nhăn mặt. Chàng giả lả nói :

- Bộ nương nương không còn chọn được người nào khác thay Ngạn Kim Tiêu hay sao mà cứ khẳng khẳng buộc Ngạn Kim Tiêu.

Mặt hoa của Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân sa sầm. Ý Vân gắt giọng :

- Ngạn công tử đi theo ta hay buộc ta đưa công tử đi.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Cả hai điều nương nương đặt ra Ngạn Kim Tiêu đều không muốn. Tại hạ chỉ muốn một điều duy nhất, nương nương để Ngạn Kim Tiêu được yên.

- Công tử không có sự lựa chọn nào khác đâu.

Kim Tiêu nhíu mày :

- Quái, làm người mà không có sự lựa chọn nào riêng cho mình thì chẳng khác nào cây cỏ hay khúc gỗ hoặc hòn đá ư?

Chàng khoát tay :

- Ngạn Kim Tiêu không muốn đâu, ít ra thì nương nương cũng phải cho Kim Tiêu một sự lựa chọn chứ.

Nếu như Ngạn Kim Tiêu không có sự lựa chọn nào hóa ra bất công cho Ngạn Kim Tiêu quá.

Tịnh Ý Vân trang trọng đáp lời chàng :

- Ngạn yêng tử chỉ có mộ sự lựa chọn duy nhất là chịu theo ý của bốn nương.
- Lời nói này của nương nương nghe càng không được chút nào. Ngạn Kim Tiêu đâu là gì của nương nương mà nhất nhất phải chịu theo ý của nương nương.

Tịnh Ý Vân ngắt giọng nói :

- Vậy là Ngạn công tử đã phụ lòng bốn nương rồi.
- Phụ thì phụ chứ biết làm sao bây giờ.
- Được...

Vừa nói Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân chỉ Ngạn Kim Tiêu.

- Bắt Ngạn Kim Tiêu cho bốn cô nương.

Lệnh được phát ra, bốn ả cung nữ đứng phía sau Ngạn Kim Tiêu đồng loạt phát tác ra những tấm màn lụa trắng xóa, tợp những con giao long quấy khuấy, lướt tới Ngạn Kim Tiêu :

- Những mảnh lụa kia chưa kịp không chế Ngạn Kim Tiêu thì những âm thanh xé gió nghe buốt cả cột sống rít qua lỗ tai chàng. Cùng với sự xuất hiện của những âm thanh đó tám mảnh lụa trắng bị chẻ đứt thành nhiều đoạn trước sự ngỡ ngàng của bốn ả cung nữ.

Tổng Thừa Ân tợ như một làn gió thoảng lướt đến bên Ngạn Kim Tiêu. Y nhìn Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân nhật nhẽo nói :

- Ngạn Kim Tiêu là của Tổng mỗ.

Kim Tiêu nhìn qua tổng Thừa Ân :

- Đệ biết Tổng đại ca thế nào cũng đến mà. Nếu Ngạn Kim Tiêu gặp chuyện như định Tổng đại ca không khoan tay đứng nhìn.

Nói rồi Ngạn Kim Tiêu thối bộ, đứng tựa lưng vào một tảng cây, khoanh tay trước ngực như người bàng quan tọa thị, chẳng màng đến Tổng Thừa Ân lẫn Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân.

Tịnh Ý Vân nhìn Tổng Thừa Ân, khề lắc đầu nhật nhẽo nói :

- Bốn nương tưởng ai xa lạ, hóa ra là Tiêu Diêu Khách Tổng Thừa Ân.

Bốn nương ngỡ đâu Tổng Thừa Ân đã không còn quan tâm đến võ lâm giang hồ nữa chứ.

Tịnh Ý Vân chấp tay sau lưng, nhìn Tổng Thừa Ân nói tiếp :

- Tịnh Ý Vân có nghe qua câu chuyện buồn của tổng các hạ. Chẳng lẽ vì chuyện đó của mình mà Tiêu Diêu Khách Tổng Thừa Ân muốn trút lên đầu bốn nương.

- Tổng mỗ không trút chuyện của bản thân lên ai cả, mà chỉ muốn có Ngạn Kim Tiêu.

- Ngạn công tử đã thuộc về Tịnh Ý Vân rồi.

Tổng Thừa Ân lắc đầu :

- Kim Tiêu thuộc về Thừa Ân.

Kim Tiêu xen vào :

- Tại hạ không biết mình có còn là mình hay không, hay đã trở thành một báu vật để người ta tranh đoạt. Thật là khó hiểu hai người.

Thừa Ân sa sầm mặt nhìn Kim Tiêu.

Tiếp nhận ánh mắt khe khắc của Tổng Thừa Ân Kim Tiêu giả lả cười rồi nói :

- Đúng đúng... Kim Tiêu đã là của Tổng huynh.

Tịnh Ý Vân thét lên :

- Không, Ngạn Kim Tiêu phải thuộc về Tịnh Ý Vân Vừa nói Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân vừa chớp động thân pháp Thân ảnh vừa chớp động thì đôi mảnh lụa hồng nhật cắt ra lướt thẳng đến Tổng Thừa Ân.

Không né tránh chiêu công của Vô Tình Tiên Tử, Tổng Thừa Ân dựng chưởng đón thẳng, đỡ thẳng lấy đôi mảnh lụa màu hồng nhật.

Àm...

Cả một vùng không gian chấn động sau tiếng sấm chưởng đó. Đôi mảnh lụa hồng nhật của Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân thụng lại, rồi được cuốn trở về trong khi Tổng Thừa Ân vẫn trụ thân một chỗ.

Thừa Ân định nhìn vào mắt Tịnh Ý Vân.

- Tiên tử không có cơ hội bắt Ngạn Kim Tiêu về Vô Tình cốc đâu.

Tịnh Ý Vân im lặng. Có lẽ giao nhau một thức chiêu vừa rồi, Vô Tình Tiên Tử đã nhận ra thực lực võ công của đối phương mà không đáp lời tổng Thừa Ân.

Im lặng một lúc lâu, chỉ biết lấy mắt nhìn Thừa Ân, Vô Tình Tiên Tử..

Tịnh Ý Vân buông một, tiếng thở ra :

- Thôi được. Hôm nay bốn nương không có Ngạn Kim Tiêu, nhưng một ngày nào đó thì Ngạn Kim Tiêu cũng thuộc về bốn nương.

Giữ đôi ngọc thủ, khiến hai mảnh lụa hồng quấn vào thân pháp, Vô Tình Tiên Tử liếc mắt qua Ngạn Kim Tiêu rồi nói với bốn ả kia :

- Chúng ta đi.

Nói dứt lời Vô Tình Tiên Tử quay bước cùng với bốn ả cung nữ bằng mình bỏ đi.

Kim Tiêu chờ cho Tịnh Ý vân đi rồi mới bước đến bên tổng Thừa Ân. Chàng giả lả nói :

- Vô công của Tổng huynh đúng là lợi hại khó lường mới có thể đuổi được Vô Tình Tiên Tử.

Tổng Thừa Ân nhìn lại Ngạn Kim Tiêu :

- Tại sao Tịnh nương lại muốn đưa Kim Tiêu về Vô Tình cốc.

- Thì cũng giống như Tổng đại ca thôi.

Mặt Tổng Thừa Ân đanh lại :

- Sao lại giống như ta?

Kim Tiêu giả lả nói :

- Tổng đại ca vì tình sâu nghĩa nặng với Dương Đình Tuyết Anh tỷ tỷ mà rắp tâm đi tìm hung thủ Sát Thủ Vô Diện, còn Tịnh Ý Vân Tiên tử là người đa tình.

Kim Tiêu cười khàn khàn, nhướn mày nói :

- Tổng đại ca hiểu rồi chứ. Xem ra chữ tình trong con người ta nặng thật. Nên nó chi phối tất cả mọi hành vi của mình.

Thừa Ân nhú mày :

- Thừa Ân không hiểu ý của Kim Tiêu.

- Sao Tổng đại ca ngu quá vậy?

- Người...

Kim Tiêu khoát tay :

- Không không... Tổng huynh không có ngu mà tại vì Tổng huynh không hiểu Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân nương nương thôi. Nói thẳng thừng, có lẽ Tịnh nương thích Ngạn Kim Tiêu nên mới muốn đưa Kim Tiêu về Vô Tình cốc.

Đôi chân mày Thừa Ân nhíu lại :

- Chuyện này đúng là lạ lùng đó. Vô Tình Tiên Tử cho mình là người Vô tình. Trên võ lâm ai ai cũng biết Tịnh Ý Vân là kẻ vô tình, thế mà lại để mắt đến Ngạn Kim Tiêu.

- Người có ngoa không?

- Cần gì phải ngoa ngôn với Tổng đại ca. Một khi người ta ngoa ngôn thì phải có mục đích gì chứ. Đẳng này Kim Tiêu chẳng có mục đích gì với Tổng đại ca sao có thể nói là ngôn ngoa được.

Kim Tiêu mỉm cười rồi nói tiếp :

- Tổng đại ca nghĩ kỹ sẽ hiểu ngay mà. Phàm người nào tự cho mình là người vô tình, người đó chính là đa tình. Họ không dám nhìn vào bản thân mình, nên luôn, tự né tránh nó. Chỉ khi nào thiên hạ gán cho mình là kẻ vô tình... ày... lúc đó mới đúng là kẻ vô tình như Tổng huynh tự cho mình là Tiêu Diêu Khách nhưng có tiêu đầu, lúc nào cũng trần trụi với thế thái nhân tình, còn gì là tiêu diêu nữa.

Nhìn Thừa Ân, Kim Tiêu nói tiếp :

- Có lẽ khi nào Tổng huynh trở thành oan hồn vất vưởng, trôi theo những gió đêm mới có thể là Tiêu Diêu Khách.

Thừa Ân sa sầm mặt.

- Người đang trù ếm Tổng Thừa Ân.

- Huynh lại hiểu lầm Kim Tiêu rồi.

Kim Tiêu vỗ vai Tổng Thừa Ân. Động tác của Kim Tiêu khiến Thừa Ân nhú mày.

Thừa Ân nhợt nhạt nói :

- Người nên giữ lễ một chút.

- Tổng huynh khó khăn quá. Chúng ta đã là huynh đệ với nhau rồi còn giữ lễ gì nữa.

- Kim Tiêu chưa là huynh đệ của Thừa Ân Kim Tiêu nhường mày :

- Tổng đại ca chưa nhận Kim Tiêu là huynh đệ à?

- Chưa.

- Thế tại sao Tổng huynh muốn đệ phò trợ huynh lột mặt Sát Thủ Vô Diện.

- Đó là một sự trao đổi.

- Hề... Trao đổi cái gì chứ? Ngạn Kim Tiêu có thể cao chạy xa bay mà chẳng màn đến chuyện của huynh mà. Nhưng Kim Tiêu đã nghĩ kỹ rồi. Xét cho cùng cũng thương cảm nỗi đau mất tân nương của huynh, thương cảm miếng mỡ chưa kịp đưa vào miệng thì đã bị người ta bóc mất. Kim Tiêu quyết định giúp huynh. Nhưng với một điều kiện.

Sắc diện Tổng Thừa Ân đỏ bừng. Nhìn Kim Tiêu với ánh mắt bất nhẫn, Tổng Thừa Ân nói :

- Kim Tiêu có thể dụng ngôn phong khác được không?

- Ngôn phong nào cũng vậy thôi. Phạm lời thật thì khó nghe nên người ta thích những lời bóng bẩy văn hoa. Kẻ dụng lời nói bóng bẩy văn hoa không chừng lại là người bóng bẩy đó.

Kim Tiêu nói rồi niễng đầu nhìn Thừa Ân. Thái độ của Kim Tiêu càng khiến Thừa Ân bực bội hơn. Thừa Ân gắt giọng nói :

- Người nhìn cái gì thế? Thừa Ân lạ lắm à?

- Huynh không lạ, nhưng đúng là trang nam tử mày râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao.

Thừa Ân nhăn mặt :

- Đừng nói nhiều nữa, Kim Tiêu muốn điều kiện gì?

- Ngoài những điều kiện mà Ngạn Kim Tiêu đã đặt ra với Tổng huynh còn một điều kiện này nữa.

- Nói đi.

Kim Tiêu vuốt cằm trang trọng nói :

- Tổng huynh phải xem Kim Tiêu là hảo đệ, thề sống chết vì Kim Tiêu. Nếu Kim Tiêu chết, thì Tổng huynh phải chết theo. Nếu không thực hiện điều đó thì trời tru đất diệt huynh ba đời bảy kiếp, Dương Đình Tuyệt Anh cũng không siêu thoát.

Mặt Thừa Ân danh lại :

- Miệng lưỡi người thật là ác độc.

- Miệng lưỡi ác độc không bằng tâm ác độc. Xét cho cùng, tại Tổng đại ca buộc Ngạn Kim Tiêu vướng vào chuyện này mà.

Kim Tiêu hất mặt.

- Có thể không?

Thừa Ân lưỡng lự rồi đưa tay qua khỏi đầu :

- Trên có trời dưới có đất, Tổng Thừa Ân thề sẽ đồng sinh đồng tử với Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu khoát tay :

- Có thể không?

- Không phải như vậy?

- Vậy người muốn ta thề như thế nào mới chịu đây?

Kim Tiêu thở hắt ra một tiếng :

- Không phải đồng sinh đồng tử. Mà chỉ có mình Tổng huynh thôi. Còn riêng Kim Tiêu thì khác. Tổng huynh chết thì mặc huynh chứ, liên can gì đến Ngạn Kim Tiêu.

- Người đúng là kẻ tiểu nhân.

- Tiểu nhân thế nào. Ai là đại nhân, ai là tiểu nhân. Thôi Tổng đại ca thề lại đi.

Đại ca phải bảo vệ Ngạn Kim Tiêu.

Chàng nhường mày :

- Tổng huynh biết ý Ngạn Kim Tiêu rồi chứ?

Thừa Ân thở hắt ra một tiếng :

- Thôi được... Ta thề làm theo những gì trong đầu của Ngạn Kim Tiêu, nếu sai lời trời không dung đất không tha.

Kim Tiêu vỗ tay :

- Có thể chứ... tốt tốt...

Rít một luồng chân ngương, Kim Tiêu nghiêm giọng nói :

- Có một chuyện này, Kim Tiêu muốn Tổng đại ca làm để khởi đầu tìm miếng mồi ngon như Sát Thủ Vô Diện.

- Kim Tiêu muốn ta làm chuyện gì?

Kim Tiêu ghé miệng nói nhỏ vào tai Tổng Thừa Ân. Chẳng biết Kim Tiêu nói gì mà chân diện của Tổng Thừa Ân sa sầm.

Kim Tiêu nói xong, thì Tổng Thừa Ân nhìn lại Kim Tiêu, gằn giọng nói :

- Thừa Ân đến ghênh “Vọng Tình” làm những chuyện như vậy sao?

Kim Tiêu chấp tay sau lưng :

- Không bứt dây thì không động rừng. Bứt dây rừng động thú mới chường mặt ra.

Kim Tiêu vỗ vai Tổng Thừa Ân.

- Tổng đại ca phải đặt mục đích của mình lên trên chứ?

Buông tiếng thở dài, Tổng Thừa Ân nói :

- Thôi được... Tổng Thừa Ân sẽ làm theo ý của Kim Tiêu.

- Muốn hay không muốn thì Tổng huynh cũng phải làm như vậy thôi.

Kim Tiêu nói rồi giả là cười, chấp tay sau lưng ung dung bỏ đi. Chàng vừa đi vừa nói :

- Kim Tiêu đến Pháp Quang tự lễ Phật cầu an, và viếng các vị cao tăng trước khi biến thành miếng mồi ngon của Sát Thủ Vô Diện. Khi nào huynh cần thì cứ tìm Kim Tiêu ở đâu, hể huynh biết rồi. Không cần nhắc lại chứ?

Thừa Ân nhìn theo Kim Tiêu khẽ buông tiếng thở dài. Cảm nhận băng quơ về một cái gì đó không thực trong sự hiện hữu của mình.

Nhìn về hướng nắng rắng chiều đang sẫm dần, Thừa Ân băng quơ nói :

- Sát Thủ Vô Diện... người là ai?

Hồi 8

Hoạt náo Đường Lang môn

Mỹ phụ với vóc người nhỏ nhắn, yếu đuối, đôi thu nhân to với hai con ngươi lóng lánh, ngồi bên khung cửa sổ tòa biệt lầu dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên.

Một khu hoa viên trải rộng đến tận ngọn đồi phủ thảm cỏ xanh xa xa. Chẳng biết từ bao giờ, Tôn Thi Nhã phu nhân đã biến thành tù nhân của tòa biệt lầu này. Tôn phu nhân chẳng khác nào chiếc bóng mờ trong cuộc đời này, chẳng còn nhận thức được thời gian đang trôi qua kéo theo tuổi xế chiều đến với mình.

Ngay cả thời dĩ vãng của một trang tiểu thư khuê các sắc nước hương trời, một ái nữ của Tuần phủ Dương Châu cũng tan biến trong nhận thức của người.

Cái định số buộc Tôn Thi Nhã phải trở thành tù nhân của tòa biệt lầu này kể từ lúc lên kiệu hoa về với Chung Tử Kiến. Bây giờ Chung Tử Kiến đã là Đường chủ Đường Lang môn, nhưng trang tài sắc hôm nào thì lại biến thành tù nhân trong tòa biệt lầu.

Thời gian trôi qua không biết bao nhiêu lâu, Tôn Thi Nhã tiểu thư ngày nào đã chấp nhận với cuộc sống tẻ nhạt, trống rỗng trong tòa biệt lầu dành cho vị phu nhân Môn chủ đường môn.

Trong tòa biệt lầu trống hoắc, khiến cho vẻ tẻ nhạt càng tẻ nhạt hơn, sự trống vắng càng trống vắng hơn.

Ngoài một lão bà và Tôn Thi Nhã ra chẳng còn một ai khác. Đôi lúc Tôn Thi Nhã hỏi, tại sao số phận của trang tiểu thư tài sắc hôm nào lại như thế này.

Câu hỏi đó cũng được Tôn Thi Nhã giải trình cho hai tiếng số phận. Thi Nhã phu nhân chấp nhận cái số phận mà đã tự mình gán cho mình, để rồi chờ đợi một sự thay đổi nào đó sẽ đến, mà sự thay đổi kia chỉ có thể có được từ người tướng công Chung Tử Kiến. Thi Nhã càng chờ đợi thì càng nhận ra sự vô vọng của mình.

Thi Nhã băng quơ nghĩ thầm :

- “Mình không có được chức nghiệp làm mẹ, thế còn trách ai làm gì. Thi Nhã... người phải chấp nhận những gì người đang có và đừng bao giờ kỳ vọng vào một sự thay đổi nào đó”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu nàng, có tiếng tăng hắng cất lên sau lưng lọt vào thính nhĩ của Tôn phu nhân. Nghe tiếng tăng hắng, Tôn Thi Nhã phu nhân quay mặt nhìn lại.

Đứng ngay ngưỡng cửa gian biệt sản chính là Chung Tử Kiến, với bộ dạng thật ung dung tự tại trong bộ trang phục tao nhã thẳng nếp của một vị Môn chủ Đường Lang môn.

Giờ đây Chung Tử Kiến không còn là trang công tử nho nhã ngày nào mà đã trở thành Đường Lang môn chủ.

Tử Kiến không chỉ đến một mình, mà đứng bên cạnh Chung Tử Kiến còn có một mỹ nữ, tuổi chỉ ngoài đôi mươi, trong bộ xiêm y bằng lụa hàn châu đủ mỏng để thấy được nội y bên trong.

Tôn Thi Nhã từ từ đứng lên rồi bước đến trước mặt Chung Tử Kiến.

- Thiếp tham bái tướng công.

Đường chủ Đường Lang môn chủ Chung Tử Kiến nhìn Tôn Thi Nhã. Y từ tốn nói :

- Ta giới thiệu với nàng, đây là Phù Dung cô nương.

Thi Nhã nhìn qua thiếu nữ đứng bên cạnh Chung Tử Kiến. Nụ cười mỉm với vẻ tự thị đập vào mắt Tôn

Thi Nhã.

Phù Dung điểm nụ cười mỉm rồi bá lấy vai Đường chủ Đường Lang môn Chung Tử Kiến.

- Chung huynh, đây là Tôn phu nhân ư?

Tử Kiến gật đầu :

- Tôn Thi Nhã, phu nhân của ta.

Phù Dung nhú mày :

- Sao Tôn phu nhân gầy như cây que củi vậy. Xấu xí quá, hẳn huynh không thích gần gũi với nương tử của mình.

Tôn Thi Nhã không đáp lời Phù Dung mà nhìn lại Chung Tử Kiến.

Chung Tử Kiến tiếp nhận ánh mắt sâu muợn của Tôn Thi Nhã cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Phu nhân... Ta đã quyết định đưa Phù Dung về làm thiếp cho ta. Phù Dung sẽ cho ta những đứa con tốt.

Mặc dù Phù Dung đến sau nàng, nhưng lại biết cách làm mẹ, làm nương tử như thế nào. Ta muốn nàng phải đối xử tốt với Phù Dung.

Thi Nhã ôm quyền thủ lễ :

- Tướng công đã lệnh, thiếp phải tuân theo không dám làm trái ý tướng công.

Tử Kiến gật đầu :

- Tốt. Sự nhu hòa của phu nhân, ta rất ưng ý đó.

Phù Dung bá cứng lấy vai Chung Tử Kiến.

- Chung huynh... Phù Dung không muốn Tôn phu nhân đối xử tốt đâu... mà muốn Tôn phu nhân phải hầu hạ thiếp ư?

Tử Kiến mỉm cười rồi nói :

- Nàng yên tâm... Tôn Thi Nhã biết chịu ý của nàng mà.

Chung Tử Kiến nói rồi vòng tay qua vòng tiểu yêu của Phù Dung. Hai người sánh bước bỏ vào gian biệt phòng của Thi Nhã. Thi Nhã chỉ biết lấy mắt nhìn theo sau lưng hai người. Cửa biệt phòng đóng lại, những tiếng cười cất lên từ trong gian biệt phòng đó thoát ra đập vào thính nhĩ vị tôn phu nhân.

Thi Nhã như không nghe tiếng cười đó mà bước đến vòm cửa dõi mắt nhìn ra ngoài hoa viên. Đây không phải là lần đầu tiên Thi Nhã phải chứng kiến và chịu đựng cảnh này. Đã nhiều lần Chung Tử Kiến đưa về những mỹ nữ như Phù Dung. Lúc đầu Thi Nhã còn cảm thấy cái đau và nỗi buồn khóa lấp tâm thức mình, nhưng rồi sau đó thì quen dần. Nàng giờ đây chẳng khác nào chiếc bóng để chấp nhận định số đã an bài mà không hề cất ra một lời than thở thành cá tính của nàng. Thi Nhã giờ đã là tù nhân thì đâu có tư cách gì để nói, và cũng chẳng có tư cách của một chủ nhân trong tòa biệt lâu nguy nga và trống rỗng này.

Tiếng cười khanh khách lại cất ra từ gian biệt phòng đập vào thính nhĩ của Tôn Thi Nhã, nhưng tuyệt nhiên nàng không nhìn lại mà dõi mắt nhìn ra hoa viên để tâm thức mình trôi theo những ý tưởng mông lung riêng tư của nàng.

Tiếng của Chung Tử Kiến cất lên :

- Tôn phu nhân.

Nghe tiếng của Tử Kiến, Thi Nhã mới quay mặt nhìn lại. Nàng miễn cưỡng rời chỗ ngồi đi tới trước cửa biệt phòng lí nhí nói :

- Tướng công sai bảo.

- Nàng hãy vào đây.

- Dạ.

Tôn Thi Nhã đẩy cửa bước vào.

Phù Dung và Chung Tử Kiến cùng ngồi chung với nhau trên tràng kỷ.

Thi Nhã bước đến trước mặt hai người.

Nàng ôm quyền thủ lễ từ tốn nói :

- Tướng công muốn sai gì thiếp?

- Phù Dung muốn nhờ nàng.

Thi Nhã nhìn lại Phù Dung.

- Phù Dung cô nương muốn nhờ gì Thi Nhã.

Phù Dung nhìn vào đôi mắt to tròn với cái nhìn mơ hồ, hư ảo của Thi Nhã.

Ả điếm nụ cười mỉm rồi từ tốn nói :

- Phù Dung và Chung huynh muốn giao tình trong gian biệt phòng của Tôn phu nhân. Chẳng may Tôn phu nhân có phiền không?

Thi Nhã khẽ lắc đầu :

- Thi Nhã không dám làm trái ý tướng công. Tướng công muốn điều đó Thi Nhã sẽ chịu theo ý của tướng công. Tuyệt đối không dám trách người.

Chung Tử Kiến nhìn sang Phù Dung điếm nụ cười đắc ý.

Y nói :

- Thi Nhã... ta muốn nàng trang điếm cho Phù Dung.

Thi Nhã ôm quyền :

- Thưa vâng.

Phù Dung liếc mắt đưa tình với Chung Tử Kiến rồi rời bước khỏi tròng kỷ tiến đến ngồi trước tấm gương đồng sáng loáng. Thi Nhã bước đến sau lưng Phù Dung, trong khi Chung Tử Kiến lấy mắt nhìn hai người. Y có vẻ mãn nguyện và đắc ý điếm nụ cười thích thú.

Phù Dung nhìn chân diện của mình in trong tấm gương đồng sáng ngời giả lả nói :

- Hẳn lâu lắm rồi Tôn phu nhân không soi mình trong tấm gương đồng đây.

- Đã lâu lắm rồi Thi Nhã không ngồi trang điếm.

Phù Dung mỉm cười :

- Nhìn bàn trang điếm của Tôn phu nhân, Phù Dung hiểu ngay, phu nhân đã lâu không màn đến nhan sắc của mình.

Nàng nhìn lại Tôn Thi Nhã :

- Mà phu nhân có trang điếm thế nào cũng không có được nét trẻ như Phù Dung đâu. Phu nhân phải chấp nhận với định số của mình.

- Thi Nhã biết số phận của Thi Nhã.

Thi Nhã cầm lấy lược cẩn thận chải tóc cho Phù Dung.

Vừa chải tóc, Thi Nhã vừa nói :

- Nàng có mái tóc đẹp quá.

Phù Dung thích thú với lời nói này của Thi Nhã mà nhanh nhẩu đáp lời nàng :

- Chung Tử Kiến cũng rất thích mái tóc của Phù Dung đó. Phu nhân xem nhan sắc của phu nhân có sánh được với Phù Dung không?

Thi Nhã mỉm cười :

- Thi Nhã nay đã ngoài tam tuần, đâu thể sánh được với phù Dung cô nương.

- Nếu không sánh được với Phù Dung, phu nhân cũng nên rời khỏi biệt lâu này.

- Tại sao Thi Nhã phải rời khỏi đây?

- Trước sau gì tòa biệt lâu này cũng đã có vị chủ nhân khác rồi. Chẳng lẽ đã có chủ nhân mới phu nhân còn ở đây sao được.

Thi Nhã im lặng, mãi một lúc mới hỏi Phù Dung :

- Chủ nhân mới là ai?

Phù Dung nhướn đôi chân mày vòng nguyệt :

- Chính người đang được phu nhân chăm sóc đây.

Phù Dung quay hẳn lại đối mặt với Thi Nhã :

- Thú thật, nếu Phù Dung đã bước vào tòa biệt lâu này thì không thấy mặt phu nhân đâu.

Thi Nhã mơ hồ hỏi Phù Dung :

- Vậy Thi Nhã sẽ đi đâu?

- Làm sao Phù Dung biết được. Tôn phu nhân đi đâu không liên can gì đến Phù Dung. Cổ thư có câu cây độc không trái, gái độc không con, phu nhân nên bước chân vào cửa Phật môn thì hơn. Biết đâu may ra sau này còn có được số phận tốt hơn.

Lời nói của Phù Dung tợ mũi tên, vô hình xoáy vào tim Thi Nhã. Nàng cảm nhận một cái nhói đau nơi trái tim, cùng với hai dòng lệ rịn ra khóe mắt.

Phù Dung đứng lên. Nàng hướng mắt nhìn về phía Chung Tử Kiến :

- Chung huynh...

Chung Tử Kiến nhìn nàng.

Phù Dung nói :

- Phù Dung có đẹp không?

- Tất nhiên. Nếu nàng không là trang giai nhân thì ta đã không đưa nàng vào đây.

Phù Dung kiêu nộ cười tự thị và thỏa mãn bởi câu nói đó của Chung Tử Kiến.

- Phù Dung thích nghe câu nói này của chàng.

Phù Dung giang rộng hai tay :

- Phù Dung sẽ đền đáp cho huynh, nhưng Tôn phu nhân phải cời trang phục cho muội.

Nghe Phù Dung thốt ra câu nói này, Tôn Thi Nhã không khỏi bối rối. Tôn Thi Nhã nhìn Chung Tử Kiến :

- Tướng công, thiếp không làm điều đó được.

Chung Tử Kiến từ từ đứng lên :

- Ta nghĩ nàng làm được.

Tôn Thi Nhã lắc đầu :

- Tướng công! Thi Nhân không phải là một a hoàn của Phù Dung.

- Nhưng phù Dung sẽ thay thế nàng trong chức phận làm mẹ. Nàng không nhận ra điều đó là điều thiêng liêng mà nàng không được.

Tôn Thi Nhã cúi mặt nhìn xuống.

Chung Tử Kiến gắt giọng nói :

- Nàng giúp Phù Dung đi.

- Thiếp vâng lời tướng công.

Tôn Thi Nhã tới đứng sau lưng Phù Dung, lần gỡ từng mảnh lụa trên người nàng.

Phù Dung thích thú với những gì Thi Nhã đang hầu hạ mình.

Thị kiều hãnh nổi :

- Tôn phu nhân đã nhận ra thân phận nô nữ của mình rồi chứ?

Thi Nhã không đáp lời mà chăm chú vào công việc mình. Thi Nhã đúng là một nô nữ đúng nghĩa với Phù Dung. Cuối cùng thì Thi Nhã cũng làm xong chức nghiệp của một nữ nô hầu hạ cho vị chủ nhân mới.

Phù Dung bắt ngờ rú lên.

Chung Tử Kiến bối rối bước nhanh đến trước mặt Phù Dung.

- Nàng sau vậy?

Phù Dung tựa người vào ngực Chung Tử Kiến.

- Tướng công... Tôn phu nhân vừa mới bứt một sợi tóc của muội..

Tử Kiến cau mày với vẻ mặt bất nhẫn nhìn Thi Nhã :

- Tại sao nàng làm vậy?

Thi Nha lắc đầu :

- Không không... thiếp đâu có làm điều đó.

- Nàng không bứt tóc Phù Dung sao nàng ấy lại nói.

- Cô ấy...

Phù Dung lườm Thi Nhã :

- Đừng nói Phù Dung vu khống cho phu nhân nhé..

Tử Kiến lườm Thi Nhã.

Thi Nhã cúi gầm mặt lí nhí nói :

- Tướng công... thiếp có lỗi.

Tử Kiến vòng tay choàng qua vai Phù Dung, nhặt nhẻo buông tiếng thở dài rồi nói :

- Sau này nàng phải hầu hạ Phù Dung cẩn thận hơn.

- Dạ.

Thi Nhã quay bước ra cửa. Khi cửa biệt phòng đóng lại thì những tràng cười khanh khách của Phù Dung và Chung Tử Kiến trỗi lên đập vào thính nhĩ nàng. Những tràng tiếu ngạo đó tạo ra một cái gì vừa hụt hẫng vừa đau xót trong tâm thức của Tôn Thi Nhã.

Nàng bước đến vòm cửa nhìn ra ngoài hoa viên.

- “Tử Kiến, tại sao huynh đối xử Thi Nhã như vậy”.

Cùng với ý nghĩ đó là hai dòng lệ rịn ra khóe mắt nàng. Nàng cảm thấy lạc lõng trong tòa biệt lâu này. Một sự lạc lõng và chơ vơ.

Thi Nhã nhằm nói :

- Ta còn là là Đường Lang phu nhân Môn chủ không. Tử Kiến có còn xem Tôn Thi Nhã là phu nhân của huynh ấy không?

Tôn Thi Nhã buông tiếng thở dài khẽ lắc đầu. Nàng rời khỏi đại sảnh tòa biệt lâu đến gian thư phòng.

Trong gian biệt phòng này treo đầy những bức họa bút cực kỳ tinh xảo và sắc nét. Bút pháp trên những bức họa như rồng bay phụng múa, chứng tỏ người thủ bút phải là một họa nhân kỳ tài. Thi Nhã gỡ một bức họa bút. Sau bức họa bút đó là một cái hộc bí mật. Nàng thò tay vào trong cái hộc bí mật lấy ra một tấm hắc bài lên nước bóng ngời. Trên tấm hắc bài là dòng chữ “Tử Vong Kim Bài”.

* * * * *

Màn sương đêm dày đặc, cùng sự vắng vẻ trong mộ địa, khiến cho Thi Nhã hồi hộp vô cùng. Nhưng khi nghĩ đến những gì mình phải chịu đựng và chứng kiến thì sự hồi hộp kia không còn nữa mà thay vào đó là sự phẫn uất vốn đã âm ỷ từ lâu trong tâm tưởng nàng.

Thi Nhã nghĩ thầm :

- “Thi Nhã thà là một oan hồn vất vưởng còn hơn là một tù nhân vật vờ trong Đường Lang môn”.

Ý niệm đó thôi thúc Thi Nhã đi nhanh hơn. Thi Nhã bước vào ngôi miếu thờ những bài vị.

Thắp ba nén hương, Thi Nhã đặt tấm kim bài lên án thư rồi thắp hương hành đại lễ.

Hành đại lễ xong, nàng lấy một tờ giấy hồng điều được gấp cẩn thận đặt lên bàn án thư.

Thi Nhã buông tiếng thở dài nhìn tờ giấy hồng điều với vẻ lưỡng lự, nhưng rồi nàng lại lắc đầu nhằm nói :

- Tướng công đã phụ thiếp. Thiếp không phụ chàng... nhưng... đây là sự lựa chọn đối với người phụ tình. Thi Nhã nói rồi quay bước toan trở ra nhưng nàng sững bộ, vì đứng ngay ngưỡng cửa ngôi miếu để bài vị là một người vận thụng y có trùm đầu che chân diện.

Thi Nhã nhìn người đó lưỡng lự.

- Tôn giá là ai?

- Tôn phu nhân không cần biết ta là ai, mà chỉ nên biết ta là chủ nhân của Tử Vong bài.

Thi Nhã hồi hộp nhưng vẫn ôm quyền thủ lễ.

- Tôn Thi Nhã ra mắt tôn giá.

- Phu nhân không cần khách sáo như vậy. Tôn phu nhân đến đây thỉnh cầu quyền năng tử vong. Ta chuẩn ý chí của phu nhân, nhưng không phải không có điều kiện đặt ra cho phu nhân.

- Tôn giá... Tôn Thi Nhã đã quyết định chọn cho mình một con đường đi riêng rồi.

- Ta không chuẩn ý lời nói đó của Tôn phu nhân. Điều mà Tôn phu nhân chọn không phải là ý tưởng của ta. Ta biết, Tôn phu nhân sẽ tự kết liễu đời mình khi đặt Tử Vong bài lên án thờ mộ địa.

Thụng y nhân lắc đầu :

- Ta muốn Tôn phu nhân làm một chuyện khác hơn là tìm đến cái chết.

- Tôn giá muốn Thi Nhã làm gì?

- Đường chủ Đường Lang môn Tôn Thi Nhã.

Thi Nhã quá đỗi sửng sốt với lời nói này của Thụng y nhân.

- Tôn giá.

Thụng y nhân khoát tay :

- Quí ước dành cho người dụng Tử Vong bài, phu nhân đã rõ, ta làm một chuyện cho phu nhân và ngược lại đòi hỏi phu nhân làm một việc khác cho ta. Việc ta buộc phu nhân phải làm là đảm đương chức vị Môn chủ Đường Lang môn thay Chung Tử Kiến.

Thi Nhã lắc đầu :

- Thi Nhã không làm được chuyện đó đâu. Đảm đương chức vị Đường chủ Đường Lang môn Thi Nhã không làm nổi.

- Đã là con người thì không có việc gì là không làm nổi. Tử Vong bài đã được đặt lên án thờ rồi. Tôn phu nhân không được thoái thác việc của ta. Trái lẽ đó, Tôn phu nhân tự biết hậu quả sẽ như thế nào. Tử Vong bài sẽ là án tử đối với người sử dụng Tử Vong bài, không chỉ thế còn lại huyết kiếp của người đó đối với

gia tộc.

Thi Nhã rùng mình khi nghe lời nói đó.

Thi Nhã miễn cưỡng nói :

- Tôn giá... Thi Nhã sẽ làm theo ý của tôn giá.

- Tốt.

Nói rồi Thụng y nhân quay bước vụt cái đã mất hút khỏi tầm mắt của Tôn Thi Nhã.

Sự xuất hiện của thụng y nhân khiến cho Tôn Thi Nhã bàng hoàng sững sờ.

Thi Nhã nghĩ thầm :

- “Thi Nhã người đã lựa chọn và đi đến đây với Tử Vong bài. Việc người làm đúng hay sai.”

Thi Nhã buông tiếng thở dài rồi thả bước chậm rãi rời ngôi mộ cổ miếu thờ những bài vị. Nàng có cảm nhận đang có những ánh mắt oan hồn dõi theo từng bước chân của nàng. Chính cảm nhận đó khiến Tôn Thi Nhã bất giác rùng mình với những lớp gai ốc nổi lên khắp người. Thi Nhã vội bước đi nhanh hơn cùng bờ mi bồn chồn lo lắng.

Rời khỏi mộ địa, Tôn Thi Nhã quay về biệt lầu bằng lối cửa sau. Đã bước vào biệt lầu, Tôn Thi Nhã vẫn còn trần trố với nỗi bàng hoàng khó tả. Đúng hơn đó là một nỗi lo lắng về sự bất an mà Thi Nhã không sao giải thích được.

Nàng bước vào biệt phòng của mình.

Trên tràng kỷ là sự bừa bộn với vết nhấn chứng tỏ một cuộc mây mưa phóng dăng.

Nàng bước đến bên tràng kỷ, những đồng lem nham nhở đập vào mắt Thi Nhã.

Nàng chỉ còn biết lắc đầu, rồi quay lại đứng trước tấm gương đồng.

Thi Nhã ngồi xuống trước tấm gương đồng nhìn dung diện mình in trong tấm gương đó.

Thi Nhã nhẩm nói :

- “Thi Nhã... người vừa làm điều gì?”

Câu hỏi đó chỉ được nàng biết, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào câu trả lời.

Thi Nhã thấy có một sự thay đổi nào đó trong khuôn mặt mình.

* * * * *

Chung Tử Kiến ôm ghịt lấy Phù Dung.

Đôi bàn thủ của gã đặt lên hai quả tuyết lê trắng ngần của nàng mà mơn trớn xoa nắn, đồng thời thính nhĩ thì lắng nghe những tiếng rên rỉ cất ra từ cửa miệng thanh tú của nàng.

Y cảm nhận rõ mồn một thể pháp của Phù Dung đang căng cứng như quả bóng được bơm hết cỡ.

Đôi ngọc thủ của nàng bầu lầy bờ lưng của Chung Tử Kiến những tưởng muốn xé toạc da thịt gã bởi sự tác động của những cơn khoái cảm đầy nhục thú xác thịt.

Tử Kiến thích thú với những biểu hiện nhục cảm từ Phù Dung, y cảm thấy nàng là một sự hòa hợp, đồng điệu với những gì y muốn có được ở một nữ nhân.

Y cắn nhẹ vào lỗ tai Phù Dung.

Nàng rên rỉ.

- Chung huynh... Phù Dung...

Tử Kiến áp môi vào môi của Phù Dung không cho nàng nói. Y đã biết Phù Dung định nói gì và nàng đang đòi hỏi gì từ gã. Tử Kiến nhỏ nhẹ nói :

- Tử Kiến sẽ đưa Phù Dung đến đỉnh vu sơn.

Cùng với lời nói đó, Chung Tử Kiến quyết định thực hiện hành vi cuối cùng đối với Phù Dung, kiếm của gã đã sẵn sàng và chờ đợi thời khắc sau cùng này.

Sự chiếm hữu sau cùng chưa được thực hiện thì một tiếng tăng hống làm tan biến tất cả những hào hứng nhục thể của Môn chủ Đường Lang môn Chung Tử Kiến.

Tử Kiến ngồi hẳn lên...

Ngay cả Phù Dung cũng ngỡ ngàng với tiếng tăng hống lạc lõng đó. Nàng ngỡ đó là tiếng tăng hống của Tôn Thi Nhã, mà buột miệng nói :

- Tôn phu nhân sao dám vào biệt thất của Môn chủ trong thời khắc này. Vừa nói Phù Dung vừa chỏi tay ngồi lên.

Cả Phù Dung lẫn Chung Tử Kiến đều sững sờ không tin vào mắt mình. Làm sao có thể tin được khi đứng

sừng sững bên tràng kỷ, chấp tay sau lưng là một Chung Tử Kiến thứ hai, không một nét gì khác biệt với Chung Tử Kiến thứ nhất. Nếu cái khác để phân định giữa Chung Tử Kiến thứ nhất và Chung Tử Kiến thứ hai là một người vận trang phục Môn chủ, còn người kia thì trần truồng như nhộng.

Chung Tử Kiến Môn chủ Đường Lang môn trọn đứng đôi con người chăm chăm nhìn người thứ hai giống mình y đúc.

Y quên cả tình trạng lỏa lồ trần truồng của mình.

Tử Kiến lập bập nói :

- Người là ai?

Tử Kiến thứ hai mỉm cười mỉm. Mỉm cười trí vốn dĩ không phải của Chung Tử Kiến. Bởi kể từ khi trở thành Đường chủ Đường Lang môn thì Chung Tử Kiến chẳng bao giờ cười mỉm. Y cười với tất cả sự sáng khoái, pha trộn lòng kiêu hãnh của một vị Môn chủ.

Mỉm cười mỉm vụt tắt, Tử Kiến thứ hai nhặt nhẹo nói :

- Ta giống người không?

Tử Kiến bắt giắc gật đầu :

- Người giống ta lắm, như hai giọt nước vậy.

- Thế người có lạ không?

Tử Kiến gật đầu :

- Bồn Môn chủ đâu có một người song sinh giống mình vậy.

- Người lắm gì có, vậy người có biết vì sao ta giống người chứ?

Tử Kiến chau mày :

- Tại sao người lại giống ta như thế này, người đã dụng thuật dị dung.

- Dị dung cũng đâu có giống như vậy. Ta giống người bởi vì ta là kẻ vô diện.

Tim Tử Kiến đập loạn trong lòng ngực. Câu nói vừa rồi của Tử Kiến thứ hai buộc gã Môn chủ Đường Lang môn phải nghĩ tới một người, người mà y không bao giờ dám nghĩ đến, nhưng hôm nay thì buộc phải đối mặt với con người này.

Môn chủ Đường Lang môn buột miệng nói :

- Sát Thủ Vô Diện.

- Môn chủ nhận ra rồi đó.

Lời còn đọng trên cửa miệng của Sát Thủ Vô Diện thì Tử Kiến bắt ngờ chớp động chiêu công. Đôi bản thủ của y như hai lưỡi dao của con bọ ngựa bổ thẳng tới vùng thượng đẳng của Sát Thủ Vô Diện. Chung Tử Kiến phát động chiêu công cực nhanh lại vừa bất ngờ. Rõ ràng khi vừa nghe danh xưng của Sát Thủ Vô Diện, Môn chủ Đường Lang môn Chung Tử Kiến biết phải làm gì để hóa giải tình huống này.

Y phát tác chiêu công cực nhanh nhưng Sát Thủ Vô Diện còn nhanh hơn bội phần.

Đôi bản thủ của Sát Thủ Vô Diện chỉ xoay tròn một cái đã đánh bật đôi song thủ với sát chiêu Đường Lang đi sát vào Chung Tử Kiến.

Hai tay Chung Tử Kiến bị đánh bật ra hai bên người như người ta giăng tay cản người. Thủ pháp thứ hai của Sát Thủ Vô Diện giờ thật đơn giản. Y điểm tới tịnh huyết của Chung Tử Kiến chẳng chút khó khăn gì. Sát Thủ Vô Diện mỉm cười rọi hai mắt lạnh lẽo vào Chung Tử Kiến, tiếp nhận ánh mắt lạnh lẽo vô cảm của đối phương Chung Tử Kiến tự biết cái gì sẽ đến với mình. Cái phải đến với gã không ngoài một cái chết thê thảm.

Y nghĩ đến điều đó mà xương sống gai lạnh, buột miệng nói :

- Tôn giá, tha cho Chung Tử Kiến, Chung Tử Kiến và tôn giá không thù, không oán gì cả.

Mỉm cười nhếch mép lại chợt hiện trên hai cánh môi của Sát Thủ Vô Diện. Y giả lả nói :

- Rất tiếc Môn chủ đã được nhận vong bài.

Toàn thân Chung Tử Kiến nổi đầy gai ốc. Y cảm nhận cái chết sẽ đến ngay sau câu nói của Sát Thủ Vô Diện.

Tử Kiến toan mở lời van xin được sống nhưng miệng y vừa chợt hét ra thì chỉ pháp của đối phương đã chụp tới điểm nhanh vào tam tinh.

Bộp...

Tử Kiến chỉ cảm nhận một lưỡi tầm sét mãnh liệt va thẳng vào đầu mình kéo theo một bức màn trắng

không lộ chực xuống. y ngã hẳn xuống sàn thạch, với tư thế co quắp trông thật dị hợm. Chứng kiến cảnh tượng đó, Phù Dung há hốc miệng, sắc diện tái nhợt nhưng không thốt nổi một lời nào. Sát Thủ Vô Diện nhìn lại Phù Dung, nụ cười nhếch mép lại hiện trên hai cánh môi của gã.

Phù Dung lí nhí nói :

- Tôn giá tha cho Phù Dung.
- Nàng hãy xem ta như gã tình lang Môn chủ của nàng. Ta nào có ý khác chứ.

Sát Thủ Vô Diện vừa nói vừa tự cởi trang phục rồi ngồi xuống tràng kỷ.

Y đẩy tay vào ngực Phù Dung, buột nàng phải nằm xuống, Phù Dung chẳng chút phản kháng nào.

Nàng nằm dài xuống tràng kỷ, hai mắt nhắm lại chờ đợi sự chiếm hữu của người này mà nghĩ thầm :

- “Y cũng là Chung Tử Kiến mà”

Một lưỡi kiếm đâm thẳng vào người nàng cùng với cảm giác rất buốt ê ẩm nơi vùng hạ đẳng là sự ghê tởm được tạo bởi đôi bàn thủ của người đó. Phù Dung mở to mắt hết cỡ, cổ giãy giữa để thoát khỏi đôi bàn thủ chết chóc do Sát Thủ Vô Diện tạo ra.

Bộ mặt của Chung Tử Kiến thay đổi dần, rồi hiện ra một khuôn mặt khác.

Một khuôn mặt rất xa lạ với nàng, nhưng ánh mắt thì rõ ràng biểu thị cho nhãn quang của tử thần.

Phù Dung giãy giụa, và cuối cùng thì buộc phải trút hồn ra khỏi xác cùng với thời điểm khoát lạc ập tới.

* * * * *

Tôn Thi Nhã hoàn toàn bất ngờ khi vị Môn chủ Đường Lang môn Chung Tử Kiến đứng trước đại đường Đường Lang môn, trước những vị Đàn chủ Đường Lang môn, một sự trịnh trọng tuyên cáo lại quyền Môn chủ cho Tôn Thi Nhã.

Thi Nhã nhìn sang Chung Tử Kiến.

Nàng làm sao tin được vào chuyện này.

Với Chung Tử Kiến chức vị Môn chủ Đường Lang môn là sinh mạng là cái gì không thể thiếu trong cuộc đời y, thế nhưng hôm nay Tử Kiến hoàn toàn khác, y với vẻ trịnh trọng, và phong thái thật ung dung tự tại tuyên cáo trao lại chức vị Môn chủ cho nàng, thậm chí còn tặng Thi Nhã một nụ cười mỉm thật đôn hậu. Tất cả môn hạ Đường Lang môn kể cả những vị Đàn chủ đồng loạt quỳ xuống.

- Tân Môn chủ vạn an, chúng môn hạ tuyệt đối trung thành với Môn chủ.

Xương rồi tất cả cùng hành lễ, nhưng có một người không theo những người khác mà bước ra, ôm quyền hướng về phía Chung Tử Kiến và Tôn Thi Nhã.

- Môn chủ, Cao Thịnh đàn chủ có điều muốn thỉnh tấu.

Chung Tử Kiến chấp tay sau lưng nhìn Cao Thịnh :

- Cao đàn chủ có điều gì cứ nói.

Cao Thịnh rít một luồng chân khí căn phòng lồng ngực, trịnh trọng nói :

- Môn chủ đã quyết định rời bỏ chức vị Môn chủ, trao lại quyền Môn chủ cho Tôn phu nhân. Thuộc hạ cảm thấy điều này có gì đó bất ổn.

Tử Kiến đánh giọng cao mà hỏi Đàn chủ Cao Thịnh :

- Cao đàn chủ thấy bất ổn chỗ nào?
- Thuộc hạ thấy từ trước đến nay Tôn phu nhân vốn là người đôn hậu, nếu không muốn nói là nhu nhược. Nếu trao quyền Môn chủ cho Tôn phu nhân, thuộc hạ sợ rằng các môn khác trong giang hồ chẳng còn xem có một Đường Lang môn trong võ lâm nữa. Trong võ lâm ngoài Hằng Sơn, có Chương môn là nữ nhân nhưng lại là tăng ni đạo cô, chứ chưa từng thấy môn phái hay ban phái nào có người đứng đầu là nữ nhân. Huống chi Tôn phu nhân là lại nhi nữ quần hùng, yếu đuối nhu nhược.

Tử Kiến phá lên cười rồi hỏi Cao Thịnh :

- Thế theo Đàn chủ thì sao nào?

Cao Thịnh ôm quyền :

- Nếu như Môn chủ đã quyết định trao lại quyền vị Môn chủ, thì hãy chọn một trong những vị Đàn chủ ở đây. Người nào có võ công cao thâm sẽ kế nhiệm quyền Đường Lang môn.

Tử Kiến phá lên cười khàn khặc, vừa cười vừa nói :

- Điều Đàn chủ vừa nói, bổn nhân đã có nghĩ tới rồi.

Vừa nói Chung Tử Kiến vừa chấp tay sau lưng thả bước đến trước mặt Cao Thịnh đàn chủ. Nhìn vào mắt

Đàn chủ Cao Thịnh, Chung Tử Kiến nhặt nhổ nói :

- Có một điều Cao đàn chủ không biết. Đàn chủ cho dù có học võ công của Đường Lang đến rằng lông tóc rụng cũng không bao giờ đạt tới cảnh giới thượng thừa của võ công Đường Lang. Bởi võ công Đường Lang chỉ thích hợp với nữ nhân mà thôi. Phu nhân của bốn nhân sẽ là người đạt tới cảnh giới lưu hỏa thuần thanh của võ công Đường Lang.

Đặt tay lên vai Đàn chủ Cao Thịnh, Chung Tử Kiến giả lả nói tiếp :

- Võ học Đường Lang môn khởi xuất phát từ bộ ngựa, mà bộ ngựa thì con cái lúc nào cũng mạnh hơn con đực... Đàn chủ nên nhớ lấy điều đó. Do đó không một vị Đàn chủ nào có thể thay thế được Tôn Thi Nhã. Còn điều thứ hai, bốn nhân muốn nói với Cao đàn chủ.

- Thuộc hạ đang nghe.

- Cao đàn chủ đã sai khiến khí kháng lại ý của bốn nhân, qui giới của Đường Lang môn không chấp nhận thuộc hạ nào kháng lại ý của Môn chủ.

Lời vừa dứt thì Chung Tử Kiến bất ngờ thông thẳng hữu thủ với một thế sát chiêu tả nhân của Đường Lang môn. Mũi hữu thủ của Chung Tử Kiến xuyên qua yết hầu Đàn chủ Cao Thịnh.

Bụp...

Cao đàn chủ lùi lại hai bộ, ôm lấy yết hầu, miệng há hốc chẳng khác nào cá bị mắc cạn.

Cao Thịnh hộc lên một tiếng rồi ọc ra một vòi máu rưới đỏ mặt sàn gạch đại đường Đường Lang môn.

Đầu gối khụy xuống rồi y bổ nhào tới trước úp mặt lên sàn gạch hồng lía khỏi xác.

Chung Tử Kiến quay lại đứng bên Tôn Thi Nhã :

- Còn ai trong các người có ý kiến gì không?

Im lặng như tờ, một sự im lặng mang đầy tính khủng bố và chết chóc. Cái chết của Đàn chủ Cao Thịnh đủ là một lời cảnh báo với các môn hạ Đường Lang môn nếu như một ai kháng lại ý của Chung Tử Kiến.

Chung Tử Kiến mỉm cười, từ tốn nói :

- Tôn Thi Nhã sẽ là Môn chủ Đường Lang môn.

Chúng môn hạ Đường Lang môn đồng loạt xướng lên :

- Tôn Thi Nhã Môn chủ phúc thọ nam sơn, đức như đông hải.

Chung Tử Kiến nhìn Thi Nhã, điểm nụ cười mỉm khích lệ nàng rồi quay bước đi thẳng vào hậu trường.

Hành động và thái độ của Chung Tử Kiến khiến cho Thi Nhã hoàn toàn sững sờ và bất ngờ.

Tôn Thi Nhã nghĩ thầm :

- “Đã có cái gì thay đổi trong huynh ấy rồi. Chẳng lẽ huynh ấy đã nghiệm ra những gì huynh ấy đã đối xử tệ với Thi Nhã”.

Ý niệm đó lướt qua khiến Thi Nhã vừa mừng và không khỏi lo lắng cho Chung Tử Kiến. Tôn Thi Nhã vội vã rời khỏi đại đường Đường Lang môn đi nhanh về phía biệt thất của Chung Tử Kiến. Nàng muốn gặp Tử Kiến thổ lộ tất cả những gì nàng đã làm cho y biết.

Cửa biệt thất đóng im ỉm, Thi Nhã lưỡng lự nhủ thầm :

- “Không biết Phù Dung cô nương có ở trong đó cùng huynh ấy không. Mặc... cho dù có Phù Dung thì mình cũng phải vào báo cho Tử Kiến biết để huynh ấy đối phó với Tử Vong bài chủ nhân”.

Với ý niệm đó, Thi Nhã miễn cưỡng đẩy cửa biệt thất vừa nói :

- Thi Nhã nói chuyện riêng với huynh.

Nàng đứng sững ngay ngưỡng cửa biệt thất bởi cảnh tượng bên trong quá đỗi khủng khiếp đối với nàng.

Chung Tử Kiến và Phù Dung nằm bên nhau nhưng trên người không còn một mảnh lụa che thân. Trên người họ là hai cánh hoa huệ cùng hai nén bạc tìn vật của Sát Thủ Vô Diện.

Thi Nhã buột miệng nói :

- Không thể như vậy được... Không thể như vậy được.

Nàng quay bước trở ra khỏi biệt thất, hồi hải đi khắp nơi với hy vọng tìm được Chung Tử Kiến vừa mới đây còn đứng bên nàng. Thi Nhã tìm khắp nơi nhưng chẳng thấy bóng dáng Chung Tử Kiến đâu nữa.

Nàng đứng thừ ra trước bức hoành phi vẽ vàng nhặt quang với dòng chữ Đường Lang môn.

Thi Nhã lắc đầu :

- Ta có mơ không, hay đây là sự thật.

Hồi 9

Khởi bước giang hồ

Tổng Thừa Ân đứng trên ghềnh Vọng Tình hướng mắt nhìn ra ngoài dòng Dương Tử. Màn sương trắng xóa phủ một bầu không gian khắp ghềnh Vọng Tình. Đêm tĩnh lặng có thể nghe được từng âm thanh chanh chách của những con sóng vỗ vào ghềnh đá. Những âm thanh đó tạo ra một khoảng không gian vừa vắng lặng vừa êm ả.

Thừa Ân đột ngột rít một luồng chân khí cất tiếng hú lồng lộng. Tiếng hú đầy uy lực của Thừa Ân như xé toạc sự tĩnh lặng của đêm sương trên ghềnh Vọng Tình.

Sau tiếng hú lồng lộng đó, Thừa Ân thét lớn :

- Dương Đình Tuyết Anh... Thừa Ân yêu nàng... Thừa Ân yêu nàng.

Nói dứt lời Tổng Thừa Ân lại hú lên như tiếng ma tru quỷ khóc đòi mạng người phải trả nợ cho mình. Khi hú dứt thì lại rống lên thét lớn.

- Dương Đình Tuyết Anh... Thừa Ân yêu nàng. Tổng Thừa Ân thề yêu nàng. Ta yêu nàng, và buộc kẻ giết nàng phải đền mạng.

Thừa Ân nói rồi phát động chưởng khí đánh thẳng xuống nước.

Bùm...

Một cột nước trắng xóa dựng thẳng lên, tóe ra như cây nấm khổng lồ rồi để sụp xuống.

Sau khi vỡ một chưởng xuống nước, tạo ra cột nước khổng lồ, Thừa Ân đưa một tay qua khỏi đầu đứng bất động tựa một pho tượng đang ngoắt gọng bóng tình nhân trên dòng Dương Tử.

Tất cả những gì Tổng Thừa Ân đang làm tại ghềnh Vọng Tình đều lọt vào mắt của Đồng Ngọc Lan. Nàng từ sau một hốc đá bước ra tiến đến sau lưng Thừa Ân, nhưng Thừa Ân vẫn không quay mặt nhìn lại mà nhặt nhẻo nói :

- Người là Sát Thủ Vô Diện phải không?

Ngọc Lan miễn cưỡng lên tiếng :

- Tổng huynh nhìn lại coi muội là ai?

Nghe tiếng Ngọc Lan, Thừa Ân đỏ bừng mặt quay lại. Về mặt Thừa Ân với những nét sượng sùng ngượng ngùng.

- Đồng Ngọc Lan... Sao lại là muội?

Ngọc Lan nhìn vào mặt Thừa Ân. Tiếp nhận ánh mắt xoi mói của Ngọc Lan Thừa Ân càng ngượng ngùng hơn.

Ngọc Lan lắc đầu từ tốn nói.

- Muội không ngờ một Tiêu Diêu Khách, một nam tử hán đỉnh thiên lập địa vị tình mà hóa ra cuồng loạn như vậy. Huynh đã đánh mất mình rồi ư? Huynh yêu như một người điên phải không?

Ngọc Lan nhướn mày :

- Tổng đại ca có điên không vậy? Điên vì một Dương Đình Tuyết Anh phải không?

Nghe Ngọc Lan nói mà chân diện của Tổng Thừa Ân cứ sượng ra với những nét ngơ ngẩn.

Thừa Ân nói :

- Ta không điên.

- Muội lại thấy huynh đang cuồng tâm loạn thức vì tình.

- Tổng Thừa Ân điên ư?

- Nếu Tổng đại ca là người bình thường, là một Tiêu Diêu Khách như hôm nào thì không đến ghềnh Vọng Tình mà gào thét kêu tên tân nương của mình. Không đứng đưa tay lên trời như thề thốt cái gì đó, không phát chương đánh xuống nước rồi gào lên như vậy. Chỉ có người điên mới hành động như Tổng đại ca.

- Ngọc Lan...

Thừa Ân chỉ thốt được mỗi câu nói gọi tên Ngọc Lan rồi lại im bất mà không tìm được một lời nói nào.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mắt Thừa Ân :

- Huynh đúng là kẻ điên tình quái gở. Tổng Thừa Ân không còn là Tiêu Diêu Khách không còn là huynh ngày nào nữa. Cho dù huynh có gào thét, có làm gì thì tân nương Dương Đình Tuyết Anh của huynh cũng đã không thể sống lại được.

- Ta... Nhưng tại sao nàng biết ta ở đây?

- Ngạn Kim Tiêu công tử nói cho Đồng Ngọc Lan biết Tổng huynh ở đây. Ngạn công tử còn nói, Tổng huynh bây giờ chẳng khác nào người điên điên vì tình. Ngạn công tử nói đúng là không sai. Chỉ có những gã si tình, điên tình mới có hành động như Tổng huynh. Ngọc Lan vô cùng thất vọng về một Tổng Thừa Ân không giống hôm nào.

Thừa Ân sa sầm mặt, lắc đầu rồi miễn cưỡng hỏi :

- Ngạn Kim Tiêu chỉ Ngọc Lan đến hòn Vọng Tình này ư?

Nếu không có Ngạn công tử, Ngọc Lan đâu chứng nghiệm được kẻ điên tình như thế nào.

Hai cánh môi Thừa Ân mím lại, mãi một lúc mới rít giọng qua kẽ răng nói với Ngọc Lan :

- Ta đã bị lừa để biến thành một gã hề bởi Ngạn Kim Tiêu. Ngạn Kim Tiêu, sao người có thể biến ta thành trò cười cho Ngọc Lan chứ.

Nói rồi Tổng Thừa Ân lắc vai thi triển khinh công lướt đi rồi ngay khỏi ghềnh Vọng Tình như thể muốn chạy trốn Đồng Ngọc Lan.

Ngọc Lan gọi với theo :

- Tổng đại ca!

Mặc dù nghe Ngọc Lan gọi nhưng Tổng Thừa Ân vẫn thi triển khinh công lao đi vun vút như muốn trốn chạy nàng.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Tổng huynh! Muội đã đi tìm huynh, gặp được huynh rồi, huynh bỏ đi sao?

Nàng vừa nói vừa dậm bước chạy theo Tổng Thừa Ân nhưng một bóng người lướt tới cản Ngọc Lan lại.

- Nàng còn định chạy theo Tổng đại ca nữa à?

- Ngạn công tử...

Kim Tiêu giả là cười :

- Ngọc Lan cô nương đúng là con kỳ đà cắn mũi tình yêu. Hãy để cho Tổng huynh chạy theo bóng tình của mình. Có như vậy huynh ấy mới lần hồi nhận thức ra rằng tân nương của huynh ấy đã chết. Còn cứ như nàng cản Tổng huynh, chẳng khác nào ché dầu vào lửa khiến cho Tổng Thừa Ân đã điên tình càng điên hơn.

Ngọc Lan buông tiếng thở dài, lắc đầu nói :

- Ngọc Lan không ngờ Tiêu Diêu Khách hôm nào nay lại là kẻ điên tình.

Ngạn Kim Tiêu vuốt cằm, nhướn mày nhìn Ngọc Lan :

- Thế Ngọc Lan cô nương đã yêu bao giờ chưa?

Ngọc Lan sượng mặt :

- Ngạn công tử hỏi Ngọc Lan điều đó để làm gì? Yêu hay không yêu là quyền của Ngọc Lan đâu có liên can gì đến Ngạn công tử chứ.

Kim Tiêu cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Tại hạ hỏi Ngọc Lan cô nương yêu lần nào chưa. Nếu như nàng chưa yêu thì chẳng biết gì về tình yêu cả. Còn như yêu rồi thì đó chỉ là tình yêu mơ hồ, một thứ cảm nhận mờ mờ ảo ảo mà nàng không thể nhận biết được.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Ngọc Lan nhíu lại :

- Ngạn công tử hẳn rành về tình yêu nên mới nói như vậy.

- Kim Tiêu chỉ mới biết yêu thôi... Nhưng lại rất am tường về tình yêu đó. Tại hạ nói cho nàng biết. Tình yêu khiến cho người ta hạnh phúc nhưng tình yêu có khi cũng biến thành độc tình khiến người ta điên khùng.

- Ngạn công tử ám chỉ ai?

- Thì nàng thấy rồi đó, Tổng huynh từ một Tiêu Diêu Khách lại trở nên điên dại, chẳng qua huynh ấy uống nhầm độc tình thôi. Ngạn Kim Tiêu khuyên Ngọc Lan đừng bước theo vết xe đổ của huynh ấy. Nam nhân trúng độc tình sẽ phát cuồng, còn nữ nhân trúng độc tình không biết biến thành cái gì.

- Ngọc Lan không giống với Tổng đại ca đâu.

Kim Tiêu nhướng cao đôi chân mày :

- Thật chứ?

- Cái gì khiến công tử quan tâm đến Ngọc Lan như vậy?

- Có thể mà cũng hỏi. Hay nàng đã biết mà không dám nhìn vào bản thân mình.

Nếu như Kim Tiêu không để mắt đến nàng thì quan tâm làm gì. Còn Kim Tiêu quan tâm đến nàng là có lý do.

Ngọc Lan sa sầm mặt :

- Lý do gì?

Kim Tiêu chỉ vào ngực trái của mình rồi chỉ qua Ngọc Lan. Chàng giả lả nói :

- Đó... Lý do đó đó... Chính vì lý do đó mà Ngạn Kim Tiêu không muốn nàng giống Tổng Thừa Ân.

Ngọc Lan gật đầu :

- Ngọc Lan không hiểu ý Ngạn công tử.

Kim Tiêu bất ngờ nắm lấy tay nàng, áp vào ngực trái mình :

- Nàng hiểu chưa?

Ngọc Lan rút ngay tay lại.

- Ngạn công tử.

Chân diện nàng sượng sùng, bẽn lễn.

Kim Tiêu nói :

- Giờ thì nàng đã hiểu vì sao Ngạn Kim Tiêu quan tâm đến nàng rồi chứ.

Chân diện Ngọc Lan nóng bừng với sắc diện ửng hồng. Nàng bẽn lễn miễn cưỡng nói :

- Ngọc Lan không muốn công tử quan tâm đâu.

- Nhưng trái tim của Kim Tiêu thì nói với Kim Tiêu rằng, nó đang muốn nhảy thót ra ngoài khi hai con người của tại hạ bắt gặp được trang mỹ nhân Đồng Ngọc Lan.

Ngọc Lan phá lên cười bởi lời nói dí dỏm của Ngạn Kim Tiêu. Nàng giả lả đáp lời Kim Tiêu :

- Nếu như trái tim của công tử muốn nhảy ra ngoài thì cứ để nó nhảy ra ngoài. Hay công tử có cần Ngọc Lan giúp moi tim công tử ra không?

Kim Tiêu khoát tay.

- Không không... Nếu để trái tim tại hạ rơi ra khỏi lồng ngực thì Ngạn Kim Tiêu trở thành cái xác không tim. Một cái xác không tim thì làm sao biết yêu được. Không biết yêu thì đúng là cái xác biết thở. Không được... không được.

Nói rồi Ngạn Kim Tiêu nở nụ cười thật tươi với nàng.

Kim Tiêu nói tiếp :

- Bởi vì Ngạn Kim Tiêu biết yêu nên mới quan tâm đến Ngọc Lan đó.

- Nói vậy Ngạn công tử thừa nhận yêu Ngọc Lan chứ gì.

- Nàng đã nghiệm ra rồi đó.

Ngọc Lan mỉm cười, nhướng mày nói với Kim Tiêu :

- Còn Đồng Ngọc Lan thì hông có chút tình yêu gì đối với Ngạn Kim Tiêu công tử.

Kiếp này xem ra Ngạn công tử phải biến thành gã si tình đơn độc rồi.

- Ai nói như vậy.

- Ngọc Lan nói.

- Nàng nói thì Kim Tiêu tạm tin, còn người khác nói Ngạn Kim Tiêu hồng tin, thậm chí còn cắt lưỡi người đó nữa.

Kim Tiêu nhìn lại Ngọc Lan giả là cười rồi nói tiếp :

- Còn nàng có phải là kẻ điên tình không nhỉ?

- Không.

- Không ư... Ta hồng tin.

- Sao không tin?

- Nàng muốn biến thành cục mỡ Dương Đình Tuyết Anh, nên mới nửa đêm mò tới ghềnh Vọng Tình này.

- Người...

Ngọc Lan vừa buông ra câu nói đó vừa chỉ tay vào mặt Kim Tiêu :

- Người sỉ nhục bổn cô nương à?

- Nếu nàng không muốn biến thành cục mỡ như Dương Đình Tuyết Anh thì làm gì mà quan tâm quá mức đến Tổng Thừa Ân huynh như thế chứ.

Ngọc Lan cắn răng trên vào môi dưới.

Mặt nàng gần như phát hỏa như thể đang bị nung trong một lò rèn đỏ rực.

Nàng muốn phản bác lại lời của Ngạn Kim Tiêu nhưng không tìm được lời nào để đối đáp :

Ngọc Lan rút lên :

- Bổn cô nương cắt lưỡi người.

- Không nên làm điều đó, ác lắm, ác lắm.

- Bổn cô nương ác với người thì đã sao nào.

- Mỹ nhân mà ác độc như vậy đâu còn là mỹ nhân. Không chừng lại biến thành ác phụ đó. Không nên...

Ngọc Lan dù sao cũng là trang tiểu thư kim chi ngọc diệp, hiếm có trên đời. Ngọc Lan đẹp như vậy mà không có một đấng mày râu nam tử để mắt đến, người ta sẽ cho Đồng Ngọc Lan tiểu thư là người vô duyên. Nữ nhân mà vô duyên thì tội thân lắm, tội nghiệp lắm. Mình đã là cánh hoa đẹp thì phải để cho người ta ngắm, chứ người ta ngắm mà đòi cắt lưỡi người ta thôi thì hủy đi dung diện xinh đẹp của mình để khỏi còn ai để mắt đến.

Răng trên của Ngọc Lan cắn vào môi dưới, nhưng lại chẳng tìm được một lời nào khả dĩ đối đáp lại với Ngạn Kim Tiêu.

Ngọc Lan miễn cưỡng nói :

- Ai ngắm Đồng Ngọc Lan cũng được nhưng với Ngạn Kim Tiêu công tử thì Ngọc Lan không cho.

- Hóa ra Ngạn Kim Tiêu không được phúc phần như người khác. Nếu vậy Ngạn Kim Tiêu sẽ không dám ngắm cánh hoa đẹp này nữa.

Chàng nói rồi nhướn mày nhìn nàng :

- Ngọc Lan cô nương còn muốn tìm Tổng Thừa Ân huynh không?

Nàng sượng sùng với câu hỏi này của Ngạn Kim Tiêu :

- Ngọc Lan muốn thì sao nào?

- Muốn thì phải đi tìm, nếu không tìm, coi chừng con mèo Tổng Thừa Ân lại tìm cục mỡ khác đó. Kẻ điên tình thường hay đa tình. Nếu Tổng huynh có được cục mỡ khác, tội nghiệp cho Đồng Ngọc Lan lắm.

Nàng đỏ mặt khi phải nghe những lời nói đó của Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn nàng giả là cười :

- Nếu muốn tìm Tổng Thừa Ân thì cứ theo tại hạ.

- Người biết Tổng Thừa Ân huynh ở đâu à?

Tất nhiên là biết rồi. Tại hạ am tường về tình yêu tất biết Tổng Thừa Ân là kẻ điên tình phải ở đâu chứ.

- Nếu người biết thì Ngọc Lan nhờ người dẫn đi tìm huynh ấy.

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Kim Tiêu biết ngay ý của Ngọc Lan tiểu thư.

Vừa nói Kim Tiêu vừa quay bước ung dung bỏ đi. Ngọc Lan miễn cưỡng theo chân chàng.

Kim Tiêu vừa đi vừa cắt lưỡi nói :

- Hồng biết có cái gì đó xáo trộn trong con người hay sao mà bây giờ mọi sự đều đảo lộn cả. Phàm mào thì phải đi tìm mỡ, chứ có đâu mỡ cứ mò đến miệng mèo.

Chàng gãi đầu :

- Chẳng thể nào hiểu được mấy cục mỡ của Tổng Thừa Ân huynh...

Nghe Kim Tiêu thốt ra những lời nói đó, chân diện Ngọc Lan đỏ bừng. Nàng vừa thẹn vừa tức nhưng lại chỉ biết im lặng đăm đăm mắt, nhìn sau lưng Kim Tiêu. Ngọc Lan nghĩ thầm :

- “Con người gì mà miệng lưỡi ác độc như vậy”

* * * * *

Ngọc Lan lưỡng lự nhìn tòa kỹ lâu với những hàng hoa đăng lung linh treo ngoài mái hiên. Nàng nhìn sang Kim Tiêu :

- Tại sao Ngọc Lan và Kim Tiêu lại đến kỹ lâu.

Nàng sa gằm mặt :

- Kỹ lâu là chỗ không tốt, Ngọc Lan không vào đâu.

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Nếu như nàng muốn tìm Tổng Thừa Ân đại ca thì phải vào kỹ lâu.

- Tìm Tổng Thừa Ân huynh mà phải vào kỹ lâu.ư Nghe không lọt lỗ tai chút nào.

Kim Tiêu nhướn mày.

- Nàng thì có bao giờ nghe lọt lỗ tai đâu. Nhưng đó là phải như vậy mới tìm được Tổng Thừa Ân đại ca.

Ngọc Lan lắc đầu.

- Kim Tiêu nói mới khó nghe. Không tìm Tổng đại ca ở đâu mà lại tìm trong kỹ lâu.

Hay người có ý gì khác?

Kim Tiêu dang rộng hai tay :

- Kim Tiêu chẳng có ý gì cả đâu. Nếu nàng muốn giải trình, Kim Tiêu sẽ giải trình cho nàng hiểu.

Ngọc Lan gật đầu :

- Nói thử xem có đúng để Ngọc Lan nghe lọt lỗ tai không.

Kim Tiêu mỉm cười nhìn nàng. Nụ cười lẫn ánh mắt của Kim Tiêu khiến Ngọc Lan sượng sùng và ngượng mặt. Đôi chân mày nàng nhíu lại với ý nghĩ trong đầu :

- “Bốn cô nương không thích ánh mắt và nụ cười này của người”

Kim Tiêu như đọc được ý tưởng trong đầu nàng, mà miễn cưỡng nói :

- Nàng đừng nghĩ ta có ý niệm xấu trong đầu đấy nhé.

- Người giải trình đi, đừng nói vòng vo nữa. Tại sao tìm Tổng Thừa Ân làm lại phải vào Kỹ lâu Dương Châu?

- Suy nghĩ một chút nàng sẽ hiểu ngay thôi mà. Này nhé Tổng Thừa Ân huynh vừa bị người ta cướp một cục mỡ, nên trong lúc muộn phiền sẽ đi tìm những cục mỡ khác thế vào cục mỡ vừa bị mất. Trong kỹ lâu lại có rất nhiều những cục mỡ, do đó Tổng Thừa Ân đại ca phải tìm đến đây với hy vọng sẽ tìm được một cục mỡ ưng mắt thế vào cục mỡ đã mất.

Ngọc Lan nhăn mặt :

- Kim Tiêu nói cái gì Ngọc Lan không hiểu gì cả. Nào là cục mỡ với nhiều cục mỡ.

Cục mỡ đã mất rồi thế cục mỡ khác vào. Rắc rối quá không hiểu được lời của người.

Kim Tiêu cười khẩy.

- Động não một chút Ngọc Lan sẽ hiểu ngay lời nói của Ngạn Kim Tiêu mà. Nàng cứ tưởng tượng nàng là cục mỡ đi.

Mặt Ngọc Lan nóng bừng.

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Nàng đừng có tức giận như thế nhé.

Nếu như nàng tức giận quá lỡ tay đánh chết Ngạn Kim Tiêu thì chẳng khác nào vô tình giết chết Tổng Thừa Ân đó.

- Có chuyện đó nữa à?

Kim Tiêu gật đầu :

- Chuyện gì mà không có chứ. Trên đời này những chuyện tưởng như không thể xảy ra nhưng nó vẫn xảy ra mà Tổng Thừa Ân Tiêu Diêu Khách, hay Kim Tiêu gọi là con mèo đa tình đã hứa cùng chết một khi Kim Tiêu chết đó.

- Ngọc Lan không tin.
 - Không tin, thì khi gặp Tổng Thừa Ân đại ca, nàng thử hỏi xem Kim Tiêu chẳng bảo giờ ngoa ngôn với ai cả. Nàng tin như vậy đi.
 Ngọc Lan lắc đầu buông tiếng thở dài.
 Kim Tiêu nói tiếp :
 - Nàng không vào thì Kim Tiêu cũng chẳng biết tìm Tổng Thừa Ân ở đâu nữa. Hay là nàng quay về ghềnh Vọng Tinh chờ Tổng Thừa Ân đại ca đến đêm sau vậy.
 - Vậy sao Kim Tiêu không vào đó hỏi có Thừa Ân huynh không?
 - Kim Tiêu vào đó một mình à?
 Ngọc Lan gật đầu.
 Kim Tiêu khoát tay.
 - Không được.
 Ngọc Lan gắt giọng hỏi :
 - Tại sao không được?
 - Ngạn Kim Tiêu có phải là kẻ điên tình hay trúng nhầm độc tình đầu mà vào trong đó. Nếu như Kim Tiêu vào trong đó thiên hạ sẽ dị nghị Kim Tiêu giống như Tổng Thừa Ân đi tìm cục mỡ thì khôn.
 - Vậy đi cùng với Ngọc Lan có khác gì?
 Kim Tiêu nhăn mặt cười, rồi nói :
 - Khác nhau lắm... Rất là khác. Nếu đi cùng với nàng nhất định thiên hạ sẽ không dị nghị Ngạn Kim Tiêu đi tìm cục mỡ như Tổng Thừa Ân.
 - Kim Tiêu cứ nói quanh co, ả ý lung tung. Ngọc Lan không hiểu được.
 - Trước thì không hiểu, nhưng sau đó nàng sẽ hiểu.
 Chàng nhướng mày.
 - Nào... Có đi cùng với Kim Tiêu không?
 Ngọc Lan bối rối.
 Nàng trang trọng gằn giọng nói :
 - Nếu như Ngạn Kim Tiêu giờ trò gì đừng trách bản cô nương đó.
 - Ngạn Kim Tiêu nào dám giờ trò với nàng chứ. Kim Tiêu đâu có dại khờ vì một cục mỡ mà táng mạng chứ.
 Chân diện Ngọc Lan đỏ bừng.
 - Ngọc Lan không muốn nghe Kim Tiêu nói nữa.
 - Không muốn nghe thì đi với Kim Tiêu.
 Nàng lườm Ngạn Kim Tiêu rồi miễn cưỡng theo chàng tiến vào tòa kỹ lâu.
 Hai người bước qua tòa kỹ lâu. Mọi con mắt cứ như đều dồn về Ngọc Lan và Ngạn Kim Tiêu. Nàng vừa then vừa ngượng khi phải chịu đựng những ánh mắt soi mói đó.
 Nàng nhìn Kim Tiêu giả lả nói :
 - Bản cô nương không muốn bước vào đây chút nào.
 - Trước lạ nhưng rồi từ từ nàng cũng sẽ quen mà.
 Sắc diện Ngọc Lan đỏ bừng.
 Kim Tiêu dẫn Ngọc Lan đi qua tòa đại sảnh kỹ lâu rồi vào một hành lang có những gian biệt phòng đóng cửa im ỉm.
 Thình thoảng từ những gian phòng đó lại phát ra những tràng tiếu ngạo cùng những âm thanh nghe thật lạ tai. Kim Tiêu liếc trộm qua Ngọc Lan.
 Cái liếc mắt của Kim Tiêu bị Ngọc Lan bắt gặp. Nàng chau mày :
 - Kim Tiêu liếc gì Ngọc Lan?
 - Nàng có nghe tiếng gì không?
 - Ngọc Lan không muốn nghe.
 - Như vậy thì tốt. Một trang tiểu thư kim chi ngọc diệp như nàng mà buộc phải bước vào đây thì buộc phải giả câm giả điếc mới được. Để nghe những âm thanh đó ô uế cả thính nhĩ mình.
 Một trung phụ với bộ mặt son phấn lòe loẹt bước đến trước mặt hai người. Kim Tiêu ôm quyền giả lả nói

:

- Bồn thiếu gia muốn có một gian thượng khách phòng.

Vừa nói Kim Tiêu vừa nhét nhanh vào tay trung phụ một tờ ngân lượng. Trung phụ nhận tờ ngân lượng, nhìn nhanh qua Ngọc Lan, điểm nụ cười đầy ẩn ý. Nụ cười của trung phụ đập vào mắt nàng, Ngọc Lan càng sượng sùng hơn.

Trung phụ nhìn lại Kim Tiêu :

- Công tử đi hết hành lang này sẽ đến gian thượng khách phòng dành cho công tử.

- Đa tạ.

Nói rồi Kim Tiêu nắm tay Ngọc Lan dẫn đi.

Ngọc Lan cau mày rút tay lại :

Tại sao Ngọc Lan và người lại vào biệt phòng?

- Vào trong đó đợi Tổng Thừa Ân. Chẳng lẽ nàng muốn chạy vòng vòng kỹ lâu để nghe những âm thanh tạp nhạp ô uế kia sao?

- Kim Tiêu có ý đồ gì không?

- Hề... Tại sao nàng cứ hay nghĩ xấu cho Kim Tiêu vậy? Kim Tiêu đâu phải là con mèo chỉ biết rình rập ăn vụng cục mỡ chứ. Hãy xem Ngạn Kim Tiêu là trang quân tử đại trượng phu như trong suy nghĩ của nàng đi.

- Khó mà tin được.

- Nếu vậy nàng cứ đi tìm Tổng Thừa Ân một mình.

- Ngọc Lan biết Tổng Thừa Ân ở đâu mà tìm?

- Nếu không biết nàng phải theo sự chỉ dẫn của Kim Tiêu.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu rồi miễn cưỡng theo chàng hai người bước vào gian thượng khách phòng.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu, Kim Tiêu đóng cửa lại.

Nàng cau mày nghĩ thầm :

- “Nếu người dám mạo phạm đến bồn cô nương thì tự người đã treo án tử cho mình”.

Đóng cửa gian thượng khách phòng, Ngạn Kim Tiêu quay lại bên bàn. Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu bằng ánh mắt xét nét, vừa tò mò vừa cảnh giác. Kim Tiêu bưng tịnh rượu tự chuốc ra chén, rồi nhướn mày hỏi nàng :

- Nàng muốn đôi ẩm với Ngạn Kim Tiêu không?

- Bồn cô nương không uống rượu.

- Nếu vậy Kim Tiêu uống một mình.

Kim Tiêu nói rồi thản nhiên bưng chén rượu uống từng ngụm một. Chàng có vẻ rất bình thản ung dung không một chút gì tỏ ra nôn nóng. Thấy vẻ nhàn nhã bình thản của Kim Tiêu, Ngọc Lan chỉ còn biết lắc đầu. Nàng miễn cưỡng bước đến bên bàn :

- Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn lên nàng :

- Có Ngạn Kim Tiêu Cùng với lời nói đó là nét mặt ngờ ngạc nhiên của chàng khiến Ngọc Lan không thể nhịn được cười. Nàng gượng lắm nhưng vẫn phải nở nụ cười trên hai cánh môi mọng đỏ.

Kim Tiêu nhướn mày.

- Y cái gì?

- Nàng có nụ cười đẹp như vậy mà bây giờ mới rặn ra được nó. Xem chừng người ta cười cũng khó nhỉ. Khoác một vẻ mặt đăm đăm thì dễ, còn kiếm một nụ cười khó hơn người ta tưởng. Thảo nào cổ nhân nói, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ.

- Kim Tiêu đừng nói lòng vòng quanh co nữa, chẳng lẽ Ngọc Lan và Kim Tiêu vào kỹ lâu, chui vào gian biệt phòng này chỉ muốn cho Ngọc Lan nhìn người uống rượu thôi sao chứ.

- Dục tốc bất đạt. Cái gì cũng phải từ từ.

Ngọc Lan buông tiếng thở dài, rồi hỏi Kim Tiêu :

- Thật ra Kim Tiêu đang có chủ đích gì trong đầu?

- Kim Tiêu chẳng có một chủ đích gì cả. Mà chỉ chờ đợi thôi.

- Chờ đợi gì?

Chờ Tổng Thừa Ân chứ chờ ai?

- Kim Tiêu biết Thừa Ân sẽ đến đây ư?
- Thừa Ân đi tìm nợ thì phải đến đây chứ đến đâu bây giờ?

Kim Tiêu khoanh tay trước ngực, giả là nói :

- Nàng đừng có nôn nóng như vậy... Cái gì đến thì sẽ đến thôi mà. Có nôn nóng những chuyện chưa đến thì nôn nóng cũng bằng thừa.

Nói rồi Kim Tiêu lại chuốc rượu ra chén nhấp từng ngụm. Ngọc Lan lắc đầu ngồi xuống đối diện với Kim Tiêu.

Kim Tiêu hơi chồm người tới trước :

- Nàng muốn uống rượu rồi à?
- Không.
- Nếu vậy ta uống một mình cũng được.

Đặt chén rượu xuống bàn, Kim Tiêu nói :

- Nàng có thể đi nghỉ, ta không bắt nàng phải đợi hay hầu tả uống rượu.

Ngọc Lan nheo mày :

- Nói cho huynh biết, Ngọc Lan là người của Đồng gia, không phải là nô tỳ của Kim Tiêu đâu.
- A... Bây giờ nàng mới thổ lộ thân phận của mình là người của Đồng gia.

Kim Tiêu ôm quyền.

- Ngưỡng mộ... ngưỡng mộ. Nàng là người của Đồng gia. Thảo nào...
- Kim Tiêu có ý nói gì?
- Thảo nào là nàng quá đẹp lại đài các kiêu kỳ như vậy. Người của Đồng gia mới như nàng thôi. Kim Tiêu không dám cho nàng là cục mỡ nữa.

Ngọc Lan sượng mặt, câu nói của Ngạn Kim Tiêu khiến mặt nàng đỏ bừng.

Kim Tiêu nhip những ngón tay lên chén rượu, nheo mày suy nghĩ.

Chàng bâng quơ nói :

- Không được rồi.
- Không được gì?
- Nàng là người của Đồng gia, lại vào chung một gian biệt phòng với Kim Tiêu.

Thế nào cũng có người dị nghị... Hay là Kim Tiêu gọi thêm một người nữa vào đây làm đệ tam nhân chứng minh cho Kim Tiêu và nàng.

Ngọc Lan gật đầu ngay.

- Ngọc Lan cũng nghĩ như Kim Tiêu.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Nàng muốn đệ tam nhân là nhi nữ hay đáng mày râu?
- Ngọc Lan cau mày. Nàng đỏ mặt như nghiệm ra điều gì đó rồi khoát tay :

- Thôi... Không cần đệ tam nhân nữa.
- Nếu không cần đệ tam nhân mà thiên hạ dị nghị thì nàng đừng trách Ngạn Kim Tiêu đó.
- Nếu ai nghi ngờ, Ngọc Lan sẽ có cách lý giải với họ.
- Tốt.

Kim Tiêu cầm cả tịnh rượu đứng lên.

Chàng nhìn Ngọc Lan nói :

- Nàng cứ ở trong gian thượng khách phòng này, để Kim Tiêu đi tìm Tổng Thừa Ân cho nàng.
- Ngọc Lan gật đầu.

Kim Tiêu nhìn nàng mỉm cười.

- Đừng có đi đâu đó, kéo người ta lại hiểu lầm Đồng tiểu thư lại là kỹ nữ. Người ta hiểu lầm Ngọc Lan cũng không sao mà có ý xem thường Đồng gia thì khốn cho Ngạn Kim Tiêu.

Mặt nàng sa sầm.

- Người...

Kim Tiêu giả là cười, lẩn nhanh ra cửa.

Kim Tiêu rời kỹ lâu, đi thẳng một mạch về thảo trang của mình. Chàng đứng ngoài cửa thảo xá, chán chừ

một lúc thì nghe Tống Thừa Ân lên tiếng :

- Kim Tiêu... Người đó à?

Kim Tiêu đẩy cửa bước vào.

Giương năn một nụ cười, Kim Tiêu nhìn Tống Thừa Ân.

- Đệ có chuyện hệ trọng muốn nói với huynh.

Tống Thừa Ân chỗi tay từ từ đứng lên :

- Tống mỗ không có chuyện gì để nói với người cả. Tống mỗ chỉ muốn biết, tại sao người biến Tống Thừa Ân thành một gã hề trước mắt Ngọc Lan chứ.

- Nếu Tống huynh muốn trách Kim Tiêu thì trước tiên hãy chiêm nghiệm lại tất cả mọi sự việc.

- Sự việc gì?

Kim Tiêu nhướng mày :

- Tống huynh yêu Dương Đình Tuyết Anh tỷ tỷ hay yêu Đồng Ngọc Lan?

- Người hỏi Tống mỗ câu đó với dụng ý gì?

- Tống huynh chưa trả lời câu hỏi của Ngạn Kim Tiêu.

Nhìn Kim Tiêu, Tống Thừa Ân nhạt nhẽo nói :

- Ngạn Kim Tiêu Người biết vì sao ta đi tìm Sát Thủ Vô Diện.

- Tống huynh nói vậy, Kim Tiêu đã hiểu. Chính vì đệ biết huynh yêu Dương Đình Tuyết Anh nên mới bày ra cái trò trên ghềnh Vọng Tình. Ngọc Lan cô nương có cảm tình với huynh, nếu không muốn nói là đã có phần yêu huynh.

- Đó là chuyện của Ngọc Lan, Thừa Ân không quan tâm đến.

- Huynh không quan tâm nhưng Đồng tiểu thư thì lại quan tâm. Kim Tiêu muốn cho Ngọc Lan biết tình cảm của huynh như thế nào để Ngọc Lan không tự thân lao vào lưới tình nóng bỏng để rồi đau khổ. Để người ta đau khổ vì tình nhất định sẽ có những điều không hay xảy ra.

- Người bao dung như thế à? Vậy sao không nhanh tay giúp ta tìm đến Sát Thủ Vô Diện?

- Chuyện gì cần làm trước sẽ làm trước. Cái gì làm sau thì làm sau. Đầu phải chuyện gì muốn làm là làm ngay được đâu.

- Cho dù người có vị Ngọc Lan cũng không nên bí mật ta như vậy.

- Khốn nỗi Kim Tiêu đã làm vậy mà Ngọc Lan còn chưa nhận ra cái điều Kim Tiêu muốn nói với nàng.

Kim Tiêu bước đến bên bàn. Chàng vòng tay hơi chồm tới trước.

- Nhưng Tống đại ca yên tâm, Ngạn Kim Tiêu đã giải xong lưới tình hỗn tạp cho Tống đại ca rồi huynh sẽ không phải lo lắng về Ngọc Lan nữa.

Lời nói úp mở này của Kim Tiêu buộc Thừa Ân phải cau mày. Thừa Ân miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu đã làm gì Ngọc Lan?

Kim Tiêu dang rộng hai tay :

- Kim Tiêu có làm gì Ngọc Lan tiểu thư đâu.

Thừa Ân nhìn chăm chăm vào mắt Kim Tiêu :

- Hãy nói cho Thừa Ân biết, Ngọc Lan đang ở đâu?

Kim Tiêu mỉm cười, nụ cười của chàng quá nhiều ẩn ý khiến Thừa Ân càng bối rối hơn.

Kim Tiêu hỏi Thừa Ân :

- Huynh lo lắng cho nàng à?

- Ngọc Lan là tiểu thư của Đồng gia, ta quên nói với Kim Tiêu điều đó. Nếu Ngọc Lan có mệnh hệ gì, Ngạn Kim Tiêu không còn chỗ đứng trên đất trung thổ.

- Ghê gớm vậy ư?

- Môn khách của Đồng gia đều là những đại cao thủ kỳ tuyệt, làm sao người lại tránh họ.

- Thế sao Tống huynh không nhờ Đồng gia giúp huynh trong chuyện này.

- Ta muốn tự tay mình thanh toán với kẻ đã sát tử Dương Đình Tuyết Anh.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Được rồi Tống huynh đã nói vậy, Kim Tiêu sẽ nói Ngọc Lan ở đâu, nhưng trước khi Kim Tiêu nói ra chỗ của Ngọc Lan, huynh hãy cho đệ biết một chuyện.

- Người đặt điều kiện với ta à?

- Nếu như huynh muốn Kim Tiêu giúp huynh lật mặt Sát Thủ Vô Diện.

- Người muốn biết gì?

- Ngọc ấn của Hoàng thượng được cất giữ ở đâu?

Thừa Ân mở to mắt nhìn Kim Tiêu. Trông vẻ mặt của Thừa Ân cứ như y vừa phải nghe một tiếng sấm nổ vào thính nhĩ mình. Thừa Ân trang trọng hỏi :

- Kim Tiêu muốn biết nơi cất giấu ấn của Hoàng thượng?

Kim Tiêu gật đầu :

- Muốn câu cá lớn phải có mồi ngon mà Tổng huynh không muốn Ngạn Kim Tiêu làm miếng mồi ngon để huynh như con cá lớn này à?

Thừa Ân từ từ ngồi xuống :

- Kim Tiêu! Người biết điều đó sẽ như thế nào không?

- Nếu Tổng huynh sợ hậu quả thì hay nhất nên bỏ ý niệm truy tìm tung tích Sát Thủ Vô Diện.

Thừa Ân đặt hai tay lên bàn, nhìn Kim Tiêu như thể muốn nuốt chửng chàng vào hai con người của mình.

Buông một tiếng thở dài, Thừa Ân nói :

- Chuyện này rồi sẽ đi đến đâu?

- Có thể kết thúc ngay bây giờ.

- Không! Tổng Thừa Ân đã thề với Dương Đình Tuyết Anh rồi. Tổng Thừa Ân sẽ đi tới tận cùng, cho dù phải trả giá bằng chính sinh mạng mình.

Thừa Ân lại chỗi tay đứng lên nhìn Kim Tiêu :

- Ngọc ấn chắc chắn được cất tại điện Thái Hòa, trong Tủ cấm thành. Nếu người lấy trộm được Ngọc ấn thì người duy nhất làm được điều tưởng chừng không thể nào làm được là Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu mỉm cười. Chàng từ tốn nói :

- Chính vì lẽ đó mà Ngạn Kim Tiêu mới buộc Tổng huynh thề bảo vệ cho Kim Tiêu.

Cái mạng của Kim Tiêu gắn liền với cái mạng của huynh đó.

Thừa Ân buông tiếng thở dài.

Kim Tiêu mỉm cười nói tiếp :

- Huynh muốn gặp Đồng Ngọc Lan tiểu thư thì hãy đến Kỳ lâu Dương Châu.

Đôi chân mày Tổng Thừa Ân nhíu hắt lại :

- Sao lại đến kỳ lâu Dương Châu?

- Kim Tiêu đưa Ngọc Lan vào kỳ lâu đó mà.

- Còn điều gì Ngạn Kim Tiêu không dám làm không?

Kim Tiêu chấp tay sau lưng, nhìn Thừa Ân nói :

- Tổng huynh đi nhanh đi, kéo Ngọc Lan sẽ không còn là trang thiên kim lá ngọc cành vàng nữa.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu khẽ lắc đầu, rồi bước nhanh ra cửa thảo xá. Kim Tiêu bước ra theo Thừa Ân.

Thừa Ân đi rồi Kim Tiêu còn lại một mình.

Chàng nhìn lại gian thảo xá suy nghĩ một lúc, mới phóng hỏa đốt nó. Kim Tiêu nhắm nói :

- Dấu tích của Đạo Soái Dương Châu sẽ không còn.

Hồi 10

Kiếp hạ Phật môn

Tòa cổ tự Pháp Quang tự được bao bọc bằng những tảng cây bồ đề tạo nên một mảng không gian xanh mang vẻ thanh bình và thoát tục. Nếu so sánh cổ tự Pháp Quang với Thiếu Lâm Tự thì Pháp Quang không sánh bằng với chốn Phật môn đó.

Ngay cả tiếng tăm của tòa cổ tự Pháp Quang cũng không sánh kịp với Thiếu Lâm, nhưng chỉ có những cao tăng đạo hạnh mới thấu đáo được cái thần của tòa cổ tự Pháp Quang. Cái thần đó chính là Giác Chánh hòa thượng. Vị cao tăng mà tuổi đã ngoài thất tuần, cái tuổi nhân sinh thất thập cổ lai hy, thế nhưng ngay cả vị Phương trượng đức cao trọng vọng của Thiếu Lâm Tự là Giác Viễn đại sư cũng phải hành bái khi diện kiến.

Trong bộ tăng bào đã ngả màu, Giác Chánh đại sư ngồi khiết đà trước bệ đài Phật tổ Như Lai. Người như thoát khỏi cảnh giới thực tại trong tư thế khiết đà, Thâm thiền nhập định, hướng tâm tưởng vào cõi Phật. Bộ tăng bào ngả màu, lần tuổi tác không làm giảm đi tăng tướng uy nghi thoát tục của Giác Chánh đại sư. ánh hào quang thảnh thảng lại lóe lên từ sâu chuỗi bồ đề trên cổ vị cao tăng.

Ngạn Kim Tiêu bước qua cửa tòa chính điện Pháp Quang tự. Chàng dừng bước nhìn Giác Chánh đại sư. Kim Tiêu không muốn sự xuất hiện của mình sẽ khiến vị cao tăng mà chàng ngưỡng mộ bị phân tâm trong lúc đang hành thiền.

Kim Tiêu đứng một lúc chấp tay xá ba cái trước khi quay bước trở ra. Chàng vừa dậm bước thì nghe tiếng Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Cùng với tiếng Phật hiệu với chất giọng trầm trầm. Giác Chánh đại sư với thân pháp kỳ tuyệt, trong tư thế ngồi khiết đà phía dưới là chiếc bồ đoàn bằng đá, là là lướt đến trước mặt Kim Tiêu.

Kinh thuật siêu phàm xuất chúng của Giác Chánh đại sư khiến Kim Tiêu sững sờ nhìn.

Kim Tiêu ôm quyền quỳ xuống.

- Văn bối tham bái đại sư.

Vừa nói Kim Tiêu vừa hành đại xá.

Giác Chánh đại sư lần chuỗi bồ đề niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai.

Giác Chánh đại sư nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu từ tốn nói :

- Đại sư, lần này văn bối đến cáo từ đại sư. Không biết chừng nào Ngạn Kim Tiêu mới quay về Dương Châu.

- A di đà Phật...

Sau lời Phật hiệu đó, Giác Chánh đại sư buông tiếng thở dài, rồi từ tốn nói :

- Đức thế tôn đã dạy chúng sinh, đời người như kiếp phù du, trong vòng sinh tử luân hồi, sinh tử bình lão, tan hợp hợp tan là con đường đi của chúng sinh. Chỉ có những người đã đặt chân đến cõi niết bàn thoát vòng tử sinh mới tránh được con đường của thế nhân.

- Những lời huấn thị của đại sư, vẫn bồi luôn ghi tạc trong tâm thức của mình.

- A di đà Phật!

Kim Tiêu cởi chiếc tráp đeo trên lưng mình.

- Trước khi vân bồi rời khỏi Dương Châu, vân bồi gởi lại tất cả những gì mà vân bồi đã có được cho đại sư. Nhờ đại sư mở lòng tu tâm hỷ xả gởi đến bá tánh lầm than.

- A di đà Phật....

Giác Chánh đại sư nghiêm giọng nói :

- Trước khi Ngạn công tử rời Dương Châu, bản tăng không biết có còn gặp lại Ngạn công tử hay không, những gì Ngạn công tử gởi gắm, chư tăng Pháp Quang sẽ thay bản tăng phát cho chúng sinh tạo công đức Phật môn.

Giác Chánh đại sư đứng lên khỏi bồ đoàn :

- Lão nạp biết sẽ có cái ngày này, và đã chờ Ngạn thí chủ tại chính điện Pháp Quang tự.

- Vân bồi hy vọng sẽ sớm quay lại vấn an đại sư.

- A di đà Phật, chúng sinh đều có nghiệp và có phần, lão nạp cũng là một con người trong tục sinh cũng có phần và có nghiệp. Lão nạp gặp được Ngạn thí chủ, đó là duyên phận của thí chủ và lão nạp. Tan rồi không chắc có ngày gặp lại.

Nhìn vào mắt Ngạn Kim Tiêu, lão đại sư Pháp Quang tự Giác Chánh trang trọng nói tiếp :

- Ngày bản tăng và Ngạn Kim Tiêu công tử tao ngộ biết là ngày nào mà cõi tục linh thì luôn có những điều vô thường xảy đến. Chuỗi đời người là chuỗi những vô thường nối tiếp nhau. Nay Ngạn Kim Tiêu sắp rời khỏi đây, lão nạp có một món quà gọi là gởi lại cho Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ :

- Đại sư đã có gởi ý đó, vân bồi cung kính không bằng tuân lệnh đại sư.

- A di đà Phật... Thiện tai... Thiện tai.

Sau lời Phật hiệu bằng chất giọng từ bi hỷ xả. Giác Chánh đại sư bất ngờ phát tác chỉ công điểm vài ba mươi sáu đại huyệt của Ngạn Kim Tiêu. Hành động của vị cao tăng quá ư bất ngờ khiến Ngạn Kim Tiêu gần như không kịp phản ứng gì. Chàng bồi rồi nói :

- Đại sư...

Giác Chánh đại sư chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật... Món quà mà lão nạp định trao cho Ngạn Kim Tiêu chính là chân khí tu vi của lão nạp.

Kim Tiêu càng ngạc nhiên và sững sốt hơn với câu nói này của Giác Chánh đại sư :

- Đại sư... đại sư làm như vậy sẽ tổn thọ đến người.

- A di đà Phật... lão nạp nay đã ngoài thất tuần. Thời khắc lão nạp đến tây phương, hầu Phật tổ Như lai không còn xa nữa. Chân nguyên dương khí do lão nạp tụ thành qua năm tháng, thiết nghĩ lão nạp cũng không cần đến, nên muốn trao lại cho Ngạn công tử.

Lão nạp có ý đó bởi vì đã nhận ra trong tâm của Ngạn công tử là từ tâm của một đại thiện nhân. Hy vọng những gì lão nạp để lại sẽ có ích cho Ngạn Kim Tiêu sau này. A di đà Phật.

Giác Chánh đại sư nói rồi không cho Kim Tiêu có lời giải trình nào nữa, mà buộc chàng phải ngồi xuống bồ đoàn, vị cao tăng Pháp Quang tự ngồi xuống ngay sau lưng Kim Tiêu.

- Ngạn Kim Tiêu... thí chủ định tâm nhận dưỡng nguyên chân khí dịch cân của lão nạp.

- Đại sư.

- A di đà Phật... Đừng phụ lòng bản tăng.

Nói rồi lão tăng Pháp Quang áp thẳng song thủ vào hai đại huyệt vĩ lư và thiếu khê của Ngạn Kim Tiêu.

Người từ từ vận chuyển nguyên khí thụ nạp trên sáu mươi năm công lực tải qua cho Kim Tiêu.

Một làn khói nhạt xuất hiện bao bọc khắp người Ngạn Kim Tiêu. Kim Tiêu có cảm tưởng như mình đang được thay da đổi thịt, thoát cốt luân thể pháp bước qua một cảnh giới khác.

Thời gian chậm chậm trôi qua, một canh giờ, rồi hai canh, đến canh thứ ba, Giác Chánh đại sư mới rút tay lại, đồng thời ba mươi sáu điểm huyệt của Kim Tiêu cũng được hóa giải.

Giác Chánh đại sư chấp tay trước ngực niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Kim Tiêu quay lại đối diện với người.

Kim Tiêu kịp nhận ra tăng tướng của Giác Chánh đại sư có sự thay đổi. Chân diện của người giờ đây khác nào vị lão tăng đã ngoài trăm tuổi với mi mắt kéo sụp xuống.

Kim Tiêu miễn cưỡng nói :

- Đại sư... vẫn bồi vô hình trung đã tước đi tuổi thọ đạo hạnh của đại sư.

- A di đà Phật... đây là duyên phận của lão nạp và Kim Tiêu. Lão nạp hy vọng với những gì Ngạn Kim Tiêu thụ nạp hôm nay sẽ là duyên lành cho Ngạn Kim Tiêu trong ngày mai. A di đà Phật.

Lão Tăng Pháp Quang tự nói rồi điểm nụ cười mỉm với vẻ thỏa mãn tốt cùng.

Người chấp tay trước ngực từ từ nhắm mắt lại.

- Thí chủ có thể rời khỏi Pháp Quang tự được rồi. Lão nạp chúc thí chủ lên đường vạn an.

Kim Tiêu sụp hành đại lễ.

Giác Chánh đại sư tiếp nhận đại lễ của chàng.

Kim Tiêu đứng lên, chàng ngấm vị lão tăng Pháp Quang tự ngồi tư thế khiết đà giống như những pho tượng bồ tát hầu Phật tổ Như Lai, Kim Tiêu miễn cưỡng nói :

- Đại sư bảo trọng, vẫn bồi sớm quay phục dịch đại sư.

Giác Chánh đại sư không đáp lời chàng mà giữ sự im lặng trong cõi thâm thiền nhập định của mình.

Kim Tiêu quay bước chậm rãi đi ra xa chính điện. Chàng dừng bước ngoài mái hiên khi thấy trước mặt mình là bốn vị cao tăng hộ tổng đứng thành hàng ngang. Cả bốn người đều chấp tay trước ngực với vẻ uy nghi thâm trầm.

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ :

- Ngạn Kim Tiêu tham bái tứ đại tăng tướng.

Bửu Hiền tăng tướng nhìn chàng từ tốn nói :

- Ngạn thí chủ muốn rời Pháp Quang tự phải đi qua Tứ đại tăng tướng.

Kim Tiêu không khỏi ngơ ngẩn bởi câu nói này của Bửu Hiền đại sư. Chàng miễn cưỡng trả lời :

- Ngạn Kim Tiêu không hiểu ý của đại sư.

- A di đà Phật... đây là chú ý của chủ trì Phương tượng Giác chánh đại sư, rất mong thí chủ đừng để chur tăng thất vọng.

Kim Tiêu ngẫm hiểu ra ẩn ý trong lời nói của Bửu Hiền đại sư, chàng ôm quyền thủ lễ :

- Ngạn Kim Tiêu không để chur đại đức tăng thất vọng, chỉ mong chur đại đức tăng nương tay cho vẫn bồi.

Tứ đại Tăng tướng cùng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Lời Phật hiệu còn đọng trên cửa miệng của tứ đại tăng tướng, thì nghe Ngạn Kim Tiêu thỉnh linh chỉ lên trời.

- Chur đại đức tăng xem kìa...

Chàng bỏ lưng câu nói giữa chừng, nhưng giọng nói lẫn thái độ của Kim Tiêu khiến bốn vị tăng tướng vừa bất ngờ vừa tò mò. Cả bốn người không làm chủ được mình mà đồng ngẩng mặt nhìn lên trời.

Kim Tiêu chớp động thân thủ, thi triển những bộ pháp thần kỳ, thân ảnh chàng nhoang nhoáng, vụt lướt qua bốn vị tăng tướng mà họ không hề hay biết. Tứ đại tăng tướng nhìn lên trời nhưng chỉ thấy có những tầng mây trắng bồng bềnh trôi.

Bửu Hiền đại sư buột miệng hỏi :

- Bần tăng có thấy gì đâu.

Vừa nói Bửu Hiền đại sư vừa nhìn lại, nhưng không còn thấy Ngạn Kim Tiêu đâu nữa. Vị cao tăng Pháp Quang tự buột miệng thốt :

- Y... Ngạn thí chủ....

Kim Tiêu đứng sau lưng bốn người, ôm quyền thủ lễ :

- Có vẫn bồi.

Tứ đại tăng tướng quay lại đối diện với chàng.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Đa tạ chur đại đức đã mở đường cho Ngạn Kim Tiêu.

- Nhưng bần tăng có thấy gì trên trời đâu.

- Trên trời thì mây bay, dưới đất thì người chạy. Chur đại đức bảo trọng, Kim Tiêu cáo từ.

Bửu Hiền đại sư vẫn còn ngơ ngẩn mà buột miệng hỏi.

- Nói vậy Ngạn Kim Tiêu thí chủ đã gạt lão nạp à?

- Vãn bối chỉ không dám làm khinh động khi Giác Chánh đại sư đang tham thiền nhập định. Pháp Quang tự lại là chốn thanh tịnh của Phật môn.

Chàng nói rồi lắc vai thi triển tiếp bộ pháp di thân thần kỳ, thoát cái đã lướt ra ngoài ngòai tam quang tòa cổ tự Pháp Quang. Bửu Hiền đại sư và ba vị cao tăng tướng chỉ còn biết nhìn theo chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Sau câu Phật hiệu. Bửu Hiền và ba vị tăng tướng chợt nhớ lại mình đã bị gạt mà đồng loạt phá lên cười. Tràng tiểu ngạo của bốn người nghe thật sảng khoái khiến không gian thanh vắng trong Pháp Quang tự bỗng chốc trở nên huyền ảo vô cùng.

Giác Chánh đại sư và Tứ đại tăng tướng ngồi khiết đà trước kệ đài Phật tổ Như Lai.

Cửa chính điện không đóng mà mở toang như thể đang chờ người nào đó.

Một tiếng chim đêm rít lên, thứ âm mà bất cứ người nào nghe đến cũng đều nghĩ đến một điều hắc ám và tang tóc.

Liên sau tiếng chim đêm, một vị đạo sĩ chấp tay sau lưng chậm rãi bước vào chính điện.

Vừa bước vào chính điện đạo trưởng định nhìn về phía những vị cao tăng Pháp Quang tự.

Dừng bước quan sát Giác Chánh đại sư và tứ đại tăng tướng một lúc, đạo nhân tiếp tục bước tới trước mặt Giác Chánh đại sư. Đôi uy nhân sáng ngời của đạo trưởng chiếu vào mặt Giác Chánh đại sư :

- Đại lão hòa thượng hẳn đã nhận ra bản đạo.

Giác Chánh đại sư không ngẩng mặt lên mà vẫn giữ tư thái thâm trầm của một lại đức tăng trong tư thế khiết đà, hai mắt nhìn xuống, người từ tốn niệm Phật hiệu rồi nói :

- A di đà Phật, bản tăng đã chờ thời khắc này đến với bản tăng và tòa Pháp Quang.

Nói rồi Giác Chánh đại sư từ từ nhìn lên vị đạo nhân, ôn nhu nói tiếp :

- Về bề ngoài của thí chủ là Thiên Hựu đạo trưởng nhưng bên trong thì không phải Thiên Hựu đạo trưởng đệ nhất cao thủ Võ Đang phái.

Vị đạo trưởng nhíu mày :

- Bản đạo là Thiên Hựu đạo trưởng, sao đại sư lại nói bản đạo không phải là Thiên Hựu đạo trưởng.

- A di đà Phật, đạo trưởng tự biết mình là ai.

Thiên Hựu đạo trưởng vuốt chòm râu đen nhánh nhìn Giác Chánh đại sư ôn nhu nói :

- Giới võ lâm đồn đại đúng là không sai. Đệ nhất cao thủ Phật môn đúng là kỳ tài có một không hai mà giới võ lâm trăm năm tìm không ra. Tại hạ có một điều lạ, chưa từng hẹn với đại sư, và cũng chưa từng cho đại sư biết mình là ai sao đại lão hòa thượng lại biết rành như vậy. Hẳn ai đó đã nói với đạo trưởng.

- A di đà Phật, cảnh giới con người là cảnh giới mộng lung kỳ ảo. Con người là một bước ngoặt trong sự chuyển luân của tạo vật. Chính vì thế có những điều vô thường mà không thể lý giải được. Chỉ có người hiền giả mới thâm thấu vị lai.

- Đại lão hòa thượng đã tham thấu vị lai?

- A di đà Phật, lão nạp không dám tự cho mình như vậy, nhưng có thể đoán trước thời khắc phải đến của mình.

- Phải chăng đây là thời khắc của đại lão hòa thượng?

- A di đà Phật, thời khắc chuyển luân pháp thể thì bất cứ ai cũng phải có. Người chuyển luân pháp thể để rời bước sang cảnh giới tu la ngạ quỷ, người chuyển luân pháp thể để bước sang cảnh giới tiên thiên vĩnh hằng. Kẻ gieo nghiệp thì phải trả nghiệp. Lão nạp chỉ có thể nói với thí chủ như thế mà thôi.

- Những lời của đại lão hòa thượng khiến mờ vô cùng ngưỡng mộ đó. Nghe những lời của đại lão hòa thượng nói, mờ nhận ra thời khắc chuyển luân của đại lão hòa thượng đang đến gần.

- A di đà Phật... lão nạp không chạy trốn sự chuyển thể pháp luân đó.

Thiên Hựu đạo trưởng vuốt râu, nhìn Giác Chánh đại sư.

- Đạo hạnh của đại lão hòa thượng đã bước tới cảnh giới tiên thiên chưa?

- Ngũ uẩn vô thường, vượt qua ngũ uẩn vô thường là đạt tới cảnh giới tiên thiên.

Thiên Hựu đạo nhân vuốt râu, từ tốn nói :

- Trước khi đại lão hòa thượng tự thành đạo hạnh viên chuyển luân pháp thể qua cảnh giới thiên thiên. Bản đạo có một điều muốn thỉnh cầu đại lão hòa thượng.

- Nếu sự thỉnh cầu của đạo trưởng, bản tăng có thể đáp ứng được.

Thiên Hựu đạo trưởng gật đầu. Đạo trưởng hắng giọng rồi trang trọng nói :

- Bản đạo được biết Pháp Quang tự của đại lão hòa thượng thường hay phát chẩn cho bá tánh được khổ hạnh. Tại hạ muốn biết người đứng sau những cuộc phát chẩn đó là ai.

- A di đà Phật... lão nạp chỉ có thể nói với thí chủ người đứng sau những cuộc phát chẩn cứu độ cho bá tánh thất cơ lỡ vận là một đệ tử của Phật môn.

- Đệ tử Phật môn thì nhiều vô số kể, đại lão hòa thượng có thể cho bản đạo biết tục danh của người đó chứ.

- A di đà Phật. điều này bản tăng không thể thổ lộ được với thí chủ.

- Đại lão hòa thượng không thổ lộ được, bởi vì đệ tử Phật môn đứng sau những cuộc phát chẩn là Đạo Soái Dương Châu.

- A di đà Phật, bản tăng và chư tăng Pháp Quang tự không đi sâu vào đời tư của các đệ tử Phật môn. Bản tăng chỉ thỉnh giảng cho họ biết thế nào là đạo quả làm người.

Tránh xa cái ác mà hướng tới cái thiện để mưu cầu đạo hạnh trong kiếp vị lai.

Thiên Hựu đạo trưởng vuốt râu buông tiếng thở dài.

Lão nhìn Giác Chánh đại sư :

- Đạo Soái Dương Châu đi trộm của người này đem đến Pháp Quang tự nhờ các vị cao tăng phát chẩn để lấy đạo hạnh cho mình. Đạo lão hòa thượng chịu theo ý của y vậy hóa ra các vị cũng gieo nghiệp ác cho mình đó.

- A di đà Phật, lão nạp có nói người đứng sau những cuộc phát chẩn là Đạo Soái Dương Châu đâu.

- Nếu không phải Đạo Soái Dương Châu sao đại lão hòa thượng không dám nói tục danh của y với bản đạo.

- A di đà Phật. Phật môn có việc làm của Phật môn, có quả có nghiệp của Phật môn. Chúng sinh có việc làm và có nghiệp có quả của chúng sinh. Nếu như lão nạp gieo nghiệp, lão nạp sẽ chịu trả nghiệp không một chút đắn đo suy nghĩ.

Chân diện đạo trưởng nhíu lại :

- Thế đại lão hòa thượng có nghĩ mình có nghiệp và phải trả nghiệp không?

- A di đà Phật... lão nạp cũng là người tất phải có nghiệp và trả nghiệp theo lẽ luân hồi nhân sinh.

- Đại sư bị nghiệp gì?

- A di đà Phật... tự lão nạp biết.

Thiên Hựu đạo trưởng nghiêm mặt, trang trọng nói :

- Vậy chừng nào đại lão hòa thượng mới trả nghiệp.

- Thời khắc của lão nạp đã tới rồi... nghiệp đến thì phải trả.

Thời khắc đại lão hòa thượng trả nghiệp đã tới rồi ư?

Thiên Hựu đạo trưởng cười khẩy rồi nói :

- Bản đạo muốn thấy thời khắc đó, thời khắc mà đại lão hòa thượng trả nghiệp của mình.

- A di đà Phật.

Giác Chánh đại sư nhìn lên Thiên Hựu đạo trưởng từ tốn nói tiếp :

- Thời khắc bản tăng trả nghiệp, bản tăng sẽ theo nghiệp quả mà đi. Trước khi bản tăng trả nghiệp của mình, muốn để lại cho thí chủ lời nói này.

- Bản đạo đang lắng nghe.

- Đã là con người thì tạo hóa đã ban cho một chân diện. Đánh mất chân diện là đánh mất mình.

Nói rồi Giác Chánh đại sư chấp tay lên chuỗi bồ đề, lần từng hạt hai mắt từ từ nhắm lại.

Thiên Hựu đạo trưởng nhìn Giác Chánh đại sư ư.

Chân diện lão xuất hiện những nét trầm mặc suy tư. Thiên Hựu đạo trưởng vuốt râu gãi đầu, lão suy nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Thiên tử có chân diện của mình chứ?

Câu hỏi của Thiên Hựu đạo trưởng đã không được Giác Chánh đại sư trả lời.

Tay của vị lão tăng Pháp Quang tự tiếp tục lần xâu chuỗi bồ đề, nhưng càng lúc càng chậm dần và cuối cùng thì không lần hạt bồ đề nữa.

Thiên Hựu đạo trưởng nhíu mày hỏi tiếp :

- Đại lão hòa thượng trả nghiệp rồi à?

Thiên Hựu đạo trưởng vẫn không nhận được câu trả lời nào của Giác Chánh đại sư.

Lão miễn cưỡng cúi xuống, đưa tay qua khứu giác Giác Chánh đại sư.

Hơi thở của Giác Chánh đại sư không còn, người đã trút hồn ra khỏi xác bước sang cảnh giới tiêu diện của người đạo cao hạnh lớn.

Thiên Hựu đạo trưởng nhìn lại tứ đại tăng tướng.

Bốn người đó vẫn ngồi trong tư thế khiết đà với vẻ thâm thiền nhập định, như những pho tượng Bồ Tát thất xác.

Thiên Hựu đạo trưởng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Giác Chánh đại lão hòa thượng đã trả nghiệp bước vào cảnh giới của người nhưng còn bốn vị hân chưa đến thời khắc trả nghiệp chứ?

Không có câu trả lời từ bốn vị tăng tướng Pháp Quang tự. Thiên Hựu đạo trưởng nói tiếp :

- Nếu chư tăng chưa đến thời khắc trả nghiệp thì hãy nói cho bản đạo biết Đạo Soái Dương Châu là ai.

Vẫn không có câu trả lời phúc đáp từ Tứ đại tăng tướng.

Thiên Hựu đạo trưởng cau mày, y bước đến trước mặt Tứ đại tăng tướng.

Cả bốn vị cao tăng Pháp Quang tự cùng một tư thế với Giác Chánh đại sư, cùng lần những chuỗi bồ đề cầm trên tay, hai mắt nhắm lại.

Thiên Hựu đạo trưởng lắc đầu :

- Hóa ra các người cũng tới nghiệp phải trả.

Thiên Hựu đạo trưởng nhìn lên bệ đài Phật tổ Như Lai.

- Cửa Phật môn sớm mở ra đón đệ tử của mình à.

Liền ngay sau lời nói đó, Thiên Hựu đạo trưởng bất ngờ phát tác chưởng khí vỗ thẳng về phía kim thân Phật tổ.

Ầm...

Kim tượng Phật tổ vỡ nát ra thành từng mảnh vụn rơi xuống sàn gạch đại điện Pháp Quang tự rào rào.

Cơn chấn động lan tỏa thì một tiếng Phật hiệu cất lên :

- A di đà Phật...

Thiên Hựu đạo trưởng quay lại.

- Tam thánh thần tăng Thiếu Lâm đã đến chậm một bước rồi. Tất cả những cao tăng Pháp Quang tự đã viên tịch trả nghiệp của mình.

Vô Lượng thần tăng chấp tay niệm Phật hiệu :

- Đạo trưởng đã gieo nghiệp quả cho chư tăng Phật môn.

- Thì đã sao nào?

- A di đà Phật... bản tăng phải đòi lại sự công bằng cho các đệ tử Phật gia.

Chấp ta sau lưng, Thiên Hựu đạo trưởng nhướng mày nói :

- Bản đạo rất hoan hỉ khi được nghe câu nói đó của Vô Lượng hòa thượng.

Nói dứt câu Vô Lượng đại sư vận hóa chân nguyên vỗ tới Thiên Hựu đạo trưởng một đạo “Giáng Long thần chưởng”

Không né tránh cùng chẳng chút e dè Thiên Hựu đạo trưởng thi triển một đạo “Âm Dương Thái Cực chưởng”, tuyệt học sở trường của Võ Đang phái.

Ầm...

Vô Lượng thần tăng và Thiên Hựu đạo trưởng giao nhau một chưởng đón thẳng đỡ thẳng, như hai đối thủ quyết một trận sinh tử định phân định kẻ cao người thấp.

Sau tiếng sấm dữ dội, Vô Lượng đại sư bị trượt dài về sau những tám bộ, đôi cước pháp để lại hai rãnh dài trên sàn gạch đại điện Pháp Quang tự.

Phía đối diện Thiên Hựu đạo trưởng bình nhiên chẳng có chút biểu hiện gì hao tổn chân nguyên.

Thiên Hựu đạo trưởng nhặt nhổ nói :

- Nếu đệ tử Phật gia có muốn lấy lại sự công bằng cho các vị đại lão hòa thượng Pháp Quang thì hãy đến Phong Thành sơn đạo quán tìm bản đạo. Bản đạo sẵn sàng bồi tiếp các đệ tử Phật gia bất cứ lúc nào. Nói rồi Thiên Hựu đạo trưởng ngửa mặt cất tiếng cười sang sảng. Tràng tiểu ngạo của Thiên Hựu đạo trưởng cất lên kèm theo một uy lực mãnh liệt đến độ khiến cho cả tòa đại điện Pháp Quang rung chuyển phát ra những âm thanh rắc rắc như tiếng cây khô bị bẻ gãy. Thiên Hựu đạo trưởng vừa cười vừa thả bước tiến ra cửa đại điện. Y ra đến bên ngoài thì cả tòa đại điện Pháp Quang đổ sụp xuống. Tam thánh thần tăng Vô Lượng, Vô Ngã, và Vô Căn hốt hoảng lướt ra bên ngoài. Họ vừa rời khỏi tòa chính điện Pháp Quang thì cả ngôi đại điện đổ sụp biến thành một nấm mộ khổng lồ. Tam thánh thần tăng nhìn lại thì không còn thấy nhân dạng của Thiên Hựu đâu nữa. Cả ba người nhìn quanh với ánh mắt ngỡ ngàng. Mặc dù Tam thánh thần tăng biết Thiên Hựu đạo trưởng là cao thủ đệ nhất của Võ Đang, nhưng võ công lần này của Thiên Hựu đã đạt tới cảnh thượng thừa. Tam thánh thần tăng quay lại chấp tay đứng trước đồng hoang tàn đổ nát của ngôi chính điện Pháp Quang tự. Cả ba người đồng loạt chấp tay niệm Phật hiệu :
- A di đà Phật!

Hồi 11

Rồng nằm nước, mây bay cao

Ngọc Lan sánh bước cùng với Tổng Thừa Ân rời khỏi tòa kỹ lâu Dương Châu.

Nàng vừa đi vừa nói :

- Tổng đại ca... Ngọc Lan đã bị gã Kim Tiêu kia bị nhục. Cái nhục này Ngọc Lan thề phải trả. Muội muốn gặp hắn, muội buộc hắn trả món nợ này.

Thừa Ân không đáp lời nàng. Hai người ra khỏi kỹ lâu Dương châu. Thừa Ân nhìn lại Ngọc Lan, gương mặt cười miễn cưỡng rồi nói :

- Tổng huynh cũng đã từng bị Ngạn Kim Tiêu bốn cột. Cá tính của Ngạn Kim Tiêu là như vậy. Ngọc Lan đừng để tâm.

Ngọc Lan chau mày :

- Làm sao Ngọc Lan có thể chịu đựng được chứ. Y dẫn Ngọc Lan đi tìm Tổng huynh rồi đưa muội vào kỹ lâu. Nếu như người ta không biết nhất định sẽ dị nghị. Ngạn Kim Tiêu làm như thế để làm gì chứ. Y muốn làm nhục muội đó, muội không bỏ qua chuyện này đâu.

- Ngay cả Tổng Thừa Ân cũng biến thành một gã hề khi Ngạn Kim Tiêu bốn cột kia mà. Ngọc Lan muội đừng để tâm làm gì.

Nàng phụng phịu :

- Hắn đã làm nhục huynh. Rồi tới Ngọc Lan, thế mà huynh lại bỏ qua được hay sao?

Nàng mím hai cánh môi, gắt giọng nói :

- Tổng đại ca đưa muội đi tìm gã Ngạn công tử khôn khiếp đó.

Thừa Ân buông tiếng thở dài :

- Ấu đây cũng là một bài học để Ngọc Lan sau này không còn tin người nữa. Ngạn Kim Tiêu cũng không phải là người xấu đâu.

- Y đã hành xử như vậy mà Tổng huynh còn bình vực cho gã công tử họ Ngạn thối tha đó.

- Cũng tại Ngọc Lan tin vào Kim Tiêu.

- Tổng đại ca cũng tin vào hắn sao?

Thừa Ân gương cười, từ tốn nói :

- Huynh không thể để cho Ngọc Lan muội trừng phạt Ngạn Kim Tiêu được.

- Tại sao...?

Thừa Ân lưỡng lự rồi nói :

- Huynh đã thề sẽ bảo vệ y.

Nàng mở to mắt hết cỡ nhìn Tổng Thừa Ân :

- Hả... cái gì.... Ngọc Lan có nghe nhầm không. Tổng đại ca thề bảo vệ cho gã công tử họ Ngạn thối tha đó ư?

Thừa Ân gật đầu.

- Tổng đại ca biết gã bỉ ổi như thế mà lại muốn bảo vệ cho gã à. Muội không còn hiểu đại ca nữa. Cho dù Tổng đại ca có thể bảo vệ cho Ngạn Kim Tiêu thì Ngọc Lan cũng buộc gã phải trả món nợ bị nhục Ngọc

Lan. Ai cũng đã thấy Ngọc Lan đi cùng với gã công tử thúi đó vào kỹ lâu. Chỉ có mình gã biết Ngọc Lan và gã không có gì, nhưng người ta thì đâu có nghĩ như Ngọc Lan. Còn danh dự của “Đồng gia” nữa. Gián tiếp Ngọc Lan đã gieo nhục cho Đồng gia rồi. Không buộc gã chịu tội e thiên hạ lại nghĩ khác cho Ngọc Lan có...

Nàng bỏ lửng câu nói với sắc diện đỏ bừng.

Thừa Ân mỉm cười :

- Tổng huynh sẽ minh chứng cho muội và Ngạn Kim Tiêu.

- Gã Ngạn công tử thúi đó đưa Ngọc Lan vào thế tình ngay lý gian. Không được muội phải buộc gã trả món nợ bị nhục này.

Nàng dần tay Tổng Thừa Ân :

- Tổng huynh... đưa muội đến gặp công tử thúi đó đi.

Thừa Ân nhìn nàng :

- Huynh cũng không biết Kim Tiêu bây giờ ở đâu.

- Huynh đã giấu Ngọc Lan... nhất định Tổng đại ca biết gã họ Ngạn kia đang ở đâu.

Thừa Ân im lặng không đáp lời nàng.

Một cỗ kiệu hồi hải tiễn về phía hai người, rồi đứng lại trước mặt họ.

Đồng Kỹ Thượng vén rèm bước xuống.

Thấy Đồng Kỹ Thượng, Ngọc Lan không khỏi bối rối.

Kỹ Thượng bước đến trước mặt Tổng Thừa Ân và Ngọc Lan.

Kỹ Thượng ôm quyền :

- Hóa ra là Tổng bằng hữu. Đồng mỗ nghe những môn khách báo lại Ngọc Lan đi cùng với một gã công tử vào kỹ lâu, nên vội vã đến ngay, không ngờ gã công tử đó là Tổng Thừa Ân.

Kỹ Thượng nhìn qua Ngọc Lan. Chân diện Ngọc Lan đỏ bừng, nóng hổi.

Kỹ Thượng nhướn mày nói :

- Đồng huynh xin chúc mừng cho muội muội.

Câu nói này của Kỹ Thượng càng khiến Ngọc Lan bối rối.

Nàng ngượng ngùng miễn cưỡng đáp lời Đồng Kỹ Thượng :

- Đồng huynh đừng hiểu lầm.

Kỹ Thượng cười khẩy :

- Thì cứ cho huynh hiểu lầm cũng đâu có sao. Thấy muội muội và Thừa Ân sánh bước bên nhau, huynh rất hoan hỷ.

Kỹ Thượng nhìn lại Thừa Ân :

- Tổng bằng hữu.. Kỹ Thượng có nghe về chuyện gia thất của Tổng bằng hữu. Kỹ Thượng rất muốn chia sẻ, Đồng Kỹ Thượng chỉ còn biết nói một lời với Tổng Thừa Ân... những gì đã qua cho nó qua mà quên đi đừng tiếp bước một ngày mới trong cuộc đời làm người.

Tổng Thừa Ân ôm quyền nói :

- Tổng Thừa Ân đa tạ Đồng huynh đã chia sẻ.

Kỹ Thượng mỉm cười nhìn Ngọc Lan rồi quay sang Thừa Ân.

- Đồng mỗ hy vọng xá muội Ngọc Lan sẽ khiến Tổng Thừa Ân vui đi nỗi muộn phiền mất mát.

Ngọc Lan đỏ mặt.

Đồng Kỹ Thượng giả lả cười rồi nói :

- Xá muội... Chừng nào mới đưa Tổng Thừa Ân về “Đồng gia” đây.

Thừa Ân nhìn Kỹ Thượng.

- Đồng huynh... đừng hiểu lầm.

Đôi chân mày Kỹ Thượng nhíu lại.

- Hiểu lầm là sao?

Vừa nói Kỹ Thượng nhìn qua Ngọc Lan.

Thừa Ân từ từ nói :

- Thừa Ân xem Ngọc Lan như xá muội của mình. Đối với Ngọc Lan, Thừa Ân chẳng khác gì Đồng huynh.

Kỹ Thượng nhíu mày, với vẻ tò mò, rồi hỏi :

- Như thế là thật.

Ngọc Lan buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đại ca miễn thứ cho muối... Ngọc Lan vào kỹ lâu Dương Châu với người khác chứ không phải là Tổng Thừa Ân đại ca.

Đồng Kỹ Thượng mở to mắt hết cỡ.

- Ta không hiểu được... Xá muối vào kỹ lâu với một gã khác mà không phải là Tổng Thừa Ân sao?

Ngọc Lan mím chặt hai cánh môi.

Nàng miễn cưỡng gật đầu :

- Hắn là Ngạn Kim Tiêu chứ không phải Tổng đại ca, hắn bị nhục muối. Muối phải đi tìm hắn đòi nợ này. Cho dù Ngạn Kim Tiêu có chui xuống đất, hay thăng thiên lên trời, thì Ngọc Lan cũng phải tìm ra hắn buộc hắn trả món nợ bị nhục này.

Nàng nói rồi sải bước bỏ đi.

Thừa Ân gọi theo :

- Ngọc Lan muối.

Ngọc Lan quay lại :

- Nhất định muối sẽ tìm ra hắn không cần đến Tổng đại ca đâu.

Nốt dứt câu Ngọc Lan thì triển khinh công lao vút đi như chồn chạy Thừa Ân và Đồng Kỹ Thượng.

Ngọc Lan bỏ đi rồi, Đồng Kỹ Thượng mới nhìn lại Thừa Ân.

- Tổng bằng hữu đừng níu kéo xá muối Ngọc Lan lại. Ta biết cá tính của xá muối, khi đã quyết định làm chuyện gì rồi thì không bao giờ bỏ cuộc.

Kỹ Thượng nắm hai tay vào với nhau, xoa nhẹ nhẹ rồi nói :

- Chuyện này thật lạ thường, Ngạn Kim Tiêu là ai?

Thừa Ân nói :

- Đồng huynh yên tâm... Ngạn Kim Tiêu là hảo bằng hữu của Tổng Thừa Ân. Kim Tiêu chỉ bốn cọt Ngọc Lan mà thôi chứ không có bị nhục Ngọc Lan đâu.

Kỹ Thượng phá lên cười dòn dã, vừa cười Đồng Kỹ Thượng vừa nói :

- Nếu Ngạn Kim Tiêu nào đó là hảo bằng hữu của Tổng Thừa Ân thì Đồng Kỹ Thượng này yên tâm lắm rồi.

Kỹ Thượng nhìn Thừa Ân.

- Nhân tiện gặp Tổng Thừa Ân ở Dương Châu. Đồng Kỹ Thượng và Thừa Ân phải còn gì bằng nữa.

Thừa Ân gật đầu :

- Đồng huynh đã mời, Thừa Ân đâu thể từ chối được.

Hai người tìm đến một ngôi thảo điểm nằm ngoài trấn Dương Châu. Đồng Kỹ Thượng dõi mắt nhìn về phía những dãy núi xa xa, với những tán mây trắng bập bênh trôi bên dưới. Khung cảnh bao la hùng vĩ đó chẳng biết tác động thế nào mà Đồng Kỹ Thượng bất giác ngâm một bài thơ :

- Bao la một cõi sơn hà

Mênh mông một kiếp phong trần thi nhân

Trùng trùng mây núi xa xăm

Bên ta chỉ có một người tri nhân.

Kỹ Thượng nhìn lại Tổng Thừa Ân.

Thừa Ân nhìn Kỹ Thượng :

- Đồng huynh đúng là người tao nhã, ung dung tự tại trong cõi nhân sinh phù phiếm này.

- Hây, Tổng Thừa Ân đừng khách sáo như thế.

Kỹ Thượng bưng chén rượu.

- Kỹ Thượng mời Thừa Ân. Hy vọng chén rượu tao phùng tri nhân của Đồng Kỹ Thượng sẽ xua đi nỗi muộn phiền u uẩn trong tâm của Tổng Thừa Ân.

Thừa Ân gật đầu :

- Đa tạ Đồng huynh.

Hai người cùng cạn chén.

Kỹ Thượng nhìn Thừa Ân.

- Tổng bằng hữu... Bằng hữu nghĩ sao và sẽ làm gì sau cái chết của tân nương Dương Đình Tuyết Anh?
- Thừa Ân đang đi tìm Sát Thủ Vô Diện.

Kỹ Thượng nhướn mày :

- Sát Thủ Vô Diện là hung thủ giết tân nương của Thừa Ân trong ngày song hỷ ư?
- Chính y.
- Vậy Thừa Ân có biết gã Sát Thủ Vô Diện kia đã bị người ta giết chết ngay tại Dương Châu à?
- Ai cũng biết điều đó.

Thừa Ân lắc đầu :

- Sát Thủ Vô Diện không phải là con người đó đâu.

Kỹ Thượng chúc rượu ra chén của mình và Thừa Ân. Vừa chúc rượu Kỹ Thượng vừa nói :

- Thừa Ân có cần đến “Đồng gia” không. Nếu Thừa Ân cần đến Đồng gia, Đồng Kỹ Thượng sẵn sàng nhờ đến những môn khách của Đồng gia.
- Thừa Ân có cách hành xử riêng của mình, không dám làm phiền đến Đồng gia nhất là Đồng huynh. Đồng huynh là một thi nhân phiêu lãng giang hồ tìm tứ thơ, để Đồng huynh chen tay vào vụ việc này, Thừa Ân chẳng khác nào nhuốm lên huynh những sự ô uế của chốn võ lâm, khiến cho huynh mất đi sự tao nhã của một thi nhân lãng du.

Kỹ Thượng phá lên cười khanh khách.

Bưng chén rượu, Đồng Kỹ Thượng cắt ngang tràng tiểu ngạo :

- Ta hỏi thật Thừa Ân nhé.
 - Huynh cứ hỏi.
 - Ta xem Thừa Ân như người của Đồng gia. Không chỉ là người của Đồng gia mà còn là người ta ngưỡng mộ. Vậy Thừa Ân có xem Đồng gia như nhà mình không?
 - Lúc nào “Đồng gia” cũng có trong tâm của Thừa Ân. Nhưng chuyện riêng tư Thừa Ân không muốn liên lụy đến Đồng gia. Môn khách của Đồng gia đông và đều là những cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm, thung Sát Thủ Vô Diện không phải là người dễ bờn cột.
- Đồng Kỹ Thượng buông miệng thở dài rồi nói :
- Thừa Ân đã nói vậy rồi, Đồng Kỹ Thượng không biết nói gì hơn nữa. Ta luôn nghĩ đến Đồng Ngọc Lan mà nghĩ đến Thừa Ân. Vậy nếu như Thừa Ân có cần đến Đồng gia, thì cứ đến Đồng gia, đừng có ngại đó.
 - Nhiệt tâm của Đồng huynh, Thừa Ân ghi tạc trong tâm mình.

Thừa Ân chìa chén rượu đến trước.

- Mời Đồng huynh.
- Mời.

Hai người cùng cạn chén.

Thừa Ân đặt chén rượu xuống bàn nhìn Kỹ Thượng nói :

- Huynh và Thừa Ân bỏ qua những chuyện phiền muộn trong cuộc đời. Chúng ta sẽ cùng uống thật say chứ.
- Kỹ Thượng có ý đó.

Nói rồi Kỹ Thượng lại chúc rượu ra chén, nhướn mắt từ tốn nói :

- Mời.

Hai người uống một lúc ba chén đầy, Thừa Ân nói :

- Đồng huynh đến Dương Châu tìm thi hứng.
- Nói ra Thừa Ân sẽ cười vào mặt Đồng Kỹ Thượng này mất.

Thừa Ân lắc đầu :

- Đồng huynh không cười Thừa Ân thì thôi chứ tuyệt nhiên Tổng Thừa Ân nào dám cười Đồng huynh. So Thừa Ân với Đồng Kỹ Thượng, Thừa Ân không dám so sánh.
- Hề... sao Thừa Ân lại nói vậy, Thừa Ân là một Tiêu Diêu Khách lầy lùng còn Kỹ Thượng chỉ là một gã thư sinh trói gà không chặt. Nếu như Đồng Kỹ Thượng không mang họ Đồng lại là Đồng thiếu gia đại công tử thì chẳng ai xem cái gã một sách thích du lãm tìm tứ thơ này đâu. Đừng nói vậy khiến Kỹ Thượng ta phải hổ thẹn đó.

Thừa Ân mỉm cười.

Đồng Kỹ Thượng rút cây trâm phiến trong tay áo, xòe ra phe phẩy. Vừa phe phẩy trâm phiến, Kỹ Thượng nói :

- Lần này Kỹ Thượng thân hành đến Dương Châu, không phải để tìm tứ thơ gì cả, mà đến đăng chứng nghiệm tiếng tăm của Đại hí viện Dương Châu của Tiêu Dao Mẫn tiểu thư.

- Đồng huynh đã đến Hí viện Dương Châu?

Kỹ Thượng gật đầu :

- Trong Đại Hí viện cũng có điều hoan lạc thú vị. Đồng Kỹ Thượng nói điều đó Thừa Ân đừng nghĩ ta là kẻ phóng đảng phong tình đấy nhé.

- Người lãng du tìm thi tức có được tứ thơ hay. Lý Bạch uống rượu để phóng bút đề thơ, huynh cũng chẳng khác gì Lý Bạch.

Kỹ Thượng phá lên cười, vừa cười Kỹ Thượng vừa nói :

- Hồ then... hồ then. Kỹ Thượng phải phạt Thừa Ân một chén mới được. Đem Đồng Kỹ Thượng mà so sánh với thi nhân Lý Bạch, e rằng lão Lý phải đội mồ sống dậy mà chửi ta mất. Qua thì đâu thể so bì với Phụng Hoàng.

Y nói rồi dốc chén rượu uống cạn, sau đó chỉ tay vào mặt Thừa Ân :

- Ta nói cho Thừa Ân biết nhé, chỉ có Thôi Hiệu tiên sinh mới có thể so sánh được với Lý Bạch thôi.

Thừa Ân mỉm cười uống cạn chén rượu.

Kỹ Thượng nói tiếp :

- Rất tiếc Thôi Hiệu và Lý Bạch đều đã cỡi hạc bay đi mất, nếu không Đồng Kỹ Thượng phải tìm đến hai vị tiên sinh bá sự học đạo đó. Được làm sư đồ của Lý Bạch, và Thôi Hiệu đã là kỳ tích rồi chứ đừng nói đến so sánh với hai người đó.

Thừa Ân chuốc rượu ra chén.

Vừa chuốc rượu, Thừa Ân vừa nói :

- Điệp Khách quá khiêm tốn. Đúng là so với Thôi Hiệu và Lý Bạch tiên sinh có cái gì đó khiến cưỡng, nhưng môn khách của Đồng gia thì ai cũng biết tài thi tứ và bút pháp như thần của Đồng huynh.

- Thừa Ân có võ công tuyệt kỹ, tất Đồng Kỹ Thượng phải có cái gì đó chứ. Uống thêm một chén tao ngộ. Hai người lại cạn chén.

Đặt chén xuống bàn Thừa Ân nói :

- Đồng huynh đến Dương Châu đã có thêm bài thi phú nào chưa?

Kỹ Thượng phá lên cười, Kỹ Thượng vừa cười vừa nói :

- Dương Châu cảnh đẹp hữu tình thơ mộng, đúng ra ta phải có một bài thi phú mới phải nhưng rất tiếc, tứ thơ của Đồng Kỹ Thượng đã bị Tiêu Dao Mẫn cướp mất hết rồi.

Ngoài Tiêu Dao Mẫn ra còn một người thứ hai cướp mất tứ thơ của Đồng Kỹ Thượng.

- Trang mỹ nhân thứ hai nào vậy.

- Không phải mỹ nhân mà là một gã đạo chích, y có tên là Đạo Soái Dương Châu.

Thừa Ân nhíu mày :

- Đạo Soái Dương Châu cướp tứ thơ của huynh.

- Đúng...

- Đạo Soái Dương Châu ăn trộm cả tứ thơ trong tâm thức của huynh à?

Đồng Kỹ Thượng khoát tay :

- Không, không. Nếu nói Đạo Soái Dương Châu lấy trộm tứ thơ trong đầu Đồng Kỹ Thượng là không đúng, mà y đã trộm toàn bộ ngân lượng của Đồng Kỹ Thượng.

- Có chuyện đó ư?

- Sự thật là như vậy. Cả Dương Châu đều kháo nhau về Đạo Soái Dương Châu. Cái gã đạo chích này khiến cho Kỹ Thượng phải tò mò. Hành tung của con người này xuất quỷ nhập thần, không ai phát hiện được. Một khi y đã muốn lấy trộm rồi thì chẳng người nào giữ được. Hành tung đó của Đạo Soái Dương Châu, khiến Kỹ Thượng hứng thú vô cùng.

- Đồng huynh có hứng thú với một gã đạo soái ư?

- Không phải hứng thú mà rất hứng thú đằng khác, nếu như Đồng Kỹ Thượng gặp được đạo đoái Dương

Châu... nhất định ta với y sẽ đánh cược với nhau.

Kỹ Thượng vỗ vào miếng Ngọc bội đeo bên hông.

- Nếu y đoạt được miếng ngọc bội này... nhất định Đồng Kỹ Thượng sẽ giao nửa cơ nghiệp của Đồng gia cho y.

Tổng Thừa Ân mỉm cười, giả là hỏi :

- Đồng huynh có ý đó à?

- Ta rất muốn chứng nghiệm bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của Đạo Soái Dương Châu.

Nghe Đồng Kỹ Thượng nói câu này, Thừa Ân nghĩ thầm :

- “Nếu như Ngạn Kim Tiêu nghe được lời nói của Đồng Kỹ Thượng, chắc chắn ý không bỏ qua cơ hội này, Đồng Kỹ Thượng cũng mất ngân lượng vào tay Ngạn Kim Tiêu. Gã tiểu quỷ xảo ngôn đúng là lợi hại”.

Ý niệm đó lướt qua đầu Thừa Ân, nhìn Kỹ Thượng, Thừa Ân giả là nói :

- Nếu có cơ hội gặp được Đạo Soái Dương Châu, Thừa Ân sẽ truyền đạt ý này của Đồng huynh đến y.

Kỹ Thượng ôm quyền :

- Thế thì còn gì bằng. Nếu được, Kỹ Thượng còn cung kính thỉnh Đạo Soái Dương Châu về Đồng gia làm đại thượng khách của Đồng gia.

- Đạo Soái Dương Châu mà nghe Đồng huynh thốt ra những lời này, chắc chỉ còn biết nghiêng mình ngưỡng mộ Đồng huynh.

- Chỉ sợ y có tiếng mà không có thực thôi.

Kỹ Thượng bưng chén rượu.

- Mời Tổng Thừa Ân.

- Mời Đồng huynh.

Hai người vừa bưng chén thì có tiếng xé gió của ám tiêu đập thẳng vào thính nhĩ Tổng Thừa Ân. Bằng một thủ pháp cực kỳ chính xác Thừa Ân lắc cổ tay.

Rượu trong chén của Thừa Ân cất ra như một lưỡi kiếm chặn lấy chiếc ám tiêu.

Hai chiếc ám tiêu chuyển hướng ghim xuống đất.

Người phát tác ám tiêu tập kích Thừa Ân và Đồng Kỹ Thượng chẳng phải ai xa lạ mà chính là Cổ Vị Y, thiếu gia Long Thiên môn. Cổ Vị Y xuất hiện lừng lững tiến về phía Thừa Ân cùng hai gã thuộc hạ Long Thiên môn.

Kỹ Thượng nhìn Thừa Ân, nhỏ giọng nói :

- Oan gia không muốn gặp cũng mò tới. Kỹ Thượng không muốn gặp nhưng y cứ muốn bám theo như hình với bóng.

- Tại sao thiếu gia Long Thiên môn Cổ Vị y là oan gia của Đồng huynh.

- Tại lưới tình của Tiêu Dao Mẫn.

Kỹ Thượng mỉm cười :

- Ngoài lưới tình của Tiêu Dao Mẫn ra, ta còn là gã thư sinh trời gà không chặt, nên mới bị Cổ Vị Y bám như vậy, nếu như Kỹ Thượng là Tổng Thừa Ân, có lẽ y không dám đeo bám như vậy đâu.

- Thừa Ân tội nghiệp cho thiếu gia Long Thiên môn. Nếu y biết nhìn lại bản thân mình thì không đến nỗi hồ đồ trơ trẽn như vậy.

Thừa Ân nói dứt câu thì Cổ Vị Y cũng bước đến bên bàn hai người.

Kỹ Thượng điềm nụ cười mỉm tay phe phẩy quạt, nhìn Cổ Vị Y ôn nhu nói :

- Cổ thiếu gia vẫn không bỏ qua hiềm khích với tại hạ ư?

Vị Y gắt giọng nói :

- Bỏn thiếu gia làm sao bỏ qua được.

Kỹ Thượng ôm quyền thủ lễ :

- Tại hạ đã hạ mình cáo lỗi với Cổ thiếu gia rồi. Môn chủ tiền bối cũng đã hòa giải.

Cổ Vị Y lắc đầu :

- Khi nào người rời bỏ Dương Châu, chui qua đũng quần của bỏn thiếu gia, bỏn thiếu gia mới bỏ qua hiềm khích này, còn như người chưa làm được điều ta muốn thì bỏn thiếu gia chưa bỏ qua cho người đâu.

Kỹ Thượng nhìn lại Thừa Ân.

- Tổng bằng hữu nghĩ sao về câu nói của Cổ thiếu gia.

Thừa Ân nhìn Cổ Vị Y từ tốn nói :

- Tại hạ khuyên Cổ thiếu gia một câu. Đừng nên bức ép Đồng huynh đây. Bởi Đồng huynh là người của Đồng gia. Không chỉ là người bình thường đâu mà là đại công tử của “Đồng gia”. Nếu thiếu gia mạo phạm Đồng huynh, Long Thiên môn gánh không nổi đâu.

- Long Thiên môn gánh không nổi thì bản thiếu gia gánh. Bản thiếu gia không tin một gã thư sinh như y làm gì được bản thiếu gia chứ đừng nói đến Long Thiên môn.

Kỹ Thượng buông tiếng thở dài, từ tốn nói :

- Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Cổ thiếu gia khiến cho Kỹ Thượng thất vọng vô cùng. Sau này khi Cổ Nhạc Vân tiên bối viên mãn, không biết Cổ thiếu gia có gánh được trọng trách Môn chủ Long Thiên môn hay không?

- Không cần người phải quan tâm... Bản thiếu gia chỉ muốn biết người có thực hành theo ý của bản thiếu gia hay không?

Kỹ Thượng nhìn qua Thừa Ân :

- Thừa Ân bằng hữu nghĩ sao?

Buông một tiếng thở dài, Kỹ Thượng nói :

- Ta rất tiếc mình không có võ công như Thừa Ân và xá muội.

Thừa Ân mỉm cười :

- Huynh không có võ công nhưng quanh huynh luôn có bằng hữu và những môn khách của Đồng gia.

- Kỹ Thượng chỉ còn biết kỳ vọng vào điều Thừa Ân vừa nói.

Kỹ Thượng phe phẩy chiếc quạt rồi nhìn sang Cổ Vị Y :

- Cổ thiếu gia... nếu như Cổ thiếu gia muốn tại hạ thực hiện ý muốn của thiếu gia thì nên nhìn lại hỏi hai người đứng sau lưng Cổ thiếu gia.

Lời nói của Kỹ Thượng khiến Cổ Vị Y cau mày.

Kỹ Thượng không màng đến cái nhú mày bất nhẫn của Cổ Vị Y mà bung chén rượu nói với Thừa Ân :

- Thừa Ân uống với Kỹ Thượng một chén chứ?

- Thừa Ân nào dám từ chối huynh.

Hai người bung chén thì Cổ Vị Y miễn cưỡng nhìn lại sau lưng mình.

Song Tàn Lãnh Diện đã lừng lững sau lưng y từ lúc nào mà Cổ Vị Y hoàn toàn không biết :

- Nhìn về mặt vô cảm, lạnh lùng của cặp sát thủ sinh đôi Song Tàn Lãnh Diện, xương sống Cổ Vị Y gay buốt, cùng với lớp da ốc nổi lên khắp người. Y không tự kìm chế được mình mà bất giác rùng mình.

Kỹ Thượng đặt chén rượu xuống bàn nhìn Cổ Vị Y :

- Cổ thiếu gia, tại hạ không biết võ công thật, tại hạ chỉ là một thư sinh trói gà không chặt, nhưng với hai vị môn khách của Đồng gia, họ cũng khiến Cổ thiếu gia khó xử đó.

Sắc diện Cổ Vị Y đỏ rần. Y vừa thẹn vừa ngượng nhưng chẳng biết phải làm gì trong tình huống này.

Vị Y miễn cưỡng nói :

- Họ là môn khách của người ư?

Kỹ Thượng gật đầu :

- Song Tàn Lãnh Diện là môn khách của Đồng gia và lúc này đây họ cũng rất muốn biểu thị bản lĩnh của mình để xứng với hai vị môn khách của mình. Kể từ bây giờ những môn khách của Đồng gia sẽ luôn luôn quan tâm đến tại hạ, rất mong Cổ thiếu gia đừng làm phiền đến Kỹ Thượng, đừng tái hạ còn có thời gian đi tìm cái riêng của mình.

Nói rồi Kỹ Thượng điểm nụ cười rất tự nhiên và hòa nhã.

Cổ Vị Y tiếp nhận nụ cười mỉm của Kỹ Thượng càng thêm ngượng ngùng bối rối càng ngượng ngùng hơn.

Y rút một luồng chân ngưng ngưng phòng lỏng ngược rồi nói :

- Đồng Kỹ Thượng. Nếu như Sát Thủ Vô Diện còn sống bản thiếu gia sẵn sàng đổi cả cơ nghiệp Long Thiên môn với y chỉ để hủy diệt của người mà thôi.

Nói rồi, Cổ Vị Y khoát tay :

- Chúng ta đi.

Gã quay bước cùng với hai gã kia lùi nhanh.

Kỹ Thượng nhìn theo Vị Y lắc đầu nói :

- Gã quá tiểu nhân và bỉ ổi.

Nhìn lại Thừa Ân, Kỹ Thượng nói tiếp :

- Cổ Nhạc Vân là rồng mà lại sinh nhằm con tôm, Môn chủ Long Thiên môn đúng là gặp hạn vận đen mới có một giọt máu như Cổ Vị Y.

- Đồng huynh nên cẩn thận với y.

- Với kẻ tiểu nhân như Cổ Vị Y nhất định Kỹ Thượng phải cẩn thận rồi. Kỹ Thượng cẩn thận nhưng chưa muốn rời Dương Châu đâu.

Kỹ Thượng nói rồi đứng lên, phe phẩy quạt, hướng mắt nhìn về dãy núi xa xa.

Kỹ Thượng bâng quơ ngâm hai câu thơ.

- Nhất mộ hương quan hà xứ thị Yên ba giang thượng xử nhân sầu.

Thừa Ân bước đến bên Kỹ Thượng.

- Huynh đã bắt đầu nhớ nhà rồi à?

- Nếu không lạc bước vào Dương Châu, Kỹ Thượng sẽ quay về Đồng gia.

- Dương Châu níu chân huynh hay Tiêu Dao Mẫn níu chân huynh?

Đồng Kỹ Thượng phá lên cười. Vừa cười Đồng Kỹ Thượng vừa quay lại nhìn Tống Thừa Ân, Kỹ Thượng cắt ngang tràng tiếu ngạo, ôn nhu nói :

- Dương châu lưu chân Kỹ Thượng, Tiêu Dao Mẫn cũng níu chân Kỹ Thượng và có một người thứ ba níu chân Kỹ Thượng. Người đó là đạo sĩ Dương Châu.

Kỹ Thượng nói rồi đặt tay lên vai Tống Thừa Ân.

- Ta và Thừa Ân là bằng hữu... nếu như Đạo Soái Dương Châu là bằng hữu, Thừa Ân đồng ý không?

Thừa Ân nhìn vào mắt Kỹ Thượng.

- Bốn biển đều là huynh đệ, sao Tống Thừa Ân lại không chịu chứ. Thừa Ân đâu quá ích kỷ muốn chiếm một mình Đồng Kỹ Thượng huynh cho riêng mình.

Kỹ Thượng nhướng mày, ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của Kỹ Thượng nghe thật sáng khoái và phấn kích.

Y vừa cười vừa vỗ vai Thừa Ân.

- Tứ hải giai huynh đệ. Cao thủ đại nội chỉ có Tống Thừa Ân là hiểu Đồng Kỹ Thượng.

Hồi 12

Khách đến từ Đông Đảo

Tôn Thi Nhã phu nhân trong bộ lễ phục Môn chủ Đường Lang môn, ngồi trên chiếc ngai vàng sơn son thếp vàng. Đứng đối mặt với Thi Nhã là năm gã kiếm thủ vận dây thắt lưng to bản, nhìn qua trang phục của họ nhận ra ngay họ không phải là người Hán, mà là những người đến từ Đông Đảo.

Tôn Thi Nhã phu nhân từ tốn nói :

- Mời chư vị an tọa.

Bốn người động loạt thối bộ về sau, dù ghế đã được bày ra. Còn một người khép hai tay buông thẳng hai bên hông hơi cúi xuống. Y nói tiếng Trung Thỗ khá cứng :

- Đa tạ Tôn phu nhân.

Nói rồi y mới ngồi xuống.

Thi Nhã nhìn người đó hỏi :

- Tục danh của tôn giá là gì?

- Tại hạ là Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo.

Thi Nhã ôm quyền thủ lễ :

- Tôn Thi Nhã rất hân hạnh được diện kiến Thập Nhất lang Sương Điền Bảo tôn giá.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo đứng lên, buông thẳng hai tay, khom người đến trước.

- Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo nghiêng mình trước nhiệt tâm ưu ái của Tôn phu nhân.

- Tôn giá khách sáo quá, mời tôn giá ngồi.

Tôn Thi Nhã đứng lên, hơi bối rối trước sự xuất hiện đột ngột của những vị khách xa lạ này. Thi Nhã gượng nở nụ cười, từ tốn nói :

- Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo tôn giá từ xa xôi đến Trung thổ, quá bước vào Đường Lang môn có điều chỉ chỉ giáo cho bổn nương.

Thi Nhã nói dứt lời thì tiếp nhận ngay ánh mắt sáng ngời của Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo rọi vào mắt nàng :

- Tại hạ cùng bốn vị tùy tướng ngoài Đông Đảo xa xôi vào Trung Thổ tìm đến Đường Lang môn, không đòi hỏi gì ở phu nhân cả. Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo muốn trao cho Tôn phu nhân vật này. Phu nhân sẽ hiểu ra vì sao Thập Nhất Lang Sương Điền bảo và bốn vị tùy tướng lại có mặt ở đây.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo vỗ tay một tiếng.

Một thiếu nữ người Đông Đảo, vận trang phục truyền thống với những bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển bước vào, nàng tiến thẳng đến bên Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo, quỳ xuống nâng lên đầu một chiếc tráp bằng gỗ mun lên nước óng ánh.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo cầm lấy chiếc tráp bước đến trước mặt Tôn Thi Nhã. Y nâng chiếc tráp bằng hai tay :

- Mời phu nhân xem qua.

Tôn Thi Nhã đón lấy chiếc tráp mở nắp ra. Trong tráp là tám Tử Vong bài cùng một quyển bí bếp võ công Đường Lang môn.

Vừa thấy hai thứ đó, Tôn Thi Nhã vội dậy nấp tráp lại ngay, chân diện Tôn Thi Nhã không ngừng biến đổi.

Thi Nhã nhìn lại Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo ôn nhu nói :

- Thi Nhã nói chuyện riêng với tôn giá được chứ.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo lại áp hai tay vào bên hông, hơi cúi xuống :

- Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo tuân theo ý của tôn phu nhân.

Y nói rồi ra dấu cho những người kia lui hẳn ra khỏi biệt sảnh Đường Lang môn.

Nhưng khi lui hẳn ra hết rồi chỉ còn lại Tôn Thi Nhã và Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo, Thi Nhã bước đến đối diện với Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo, từ tốn hỏi :

- Ở đâu tôn giá có thứ này?

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo hơi khom người xuống từ tốn nói :

- Người đã đưa Tôn phu nhân lên ngai vị Môn chủ Đường Lang môn đã trao cho tại hạ những thứ này.

- Người đó có nói gì không?

- Có...

- Người đó nói gì?

- Tôn phu nhân vừa mới đảm đương chức vị Môn chủ Đường Lang môn, mà Môn chủ Chung Tử Kiên đã chết, tất nhiên sẽ có người rắp tâm sinh loạn muốn đoạt chức vị Môn chủ của phu nhân nên tại hạ và những người kia phải đến đây hỗ trợ cho phu nhân, trước khi phu nhân có được võ công tối thượng Đường Lang.

- Thi Nhã đã hiểu rồi.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo hơi cúi người xuống :

- Phu nhân đã hiểu, kể từ hôm nay Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo đã là người của Đường Lang môn.

Thi Nhã nhìn Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo, ôn nhu nói :

- Nhiệt tâm của Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo tôn giá, Thi Nhã ghi nhận.

Nhưng các vị có thể thay đổi trang phục cho giống với người Trung thổ được không?

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo lưỡng lự rồi nói :

- Tôn phu nhân chúng tôi đã quen với lối phục trang này. Nhưng nếu phu nhân cảm thấy cách phục trang của chúng tôi là bất tiện. Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo cùng huynh đệ sẽ chịu theo ý của phu nhân.

- Nhập gia tùy tục. Thi Nhã không dám làm phiền chư vị, nhưng thiên hạ sẽ đàm tiếu dị nghị về Đường Lang môn.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo lại khom người :

- Sương Điền Bảo tuân lệnh Tôn phu nhân.

Thi Nhã ôm quyền :

- Đa tạ tôn giá.

Thi Nhã nhìn Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo :

- Mọi người vừa đi một đoạn đường xa đến đây. Sương Điền Bảo tôn giá cùng những vị bằng hữu kia hãy nghỉ ngơi. Nếu có việc cần Tôn Thi Nhã sẽ mời Sương Điền Bảo tôn giá.

Sương Điền Bảo nhìn Thi Nhã :

- Tôn phu nhân không cần lo lắng nhiều cho Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo và những người kia. Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo biết làm gì để không khó cho Tôn phu nhân.

Thi Nhã mỉm cười :

- Có tôn giá và những người kia ở đây Thi Nhã yên tâm hơn.

Thi Nhã mỉm cười sau câu nói đó.

Nụ cười mỉm còn đọng trên hai cánh môi của Tôn Thi Nhã thì chợt có tiếng huyên náo bên ngoài cửa đại sảnh Đường Lang môn.

Thi Nhã nhìn Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo, rồi dờ mắt, nhìn ra cửa Thi Nhã từ tốn nói :

- Chúng ta ra ngoài xem coi có chuyện gì.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo khép tay vào lại bên hông khum người xuống.

Sương Điền Bảo theo bước Tôn phu nhân.

Hai người song hành ra ngoài cửa đại đường Đường Lang môn. Bên ngoài đại đường Đường Lang môn,

ba vị trưởng lão đứng thành hàng ngang đối mặt với bốn người Đông Đảo.

Tôn Thi Nhã nhìn ba vị trưởng lão ôm quyền nhỏ nhẹ nói :

- Vị Tiết Ngộ, Đăng Đán và Sú Thừa trưởng lão có chuyện gì mà làm kinh động đại đường Đường Lang môn.

Vị Tiết Ngộ trưởng lão vê cọng râu tãi trên má nhìn Tôn Thi Nhã. Lão ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Môn chủ, xin hỏi Môn chủ những người này là ai?

Tôn Thi Nhã nhìn Vị Tiết Ngộ :

- Những huynh đệ đây là bằng hữu của cố Môn chủ. Họ đến Trung Nguyên để tiếp sức cho Đường Lang môn trong những ngày mà bốn phu nhân còn mang tang chế.

Đăng Đán trưởng lão xoa chiếc trán hói, gắt giọng nói :

- Phu nhân, lão phu thấy phu nhân đã đi quá đà rồi đó. Xem cách phục trang của bọn người này không giống với người Trung Thổ chúng ta. Họ chỉ là bọn mọi rợ, thế mà phu nhân lại thỉnh họ về Đường Lang môn. Lão phu xem chừng Tôn phu nhân muốn đánh động “Đường Lang môn” với lũ mọi rợ.

Đăng Đán ôm quyền hướng lên trời :

- Vong hồn của cố Môn chủ Chung Tử Kiến hiển linh, nhất định sẽ thấu đáo cho tâm huyết của lão phu. Hành vi xử thế của phu nhân khiến lão phu thất vọng vô cùng.

Có lẽ Tôn phu nhân nên tự nguyện rút khỏi chức vị Môn chủ, trao quyền lại cho những người khác đảm đương thay phu nhân.

Tôn Thi Nhã nhìn ba vị trưởng lão, ôn nhu nói :

- Y cố Môn chủ mờ còn chưa xanh cỏ, mà xem ra chư vị trưởng lão đã có ý tiếm quyền Môn chủ của Thi Nhã.

Tôn Thi Nhã liếc nhanh qua Thập Nhất Lang Sương Điện Bảo, rồi định nhãn nhìn lại Đăng Đán.

- Các vị nhìn chư bằng hữu của cố Môn chủ bằng ánh mắt khinh miệt, cho họ là man dị, bởi vì họ vận trang phục truyền thống của mình. Nếu như chư bằng hữu của cố Môn chủ thay đổi phục trang, vậy có còn là man dị hay không?

Sú Thừa cười phá lên :

- Tôn phu nhân cho lũ người man dị này thay đổi trang phục cũng chẳng thay đổi được họ. Đó chẳng qua là cách thay bình mới nhưng rượu thì vẫn cũ rít. Rượu cũ bình mới, có gì khác nhau đâu. Man dị thì vẫn là man dị.

Câu nói của Sú Thừa trưởng lão khiến dung diện của Tôn Thi Nhã sa sầm với những nét bất nhẫn. Tôn Thi Nhã lắc đầu thờ ra rồi nghiêm giọng nói :

- Lấy chức danh của một Môn chủ, bốn nương xem chư vị bằng hữu đây là những thượng khách. Ba vị trưởng lão cảm thấy không bằng lòng thì có thể rời khỏi Đường Lang môn. Tôn Thi Nhã không ép ba người phải ở lại Đường Lang môn.

Vị Tiết Ngộ vê cọng râu tãi, nhìn Tôn Thi Nhã phu nhân, từ tốn nói :

- Tôn phu nhân sai rồi, cái chết của cố Môn chủ Chung Tử Kiến còn là một bí ẩn trùng điệp, mà ba vị trưởng lão còn đang băn khoăn không biết sau cái chết của cố Môn chủ là gì. Nay Tôn phu nhân lại dẫn những bằng hữu man dị về Tổng đàn Đường Lang môn, điều đó càng khiến lão phu và hai vị lão huynh nghi ngờ hơn.

Tôn Thi Nhã sượng mặt nhìn Vị Tiết Ngộ. Nàng miễn cưỡng cướp lời hỏi lão :

- Vị trưởng lão nghi ngờ điều gì?

Vị Tiết Ngộ vuốt cọng râu tãi nói tiếp :

- Nghi ngờ cái chết của cố Môn chủ có uẩn khúc. Mà uẩn khúc đó có thể là Tôn phu nhân. Trước đây cố Môn chủ Chung Tử Kiến vốn trọng những cao nhân võ lâm còn khinh bọn tiểu nhân hạ đẳng. Ngay như bang chủ cái bang còn chưa được Môn chủ nhìn tới, chứ đừng nói đến là bọn man di nơi Đông Đảo. Nếu như Tôn phu nhân không muốn lão phu và hai vị lão huynh đây truy cứu về cái chết của cố Môn chủ... lão phu thiết nghĩ Tôn phu nhân nên rời khỏi Đường Lang môn thì tốt hơn.

Thi Nhã nhìn Vị Tiết Ngộ.

- Bốn phu nhân đã biết ý của ba vị trưởng lão.

Vị Tiết Ngộ ôm quyền :

- Tôn phu nhân đã hiểu ý của chúng lão phu. Vậy xin hỏi Tôn phu nhân có đồng ý với gợi ý của lão phu không?

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo nhìn Tôn Thi Nhã, y khẽ gật đầu.

Tôn Thi Nhã miễn cưỡng gật đầu lại với y.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo bước ra khép hai tay vào hai bên hông, hơi khom người xuống biểu thị sự tôn kính đối với ba vị trưởng lão của Đường Lang môn.

Y ôn nhu từ tốn nói :

- Ba vị trưởng lão nói thẳng ý của mình đi. Phải chăng ba vị muốn tước quyền Môn chủ của Tôn phu nhân?

Đặng Đán nhìn Sương Điền Bảo.

- Chuyện của Đường Lang môn không liên can đến bọn người man di các ngươi.

Sứ Thừa gắt giọng tiếp lời Đặng Đán :

- Nếu như chúng ta muốn tước quyền thì đã sao nào. Hay ngươi có ý chen vào chuyện riêng của chúng ta. Sương Điền Bảo lia ánh mắt khe khẽ qua ba vị trưởng lão Đường Lang môn, nhưng vẫn giữ giọng thật ôn nhu, mặc dù vẫn cứng ngắt bởi chất giọng của người Đông Đảo :

- Sương Điền Bảo là thân hữu của Môn chủ. Cố Môn chủ Chung Tử Kiến đã dự đoán trước điều này, nên mới phái Sương Điền Bảo đến Đường Lang môn. Ba vị trưởng lão Đường Lang môn biết Tôn phu nhân vốn không có võ công, chưa luyện thành tuyệt học Đường Lang môn, tính khí lại yếu đuối, nên đã rắp tâm tiếm quyền của Môn chủ.

Nếu như ba người có ý đó thì trước tiên phải bước qua xác của Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo và bốn vị môn hạ dưới trướng của Sương Điền Bảo.

Vị Tiết Ngộ lão đánh mặt, gằn giọng :

- Bọn man di các ngươi dám xen và chuyện riêng của Đường Lang môn sao.

- Chức nghiệp của Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo là bảo vệ cho Tôn phu nhân.

Sương Điền Bảo phải làm tròn chức nghiệp này.

Vị Tiết Ngộ quát mắt, gằn giọng nói :

- Được... ngươi muốn thì lão phu cũng chịu theo ý ngươi. Có bản lĩnh gì thì cứ thi thố đi.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo thối bước lại bên Tôn Thi Nhã nhìn bốn gã môn hạ.

Y nhặt nhẻo nói :

- Đông Ngạt... ngươi tiếp vị trưởng lão.

Gã kiếm thủ Đông Đảo thấp người nhất khom hăn người xuống với sự ôn kính dành cho Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo.

- Tuân lệnh chủ nhân.

Y nói rồi lừng lững bước ra đối mặt với Vị Tiết Ngộ. Đông Ngạt rút thanh trường kiếm đeo bên hông. Sắc kiếm sáng ngời, toát ra sát khí rờn rợn. Vị Tiết Ngộ hơi nhíu mày khi làn sát kiếm óng ánh thỉnh thoảng lại xuất hiện trên lưỡi kiếm của Đông Ngạt.

Lão ngậm ngừng nói :

- Xuất thủ đi.

Mặc dù thốt ra lời nói đó nhưng chính Vị Tiết Ngộ trưởng lão là người phát động chiêu công trước. Lời còn đọng trên cửa miệng Tiết Ngộ thì phân pháp của lão vụt tới áp sát vào Đông Ngạt, thi triển một chưởng công thẳng vào đối phương.

Chưởng ảnh của Vị Tiết Ngộ vừa phát ra một chớp kiếm cũng lóe lên. Chớp kiếm của Đông Ngạt kiếm thủ Đông Đảo đủ uy lực buộc vị trưởng lão Đường Lang môn buộc phải rút song thủ về và tháo lui ba bộ quay lại chỗ cũ.

Đặng Đán nhanh miệng nói :

- Đối thủ có binh khí, lão huynh không thể đấu tay không với y.

Vị Tiết Ngộ nghe Đặng Đán nói liền lòn tay ra sau lưng, lão rút đôi cương đao, trụ tấn vươn binh khí tới trước chờ đợi kiếm chiêu của Đông Ngạt.

Chân diện của Vị Tiết Ngộ căng thẳng cực kỳ. Lão căng thẳng bởi cảm nhận rõ mồn một một sát kiếm của đối phương tua tủa vây bọc lấy mình.

Đông Ngạt nâng trường kiếm qua khỏi vai, thủ đốc kiếm bằng cả hai tay.
Đôi mắt của y ngời ngời chiếu vào Vị Tiết Ngộ trưởng lão.
Đông Ngạt kiếm thủ rống lên một tiếng nghe rợn cả tóc gáy.

- Da.

Cùng với tiếng rống đó, y lao thẳng đến y trưởng lão Đường Lang môn vung kiếm chém thẳng tới. Thế kiếm của gã rất bình thường nhưng uy lực thì không tầm thường chút nào.

Trưởng lão Vị Tiết Ngộ buộc vung đôi cương song đao đón đỡ :

Keng...

Vị Tiết Ngộ nhăn mặt, bởi uy lực của chiêu kiếm của Đông Ngạt phát tác có sức mạnh quá tưởng tượng của lão.

Lão như hổ khẩu mình bị rách toạc khi buộc phải đón thẳng đỡ thẳng vào kiếm chiêu của đối phương. Đôi cương đao bị tạt qua hai bên.

Vị Tiết Ngộ lui lại hai bộ, thì chớp kiếm thứ hai cũng chụp tới lần này uy mãnh hơn.

Vị trưởng lão Đường Lang môn Vị Tiết Ngộ một lần nữa phải dựng cương đao đón đỡ, bởi kiếm chiêu của đối phương không cho lão có thời gian để né tránh.

Keng...

Sau âm thanh khô khốc và chất chứa đó đôi cương đao của vị trưởng lão Đường Lang môn bật ra khỏi tay lão, kéo theo hai vòi máu rưới xuống mặt đất.

Vị Tiết Ngộ còn chưa kịp suy nghĩ, tìm cách ứng phó, mà nghĩ đến một chuyện duy nhất là bỏ chạy. ý niệm đó vụt qua đầu, cùng với động tác quay bước toan thì triển khinh công, nhưng kiếm chiêu của Đông Ngạt nhanh hơn thân thủ của Vị Tiết Ngộ.

Hai vị trưởng lão Đường Lang môn thì chứng chi kiếm thấy một màn kiếm quang trùng trùng chụp xuống thân ảnh của lão Vị tựa một tấm màn sét quang bao trùm không còn thấy nhân dạng của lão đâu nữa.

Đặng Đán giật thót ruột buột miệng thốt :

- Vị lão huynh...

Sú Thừa thì nắm cứng hai bàn tay thành hai thoi quyền. Miệng há hốc, nhưng không thể thốt ra lời nào.

Màn kiếm quang vụt biến mất, Đông Ngạt hướng kiếm lên trên trời, hai chân khép lại với nhau.

Vị trưởng lão Đường Lang môn đứng sừng sững trước mặt Đông Ngạt, hai tay buông xuôi theo thân người.

Hai vị trưởng lão thấy Vị Tiết Ngộ vẫn bình an vô sự, thở phào một tiếng nhưng lại chờ đợi một sự biến sẽ đến.

Cả hai hy vọng kẻ chết là gã kiếm thủ man di kia.

Hai đối thủ đứng như thể hai photơng đối nhìn nhau.

Gã kiếm thủ Đông Đảo chợt rống lên một tiếng :

- Dạ.

Đông Ngạt rống biểu thị uy lực của mình, mà tuyệt nhiên Vị Tiết Ngộ trưởng lão chẳng có phản ứng gì.

Cùng với tiếng rống đó Đông Ngạt chém thẳng lưỡi kiếm từ trên xuống, lưỡi kiếm sáng ngời xả từ đỉnh đầu của Vị Tiết Ngộ đến tận đáy quần như người ta bỏ đôi một than củi.

Đặng Đán lẫn Sú Thừa thờ người như bị trời trồng khi chứng kiến cảnh tượng đó.

Đông Ngạt rút kiếm lại mà thân ảnh của lão vị vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Gã kiếm thủ Đông Đảo quay bước lại chỗ cũ. Y đứng dang rộng hai chân, nhập vào ba người kia. Đến lúc đó thân ảnh của lão Vị mới tách ra làm hai mảnh ngã về hai hướng..

Đặng Đán lẫn Sú Thừa không nói một lời nào, nhưng sắc diện thì tái hắc lại. Cả hai không thể nào ngờ được có lúc vị trưởng lão cao niên nhất của Đường Lang môn lại phải tiếp nhận một cái chết khủng bố như thế này. Trong khi Đặng Đán và Sú Thừa như bị chôn chân dưới đất hòa thành tượng thì Tôn Thi Nhã lại run cầm cập. Cái chết của Vị Tiết Ngộ khiến Tôn Thi Nhã không làm chủ được bản thân mình.

Thi Nhã run tay như người lên cơn sốt, rồi quỵ xuống Thập Nhất Lang Sương Điện Bảo vội đỡ lấy nàng.

- Tôn phu nhân.

Y vừa đỡ Tôn Thi Nhã vừa rọi hai luồng sát nhãn vào Sú Thừa và Đặng Đán.

Ánh mắt của thập Nhất Lang Sương Điện Bảo tựa như hai lưỡi kiếm vô hình buộc Đặng Đán lẫn Sú Thừa

cúi gục mặt.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo hừ nhạt một tiếng, rồi dìu Tôn Thi Nhã vào đại sảnh đường Đường Lang môn.

Hai người vừa bước qua ngưỡng cửa đại sảnh, thì cả bốn vị gã cao thủ Đông Đảo đồng loạt phát động tuyệt chiêu nhân hướng về Đãng Đán và Sứ Thừa.

Đầu tiên là bốn chiếc ám tiêu hình cánh sao cắt ra, lao tới đầu gối của hai trưởng lão Đường Lang môn.

Chát... chát... chát... chát...

Hai vị trưởng lão quỵ gối, quỳ hẳn xuống đất.

Tiếp theo là một sợi tơ óng ánh, cuộn khúc thành hai vòng thông lọng chụp xuống đầu họ.

Phụt... phụt...

Sợi tơ cắt tiện ngang cổ hai người.

Cuối cùng là hai chớp kiếm sáng ngời bổ đôi thân ảnh của họ thành hai mảnh tương ứng với nhau.

Tiếp nhận cái chết thê thảm đó mà tuyệt nhiên Đãng Đán lẫn Sứ Thừa không kịp có phản ứng gì, thậm chí họ cũng không kịp thốt ra lời nói nào.

Bốn gã cao thủ Đông Đảo giết xong hai vị trưởng lão thản nhiên quay lại chỗ cũ.

Tôn thi Nhã từ trong hồi hã bước ra.

- Dừng giết họ...

Nàng thốt ra lời nói đó thì đã chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp của hai vị trưởng lão Đường Lang môn.

Thi Nhã đứng thù người, mắt mở to hết cỡ, nhưng ánh nhìn như chìm vào cõi hư vô không thực.

Mãi một lúc, Tôn Thi Nhã mới nói được :

- Tại sao lại giết họ?

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo bước đến bên Thi Nhã. Y nhìn nàng ôn nhu nói :

- Tôn phu nhân không được chùng tay với kẻ phản trắc. Với kẻ thù, ta có thể tha, nhưng với kẻ phản ta, không tha được. Cổ thư của Trung Cổ có câu tha ta phụ bá nhân chứ không để bá nhân phụ ta.

Hồi 13

Tri diện bất tri kiến

Tổng Thừa Ân chậm rãi tiến theo con đường rải sỏi. Ánh đèn lồng xa xa trong gian phòng xá đập vào mắt Thừa Ân. Cùng với ánh đèn lung linh từ gian phòng xá đó, là những âm vực vi vu từ những tán cây dương hai bên đường vọng đến, rì rì trút vào thính nhĩ.

Thừa Ân dừng bước khi trước mặt có một người đứng dạng chân chặn ngang đường mình.

Nhìn người đó, Thừa Ân ôm quyền thử lễ từ tôn nói :

- Tại hạ đến gặp Tôn Thi Nhã phu nhân.

Người nọ áp hai tay vào hai bên hông, hơi khom người xuống, rồi ngẩng lên. Y từ tôn nói :

- Nếu túc hạ đúng là Tổng Thừa Ân, đệ nhất cao thủ đại nội, thì phải vượt qua được Đông Ngạt.

Tổng Thừa Ân nhìn Đông Ngạt, ôn nhu hỏi :

- Nghe giọng nói của Đông Ngạt túc hạ, tại hạ đoán túc hạ không phải người Trung Thổ.

- Đông Ngạt là ai không quan trọng. Chỉ có điều nếu túc hạ đúng là Tổng Thừa Ân thì phải vượt qua cửa ải của Đông Ngạt, không chỉ có Đông Ngạt, mà còn có nhiều cửa ải nữa đang chờ túc hạ phía trước.

Tổng Thừa Ân mím hai cánh môi rồi gật đầu :

- Tại hạ đồng ý.

Thừa Ân vừa dứt lời thì trường kiếm cũng được Đông Ngạt rút ra. Y thủ kiếm bằng hai tay, nâng qua khỏi bờ vai mình.

Y nhìn Tổng Thừa Ân :

- Đông Ngạt đã sẵn sàng.

- Rất mong Đông Ngạt túc hạ nương tay cho Tổng Thừa Ân.

- Kiếm của Đông Ngạt rất vô tình.

- Kiếm vô tình tất buộc Thừa Ân phải vô tình.

Thừa Ân chăm chăm nhìn vào mắt Đông Ngạt nói tiếp :

- Đông Ngạt túc hạ có thể xuất thủ trước.

- Cung kính không bằng phụng mạng.

Y nói dứt câu rống lên một tiếng :

- Dạ.

Tiếng rống của Đông Ngạt làm náo động cả một vùng không gian tĩnh lặng. Liền theo tiếng rống đó, chớp kiếm sáng ngời cắt một đường vòng cung bổ thẳng tới Tổng Thừa Ân. Thừa Ân không đón thẳng đỡ thẳng lấy kiếm chiêu của Đông Ngạt mà lách bộ né tránh.

Tiếng rít gió của lưỡi liềm lướt vút qua hông Thừa Ân. Thừa Ân cảm nhận sát liềm đó ngập tràn sát khí, đan tua tủa xuyên qua trang phục mình. Công huyệt Thừa Ân một chiêu kiếm, Đông Ngạt tráng bộ biến chiêu, phạt ngang lưỡi kiếm chực cắt qua thắt lưng, nhưng một lần nữa lưỡi kiếm của y vẫn không thể đạt được mục đích. Lưỡi kiếm lướt sát qua bên ngực. Khi Thừa Ân ngã ngược người về sau, lưỡi kiếm vừa lướt qua ngực thì Thừa Ân bật người như một cánh cung nhanh không thể tưởng. Cùng với cái bật người đó, chỉ pháp như một mũi dùi đâm tới tay kiếm của Đông Ngạt.

- Chát...

Đông Ngạt thổi liền hai bộ. Y thả trường kiếm buông thõng thân người rồi cúi gập lưng, ôn nhu nói :

- Túc hạ đã thắng... đã vượt qua Đông Ngạt.

Thừa Ân ôm quyền :

- Đa tạ Đông Ngạt kiếm thủ đã nhường đường.

Thừa Ân bước qua mặt Đông Ngạt, y vẫn giữ thái độ tôn kính với chàng. Thừa Ân đi được năm trượng, chợt dừng bước.

Trực giác báo cho chàng biết có cái gì đang rình rập phía trước.

Đôi uy nhân của Thừa Ân sáng hẳn lên.

Từ một gốc cây dương, một người lừng lừng bước ra. Y cung khép hai tay theo hai bên hông, hơi khom người xuống, rồi ôn nhu nói :

- Vũ Liệt đã chờ Tổng Thừa Ân túc hạ.

- Vũ túc hạ cũng buộc Tổng Thừa Ân hành xử như đối với Đông Ngạt túc hạ.

- Vũ Liệt rất mong Tổng túc hạ chỉ giáo cao chiêu.

Miệng thì nói, Vũ Liệt vừa vung hữu thủ, ba ánh chớp sáng ngời lướt tới Thừa Ân như ba ánh tinh sa. Cả ba ánh chớp đó đều vào những tử huyệt của Thừa Ân.

Lần này Thừa Ân không né tránh mà phát dụng trường kinh đón lấy ba ánh chớp sáng ngời đó.

- Chát...

Trường kinh của Thừa Ân đánh bật cả ba ánh chớp lệch hướng, ghim vào một cây dương.

Một tiếng nổ như hỏa pháo vang ra ngay cho Vũ Liệt đứng, tạo ra một màn khói trắng. Khi màn khói trắng đó tan mất thì chẳng còn thấy nhân dạng của Vũ Liệt đâu nữa cả.

Đôi chân mày của Tổng Thừa Ân nhíu lại. Sự biến hóa của Vũ Liệt khiến cho Thừa Ân cũng phải ngạc nhiên. Đối với Thừa Ân, tất cả những môn công phu trên giang hồ, thay đều đã kinh qua nhưng với sự biến hóa của công phu do Vũ Liệt thi triển thì đúng là lần đầu tiên Thừa Ân chiêm nghiệm.

Thừa Ân nghĩ thầm :

- “Tổng phu nhân đã tìm ra những cao thủ này ở đâu?”.

Vừa nghĩ Thừa Ân vừa rít một, luồng chân khí căng phồng lồng ngực, rồi thả bước chậm rãi về phía trước, vừa đi được ba bộ, thì bất thành linh Vũ Liệt như từ trong một gốc cây dương bước ra. Y vừa bước ra liền phóng một ngọn ám tiêu công vào yết hầu của Thừa Ân.

Tiếng rít gió của chiếc ám tiêu nghe buốt cả cột sống, Thừa Ân chỉ kịp lạng người qua trái tránh ngọn ám tiêu đó. Vừa tránh ngọn ám tiêu, Thừa Ân toan phát động chỉ khí phản kích, nhưng nhân dạng của Vũ Liệt nhanh chóng tan biến vào tán cây dương. Hiện tượng đó khiến Thừa Ân phải sững sờ.

Thừa Ân miễn cưỡng hỏi :

- Tại sao các hạ không xuất đầu lộ diện giao thủ trực diện với Tổng Thừa Ân.

Một giọng nói vi vu khởi phát từ cõi hư vô rót vào thính nhĩ :

- Công phu của tại hạ là ẩn thuật, túc hạ có bản lĩnh mới hóa giới được ẩn thuật của tại hạ.

Thừa Ân cau mày, lia mắt nhìn qua bốn hướng, nhưng tuyệt nhiên Thừa Ân không phát hiện ra hành tung của Vũ Liệt Thừa Ân nghĩ thầm :

- “Những cao thủ này quả lợi hại”

Ý niệm đã còn đọng trong đầu Thừa Ân thì bất thành linh Vũ Liệt xuất hiện từ sau lưng. Y vừa xuất hiện vừa liệng thủ phóng ra hai chiếc ám tiêu hình cánh sao vào hai đại huyệt Vĩ Lư và Thiện Linh của Thừa Ân.

Cũng vẫn âm thanh xé gió của những ám tiêu đập vào thính nhĩ của Thừa Ân. Mũi giày Thừa Ân điềm mạnh xuống đất, nhắc mình lên cao ba trượng với thể Hoài Long quá bộ, lộn ngược trở lại, đồng thời vờn trào bắt lấy hai chiếc ám tiêu.

Vừa bắt được hai chiếc ám tiêu thì nhân dạng của Vũ Liệt cũng biến mất vào một cây tán dương trước khi Thừa Ân kịp phản kích.

Thừa Ân trụ bộ lại.

Rít một luồng chân khí, Thừa Ân nhặt nhẹo nói :

- Vũ Liệt các hạ dụng ẩn thuật chỉ để đánh lừa đối phương sao?

Không có ai đáp lời Thừa Ân.

Tinh thần của Tổng Thừa Ân lại lia qua bốn hướng để tìm tung tích của đối phương, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người nào, Thừa Ân nghĩ thầm :

- “Tôn Thi Nhã phu nhân đã tìm đâu ra những hảo thủ kỳ tuyệt này nhỉ?”

Vừa nghĩ Thừa Ân vừa từ từ nhắm mắt lại. Thính nhĩ của Thừa Ân khẽ khích động thì ngay lập tức hai chiếc ám tiêu hình cánh sao vừa đoạt được của Vũ Liệt cắt thẳng về phía một tán dương.

Vừa phát triển hai chiếc ám tiêu hình sao, Thừa Ân vừa lạng bộ vượn tráo chụp vào tán cây thứ hai bên phải mình. Thủ pháp lẫn bộ pháp của Thừa Ân nhanh ngoài một cái chớp mắt.

Vũ Liệt đứng thờ ra trước mặt Thừa Ân. Hũu trảo của Thừa Ân đã hướng đúng vào đại huyệt chân tâm gã.

Vũ Liệt nhìn Thừa Ân gần như không chớp mắt. Y từ từ cúi đầu nhìn xuống đất từ tốn nói :

- Túc hạ đã hóa giải được ẩn thuật.

Thừa Ân mỉm cười.

Vũ Liệt nói tiếp :

- Tổng Thừa Ân túc hạ đã dụng võ công gì mà phát hiện được ẩn tích của Vũ Liệt, rất mong túc hạ chỉ giáo.

- Thính nhĩ của tại hạ linh nghiệm hơn nhãn quang.

Nói rồi Thừa Ân ôm quyền :

- Đa tạ túc hạ đã nhường đường. Rất mong gặp lại.

Nói rồi Thừa Ân ôm quyền xá, tiếp tục rảo bước đi.

Đi gần tới tòa phong xá trên đỉnh đồi vây bọc là những thảm cỏ xanh mượt thì Thừa Ân gặp người thứ ba. Người này có một nhân dạng rất kỳ quặc. Đầu chẳng có tóc, cũng chẳng có lông mày hay một sợi râu nào cả. Thủ cấp của y chẳng khác nào một quả dưa khô bị gọt sạch chẳng còn chừa một cọng xơ. Y ngồi chồm hổm chặn ngang đường Thừa Ân.

Nhìn Thừa Ân, y nói :

- Tại hạ là Sư Viễn.

Thừa Ân nhìn Sư Viễn.

- Sư Viễn túc hạ không cần phân giải cứ thực hiện võ công kỳ tuyệt của mình.

- Sư Viễn Ngưỡng mộ Tổng Thừa Ân.

Sư Viễn nói dứt câu thì đất chung quanh y chẳng khác nào đồng bùn nhùn trôi lên.

Thân ảnh của Sư Viễn mất hút ngay vào lòng đất.

Thừa Ân cau mày :

- Người này dụng thuật độn thổ.

Ý niệm đó vừa lướt qua thì Sư Viễn từ dưới đất vọt tay lên thộp lấy đôi cước pháp của Thừa Ân. Thừa Ân đầu đề cho y thộp được vào chân mình mà liên tục di bước tránh né những cái thộp không ngừng của Sư Viễn.

Mặt đất sôi sùng sục, cứ như muốn nhào ra thành bùn.

Sau khi thộp Thừa Ân nhưng không trúng, Sư Viễn lại mất hút vào lòng đất. Thừa Ân nhíu mày.

Tinh thần chú ý xuống lòng đất, chính vào lúc Thừa Ân chú tâm quan sát dưới chân thì một sợi tơ óng ánh với vòng thông lọng từ trên cao chụp xuống đầu.

Chiếc vòng thông lọng được tạo ra bằng những sợi tơ nhuyễn như tơ tằm chẳng hề tạo ra một âm thanh nào. Khi Thừa Ân phát hiện được điều đó thì vòng thông lọng chết chóc đã ở ngay đỉnh đầu chàng chụp xuống. Sự xuất hiện bất ngờ của chiếc vòng thông lọng chết người, khiến Thừa Ân vào tình huống ngàn cân treo sợi tóc. Thừa Ân vừa phát hiện ra sự biến đổi thì đôi trảo của Sư Viễn từ trong lòng đất lại trôi lên chụp vào cước pháp chàng.

Ngờ đâu Thừa Ân đã thất thủ trong tình huống này, nhưng bằng một thủ pháp cực kỳ ảo diệu, thân ảnh Thừa Ân quay tròn như chiếc bông vụ, lướt vọt qua vòng thông lọng kéo theo cả Sư Viễn dưới chân mình. Chiếc vòng thông lọng thất lại là Sư Viễn chứ không phải Thừa Ân.

Sư Viễn rơi huých xuống đất, còn Tổng Thừa Ân thì phát động trảo công thộp tới người sử dụng sợi tơ.

Trảo của Thừa Ân bổ vào đúng yết hầu gã thứ tư, nhưng không giết gã.

Người thứ tư không biểu lộ một chút gì gọi là sợ hãi trước cái chết, nếu như trao công của Thừa Ân giặt đứt yếm hầu y. Y chấp hai tay theo hai bờ hông, cúi mặt nhìn xuống từ tốn nói :

- Tại hạ Nhân Chữ.

Thừa Ân rút trao công lại.

- Công phu của túc hạ quả là lợi hại khó lường.
- Vẫn không thể bằng Tổng Thừa Ân, để nhất cao thủ đại nội.
- Vậy Thừa Ân có thể có thể đi được rồi chứ?.

Nhân Chữ bước lùi lại một bộ.

- Môn chủ Tôn Thi Nhã đang ở trong chờ Tổng túc hạ.

Thừa Ân ôm quyền :

- Đa tạ.

Chàng rào bước chậm rãi tiến về phía gian phòng xá. Trong gian phòng xá Tôn Thi Nhã trong bộ cánh trắng toát được điểm xuyên bằng những viên ngọc dạ minh châu, óng ánh phản chiếu ánh sáng từ dây hoa đăng bao quanh mái hiên.

Thi Nhã đứng ngay trong gian phòng xá nhìn Thừa Ân. Nhân dạng nhỏ nhắn dài các yếu đuối của Thi Nhã lọt vào hai con ngươi Thừa Ân. Nàng nhỏ nhẹ nhẹ nói :

- Thi Nhã chỉ sợ Tổng Thừa Ân không đến.

Thừa Ân bước vào gian phòng xá, nhìn Thi Nhã, Thừa Ân từ tốn nói :

- Tại hạ sẽ không gặp Tôn phu nhân, nếu như không vượt qua những hảo thủ kỳ tuyệt trên dốc đạo dẫn vào tòa phong xá này.
- Thi Nhã nghĩ không ai có thể ngăn được bước chân của Tổng Thừa Ân một khi Thừa Ân muốn đến.
- Phu nhân quá khen.

Thi Nhã mỉm cười. Nụ cười rất đôn hậu, pha trộn trong đó là những nét ủ mị của một người an phận.

Thi Nhã nhỏ nhẹ nói :

- Tổng túc hạ... Mời ngồi.

Thừa Ân ngồi xuống chiếc đơn.

Thi Nhã trình trọng chuốc rượu chén, rồi bưng lên đưa đến tận tay Tổng Thừa Ân.

- Thi Nhã dùng chén rượu này tạ lỗi với Tổng túc hạ. Chén rượu này mong túc hạ miễn thứ cho Thi Nhã vì đã buộc túc hạ phải nhọc sức mới đến được tới phong xá này.

Thừa Ân đón lấy chén rượu, nhìn Thi Nhã.

- Đa tạ Tôn phu nhân.

Thừa Ân dốc chén rượu uống cạn.

Rượu ấm lan nhanh khắp cơ thể chàng.

Đặt chén rượu xuống bàn, Thừa Ân từ tốn hỏi :

- Những hảo thủ mà Tôn phu nhân có là ai vậy?
- Họ là những bằng hữu của tướng công, họ đến để giúp Thi Nhã.

Thừa Ân gật đầu :

- Hóa ra là vậy.

Thừa Ân vừa nói vừa lấy trong ngực áo ra chiếc tráp đặt lên bàn. Đẩy chiếc tráp về phía Tôn Thi Nhã, Thừa Ân hỏi :

- Tôn phu nhân gọi cho tại hạ những thứ trong chiếc tráp này với ý nghĩa gì?

Thi Nhã từ từ đứng lên, bất ngờ buông một tiếng thở dài, nhìn Thừa Ân Thi Nhã từ tốn nói :

- Một đóa hoa huệ trắng, một nén bạc. Những thứ đó Thi Nhã đã lấy được trên thi thể của tướng công Chung Tử Kiến.

Nàng ngưng lời một lúc rồi nhìn Thừa Ân nói tiếp :

- Hồn tân nương của Tổng cũng chết bởi những thứ mà Thi Nhã gọi cho Tổng túc hạ.
- Tại hạ cũng nhận được cánh hoa huệ và một nén bạc trên xác Dương Đình Tuyết Anh.

Thi Nhã buông tiếng thở dài. Nàng từ tốn nói :

- Tướng công Chung Tử Kiến chết bởi Sát thủ vô diện. Tân nương của Tổng túc hạ cũng bị chết bởi Sát Thủ Vô Diện. Cả Thi Nhã lẫn Tổng Thừa Ân đều không biết Sát Thủ Vô Diện là ai...

Thừa Ân cướp lời Tôn Thi Nhã :

- Tại hạ không biết Sát Thủ Vô Diện, phu nhân cũng không biết, thậm chí cả võ lâm cũng chẳng hề biết y là ai. Sát Thủ Vô Diện chỉ để lại mỗi cành hoa huệ trắng và một nén bạc sau khi giết người.

- Phu nhân hẹn tại hạ đến đây có ý chỉ giáo gì?

Thi Nhã ngồi xuống đối mặt Thừa Ân. Nàng bưng tịnh rượu chuốc đầy chén rượu của Thừa Ân.

- Tổng túc hạ có nghi đến chuyện báo thù cho Dương Đình Tuyết Anh không?

- Ân có chủ, nợ có người. Tại hạ đi tìm Sát Thủ Vô Diện, buộc y phải trả nợ và còn muốn biết vì cái gì y lại sát thủ một người con gái yếu đuối, không biết võ công như Dương Đình Tuyết Anh.

Thừa Ân ôm quyền thủ lễ :

- Thế còn Tôn phu nhân.

- Mạng của Tôn Thi Nhã giờ đây như chỉ mảnh treo sợi tóc. Không biết lúc nào Sát Thủ Vô Diện sẽ tìm đến mình.

- Chính vì vậy mà phu nhân mới nhờ đến những hảo thủ Đông Đảo kia.

- Họ là những bằng hữu cửa tướng công, được tướng công nhờ đến giúp Thi Nhã một khi Đường Lang môn có sự biến.

- Họ đúng là những hảo thủ khó tìm.

Thi Nhã cười gật đầu, nàng ôn nhu nói :

- Khi phu tướng bị sát tử, người đã trao lại chức quyền chủ Môn chủ Đường Lang môn cho Thi Nhã. Để đảm đương được chức vị Môn chủ Đường Lang môn Thi Nhã phải có võ công. Nhưng rất tiếc từ trước đến nay Thi Nhã chưa từng thụ học võ công Đường Lang. Chính vì thế mới có nhiều sự biến xảy ra. Không chỉ ngoài Đường Lang môn, mà ngay trong Đường Lang môn cũng có xảy ra sự biến không ngừng. Ai cũng muốn đoạt quyền chủ Môn chủ Đường Lang môn từ tay Thi Nhã nên những vị bằng hữu đó mới có mặt ở đây.

- Thừa Ân hiểu cho tình cảnh của phu nhân. Một mình phu nhân khó gánh vác được trọng trách Môn chủ Đường Lang môn.

Thừa Ân bưng chén rượu đứng lên xoay chén rượu một vòng trong lòng bàn tay mình, Thừa Ân nhìn Thi Nhã từ tốn hỏi :

- Thừa Ân giúp được gì cho Tôn phu nhân?.

Thi Nhã cũng đứng lên. Một làn gió thổi qua người Thi Nhã xua làn xạ hương thoang thoảng vào mũi Thừa Ân.

Nàng nhìn Thừa Ân bằng đôi mắt với hai con ngươi đen láy, long lanh nét mơ hồ, huyền hoặc. Tôn Thi Nhã nhỏ nhẹ nói :

- Trước khi Phu tướng gặp kiếp họa diệt vong, dẫn đến cái chết oan nghiệt có nói lại với Thi Nhã.

Thừa Ân nghiêm mặt.

- Chung Tử Kiến Môn chủ nói gì?

- Sát Thủ Vô Diện là một người thần bí. Y có thể là một người cũng có thể là mọi người. Không một ai biết được chân tướng của y.

Thừa Ân dốc chén rượu lên miệng uống cạn, rồi nói :

- Tại hạ biết điều đó.

Thi Nhã nhìn vào mắt Tổng Thừa Ân.

- Không ai biết Sát Thủ Vô Diện nhưng trong giang hồ thì lại có một người có thể biết Sát Thủ Vô Diện.

Thừa Ân nghiêm hẳn mặt lại.

- Phu nhân nói người đó là ai?

- Phu tướng nói lại... Người duy nhất biết được Sát Thủ Vô Diện chỉ có thể là Đạo Soái Dương Châu.

- Đạo Soái Dương Châu?

Tôn Thi Nhã gật đầu :

- Phu tướng nói chỉ có Đạo Soái Dương Châu mới biết Sát Thủ Vô Diện là ai. Nhưng ngay cả Đạo Soái Dương Châu thì cũng không một ai biết ngoại trừ một người.

Thừa Ân chau mày nhìn Tôn Thi Nhã :

- Lại thêm một người nữa à?

- Người biết Đạo soái Châu Dương không phải ai xa lạ mà chính là Tổng Thừa Ân tức hạ. Thừa Ân phá lên cười khanh khách.

Vừa cười Thừa ăn vừa đặt chén rượu xuống bàn. Nhìn Tôn Thi Nhã, Thừa Ân hỏi :

- Sao phu nhân khẳng định tại hạ biết Đạo Soái Dương Châu.

- Phu tướng nói với Thi Nhã như vậy.

Thừa Ân mỉm cười :

- Có lẽ tướng công của Tôn phu nhân võ đoán thôi. Không chừng Đạo soái Châu Dương cũng là Sát Thủ Vô Diện.

- Cũng có thể đúng như Tổng tức hạ nghĩ, Đạo soái Châu Dương có thể là Sát Thủ Vô Diện.

Thừa Ân nheo mày suy nghĩ rồi nói :

- Tôn phu nhân nói với tại hạ điều đó với dụng ý gì?

- Thi Nhã muốn cùng Tổng tức hạ đi tìm Đạo Soái Dương Châu.

Thừa Ân mỉm cười :

- Phu nhân cũng có ý trả thù cho phu tướng của mình à?

- Nếu như Thi Nhã cùng mục đích với Tổng tức hạ. Tổng tức hạ có cho Thi Nhã đi cùng không?

Thừa Ân lơ đãng nhìn ra ngoài khoảng không thỉnh thoảng bên ngoài gian phòng xá.

- Điều thỉnh cầu của Tôn phu nhân, Thừa Ân phải suy nghĩ lại :

Tổng tức hạ sợ Tôn Thi Nhã sẽ là gánh nặng cho tức hạ.

Thừa Ân mỉm cười :

- Có thể Tôn phu nhân là một gánh nặng cho tại hạ, nhưng còn một lý do khác Tôn phu nhân đang trong thời gian tang chế, không tiện đi cùng với Tổng Thừa Ân.

Huống chi đi tìm Sát Thủ Vô Diện không phải là một cuộc du lãm.

Tôn Thi Nhã buông tiếng thở dài, nàng nhìn Thừa Ân :

- Nếu Tổng tức hạ thấy bất tiện, Thi Nhã không theo chân tức hạ nữa.

Thừa Ân nhìn Thi Nhã gượng cười.

- Nếu biết Sát Thủ Vô Diện là ai, Tổng Thừa Ân sẽ báo lại cho phu nhân.

Thi Nhã ôm quyền :

- Đa tạ Tổng tức hạ.

Thi Nhã bung tịnh rượu chuốc ra chén thì Thừa Ân ngăn lại.

- Tôn phu nhân, tại hạ không uống nữa đâu.

Nhìn Thi Nhã, Thừa Ân nói tiếp :

- Tôn phu nhân còn điều gì muốn nói với Thừa Ân không?

- Chỉ có một điều duy nhất, Thi Nhã muốn nói với Tổng Thừa Ân.

Thừa Ân gượng cười :

- Phu nhân chỉ giáo.

- Tổng công tử bảo trọng.

Thừa Ân thở ra từ từ, nhìn Thi Nhã nhỏ nhẹ nói :

- Tại hạ cũng mong Tôn phu nhân bảo trọng. Hy vọng những vị bằng hữu kia có thể bảo vệ cho Tôn phu nhân khỏi cảnh giới tử vong trùng điệp.

- Thi Nhã không quan tâm đến cái sống và cái chết.

Thừa Ân khẽ gật đầu ôm quyền thủ lễ Thừa Ân nói :

- Tôn phu nhân tại hạ cáo từ.

Thi Nhã gật đầu. Thừa Ân nhìn lại Thi Nhã một lần nữa rồi mới quay bước rời gian phòng xá. Thi Nhã tiễn Thừa Ân ra tận cửa gian phòng xá. Thừa Ân quay lại nói với Thi Nhã :

- Tôn phu nhân đừng tiễn tại hạ.

Thi Nhã mỉm cười :

- Thi Nhã rất mong gặp lại Tổng công tử.

- Có cơ hội Thừa Ân sẽ đến vấn an Tôn phu nhân. Nhưng nếu có lần sau, Tổng Thừa Ân không muốn phải đi qua những cửa ải cực nhọc như lần này.

Thi Nhã gật đầu :

- Lần sau Tổng công tử đến sẽ không cực nhọc như lần này đâu.

Thừa Ân mỉm cười :

- Cáo tử.

Chàng quay bước theo lối cũ rời gian phòng xá tọa lạc trên ngọn đồi trái thảm cỏ.

Thi Nhã đứng trong gian phòng xá nhìn Thừa Ân cho đến khuất dạng hẳn. Mặc dù Thừa Ân vừa khuất dạng, đôi thu nhân của nàng với ánh nhìn mơ hồ, mông lung dõi về một cõi không thực nào đó.

Tổng Thừa Ân đã đi rồi, phu nhân vẫn còn nhìn theo sau.

Giọng nói thật trầm ấm rót vào tai Thi Nhã, nhưng Thi Nhã lại giật mình. Nàng giật mình bởi giọng nói trầm ấm khi thoát ra khỏi những ý niệm viển vông mà quay lại Với thực tại.

Thi Nhã quay lại.

Đôi chân mày vòng nguyệt nương cao hết cỡ với đôi thu nhân to tròn nhìn chăm chăm vào người đối diện. Thi Nhã không tin vào mắt mình mà buột miệng hỏi :

- Thi Nhã có bị hoa mắt không?

Nàng phải buột ra câu nói đó bởi đập vào mắt Thi Nhã là nhân dạng của Môn chủ Chung Tử Kiến. Nàng nhìn Chung Tử Kiến vừa hồi hộp vừa lo lắng với nỗi bất an.

Chung Tử Kiến mỉm cười.

Nụ cười của y hiện trên hai cánh môi, Thi Nhã nghiệm ra ngay y không phải là Chung Tử Kiến.

Chung Tử Kiến từ tốn nói :

- Phu nhân đừng quá ngạc nhiên như vậy. Ta mang nhân dạng của Chung Tử Kiến nhưng Tôn phu nhân biết ta là ai.

- Chủ nhân Tử Vong bài.

- Sao phu nhân có thể nhận ra được ta nhỉ. Trong nhân dạng của Chung Tử Kiến, ta có gì khác biệt không?

- Tôn giá không có gì khác biệt cả nếu không muốn nói là giống Chung Tử Kiến như hai giọt nước, mà không một người nào phân biệt được. Nhưng Chung Tử Kiến thì không có nụ cười như tôn giá. Tử Kiến cười bằng tất cả sự kiêu hãnh của mình.

- Dù sao thì Chung Tử Kiến đã chết rồi.

Thi Nhã cúi mặt nhìn xuống :

- Tử Kiến chết bởi Thi Nhã.

- Phu nhân không được vui à?

Thi Nhã nhìn lên, Thi Nhã làm sao vui được.

Nụ cười mỉm lại nở trên miệng chủ nhân Tử Vong bài.

- Phu nhân, hay phu tướng chẳng qua cũng chỉ là một khuôn mặt mà thôi. Ta cũng có thể làm Chung Tử Kiến kia mà. Nếu nàng nhớ đến Chung Tử Kiến thì hãy xem ta là Chung Tử Kiến có sao đâu.

Vừa nói chủ nhân Tử Vong bài vừa nắm lấy tay Thi Nhã.

Thi Nhã vội rút tay lại.

Giương mặt của Chung Tử Kiến hơi sa sầm lại.

Thi Nhã miễn cưỡng nói :

- Thi Nhã nói về nghĩa phu thê với Chung Tử Kiến nhưng tình của Thi Nhã với Tử Kiến đã không còn từ lâu rồi.

- Ta biết điều đó.

Thi Nhã buông tiếng thở dài rồi nhìn lên ôn nhu nói :

- Tôn giá phải chăng chính là Sát Thủ Vô Diện.

- Nếu ta làm Sát Thủ Vô Diện thì sao nào?

- Tôn giá có thể cho Tôn Thi Nhã thấy chân diện của tôn giá được chứ?

Chủ nhân Tử Vong bài chấp tay sau lưng, quay mặt nhìn ra ngoài gian phòng xá nhạt nhẽo nói :

- Tôn phu nhân nên biết điều này...

Y ngưng lời suy nghĩ một lúc rồi quay lại đối nhãn với Tôn Thi Nhã trang trọng nói tiếp :

- Bất cứ ai biết được chân diện của ta đều phải chết.

Nụ cười mỉm lại nở trên hai cánh môi của Vô diện chủ nhân Tử Vong bài :

- Nàng còn muốn chứng nghiệm chân diện của ta không?

Thi Nhã im lặng không đáp lời y.

Chủ nhân Tử Vong bài nói tiếp :

- Nếu như nàng không thích bộ mặt này, ta sẽ mang bộ mặt khác.

Nói dứt lời, chủ nhân Tử Vong bài đưa tay lên từ từ vuốt râu xuống rất chậm. Thao tác của y thật chậm như nắn khuôn mặt mình. Khi tay y rời khỏi chân diện thì một bộ mặt khác hiện ra đập vào mắt Tôn Thi Nhã, nhưng đó là khuôn mặt Tống Thừa Ân.

Thi Nhã há hốc miệng :

- Thi Nhã không tin vào mắt mình.

- Phu nhân thích bộ mặt này chứ?

Thi Nhã im lặng.

Y đặt tay lên vai Thi Nhã :

- Thừa Ân có cho nàng biết Đạo Soái Dương Châu là ai không?

Thi Nhã nhìn lên. Nàng cố tìm nét khác biệt trên khuôn mặt Tống Thừa Ân của chủ nhân Tử Vong bài, nhưng chẳng tìm ra được nét khác biệt nào.

Thi Nhã lắc đầu :

- Thừa Ân cũng đang đi tìm Đạo Soái Dương Châu.

- Y có bao giờ nhắc đến Ngạn Kim Tiêu.

Thi Nhã lắc đầu :

- Không.

- Là thật..

Vừa nói chủ nhân Tử Vong bài rút tay khỏi bờ vai Tôn Thi Nhã. Y nhìn nàng.

- Nàng hãy đặt mình vào cương vị Môn chủ Đường Lang môn.

Vừa nói Tử Vong bài chủ nhân vừa để vào tay Tôn Thi Nhã một chiếc túi gấm. Y mỉm cười :

- Nàng sẽ hiểu ý của ta khi mở túi gấm này.

Y nói rồi quay bước bỏ đi thẳng không quay đầu nhìn lại.

Cầm chiếc túi gấm trong tay, Tôn Thi Nhã dõi mắt nhìn theo cho đến khi nhân dạng của con người thần bí này mất hút. Nhìn lại chiếc túi gấm, Thi Nhã lưỡng lự một lúc rồi mới mở ra xem trong đó có gì.

Trong túi gấm của Tử Vong nhân để lại là một con bọ ngựa cái với cái xác của một con bọ ngựa đực.

Con bọ ngựa cái chui ra khỏi túi gấm, bò lên tay Thi Nhã.

Nàng ngắm nhìn con bọ ngựa cái vương hai chiếc đao đưa qua đưa lại, như tỏ thị uy trước nàng.

Thi Nhã nhìn con bọ ngựa cái một lúc và chẳng biết tự bao giờ nó cuốn lấy những suy nghĩ của mình.

Thi Nhã đưa con bọ ngựa cái đến gần rồi buột miệng nói :

- Đây là Môn chủ Đường Lang môn ư?

Con bọ ngựa cái xòe cánh bay vụt ra khỏi gian phòng xá.

Thi Nhã cảm nhận một sự phấn khích đang lan tỏa khắp trong tâm tưởng vì nhìn thấy sự tự do của con bọ ngựa cái kia.

Nàng trút cái xác con bọ ngựa đực ra khỏi túi gấm để nó rơi xuống ngay trước mũi hài nàng.

Thi Nhã bất giác nhớ đến cái chết lơ lửng của Chung Tử Kiến. Sự liên tưởng đó thôi thúc nàng làm một điều gì đó và cuối cùng Thi Nhã dí mũi hài đè lên xác con bọ ngựa đực.

- Chung Tử Kiến cũng như ngươi mà thôi.

Hồi 14

Hoạt náo Đồng gia

Nằm cách Trường An hai mươi dặm về hướng Đông, tọa lạc trên một khu đất với phong thủy tựa một bức tranh thủy mặc. Bao bọc quanh Đồng phủ là một con kênh với những hàng liễu soi mình xuống dòng nước trong vắt tựa như một tấm gương. Ngay cả những tầng mây bồng bềnh trôi trên trời cũng được dòng kênh in bóng.

Một khung cảnh thật thơ mộng và hữu tình.

Bốn chiếc cầu kiều, với những trụ đá khắc họa văn tinh tế được qua con kênh theo bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc. Qua con kênh là một khu trang viên với những hòn non bộ khổng lồ nối tiếp, cùng với những khóm hoa bạt ngàn.

Tòa dịch lầu nguy nga tráng lệ được dựng ngay bên ngoài “Đồng phủ”. Để vào trong Đồng phủ còn phải đi qua một vòng tường cực kỳ kiên cố, nếu không phải là người của Đồng gia thì chẳng ai được vào.

Người vào được “Đồng phủ” nhất định phải là người của Đồng gia, hoặc là những thượng môn khách thân tín của “Đồng gia”.

Trong tòa dịch lầu của “Đồng gia”, Ngạn Kim Tiêu đứng bên cửa sổ chấp tay sau lưng, ngắm cảnh trí bên ngoài.

Chàng nhủ thầm trong đầu :

- “Cơ nghiệp của “Đồng gia” đồ sộ thế này, hỏi sao người thiên hạ lại không muốn trở thành môn khách của Đồng gia. Được làm môn khách của Đồng gia đã là vinh dự lắm rồi. Thảo nào mà Đồng Ngọc Lan không kiêu kỳ, tự mãn với bản thân mình. Ngọc Lan xem ra cũng tốt phúc hơn người”.

Một cánh bướm với sắc màu sắc sỡ đậu trên một cánh hoa hồng. Ngạn Kim Tiêu ngắm nhìn cánh bướm, thỉnh thoảng nó lại đập cánh. Chàng bất giác cười thành tiếng bởi ý niệm mông lung, vừa chảy qua tâm tưởng. Tiếng tăng hắng cất lên.

Nghe tiếng tăng hắng, Ngạn Kim Tiêu quay lại. Đứng ngay ngưỡng cửa dịch lầu là một lão nhân chạc ngoài ngũ tuần, vận phục trang quân gia. Lão bước đến trước mặt Ngạn Kim Tiêu.

- Ngạn công tử muốn làm môn khách của Đồng gia?

Kim Tiêu ôm quyền.

Chàng điềm nụ cười cầu tình rồi giả lã nói :

- Nếu nói văn sinh muốn làm môn khách của “Đồng gia” thì quá thất lễ với Đồng gia. Bởi văn sinh chỉ là một người vô danh tiểu tốt, không có danh phận gì. Càng không có được những báu vật, hay thi tứ, hoặc bất cứ thứ gì để tỏ lòng muốn làm môn khách với Đồng gia. Còn nói văn sinh không muốn cũng không được. Ai cũng muốn trở thành môn khách của Đồng gia.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Kim Tiêu lại rất gần với Đồng gia.

- Rất gần với Đồng gia?

Kim Tiêu gật đầu.

- Điều đó thì Đồng Ngọc Lan tiểu thư biết à. Văn sinh là bằng hữu của Đồng Ngọc Lan tiểu thư. Vậy có

được xem là môn khách của Đồng gia không?

- Công tử là bằng hữu của tiểu thư ư?

Lão tông quân Đồng gia vừa nói vừa nhìn Ngạn Kim Tiêu bằng ánh mắt lạ lẫm pha trộn những nét hoài nghi.

Kim Tiêu nhận ra ánh mắt của lão.

Chàng giả la nói :

- Tiền bối hoài nghi vẫn bối à?

- Lão Từ Quảng nào dám hoài nghi công tử.

Kim Tiêu bậm môi nhướn mày :

- Hay... vẫn bối nhìn thấy sự hoài nghi trong ánh mắt lẫn lời nói của Từ tiền bối.

Lão Từ Quảng vuốt râu :

- Lão phu phải nói với công tử rằng chưa bao giờ lão phu nghe tiểu thư Ngọc Lan nói về Ngạn công tử.

Phàm những mối quan hệ của Ngọc Lan, lão phu đều biết. Bất cứ chuyện gì Ngọc Lan tiểu thư cũng đều tâm sự với lão phu.

Kim Tiêu vuốt cằm, mỉm cười nhìn lão Từ Quảng :

- Vậy vẫn bối hỏi tiền bối, có bao giờ Ngọc Lan tiểu thư thể lộ với tiền bối về những chuyện thầm kín của tiểu thư không?

Lão Từ Quảng nhìn Kim Tiêu. Lão ngập ngừng một lúc rồi nói :

- Ý công tử nói chuyện thầm kín là gì?

- Thí dụ như nàng yêu ai đó.

- Ô... chuyện này thì lão phu không tiện hỏi tiểu thư Ngọc Lan.

Kim Tiêu nhún vai.

- Từ tiền bối hiểu ra rồi đó. Đối với nữ nhân không phải chuyện gì người ta cũng thổ lộ với mình. Có những chuyện thầm kín mà nữ nhân không bao giờ thể lộ ra. Ví như chuyện của vẫn bối và Ngọc Lan tiểu thư vậy.

Lão Từ Quảng nhìn Kim Tiêu bằng ánh mắt bán tín bán ngờ.

Kim Tiêu chấp tay sau lưng.

- Chỉ cần tiền bối hỏi Ngọc Lan tiểu thư sẽ biết ngay vẫn bối là ai. Nhưng có điều này, vẫn bối không hề có ý làm phiền Đồng gia, hay trở thành môn khách gánh nặng cho Đồng gia. Vẫn bối chỉ lưu lại “Đồng gia” một thời gian ngắn. để thăm thú tiêu khiển ở Trường An.

Khi nào vẫn bối không còn hứng thú gì ở Trường An sẽ rời khỏi đây ngay.

- Ngạn công tử... “Đồng gia” không tiếc gì với Ngạn công tử, nhưng để được trở thành môn khách của Đồng gia không phải người nào cũng có thể là môn khách của Đồng gia.

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Vẫn bối có muốn trở thành môn khách của Đồng gia đâu.

Kim Tiêu mỉm cười nói tiếp :

- Danh tiếng của Đồng gia lẫy lừng khắp Trung Thổ, chẳng lẽ không có một chỗ cho vẫn bối trú ngụ sao. Nếu như vẫn bối rời khỏi đây, đi ra ngoài nói với mọi người, ngay cả một chỗ dừng chân, Đồng gia cũng không lo được cho vẫn bối. E rằng điều đó sẽ khiến uy danh của Đồng gia suy giảm phần nào đó.

Lão Từ Quảng nhìn chàng.

Kim Tiêu giả là cười nói tiếp :

- Từ tiền bối hẳn không muốn danh tiếng tăm của Đồng gia bị suy giảm chứ?

- Ô.. thôi được rồi... lão phu sẽ sắp xếp cho Ngạn công tử một chỗ trong dịch quán này. Nhưng công tử đừng bao giờ mạo nhận mình là bằng hữu của tiểu thư Ngọc Lan.

Kim Tiêu nhướn mày :

- Tại sao vậy.

Lão Từ nhìn chàng, miễn cưỡng nói :

- Thân phận của Ngạn công tử không rõ ràng, nếu công tử cho mình là bằng hữu của tiểu thư Ngọc Lan, chẳng khác nào mạo phạm đến tiểu thư.

Kim Tiêu gật đầu :

- Ý của tiền bối cũng rất hay. Được rồi... Ngọc Lan tiểu thư là trang anh thư lá ngọc cành vàng, đâu phải ai cũng có thể nhận làm bằng hữu được.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Văn bối sẽ nghe theo chỉ huân của tiền bối.

Lão Từ Quảng gật đầu :

- Mời Ngạn công tử theo lão phu.

- Tại hạ không lưu bước trong tòa dịch lâu này à?

Lão Từ vuốt râu :

- Tòa dịch lâu này chỉ để dùng tiếp những môn khách của Đồng gia. Công tử chưa phải là môn khách của Đồng gia sao lưu lại đây được.

- Thế thì văn bối ở đâu?

- Mời công tử theo lão phu.

Kim Tiêu gật đầu.

Lão Từ Quảng đưa chàng đến ngôi mộ xá tọa lạc tận sau hậu viên của Đồng phủ.

Lão Từ Quảng nói :

- Ngạn công tử sẽ lưu lại đây trong những ngày lưu bước tại Trường An.

- Xem ra không có danh phận gì cũng khiến người ta xem thường, nhưng khó cáo từ.

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ :

- Đa tạ Từ tiền bối đã cho văn bối lưu ngụ trong mộ xá này. Nếu như văn bối muốn rời khỏi đồng gia thì nói với ai?

Lão Từ Quảng nhìn chàng ôn nhu nói :

- Gian mộ xá này dùng để dành cho những kẻ không chỗ nương thân: Khi nào Ngạn công tử không thích thì cứ bỏ đi, không cần thiết phản báo với ai cả.

- Văn bối đã hiểu rồi.

Lão Từ Quảng vuốt râu cười khẩy :

- Công tử, lão phu cáo từ.

- Kẻ vô danh tiểu tốt không chốn nương thân, không dám giữ chân tiền bối. Nếu như tiền bối có gặp tiểu thư Ngọc Lan thì nói với tiểu thư rằng bằng hữu của tiểu thư không được người của Đồng gia coi trọng lắm.

Lão Từ Quảng sa sầm mặt nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời Kim Tiêu :

- Được rồi, có cơ hội, lão phu sẽ nói với Ngọc Lan tiểu thư, cáo từ.

Lão Từ Quảng bước thẳng ra khỏi cửa mộ xá.

Lão Từ Quảng đi rồi, Ngạn Kim Tiêu đi quanh gian mộ xá. Mặc dù chỉ là gian mộ xá dành cho những kẻ thất cơ lỡ vận nhưng cũng không thiếu bất cứ thứ gì, trên kệ vẫn có những vò rượu đầy ắp dành cho những con sâu rượu.

Kim Tiêu nhíu mày dừng bước khi nghe tiếng ngáy ò ò từ dưới sàn giường phát ra.

Chàng nhủ thầm :

- “Không ngờ có một người chung nhà với ta”.

Chàng vỗ tay xuống giường.

Bốp... bốp... bốp...

Mặc dù Ngạn Kim Tiêu vỗ ba cái, nhưng người nằm dưới sàn vẫn cứ ngáy đều không đáp lời chàng.

Kim Tiêu tăng hắng, tiếng ngáy của người nằm dưới sàn giường vẫn không có biểu hiện gì khác thường.

Kim Tiêu cúi xuống, nhưng nhẩn mặt nhòm hán người lên bởi mùi xú khí nồng nồng phát ra từ dưới gầm giường.

Kim Tiêu quay lại bàn, chàng nghĩ thầm :

- “Người của Đồng gia coi khinh Ngạn Kim Tiêu này quá. Lão Từ đã xếp ta vào ngũ chung với một lão Cái Bang mà hình như trăm năm nay chưa hề tắm gội, nên mới bốc mùi xú ối như thế này”.

Kim Tiêu lấy vò rượu, mở nắp chực chuốc ra chén thì nghe giọng nói nhừa nhựa.

- Tiểu tử... Rượu của ta sao ngươi uống?

Kim Tiêu quay lại. Đập vào mắt chàng là một lão Cái Bang, đầu tóc rối bời, mà đúng là một đôi hải bá

bụi lâu ngày, khô cứng.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Văn bồi không biết đây là rượu của tiền bồi mà cứ ngỡ là rượu của Đồng gia.

- Đồng gia cái con khỉ. Rượu của lão hủ đó.

- Vậy gian mộc xá này là của tiền bồi ư?

Lão ăn mày vuốt chòm râu bệu dạt khô cứng. Lão giả lả nói :

- Căn mộc xá này là của Đồng gia.

- Vậy còn rượu.

- Cũng của Đồng gia.

- Vậy cái gì của tiền bồi.

- Ô... lão phu đã ở đây trên năm năm rồi, nên tất cả mọi thứ đều là của lão chủ cả đó. Tiểu tử hẳn biết câu sống lâu lên lão làng chứ?

- Câu này thì văn bồi biết rành à.

Nói rồi Kim Tiêu ôm quyền, giả lả nói tiếp :

- Kính gia chủ. Kính gia chủ.

Lão ăn mày vuốt râu nhìn chàng :

- Tốt tốt, biết trước biết sau là tốt, biết kẻ trên người dưới càng tốt hơn.

Lão bước đến bên Ngạn Kim Tiêu. Mặc dù lão đứng cách Kim Tiêu hơn một bộ nhưng chàng vẫn ngửi mùi xú khí từ người lão phả ra xông vào mũi.

Lão ăn mày phúi trang phục mình.

Một lớp bụi tuôn ra từ quần áo lão.

Lão nhìn Ngạn Kim Tiêu giả lả cười :

- Tục danh của tiểu tử là gì?

Kim Tiêu ôm quyền :

- Văn bồi là Ngạn Kim Tiêu, còn tiền bồi.

- Lão chẳng có tên họ gì cả, nhưng bọn cái bang thì gọi lão là Ngoan Đồng Nhi.

- Cái tên nghe cũng hay đó.

- Lão hủ cũng thích cái tên này.

Lão Ngoan Đồng Nhi vừa nói vừa chùi hai tay vào quần.

Lão nhìn Kim Tiêu nói :

- Tiểu tử, ngươi cũng muốn làm môn khách của Đồng gia à?

- Ai mà chẳng muốn trở thành môn khách của Đồng gia, nhưng văn bồi thì chỉ quá vãng qua đây mà thôi.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt chòm râu bệu cứng, nhướng mày nhìn Ngạn Kim Tiêu :

- Hê... ngươi nói thật đó chứ?

- Thật là như. Vậy Văn bồi chỉ quá vãng qua mà thôi.

Lão Ngoan Đồng Nhi khẽ gật đầu :

- Thế thì được. Nếu như tiểu tử có ý muốn trở thành môn khách của “Đồng gia”, lão khuyên ngươi bỏ ý niệm đó.

- Tại sao tiền bồi lại có ý khuyên văn bồi bỏ ý niệm trở thành môn khách của “Đồng gia”. Ai cũng muốn trở thành môn khách của Đồng gia mà.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt chòm râu, nhìn Kim Tiêu nói tiếp :

- Tiểu tử nhìn lão phu nè, lão hủ đã ở gian mộc xá này suốt năm năm trời nhưng có người nào của Đồng gia để mắt đến lão đâu.

- Chính vì vậy mà đâu phải ai cũng có thể làm môn khách của Đồng gia.

Lão Ngoan Đồng Nhi bước đến bên bàn, lão bung vò rượu khui niêm, chuốc ra hai chén. Lão vừa chuốc rượu vừa nói :

- Lão hủ xem phong thái của tiểu tử đâu phải hạng người bàn cùng như lão mà lão Từ Quảng lại đưa ngươi vào đây ngụ cùng với lão.

Lão nhìn lại Kim Tiêu :

- Xem chừng lão Từ Quảng có ý muốn đuổi ngươi rồi đó nên mới sắp tiểu tử vào ở chung với lão hủ.

- Vãn bối ở đâu cũng được mà. Nếu tiền bối có thể ở trong gian mộc xá này năm năm, thì Ngạn Kim Tiêu cũng có thể lưu bước năm con trăng, đâu có gì chứ.

Kim Tiêu bưng chén rượu :

- Ma mới mời ma cũ.

Nghe chàng thốt ra câu này Lão Ngoan Đồng Nhi phấn khích phá lên cười sang sảng. Tiếng cười của lão rất đặc ý, và thích thú với lời nói của Kim Tiêu.

Lão bưng chén :

- Ma cũ kính lại ma mới.

Cả hai người cùng cạn chén.

Lão Ngoan Đồng Nhi đặt chén xuống bàn nhìn Kim Tiêu nói :

- ở khu vực mộc xá của lão và tiểu tử mặc dù không sánh bằng với khu dành cho những gã môn khách có danh có phận, nhưng chẳng thiếu gì đâu. Chúng ta đã không thiếu gì ngược lại tránh được những kẻ vờn giỡn khó chịu nữa.

Lão nói rồi bưng vò rượu chuốc ra chén.

- Uống thêm một chén nữa nào.

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Hai người lại cạn chén.

Kim Tiêu uống xong chén rượu, vừa đặt chén xuống bàn, chàng vừa hỏi lão ăn mày Ngoan Đồng nhi :

- Tiền bối lưu ngụ ở “Đồng gia” năm năm trời hẳn biết rành về “Đồng gia” và những vị môn khách của Đồng gia.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt chòm râu bện đất cứng ngắt.

- Hê... tiểu tử hỏi ta câu này có ý gì?

- Ngạn Kim Tiêu chỉ tò mò thôi.

- Tò mò thôi ư. Nếu tiểu tử tò mò thì Lão Ngoan Đồng Nhi sẽ nói cho tiểu tử biết.

Mặc dù lão chỉ là kẻ bần hàn được lưu chân trong mộc xá này nhưng với bọn môn khách của “Đồng gia” lão biết rành cả đó.

Lão Ngoan Đồng Nhi xòe bàn tay phải.

- Lão rành như chính chỉ tay của mình vậy. Có thể mới gọi là sống lâu lên lão làng chứ.

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ :

- Lão tiền bối đúng là _ sống lâu lên lão làng. Chí lý, chí lý. Thế vãn bối hỏi tiền bối nhé.

- Tiểu tử hỏi gì?

- Tiền bối sống lâu ở khu vực này, vậy có biết chỗ nào chứa nước không?

- Nước? Người hỏi đến nước để làm gì?

- Hỏi cho biết đó mà.

- Đi theo lão Lão Ngoan Đồng Nhi dẫn Kim Tiêu đến một hồ nước. Lão chỉ xuống nước rồi nói :

- Đây nước đó. Tiểu tử muốn uống bao nhiêu thì uống.

- Vãn bối không uống, mà chỉ muốn tắm thôi.

Nói rồi Kim Tiêu bất ngờ nắm tay Lão Ngoan Đồng Nhi cùng kéo lão nhảy vào trong hồ.

Lão Ngoan Đồng Nhi giẫy nảy lên :

- Tiểu tử, người làm cái con khi gì vậy?

Kim Tiêu giả là cười rồi ghì vai Lão Ngoan Đồng Nhi nhấn xuống nước.

Lão Ngoan Đồng Nhi đập chân trời lên, lão trợn mắt gất giọng nói :

- Tiểu tử người định sát tử lão ăn mày này à. Người định chiếm mộc xá một mình à.

Ma mới ăn hiếp ma cũ à?

Kim Tiêu chồm mặt tới.

- Vãn bối phải tắm cho tiền bối. Không dễ gì được Ngạn Kim Tiêu tắm rửa đâu.

Vãn bối muốn ở chung với tiền bối trước tiên thì phải dọn dẹp sạch cái mùi xú khí tỏa ra từ người của tiền bối, may ra mới ở được. Còn để cái mùi xú khí nồng nặc này làm sao mà ở.

Lão Ngoan Đồng Nhi giẫy nảy lên.

Lão vừa giẫy nảy vừa nói :

- Lão dơ thì mặc xác lão... có gì tiểu tử lại bắt ta tắm chứ.

Kim Tiêu nhăn mặt.

- Tiền bối hồng tắm thì sao Ngạn công tử ở chung với tiền bối được. Bộ muốn Ngạn công tử tắm là dễ lắm ư. Đừng có giầy nẩy lên nữa, đứng yên nào, bằng không Kim Tiêu lại trắn nước lão đó.

Lão Ngoan Đồng Nhi rống lên :

- Lão muốn ở dơ mà?

- Nhưng vẫn bối thì lại không muốn.

Tắm cho Lão Ngoan Đồng Nhi xong, Kim Tiêu dẫn lão quay về mộc xá.

Lão Ngoan Đồng Nhi xụ mặt nhỏ nhẹ nói :

- Tắm rồi, trang phục lão ướt sũng, lấy gì mà thay.

- Vậy trong mộc xá không có phục trang.

- Rượu thì có, gạo cũng có, nhưng trang phục thì không, mộc xá này dành cho những kẻ cơ hàn như lão và tiểu tử thì ai đoái hoài đến chứ.

- Không sao, không có trang phục thì cởi đồ ra phơi cho khô.

- Vậy trong lúc lão và tiểu tử phơi đồ, lão và ngươi vận cái gì?

- Vận trang phục gì à?

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu.

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Cởi truồng.

Lão tròn mắt nhìn chàng :

- Cởi truồng.

- Đúng... không sai. ở đây chẳng ai để mắt đến kẻ hàn vi bản khổ thì sợ gì chứ.

Bọn môn khách có trang phục bằng gấm, bằng lụa khi cởi ra thì cũng truồng như vãn bối và tiền bối thôi.

Chàng chồm tới trước :

- Nếu như có người tò mò thì tiền bối cứ nghĩ như vãn bối.

- Nghĩ gì?

- Tốt thì khoe, xấu thì che, có gì mà ngại.

Lão Ngoan Đồng Nhi lườm chàng.

Lão bất chợt phá lên cười sang sảng.

- Hảo hảo... tốt khoe xấu che.

Kim Tiêu và Lão Ngoan Đồng Nhi cùng cất tràng tiếu ngạo thích thú với những ý nghĩ của hai người.

* * * * *

Vầng trăng tròn trên cao hắt ánh sáng nhàn nhạt xuống Đồng phủ, kiến tạo nên một không gian thật thơ mộng và hữu tình. Cảnh trí đẹp nhất thơ mộng nhất lại thuộc về khu “Đào Hoa viên”.

Cả một khu vườn đào bạt ngàn với những khóm hoa đào, cùng với những quả đào nặng trĩu, bao bọc chung quanh tòa biệt lầu “Nghinh Vân Vọng Nguyệt”. Ngoài tòa khu vườn đào xinh tươi bạt ngàn, bao bọc chung quanh tòa biệt lầu Nghinh Vân Vọng nguyệt, còn là những dãy hoa đăng kết thành chùm treo khắp mọi nơi quanh tòa lầu, kiến tạo nên một bức tranh tráng lệ mà chẳng tòa lầu nào trong Đồng phủ sánh bằng.

Chỉ nhìn tòa Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu người ta phải nghĩ đến đây là nơi ngụ của Đồng chủ nhân, hoặc của Đồng Ngọc Lan, nhưng không, tòa Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu lại thuộc về người khác. Đó là một trang mỹ nhân với sắc đẹp khuynh nước khuynh thành mà bất cứ môn khách nào của “Đồng gia” gặp thấy đều mơ mộng, có lẽ nhan sắc siêu phàm bất tuyệt của nàng, nên mới được “Đồng gia” ưu ái cho ở trong tòa biệt lầu này như một thượng môn khách độc nhất vô nhị.

Trong không cảnh đêm trăng huyền hoặc và thơ mộng đó, Ngạn Kim Tiêu từ sau một khóm hoa đào bước ra. Chàng hoàn toàn khác hẳn trong bộ trang phục thư sinh bằng gấm, với vẻ phong lưu của một trang nam tử.

Kim Tiêu chấp tay sau lưng ung dung tiến về phía tòa Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu.

Chàng dừng bước khi nghe tiếng nhạc du dương từ trong tòa lầu đó vọng ra. Những khúc nhạc vừa êm ái, vừa réo rắt, mà Kim Tiêu nghe phải nghĩ đến một khúc nghệ thường dành cho những bậc vương hầu

thường lắm.

Những âm vực réo rắt kia ngưng bật, Kim Tiêu mới thả bước tiếp về phía tòa Nghinh Vân Vọng nguyệt. Phủ hai ống tay áo, Kim Tiêu mới quyết định bước vào Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu.

Sự hiện diện đột ngột của Ngạn Kim Tiêu khiến tám nàng vũ công đang múa đồng loạt đứng lại hướng mắt nhìn.

Ngay chính diện đại sảnh, chẳng ngang một tấm rèm lụa màu hồng nhạt, sau bức rèm đó có người nằm trên tràng kỷ trong tư thế nửa nằm nửa ngồi. Ánh sáng từ hai hàng chân đèn rơi xuyên qua tấm màn lụa. Kim Tiêu thấy lơ lơ một chiếc bóng với những đường cong mỹ nhân. Mặc dù chỉ là một chiếc bóng, những đường cong kia vẫn toát ra một hấp lực quyến rũ lạ thường.

Kim Tiêu nặn một nụ cười sởi lởi tiếp bước về phía tấm rèm lụa chẳng ngang.

Tám ả vũ công người nào cũng có nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn nhìn chàng bằng ánh mắt tò mò. Với họ, đây là lần đầu tiên có một người xa lạ bước vào Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu.

Người ngồi sau bức rèm hơi chỗi tay ngồi lên.

Ngạn Kim Tiêu dừng bước trước tấm rèm lụa.

Mỹ nhân ngồi sau tấm rèm cất tiếng nhỏ nhẹ, một giọng nói mà người nghe phải mê hoặc bởi chất giọng nhu nhả đó.

- Công tử là ai?

Kim Tiêu ôm quyền từ tốn nói :

- Tại hạ là ngưỡng mộ quý nương. Một kẻ ngưỡng mộ nhất trong những người ngưỡng mộ quý nương.

- Công tử biết Mộng Di Hoa à?

- Nếu nói tại hạ biết cũng không đúng, không biết cũng không đúng. Tại hạ nghe tiếng quý nương, nên mới mạo muội đến viếng quý nương.

- Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu chỉ có người của Đồng gia mới được phép đến thôi, ngay cả những thượng môn khách được Đồng gia ưu ái kia cũng không được đến, chỉ khi nào có sự cho phép của Mộng Di Hoa. Sao công tử lại có thể đến được?

Kim Tiêu ôm quyền từ tốn nói :

- Có những người ngưỡng mộ quý nương, nhưng tại bị ngăn cản bởi những vòng rào nên họ có ngưỡng mộ cũng không được. Sự ngưỡng mộ đó tại hạ cho rằng chưa phải là ngưỡng mộ. Còn với tại hạ, sự ngưỡng mộ đó đã vượt qua hàng rào ngăn cản vô hình, đó mới là sự ngưỡng mộ đích thực của một người biết ngưỡng mộ.

- Công tử nói hay lắm.

Mộng Di Hoa nói dứt câu bật ra tiếng cười nghe như ngọc lưu ly va vào nhau.

Nàng vừa cười vừa nói tiếp :

- Công tử có biết đâu, nếu không có sự cho phép của Mộng Di Hoa, hoặc của “Đồng gia” thì hành vi của công tử là sự mạo phạm, hành vi mạo phạm này có thể khiến cho người của “Đồng gia” phần nộ, và cả những môn khách cũng phần nộ. Sự phần nộ của Đồng gia và những vị môn khách kia sẽ gây ra hậu quả khó lường với công tử đó.

- Tại hạ biết điều đó nhưng vẫn vượt qua hàng rào cản vô hình. Bởi sự ngưỡng mộ của tại hạ là sự ngưỡng mộ duy nhất mà những người kia không có.

Kim Tiêu điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Nếu chỉ được nghe thôi mà đã ngưỡng mộ thì thấy hèn càng ngưỡng mộ hơn.

Nếu chỉ nghe mà đã biểu thị lòng ngưỡng mộ nhưng lại không dám tìm đến người mình ngưỡng mộ, quý tiểu thư hiểu sự ngưỡng mộ đó rằng có cái gì đó khiếm khuyết và không thật.

- Nghe công tử nói, Mộng Di Hoa cảm thấy cười mở và cười cả cồi lòng đó, nhưng Mộng Di Hoa có gì mà công tử ngưỡng mộ?

- Tại hạ chỉ nghe các môn khách nói về quý tiểu thư đã ngưỡng mộ rồi. Nghề thì không đủ nên tại hạ mới mạo muội vượt qua những ngăn cách vô hình mà tìm đến Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu để được tận mục sở thị người mà mình ngưỡng mộ.

- Công tử không sợ hậu quả à?

- Tại hạ thể hiện sự ngưỡng mộ của mình thì có gì mà sợ chứ.

- Mộng Di Hoa thích thú với lời nói này của công tử.

Kim Tiêu mỉm cười nhìn vào tấm rèm lụa :

- Phàm hoa đẹp thì muốn cho người chiêm ngưỡng, tại hạ tin quý tiểu thư cũng là đóa hoa đẹp nhất trong những đóa hoa đẹp. Chính vì thế tại hạ phải chiêm ngưỡng. Quý tiểu thư hẳn cũng muốn cho người ta thấy vẻ đẹp kiều sa của mình, cho Kim Tiêu ngắm nhìn. Quý tiểu thư chắc không để tại hạ thất vọng với lần tao ngộ này.

- Công tử có khi nào nghĩ đến cái chết không?

Kim Tiêu chau mày, lưỡng lự rồi gật đầu :

- Ai cũng nghĩ đến cái chết. Tại hạ không phải là thần thánh, hay kẻ bất tử tất cũng có nghĩ đến cái chết.

- Nếu vậy Mộng Di Hoa nói cho công tử biết có những người gặp mặt Mộng Di Hoa thấy đều nhận lấy những cái chết bí ẩn kỳ lạ đó.

- Nhưng vẫn có người muốn diện kiến Mộng Di Hoa, để chiêm ngưỡng dung nhan của Mộng Di Hoa mà không nghĩ đến cái chết. Họ chỉ bị ngăn cản bằng những qui lệ của Đồng gia và tiểu thư.

- Nếu như công tử không muốn chết thì cứ đến “Mỹ Nhân các”, nơi đó có những bức tranh họa chân dung của Mộng Di Hoa.

Kim Tiêu nhướng mày :

- Nếu chỉ ngắm thì cũng là vật là tranh. Nếu tìm một bức tranh mỹ nữ xinh đẹp như hắc nga giáng thế tại hạ có thể ra ngoài chợ Dương Châu tìm, không thiếu. Chiêm ngưỡng một trang mỹ nhân bằng da bằng thịt mới cảm được hết vẻ đẹp của tạo hóa ban cho nhi nữ.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Tại hạ cũng nghĩ đến cái chết, nhưng tuyệt nhiên không màng đến nó nếu như mình có được sự may mắn thỏa mãn sự tưởng tượng và lòng ngưỡng mộ của mình.

Mộng Di Hoa bật cười thành tiếng.

Tiếng cười của nàng khắc tạo thành một thứ âm vực nghe vừa ngọt ngào, vừa khiến người ta phải mơ mộng và hoang tưởng đến một cái gì đó vượt ra ngoài trí tưởng tượng.

Di Hoa nói :

- Công tử lạ lắm.

Cùng với lời nói đó, ngọc thủ của Mộng Di Hoa thò ra khỏi tấm rèm lụa.

Chỉ với đôi ngọc thủ với những ngón tay thanh mảnh, một làn da trắng mềm mại mà người ta không thể dùng thứ gicó trên thế gian này so sánh được cho dù đó là bông bưởi, hay gấm nhung.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Đôi ngọc thủ của nàng đẹp quá.

- Công tử thấy bao nhiêu đó đủ rồi chứ?

Kim Tiêu nhướng mày :

- Nếu quý tiểu thư chỉ có một bàn tay đẹp, thì chẳng thể là một trang mỹ nữ vẹn toàn.

Mỹ nữ vẹn toàn tất phải có được tất cả sự ưu ái của tạo hóa ban phát cho mình.

- Công tử tham lam quá.

- Quý tiểu thư miễn thứ cho tại hạ. Đã sinh ra làm một con người thì ai cũng có lòng tham cả, tại hạ cũng có lòng tham... Nếu như tại hạ đã vượt qua rào cản vô hình.

đến được Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu mà chỉ để ngắm được đôi ngọc thủ của quý tiểu thư thôi, quá thiệt thòi cho tại hạ đó. Có thể tại hạ nhận một sự trừng phạt của Đồng gia, hoặc những môn khách thanh danh trong võ lâm giết chết bởi sự mạo phạm này chỉ vì thấy đôi ngọc thủ của quý tiểu thư.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Tại hạ chắc không đầu thai được quá.

Mộng Di Hoa phá lên cười. Nàng vừa cười vừa nói :

- Những lời phân trần của công tử khiến Mộng Di Hoa phải chạnh lòng đó. Mộng Di Hoa không nỡ để công tử thiệt thòi đâu.

Kim Tiêu thở hắt ra một tiếng rồi ôm quyền :

- Tại hạ được tạo ban phước lành... được tạo ban phước lành.

Chàng nội dứt câu thì Mộng Di Hoa dùng hai bàn tay vén cao tấm rèm lụa màu hồng nguyệt.

Nàng nằm trên tràng kỷ trọng tư thế nửa nằm nửa ngồi, bộ cánh trắng toát được may bằng những đường chỉ tinh tế sắc xảo phối hợp với chiếc vương miện đội trên đầu có đính những hạt dạ minh châu, tô điểm tôn tạo thêm dung diện vốn đã là một mỹ nữ có một không hai trong thế gian này. Kim Tiêu đã từng được biết đến nhan sắc của Tiêu Dao Mẫn, chủ nhân Đại hí viện Dương Châu, nhưng nếu đem so sánh Dao Mẫn với Mộng Di Hoa, chỉ có thể nói rằng Di Hoa là vàng trắng đầy trên cao còn Dao Mẫn chỉ là ánh đom đóm lập lòe.

Xiêm y Mộng Di Hoa được chế dọc một đường dài từ dưới lên cao, trong tư thế nửa nằm nửa ngồi, chân phải nàng phoir ra, kết tinh hoàn hảo của tạo hóa được đúc thành qua chiếc chân đỏ. Có lẽ nàng sinh ra đã được ưu ái hay đúng hơn là sự phô diễn của tạo hóa qua cái đẹp của nàng.

Ngạn Kim Tiêu ngơ ngẩn cả người khi tận mục sở thị nhân dạng của Mộng Di Hoa.

Nàng như hiểu được ánh mắt của Kim Tiêu mà điểm nụ cười mỉm :

- Công tử thỏa mãn rồi chứ?
- Tại hạ chỉ có thể nói với quý tiểu thư... đêm nay tại hạ chắc không thể nào ngủ được.
- Tại sao?
- Tại hạ sẽ nằm mộng, và giấc mộng từng đêm không ngoài nhân dạng của Mộng Di Hoa.

Kim Tiêu bước đến bên tràng kỷ.

Mặc dù Ngạn Kim Tiêu bước đến gần bên tràng kỷ, nhưng Mộng Di Hoa vẫn không biểu lộ chút gì ngưỡng ngùng, và cũng không thay đổi thế nằm của mình.

Một tư thế vừa khêu gợi vừa khinh động nam nhân khi chiêm ngưỡng nàng.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Tại hạ mạo phạm vượt qua những rào cản vô hình, thế mà may mắn được điểm phúc kỳ tuyệt này.
- Nếu có chết công tử cũng không hối hận chứ?
- Đã được thỏa mãn thì còn gì hối hận nữa.

Nàng liếc mắt qua Kim Tiêu. Một cái liếc mắt biểu thị tất cả những tư tình mà nàng muốn ban phát cho Kim Tiêu. Cái liếc mắt của Mộng Di Hoa, tạo ra vẻ phấn khích trên khuôn mặt ngây ngô của Ngạn Kim Tiêu.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Lời nói của công tử khiến Di Hoa hoan hỷ vô cùng.

Mộng Di Hoa vừa nói vừa rút chiếc khăn đặt vào tay Kim Tiêu.

- Di Hoa tặng cho Kim Tiêu đó.

Cầm lấy chiếc khăn của Mộng Di Hoa, Kim Tiêu đưa lên mũi ngửi, mùi xạ hương thoang thoảng phả ra từ chiếc khăn khỏa lấp khứu giác chàng.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Đêm nay Ngạn Kim Tiêu sẽ đắp chiếc khăn lên mặt để tương tư về Mộng Di Hoa.

Nàng mỉm cười với câu nói này của chàng.

Nụ cười trên miệng nàng vụt tắt cùng với lời nói :

- Lão Từ Quảng đang đến đó.

Nàng vừa nói dứt câu thì Ngạn Kim Tiêu đã nhảy thót qua người nàng, rồi nấp vào sau lưng Di Hoa.

Di Hoa lên cười khanh khách bởi hành động của Kim Tiêu. Nàng giả lả nói :

- Công tử lợi dụng tình huống này để chung chạ với Mộng Di Hoa à?

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Tại hạ nào dám nghĩ đến điều đó. Tại hạ chỉ buộc phải nhớ đến Mộng Di Hoa tiểu thư thôi. Di Hoa tiểu thư hẳn không muốn một người ngưỡng mộ mình bị chết oan uổng. Huống chi tại hạ còn chưa qua được một đêm mộng寐 với chiếc khăn của tiểu thư.

- Công tử khôn lắm.

Nàng nói rồi cười khẩy một tiếng.

Lão Từ Quảng bước vào Nghinh Vân Vọng Nguyệt lâu, ôm quyền cúi khom người xuống từ tốn nói :

- Quý nương... đại yển đã chuẩn bị xong rồi, mời quý nương thưởng lãm.

Di Hoa khoát tay :

- Hôm nay ta đổi ý, không dụng đại yển. Lão có thể lui ra.

Lão Từ có vẻ ngơ ngác bởi câu nói của Mộng Di Hoa, nhưng rồi lẳng lặng lui ra khỏi Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu.

Di Hoa nhìn lại Kim Tiêu.

- Công tử có thể ra được rồi.

Kim Tiêu rời khỏi chỗ ẩn nấp sau lưng nàng, bước xuống tràng kỷ, chàng ôm quyền :

- Đa tạ tiểu thư đã bao che cho tại hạ, phải cho cái lão Từ Quảng đó ở lâu một chút thì hay biết mấy.

Mộng Di Hoa lại lườm Kim Tiêu.

- Công tử đúng là kẻ tham lam.

- Nếu kẻ khác được như tại hạ có lẽ còn tham lam hơn.

Kim Tiêu nhìn Mộng Di Hoa nhỏ nhẹ :

- Tại hạ vô cùng cảm kích, rất mong được gặp lại nàng, cáo từ.

Kim Tiêu dậm bước ra cửa, Mộng Di Hoa gọi lại :

- Công tử khoan đi.

Kim Tiêu dừng bước.

Di Hoa thả chân xuống tràng kỷ, đi đến trước mặt chàng, một bước đi của Di Hoa, Kim Tiêu ngỡ như gạch trong Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu biến thành những cánh hóa vô tình đỡ lấy hài của nàng.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ hỏi :

- Di Hoa có điều gì muốn nói với tại hạ?

- Công tử ở tòa lầu môn khách nào?

Kim Tiêu vuốt cằm, bối rối, chàng nhìn lại nàng giả lả cười rồi nói :

- Nếu Kim Tiêu nói ra sợ nàng sẽ bất ngờ và ngạc nhiên lắm đó.

- Công tử hẳn là thượng môn khách của Đồng gia?

Kim Tiêu nhăn mặt, vuốt cằm :

- Nếu tại hạ được vậy thì chẳng nói làm gì.

- Vậy công tử thuộc môn khách nào.

Kim Tiêu lưỡng lự rồi nói :

- Tại hạ được lão Từ Quảng xếp ở trong một mộc xá, phía sau hoa viên dịch lầu Đồng gia.

Di Hoa trở mặt nhìn chàng :

- Nơi đó...

Kim Tiêu giả lả cười :

- Tại hạ lưu bước ở đâu cũng được. Nếu ở khu mộc xá dành cho kẻ hàn vi mà được diễm phúc như hôm nay. Tại hạ nghĩ các thượng môn khách của Đồng gia có nằm mơ cũng không tưởng tượng được.

Mộng Di Hoa mỉm cười. Nụ cười của nàng đẹp như một, đóa hoa hàm tiếu trong ngày đầu xuân, nụ cười mà bất cứ chứng nghiệm cũng phải say đắm cả cõi lòng.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Một người ở mộc xá mà có thể đến được Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu, chuyện khó tin thật.

- Bởi vì lòng ngưỡng mộ của tại hạ vượt qua những bức tường ngăn cách ngoài kia.

Nếu có dịp tại hạ sẽ quay lại.

Kim Tiêu nói rồi thò tay vào trong ống tay áo thư sinh. Chàng lấy ra một chiếc tráp đặt vào tay Mộng Di Hoa.

- Rất mong tiểu thư nhận món quà mọn này của Ngạn Kim Tiêu.

Nàng liếc mắt qua chàng.

- Di Hoa chỉ mong công tử quay lại thôi.

Kim Tiêu nhìn nàng một lần nữa rồi mới quay bước.

Rời khỏi tòa Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu, trong tâm thức Kim Tiêu vẫn còn đọng nhân dạng của Mộng Di Hoa.

Chàng nghĩ thầm :

- “Mộng Di Hoa không tự thổ lộ thân phận của nàng là tài nhân trong nội cung. Nàng đâu biết được, mình tìm đến nàng là có chủ đích. Buổi sơ kiến hôm nay... Kim Tiêu... người đã có hy vọng rồi.”

Ý niệm kia còn đọng trong tâm tưởng chàng thì một tiếng chim đêm vút trên không trung. Trong cánh

đêm trăng tĩnh lặng của khu Đào Viên, tiếng chim đêm nghe thật lạc lõng, nhưng nó lại kết tạo trong trực giác của Ngạn Kim Tiêu một điểm gì đó rất mơ hồ, nhưng lại cảm nhận rõ cái chết đang khởi nguồn từ đâu đó qua tiếng chim lạ thường đó.

Chàng dừng bước nhìn lên bầu trời.

Trời có vầng trăng đêm đập vào mắt chàng cùng với không gian tĩnh lặng êm đềm.

Kim Tiêu nhìn lại tòa Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu rồi mới lần vào khu vườn đào.

Tiếng chiến đêm lại rít lên một lần nữa. Tiếng chim đêm lạ thường đó nghe tựa tiếng kêu ai oán của một oan hồn nào đó. Kim Tiêu dừng bước nấp vào một tán đào khi thấy có người đang vác một người. Dưới ánh trăng sanh, Kim Tiêu nhận ra người đang vác xác chết chính là lão Từ Quảng.

Khác hẳn với tuổi tác của lão Từ, nhưng bước chân của lão bước đi thoăn thoắt mà chẳng gây ra tiếng động nào. Thậm chí những nhánh đào chẳng thể chạm được vào người lão. Chứng tỏ lão Từ là một cao thủ khinh công thượng thừa.

Lão từ vác xác chết đến một gốc đào, bỏ xuống lỗ huyết đào sẵn rồi lấp đất lại. Lão lấp đất rồi lại bỏ đi, như đây là việc làm hàng ngày quá quen với lão.

Lão Từ đi rồi, Kim Tiêu bước đến gốc đào. Đất đã được lão Từ phủ lại phẳng lì như cũ, không có dấu tích để gọi là có hố huyết chôn người. Kim Tiêu suy nghĩ một lúc rồi quyết định bới đất để xem xác chết là ai. Người bị giết là một đạo đồng thuộc Võ Đang phái chỉ trạc ngoài đôi mươi. Trên cổ gã còn dấu trảo công tím bầm.

Kim Tiêu nheo mày.

Chàng nghĩ thầm :

- “Tại sao lão Từ lại giết gã đạo đồng Võ Đang này nhỉ. Chẳng lẽ gã đạo đồng Võ Đang cũng vì ngưỡng mộ Mộng Di Hoa mà phá vỡ những giới hạn mà Đồng gia đặt ra, đến diện kiến Mộng Di Hoa, cuối cùng phải chịu cái chết này”.

Ngạn Kim Tiêu lấp đất, phủ lại như cũ.

Chàng nhìn qua khu vườn đào.

Chàng nhâm nói :

- “Nếu gã đạo đồng Võ Đang này bị bón phân cho tán đào này thì những tán đào kia dám cũng có xác người để bón phân.”

Chàng lắc đầu nghĩ thầm :

- “Đồng gia nổi tiếng trên Trung Thổ, vang danh khắp nơi, ai ai cũng muốn làm môn khách, chẳng lẽ lại dung túng chỗ một lão quân gia giết người không gớm tay sao?”

Kim Tiêu nheo mày :

- Không biết chuyện này Đồng Ngọc Lan tiểu thư có biết không. Nếu Ngọc Lan biết mà nàng không ngăn tay lão Từ... nàng ta đúng là một tiểu ma ghê tởm. Mình phải gặp Ngọc Lan nói mới được. Nếu nàng ta là một ma nữ thì Đồng gia cũng là một ô tả nhân bá đạo, Tổng Thừa Ân huynh đã làm Ngọc Lan rồi.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài khi nghĩ đến điều đó.

Chàng còn đang bâng khuâng bồi hồi với những ý niệm trong đầu mình, bất ngờ giọng nói khàn khàn của lão Từ cất lên sau lưng Kim Tiêu.

- Người là ai?

Nghe giọng nói của lão Từ Quảng, Kim Tiêu không quay mặt nhìn lại vì sợ lão sẽ nhận ra mình. Chàng giả lả và sửa giọng the thé :

- Lão không biết ta, nhưng ta thì biết lão.

Chàng nói rồi lắc vai thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” lướt đi.

Lão Từ rít giọng nói :

- Người không thoát khỏi tay lão Từ đâu.

Kim Tiêu không màng đến lời nói của lão Từ mà vận công thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” lướt đi. Chàng hoàn toàn bất ngờ khi lão Từ vẫn có thể bám theo sau lưng mình, cho dù chàng đã dụng đến tuyệt học sở trường di thân của Giác Chấn đại sư.

Người chạy, kẻ đuổi trong khu vườn đào thế mà tuyệt nhiên lại chẳng tạo ra một tiếng động nào. Cả hai như những bóng ma quỷ dị, lúc hiện lúc mất, mà ngay cả những nhánh đào cũng không chạm được vào

trang phục của hai người.

Nhận ra lão Từ Quảng có khinh công cao siêu như vậy, Kim Tiêu không khỏi giật mình, bồn chồn mặc dù lão Từ Quảng không rút ngắn được khoảng cách giữa Kim Tiêu với lão, nhưng với khinh thuật phi thường lão cũng không để cho Ngạn Kim Tiêu đào thoát khỏi sự truy đuổi của mình.

Kim Tiêu băng ra khỏi vườn đào, chàng nghĩ thầm :

- “Ta không thể nào quay về chỗ cũ được. Nếu tìm về một xá chẳng khác nào lạy Từ Quảng, Ngạn Kim Tiêu đang ở bụi này”.

Một vòng tường chắn ngang trước mặt Kim Tiêu.

Chàng chẳng chút ngần ngại lướt vọt qua bờ tường cao đó.

Trong bờ tường cao đó là một ngôi biệt lầu, không nguy nga như Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu của Mộng Di Hoa, nhưng cũng thật đồ sộ với kiến trúc tinh xảo.

Kim Tiêu liếc nhìn sau lưng, lão Từ Quảng đã băng lên bờ tường và đứng lại trên bờ tường đó như ngần ngại điều gì.

Kim Tiêu lướt nhanh thân ảnh lên mái vòm.

Kim Tiêu chợt nghe lão Từ hét lớn :

- Thích khách...

Tiếng hét của lão như đánh động sự tĩnh lặng của khung cảnh nơi này.

Tiếng hét của lão Từ, buộc Kim Tiêu phải có sự lựa chọn, chàng không còn sự lựa chọn nào khác phải băng vào tòa biệt lầu. Bởi chỉ có tòa biệt lầu kia mới là chỗ ẩn nấp duy nhất còn chung quanh là những thảm cỏ chẳng có lấy một chỗ nào để chàng dụng thuật “Túc Hóa Cốt”. Kim Tiêu vừa lướt vào biệt lầu vừa nghĩ thầm :

- “Ông trời không nỡ hại Ngạn Kim Tiêu mà”.

Hồi 15

Giải câu thừa tế hội

Kim Tiêu mở cửa sổ lên vào, chàng hoàn toàn bất ngờ khi nhận ra gian phòng mình lên vào lại là gian hoàng thi sảnh. Ngay giữa gian hoàng thi sảnh là một bể nước bằng cây, trong bể nước có một nữ nhân đang ngâm mình phơi bờ lưng trần ra trước mắt Kim Tiêu.

Nàng không phát hiện ra Kim Tiêu và đang mãi mê vớt những cánh hoa bèo bồng trên mặt nước.

Kim Tiêu bối rối toan quay trở lại cửa sổ, nhưng bên ngoài đã có vô số những ánh đuốc đang hướng về phía tòa biệt lâu. Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Mình phải làm gì bây giờ?”

Trong lúc bối rối, vô hình Ngạn Kim Tiêu tạo ra tiếng động.

Thiếu nữ đang ngâm mình trong bể nước quay mặt nhìn lại.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Kim Tiêu quá đỗi sùng sờ khi nhận ra Đồng Ngọc Lan.

Ngọc Lan cũng mở to mắt hết cỡ nhìn chàng.

Hai cánh môi nàng lắp bắp nhưng không thốt được ra lời.

Kim Tiêu bối rối ôm quyền nói :

- Kim Tiêu không cố ý... quả thật Kim Tiêu không cố ý.

Ngọc Lan dùng tay ôm vùng thượng đẳng.

- Sao lại là... sao. lại là... sao Ngạn Kim Tiêu lại vào đây?

Kim Tiêu khoát tay :

- Kim Tiêu sẽ nói sau... nhưng lúc này Kim Tiêu phải có một chỗ trốn.

- Kim Tiêu trốn...

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng rồi... phải trốn.

Sắc diện Ngọc Lan đỏ ửng. Nàng miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu trốn... làm sao phải trốn. Sao Kim Tiêu có thể vào gian hoàng thi sảnh của Ngọc Lan... và lại phải trốn.

- Hây.... Nàng phải giúp ta. Nếu như nàng không giúp Ngạn Kim Tiêu, thì không chỉ ta mất mạng mà ngay của Đồng Ngọc Lan cũng không có được một tấm chồng nâng khăn sửa túi.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Ngọc Lan không hiểu ý của ngươi.

- Tự đừng ngươi vào gian hoàng thi sảnh của Ngọc Lan, rồi nhờ Ngọc Lan giúp ngươi trốn. Ngươi định bôn cọt Ngọc Lan. Kim Tiêu đã bôn cọt Ngọc Lan rồi chưa đủ hay sao giờ định trêu chọc ta nữa chứ.

Ngươi ác lắm.

Kim Tiêu nhún mặt khoát tay :

- Hây. Đừng có nổi nóng như vậy... Kim Tiêu sẽ giải thích cho nàng biết sau... Bây giờ thì phải giúp ta trốn mới được kéo một lũ mèo kéo đến cào cấu Ngạn Kim Tiêu. Ta làm sao mà chống đỡ nổi.

- Lũ mèò là sao?

Kim Tiêu chắc lưỡì.

- Tại vì cái chuyện ở kỹ lâu Dương Châu đó.

Mặt Ngọc Lan nóng bừng thẹn thùng. Nàng gất giọng nói :

- Chuyện kỹ lâu thì có liên can gì đến chuyện này?

Kim Tiêu nhả mặt :

- Hây... khi nào qua tình cảnh này rồi, Ngạn Kim Tiêu sẽ cho nàng biết mà. Bây giờ lửa cháy đến chân rồi, còn giải trình cái gì nữa chứ. Giúp Ngạn Kim Tiêu đi nào.

- Ngọc Lan giúp người ư... giúp thế nào đây?

- Một chỗ trốn.

Nàng trở mắt nhìn Kim Tiêu.

- Sao Kim Tiêu không tìm chỗ nào trốn mà lại chui vào đây?

- Nếu có chỗ trốn thì Kim Tiêu đã không chui vào trong này đâu. Nếu nàng không giúp Kim Tiêu một chỗ trốn, thì càng khó xử cho nàng và cho cả Kim Tiêu. Thiên hạ đã biết Ngạn Kim Tiêu và Ngọc Lan đã vào kỹ lâu, nếu như họ bắt gặp cuộc Ngọc Lan và Kim Tiêu ngay trong gian phòng này thì chẳng còn gì để nói, để giải thích với họ nữa.

Tình ngay lý gian khó nói vô cùng... khó nói vô cùng.

- Nhưng ở đây trống hoác thế này, Kim Tiêu trốn ở đâu, Kim Tiêu độn thổ hay thăng thiên được chứ.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Nếu ta biết thuật độn thổ hay thăng thiên thì Ngạn Kim Tiêu đâu cần đến nàng.

Hai người đang nói chuyện thì chợt nghe có tiếng động ngoài cửa.

Khi tiếng động vừa dứt thì một, giọng nói cất lên :

- Ngọc Lan xá muối... có thích khách vừa đột nhập, vào biệt lâu của muối.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu rồi quay mặt ra cửa :

- Muối đang tắm. Muối có thấy gã thích khách nào đâu.

- Từ Quảng lão nói có thích khách vào biệt lâu muối mà.

- Đại ca thử tìm bên ngoài coi.

- Mọi người đã sục sạo bên ngoài này rồi nhưng không thấy ai.

- Không thấy tất lão Từ trông gà hóa cuốc, chứ tuyệt nhiên trong phòng tắm của muối chẳng có ai cả.

Nàng nói ra câu đó mà sắc diện ửng hồng nóng bừng lên.

Giọng nói bên ngoài lại vọng vào :

- Lạ thật. Từ Quảng khẳng định y vào trong sảnh phòng của muối mà.

- Trong này chỉ có một mình muối thôi.

- Xá muối có thể cho huynh vào xem qua được không.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu nhả mặt. Nàng quay lại phía cửa lúc đầu, gất giọng nói :

- Không được... không được. Lúc này muối đang tắm đâu thể ai vào được.

- Khi nào muối tắm xong, huynh sẽ vào trong đó vậy.

Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan, rồi bất ngờ bước vào bồn tắm của nàng.

Ngọc Lan khoanh tay che ngực, trừng mắt nhìn chàng :

- Người...

Nàng định la toáng lên nhưng Kim Tiêu đã ôm chặt lấy nàng :

- Đừng la. Nếu nàng la lớn, người ta xông vào đây sẽ thấy cảnh này đó. Lúc bấy giờ Kim Tiêu chỉ còn mỗi một lần giải thích nàng là cục mỡ của ta mà thôi.

Ngọc Lan chau mày nhìn Kim Tiêu :

- Sao người... Bước vào đây... Nam nữ thọ thọ bắt thân kia mà.

- Vạ bất đắc dĩ ta phải làm như vậy.

Ngọc Lan mím môi nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Kim Tiêu sẽ trốn trong này cùng với nàng. Cứ để cho đại ca của nàng vào thẩm tra. Huynh trưởng của nàng không thấy sẽ cho mọi người rút lui. Còn như nàng tắm xong, thì Kim Tiêu coi như không còn chỗ

để trốn rồi.

Chàng nắm vai Ngọc Lan.

- Nàng giúp ta đi mà. Ta xin nàng đó. Sau này có cơ hội ta sẽ giúp nàng có được Tổng Thừa Ân mà.

Ngọc Lan lưỡng lự.

Kim Tiêu nắm ní.

- Ngọc Lan đừng từ chối lời thỉnh cầu của Ngạn Kim Tiêu. Bên ngoài kia có biết bao nhiêu người. Nếu như chuyện vỡ lở Ngạn Kim Tiêu tìm được một chốn dung thân, giúp Ngạn Kim Tiêu đi mà.

Ngọc Lan buông tiếng thở dài rồi nói :

- Kim Tiêu hụp đầu xuống đi.

Kim Tiêu gật đầu rồi hụp đầu xuống bồn nước..

Ngọc Lan mím môi nghĩ thầm.

- “Người dám mạo phạm bồn cô nương chẳng coi gia huấn ra gì. Bồn cô nương sẽ trấn nước người.”

Cùng với ý nghĩa đó, nàng đặt tay lên đầu Kim Tiêu, nhấn xuống rồi nói :

- Đại ca... Huynh vào được rồi đó.

Cửa phòng tắm dịch mở, Đồng Kỹ Thượng bước vào.

Ngọc Lan nhìn Đồng Kỹ Thượng giả là cười.

Đồng Kỹ Thượng cau mày.

- Muội chưa tắm xong à?

- Muội tắm lâu lắm... nên mới cho đại ca bước vào thăm tra chỗ tắm của muội đó.

Nếu là người khác, muội không chấp nhận đầu và cũng không tha nữa.

Kỹ Thượng mỉm cười.

- Đại ca lo cho muội đó.

- Đại ca thấy rồi đó, đâu còn ai.

Kỹ Thượng gật đầu :

- Xá muội cẩn thận.

Kỹ Thượng quay bước trở ra đóng sầm cửa lại.

Mặc dù Kỹ Thượng đã đóng cửa nhưng Ngọc Lan vẫn nhấn đầu Kim Tiêu xuống bồn tắm. Kim Tiêu bị nàng nhấn đầu ngộp thở không chịu nổi buộc cần Ngọc Lan một cái.

Ngọc Lan rú lên :

- A...

Nàng đứng sững lên.

Kim Tiêu đứng lên theo nàng. Thẻ pháp của Ngọc Lan gần như nằm trọn trong hai cón người của Kim Tiêu.

Sắc diện Ngọc Lan với những nét ngưng ngưng, vừa thẹn vừa giận.

Nàng bối rối quay lưng lại Kim Tiêu.

Kim Tiêu không khỏi ngưng ngưng, bối rối với tình cảnh này.

Giọng của Đồng Kỹ Thượng lại cất lên :

- Xá muội, có chuyện gì vậy?

Ngọc Lan miễn cưỡng nói :

- Không có chuyện gì muội chỉ thấy một con gián thôi.

- Trong biệt lầu của muội có cả gián nữa à?

- Muội cũng không biết, nhưng quả thật có một con gián. Huynh biết rồi đó, muội rất ghét gián. Con gián khốn kiếp này làm cho muội sợ.

- Võ công của muội cao cường thâm hậu thế mà sợ một con gián à?

- Đại ca bảo mọi người rời khỏi đây đi để muội còn ra ngoài.

- Được, đại ca sẽ cho mọi người rời khỏi đây. Nếu phát hiện ra điều gì khác thường muội nhớ báo với lão Từ.

- Muội sẽ đánh động mọi người truy tìm gã thích khách khốn nạn, bĩ ổi xấu xa và dê tiện kia.

Kim Tiêu bước ra khỏi bồn tắm, nhón chân đến bên cửa sổ. Chàng ghé mắt nhia ra ngoài, thấy bọn môn khách lần lượt rút lui, cuối cùng chẳng có một người nào.

Chàng miễn cưỡng nói :

- Đa tạ Ngọc Lan tiểu thư, Kim Tiêu sẽ bồi đáp sau này.

Kim Tiêu vừa toan mở cửa sổ rời khỏi phòng tắm, nhưng Ngọc Lan lại gọi.

- Kim Tiêu chưa đi được đâu.

- Nàng muốn Kim Tiêu ở lại đây nữa à. Lại muốn Kim Tiêu trằm mình vào bồn nước nàng tắm ư?

Mặt Ngọc Lan đành lại :

- Người phải on bồn cô nương như vậy à. Ngọc Lan sẽ la lên đó. Ngọc Lan đánh động mọi người xem người có trốn được đi đâu không?

- Kim Tiêu biết tình cảnh của mình, nàng muốn ta làm gì.

- Ra ngoài kia đợi bồn cô nương.

- Rủi huynh trưởng của nàng quay lại thì sao?

- Đại ca của ta không quay lại đâu. Ngọc Lan biết tính khí của Đồng đại ca huynh y rất hời hợt.

- Kim Tiêu tin nàng.

Chàng bước đến cửa, cẩn thận mở cửa, và bỏ ra bên ngoài. Đúng như Ngọc Lan nói, bên ngoài chẳng có lấy một bóng người nào.

Kim Tiêu bước đến lấy chiếc chăn choàng qua vai mình. Chàng không phải đợi lâu, Ngọc Lan từ trong sảnh phòng bước ra. Nàng vận bộ trang phục ở nhà.

Ngọc Lan tiến thẳng đến trước mặt Ngạn Kim Tiêu. Nàng không nói một lời nào mà thẳng tay tát vào mặt chàng một cái.

Bốp...

Nhận trọn một cái tát của Ngọc Lan, Kim Tiêu thôi lại một bộ.

- Ôi cha...

Kim Tiêu vừa xoa má, vừa nói :

- Sao Ngọc Lan lại đánh Kim Tiêu?

Nàng chìa mặt tới :

- Tại sao người cắn bồn tiểu thư chứ. Người lại cắn ngay bắp chân của Ngọc Lan nữa. Người trả ân cho bồn tiểu thư như thế à?

Kim Tiêu bối rối :

- Ô... Ô... Nếu như Kim Tiêu không cắn nàng thì ta đã là con cá chết sinh trong bồn nước của nàng rồi. Thử hỏi coi, Ngạn Kim Tiêu có sống được không khi nàng nhấn đầu xuống nước chứ. Ta là người chứ đâu phải là cá mà thở được trong nước. Thôi được rồi, xem như cái tát này của Ngọc Lan, Kim Tiêu trả nợ nàng cái cắn vừa rồi đó.

Ngọc Lan nghiêm mặt trang trọng nói :

- Tại sao người lại thích cắn?

- Hành tung của Ngạn Kim Tiêu giống như một thích khách. Nếu không phải thích khách, sao Kim Tiêu phải ẩn nấp vào biệt lều của Ngọc Lan.

Ngọc Lan vừa nói vừa bắt ngờ vươn trảo thộp lấy yết hầu Ngạn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu không giải thích được, ta sẽ giết người.

- Nàng đừng giết Kim Tiêu. Kim Tiêu sẽ giải thích mà.

- Nói!

- Nàng phải buông trảo ra trước đã. Nếu nàng bóp chặt thanh quản chẳng may vô tình giết chết Kim Tiêu, thì nàng giúp đỡ cho Kim Tiêu cũng như không. Xác chết lại chẳng thể nào giải thích được.

Ngọc Lan rút trảo lại.

Ngọc Lan nghiêm giọng nói :

- Nếu như Ngạn Kim Tiêu ngoa ngôn đừng trách bồn tiểu thư đó.

Vừa nói Ngọc Lan vừa lườm Ngạn Kim Tiêu.

Nàng bắt ngờ đổi giọng :

- Ngạn Kim Tiêu lạnh lắm à?

- Ướt sũng như thế này không lạnh sao được.

Ngọc Lan mỉm cười, nàng soạn một bộ trang phục của mình rồi nói :

- Kim Tiêu vào trong sảnh phòng thay trang phục Kim Tiêu nhìn mặt :
- Ta vận trang phục nữ nhân à?
- Chứ phục trang nam nhân ở đây làm gì có. Hay Kim Tiêu muốn chịu lạnh.

Kim Tiêu lắc đầu.

- Ta không muốn đâu.

Kim Tiêu ôm mớ trang phục vào sảnh phòng. Khi chàng quay trở ra thì thấy Ngọc Lan ngồi bên bàn.

Nàng đã bày sẵn một tịnh rượu cùng hai chiếc chung bằng ngọc.

Ngọc Lan bụm miệng nện tiếng cười khi nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu bước đến bên bàn :

- Nàng cười Kim Tiêu đó à?
- Kim Tiêu vận trang phục giống Ngọc Lan quá.
- Nàng nói Kim Tiêu giống cái gì?
- Giống một gã thái giám.
- Không, không, Ngạn Kim Tiêu không phải là thái giám đâu. Kim Tiêu đâu muốn biến thành thái giám. Thái giám thì còn gì là Ngạn Kim Tiêu nữa. Giống như mấy con gà trống thiến, ực à ực ịch nhưng chẳng nên tích sự gì.

Đôi lưỡng quyền của Ngọc Lan ửng hồng, nàng lườm Kim Tiêu :

- Kim Tiêu đừng nói sàm nữa.
- Tại nàng nói Kim Tiêu mới nói chứ. Nàng không nói ta đâu có nói làm gì.

Ngọc Lan chỉ chiếc đôn đối diện :

- Ngồi xuống đi.

Kim Tiêu nặn nụ cười giả lả, rồi Ngọc Lan chiếc rượu ra hai chén. Nàng vừa chuốc rượu vừa nói :

- Bây giờ thì nói cho Ngọc Lan biết, vì sao Ngạn Kim Tiêu bỗng dưng trở thành thích khách của Đồng gia mà bị mọi người truy đuổi. Nếu ngươi là thích khách, thì người Kim Tiêu muốn lấy mạng là ai. Nói cho Ngọc Lan biết.
- Tại sao nàng cứ khăng khăng cho ta là thích khách.
- Đồng huynh không bao giờ vu oan cho người. Đồng đại ca và người đâu có biết ngươi mà vu oan cho ngươi.

- Hầy... có sự hiểu lầm thôi.

- Nếu đây là hiểu lầm, Kim Tiêu phải giải trình cho Ngọc Lan rõ. Nhất nhất không được ngoa ngôn với Ngọc Lan đó.

- Kim Tiêu thành thật với nàng mà. Nếu như nàng không giúp Ngạn Kim Tiêu, chẳng biết bây giờ ta đã như thế nào, chắc chắn không còn được ngồi đây đối ẩm với nàng.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu nhưng lại mỉm cười.

Kim Tiêu bưng chén rượu uống cạn rồi nhìn Ngọc Lan.

Ngọc Lan chau mày, mặt đỏ bừng vì nghĩ tới những chuyện xảy ra trong sảnh phòng. Nàng buột miệng nói :

- Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan cái gì vậy?
- Nhìn nàng để tỏ bày. Nếu Kim Tiêu nhìn chỗ khác nàng lại nói ta là người không biết thành thật. Phàm người gian trá thì chẳng bao giờ nhìn thẳng vào mặt người khác.

Ngọc Lan gật đầu :

- Cũng được. Vậy Kim Tiêu giải trình cho Ngọc Lan biết đi.

Kim Tiêu vuốt cằm, gượng cười rồi nói :

- Ngạn Kim Tiêu cũng giống như Đồng Ngọc Lan.

Đôi chân mày Ngọc Lan nhíu lại :

- Kim Tiêu nói cái gì vậy, sao Kim Tiêu lại giống Đồng Ngọc Lan.
- Kim Tiêu chưa giải trình mà nàng đã nhảy vào miệng Ngạn Kim Tiêu rồi.
- Kim Tiêu đừng có sàm ngôn đó.

- Kim Tiêu không sàm ngôn với nàng đâu. Đến lúc này nàng còn hoài nghi Ngạn Kim Tiêu, ta biết giải trình thế nào với nàng đây.

Nàng im lặng nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu chúc thêm một chung rượu. Chàng nhìn Ngọc Lan từ tốn nói :

- Kim Tiêu không hiểu giữa Kim Tiêu và Ngọc Lan có duyên phận gì hay không. Có chung một số phận hay không. Có sinh cùng ngày, cùng khắc hay không mà sao số phận giống nhau quá.

- Sao Kim Tiêu cứ nói vòng vo quanh quẩn vậy nhỉ. Kim Tiêu nói rõ coi. Tại sao Kim Tiêu lại là thích khách và Kim Tiêu định giết ai. Nhất định không định giết Ngọc Lan chứ?

Kim Tiêu đưa tay qua khỏi đầu :

- Kim Tiêu mà có ý định giết Đồng Ngọc Lan cho trời tru đất diệt Ngạn Kim Tiêu đi.

Ngọc Lan nạt ngang :

- Kim Tiêu u đừng có thể, trời tru đất diệt Kim Tiêu à.

- Nén như Ngạn Kim Tiêu có ý giết nàng thì trời mới tru, đất mới diệt chứ. Đẳng này Ngạn Kim Tiêu đâu có ý đó.

Nói rồi Kim Tiêu bung chung rượu uống cạn. Ngọc Lan nhìn chàng :

- Vậy ngươi muốn giết ai trong Đồng gia nào?

- Chẳng có giết ai cả. Chẳng qua Ngạn Kim Tiêu cũng giống như Đồng Ngọc Lan.

Nếu nàng đi tìm con mèo Tống Thừa Ân cho mình thì Ngạn Kim Tiêu cũng đi tìm cục mỡ cho bản thân.

Ngọc Lan nhiu mày :

- Kim Tiêu nói vậy có ý gì. Thế nào là con mèo, thế nào là cục mỡ. Đừng có nói mèo mỡ trước mặt Ngọc Lan nữa.

- Ủ... tại vì Kim Tiêu quen nói như vậy rồi, giờ ta nói thế này nàng hiểu ngay.

Ngọc Lan lườm chàng :

- Nói rõ ra đó, đừng có mèo với mỡ.

- Thế này nhé, nàng vì có ý có tình với Tống Thừa Ân nên mới đi tìm huynh ấy để chia sẻ trong khi huynh ấy có chuyện muộn phiền. Ngạn Kim Tiêu cũng đang có chuyện muộn phiền nên cũng đi tìm người để chia sẻ.

- Ngươi tìm người trong Đồng gia sao?

Kim Tiêu gật đầu.

- Đúng rồi, Kim Tiêu đi tìm cục mỡ...

Ngọc Lan khoát tay :

- Cục mỡ là gì?

- Ô... là người chia sẻ với Ngạn Kim Tiêu đó. Kim Tiêu biết trong Nghinh Vân Vọng Nguyệt lâu có trang giai nhân tuyệt đẹp nên mò vào.

- Kim Tiêu định tìm người chia sẻ trong Nghinh Vân Vọng Nguyệt lâu...

Ngọc Lan cướp lời Kim Tiêu :

- Kim Tiêu nói cục mỡ của Kim Tiêu là Mộng Di Hoa?

- A... nàng học nhanh ghê. Hóa ra nàng cũng hiểu thế nào là cục mỡ, thế nào là con mèo.

Sắc diện Ngọc Lan đỏ ửng.

Nàng ngáp ngừng rồi nói tiếp :

- Ngọc Lan chỉ học theo cách nói của Kim Tiêu mà thôi.

Kim Tiêu bật cười thành tiếng.

Chàng vừa cười vừa nói :

- Tống Thừa Ân là con mèo của nàng, còn Mộng Di Hoa là cục mỡ của ta. Ta giống nàng chỗ đó đó.

- Như vậy có gì giống Ngọc Lan nào?

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Không giống ư? Nàng đi tìm Tống Thừa Ân huynh gặp bất trắc đến lượt Ngạn Kim Tiêu đi tìm cục mỡ cũng gặp nhiều bất trắc, chẳng may Kim Tiêu bị người ta phát hiện nên mới trốn vào biệt lâu của nàng.

Chân diện Đồng Ngọc Lan sa sầm, nàng đứng lên, trừng mắt nhìn Kim Tiêu :

- Biết vậy, Đồng Ngọc Lan không cứu ngươi.

- Kim Tiêu và Ngọc Lan đồng cảnh ngộ sao nàng không cứu Kim Tiêu.

- Ngọc Lan không cứu ngươi mà để cho ả Mộng Di Hoa cứu ngươi. Kim Tiêu đi tìm ả mà gặp bất trắc thì

để cho ả cứu người chứ Ngọc Lan cứu Kim Tiêu làm gì...

Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan :

- Hình như nàng không thích Mộng Di Hoa?
- Không thích.
- Tại sao vậy? Bộ nàng ganh với Mộng Di Hoa à?
- Không thích thì không thích chứ làm gì ganh. Mộng Di Hoa cứ như là chủ nhân của Đồng gia vậy. Đồng huynh nhất nhất đều chịu theo ý của ả.
- Không chừng Đồng đại ca của Ngọc Lan cũng bị si mê bởi nhan sắc của Di Hoa nên mới ưu ái như vậy.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu cũng mê nhan sắc của ả.
- Gã nam nhân nào gặp Mộng Di Hoa mà không mê nhan sắc của Di Hoa thì gã đó đích thực là bị mù. Nếu không mù hẳn cũng đã bị thiến hoặc là một tên biến thái hay gã thái giám không chừng.

Ngọc Lan sầm mặt :

- Bọn nam nhân của các người là như vậy đó. Cùng một lũ tiểu nhân như nhau.

Thấy mỹ nhân là cứ như mèo thấy mỡ.

- Hầy... thế mới có chuyện mèo và mỡ.

Ngọc Lan đỏ bừng mặt.

Nàng trừng mắt nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu gượng cười nói :

- Nàng đừng nhìn Kim Tiêu bằng con mắt như vậy. Nam nhân thì ai cũng vậy thôi mà. Kim Tiêu cũng là một nam nhân.

Hai cánh môi Ngọc Lan mím lại.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Bỗng dưng Ngọc Lan ghét Kim Tiêu quá.
- Sao vậy?
- Bởi vì Kim Tiêu mê Mộng Di Hoa.
- Hê... bộ nàng ghen hả.

Ngọc Lan trở mặt nhìn Kim Tiêu :

- Bỏ tiểu thư mà ghen. Lại ghen với Ngạn Kim Tiêu.
- Kim Tiêu đâu có nói Ngọc Lan ghen với Kim Tiêu mà ghen với Mộng Di Hoa kia.
- Ngọc Lan ghét ả thì có chứ ghen cái gì.

Kim Tiêu giả là cười :

- Ghét đồng nghĩa với ghen đó.
- Chỉ có Kim Tiêu mới nghĩ như vậy.
- Thế Ngọc Lan không nghe câu nói này sao?
- Câu nói gì.
- Nữ nhân chỉ yêu một người, nhưng lại thích nhiều người yêu họ.
- Một lời nói sấm của Ngạn Kim Tiêu.
- Mà thôi bỏ qua chuyện đó đi. Chỉ cần Ngọc Lan hiểu Kim Tiêu không phải là thích khách được rồi.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhướng mày nhìn nàng :

- Nàng không hoài nghi Ngạn Kim Tiêu chứ?

Ngọc Lan thở ra rồi miễn cưỡng gật đầu :

- Tạm tin. Nhưng kể từ hôm nay Kim Tiêu đừng mò đến Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu đó.
- Ồ... Kim Tiêu phải bỏ cục mỡ của mình ư? Tại sao vậy?
- Ngọc Lan sẽ không cứu Ngạn Kim Tiêu lần thứ hai đâu.
- Nếu không có hậu thuẫn từ Đồng Ngọc Lan, Kim Tiêu khó vào Đồng gia rồi.

Chàng buông một tiếng thở dài Ngọc Lan nhủ thầm.

- Sao Kim Tiêu thở dài.
- Không có Ngọc Lan hậu thuẫn, Kim Tiêu làm sao có được cục mỡ Mộng Di Hoa.

- Bên ngoài thiếu gì mỡ, Kim Tiêu cần chi cục mỡ Mộng Di Hoa.

- Vậy bên ngoài cũng thiếu gì mèo, sao Ngọc Lan cứ khư khư đi tìm con mèo Tống Thừa Ân.

Sắc diện Ngọc Lan lại ửng hồng, thẹn chín với những nét sượng sùng khi phải nghe lời nói này của Kim Tiêu. Nàng lườm Kim Tiêu rồi nói :

- Ngọc Lan nói Tống huynh là con mèo của Ngọc Lan hồi nào.

- Nàng không nói nhưng Tiêu nhìn thấy.

Ngọc Lan khoanh tay trước ngực chăm chăm nhìn Ngạn Kim Tiêu. Nàng gằn giọng nói thật chậm :

- Nếu như Ngọc Lan yêu Tống Thừa Ân huynh thì Ngạn Kim Tiêu đã mất mạng rồi.

Kim Tiêu hơi ngỡ ngàng với câu nói này của nàng.

Ngọc Lan đi về phía cửa biệt lầu, nàng hé mở nhìn ra ngoài.

Bên ngoài vắng lặng không bóng người nào. Nàng quay lại nói với Ngạn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu đi được rồi đó.

Kim Tiêu nhìn nàng :

- Kim Tiêu đa tạ Ngọc Lan đã cứu mạng, sau này có cơ hội Ngạn Kim Tiêu sẽ báo đáp.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu :

- Đừng có khách sáo như vậy. Chỉ cần Ngạn Kim Tiêu đừng làm phiền đến Đồng Ngọc Lan là được rồi.

- Chỉ có lần này thôi. Ngạn Kim Tiêu không dám làm phiền lần thứ hai.

Chàng ôm quyền xá Ngọc Lan rồi thả bước đi về phía cửa.

Ngọc Lan nói với theo Kim Tiêu :

- Kim Tiêu đừng đến Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu đó.

Kim Tiêu dừng bước quay lại :

- Nàng lại sợ Ngạn Kim Tiêu rơi vào tình huống khó xử như vừa rồi?

- Không phải.

- Vậy vì cái gì?

Ngọc Lan lưỡng lự rồi nói :

- Cục mỡ Mộng Di Hoa là của Đồng đại ca Ngọc Lan, đại ca rất yêu Mộng Di Hoa.

- Nếu huynh trưởng nàng yêu Mộng Di Hoa thì Kim Tiêu chỉ còn biết đứng từ xa ngắm nhìn giai nhân mà nhiều nước bọt.

- Kim Tiêu nói ghe khó lọt lỗ tai quá à.

- Một Ngạn Kim Tiêu vô danh tiểu tốt làm sao sánh được với huynh trưởng nàng, đành phải nói như thế thôi, xem ra Ngạn Kim Tiêu và nàng cùng một số phận, tìm mỡ cũng khó, tìm mèo cũng không xong.

- Người...

Kim Tiêu giả lả cười rồi nói :

- Đêm nay nàng suy ngẫm coi sẽ hiểu lời nói của Kim Tiêu không sai mà. Bảo trọng!

Kim Tiêu nói rồi lên ra khỏi biệt lầu.

Kim Tiêu đi rồi, Ngọc Lan còn lại một mình. Nàng lắc đầu nhăm nói :

- Ngạn Kim Tiêu, Ngọc Lan ghét người.

Nàng vào sảnh phòng, bộ trang phục của Kim Tiêu đập vào mắt nàng. Ngọc Lan bước đến. Nàng lục trong mớ trang phục, phát hiện ra chiếc khăn của Mộng Di Hoa.

Nàng vò chiếc khăn ướt sũng trong lòng bàn tay mình. Ngọc Lan nghĩ thầm :

- “Hóa ra là vậy. Kim Tiêu... Người đến “Đồng gia” làm gì chứ? Ngọc Lan ghét người”.

Hồi 16

Bí ẩn trùng trùng

Ngạn Kim Tiêu thả chân xuống giường. Chàng vừa chỗi tay ngồi lên thì chạm mặt ngay với Lão Ngoan Đồng Nhi. Trời vừa sáng tinh mơ, trong ánh sáng mình còn phủ sương, thế mà Lão Ngoan Đồng Nhi đã ngồi uống rượu một mình lão bung chén rượu dốc lên miệng uống cạn rồi đặt chén xuống bàn.

Lão lại nhìn Ngạn Kim Tiêu với ánh mắt tò mò.

Kim Tiêu bước đến bên lão :

- Con sâu rượu của lão huynh thức dậy sớm như vậy à?

Lão Ngoan Đồng Nhi chuốc rượu ra chén, giả lả nói :

- Ta đã thức lâu rồi, thức để canh cho người đó.

Lão đặt chén rượu xuống bàn nhìn Kim Tiêu.

- Đêm qua người đi đâu?

Kim Tiêu giả lả cười :

- Lão huynh hỏi đệ làm gì?

Kim Tiêu thuận tay bung chén rượu dốc vào miệng, rồi bước đến bên cửa sổ phun ra.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhíu mày :

- Rượu của ta để người súc miệng à?

- Kim Tiêu và lão huynh đã là người ở chung một nhà rồi.

Chàng quay lại bên bàn.

Lão Ngoan Đồng Nhi lại chuốc rượu tiếp ra chén. Lão vừa chuốc vừa nói :

- Đêm qua người đi đâu.

Không trả lời.

Đôi chân mày Lão Ngoan Đồng Nhi nhíu lại.

- Người không trả lời thì Lão Ngoan Đồng Nhi này cũng biết. Đêm hôm qua trong “Đồng phủ” có thích khách. Phải chăng gã thích khách làm náo động đêm hôm qua là Ngạn Kim Tiêu.

Lão Ngoan Đồng Nhi bung chén rượu uống cạn, rồi nhìn Kim Tiêu nhíu mày :

- Có đúng vậy không?

Chàng vừa cười vừa nói :

- Gã thích khách đột nhập vào Đồng phủ cũng có thể là lão huynh.

Chân diện lão nhíu lại :

- Sao lại là ta?

- Bởi đêm hôm qua, lão huynh cũng bỏ mặc xá mà đi. Lão huynh đi đâu?

Lão trở mắt nhìn Kim Tiêu :

- Người biết ta đi à?

- Tất nhiên. Ngạn Kim Tiêu thì có chỗ để đến, còn lão huynh không biết đi chỗ nào.

Về bối rối lộ ra mặt Lão Ngoan Đồng Nhi. Lão nhìn Kim Tiêu miễn cưỡng nói :

- Ta cũng có chỗ đến như người. Nhưng ta không đến Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu tìm mỹ nữ như Ngạn

Kim Tiêu.

- Hóa ra lão huynh đã biết Ngạn Kim Tiêu đến Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu tìm trang giai nhân sắc nước hương trời Mộng Di Hoa. Thế mà còn hỏi Ngạn Kim Tiêu. Vậy còn lão huynh đi đâu nào.

- Ô... ta đến chỗ của ta.

- Chỗ nào?

- Ta không nói với ngươi được. Tại sao Lão Ngoan Đồng Nhi phải nói với ngươi chứ.

- Nếu không nói, thì sau này đừng có hỏi Ngạn Kim Tiêu đi đâu đấy nhé. Tò mò vào việc của người khác không tốt đâu.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn thẳng vào mắt Ngạn Kim Tiêu.

- Ta thấy lạ nên mới hỏi :

- Lạ cái gì?

- Ta biết ngươi đến Nghinh Vân Vọng Nguyệt bởi bộ trang phục nữ nhân mà ngươi đem về còn lạ là chuyện khác.

- Chuyện gì nào?

- Ngạn Kim Tiêu chỉ là một môn khách bình thường của Đồng gia. Lão gượng cười nói tiếp :

- Nếu như không muốn nói ngươi chỉ là một kẻ du thủ du thực, nên mới bị lão Từ Quảng xếp vào ngụ trong mộc xá này với lão. Một kẻ tầm thường như vậy mà vẫn có thể vượt qua những vòng rào tường được canh phòng nghiêm ngặt, vào tận Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu kiến diện Mộng Di Hoa. Ái chà... thế mà còn được Mộng Di Hoa tài nhân cho mượn trang phục vận về nữa chứ.

Lão vuốt râu.

- Thật ra ngươi là ai?

- Chính vì thế mà lão huynh thấy lạ phải không?

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu :

- Làm sao không lạ chứ. Một người có võ công kỳ tuyệt cũng khó mà vào được Nghinh Vân Vọng Nguyệt, thế mà một hạ môn khách du thủ, du thực lại vào được.

Không lạ à. Chính vì thế ta thắc mắc và tò mò muốn biết ngươi là ai.

- Thì Ngạn Kim Tiêu là Ngạn Kim Tiêu. Còn tại sao Kim Tiêu vào Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu thì do lão huynh đó. Lão huynh nói cho Kim Tiêu biết trong Nghinh Vân Vọng Nguyệt là ai, do đó Kim Tiêu mới mò vào.

- Vậy làm cách nào ngươi vào được trong đó.

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Kim Tiêu vào được Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu bởi một môn công phu mà người võ lâm, hay đúng hơn là người như lão huynh không bao giờ luyện thành.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhíu mày :

- Đó là công phu gì?

- Ô... Ô... tên công phu đó là gì nhỉ.

- Ngươi dụng công phu đó mà ngươi không biết, công phu đó tên gì ư?

- Đề Kim Tiêu suy nghĩ đã.

- Ngươi phải suy nghĩ để nói ra...

Kim Tiêu gật đầu.

- Công phu đó khởi phát từ trái tim, khi nào tim của lão huynh đập thành thịch thì ngưỡng mộ trang giai nhân nào đó thì sẽ dụng được công phu của Ngạn Kim Tiêu. Cứ gọi công phu đó là Ngưỡng Mộ Tình Công.

Lão Ngoan Đồng Nhi buột miệng nói :

- Cái con khỉ... Lão Ngoan Đồng Nhi trối dậy mấy mươi năm trên võ lâm giang hồ chưa từng nghe đến công phu với cái tên quỷ quái “Ngưỡng Mộ Tình Công”.

- Hay... làm sao lão huynh nghe và biết được. “Ngưỡng Mộ Tình Công” là do Ngạn Kim Tiêu chế tác ra, lão huynh vừa mới gặp Ngạn Kim Tiêu lại chưa được Kim Tiêu truyền thụ thì sao biết được công phu “Ngưỡng Mộ Tình Công”.

Kim Tiêu thối lại một bộ nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi từ đầu đến chân. Chàng lắc đầu.

- Xem chừng Ngạn Kim Tiêu có muốn truyền thụ cho lão huynh võ công tối thượng ngưỡng mộ tình công e rằng lão huynh cũng không thụ giáo được.

- Tại sao?

- Lão huynh vừa già, vừa xấu còn đâu cảm xúc dạt dào của tuổi đôi mươi để luyện Ngưỡng mộ tình công. Thôi đi nhé... đừng có mộng tưởng mơ học “Ngưỡng Mộ Tình Công” của Ngạn Kim Tiêu.

- Ta biết người sẽ nói thế để lảng tránh thôi mà.

Lão bung chén rượu uống cạn rồi hỏi :

- Người có gặp Mộng Di Hoa không?

- Tất nhiên có gặp. Thậm chí Mộng Di Hoa còn tặng cho Kim Tiêu chiếc khăn tay của nàng.

- Thế ư?

- Lão huynh không tin à?

Vừa nói Kim Tiêu vừa bước đến sục sạo vào mớ trang phục mà Ngọc Lan cho chàng mượn. Kim Tiêu nhíu mày, chàng nhìn lại Lão Ngoan Đồng Nhi, Lão Ngoan Đồng Nhi nhíu mày.

- Người đừng nói ta lấy đồ của người đó.

Lão bung cả vò rượu đổ lên miệng tu luôn một hơi dài. Đặt vò rượu xuống bàn, Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn Kim Tiêu.

- Xem chừng lời nói của người khó tin rồi, làm gì có chiếc khăn của Mộng Di Hoa tặng cho người.

- Thật mà...

Kim Tiêu vuốt cằm nghĩ thầm :

- “Có lẽ mình đã để quên chiếc khăn của Mộng Di Hoa tại biệt lầu của Ngọc Lan rồi”.

Kim Tiêu nghĩ vậy liền chắc lưỡi.

Chàng nói với Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Lão huynh tin hay không tin thì tùy lão huynh. Sự thật thì vẫn là sự thật. Còn nếu lão huynh có gặp Mộng Di Hoa thì cứ hỏi nàng. Ái chà... mà lão huynh thì làm gì được tiếp kiến Mộng Di Hoa mà hỏi.

Mộng Di Hoa vừa thấy lão huynh thì đã cho người đuổi lão huynh rồi.

Lão Ngoan Đồng Nhi dốc vò rượu uống một hơi dài, rồi nhìn Ngạn Kim Tiêu nói :

- Ta nói cho Ngạn Kim Tiêu biết, không chừng ta chưa bị đuổi khỏi đây thì người đã bị đuổi trước rồi đó. Nếu người không bị người của “Đồng gia” đuổi đi thì ta cũng khuyên người hãy bỏ trốn khỏi đây trước khi quá muộn mà ân hận không kịp đây.

Kim Tiêu nhướn mày nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Tại sao Ngạn Kim Tiêu lại phải bỏ trốn?

- Bởi cái tội chưa được phép của “Đồng gia”, Ngạn Kim Tiêu đã dám mò vào Nghinh Vân Vọng Nguyệt lầu diện kiến thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của Đồng gia. Ngạn Kim Tiêu đã mạo phạm Đồng gia rồi, chắc chắn người sẽ bị trừng phạt.

Kim Tiêu nhíu mày, thở hắt ra một tiếng, rồi ôn nhu nói :

- Kim Tiêu mạo phạm Đồng gia thì đã mạo phạm rồi, lần này chỉ tò mò muốn biết trang giai nhân tuyệt sắc kia là ai thôi, có gì là mạo phạm. Mỹ nữ thì phải để cho nhiều người ngắm chứ, chẳng lẽ Đồng gia làm của riêng cho mình.

- Xem chừng người chẳng biết tục lệ gì của Đồng gia hết.

- Mới đến thì làm sao mà biết.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhíu mày nhìn Kim Tiêu.

- Nhập gia tùy tục... người đúng là gã khù khờ.

Kim Tiêu bật cười thành tiếng.

Chàng vừa cười vừa nói :

- Lù khù có ông gù hộ mạng.

- Cái con khỉ, miệng lưỡi của người giao hoạt, nói gì cũng được.

Kim Tiêu bước đến bên Lão Ngoan Đồng Nhi. Chàng trang trọng nói :

- Có chuyện này Kim Tiêu muốn nói với lão huynh.

Thấy vẻ mặt chàng trang trọng, Lão Ngoan Đồng Nhi cũng trang trọng theo.

Lão giả lả hỏi :

- Phải chăng ngươi đã có được trái tim của Mộng Di Hoa rồi?

- Chưa phải là chuyện mà Kim Tiêu quan trọng muốn nói với lão huynh. Nếu như Ngạn Kim Tiêu có gì với Mộng Di Hoa thì cũng không bao giờ thổ lộ với lão huynh đâu.

- Vậy Kim Tiêu muốn nói với ta chuyện gì?

Kim Tiêu nhíu mày suy nghĩ rồi nói :

- Chuyện giết người.

Chàng kéo Lão Ngoan Đồng Nhi đến bàn, Lão Ngoan Đồng Nhi dốc vò rượu tu luôn một hơi dài.

Chờ cho Lão Ngoan Đồng Nhi đặt vò rượu xuống bàn, Kim Tiêu mới hỏi :

- Lão huynh đã lưu ngụ ở “Đồng gia” năm năm trời, vậy lão huynh đánh giá lão Từ Quảng bậc gia như thế nào?

Lão Ngoan Đồng Nhi nhón mày vuốt râu :

- Ngươi muốn hỏi tại hạ về Từ lão bậc à?

Kim Tiêu gật đầu.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn chàng. Kim Tiêu từ tốn nói :

- Chuyện quan trọng mà Kim Tiêu sắp nói với lão huynh đây có liên quan đến Từ Quảng lão bậc trong Đồng gia, nhưng trước khi Kim Tiêu nói, muốn lão huynh nói rõ về Từ Quảng lão bậc.

Lão Ngoan Đồng Nhi dốc vò rượu tu một ngụm dài, Kim Tiêu giật lấy vò rượu ôm khư khư trước ngực.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhíu mày :

- Ngươi làm cái con khỉ gì vậy?

- Lão huynh chả nói mà đã uống hoài, đến khi lão huynh muốn nói gì thì đã ngã lăn ra ngáy như sấm rồi.

Lão huynh nói trước đi, rồi Kim Tiêu sẽ cho huynh uống thỏa thích.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu nhìn chàng :

- Chuyện có quan trọng không?

- Rất quan trọng.

- Ngươi chắc chứ?

- Chắc. Nếu không quan trọng Kim Tiêu chẳng thêm hỏi lão huynh làm gì.

- Được! Ta sẽ nói! Xét về bề ngoài, đúng là Từ Quảng lão bậc rất nguyên tắc, lại rất mực trung thành với Đồng gia. Lão nhất nhất làm theo tất cả những giới luật mà Đồng gia đặt ra. Nhưng thật ra Từ Quảng lão bậc cũng làm người tốt.

Kim Tiêu cau mày.

- Lão huynh cho Từ Quảng lão bậc là người tốt..

- Nếu không có Từ Quảng lão bậc thì chẳng có cái khu mộc xá dành cho bọn hàn nhân du thử du thực như ta và ngươi đâu. Chính nhờ Từ Quảng lão bậc mà Đồng gia mới lập ra khu vực này dành cho những hạng người như ta với ngươi. Thậm chí Từ Quảng còn tận tâm đến không cho bọn du thử du thực của chúng ta thiếu thốn nữa, ngươi nên mang ân lão Từ thì đúng hơn.

Kim Tiêu nhíu mày đứng lên.

Chàng nhìn chăm chăm Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Kim Tiêu còn một câu hỏi này nữa, muốn hỏi lão huynh.

- Ngươi hỏi gì nữa?

- Kim Tiêu cũng hỏi về Từ Quảng gia.

- Ta đã trả lời ngươi rồi... không tin lời của ta ư, nếu không tin thì mai mốt ngươi đừng hỏi gì, Lão Ngoan Đồng Nhi sống trong mộc xá này từng ấy thời gian đủ biết từng người trong Đồng gia và kể cả bọn môn khách hữu danh vô thực kia nữa đó.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Ngạn Kim Tiêu không tin lão huynh thì tin ai. Chúng ta là người ở chung một nhà mà.

- Thế ngươi muốn hỏi gì?

- Kim Tiêu muốn biết võ công của lão bậc Từ Quảng.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhíu mày nhìn chàng.

- Ngươi có vẻ quan trọng quá vậy.

- Chuyện Kim Tiêu sắp nói với lão huynh rất quan trọng.

- Nếu vậy ta sẽ nói, trong Đồng gia bất cứ người nào cũng có võ công cao siêu kỳ tuyệt. Ngay như tiểu thư Đồng Ngọc Lan cũng là trang anh thư mà người trong võ lâm phải nể mặt. Ta không nói đến bọn môn khách của Đồng gia.

- Kim Tiêu cũng không hỏi về Ngọc Lan tiểu thư và bọn môn khách của Đồng gia.

Kim Tiêu hỏi về Từ Quảng lão bộc.

- Nếu nói về võ công, Lão Ngoan Đồng Nhi này dám khẳng định với người trong Đồng gia có hai người không biết võ công. Không biết một chút gì về võ công, đó là đại ca của Đồng Ngọc Lan tiểu thư, Đồng Kỳ Thượng đại thiếu gia, người thứ hai chính là lão Từ Quảng bộc nhân.

Mặt Kim Tiêu đành lại.

- Lão huynh khẳng định chứ?

- Ta khẳng định và đoán chắc với người đó.

- Quái lạ thật.

- Cái gì là quái lạ?

Kim Tiêu nheo mày. Chàng nghĩ đến chuyện hồi đêm. Mặc dù chàng sử dụng “Bách Bộ Hư Tướng”, một bộ pháp tuyệt kỹ của Giác Chân đại sư, có thể sánh ngang Lãng ba hư bộ, thậm chí còn hỏa diệu hơn, thế mà lão Từ Quảng vẫn bám theo chàng như hình với bóng, nếu như lão Từ Quảng không có võ công làm sao bám theo chàng được.

Thấy Kim Tiêu có vẻ trầm mặc Lão Ngoan Đồng Nhi hỏi :

- Chuyện gì liên can đến Từ Quảng lão bộc mà người quan trọng quá vậy, có thể nói cho ta biết được không.

Kim Tiêu nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi nghĩ thầm :

- “Nếu mình thổ lộ chuyện hồi đêm với Lão Ngoan Đồng Nhi chưa chắc lão đã tin lời nói của mình, lão đã khẳng định Từ Quảng lão bộc không có võ công thì câu chuyện mình muốn thổ lộ với lão, làm sao lão có thể tin vào lời của mình được”.

Kim Tiêu thở hắt ra nhưng gương mặt cười.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu :

- Ngạn Kim Tiêu, người cười cái gì, xem chừng người muốn giấu ta điều gì phải không, thật ra chuyện liên quan đến Từ Quảng lão bộc là chuyện gì.

- Ồ...

Lão Ngoan Đồng Nhi trang trọng cướp lời chàng :

- Người phải nói.

Kim Tiêu lưỡng lự rồi nói :

- Vì... vì... Lão Từ Quảng muốn tranh tình với Ngạn Kim Tiêu.

Chàng vừa thốt dứt lời thì Lão Ngoan Đồng Nhi gắt giọng nạt ngang :

- Cái con khi. Lão Từ đã ngoài thất tuần mà tranh tình với người.

Kim Tiêu nhún vai :

- Tin hay không tin thì tùy lão huynh.

Có tiếng gõ cửa, Lão Ngoan Đồng Nhi và Kim Tiêu nhìn nhau.

Lão Ngoan Đồng Nhi nói :

- Ai?

- Lão phu đây.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn Kim Tiêu :

- Người vừa nhắc đến lão Từ Quảng thì lão lại đến sớm như vậy.

Lão nói dứt câu không quên quăng cho Kim Tiêu một cái liếc mắt rồi bước ra mở cửa mộc xá. Lão Từ Quảng hai tay ôm hai vò rượu, khệ nệ bước vào lão đặt vò rượu xuống bàn nhìn Ngạn Kim Tiêu và Lão Ngoan Đồng Nhi từ tốn nói.

- Lão đem rượu đến cho Lão Ngoan Đồng Nhi và Ngạn cò công tử.

Lão Từ Quảng nhìn Ngạn Kim Tiêu :

- Công tử ngủ trong mộc xá này được chứ?

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ :

- Văn bồi thấy rất thoải mái à?

Lão Từ Quảng vuốt râu :

- Thế thì tốt. Lão đưa đến cho Lão Ngoan Đồng Nhi và Ngạn công tử hai vò Thiên Nữ Nhi Hồng để hai người thưởng lãm, nếu ở ngoài kia hai vị không có được hảo tửu Thiên Nữ Nhi Hồng đâu.

Kim Tiêu nhìn lão nghĩ thầm :

- “Nếu ở ngoài kia Kim Tiêu không chỉ có Thiên Nữ Nhi Hồng mà còn có cả Vương tửu để uống nữa. Tại lão không biết Ngạn Kim Tiêu”.

Chàng vừa nghĩ vừa quan sát chân diện lẫn đôi thủ pháp của lão Từ.

Một khuôn mặt đôn hậu một làn da nhăn nheo chẳng biểu hiện gì của một đại cao thủ với nội lực thượng thừa, lão Từ Quảng nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Khi nào hết rượu, lão Từ sẽ đem đến cho lão huynh.

Lão ôm quyền nói :

- Lão cáo từ... hai người cứ tự nhiên.

Lão từ toan dậm bước thì Lão Ngoan Đồng Nhi cản lại :

- Từ lão huynh... lão có điều muốn hỏi lão huynh.

Lão Từ Quảng quay lại :

- Lão Ngoan Đồng Nhi muốn hỏi lão điều gì?

Lão Ngoan Đồng Nhi chưa kịp lên tiếng thì Ngạn Kim Tiêu cướp lời.

- Văn bồi và Lão Ngoan Đồng Nhi vừa bàn về tiền bồi. Lão Ngoan Đồng Nhi nói tiền bồi là người không có võ công, nhưng văn bồi nghĩ khác, vì người của Đồng gia cũng có võ công kỳ tuyệt cả.

Lão Từ vuốt râu nhìn Kim Tiêu nói :

- Ngạn công tử nói đúng nhưng chỉ đúng một phần thôi. Người của Đồng gia ai cũng có võ công cao siêu kỳ tuyệt, nhưng chỉ có lão phu và Đồng Kỳ Thượng đại công tử là không có võ công. Đồng Kỳ Thượng đại thiếu gia thì ham thích văn thơ, còn lão thì là kẻ bất tài vô dụng.

Kim Tiêu gượng cười :

- Tại tiền bồi khiêm tốn không muốn bộc lộ mình.

- Sự thật là như vậy đó. Trong Đồng gia ai cũng biết, chứ không cần lão phải khiêm tốn.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn Kim Tiêu, rồi quay lại lão Từ Quảng.

- Lão huynh có phải là tình địch của Ngạn Kim Tiêu không.

Lão Từ trở mặt nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi rồi vuốt râu cười thành tiếng. Lão vừa cười vừa lắc đầu.

- Lão Ngoan Đồng Nhi bốn cột lão đó à. ở cái tuổi thất thập cổ lai hy gần đất xa trời mà là tình địch của Ngạn công tử. Với tuổi tác này mà lão còn yêu ư. Lão không muốn người của “Đồng gia” cười và những môn khách cười lão. Với lại lão đã không còn tư tình từ rất lâu rồi.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn Kim Tiêu :

- Ngạn Kim Tiêu người nghe rồi chứ?

Kim Tiêu ngưng ngưng. Chàng miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu chưa nói hết ý thì lão huynh hỏi nên lão huynh hiểu lầm Ngạn Kim Tiêu.

- Người nói cái gì mà ta hiểu lầm.

- Kim Tiêu nói, nếu như Từ lão tiền bồi còn trẻ tuổi như Kim Tiêu, thì người sẽ là tình địch của Kim Tiêu, lão huynh thấy đó, mặc dù tuổi đã cao nhưng trong Từ tiền bồi vẫn có nét phong lưu của tuổi thanh xuân.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhú mày, há hốc miệng, mãi một lúc mới thốt ra lời :

- Người... cái lưỡi người đúng là lưỡi không xương cái gì cũng tráo trở được.

- Nếu lưỡi có xương thì lão huynh lẫn Kim Tiêu đều nói ngọng cả rồi.

Kim Tiêu nhìn lại lão Từ Quảng, giả lả nói :

- Văn bồi đa tạ tiền bồi đã tặng hai vò rượu ngon.

- Không có gì, có còn gì cứ nói lão phu, cáo từ.

Lão Từ Quảng quay bước đi ra cửa, Kim Tiêu đi theo. Chàng nhìn sau lưng lão Từ Quảng để quan sát từng bước của lão. Lưng lão Từ đã còm xuống và những bước chân khá chậm chạp.

Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Không thể nào như vậy được. Mới hồi hôm lão khác, bây giờ lão khác”.

Cùng với ý nghĩ đó chàng sức nghiệm ra mà buột miệng nói :

- Sát Thủ Vô Diện. Chẳng lẽ cái gã sát thủ máu lạnh đó có mặt ở đây.

Kim Tiêu quay vào trong mộc xá nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi đang chuốc rượu ra chén.

- Lão huynh, Kim Tiêu muốn hỏi...

Lão Ngoan Đồng Nhi khoát tay :

- Đừng hỏi gì nữa. Bất cứ câu hỏi nào của ngươi, Ngoan Đồng Nhi cũng không có câu trả lời.

Kim Tiêu gượng cười, chống tay lên bàn.

- Lão huynh đừng giận mà... dù sao Kim Tiêu và huynh cũng là người ở chung một nhà.

Lão Ngoan Đồng Nhi gất giọng nạt ngang :

- Không là không. Ngươi muốn biết gì thì tự đi tìm người của Đồng gia mà hỏi.

Chân diện của Ngạn Kim Tiêu đánh lại. Bất ngờ, chàng thộp lấy hai vò rượu Thiên Nữ Nhi Hồng.

Lão Ngoan Đồng Nhi mở to mắt hết cỡ nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Ngươi làm gì vậy?

- Lão huynh muốn uống rượu không?

- Sao ngươi hỏi ta câu đó. Ngươi biết ta là con sâu rượu mà.

- Vậy lão huynh phải trả lời Ngạn Kim Tiêu câu hỏi này, nếu không hai vò rượu Thiên Nữ Nhi Hồng sẽ vỡ tan, chẳng còn giọt nào cho huynh hầu phục con sâu rượu trong bụng của huynh đâu.

- Ngươi định ép ta đó à?

- Kim Tiêu luôn có cách để bức ép người khác mà.

Lão Ngoan Đồng Nhi trừng trừng nhìn chàng. Kim Tiêu mỉm cười :

- Lão huynh đừng nhìn Kim Tiêu bằng ánh mắt đó.

Lão Ngoan Đồng Nhi cúi mặt nhìn xuống. Lão lí nhí nói :

- Kim Tiêu muốn biết trong “Đồng gia” ai là người có võ công cao thâm nhất.

- Ngạn Kim Tiêu. Ngươi hỏi để làm gì.

- Lão huynh chỉ nên trả lời thôi đừng có hỏi nếu muốn uống hai vò rượu Thiên Nữ Nhi Hồng này.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn Kim Tiêu, từ tốn nói :

- Trong “Đồng gia” ai cũng là người có võ công cao thâm cả, nhưng người có võ công cao thâm hơn tất cả chính là “Đồng Thừa Tự”.

- Đồng Thừa Tự. Vậy còn trong hàng môn khách của Đồng gia.

- Ngạn Kim Tiêu, ngươi nghĩ ta là vạn sự thông, biết tất cả chắc.

Vừa nói Lão Ngoan Đồng Nhi vừa nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Thôi được, ta cũng cho ngươi câu trả lời này. Trong những môn khách của Đồng gia thì chỉ có những môn khách thuộc hàng thượng nhân, ngự trong dãy biệt lâu ở hướng tây là những đại cao thủ của võ lâm. Trong dãy biệt lâu đó có tất cả mười người, trong mười người đó có hai người đáng gọi là đệ nhất cao thủ trong môn khách của Đồng gia.

Kim Tiêu buột miệng hỏi :

- Ai?

- Lão gù Thất Thành Nhân với ngoại hiệu Hoạt Hồn sứ giả. Người thứ hai là La Sát Ngọc Nữ Nghiêm Thực.

Kim Tiêu đặt hai vò rượu xuống bàn, Lão Ngoan Đồng Nhi nói :

- Ngạn Kim Tiêu. Thật ra đã có chuyện gì xảy ra mà ngươi muốn giấu. Ngươi không tin vào Lão Ngoan Đồng Nhi này à?

- Không phải không tin Ngoan lão huynh, nhưng chẳng có chuyện gì bí mật để nói cả, thì biết nói gì.

Chàng vừa nói hết câu thì nghe những bước chân rậm rạp hướng về phía mộc xá.

Lão Ngoan Đồng Nhi như cũng nghe được những bước chân này, lão ôm lấy một vò rượu, chui tọt xuống gầm giường, lão Ngoan nói với Kim Tiêu.

- Lão phu không muốn sinh chuyện như ngươi đâu.

Hồi 17

Thượng vân nghinh phong

Năm gã võ phu đều vận trang phục của Đồng gia xuất hiện đứng ngoài cửa mộc xá. Kim Tiêu liếc về phía gậm giường. Lão Ngoan Đồng Nhi cất tiếng ngáy như sấm, rõ ràng Lão Ngoan Đồng Nhi muốn dùng tiếng ngáy này với những gã võ phu kia, lão hoàn toàn không hề can dự bất cứ chuyện gì sắp xảy ra tại đây.

Một gã võ phu bước vào mộc xá.

Kim Tiêu buộc phải ôm quyền, từ tốn nói :

- Đồng gia muốn chỉ giáo tại hạ điều gì?

Y nhìn Ngạn Kim Tiêu từ đầu đến chân bằng ánh mắt tò mò và quan sát chàng rồi nhặt nhẹo nói :

- Tại hạ là Mộ Linh, võ phu của Đồng gia.

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ :

- Tại hạ rất hân hạnh được biết Mộ huynh Mộ Linh nhìn chàng nhặt nhẹo nói :

- Ngạn công tử không cần khách sáo.

- Tại hạ đâu có khách sáo. Chẳng hay Mộ huynh đến mộc xá có chuyện gì?

- Công tử là Ngạn Kim Tiêu.

- Tại hạ chính là Ngạn Kim Tiêu.

Mộ Linh thả tay xuống, gằn giọng nói :

- Tại hạ thừa lệnh của Đồng gia đến đuổi công tử ra khỏi lãnh địa Đồng gia. Công tử không được quyền lưu lại đây một thời khắc nào, sau khi rời khỏi Đồng gia, Ngạn cô tử cũng không được quay lại. Nếu công tử một lần nữa xâm nhập lãnh địa của “Đồng gia” đừng trách Đồng gia phải phá lệ chiêu hiền đãi sĩ.

Kim Tiêu quá đỗi ngạc nhiên với lời nói của Mộ Linh. Chàng miễn cưỡng hỏi :

- Tại hạ bị đuổi ra khỏi lãnh địa Đồng gia à?

- Không sai.

Kim Tiêu thở hắt ra một tiếng, rồi nói :

- Khu vực mộc xá này dành cho những kẻ du thực, hàn vi lỡ vận tá túc, những người lưu chân ở đây đều chưa được Đồng gia xem là môn khách. Tại sao Kim Tiêu lại bị đuổi ra khỏi đây. Đồng gia xem thường Ngạn Kim Tiêu quá.

- Ngạn Kim Tiêu quá đáng đó.

Chàng trang trọng hỏi :

- Vậy ai đã ra lệnh cho Mộ huynh đuổi tại hạ?

- Công tử không cần biết mà chỉ nên rời khỏi đây. Đi theo Mộ mỗ ra khỏi lãnh địa Đồng gia.

Kim Tiêu đỏ mặt thẹn thùng bởi sự xua đuổi của Mộ Linh.

Chàng bất giác tức giận nạt ngang :

- Mộ các hạ cho tại hạ biết, ai muốn đuổi tại hạ. Bao nhiêu người khác không đuổi mà chỉ đuổi mỗi một mình Ngạn Kim Tiêu. Điều này thật không đúng với những gì thiên hạ truyền tụng về Đồng gia. Cho dù Ngạn Kim Tiêu có là kẻ du thử du thực, vô danh tiểu tốt, vẫn là con người kia mà. Sao Đồng gia xem

thường tại hạ như vậy.

- Ngạn công tử đừng hỏi nhiều, mau theo Mộ mỗ rười khỏi lãnh địa Đồng gia.
- Hê... Muốn đuổi tại hạ đi cũng phải cho tại hạ biết ai ra lệnh cho Mộ các hạ đuổi tạ hạ chứ.
- Ngạn công tử không cần biết.

Đôi chân mày Kim Tiêu nhíu lại :

- Tại hạ không biết người ra lệnh cho Mộ các hạ thì tại hạ sẽ không đi đâu cả.
- Ngạn công tử không đi.

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng, không đi đâu cả. Tại hạ nghĩ, sợ Mộ huynh không ưa gì Ngạn Kim Tiêu nên làm càn.
- Mộ Lĩnh đuổi Ngạn công tử khỏi Đồng gia thì sao nào?

Kim Tiêu nhìn Mộ Lĩnh chàng điểm nụ cười hóm hỉnh rồi từ tốn nói :

- Nếu như Mộ các hạ đuổi Ngạn Kim Tiêu thì có một lý do mà tại hạ không bao giờ rời khỏi đây.

Mộ Lĩnh gằn giọng nói :

- Lý do gì?
- Mộ các hạ không có quyền đuổi Ngạn Kim Tiêu.
- Người nói Mộ mỗ không có quyền ư?

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng.

Chàng khoanh tay trước ngực, nhìn Mộ Lĩnh, bằng ánh mắt khinh khỉnh rồi nói tiếp :

- Trong Đồng gia, Mộ túc hạ chỉ là một võ phu, đã là võ phu thì chỉ thừa hành mệnh lệnh của người khác chứ không được quyền ra lệnh cho người khác phải nghe theo.

- Mộ Lĩnh đánh mặt :

- Người nói thế có ý gì?

- Từ trước đến nay có gã võ phu nào phán lệnh chưa. Cho dù Ngạn Kim Tiêu có là hạ môn khách của Đồng gia, thì vẫn là khách của Đồng gia. Đã là khách của Đồng gia, tất đã hơn Mộ huynh một bậc, vậy chỉ có chủ nhân mới đuổi được khách, chứ không thể bọn võ phu đuổi được Ngạn Kim Tiêu.

Hai hàm răng của Mộ Lĩnh nghiến lại. Kim Tiêu mỉm cười, nhướn mày nói tiếp :

- Nếu như Mộ huynh muốn Ngạn Kim Tiêu rời khỏi đây, chắc phải thỉnh cầu đến Đồng đại công tử, hoặc Đồng Ngọc Lan tiểu thư hoặc người nào đó họ Đồng. Còn như Mộ huynh nghiến răng, đánh mặt, không chừng chính Mộ Lĩnh sẽ đem tiếng xấu cho Đồng gia đó.

Mộ Lĩnh rít giọng, gằn từng tiếng :

- Một lần nữa, Mộ mỗ hỏi người có rời khỏi lãnh địa của Đồng phủ hay không?
- Huynh không sợ Ngạn Kim Tiêu gieo tiếng xấu cho Đồng gia à. Trên giang hồ Đồng gia được mọi người trọng thị và nể trọng bởi gia huy rất nghi nghiêm. Người của Đồng gia lại lịch thiệp. Nay Mộ huynh ngang tàn đuổi Ngạn Kim Tiêu, sẽ đem tiếng xấu cho Đồng gia đó, huống chi người huynh đuổi còn là bằng hữu của Đồng Ngọc Lan tiểu thư.
- Mộ mỗ không cần nghe giải bày, ta hỏi lại một lần nữa, người có chịu rời khỏi đây không?

Kim Tiêu nhướn mày nạt ngang :

- Không! Tại hạ còn chưa uống hết hai vò rượu Thiên nữ nhi hồng mà Từ lão bộc đem đến thì làm sao đi được. Từ Quảng tiên bồi thân phận còn hơn Mộ Lĩnh huynh, thế mà chưa đuổi Ngạn Kim Tiêu, chẳng lẽ một gã võ phu như huynh lại đuổi Ngại Kim Tiêu được sao.
- Mộ mỗ phải dụng đến vũ lực để tống khứ người ra khỏi đây.

Miệng thì nói, Mộ Lĩnh vừa lách bộ bước tới võ thẳm hai đạo phách không chường chia làm hai, thượng và trung công kích Ngạn Kim Tiêu.

Chường phách chưa chạm đến chàng thì Kim Tiêu đã thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” lòn ra sau lưng Mộ Lĩnh.

Chường khí của họ Mộ vỗ đến chiếc giường.

Chát...

Chiếc giường tre bị đánh bật đi vào vách mộc xá.

Mặc dù chiếc giường văng đi nhưng Lão Ngoan Đồng Nhi vẫn nằm dưới sàn gạch ngáy phò phò như

không có chuyện gì, hoặc là lão đã quá say nên chẳng còn nhận thức được bất cứ chuyện gì đang xảy ra. Hai tay lão vẫn ôm hai vò rượu Thiên nữ nhi hồng gác chân ngửa mặt nhìn lên mái mộc xá, miệng há to cất tiếng ngáy đều đều.

Bộ pháp “Bách Bộ Hư Tướng” của Ngạn Kim Tiêu thi triển khiến cho Mộ Linh vừa ngơ ngác vừa sững sờ.

Y buột miệng thốt :

- Y...

Y thốt ra tiếng ngạc nhiên đó bởi không thấy Ngạn Kim Tiêu trước mặt mình. Mộ Linh ngơ ngẩn nói :

- Người ở đâu?

Kim Tiêu đứng ngay sau lưng Mộ Linh, từ tốn nói :

- Tại hạ đang ở sau lưng huynh đây.

Nghe tiếng Kim Tiêu cất lên ngay lưng mình, Mộ Linh giật thót bụng. Y quay ngoắc lại, toan phát tác một chiêu nữa, nhưng tịnh huyết đã bị Kim Tiêu điểm rồi.

Mộ Linh đứng thừ ra.

- Người...

- Người cái con khỉ, Kim Tiêu đã nói rồi, Mộ võ phu chưa đủ bản lĩnh đuổi Ngạn công tử mà.

Sắc diện Mộ Linh đỏ rần. Y vừa thẹn vừa giận nhưng chẳng biết dùng lời nào để nói với Kim Tiêu trong tình huống này.

Tức quá, Mộ Linh nói bừa :

- Người muốn chống lại Đồng gia?

- Tại hạ đâu có chống lại Đồng gia mà chỉ chống lại Mộ Linh huynh mà thôi.

Muốn đuổi Ngạn Kim Tiêu, Mộ huynh phải mời Đồng gia chỉ đến mới được. Mặc dù là hạ môn khách, nhưng Kim Tiêu rất khó tính đó.

Mộ Linh im lặng, nhưng sắc diện thì biến dần qua sắc màu tím nhạt.

Y rít lên :

- Các người còn đứng đó.

Lời của Mộ Linh đánh động bốn người kia. Tất cả đồng loạt rút binh khí. Cả bốn người toan xông vào mộc xá nhưng một giọng nói thanh tao cất lên :

- Dừng tay.

Kim Tiêu nghe giọng nói đó liền quay lại, chàng không khỏi bàng hoàng và bất ngờ khi thấy Mộng Di Hoa. Nàng không chỉ đến một mình mà còn có cả Đồng Kỹ Thượng.

Kim Tiêu không biết mặt Đồng Kỹ Thượng nhưng thấy trang phục lẫn dung mạo cũng ngỡ ngàng đoán ra.

Chàng quay lại nói nhỏ với Mộ Linh :

- Những người này mới có quyền đuổi tại hạ đi.

Vừa nói Kim Tiêu vừa điểm chỉ giải huyết cho Mộ Linh. Không màng đến lời Kim Tiêu, Mộ Linh được giải huyết liền quì xuống ngay, cúi đầu từ tốn nói :

- Gia nô khấu đầu đại công tử và quý nương.

Mộng Di Hoa khoát tay :

- Người rời khỏi đây đi.

Đồng Kỹ Thượng nhìn Mộ Linh khẽ gật đầu :

- Lui ra đi.

- Gia nô cáo lui.

Mộ Linh rời ngay khỏi mộc xá cùng bốn người kia.

Kim Tiêu nhìn Đồng Kỹ Thượng và Mộng Di Hoa ôm quyền thủ lễ :

- Kim Tiêu mạo phạm khuấy động nơi đây, rất mong đại công tử và quý tiểu thư miễn thứ.

Di Hoa nhìn Ngạn Kim Tiêu điểm nụ cười mỉm, nụ cười của nàng rất tươi không một phút biểu hiện gì có ác cảm với Kim Tiêu.

Kỹ Thượng nhìn Kim Tiêu, y ôm quyền đáp lễ :

- Hây... Ngạn Kim Tiêu đừng thủ như vậy. Xét cho cùng chính Đồng Kỹ Thượng mới là người thất lễ với Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu càng ngạc nhiên với câu nhả nhặn này của Đồng Kỹ Thượng.

Kim Tiêu miễn cưỡng nói :

- Đồng huynh đâu có làm gì để Kim Tiêu gọi là thất lễ với mình.

Kỹ Thượng vỗ vai Kim Tiêu :

- Sao? Kỹ Thượng nói mình thất lễ với Kim Tiêu, Kim Tiêu không đồng ý à?

- Kim Tiêu không khỏi áy náy khi nghe lời nói này của Đồng huynh.

Kỹ Thượng nhìn Kim Tiêu ôn nhu nói :

- Kim Tiêu áy náy thì Đồng Kỹ Thượng này càng áy náy hơn. Kỹ Thượng là bằng hữu của Tổng Thừa Ân, Kim Tiêu lại là hảo đệ của Thừa Ân. Kim Tiêu vô hình là hảo đệ của Đồng Kỹ Thượng. Chỉ vì lão Từ không biết, nên mới xếp cho Kim Tiêu lưu bước tại mộc xá này, nếu như Kỹ Thượng biết, thì đã sắp cho Ngạn Kim Tiêu ở khu dành riêng cho những thượng môn khách của Đồng gia rồi. Để Kim Tiêu trong gian mộc xá này Đồng Kỹ Thượng vô hình trung đã thất lễ với Tổng Thừa Ân. Ta không áy náy sao được.

- Nghe Đồng gia nói, Kim Tiêu hồ thẹn vô cùng mới đây thôi, Mộ Linh võ phu vừa mời đuổi Ngạn Kim Tiêu. Giờ thì trái ngược lại, Kim Tiêu không biết làm sao nữa.

- Kim Tiêu đừng trách Mộ Linh. Y cũng đâu có biết Kim Tiêu. Miễn thứ cho y đi nhé.

- Kim Tiêu nào dám bắt lỗi Đồng gia. Kim Tiêu chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt thôi mà.

Kim Tiêu nhìn qua Mộng Di Hoa.

Nàng nở nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu ban cho chàng.

Tiếp nhận nụ cười của Mộng Di Hoa, Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Chắc hẳn Mộng Di Hoa đã sai Đồng Kỹ Thượng đến gặp mình, Kỹ Thượng đúng là say mê nhan sắc của Di Hoa, nên luôn nghe theo lời nàng”.

Kỹ Thượng nhìn Kim Tiêu :

- Hây... Kim Tiêu đừng nói vậy. Ta không hề xem Kim Tiêu là hạng người vô danh tiểu tốt đâu. Nếu Kim Tiêu là hạng người vô danh tiểu tốt thì không bao giờ là hảo huynh đệ với Tiêu Diện khách Tổng Thừa Ân. Còn như bắt tội Ngạn Kim Tiêu, thì chỉ có một người duy nhất bắt tội Ngạn Kim Tiêu, đó là xá muội của ta, Đồng Ngọc Lan.

Nghe Kỹ Thượng thốt ra câu nói này, Kim Tiêu không khỏi sượng sùng.

Kim Tiêu mỉm cười nói :

- Kim Tiêu biết mình đã lỡ mạo phạm đến Ngọc Lan tiểu thư, nhưng chắc chắn Ngọc Lan hiểu cho Kim Tiêu.

- Ngọc Lan không trách Ngạn Kim Tiêu thì đâu còn ai trách được Kim Tiêu. Kỹ Thượng nhìn chàng.

Từ lúc Kỹ Thượng và Mộng Di Hoa đến, Lão Ngoan Đồng Nhi không còn cất tiếng ngáy nữa.

Kỹ Thượng nói :

- Nếu Kim Tiêu xem ta là bằng hữu như Tổng Thừa Ân, ta muốn Ngạn Kim Tiêu đến ngự tại tòa biệt lầu thượng môn khách.

Kim Tiêu nhìn Kỹ Thượng :

- Kim Tiêu thấy ở đây cũng được mà, không dám làm phiền đến huynh.

Kỹ Thượng lắc đầu :

- Hây... để Kim Tiêu ở đây ta áy náy lắm. Ta làm sao nói với Tổng Thừa Ân đây.

Kỹ Thượng chợt bật cười :

- Ta hiểu rồi, có lẽ Kim Tiêu đã có thêm bằng hữu nên muốn lưu lại đây phải không?

Y nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Nếu như lão ăn mày Ngoan Đồng Nhi là bằng hữu của Kim Tiêu. Hai người vẫn có thể ở lại bên nhau trong biệt lầu thượng môn khách kia mà.

Lão Ngoan Đồng Nhi ngồi nhồm lên.

Lão dụi mắt vờ đã tỉnh cơn say, nhìn Đồng Kỹ Thượng và Mộng Di Hoa.

Lão Ngoan Đồng Nhi lắc đầu như không tin vào mắt mình, mãi một lúc mới nói :

- Lão bản cùng cơ hàn Ngoan Đồng Nhi không biết đại công tử và quý tiểu thư quá vãng, rất mong hai người miễn thứ cho Lão Ngoan Đồng Nhi.

Kỹ Thượng nhìn lão :

- Bồn công tử không bắt lỗi Lão Ngoan Đồng Nhi đâu.

- Đa tạ... Đa tạ...

Lão Ngoan Đồng Nhi bưng cái ghế bước đến đặt bên cạnh Đồng Kỹ Thượng và Mộng Di Hoa :

- Lão phu mời nhị vị ngồi.

- Lão Ngoan Đồng Nhi không nên khách sáo như vậy.

Kỹ Thượng nhìn Kim Tiêu, rồi quay lại Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Lão ăn mày, nếu như Kim Tiêu đến biệt lâu cho thượng môn khách, lão có đến cùng ở với Kim Tiêu không.

Lão Ngoan Đồng Nhi khoát tay :

- Không không... lão không xứng đáng đâu. Với lại lão đã lưu bước tại mộc xá này năm năm rồi, cũng đã quen không muốn đi đâu cả.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn Kim Tiêu.

- Lão Ngoan Đồng Nhi không ngờ Ngạn công tử là là bằng hữu của đại công tử, nếu lão có gì thất lễ mong Ngạn công tử bỏ qua cho.

Kim Tiêu nhú mày nhìn lão :

- Kim Tiêu bắt lỗi lão huynh hồi nào?

Chàng nhìn lại Đồng Kỹ Thượng :

- Đồng huynh, Kim Tiêu cũng ở đây quen rồi. Với lại có Lão Ngoan Đồng Nhi đối ẩm, Kim Tiêu sẽ ở lại đây.

- Kim Tiêu đừng khách sáo như vậy.

- Đề thích Lão Ngoan Đồng Nhi ở chung, ta sẵn sàng bồi tiếp cả hai người.

- Lão Ngoan Đồng Nhi hồi hải nói :

- Lão ăn mày xin được ở lại đây à?

Kim Tiêu nhìn Kỹ Thượng.

Hai người nhìn nhau, Kỹ Thượng từ tốn nói :

- Thôi được. Nếu Ngạn Kim Tiêu thích ở đây ta cũng không ép Kim Tiêu. Còn nếu như Kim Tiêu thích vào biệt lâu thượng môn khách, lúc nào biệt lâu cũng mở cửa đón Kim Tiêu.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Đa tạ Đồng huynh.

- Ta chỉ sợ Tổng Thừa Ân trách ta không lo chu toàn cho Ngạn Kim Tiêu.

- Nếu Ngạn Kim Tiêu gặp Tổng huynh sẽ nói cho huynh ấy hiểu mà. Kim Tiêu không ngờ mình lại được huynh ưu ái như vậy.

Kỹ Thượng mỉm cười. Y lấy một tấm mộc bài với những hoa văn cực kỳ tinh tế đặt vào tay Kim Tiêu.

- Kim Tiêu, đây là mộc bài của ta. Đề hãy giữ lấy, có tấm mộc bài này Kim Tiêu được quyền ra vào mọi nơi trong Đồng phủ mà không một người nào ngăn cản. Nếu như Kim Tiêu thích đến biệt lâu của Đồng huynh đề đối ẩm, ngâm thơ, ta rất sẵn lòng tiếp Kim Tiêu.

Mộng Di Hoa nhìn Kim Tiêu điểm nụ cười với vẻ hoan hỷ vô cùng. Kim Tiêu liếc trộm nàng. Kỹ Thượng cười khẩy rồi nói :

- Kim Tiêu được đi khắp mọi nơi trong Đồng phủ, nhưng có một nơi Kim Tiêu đừng đến.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn sang Đồng Kỹ Thượng.

Kim Tiêu ôm quyền nói :

- Đồng đại ca chỉ giáo.

- Nơi người đừng đến là biệt lâu của Đồng Ngọc Lan đó, xem chừng xá muội của ta công thích Kim Tiêu đâu.

Kim Tiêu khẽ gật đầu :

- Kim Tiêu sẽ nghe lời huynh.

Di Hoa nhìn chàng rồi quay lại Đồng Kỹ Thượng.

- Đồng công tử chúng ta rời khỏi đây được rồi.

Kỹ Thượng gật đầu. Nhìn Ngạn Kim Tiêu, Kỹ Thượng nói :

- Nếu như đề có cao hứng, hãy đến biệt lâu của huynh đối ẩm ngâm thơ.

- Huynh có nhã ý đó tại sao đệ lại không đến chứ. Nhất định Ngạn Kim Tiêu sẽ đến.

Di Hoa từ tốn nói :

- Hai người mới gặp nhau, xem ra đã rất tâm đắc rồi đó.

Mộng Di Hoa nói rồi điểm nụ cười mỉm với Ngạn Kim Tiêu. Nàng quay lại nói với Đồng Kỹ Thượng :

- Đồng công tử, chúng ta đi chứ?

Kỹ Thượng gật đầu.

Nhìn lại Kim Tiêu, Kỹ Thượng ôn nhu nói :

- Ta rất mong Kim Tiêu đến đôi ẩm ngâm thơ với ta.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Kim Tiêu sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Kim Tiêu đưa Đồng Kỹ Thượng và Mộng Di Hoa ra đến tận cửa mộc xá, chờ cho hai người đi hẳn rồi, mới quay vào.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn Kim Tiêu giả lã nói :

- Lão huynh đoán không lầm, ngay từ đầu ta đã đoán ra hảo huynh đệ không phải là hạng người bần hàn như ta. Phong thái của Ngạn Kim Tiêu nói cho lão Ngoan Đồng Nhi này biết người là người sang cả. Nếu lão Từ Quảng không lầm để Ngạn công tử vào ngụ với Lão Ngoan Đồng Nhi thì chẳng bao giờ lão có thể gặp được Đồng Kỹ Thượng đại công tử và cả trang giai nhân tuyệt sắc Mộng Di Hoa.

- Lão huynh đừng tăng bốc Kim Tiêu như vậy.

- Sự thật rành rành như vậy, lão đâu có tăng bốc.

- Có cái gì đó không bình thường chút nào.

Kim Tiêu vuốt cằm, chàng nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi nói tiếp :

- Có thể Đồng Kỹ Thượng đại công tử bị người nào đó thúc ép thôi. Chứ trong tâm thì không muốn Kim Tiêu lưu lại Đồng phủ.

Nói rồi Kim Tiêu điểm nụ cười mỉm.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhướng mày hỏi chàng :

- Người nói ai ép được Đồng đại công tử nào.

- Kim Tiêu làm sao biết được. Nhưng lúc đầu thì Mộ Linh võ phu đuổi Kim Tiêu, sau đó thì Đồng đại công tử và Mộng Di Hoa thì níu chân lại. Chuyện đó không thấy lạ à?

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu, khoát tay :

- Cần gì người quan tâm đến cái gã võ phu Mộ Linh đó. Hắn chỉ là một gã võ phu đâu có quyền hạn gì trong Đồng phủ.

- Y không có quyền hạn gì, nên nhất định phải có người ra lệnh cho y, y mới dám đến đây đuổi Ngạn Kim Tiêu.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu.

-Ồ hé... Nhưng bây giờ Đồng đại công tử đã có lời rồi, người còn sợ ai nữa chứ.

Lão Ngoan Đồng Nhi đặt hai vò rượu xuống bàn, nhìn Kim Tiêu nói :

- Còn một chuyện này nữa.

Kim Tiêu nhướng mày.

- Chuyện gì?

- Khi này lão thấy người giao đấu với Mộ Linh. Xem ra người không phải là hạng người tầm thường, nếu không nói là rất cao cường, Ngạn Kim Tiêu, võ công của người là môn phái nào vậy.

- Lão huynh hỏi để làm gì?

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu :

- Ta muốn biết đó mà.

- Muốn biết, hay muốn Ngạn Kim Tiêu truyền thụ cho lão huynh.

Lão Ngoan Đồng Nhi khoát tay :

- Không không. Ta là hạng bần nhân, du thủ, thì cần gì võ công chứ. Người luyện võ công thường là những người có danh có phận, nếu không cũng là người có cơ nghiệp đồ sộ, sợ người khác hại mình, còn như ta thì ai mà hại đến luyện võ công làm gì.

- Thế sao lão huynh thắc mắc về võ công của Kim Tiêu.

- Ta tò mò.

Kim Tiêu cười khẩy :

- Tò mò quá không tốt đâu.

- Ô... Ta muốn hiểu hơn về người đấy mà.

- Để làm gì?

- Bởi vì ta nghe Đồng đại công tử nói người là bằng hữu của Tổng Thừa Ân.

Kim Tiêu nhú mày :

- Lão Ngoan Đồng Nhi biết Tổng huynh?

Lão Ngoan Đồng Nhi giả là cười :

- Biết thì thú thật ta không biết nhưng phiêu bạt mọi nơi thì có nghe tiếng Tổng Thừa Ân Tiêu Diện khách nên rất ngưỡng mộ Tổng Thừa Ân.

- Lão huynh nghe tiếng Tổng huynh như thế nào mà ngưỡng mộ.

- Ô... Tổng Thừa Ân là lãnh tử Tiêu diện, một hiệp khách luôn đem đến cho mọi người sự công bằng.

Giúp người cô thế, diệt kẻ ác nhân.

Kim Tiêu khoát tay ngăn không cho Lão Ngoan Đồng Nhi nói.

- Lão huynh tin không.

- Tin, có mấy ai được tiếng thơm vang dội như Tổng Thừa Ân.

- Lão huynh sẽ còn phải ngưỡng mộ nhiều người nữa. Ngạn Kim Tiêu cũng là hiệp khách giang hồ này... lão huynh có ngưỡng mộ Kim Tiêu.

Lão Ngoan Đồng Nhi trở mắt nhìn chàng :

- Ta đâu có nghe tiếng tăm của người đâu.

- Bây giờ không nghe mai một nghe, nhưng ngay bây giờ lão huynh ngưỡng mộ trước được rồi.

- Có làm được điều gì đó người ta mới ngưỡng mộ. Tự xưng người bắt ta ngưỡng mộ người. Lại thật đó.

- Kim Tiêu đâu bắt lão huynh ngưỡng mộ mà chỉ nói từ từ ngưỡng mộ được rồi đó, kéo sau này lão huynh ngưỡng mộ thì đã muộn. Ngay bây giờ Ngạn Kim Tiêu muốn là thượng môn khách cũng được mà.

- Hê... nhắc đến điều này, ta hỏi người, sao người lại từ chối không dọn qua đây biệt lâu dành cho thượng môn khách. Ngủ trong biệt lâu thượng môn khách, người chẳng thiếu thứ gì. Ngày ba bữa rượu thịt, tối nghe đàn ca ngâm vũ công thi nhau uốn lượn. Ai cũng mơ được như vậy cả, nhưng sao người từ chối.

- Thà làm con cú được tự do phóng khoáng, còn hơn tự biến thành con chim quý nhưng bị nhốt trong lồng vàng.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu, im lặng nhìn Ngạn Kim Tiêu lão khẽ gật đầu.

- Ngạn Kim Tiêu nói cũng có lý. Nhưng người chưa cho ta biết người thuộc môn phái nào.

Kim Tiêu vuốt cằm nhìn lão :

- Vẫn còn tò mò à?

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu :

- Ta rất hay tò mò.

- Vậy Kim Tiêu sẽ nói cho lão huynh hết tò mò.

- Có vậy chứ, người hỏi gì ta cũng trả lời, đến lượt ta thì người úp mở, như vậy đâu phải là tri kỷ của nhau, đúng không nào?

- Nói rất đúng.

- Vậy hãy nói cho lão huynh biết..

- Người thuộc môn phái nào?

- Chẳng thuộc môn phái nào cả.

- Không thuộc môn phái nào là sao?

- Thì không thuộc môn phái nào chứ là sao. Nói đúng hơn võ công của Ngạn Kim Tiêu có được là do học lỏm người ta.

Lão mở to mắt hết cỡ nhìn Kim Tiêu.

- Quái...

- Cái gì mà lão huynh ngạc nhiên như vậy?

Lão Ngoan Đồng Nhi cứ nhìn Kim Tiêu chằm chằm :

- Người học lóm.
- Có gì lạ không?
- Người nói xạo với ta, kẻ học lóm thì sao có được võ công như người.

Kim Tiêu nhú mảy :

- Nghe lão huynh nói, hình như lão huynh cũng biết võ công.
- Ồ...

Lão nhún vai giang rộng hai tay :

- Ta hồng biết.
- Vậy Ngạn Kim Tiêu cũng học lóm.

Lão Ngoan Đồng Nhi lườm Kim Tiêu.

Lão mở nắp vò rượu, rồi ôm cả vò rượu tu luôn một hơi dài. Chờ lão đặt vò rượu xuống bàn, Kim Tiêu mới hỏi :

- Rượu ngon chứ?
- Hồng ngon ta đâu có uống.

Lão vuốt râu rồi nói :

- Ta suy nghĩ kỹ rồi... thật ra ta cũng có một thức chiêu rất hay. Nếu người học lóm được thức chiêu này, ta bảo đảm người sẽ là một đại cao thủ kỳ tuyệt.

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Nói có quá lời không được.
- Hay.. ta nói thật đó, chính vì uy lực của chiêu pháp mà ta gọi nó là “Vô Địch chiêu”.
- Eo ôi... Vô Địch chiêu. Võ công chiêu pháp của lão huynh là Vô Địch chiêu thế mà lại bị Đồng gia xếp vào hạng nhân du thủ du thực mới lạ chứ.
- Thì ta cũng như người vậy mà.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Thôi được rồi, lão huynh thì thối đi. Nhưng nhớ đừng làm bể vật dụng nào trong gian mộc xá này. Bởi tất cả vật dụng ở đây là của Đồng gia.
- Người yên tâm?

Nói rồi Lão Ngoan Đồng Nhi hướng mắt nhìn vào vò rượu.

- Người xem nhé và nhớ học lóm. Người không học được, thì những lời người nói đều là xạo ngôn.
- Chưa cho Kim Tiêu thấy Vô Địch chiêu của lão huynh mà đã vội nói rồi. Sao ham nói thế nhỉ.
- Thế thì người hãy nhìn đây, để đừng nói ta là kẻ ham nói.

Nói dứt lời Lão Ngoan Đồng Nhi áp song thủ chồng lên nhau. Chân diện của lão trang trọng cực kỳ, rồi từ đây đôi thủ pháp về phía vò rượu. Kim Tiêu nhú mảy, bởi chẳng thấy một đạo kinh nào phát ra, nhưng vò rượu thì biến dạng. Vò rượu bị uốn cong đi như bị nắn cong. Khi Lão Ngoan Đồng Nhi xoay tròn đôi bàn thủ rút trở về thì vò rượu trở lại nguyên dạng như lúc ban đầu.

Lão bung vò rượu tu một hơi dài đặt xuống bàn, nhìn Ngạn Kim Tiêu :

- Tiểu tử... người thấy thế nào. Cái hay của ảo diệu Vô Địch chiêu là gì?

Kim Tiêu vuốt cằm, nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi nói :

- Đúng là Vô Địch chiêu.
- Người chỉ nói được như thế thôi à?
- Chưa nói hết.
- Chỉ cần người nói ra sự ảo diệu khác thường của Vô Địch chiêu, Lão Ngoan Đồng Nhi sẽ gọi người là Ngạn ca ca.
- Chắc chứ.
- Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy.
- Tốt, nếu như Ngạn Kim Tiêu nói không đúng, thì sẽ trao hết cả võ công cho lão huynh. Còn nói rõ hết võ công của Ngạn Kim Tiêu học từ ai.

Kim Tiêu bước đến đặt tay vào vò rượu xoa nắn mọi phía rồi mỉm cười nhìn lại Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Lão huynh là một đại cao thủ hiếm có trên đời, xem ra khu vực mà Đồng gia cho hạng nhân du thủ du thực đều là những kỳ tài có một không hai của võ lâm Trung Nguyên.

- Lão đầu cần nghe mấy lời đó, ta cần nghe người nói cho ta biết sự ảo diệu của “Vô Dịch chương”.

Kim Tiêu chấp tay sau lưng nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi ôn nhu nói :

- Phạm kẻ phát chương thì phải đánh vỡ một thứ gì đó, hoặc đánh trọng thương đối phương. Người phát động chương công đạt tới cảnh giới đó chỉ là hạng hạ đẳng còn người phát chương uy lực san non lấp đồi chỉ đạt ở hạng trung đẳng. Còn người phát chương mà khiến được nội lực phát ra theo ý mình. Đó mới là thượng đẳng. Vô Dịch chương của lão huynh đã đạt tới cảnh giới thượng đẳng, có thể dùng nội lực uốn nắn vô rượu theo ý của lão huynh. Điều đó trên đời khó ai làm được.

- Người...

Kim Tiêu khoát tay :

- Chưa nói hết. Nhưng lão huynh dụng “Vô Dịch chương” chưa đạt tới cảnh giới lưu hỏa thuần thanh.

- Chỗ nào chưa đạt tới cảnh giới lưu hỏa thuần thanh, người nói thử xem.

Kim Tiêu chỉ vô rượu :

- Nếu nhìn thoáng qua chẳng phát hiện sự thay đổi nào trên vô rượu vừa hứng chương khí của lão huynh. Nhưng nếu xem xét kỹ, sẽ thấy ngay.

- Thấy cái gì?

- Vô rượu sáng hơn bóng hơn lúc trước. Nếu như lão huynh dụng khí chương uốn vô rượu mà khi nắn nó trở lại hình thường, nó vẫn như cũ thì lúc đó mới gọi là cảnh giới tối thượng của người dụng chương.

Lão Ngoan Đồng Nhi trở mắt nhìn Kim Tiêu.

- Người là ai?

- Ngạn Kim Tiêu.

- Ta biết là Ngạn Kim Tiêu rồi, nhưng ta muốn biết hơn thế nữa.

- Muốn biết hơn thì Kim Tiêu là Ngạn ca ca của Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Người...

- Nhứt ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

Mặt Lão Ngoan Đồng Nhi sa sầm. Kim Tiêu mỉm cười.

- Hay lão huynh không muốn giữ lời. Nói như thế thôi, Ngạn Kim Tiêu vẫn kính lão huynh là kẻ bề trên của mình. Kính lão đắc thọ mà.

Chàng vừa nói dứt câu thì Lão Ngoan Đồng Nhi ôm quyền trình trọng nói :

- Ngạn ca ca...

Chàng mở to mắt hết cỡ nhìn lão :

- Hê... Kim Tiêu đâu có buộc lão huynh.

- Ngoan Đồng Nhi nói là giữ lời. Ngạn ca ca, Lão Ngoan Đồng Nhi này tâm phục khẩu phục...

- Cần gì lão huynh phải tâm phục, khẩu phục bởi một lời nói. Coi như không có chuyện gì xảy ra đi.

Ngạn Kim Tiêu kéo Lão Ngoan Đồng Nhi đến bàn, chàng chuốc rượu vào hai chén.

- Hôm nay Kim Tiêu và Lão Ngoan Đồng Nhi uống thật say nhé.

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu :

- Uống thật say. Hôm nay Lão Ngoan Đồng Nhi này có bao nhiêu tử lượng sẽ uống với Ngạn Kim Tiêu bấy nhiêu.

Lão Ngoan Đồng Nhi bung chén chia tới Ngạn Kim Tiêu.

- Mời.

Lão vừa toan áp chén vào miệng thì Tống Thừa Ân bước vào.

- Tống mỗ uống với được không?

Lão Ngoan Đồng Nhi và Kim Tiêu nhìn Thừa Ân.

Kim Tiêu nhỏ giọng nói với Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Người mà lão huynh ngưỡng mộ đến rồi đó.

Thừa Ân bước đến bàn, nhìn lướt qua Ngạn Kim Tiêu và ngoan Đồng Nhi. Thừa Ân nói :

- Hai người đôi ả, thêm người thứ ba hẳn sẽ vui hơn.

Lão Ngoan Đồng Nhi phá lên cười rồi bung vô rượu chuốc ra chén thứ ba cho Tống Thừa Ân. Lão đặt vô rượu xuống bàn :

- Lão bản nhân này hôm nay sao gặp may mắn thế chứ. Ta gặp toàn là những người ta ngưỡng mộ.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu :

- Võ Đang Đồng Tử Trình Nhuận vừa mất tích trong đêm hôm qua.

Kim Tiêu bưng chén rượu giả là nói :

- Đã có Tổng huynh chúng ta sẽ uống thật say. Không bàn đến chuyện gì khác ngoài rượu. Mời.

Cả ba người cùng bưng chén.

Uống nửa tuần rượu, bất ngờ Tổng Thừa Ân nhìn ra ngoài Mộc xá :

- Nếu các hạ muốn uống rượu thì cứ vào uống, đứng ngoài đó lấp ló làm gì. Trong này có đủ rượu cho bốn người.

Kim Tiêu tò mò nhìn ra cửa, trong khi Lão Ngoan Đồng Nhi thì bưng vò rượu chuốc ra ba chén.

Từ ngoài, Đồng Ngọc Lan bước vào.

Nàng nhìn qua mọi người rồi nói :

- Là Ngọc Lan đây...

Nàng nói rồi bước thẳng đến bàn rượu ngồi xuống bên Tổng Thừa Ân. Kim Tiêu nhìn nàng mỉm cười.

Nụ cười của Kim Tiêu khiến Ngọc Lan sượng nhột, nàng chau mày nói :

- Ngạn nhìn Ngọc Lan cười cái gì vậy?

- Thấy vẻ mặt của tiểu thư rất hoan hỷ nên tại hạ bất giác hứng khởi mà mỉm cười đó thôi.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu :

- Chuốc rượu đi.

Kim Tiêu nhượng mày :

- Tuân lệnh tiểu thư.

Kim Tiêu bưng vò rượu nhưng Lão Ngoan Đồng Nhi đã giành lấy :

- Hây... Ngạn ca ca để Lão Ngoan Đồng Nhi chuốc rượu cho Ngạn ca ca.

Ngọc Lan nhìn sang lão :

- Sao lão lại xưng y là Ngạn ca ca?

- Ngạn Kim Tiêu đã là Ngạn ca ca của lão phu rồi.

Ngọc Lan nhìn lại Kim Tiêu :

- Hồng biết Ngạn công tử đã làm chuyện gì mà ngay cả một lão tiền bối như Lão Ngoan Đồng Nhi cũng phải gọi Ngạn công tử bằng hai tiếng ca ca. Hồng biết công tử có cho Lão Ngoan Đồng Nhi uống loạn thần tán không vậy.

- Tiểu thư đừng nghĩ xấu cho Kim Tiêu mà Kim Tiêu có muốn lão huynh Ngoan Đồng Nhi gọi Kim Tiêu là ca ca đâu. Nghe tiểu thư nói cứ như Kim Tiêu muốn làm ca ca của lão huynh không bằng vậy.

Chàng vuốt cằm :

- Phải chi Kim Tiêu được làm ca ca của Ngọc Lan tiểu thư, còn thích hơn làm ca ca của Ngoan Đồng Nhi lão huynh.

Nàng trừng mắt nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu cười gượng, giả là nói :

- Để gì có một lần họp mặt đông đủ những bá nha tử kỳ như thế này, chúng ta chỉ nên uống cạn nói chuyện vui vẻ chứ đừng có nói chuyện gì khác.

Chàng nhìn Tổng Thừa Ân :

- Tổng huynh, Kim Tiêu nói đúng không à?

- Đúng.

- Vậy chúng ta không bàn chuyện gì khác nhé. Ngọc Lan tiểu thư hẳn đồng ý với Tổng đại ca.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu.

Kim Tiêu bưng chén :

- Kim Tiêu mời tất cả mọi người.

Tất cả đều bưng chén, nhưng Ngọc Lan thì vẫn rọi mắt nhìn Kim Tiêu.

Chàng lại mỉm cười khi tiếp nhận ánh mắt của nàng.

Kim Tiêu nói :

- Cùng uống.

Kim Tiêu dốc chén rượu trút vào miệng, Ngọc Lan vẫn nhìn chàng.

Kim Tiêu vừa đặt chén xuống bàn, Ngọc Lan vẫn còn bưng chén rượu, từ tốn nói :

- Sao Ngạn Kim Tiêu không rời khỏi đây.

Nàng vừa dứt lời thì Kim Tiêu chồm tới hướng về phía nàng. Cùng với động thái đó, một vòi rượu từ miệng Kim Tiêu phún qua người Ngọc Lan.

Ngọc Lan đứng bật lên :

- Người...

Tổng Thừa Ân nhú mày.

Kim Tiêu khoát tay :

- Kim Tiêu không cố ý, tại vì tiểu thư...

- Người phun rượu vào người Ngọc Lan mà nói tại Ngọc Lan ư?

- Tại tiểu thư nói ra câu nói vừa rồi hóa ra cái gã Mộ Linh võ phu là do Ngọc Lan phái tới đuổi Ngạn Kim Tiêu?

- Đúng đó. Bỏn tiểu thư sai Mộ Linh đến đuổi người Nàng vừa nói vừa rút chiếc khăn của Mộng Di Hoa tặng cho Kim Tiêu đặt lên bàn.

Nhìn Kim Tiêu, Ngọc Lan trang trọng nói :

- Chiếc khăn này của Ngạn Kim Tiêu, Ngọc Lan trả lại cho Ngạn Kim Tiêu và không muốn người ở trong lãnh địa Đồng phủ.

Kim Tiêu nhìn chiếc khăn giả là nói :

- Chiếc khăn đó không phải của tại hạ?

- Ngọc Lan tìm thấy trong mớ phục trang của Kim Tiêu.

- Tại hạ bỏ lại trong mớ phục trang ướn sủng, nhưng chiếc khăn này là Mộng Di Hoa tiểu thư tặng cho Kim Tiêu.

Chàng nhìn Ngọc Lan :

- Ngọc Lan tiểu thư, bộ tại chiếc khăn này mà nàng đuổi Kim Tiêu?

Ngọc Lan nhìn chăm chăm vào mặt Kim Tiêu :

- Tại chiếc khăn đó, Đồng Ngọc Lan đuổi Kim Tiêu thì đã sao nào?

Kim Tiêu vuốt cằm. Chàng nhìn qua Tổng Thừa Ân rồi quay lại Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Tiệc rượu hôm nay mất vui rồi. Có lẽ Ngạn Kim Tiêu đành phải rời khỏi lãnh địa Đồng phủ. Bởi vì tiểu thư Ngọc Lan ghen.

Ngọc Lan đỏ mặt :

- Ngọc Lan ghen... ghen với ai?

- Ghen với ai thì nàng biết, làm sao Kim Tiêu biết được.

Kim Tiêu cầm lấy chiếc khăn của Mộng Di Hoa :

- Chẳng lẽ Ngọc Lan tiểu thư ghen với chiếc khăn này.

Nhìn lại Tổng Thừa Ân, Kim Tiêu nói :

- Tổng huynh, Kim Tiêu vì chiếc khăn này mà bị Ngọc Lan đuổi. Hồng biết trong chiếc khăn này có cái gì mà Ngọc Lan lại ghen với nó nhỉ. Chiếc khăn này lại không phải của Kim Tiêu mà của Mộng Di Hoa.

Tổng huynh là người lịch duyệt tình trường, am hiểu tình lý, chỉ giáo cho Kim Tiêu.

Ngọc Lan đỏ mặt.

Nàng gắt giọng nói :

- Ngọc Lan hồng ghen đâu.

- Vậy vì cái nguyên cớ gì nàng đuổi Ngạn Kim Tiêu và còn tức giận với chiếc khăn của Mộng Di Hoa nữa chứ?

Kim Tiêu chồm tới :

- Con mèo là của nàng, cục mỡ là của ta mà. Chẳng lẽ nàng dành cả cục mỡ sao?

Thừa Ân nhú mày :

- Cái gì mèo với mỡ?

Thừa Ân lắc đầu :

- Nghe Kim Tiêu nói, Thừa Ân chẳng hiểu gì cả.

- Huynh thì không hiểu nhưng Ngọc Lan tiểu thư thì hiểu rành lắm.

Nhìn lại Ngọc Lan :

- Nàng hiểu rõ ý của lời nói đó chứ.

Ngọc Lan đỏ mặt, nóng bừng :

- Ngọc Lan không nói chuyện với Ngạn Kim Tiêu.

- Đuổi Ngạn Kim Tiêu đi rồi, có muốn nói cũng còn đâu mà nói.

Ngọc Lan bặm môi :

- Ta đuổi người đi không phải vì ghen.

Kim Tiêu giả lả cười. Chàng chỉ chiếc khăn tay của Mộng Di Hoa.

- Tại gì chiếc khăn của Mộng Di Hoa tặng cho tại hạ?

- Ồ.. tại vì ả tặng khăn cho người.

Kim Tiêu nhìn qua Tổng Thừa Ân.

- Tổng huynh đã hiểu vì sao Ngạn Kim Tiêu bị Ngọc Lan đuổi rồi đó. Huynh phải nhớ điều này, kéo sau này Ngọc Lan tiểu thư sẽ lại đuổi huynh đó.

Ngọc Lan nạt ngang :

- Người...

Tổng Thừa Ân mỉm cười nhìn lại Ngọc Lan, từ tốn nói :

- Ngọc Lan muội... Kim Tiêu...

Ngọc Lan nhìn lại Kim Tiêu.

- Ngọc Lan không đuổi Kim Tiêu nữa.

Kim Tiêu nhìn nàng nhướng mày ôn nhu nói :

- Khi người ta ghen thì còn yêu, khi hết ghen thì hết yêu. Khi nào nàng muốn đuổi Ngạn Kim Tiêu thì cứ nói nhé.

- Người...

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Nàng cứ này, người nọ, nghe chán cái lỗ tai hết sức. Sao không bắt chước Lão Ngoan Đồng Nhi gọi Ngạn Kim Tiêu là ca ca.

- Người...

- Cũng người nữa, đừng quên Ngọc Lan tiểu thư và Ngạn Kim Tiêu cùng một số phận đó.

Sắc diện Ngọc Lan đỏ ửng. Nàng mím chặt hai cánh môi, Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu như muốn nuốt chửng chàng vào hai con người của mình rồi quay bước bỏ đi thẳng ra cửa.

Kim Tiêu nhìn theo từ từ ngồi xuống ghế.

Tổng Thừa Ân nói :

- Kim Tiêu. Người nên đi theo Ngọc Lan.

Kim Tiêu nhướng mày :

- Đệ muốn đuổi Ngọc Lan rời khỏi đây. Ngọc Lan đi sao Kim Tiêu sao lại theo giữ lại. Người giữ Ngọc Lan chỉ có thể là Tổng huynh thôi. Nếu huynh sợ Ngọc Lan nhảy xuống hào nước, hoặc thất cô trên cành cây, hay cắn lưỡi, nhào đầu vào đá mà chết thì huynh cứ theo nàng đi. Xem chừng ả tiểu thư đỏng đảnh này dám làm những chuyện liều mạng đó lắm đấy.

Thừa Ân buông tiếng thở dài :

- Miệng lưỡi Ngạn Kim Tiêu ác độc như vậy à?

- Nói ác chưa hẳn đã làm ác, kẻ nói thiện coi chừng mới là người ác. Thế nên mới có câu khẩu xà tâm Phật.

Kim Tiêu nói rồi phá lên cười :

- Huynh yên tâm. Đồng Ngọc Lan tiểu thư không chết đâu. Nàng ta đang hưởng được phúc phần trong cảnh giới này, chết thì uống phí quá.

- Ta khổ vì người, đến lượt Ngọc Lan khổ vì người. Sau còn bao nhiêu người khổ vì người nữa.

- Nếu Tổng huynh cảm thấy Ngạn Kim Tiêu làm khổ huynh thì đừng theo Ngạn Kim Tiêu.

Thừa Ân đứng lên :

- Lời hứa của người vẫn còn giữ với ta chứ?

- Tất nhiên vẫn còn rồi.

Thừa Ân ngồi trở lại :
- Chúng ta uống rượu đi.

Hồi 18
Chữ hí diệu ngư, uyên du quy huê

Đồng Kỹ Thượng chấm bút vào đĩa mực, rồi bước tới bức vách trước mặt đã phủ sẵn một tấm giấy hồng điều. Ngắm nhìn bức vách đó một lúc rồi mới phóng bút đề thơ.

“Phượng Hoàng dài thượng phượng hoàng du

Phượng khứ dài không gian tự lưu

Ngõ cung hoa thảo mai u kinh

Tân đại y quan thành cổ khưu

Tam sơn bán lạc tuy thiên ngoại

Nhị thủy trung phân Bạch Lộ Châu

Tổng vi phù vân năng bế nhật

Trường An bất kiên sử nhân sầu”.

Dịch :

(Phượng Hoàng rong chơi Phượng Hoàng đài.

Phượng đi dài trống sông chảy hoài

Cung Ngõ chìm khuất trong đường vắng

Áo mào Tân triều đôi cổ này

Ba non phân nửa tận trời xanh

Bạch lộ còn kia sông chảy quanh

Vì bởi mây trời che mặt nhật

Người buồn không thấy Trường An thành).

Nhìn Đồng Kỹ Thượng phong bút đề thơ mà Kim Tiêu, Ngọc Lan và Tống Thừa Ân phải nghĩ đến một họa nhân đang phát thảo ra một bức tranh vàng bút tự với thủ pháp cực kỳ uyển chuyển và chính xác đến từng nét, không có một chút khiếm khuyết nào.

Đề xong bài thơ Phượng Hoàng Đài của Lý Bạch, Đồng Kỹ Thượng trả bút lại án thư rồi đi đến bên bàn của Kim Tiêu và Tống Thừa Ân. Kỹ Thượng bung chén rượu của mình.

Nhìn Thừa Ân và Kim Tiêu, Kỹ Thượng nói :

- Ngạn Kim Tiêu đệ và Tống bằng hữu có thể cho Đồng Kỹ Thượng một lời phán chữ?

Thừa Ân đứng lên ôm quyền nói :

- Trong thiên hạ và trong những thi nhân tài năng của Trường An cũng khó tìm được một người có bút pháp thần kỳ như Đồng huynh.

Kỹ Thượng nhìn Thừa Ân từ tốn nói :

- Tống bằng hữu lúc nào cũng cho Kỹ Thượng những lời khen quá lời, khiến cho ta áy náy và hồ thẹn đó. Nhưng dù sao một lời nói ta vẫn thích hơn một lời chê bai.

Kỹ Thượng chỉ chén rượu mời trước :

- Mời Tống bằng hữu!

Thừa Ân nhìn qua Kim Tiêu :

- Còn Ngạn Kim Tiêu?

Kim Tiêu bưng chén nhìn Kỹ Thượng :

- Đồng huynh có thể cho Kim Tiêu thốt một lời bình phẩm chứ?

- Còn gì bằng nữa.

Kim Tiêu nhìn Kỹ Thượng từ tốn nói :

- Bút pháp của Đồng huynh đúng là có một không hai trên thế gian này. Kim Tiêu dám khẳng định, để tìm được một người có bút pháp như Đồng huynh không dễ chút nào, nếu không muốn nói là sẽ không tìm được.

Kỹ Thượng nhìn Kim Tiêu mỉm cười, khẽ gật đầu.

Kim Tiêu cũng đáp lại Kỹ Thượng bằng nụ cười mỉm rồi nói tiếp :

- Nhưng có một điều này.

Kim Tiêu ngưng lời giữa chừng.

Kỹ Thượng ôn nhu nói :

- Ta đang lắng nghe Kim Tiêu nói đây.

Kim Tiêu đặt chén rượu xuống ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Theo ý của Kim Tiêu, bút pháp thì vẫn là bút pháp. Người ta có thể luyện thành bút pháp như Đồng huynh, nhưng sẽ không nói được một tứ thơ hay như Lý tiên sinh.

Thiên hạ chỉ có một Lý Bạch chứ không thể có hai Lý Bạch, nhưng người ta sẽ có nhiều Đồng Kỹ Thượng chứ không chỉ có một Đồng Kỹ Thượng. Phải cho họa bút Phụng Hoàng Đài là của Đồng huynh thì huynh đúng là nhân tài kiệt xuất có một không hai.

Còn như bài thơ kia là của Lý Bạch tiên sinh thì Đồng huynh mãi mãi vẫn chỉ là người chép thơ đề bút.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu ôm quyền từ tốn nói với Kỹ Thượng :

- Đồng huynh... Lời thật khó nghe... Nếu như Ngạn Kim Tiêu thốt ra lời nói đó khiến cho Đồng huynh không vừa ý... Kim Tiêu rất mong huynh miễn thứ.

Đồng Kỹ Thượng nhướn mày rồi phá lên cười khanh khách. Tràng tiểu ngạo của Kỹ Thượng khiến Kim Tiêu và Thừa Ân không khỏi bối rối. Bởi hai người không hiểu Kỹ Thượng đang nghĩ gì mà phát ra tràng tiểu ngạo đó.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo, Kỹ Thượng cao hứng nói :

- Trước đây Đồng Kỹ Thượng có Tống Thừa Ân là hảo bằng hữu, một vị bằng hữu mà Đồng Kỹ Thượng vừa ngưỡng mộ vừa kính trọng, nhưng nay ta đã có thêm một hảo đệ hiểu ta và cho ta những lời bình phẩm chí tình, chí lý.

Kỹ Thượng bưng vò rượu :

- Ta, Thừa Ân và Kim Tiêu phải uống cạn vò rượu này. Có như vậy Đồng Kỹ Thượng mới cảm thấy thỏa mãn trong lòng.

Nói dứt lời, Kỹ Thượng dốc vò rượu uống ừng ực.

Thấy Kỹ Thượng uống rượu không ai nghĩ lại là một trang thư sinh chỉ biết cầm bút mà phải nghĩ y còn là con sâu rượu với tửu lượng không kém một ai.

Kỹ Thượng trao vò rượu qua tay Thừa Ân :

- Đến Tống bằng hữu.

- Đồng huynh, Thừa Ân ngưỡng mộ.

Thừa Ân dốc vò rượu tu luôn một hơi dài rồi đặt vào tay Kim Tiêu :

- Đến lượt Ngạn Kim Tiêu.

- Tống huynh cao hứng, Đồng huynh cũng cao hứng, Kim Tiêu sao để cho nhị vị đại ca mất hứng thú được.

Kim Tiêu nói rồi dốc vò rượu uống cạn.

Chàng đặt vò rượu xuống bàn trong khi Kỹ Thượng bước lại bên bức vách có bức họa bút Y xé toạt bức họa bút đó.

Hành động của Kỹ Thượng khiến Kim Tiêu lẫn Thừa Ân không khỏi bối rối ngẩn ngai.

Xé xong bức họa bút Kỹ Thượng quay lại bàn. Nhìn Kim Tiêu, Kỹ Thượng nói :

- Tổng bằng hữu và Ngạn Kim Tiêu dừng ngại vì hành động của Đồng Kỹ Thượng.
Đồng Kỹ Thượng nghiệm ra câu nói của Kim Tiêu chí lý, chí tình nên mới có hành động này. Kể từ hôm nay, ta không còn là kẻ chép thư họa bút. Ta chỉ phóng bút những tứ thơ của mình.

Kỹ Thượng nhượng mảy :
- Ngạn Kim Tiêu đệ... Tổng bằng hữu... Đồng Kỹ Thượng nghĩ như thế có được không?

Kim Tiêu ôm quyền :
- Kim Tiêu chỉ còn biết ôm quyền nghiêng mình trước khí phách của Đồng huynh.
- Ha... ha... ha... Quá lời, nhưng ta lại rất thích câu nói này của Ngạn Kim Tiêu.

Như thế quá cao hứng, Kỹ Thượng dồn đã nói tiếp :
- Cái lũ môn khách ngoài kia chẳng biết có được bao nhiêu người như Ngạn Kim Tiêu.

Kỹ Thượng bùng chén rượu :
- Chúng ta cùng uống cạn chén rượu này nữa.
Ba người lại cạn chén.

Kỹ Thượng bùng vò rượu chuốc ra chén nhưng chẳng còn giọt nào. Đôi chân mày Kỹ Thượng nheo lại nhìn Kim Tiêu và Thừa Ân.
- Vò rượu không còn giọt nào, nhưng trong Đồng phủ không bao giờ thiếu rượu. Kỹ Thượng ngồi xuống bàn, rồi phán lệnh :
- Người đâu?

Một ả cung nữ hồi hải bước vào :
- Đại thiếu gia cần gì?
- Đưa vò rượu Trung Nguyên nhất tửu vào đây.
- Dạ...

Ả cung nữ quay bước trở ra. Một lúc sau quay vào với vò rượu bằng thạch ngọc ửng màu xanh biếc. ả đặt vò rượu xuống bàn.

Kỹ Thượng nhượng mảy :
- Sao không chuốc rượu ra.

Kim Tiêu nói :
- Để đệ chuốc rượu cho huynh và Tổng đại ca.
- Nếu đệ cảm thấy không cần đến thì.
- Kim Tiêu hầu phục Đồng huynh cũng được mà.

Kỹ Thượng gạt đầu, xua tay. ả cung nữ rời bước bỏ ra ngoài. Kim Tiêu chuốc rượu vào ba chén.

Kỹ Thượng bùng chén :
- Ta và Kim Tiêu cùng Tổng bằng hữu uống thật say nhé.

Thừa Ân cao hứng nói :
- Mời!

Kỹ Thượng dốc chén rượu uống cạn.
Kim Tiêu và Thừa Ân cũng theo bước Kỹ Thượng.

Thừa Ân nói :
- Trung Nguyên đệ nhất tửu đúng là có một không hai, chỉ có Đồng gia mới có.

Kỹ Thượng cười khẩy rồi nói :
- Ngay tại Đồng gia cũng chỉ có một vò duy nhất mà không có thứ hai.

Kỹ Thượng vừa nói dứt câu thì mặt nhú lại.
Thừa Ân cũng cau mày, Kim Tiêu thì căng thẳng cực độ.

Kỹ Thượng miễn cưỡng nói :
- Tổng bằng hữu... Ngạn Kim Tiêu... Lạ quá... Bụng của Đồng huynh có cảm giác rất lạ.

Kỹ Thượng nói dứt câu thì tái mặt mồ hôi xuất hiện ra đầm đìa, rồi ôm lấy vùng Đan điền. Hai cánh môi Kỹ Thượng mím lại.
- Trong rượu có độc.

Nói dứt câu Kỹ Thượng đổ nhào xuống sàn gạch.
Kim Tiêu vội chồm tới đỡ lấy Kỹ Thượng.

Tổng Thừa Ân cách không điểm chỉ vào các đại huyệt quanh vùng Đan điền của Đồng Kỹ Thượng.

Thừa Ân nói :

- Ta và Kim Tiêu cũng bị trúng độc.

Vừa nói Tổng Thừa Ân vừa vận công không chế độc tửu.

Kim Tiêu nói :

- Đệ cũng bị trúng độc ư?

Thừa Ân gồng người, vùng Đan điền phình to lên, và rồi phun ra số rượu vừa mới uống.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu, rồi ngồi xuống sau lưng Đồng Kỹ Thượng. Thừa Ân trang trọng nói :

- Kim Tiêu hãy vận công dồn độc tửu lại và phun ra ngoài.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Kim Tiêu không làm được như Tổng đại ca.

- Người phải làm được. Thừa Ân chỉ có thể giúp cho Kỹ Thượng mà thôi. Kỹ Thượng không có nội lực để bị độc công xâm phạm hơn. Người phải ráng tự lo cho mình.

Nói rồi Thừa Ân áp tay vào lưng Đồng Kỹ Thượng vận công truyền lực hóa giải chất độc. Kim Tiêu đi tới đi lui.

Chàng vừa vuốt cằm vừa làu bàu nói :

- Ta phải làm sao đây.

Một cái đau quặn nhói từ Đan điền, Kim Tiêu ôm lấy vùng Đan điền ngồi bệt xuống sàn gạch, chịu đựng.

Mồ hôi tuôn ra như ướt đầm người Kim Tiêu.

Chàng vừa ôm Đan điền chịu đựng vừa nghĩ thầm :

- “Ai có thể hạ độc công vào rượu. Người có thể hạ độc công vào trong rượu chỉ có thể là ả cung nữ kia mà thôi. Tại sao ả lại làm như vậy, không lẽ trong Đồng gia có người muốn giết Đồng huynh Kinh Tiêu và cả Thừa Ân. Kẻ đó là ai?”

Một cái đau quặn từ Đan điền khiến Kim Tiêu nhắm mắt, nhưng rồi từ từ chàng không còn cảm giác đau nữa mà trở lại bình thường như cũ. Kim Tiêu thở ra nhẹ nhẹ.

Hình như độc chất không tác động đến mình.

Chàng nhìn qua Đồng Kỹ Thượng và Tổng Thừa Ân. Toàn thân Kỹ Thượng ướt đầm mồ hôi, bốc mùi độc thảo.

Thừa Ân từ từ rút đôi bàn thủ lại, sắc diện nhợt nhạt.

Kỹ Thượng mở mắt nhìn Thừa Ân :

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Thừa Ân nói :

- Đồng huynh không sao chứ?

- Kỹ Thượng vừa trải qua một cơn ác mộng khủng khiếp. Ta vừa mới bước qua cầu nại hà và quỷ môn quan nhưng cuối cùng thì vẫn ở trong sảnh phòng của mình.

Kỹ Thượng dùng ống tay áo lau mặt :

- Kỹ Thượng không biết chuyện gì nữa.

Thừa Ân nói :

- Chúng ta vừa mới trúng Vô ảnh chi độc.

Nói rồi Thừa Ân quay lại Ngạn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu, người không sao chứ?

Kim Tiêu mỉm cười :

- Hình như thần chết còn chê cái mạng nhỏ lưu linh của Ngạn Kim Tiêu.

Thừa Ân nói :

- Người ở lại bảo vệ cho Đồng huynh.

Nói rồi Thừa Ân bước nhanh ra khỏi cửa đại sảnh. Một lúc sau Thừa Ân chợt quay vào :

- Đồng huynh, Kim Tiêu đi theo Thừa Ân.

Thừa Ân đưa Kim Tiêu và Đồng Kỹ Thượng đến gian tiểu phòng của ả cung nữ vừa mới đem vò rượu Trung Nguyên nhất tửu vào hầu ba người.

Ả cung nữ nằm dài trên sàn gạch, trên người chẳng một dấu thương tích nhưng hồn đã lìa khỏi xác.

Thừa Ân nhìn ả cung nữ :

- Lục phủ ngũ tạng đều vỡ nát, nhưng không có dấu tích gì để lại. Người có thể giết người bằng tà công thể này phải là người có nội lực cao thâm vô lường. Không chỉ có nội lực cao thâm mà còn dụng được thuật phát tác nội lực theo ý của mình.

Kim Tiêu nhú mày.

Chàng nghĩ thầm :

- “Trong Đồng phủ ai có thể phát tác được nội lực theo ý của mình”.

Chàng nghĩ tới điều đó, đồng thời liên tưởng đến lão Ngoan Đồng Nhi.

Kim Tiêu vuốt cằm. Kim Tiêu nhìn Đồng Kỹ Thượng.

- Đồng huynh! Trong Đồng phủ này ai là người có võ công như Tổng huynh nói.

Đồng Kỹ Thượng lắc đầu :

- Đồng huynh không thể trả lời câu hỏi này của Ngạn Kim Tiêu được. Bởi Đồng huynh không biết về võ công. Nếu muốn biết ai là người có võ công cao nhất trong Đồng gia thì phải hỏi Đồng thúc thúc.

Thừa Ân buông tiếng thở dài nhìn ả cung nữ, rồi nhìn lại Đồng Kỹ Thượng :

- Đồng huynh! Ai là người muốn giết chúng ta?

- Làm sao ta biết được, nhưng có một điều ra khẳng định. Đồng gia đã không còn là chốn an toàn rồi.

Kỹ Thượng nhìn lại Thừa Ân với ánh mắt cực kỳ trang trọng :

- Tổng bằng hữu! Có khi nào...

Kỹ Thượng bỏ lửng câu nói giữa chừng. Thừa Ân nghiêm mặt, đôi chân mày nhíu lại.

Suy nghĩ một lúc Thừa Ân mới nói :

- Đồng huynh nghi ngờ người có ý định giết Tổng Thừa Ân, Ngạn Kim Tiêu và Đồng huynh là Sát thủ vô diện.

Kỹ Thượng gật đầu :

- Có thể là y không? Vậy trong chúng ta ai là người y muốn sát tử.

Kim Tiêu chen vào :

- Nếu kẻ vừa lược hạ Đồng huynh, Tổng huynh và Kim Tiêu là Sát Thủ Vô Diện thì người đầu tiên y không để tâm đến chính là Ngạn Kim Tiêu rồi. Để nghi kẻ y muốn giết chính là Đồng huynh. Hoặc Tổng huynh.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu :

- Tại sao đệ nghĩ vậy?

- Đơn giản thôi Bởi Ngạn Kim Tiêu là người vô danh tiểu tốt, sống hay chết chẳng liên can gì đến Sát Thủ Vô Diện. Còn Đồng huynh đại thiếu gia của Đồng phủ, huynh là Tiêu Diêu Khách. Cả hai người đều có danh phận tất rơi vào tầm mắt của y.

- Thừa Ân không nghĩ như Kim Tiêu.

- Huynh nghĩ gì?

- Sát thủ vô diện nhắm vào Đồng huynh thì đúng hơn.

Thừa Ân nhìn lại Đồng Kỹ Thượng :

- Nếu Đồng huynh chết, ai là người có lợi trong Đồng gia.

Kỹ Thượng nhú mày :

- Nói như Thừa Ân thì có người đã bỏ ngân lượng thuê Sát Thủ Vô Diện giết ta.

Kim Tiêu gật đầu :

- Không loại trừ điều đó, nên Tổng huynh mới hỏi Đồng huynh câu vừa rồi.

Kỹ Thượng buông tiếng thở dài, rồi lắc đầu :

- Tổng bằng hữu, Ngạn Kim Tiêu đệ! Ta không thể nói hay trả lời câu hỏi này được.

Buông tiếp một tiếng thở dài nữa, Kỹ Thượng nói tiếp :

- Đồng Kỹ Thượng có thể chết, ta cũng sẵn sàng chết nhưng không muốn có hiềm khích, mâu thuẫn và hoài nghi trong Đồng gia. Đồng gia chỉ có hai người là Ngọc Lan xá muội và ta. Ta không tin xá muội Ngọc Lan lại có ý giết ta. Còn nói về Đồng thúc thúc, ta càng không tin nữa. Bởi thúc thúc đã cưu mang huynh đệ ta từ lúc còn nhỏ.

Kim Tiêu gật đầu.

Nhìn lại Thừa Ân, Kim Tiêu nói :

- Đúng rồi, Tổng huynh không thể để Đồng huynh và sự khó xử, tạo ra mối hoài nghi trong “Đồng gia”.

Thừa Ân buông tiếng thở dài nhìn Kỹ Thượng :

- Thừa Ân lo cho Đồng huynh.

- Sau chuyện này ta sẽ cẩn thận hơn.

Kỹ Thượng nói rồi nhìn lại xác ở cung nữ. Buông một tiếng thở dài, Kỹ Thượng lắc đầu nói :

- Ai nhẫn tâm sát hại Vân Vân. Cô ấy là người hiền thực, rất mực lo cho ta.

Kim Tiêu nhìn Kỹ Thượng :

- Huynh có hối tiếc thì Vân Vân cô nương cũng không sống lại được.

Thừa Ân nghĩ đến Dương Đình Tuyết Anh.

Chân diện Thừa Ân đánh lại. Một cảm giác nặng nề pha trộn cảm phần lan tỏa khắp người Thừa Ân. Hai cánh môi Thừa Ân mím lại với ý niệm một ngày nào đó sẽ đối mặt với con người vô tâm máu lạnh này.

Thừa Ân không kìm chế được mình, buông miệng nói :

- Y là ai?

* * * * *

Xác của Võ Đang Đồng Tử Trình Nhuận được đặt nằm ngay giữa đại sảnh dịch lầu.

Đứng bên xác Trình Nhuận là một gã Đồng Tử Võ Đang vừa khóc vừa than vãn :

- Trình huynh... Ai giết Trình huynh. Để nhất định tìm kẻ đó băm vằm thành từng mảnh. Để nhất định phải giết người đó trả thù cho Trình huynh.

Y đâm thình thịch vào ngực mình, bất thình lình rống lên :

- Trình Nhuận huynh, huynh có nghe Du Đồ Can nói không. Trình huynh hãy nói đi... Kẻ nào đã thủ ác giết Trình huynh, kẻ nào?

Du Đồ Can vừa nói vừa nhìn qua những hàng môn khách của Đồng gia.

Về mặt đau khổ của họ Du, nên chẳng ai quan tâm đến lời nói lẫn ánh mắt lấp đầy hận thù của y.

Thiên Hựu đạo trưởng chau mày, giữ ngọn phát trần rồi nói :

- Du Đồ Can... Người đau khổ như vậy rồi đó. Đừng làm toáng lên như vậy...

Du Đồ Can khóc tức tưởi nhìn lại Thiên Hựu đạo trưởng :

- Sư phụ... Trình huynh chết thê thảm thế này làm sao con chịu đựng được.

Thiên Hựu đạo trưởng nghiêm mặt.

- Người trông ta không đau lòng sao.

Thiên hựu đạo trưởng buông tiếng thở dài nhìn xác Trình Nhuận.

Vị đạo sĩ nhìn lại Du Đồ Can :

- Người đừng than vãn nữa, khiến ta rối tâm thêm.

Du Đồ Can im lặng cúi mặt nhìn xuống mũi hài đạo sĩ của mình.

Hai giọt nước mắt rơi xuống đọng trên mũi hài gã.

Gã gia nhân đứng ngoài cửa xướng lên :

- Đồng đại hiệp cùng Đồng thiếu gia đến.

Đồng Thừa Tự dáng người bệ vệ, khuôn mặt chữ điền biểu lộ khí phách của một con người từng trải giang hồ.

Còn Đồng Kỹ Thượng xuất hiện, không chỉ có hai người, theo Đồng Kỹ Thượng còn có Tổng Thừa Ân và Ngạn Kim Tiêu.

Đồng Thừa Tự bước đến trước mặt Thiên Hựu đạo trưởng ôm quyền nói :

- Đạo trưởng là thượng môn khách của Đồng gia. Đồng gia không chu toàn hậu đãi, còn để xảy ra chuyện đáng tiếc này, Đồng mỗ vô cùng áy náy, rất mong đạo trưởng miễn thứ.

Thiên Hựu đạo trưởng buông tiếng thở dài.

- Bần đạo không dám trách Đồng đại hiệp. Nhưng cũng rất muốn biết hung thủ là ai?

- Đồng mỗ nhất định sẽ tìm ra hung thủ.

Đồng Kỹ Thượng bước tới ôm quyền thủ lễ trước Thiên Hựu đạo trưởng :

- Đạo trưởng! Chuyện đã dĩ lỡ, rất mong đạo trưởng cho Đồng gia được lo hậu sự Trình Nhuận Đồng Tử.

- Nhã ý của công tử, bần đạo xin ghi nhận.

Kỷ Thượng nhìn lại Tống Thừa Ân :

- Thừa Ân bằng hữu, Kỷ Thượng nhờ đến huynh.

Thừa Ân bước đến bên xác Trình Nhuận. Y cũng bị nhận một cái chết không khác gì ả cung nữ Vân Vân. Trên người không có dấu tích gì nhưng lục phủ ngũ tạng thì đã vỡ nát.

Thừa Ân nói với Kỷ Thượng :

- Đồng huynh! Kẻ thủ ác cũng giống như đã dụng với Vân Vân cung nữ. Cả hai người này cùng chết bởi một người có võ công tối thượng.

Kim Tiêu bước đến nhìn qua xác Trình Nhuận.

Đôi chân mày chàng nhíu lại bởi nhận ra cái xác Trình Nhuận chính là cái xác mà lão Từ Quảng đã chôn dưới gốc cây cây đào.

Chàng nghĩ thầm :

- “Địch thị là cái xác này rồi. Nếu vậy lão Từ Quảng chính là người thủ ác, thế sao Lão Ngoan Đồng Nhi khẳng khẳng định lão Từ Quảng không biết võ công. Quái lạ thật, hết chuyện quái lạ này đến chuyện quái gở khác. Không chừng Lão Ngoan Đồng Nhi và lão Từ Quảng chung một hạng người với nhau”.

Kim Tiêu nhìn lại Thừa Ân từ tốn hỏi :

- Tống huynh hỏi đạo trưởng xem đã tìm thấy xác Trình Nhuận Đồng Tử ở đâu.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu đệ đã phát hiện ra điều gì ư?

Kim Tiêu giả là cười :

- Kim Tiêu chỉ tò mò thôi, có quá nhiều chuyện để Ngạn Kim Tiêu tò mò.

Thừa Ân nhìn chàng :

- Đúng là có quá nhiều điều tò mò để ta phải thắc mắc.

Đồng Thừa Tự bước đến bên Thừa Ân.

Vuốt chòm râu quai nón, từ tốn nói :

- Tống túc hạ có phát hiện được điều gì không?

Thừa Ân quay lại Đồng Thừa Tự :

- Tại hạ chỉ có thể nói, Đồng tử Trình Nhuận bị một cao thủ thượng thừa đã thương mà chết. Còn hung thủ dụng tuyệt công gì thì đây đúng là một điều bí ẩn trùng trùng.

Kim Tiêu vuốt cằm nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Lão Ngoan Đồng Nhi là hung thủ. Trong lãnh địa Đồng phủ chỉ có lão là người duy nhất dụng được Vô Địch chưởng”.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Ngạn Kim Tiêu không dám nói ra suy nghĩ của chàng, bởi sự đó chỉ là sự vô đoán.

Nếu như đoán sai thì rõ ràng chàng đã vô tình giáng hoạ xuống cho Lão Ngoan Đồng Nhi.

Kim Tiêu khẽ lắc đầu nghĩ tiếp :

- Ta không thể nói bừa được.

Đồng Thừa Tự vuốt hàm râu quai nón rồi nói :

- Từ trước đến nay, trong Đồng phủ chưa từng xảy ra một án mạng nào. Thế mà hôm nay Đồng Tử Trình Nhuận lại bị sát tử ngay trong lãnh địa Đồng phủ. Điều này thật khiến cho Đồng lão phu áy náy.

Đồng Thừa Tự ôm quyền hướng về phía những môn khách đang đứng quanh đại sảnh dịch lầu.

- Chư vị bằng hữu, vụ án này cần được làm sáng tỏ, Đồng lão phu rất mong chư vị chỉ giáo?

Kim Tiêu nghe lão nói, lia mắt nhìn qua những môn khách đang có mặt tại dịch quán.

Chàng quan sát từng người một, nhưng tuyệt thiên không tìm được một khuôn mặt nào có biểu hiện khả nghi.

Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Với biết bao nhiêu người đây thì biết ai là Sát Thủ Vô Diện. Không thể nào tìm ra được Sát Thủ Vô Diện trong đám người này. Thế nào tìm ra Sát Thủ Vô Diện trong những đám người này?”

Kim Tiêu nhìn Tống Thừa Ân :

- Tống huynh, Kim Tiêu nghĩ mình ở lại đây cũng bằng thừa. Đệ cáo từ, lui về một chỗ.

- Thừa Ân không cần Kim Tiêu ở đây.

Kim Tiêu mỉm cười giả lả nói :

- Có chuyện gì bất thường, Tổng huynh nhớ nói với Kim Tiêu nhé. Đừng có giữ một mình để Ngạn Kim Tiêu phải tò mò, tối ngủ không được đó.

Kim Tiêu toan rời bước khỏi đại sảnh dịch lầu thì từ ngoài cửa đại sảnh, bốn vị cao tăng Thiếu Lâm bước vào.

Người đi đầu cảm thiên trọng, chân diện uy nghi, phong thái đường bệ, tỏ lộ khí chất của một vị cao tăng đức cao hạnh trọng, vị cao tăng đó chính là Giác Viễn đại sư.

Theo sau Giác Viễn đại sư là ba vị cao tăng, đó là Tam thánh thần tăng Vô Lượng, Vô Quả và Vô Căn.

Tất cả quần hùng lẫn Tổng Thừa Ân và Thiên Hựu đạo trưởng đến Đồng Thừa Tự đồng ôm quyền tỏ thái độ ngưỡng mộ đối với Giác Viễn đại sư.

Vị cao thủ Thiếu Lâm cũng ôm quyền đáp lễ vừa niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Tam thánh thần tăng cũng ôm quyền niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Đồng Thừa Tự bước đến, ôm quyền nói :

- Đồng gia hôm nay rất vinh dự được đón tiếp bắc đầu Thiếu Lâm Phương tượng đại sư Giác Viễn. Hẳn đại sư đã biết được sự việc đang xảy ra ở đây.

Phương tượng đại sư Giác Viễn ôm quyền từ tôn niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bản tăng hoàn toàn không biết bất cứ chuyện gì đang xảy ra ở đây.

Lần này lão nạp rời Thiếu Lâm tự tìm đến Đồng gia vì muốn gặp một người Đại sư Giác Viễn nhìn Thiên Hựu đạo trưởng :

- A di đà Phật! Lão nạp muốn gặp Thiên Hựu đạo trưởng.

Thiên Hựu đạo trưởng cau mày.

Vuốt chòm râu đen nhánh, Thiên Hựu đạo trưởng bước đến ôm quyền từ tôn nói :

- Bản đạo đang có mặt ở đây. Chẳng hay đại sư có chuyện gì muốn gặp bản đạo.

- A di đà Phật! Đạo trưởng hẳn hiểu vì sao lão tăng muốn gặp đạo trưởng rồi chứ?

Thiên Hựu đạo trưởng nhíu mày, lão lớn tiếng :

- Bản đạo rất muốn biết đây.

- A di đà Phật! Bản tăng tìm đại trưởng vì huyết án xảy ra tại Pháp Quang tự.

Chân diện Thiên Hựu đạo trưởng sa sầm :

- Đại lão hòa thượng nói cái gì thế?

- A di đà Phật!

Giác Viễn đại sư vừa niệm dứt câu Phật hiệu thì Vô Lượng thần tăng đã niệm Phật hiệu lên tiếng :

- A di đà Phật! Thiên Hựu đạo trưởng còn nhận ra tam thánh thần tăng Vô Lượng, Vô Quả và Vô Căn chứ?

Thiên Hựu đạo trưởng vuốt râu, từ tôn nói :

- Tam thánh thần tăng Vô Lượng, Vô Quả và Vô Căn làm sao bản đạo không nhận ra được chứ.

- Đạo trưởng còn nhận ra Vô Lượng, Vô Quả và Vô Căn này à?

- Tại sao lại hỏi bản đạo một câu ngờ ngẩn như thế. Vô Lượng thần tăng muốn nói gì với bản đạo?

- A di đà Phật... Tam thánh thần tăng Vô Lượng, Vô Quả và Vô căn thỉnh Phương tượng đại sư thân hành rời khỏi Thiếu Lâm để đi tìm đạo trưởng đặt hỏi cho rõ căn cơ, nguyên nhân nào khiến đạo trưởng ra tay tạo ác nghiệp san bằng Pháp Quang tự của Giác Chân thánh tăng sư huynh.

Thiên Hựu đạo trưởng dựng ngược đôi chân chân mày, mở to mắt hết cỡ nhìn Tam thánh thần tăng. Lão cau mày rít giọng nói :

- Vô Lượng đại sư nói lại một lần nữa cho bản đạo nghe xem.

- Chính mắt Vô Lượng, Vô Quả và Vô Căn chứng kiến đạo trưởng dụng tuyệt công Vô Đang sát tử Giác Chân đại lão hòa thượng và bốn vị cao tăng tướng của Pháp Quang tự. Sau đó đã dụng tuyệt công Vô Đang phá sập tòa cổ tự Pháp Quang tự. Đạo trưởng lý giải sao về hành động của mình...

Thiên Hựu đạo trưởng nạt ngang :

- Hồ đồ.

Giác Viễn đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật... Chuyện đạo trưởng gieo nghiệp ác tại Pháp Quang tự, cả tam thánh thần tăng đều chứng kiến tường tận. Thậm chí còn giao đầu với đạo trưởng. Họ là người xuất gia không nói ngoa gieo họa cho ai bao giờ. Với lại Thiếu Lâm và Võ Đang trước đây có những hiềm khích nhưng tuyệt nhiên đều bỏ qua cả. Bần tăng và đạo trưởng đều là những bậc tu hành thoát tục. Lần này lão nạp rồi Thiếu Lâm tìm đạo trưởng để muốn rõ căn nguyên.

Thiên Hựu đạo trưởng đánh mặt hấn lại :

- Giác Viễn hòa thượng... Lão tin vào lời nói của ba gã hòa thượng trông gà hóa cuốc kia ư? Hay Thiếu Lâm đã phá giới Phật gia, định ngấm máu phun người để có thể gieo ác nghiệp lại cho bần đạo.

- A di đà Phật... Lão nạp tuyệt nhiên không có ý đó. Phật môn luôn mở rộng cánh cửa từ bi hỷ xả, nhưng bần tăng không thể bỏ qua khi chưa biết căn cơ cội nguồn.

Kim Tiêu nghe Thiên Hựu đạo trưởng và Giác Viễn cùng tam thánh thần tăng đối đáp, bụng dạ bồn chồn vô cùng. Chàng nghĩ thầm :

- “Đã có chuyện chẳng lành xảy ra cho Giác Chân đại lão hòa thượng rồi ư”.

Trong khi chàng nghĩ thì Thiên Hựu đạo trưởng rít lên :

- Bốn hòa thượng các ngươi đang là một lũ hồ đồ, toan tính chuyện ngấm máu phun người này. Thật ra mục đích của các người là gì nói thẳng ra đi.

- A di đà Phật.

Thiên Hựu đạo trưởng gầm lên :

- Đệ tử chân truyền của bần đạo còn chưa được mở yên mả đẹp thì bốn hòa thượng các ngươi lại tìm đến quấy nhiễu. Bốn hòa thượng Thiếu Lâm nghĩ mình là bắc đầu võ lâm được người người nể trọng rồi xem thường bần đạo ư? Bần đạo không thể chấp nhận được sự ngạo mạn đó đâu.

Thiên Hựu đạo trưởng lòn tay ra sau lưng rút soạt trường kiếm ra khỏi vỏ, gằn giọng nói :

- Bốn hòa thượng Thiếu Lâm các ngươi phải nói rõ... Mục đích của các người là gì mà lại ngấm máu phun người gieo tiếng ác nghiệp cho bần đạo, không may các người, bần đạo không làm rõ vụ việc này, sao có thể quay về Phong Thanh đạo quán.

Giác Viễn đại sư chấp tay liệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Bần tăng chỉ muốn tìm hiểu rõ căn cơ việc làm của đạo trưởng mà thôi.

Thiên Hựu đạo trưởng hét lên :

- Giác Viễn hòa thượng, trước đây bần đạo cũng rất ngưỡng mộ lão. Nhưng hôm nay bần đạo mới biết mình lầm. Bốn hòa thượng các ngươi muốn gieo tiếng xấu cho bần đạo. Bần đạo không bỏ qua chuyện này đâu.

Rít một luồng chân khí căng phòng lồng ngực, Thiên Hựu đạo trưởng gằn giọng nói :

- Không chừng cái chết của Đồng Tử Trình Nhuận là do bọn hòa thượng các ngươi gieo ra.

Giác Viễn đại sư chấp tay :

- A di đà Phật!

Thiên Hựu đạo trưởng chỉ tay vào mặt Giác Viễn đại sư :

- Các ngươi đã phạm giới rồi, còn niệm Phật hiệu làm gì. Bần đạo sẽ chỉ cho các ngươi cách giữ giới luật như thế nào chứ không phải luôn miệng niệm Phật hiệu.

Cục trường bổng chốc trở nên căng thẳng cực kỳ bởi cơn thịnh nộ của Thiên Hựu đạo trưởng.

Giác Viễn đại sư chấp tay trước ngực từ tốn nói :

- A di đà Phật... Đạo trưởng đã buộc bần tăng phải động thủ để tìm đến chân lý và lẽ phải.

Hồi 19
Phong thanh nhất hà thịnh
Tùng chi nhất hà kinh

Thiên Hựu đạo trưởng múa tít thanh trường kiếm. Tiếng kiếm khí phát ra vi vu nghe buốt cả cột sống. Tất cả quần hùng đồng loạt dạt ra hai bên khi tiếng kiếm khí đập vào tai họ.

Cùng với những âm vực của kiếm khí là màn hào quang ngũ sắc xuất hiện theo từng đường kiếm do Thiên Hựu đạo trưởng tạo ra.

Nhìn Thiên Hựu đạo trưởng vận hóa kiếm chiêu, ai cũng biết võ công của đạo sĩ kỳ tài của Võ Đang phái đang dụng đến “Âm Dương Thái Cực” kiếm pháp.

Sự ảo diệu của “Âm Dương Thái Cực” kiếm pháp buộc Kim Tiêu và mọi người chú nhãn quan sát.

Phía đối diện Giác Viễn đại sư vẫn chấp tay trước ngực, thiên tượng nằm chọn giữa đô bản thủ của người.

Thiên Hựu đạo trưởng hét lớn :

- Giác Viễn hòa thượng đỡ thái cực kiếm của bản đạo.

Thiên Hựu đạo trưởng vừa thốt ra câu nói đó điểm mạnh mũi kiếm về phía Giác Viễn đại sư.

Ngạn Kim Tiêu bất ngờ hét lớn :

- Dừng tay!

Thiên Hựu đạo trưởng chẳng màn đến tiếng hét của chàng mà phát động kiếm khí “Âm Dương Thái Cực” kiếm pháp. Hại đạo sát quang xanh đỏ quyen lấy nhau phát ra từ đầu mũi kiếm lướt thẳng đến Giác Viễn đại sư.

Giác Viễn đại sư không né tránh mà dụng đến tuyệt học Phật môn, từ đầu ngọn thiên tượng, vầng hào quang ngũ sắc cũng xuất hiện, đón thẳng lấy khí kiếm của Thiên Hựu đạo trưởng.

- Âm Khi hai đạo sát quang chạm vào nhau một tiếng sấm chường nổ ra làm rung chuyển cả tòa dịch quán. Cùng với tiếng sấm chường đó là quả cầu khí huyền ảo xuất hiện.

Hai cao thủ giao chường với nhau đều là những kỳ tài có một không hai trong võ lâm. Một bên là đệ nhất cao thủ Võ Đang phái, còn người kia là Phương trượng Thiếu Lâm, đều là những bậc cửu đỉnh trong giới võ lâm giang hồ. Mặc dù Thiên Hựu đạo trưởng chủ động tấn công trước, nhưng không chiếm thế thượng phong, chính vì thế cuộc giao thủ của Thiên Hựu đạo trưởng và Giác Viễn đại sư rơi vào thế giằng co bất phân thắng bại. Cả hai rơi vào tình huống thi đấu nội lực, mà chẳng bên nào lấn lướt được bên nào.

Quả cầu huyền ảo càng lúc càng rực rỡ, lúc thì trôi về phía Thiên Hựu đạo trưởng, khi thì dạt qua hướng Giác Viễn đại sư.

Cả hai đối thủ phải vận dụng tất cả nội lực tu vi của mình để giữ cho thế trận cân bằng. Chân diện hai người căng thẳng cực kỳ.

Kim Tiêu nhìn hai người, miễn cưỡng nói :

- Đạo trưởng, đại sư hãy thu hồi nội lực đi, đừng giao đấu với nhau nữa. Trong chuyện này nhất định có sự hiểu lầm đáng tiếc rồi, không chừng lại là mưu kế của Sát Thủ Vô Diện.

Tổng Thừa Ân nhìn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu. Đệ nói như thế có ý gì?

Kim Tiêu nhìn lại Thừa Ân :

- Tổng huynh, mau ngăn cản đại sư và Thiên Hựu đạo trưởng.

Mặt Thừa Ân đành lại, y lắc đầu :

- Lúc này chẳng ai có thể ngăn được Thiên Hựu đạo trưởng và Giác Viễn đại sư được. Nếu như ta giúp Thiên Hựu đạo trưởng thì Giác Viễn đại sư sẽ thảm bại ngay, và nhận một kết cục khó lường. Còn ngược lại, thì Thiên Hựu đạo trưởng sẽ vong mạng.

Chúng ta đành làm người bàng quang tọa thị xem hai người đấu nội công thôi.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Tổng huynh, phải làm gì giúp họ?

Thừa Ân bối rối.

Kim Tiêu nói :

- Nếu để kết cục hôm nay rơi vào thế lưỡng bại câu thương thì kẻ đắc lợi chính là Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu nói đến đây thì từ quả cầu huyền ảo do Âm dương Thái cực kiểm pháp và Tiên thiên thần công tạo ra, phát ra những tiếng nổ lộp bộp. Khi quả cầu huyền ảo phát ra những âm thanh đó thì cả Thiên Hựu đạo trưởng lẫn Giác Viễn đại sư đều có sự thay đổi. Tấn trụ của hai người run rẩy kéo theo những vết rạn nứt dưới sàn gạch dịch quán.

Nhìn cảnh tượng đó, Kim Tiêu biết cả hai người đang rơi vào tình cảnh gì.

Chàng khẩn trương hơn :

- Tổng huynh phải làm điều gì để ngăn cản hai người đó lại.

Chàng gạt tay Thừa Ân :

- Tổng huynh! Không thể để kết cục lưỡng bại câu thương xảy ra. Nếu để điều đó xảy ra thì kẻ đắc lợi chính là người huynh đang truy tìm.

Thừa Ân đành mặt, nghiêm giọng nói :

- Kim Tiêu... Lúc này ta không thể làm gì được nữa rồi. Ta có muốn ngăn cũng không được.

- Huynh phải nghĩ ra được cách gì chứ. Chẳng lẽ một Tiêu Diêu Khách lầy lùnh thiên hạ lại chẳng làm gì được để ngăn cản hai người này. Không cản được Giác Viễn đại sư và Thiên Hựu đạo trưởng thì còn gì là uy danh của Tiêu Diêu Khách.

Thừa Ân nhíu mày, sượng sùng khi nghe lời nói này của Ngạn Kim Tiêu.

Y miễn cưỡng trả lời :

- Ngạn Kim Tiêu, đâu phải chuyện gì Thừa Ân cũng làm được.

- Không làm được, hóa ra Tổng huynh là kẻ hữu danh vô thực à?

- Người đừng nói bừa.

- Nếu muốn đệ không nói bừa. Tổng huynh phải ra tay ngăn cản Giác Viễn đại sư và Thiên Hựu đạo trưởng.

- Thừa Ân đã nói với Kim Tiêu rồi... Người không hiểu ra hay sao mà cứ lằng nhằng hoài vậy. Cả hai người này đều là kỳ tài bậc nhất võ lâm, chỉ một chút sơ xuất nhỏ thôi, vô hình trong sẽ giúp người này hại người kia, nếu không thì cũng tự chuốc kiếp họa tử vong vào bản thân mình.

Thừa Ân chau mày nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Tổng huynh bắt lực.

Thừa Ân gật đầu :

- Ta đành bắt lực, chẳng giúp gì được cho Giác Viễn đại sư lẫn Thiên Hựu đạo trưởng.

- Ngạn Kim Tiêu thì không bắt lực Tổng huynh.

Thừa Ân nhíu mày :

- Người định làm gì. Người nên biết lượng sức mình, đừng có làm càn sẽ hại đến bản thân mình đó.

- Huynh bắt lực, nhưng Kim Tiêu không để cho đệ tả nhân đứng sau chuyện này đắc ý được.

Kim Tiêu nói rồi rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực.

Chàng nhìn lại Giác Viễn đại sư và Thiên Hựu đạo trưởng. Sắc diện hai người lúc này đã chuyển sắc màu đỏ ối như hai khối than hồng. Đỉnh đầu họ xuất hiện hai làn khói trắng bốc lên thẳng tắp, trong khi cước pháp run bần bật, chứng tỏ cả Giác Viễn đại sư và Thiên Hựu đạo trưởng rơi vào cảnh giới cạn kiệt

nguyên khí như ngọn đèn sắp hết dầu.

Kim Tiêu nhìn Thừa Ân :

- Tổng huynh, Kim Tiêu không chờ đợi lâu hơn nữa đâu.

- Người định làm gì?

- Huynh không làm được thì Kim Tiêu sẽ làm. Hy vọng Ngạn Kim Tiêu sẽ đạt được ý muốn của mình.

Còn nếu như không được thì đây là ý trời.

Kim Tiêu nói dứt câu điểm mũi giày, lướt thẳng vào quả cầu huyền ảo do Âm dương Thái cực kiếm pháp và Tiên thiên thần công tạo ra.

Quần hùng đồng loạt thốt lên :

- Ồ...

Kim Tiêu lọt thỏm vào vùng ảo khí do hai đối thủ tạo ra. Đôi song thủ của chàng giai động xoay tròn hướng về hai người. Kim Tiêu ngỡ như mình bị chèn giữ hai quả thái sơn khổng lồ khiến cho huyết lưu nhện nhạo kinh mạch, những xương đứt đoạn.

Kim Tiêu rống lên :

- A...

Thừa Ân chẳng thể làm chủ được mình, toan lướt vào nhưng một tiếng nổ như sấm động phát ra từ quả cầu ảo khí.

Ầm...

Kim Tiêu tự một quả cầu bị hất tung lên trên mái dịch quán rồi rơi xuống, trong khi Giác Viễn đại sư lẫn Thiên Hựu đạo trưởng thì trượt dài về sau đến hai trượng, để lại những rãnh sâu trên sàn gạch.

Thừa Ân lắc vai, lướt vọt đến đón lấy Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu rơi xuống như quả chín rụng khỏi cành nhưng được Thừa Ân đỡ, không để chàng rơi xuống sàn gạch dịch quán.

Kim Tiêu rung mình, ói luôn một vòi máu rưới đỏ sàn gạch.

Thừa Ân vội áp chưởng vào đại huyết Vĩ Lư để giúp Kim Tiêu điều hòa chân khí, đẩy dịch huyết lưu.

Sắc diện Kim Tiêu tái nhờ tái nhợt.

Thừa Ân hỏi :

- Kim Tiêu không sao chứ?

Kim Tiêu nhìn lại Thừa Ân :

- Kim Tiêu xuống cõi a tỳ rồi à?

- Người thấy trong nội thể thế nào?

Kim Tiêu xoa Đan điền :

- Lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo, đầu hoa, mắt mờ, chẳng cần biết mình là ai nữa.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài, rồi dựa hẳn vai vào người Thừa Ân.

Thừa Ân nói :

- Người không biết tự lượng sức mình.

- Nhưng không hành xử như vậy thì kẻ đắc ý là đệ tam nhân Sát Thủ Vô Diện.

- Sao Kim Tiêu nói như vậy?

Giác Viễn đại sư bước tới trước mặt chàng ôm quyền :

- A di đà Phật! Bần tăng vô cùng cảm kích, đa tạ Tiêu thí chủ đã hóa giải tình huống ngặt nghèo cho bần tăng.

Thiên Hựu đạo trưởng nhìn Kim Tiêu :

- Tiểu tử! Sao người lại chen vào chuyện riêng của bản đạo với lão hòa thượng Thiều Lâm.

Kim Tiêu nhìn Thiên Hựu đạo trưởng nghĩ thầm :

- “Nếu như Ngạn Kim Tiêu không liều mạng xen vào thì bây giờ hồng bối đạo trưởng như thế nào rồi.”

Kim Tiêu nghĩ như vậy nhưng vẫn ôm quyền nói :

- Đạo trưởng, Kim Tiêu không thể bàng quang tạo thị đứng nhìn hai người rơi vào thế thương bại đau thương để người thứ ba đắc ý.

Thiên Hựu đạo trưởng vuốt râu :

- Tiểu tử nói vậy có ý gì?

Kim Tiêu nhìn lại Giác Viễn đại sư :

- Đại sư! Văn bối nghĩ người sát tử Giác Chân đại lão hòa thượng, trụ trì Pháp Quang tự không phải là Thiên Hựu đạo trưởng đâu mà là một người khác.

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Kim Tiêu nhìn lại Thiên Hựu đạo trưởng :

- Đạo trưởng! Văn sinh nghĩ người giết Đồng Tử Trình Nhuật cũng là con người này.

Thiên Hựu đạo trưởng đánh mặt bối :

- Tiểu tử nói đi! Ké đó là ai?

Kim Tiêu nheo mày rồi trang trọng nói :

- Ngạn Kim Tiêu nghĩ người này chính là Sát Thủ Vô Diện.

Thiên Hựu đạo trưởng buột miệng lặp lại lời nói của Kim Tiêu :

- Sát Thủ Vô Diện... Ngạn Kim Tiêu... Người nói như thế cũng bằng thừa. Võ lâm ai cũng đã từng nghe tiếng Sát Thủ Vô Diện, nhưng có bao giờ thấy được chân diện dung của con người này đâu. Thế mà người lấy lý do gì để có thể khẳng định đệ tam nhân lại chính là Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu vuốt cằm, xoa trán rồi từ tốn nói :

- Chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ nghiệm ra được ngay thôi mà. Văn bối có mặt, đạo trưởng cũng có mặt, tất cả mọi người ở đây sinh ra đều được tạo hóa ban cho một khuôn mặt. Người ta phân biệt với nhau người này khác người kia qua khuôn mặt, nhưng với Sát thủ vô diện thì lại là người không có mặt. Các vị có thấy lạ không?

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Thừa Ân nói :

- Chính vì y không có mặt nên không ai biết được y là ai.

Kim Tiêu quay mặt sang nhìn Thừa Ân :

- Nội bậy.

Thừa Ân chau mày sừng sùng.

Buông tiếng thở dài, Thừa Ân nói :

- Thế người thử nói xem.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Ý tại hạ nói ở đây là Sát Thủ Vô Diện vẫn có bộ mặt như mỗi người trong chúng ta, nhưng y lại có thuật dị dung cực kỳ tinh xảo, có thể hóa trang thành bất cứ người nào trong chúng ta. Chính vì thế y tự cho mình là Sát Thủ Vô Diện, nhưng nói đúng hơn y là Sát thủ thiên diện. Y có ngàn bộ mặt, chính vì thế mới tự cho là vô diện. Nói một cách nào đó Sát Thủ Vô Diện chính là Sát Thủ Thiên Diện. Do y có muôn ngàn bộ mặt nên bất cứ người nào trong chúng ta cũng thấy đều có thể là Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu nhìn lại Đồng Thừa Tự :

- Y có thể là Đồng đại hiệp, cũng có thể là Giác Viễn đại sư. Mà không được... Với Giác Viễn đại sư thì Sát thủ thiên diện không thể cải trang được. ở đây chỉ có Giác Viễn đại sư và tam thánh thần tăng là y chịu bó tay thôi.

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Tiểu chỉ chủ nói vậy có ý gì?

- Đại sư suy nghĩ một chút sẽ nhận ra ngay. Tại sao văn bối nói Sát thủ thiên diện không thể dùng thuật dị dung hóa trang thành đại sư. Bởi lẽ tất cả những vị hòa thượng đều cạo tóc đầu. Chẳng lẽ gã lại tự cạo tóc đầu mình hóa trang thành hòa thượng. Nếu như vậy thì Sát Thủ Vô Diện chỉ có thể đóng giả là hòa thượng. Điều đó y đâu có muốn.

Chàng ôm quyền hướng về Giác Viễn đại sư :

- Văn bối lý giải hơi thô lỗ, đại sư miễn thứ cho văn bối.

- A di đà Phật! Bần tăng không dám trách thí chủ.

- Đa tạ đại sư. Còn chuyện xảy tại Pháp Quang tự, Ngạn Kim Tiêu nghĩ rằng, Sát Thủ Vô Diện đã hóa trang thành Thiên Hựu đạo trưởng đến quấy rối, và tạo nghiệp cảnh để Thiếu Lâm và Võ Đang vô hình

trung trở thành kẻ thù của nhau. Nếu như để Thiên Hựu đạo trưởng và đại sư rơi vào tình thế lưỡng bại câu thương, kẻ đắc lợi chính là sát thủ thiên diện.

- A di đà Phật! Hóa ra là vậy. Đa tạ Tiêu thí chủ đã cho bản tăng lời giải trình này.

Buông một tiếng thở dài Giác Viễn đại sư nói :

- Tiêu thí chủ, Giác Chân đại lão hòa thượng đã viên tịch cùng với tứ đại tăng tướng. Tam thánh thân tăng lại khẳng định đại lão hòa thượng Giác Chân bị Thiên Hựu đạo trưởng giết và còn phá hủy cả Pháp Quang tự.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

- Đại sư ư, điều này chỉ có thể minh chứng một điều. Sát thủ thiên diện là người có võ công cực kỳ lợi hại, nếu không thì cũng là một con người cực kỳ nham hiểm và gian trá, với thủ đoạn không một ai đoán biết được.

Kim Tiêu nhìn lại Thừa Ân :

- Bây giờ thì Tổng huynh đã nghiệm ra đối thủ của huynh rồi chứ?

- Cho dù y là ai ta cũng phải tìm y.

Kim Tiêu giả lả cười rồi nói :

- Tổng huynh cũng nên biết lượng sức mình đó.

Chân diện Thừa Ân sượng hẩn lại.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Đệ dùng chính câu nói của huynh nói với đệ.

Đồng Kỳ Thượng bước đến bên Kim Tiêu. Y ôm quyền nói với mọi người :

- Chư vị, những lời Kim Tiêu nói ra, Kỳ Thượng càng nghiệm thấy rất đúng. Điều đó chứng tỏ tại ngôi dịch quán này ai cũng có thể là Sát Thủ Vô Diện hay Sát thủ thiên diện.

Kỳ Thượng nhìn sang Kim Tiêu :

- Hảo đệ, Đồng huynh có cách này.

- Huynh có cách gì?

Kỳ Thượng nói nhỏ vào tai Kim Tiêu :

- Kim Tiêu, ở đây có đủ tất cả mọi người, đều là những hảo hán kỳ tài của võ lâm.

Chúng ta cũng nên thăm tra từng người. Nếu như Sát Thủ Vô Diện hay Sát thủ thiên diện có mặt tất y phải lộ chân tướng của mình.

Kim Tiêu nhú mày rồi gượng cười :

- Đồng huynh nói cũng có lý, sao chúng ta không làm theo ý của Đồng huynh nhỉ.

Lúc này đệ cảm thấy lo cho huynh đó.

- Huynh cũng chỉ muốn truy ra còn người đa sát tàn bạo đó để không phải bận tâm suy nghĩ về y.

Nói rồi Kỳ Thượng vỗ tay ba tiếng.

Ngay lập tức cửa dịch quán được đóng lại.

Kỳ Thượng nhìn qua mọi người :

- Chư vị, Đồng Kỳ Thượng mạo muội đưa ra kế sách này. Ở đây chúng ta đều có những đại kỳ thủ thượng thặng của võ lâm. Mọi người phải nhẫn nại để cho Kim Tiêu và Thừa Ân cùng Đồng thúc thúc và Thiên Hựu đạo trưởng cùng Giác Viễn đại sư với hai vị thượng môn khách là Hoạt Hồn sư giả cùng La Sát Ngọc Diện thăm tra. Nếu như Sát Thủ Vô Diện có mặt ở đây. Y nhất định sẽ bị lộ chân tướng.

- A di đà Phật!

Quần hùng đồng loạt nói :

- Đại công tử nói rất đúng.

Kim Tiêu bước ra nói :

- Ngạn Kim Tiêu xin được thăm tra trước.

Kỳ Thượng nhìn Kim Tiêu, gượng cười nói :

- Huynh không nghĩ ngờ hảo đệ là con người bá đạo kia đâu.

- Nhưng Ngạn Kim Tiêu cũng là một trong những con người có mặt ở đây.

- Thôi được.

Kỳ Thượng nhìn lại Giác Viễn đại sư.

- Mời đại sư.

- A di đà Phật!

Nhìn Kim Tiêu, Giác Viễn đại sư nói :

- Lão nạp tin thí chủ không phải là kẻ bá đạo.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Đa tạ đại sư.

Kim Tiêu bước qua bên Kỳ Thượng nói :

- Đồng Kỳ Thượng xin được nối bước Ngạn Kim Tiêu hảo đệ.

Lần lượt từng người được thăm tra nhân dạng nhưng chẳng tìm được ai có biểu hiện của bá nhân Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu nhìn Kỳ Thượng :

- Xem ra phương thức của Đồng huynh không đạt hiệu quả rồi. Cái gã Sát Thủ Vô Diện này không phải tầm thường. Tất cả môn khách tại Đồng gia đều có mặt ở đây cả chứ?

- Tất cả đều đã có mặt ở đây. Ngoại trừ những người ở khu bần nhân. Họ không được vào dịch quán thôi, còn vài người nữa là lão Từ Quảng và Đồng Ngọc Lan.

- Ngọc Lan là nữ nhân không thể nghi ngờ được.

- Huynh tưởng đâu Kim Tiêu cũng thăm tra cả Ngọc Lan đấy chứ. Bởi xá muội cũng là người biết võ công.

Kỳ Thượng vừa nói xong liền cau mày. Y chợt ôm lấy Đan điền :

- Ta lại bị trúng độc.

Thiên Hựu đạo trưởng hét lớn :

- Mở cửa dịch quán ngay...

Vừa nói Thiên Hựu đạo trưởng vừa lấy trong ống tay áo ra một tịnh bình rồi trút ra một hoàn được đặt vào tay Kỳ Thượng.

- Đại công tử mau uống giải độc hoàn của bản đạo.

- Đa tạ đạo trưởng...

Cửa dịch quán được mở toang ra.

Mọi người ù nhau chạy ra ngoài, nhưng vẫn có hai người khuyu chân, nằm lăn ra đất, miệng sùi bọt nước miếng, mắt trợn trừng, tứ chi co quắp, hồn lìa khỏi xác.

Kim Tiêu nhìn Kỳ Thượng :

- Huynh không sao chứ?

- May có giải độc hoàn của đạo trưởng.

Thiên Hựu đạo trưởng nghiêm mặt :

- May là có bản đạo ở đây, nếu không có giải độc hoàn của Võ Đang, công tử sẽ như thế nào nữa.

Kim Tiêu nhìn lại Thừa Ân :

- Tổng huynh! Cũng là Vô ảnh chi độc sao?

- Vẫn là thứ độc đó. Vô ảnh chi độc là một chất độc khí không sắc, không mùi, nhưng lại rất dễ hóa giải. Đã có một thời gian Vô ảnh chi độc khuấy đảo cả giang hồ, nhưng sao đó tất cả các môn phái đều có giải được với Vô ảnh chi độc. Nên nó không còn công dụng nữa. Không ngờ Vô ảnh chi độc hôm nay lại tái xuất giang hồ.

Kim Tiêu nhìn sang Giác Viễn đại sư, ôm quyền nói :

- Đại sư... Đại sư là người tuổi cao đức trọng, lại lịch duyệt võ lâm tất biết Vô ảnh chi độc của ai.

- A di đà Phật. Vô ảnh chi độc là trước tác độc công của Độc chủ Tây Môn Kính.

- Vậy Sát Thủ Vô Diện chính là Độc chủ Tây Môn Kính!

- A di đà Phật! Năm mươi năm trước Độc chủ Tây Môn Kính đã xuất gia đầu Phật rồi viên tịch tại khu Lâm Tháp trên Thiếu Lâm. Độc chủ không hề truyền độc công cho bất cứ người nào. Nên không thể nói Độc chủ Tây Môn Kính là bá nhân Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu ôm quyền giả lễ nói :

- Vãn bối nói bừa, đại sư miễn thứ.

Kim Tiêu nhìn Kỳ Thượng :

- Bây giờ thì Kim Tiêu cảm nhận rõ mồn một án tử treo trên đầu Đồng huynh, nếu như gã bá nhân tàn độc này để mắt đến Đồng đại ca.

- Vậy Đồng huynh phải làm sao bây giờ.

- Đồng đại ca cẩn thận vẫn hơn.

Kim Tiêu nhìn lại Tổng Thừa Ân.

- Tổng huynh... Huynh phải bám theo Đồng đại ca đó. Huynh là bằng hữu chân tình của Đồng đại ca và cũng có võ công cao siêu... Huynh phải bám theo Đồng đại ca để bảo vệ cho huynh ấy đó.

Kỹ Thượng nhìn Thừa Ân với ánh mắt ngập ngừng.

Y từ tốn nói :

- Thừa Ân... Kỹ Thượng khôn dám làm phiền bằng hữu.

Thừa Ân ôn nhu đáp lời :

- Đồng huynh đừng ngại, Thừa Ân sẽ phò trợ huynh.

Kỹ Thượng mỉm cười.

Kim Tiêu chen vào :

- Đồng đại ca đừng ngại... Huynh ấy theo sát bên Đồng đại ca cũng có cái lý của nó. Tổng huynh muốn biết gã bá nhân tàn sát kia là ai và cũng muốn trả thù cho cục mỡ của huynh ấy. Nên một khi Sát Thủ Vô Diện muốn hại Đồng huynh thì Tổng đại ca sẽ ra tay.

Kim Tiêu phật ngang hữu thủ.

- Xong đời Sát Thủ Vô Diện, mọi chuyện đâu lại vào đấy. Đồng huynh không còn lo lắng về kẻ sát nhân không mặt kia nữa.

Kỹ Thượng khoát tay :

- Kim Tiêu cho huynh hỏi.

- Huynh muốn hỏi gì?

- Khi nãy Kim Tiêu nói Tổng bằng hữu muốn trả thù cho cục mỡ... Vậy cục mỡ là gì?

Kim Tiêu bật cười thành tiếng nhìn Kỹ Thượng rồi quay sang Thừa Ân, sau đó nhìn lại Kỹ Thượng.

- Nếu Đồng huynh muốn biết cục mỡ là gì phải đi hỏi Đồng Ngọc Lan xá muối của huynh.

Kim Tiêu nói rồi ôm quyền :

- Đề phải quay về mộc xá của mình đây, sẽ gặp lại Đồng huynh và Tổng huynh sau.

Kim Tiêu quay bước bỏ ra cửa dịch quán.

Kỹ Thượng nói với theo :

- Ngạn Kim Tiêu hảo đệ, phải cẩn thận đó.

Kim Tiêu vừa đi vừa đáp lời Đồng Kỹ Thượng :

- Kim Tiêu biết phòng vệ cho mình mà. Nếu nói về chạy thì Kim Tiêu phải tự cho mình là thiên hạ tẩu vi.

Kim Tiêu đi rồi, Kỹ Thượng nhìn lại Thừa Ân :

- Tổng bằng hữu... Kim Tiêu nói cục mỡ là cái gì?

Sắc diện Thừa Ân đỏ bừng, sượng sùng. Thừa Ân miễn cưỡng lắc đầu :

- Đồng huynh đừng nghe gã tiểu tử đó nói nhảm nói càn. Đôi lúc chính Thừa Ân còn không biết Ngạn Kim Tiêu định nói gì.

- Đồng Kỹ Thượng cũng giống như Tổng bằng hữu. Chẳng hiểu Kim Tiêu nói gì cả.

Kỹ Thượng nói rồi cùng Thừa Ân phá lên cười.

Kỹ Thượng cắt ngang tràng tiếu ngạo nhìn Thừa Ân.

Kỹ Thượng cất lời khen :

- Kim Tiêu nói nhảm nói càn, nhưng có một điều rất rõ ràng. Kim Tiêu quá thông minh đấy chứ.

- Thừa Ân không phủ nhận điều đó, nếu Kim Tiêu không thông minh tất không nghiệm ra kế sách của Sát Thủ Vô Diện bá nhân.

- Kỹ Thượng muốn Kim Tiêu được đặc cách vào biệt lầu dành cho thượng môn khách, nhưng Kim Tiêu lại không chịu.

- Y là như vậy đó. Nếu như Kim Tiêu chịu nhốt mình trong lồng son thì chiếc lồng nhốt y không phải bằng vàng mà phải là ngọc mới được.

- Xem chừng Thừa Ân cũng thích thú với Ngạn Kim Tiêu hảo đệ.

- Còn Đồng huynh.
- Không nói ra, Tống bằng hữu cũng biết tính khí của ta mà. Tứ hải giai huynh đệ. Có được một hảo đệ như Ngạn Kim Tiêu, ta còn gì thích hơn nữa.
- Kim Tiêu đã lấy mất tình cảm ưu ái mà trước đây Đồng huynh dành cho Tống Thừa Ân rồi. Hai người lại cùng phá lên bật cười sang sảng.

Hồi 20

Nhân sinh thí triều lộ

Kim Tiêu bước vào mộc xá đã nghe tiếng ngáy ồ ồ cất ra từ dưới gầm giường. Chỉ nghe tiếng gáy đó thôi Kim Tiêu đủ biết Lão Ngoan Đồng Nhi đã say mềm. Chàng bước đến tận giường, vỗ mạnh một chưởng xuống giường.

Râm...

Tiếng ngáy đều đều của Lão Ngoan Đồng Nhi cất ra không chút gì thay đổi sau cái vỗ chưởng của Kim Tiêu.

Kim Tiêu nói :

- Có vò Trung Nguyên nhứt tửr đây... Ai uống không thì bò ra mà uống. Còn nếu như không uống thì Ngạn Kim Tiêu đem đồ đó.

Kim Tiêu vừa nói dứt câu thì Lão Ngoan Đồng Nhi đã chui đầu ra khỏi gầm giường, nhìn lên Kim Tiêu :

- Ngạn ca ca có rượu ngon à?

Lão Ngoan Đồng Nhi chui khỏi giường. Kim Tiêu thòp lấy tay áo lão kéo đến bàn.

- Ngoan Đồng Nhi đến đây sẽ được uống rượu ngon. Ngon không thể chê vào đâu được.

Kim Tiêu ép Lão Ngoan Đồng Nhi ngồi xuống ghế.

Lão Ngoan Đồng Nhi vượt chòm râu hoa râm nhìn Kim Tiêu nói :

- Trung Nguyên nhứt tửr đâu?

- Sẽ có rượu cho Lão Ngoan Đồng Nhi, nhưng muốn uống Trung Nguyên nhứt tửr thì Lão Ngoan Đồng Nhi phải trả lời cho Kim Tiêu mấy câu hỏi.

- Ngạn ca ca muốn hỏi gì lão hủ.

Kim Tiêu chống tay lên bàn nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi chăm chăm.

Lão Ngoan Đồng Nhi nheo mày :

- Ngạn ca ca nhìn lão hủ bằng ánh mắt gì kỳ vậy. Lão hủ đâu có làm gì khiến Ngạn ca ca giận chứ?

Kim Tiêu lắc đầu :

- Hồng giận.

- Vậy sao Ngạn Kim Tiêu nhìn lão hủ bằng ánh mắt đó không, vì sao?

- Kim Tiêu muốn biết lão huynh có phải là bá nhân Sát Thủ Vô Diện hay không thôi.

Lão Ngoan Đồng Nhi há hốc miệng, trố mắt nhìn Ngạn Kim Tiêu :

- Ngạn ca ca nói cái gì vậy?

Kim Tiêu đặt tay lên vai Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Kim Tiêu nói cho lão huynh biết, Đồng Tử Trình Nhuận và cung nữ Vân Vân tỳ nữ của Đồng Kỹ Thượng huynh vừa mới bị bá nhân tà sát vô diện giết chết. Cả hai người đều chết bởi một thứ võ công vô cùng lợi hại. Họ chết nhưng không để lại dấu chưởng tích nào, nhưng lục phủ ngũ tạng thì đều vỡ nát.

Kim Tiêu nghiêm mặt trang trọng nói :

- Người duy nhất dụng được sát chiêu giết người đó chỉ có thể là lão huynh Ngoan Đồng Nhi thôi. Phải chăng lão huynh đã dụng Vô Định chưởng giết người. Nói cho rõ...

Có đúng như vậy không?

Lão Ngoan Đồng Nhi sa sầm mắt nhìn Kim Tiêu. Với ánh mắt bất nhẫn, lão gắt giọng nói :

- Ngạn ca ca nói thật là khó nghe. Lão hủ giết Đồng Tử trình Nhuật và ả cung nữ kia lợi ích gì chứ.

Lão Ngoan Đồng Nhi đứng lên, bước đến giường, khom người lôi vò rượu ra.

Lão bung vò rượu dốc lên miệng tu luôn một ngụm dài.

Lão bê vò rượu đến bàn đặt xuống nhìn Kim Tiêu :

- Có chuyện xảy ra trên dịch quán rồi phải không?

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng! Chính vì những chuyện xảy ra trên dịch quán mà Kim Tiêu mới mò đến tìm lão huynh đây.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu, rồi dốc vò rượu lên miệng tu một hơi dài.

Lão đặt vò rượu xuống bàn ôn nhu nói :

- Lão hủ biết thế nào Ngạn ca ca cũng tìm lão hủ mà.

- Lão biết à?

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu.

Lão vuốt vò rượu, từ tốn nói :

- Chỉ có mình Ngạn ca ca là biết Lão Ngoan Đồng Nhi biết dụng Vô Địch chương nên khi chuyện xảy ra, Ngạn ca ca sẽ đặt nghi án ngay vào Lão Ngoan Đồng Nhi.

Kim Tiêu im lặng nhìn lão một lúc rồi nói :

- Nếu lão huynh là Ngạn Kim Tiêu cũng sẽ giống như Ngạn Kim Tiêu mà thôi.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu gật đầu.

- Đúng đúng.... Nếu Lão Ngoan Đồng Nhi là Ngạn Kim Tiêu thì cũng sẽ nghĩ như Ngạn ca ca.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Vậy ngoài lão huynh ra còn ai dụng được Vô Địch chương?

Lão Ngoan Đồng Nhi dốc vò rượu tu một hơi dài rồi đặt xuống :

- Chỉ có cái gã mà Ngạn ca ca đã nghĩ tới là dụng được Vô Địch chương.

Kim Tiêu chau mày nạt ngang :

- Cái con khỉ.

- Ngạn ca ca chửi ta là con khỉ à?

- Lão huynh biết Ngạn Kim Tiêu nghĩ gì không?

- Lão Ngoan Đồng Nhi biết Ngạn ca ca nghĩ lão hủ chính là bá nhân tà sát vô diện gì đó.

- Đúng... Nếu lão huynh không phải là bá nhân tà sát vô diện thì đúng là con khỉ.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu.

Kim Tiêu nhìn lão, giả lả cười, rồi ôn nhu nói :

- Này... Lão huynh hãy tự thú đi... Phải lão huynh đã dụng Vô Địch chương giết Đồng Tử Trình Nhuật và cung nữ Vân Vân phải không. Nếu lão tự thú thì Ngạn Kim Tiêu sẽ cho lão uống rượu.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhíu mày, trề môi, rồi giả lả nói :

- Tưởng đâu Ngạn cả ca thông minh, không ngờ cũng chẳng thông minh tí nào.

Nếu như Lão Ngoan Đồng Nhi nói Ngạn ca ca chính là bá nhân tà sát vô diện thì sao nào?

- Kim Tiêu mà là cái gã đó à?

- Ủ...

- Hê... đừng có nói bừa chứ.

- Lão cũng bắt chước Ngạn ca ca đó. Ca ca nói bừa nên lão học theo.

- Hê... Chuyện này thì không thể nói bừa được rồi. Cái gã bá nhân tà sát Vô diện kia đã giết chết Đạo lão hòa thượng Giác Chân, ân nhân của Ngạn Kim Tiêu đó.

- Nếu vậy Ngạn ca ca không phải là gã ôn dịch nọ, nhưng nếu xét hung thủ đưa vào võ công thì ca ca cũng đáng đời lắm. Bởi vì ngoài Lão Ngoan Đồng Nhi ra, ca ca cũng có thể luyện thành Vô Địch chương mà.

Kim Tiêu nhíu mày. Chàng buông tiếng thở dài ra.

- Lão huynh nói cái con khỉ gì thế nhỉ?

- Lão Ngoan Đồng Nhi nói không đi chứ. Võ công của Ngạn ca ca là học lóm.

Ngạn ca ca đã thấy Lão Ngoan Đồng Nhi thi triển Vô Địch chương có thể học lóm, rồi dụng chính Vô Địch chương đi giết người thì sao?

Lão vuốt râu, dốc vò rượu uống một hơi hơn nửa rồi nói :

- Có thể Ngạn ca ca vừa mới tụ thành Vô Địch chương rồi tìm người thí chứng võ công, chẳng may giết chết Đồng Tử Trình Nhuật và cung nữ Vân Vân cũng nên.

Kim Tiêu nhăn mặt, thò ngón tay ngoáy lỗ nhĩ mình.

- Ngứa lỗ tai quá. Không chịu nổi bởi những lời của lão huynh.

Chàng lườm Lão Ngoan Đồng Nhi trang trọng nói :

- Thôi được, Kim Tiêu nói cho lão huynh biết, Ngạn Kim Tiêu thụ học võ công từ Đại lão hòa thượng Giác Chân đó. Người tuy không phải là sư phụ của Kim Tiêu nhưng lại là người truyền thụ nội lực và những bí thuật chân truyền như “Bách Bộ Hư Tướng” cùng Thiên Cang chỉ cho Kim Tiêu để hộ thân và trốn chạy.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu nhìn Kim Tiêu :

- Bây giờ Ngạn ca ca mới chịu thố lộ thân phận mình.

Lão Ngoan Đồng Nhi nói dứt câu mỉm cười.

Lão nói tiếp :

- Ngạn ca ca ngồi xuống đi.

Kim Tiêu miễn cưỡng ngồi xuống.

Lão Ngoan Đồng Nhi chuốc rượu ra hai chén, từ tốn nói :

- Ngạn ca ca uống với Lão Ngoan Đồng Nhi một chén rượu rồi lão hủ sẽ nói.

Vừa nói lão Ngoan Đồng Nhi đẩy chén rượu về phía Ngạn Kim Tiêu. Lão nói lần thứ hai, Kim Tiêu bung chén rượu dốc lên miệng uống cạn. Chàng đặt chén rượu xuống bàn nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi. Lão vuốt râu bung chén nhấp một ngụm. Lần đầu tiên Lão Ngoan Đồng Nhi uống rượu một cách thư thả như vậy, Kim Tiêu cũng không khỏi ngạc nhiên. Chàng nghĩ thầm :

- “Lão đang tìm lời để giải trình với mình đây.”

Lão Ngoan Đồng Nhi đặt chén rượu xuống bàn, nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Chắc Ngạn ca ca không biết điều này.

Kim Tiêu khoát tay :

- Lão huynh đừng gọi Kim Tiêu bằng hai tiếng ca ca, gọi là đệ đệ được rồi.

- Lão giữ lời mà.

- Kim Tiêu xóa lời nói của lão huynh.

- Vậy, cũng được.

Lão nhấp một ngụm rượu nữa rồi ôn nhu nói :

- Nếu như Lão Ngoan Đồng Nhi là bá nhân tà sát vô diện thì đã giết Ngạn ca ca rồi đầu gối đối ẩm với Ngạn ca ca.

Kim Tiêu nheo mày :

- Kim Tiêu nói rồi. Lão huynh đừng gọi Kim Tiêu là Ngạn ca ca mà. Có sửa được không?

Lão Ngoan Đồng Nhi giả là cười.

Lão vừa cười vừa vuốt râu nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Ủ, thì sẽ không gọi Kim Tiêu bằng Ngạn ca ca nữa.

Lão lại chuốc rượu ra chén một cách rất thư thả chẳng có gì gấp gáp.

Lão ôn nhu nói :

- Lão Ngoan Đồng Nhi biết Ngạn Kim Tiêu có quan hệ với Giác Chân đại sư nên mới nói ra điều bí mật này.

- Lão huynh cứ dềnh dàng, nói nhanh cho Kim Tiêu biết đi.

- Cái gì cũng phải có đầu có đuôi chứ. Chuyện này chỉ có mình Lão Ngoan Đồng Nhi và Giác Chân đại sư biết được mà thôi.

- Lão huynh có quan trọng quá không?

- Cái gì là quan trọng quá.

- Người biết chuyện quan trọng thì trở nên quan trọng đó mà.

Lão Ngoan Đồng Nhi nheo mày, gắt gọng nói :

- Có muốn nghe không?

Kim Tiêu giả lã cười :

- Tất nhiên thì muốn nghe rồi.

- Muốn nghe thì đừng nói lão huynh quan trọng đó nhé. Còn như Ngạn Kim Tiêu cho Lão Ngoan Đồng Nhi này muốn làm người quan trọng, thì lão sẽ không nói cho Ngạn Kim Tiêu biết.

Kim Tiêu bưng chén rượu uống cạn rồi nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Được rồi, được rồi... Kim Tiêu sẽ không cho lão huynh muốn làm người quan trọng nữa.

- Có thể chứ.

Lão bưng chén rượu nhấp một ngụm rồi nhìn Kim Tiêu ôn nhu nói :

- Mười tám năm trước, lúc bấy giờ Ngạn Kim Tiêu chắc chỉ mới vừa mười tám đôi mươi, đúng không?

- Không sai... chỉ sai một chút, nếu chuyện xảy ra trước đây mười tám năm thì lúc đó Ngạn Kim Tiêu đã biết hi mũi sạch rồi. Kim Tiêu được ba tuổi, đã là một tiểu đồng thông minh rồi đó.

Lão Ngoan Đồng Nhi mỉm cười, ôn quyền :

- Ba tuổi biết hi mũi sạch, kỳ tài, kỳ tài, khâm phục... Khâm phục. Lão Ngoan Đồng Nhi những tưởng đâu Ngạn Kim Tiêu bấy giờ mũi đã thò lò, thậm chí còn ngủ tè ra quần đấy chứ.

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Lão huynh nói thế mà cũng nói, không chừng suy bụng ta ra bụng người đó. Lão Ngoan Đồng Nhi nói tiếp đi.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhấp một ngụm rượu, rồi ôn nhu nói :

- Mười tám năm trước trên võ lâm giang hồ xuất hiện một người. Người này có tục danh là Vương Tự Khan. Võ công của Vương Tự Khan cực kỳ cao siêu. à... Lão hủ phải nói võ công của Vương Tự Khan là thứ võ công tổng hợp của tất cả các môn phái trong giang hồ. Hình như tất cả tuyệt kỹ của những môn phái lớn y đều biết. Nói khác đi y là kho bí kiếp võ công của tất cả những đại phái võ lâm.

Kim Tiêu cướp lời Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Sao lão huynh biết điều đó?

- Vì ta và Giác Chân đại sư đã gặp Vương Tự Khan. Với bản lĩnh võ công như vậy, Vương Tự Khan đã muốn thị chứng võ công của mình. Con người này có một bí thuật mà giới võ lâm không một người nào biết được, hay có biết cũng không thể luyện thành.

Kim Tiêu cau mày :

- Bí thuật gì?

- Bí thuật Dị dung diện. Y không vận dụng đến thuật dị dung như người ta thường làm, mà có thể dụng công nắn khuôn mặt mình theo ý muốn. Kim Tiêu thử đoán xem, chỉ cần Vương Tự Khan thấy người là có thể nắn khuôn mặt y giống tạc như người.

Kim Tiêu buột miệng nói :

- Bá đạo tà nhân Sát Thủ Vô Diện.

- Đó là theo cách gọi bây giờ, chứ lúc đó y là Vương Tự Khan chứ chẳng là gì cả. Với bí thuật Dị dung kỳ diệu đó, người thử đoán xem, nếu Vương Tự Khan hóa trang thành Hoàng thượng, thì y có thể có cả giang san xã tắc Trung Nguyên này.

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng rồi. Vương Tự Khan biết điều đó không?

- Tất nhiên y biết chứ, nhưng tuyệt nhiên lại không có ý định đó. Điều ham thích của y là muốn thẩm định võ công của giới võ lâm xem ai có thể là thiên hạ vô địch. Hay đúng hơn là y đi theo con đường của Độc Cô Cầu Bại.

- Vậy Tự Khan có là “Độc Cô Cầu Bại” không?

- Tự Khan với võ công và thuật Dị dung của mình đi phiêu bạt giang hồ. Y hóa trang hết từ người này đến người khác, hết vị Chương môn này đến vị Chương môn khác để thẩm chứng võ công và thu hồi các tuyệt chiêu của những đại phái. Cuối cùng y đến gặp Giác Chân đại sư.

Kim Tiêu cướp lời Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Y đã đấu với Giác Chân đại sư?

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu :

- Y đã đấu với Giác Chân đại sư. Cuộc đấu đó có ta chứng kiến.

- Ai thắng?

- Bất phân thắng bại. Cả hai người đã đấu với nhau suốt một con trăng nhưng chẳng người nào thắng được người nào. Giác Chân đại sư và Vương Tự Khan trở thành tri kỷ, bằng hữu của nhau. Rồi một ngày họ Vương Tự Khan tìm đến Giác Chân đại sư nói cho người biết y vừa mới được thông tin có một đại cao thủ kỳ tuyệt muốn đấu với y tại Tử Trường.

- Tử Trường? Kim Tiêu chưa bao giờ nghe đến địa danh này.

- Tử Trường chính là chỗ Kim Tiêu đang đứng đây.

Kim Tiêu tròn mắt nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Đồng gia là Tử Trường à?

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu :

- Đúng! Không biết đại địch của Vương Tự Khan là ai, nhưng khi Vương Tự Khan đến Tử Trường thì từ đó bắt vô âm tích tít. Nhưng năm sau, Tử Trường đã biến mất theo sự mất tích của Vương Tự Khan mà thay vào đó là lãnh địa của Đồng gia.

Lão Ngoan Đồng Nhi bưng chén nhấp một ngụm rồi ôn nhu nói tiếp :

- Sự mất tích kỳ lạ của Vương Tự Khan khiến cho Giác Chân đại sư lo lắng. Người đã truy tìm khắp nơi nhưng không biết gì về hành tung của họ Vương kia. Sau khi trên giang hồ xuất hiện con người bá đạo tà nhân mà Kim Tiêu gọi là Sát Thủ Vô Diện, thì Giác Chân đại sư đã nhờ đến Lão Ngoan Đồng Nhi mai danh ẩn tích ở lại trong Đồng gia. Đại sư hy vọng ta tìm ra một chút ánh sáng nào đó sau khi Vương Tự Khan mất tích từ Đồng gia.

Kim Tiêu nghiêm mặt :

- Lão huynh có bao giờ nghĩ bá đạo tà nhân Sát Thủ Vô Diện kia là Vương Tự Khan?

- Câu hỏi này ta không thể trả lời được. Làm sao ta dám khẳng định bá đạo tà nhân kia là Vương Tự Khan. Nhưng lão hủ biết Vương Tự Khan có một đặc điểm mà chỉ có ta biết mà thôi.

- Giác Chân đại sư biết không?

- Biết chứ.

- Vậy là hai người biết chứ đâu phải một mình lão huynh.

Lão Ngoan Đồng Nhi gượng cười Kim Tiêu hỏi :

- Đặc điểm của Vương Tự Khan là gì? Đặc điểm này có thể nhận dạng ra y không?

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu :

- Được. Dù Vương Tự Khan có dụng dị dung bí thuật thế nào thì cũng không giấu được đặc điểm này.

- Lão huynh... Đó là đặc điểm gì?

- Đặc điểm của Vương Tự Khan là những thớ thịt trên mặt, phía bên trái thường hay giật nhẹ.

Kim Tiêu nheo mày :

- Điều bí mật này, tại sao Lão Ngoan Đồng Nhi không nói sớm với Kim Tiêu.

- Lão hủ mới gặp Kim Tiêu đây nói sớm thế nào được. Huống chi đây là một bí mật mà chỉ có ta và Giác Chân đại sư biết thôi. Nếu như người gặp được Vương Tự Khan thì dễ dàng nhận ra ngay bá đạo tà nhân Sát Thủ Vô Diện. Dù Dị dung bí thuật có kỳ diệu cao siêu thế nào nhưng nhất định cũng có cái nhược của nó. Cái nhược của thuật dị dung đó chỉ có một người biết, đó là Vương Tự Khan.

- Vương Tự Khan là tà nhân bá đạo thì đâu thể nói cái nhược đó cho mọi người biết chứ. Nếu y nói ra cái nhược kia thì chẳng khác tự hóa giải tuyệt công của mình.

- Lão hủ có nói Vương Tự Khan là bá đạo tà nhân đâu. Nếu như y muốn độc bá võ lâm, hay muốn làm Hoàng thượng thì từ lâu y đã thực hiện điều đó rồi, đâu cần chờ Ngạn Kim Tiêu đến tuổi hai mươi một chứ.

Kim Tiêu gật đầu :

- Ồ he, thế lão huynh có tìm ra được Vương Tự Khan không?

- Tìm được thì đã nói làm gì. Tìm được thì lão hủ đâu có chui xuống gầm giường giả say, giả dại trong gian mộc xá này chứ. Giả làm bần nhân lưu bước tại Mộc xá Đồng gia, Lão Ngoan Đồng Nhi chỉ muốn tìm ra manh mối về sự mất tích của Vương Tự Khan và thẩm chứng xem Vương Tự Khan có đúng là tà

nhân bá đạo không. Rất tiếc ta chẳng biết được gì.

Kim Tiêu nhíp những ngón tay lên mặt bàn nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Lão huynh, Kim Tiêu đoán chắc Vương Tự Khan không phải là tà nhân bá đạo.

- Sao người dám khẳng định như thế?

- Nếu Vương Tự Khan là tà nhân bá đạo Sát Thủ Vô Diện thì lão huynh không còn được ngồi đối ẩm với Ngạn Kim Tiêu đâu. Y vốn đã biết lão huynh, nên cũng không khó khăn gì để tìm ra thân phận thật của huynh. Để giấu bí mật của mình, Tự Khan sẵn sàng giết huynh. Kim Tiêu nghĩ rằng Vương Tự Khan không khó lắm với việc lấy mạng Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Kim Tiêu nói đúng.

- Nhưng Vương Tự Khan chắc chắn có liên quan đến tà nhân bá đạo.

Kim Tiêu dốc chén rượu uống cạn nhũu mày suy nghĩ :

- “Lão huynh Bửu Chính Tư nói thân phận mình có liên quan đến Sát Thủ Vô Diện. Chẳng lẽ mình có liên quan đến Vương Tự Khan”.

Thấy chàng suy nghĩ, Lão Ngoan Đồng Nhi buột miệng hỏi :

- Kim Tiêu nghĩ gì vậy?

- Hồng nghĩ gì hết.

- Lão Ngoan Đồng Nhi cái gì cũng nói với Kim Tiêu hết, còn Kim Tiêu thì luôn úp úp, mở mở giấu ta.

- Có cái gì mới giấu chứ, còn không có thì giấu cái gì bây giờ.

Kim Tiêu vừa nói dứt câu thì nghe tiếng phi tiễn lướt vào môn xá. Ngọn phi tiễn ghim vào vách mộc xá, có một tờ giấy hồng điều.

Kim Tiêu nhìn ra ngoài nhưng chẳng thấy người nào.

Chàng nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Xem chừng chỗ ở của lão huynh không bình lặng rồi.

Kim Tiêu vừa nói ra bước đến gỡ tấm giấy ghim trên mũi phi tiêu. Mở tờ giấy hồng điều, Kim Tiêu neho mày. Trong tờ giấy hồng điều là một cánh hoa huệ trắng tinh, cùng dòng chữ với nét bút tinh xảo.

- “Người muốn gặp ta, canh tý đêm nay đến Dĩ Hồ.”

Kim Tiêu vò tờ giấy lại dăm chiêu suy nghĩ. Chàng nghĩ thầm :

- “Bá đạo tà nhân chú nhãn đến ta rồi ư?”

Lão Ngoan Đồng Nhi bước đến bên chàng :

- Kim Tiêu có chuyện gì?

Kim Tiêu gượng cười :

- Không có chuyện gì cả.

- Lại không có chuyện gì.

Kim Tiêu vuốt cằm nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Kim Tiêu nghĩ, lão huynh không nên chen vào chuyện này. Lão huynh cũng giữ kín thân phận mình.

Không nên xuất hiện đầu lộ diện sớm, việc của lão huynh, lão huynh cứ làm. Hãy để cho con người muôn mặt kia chú ý đến Ngạn Kim Tiêu.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu :

- Người cần trọng đó.

Kim Tiêu xòe tay mỉm cười nhỏ giọng nói :

- Đôi cước pháp của Ngạn Kim Tiêu nhanh lắm. Lão huynh không cần phải lo cho Kim Tiêu.

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu :

- Võ công của Vương Tự Khan không tầm thường đâu. Lão nói trước với Kim Tiêu đó.

- Kim Tiêu biết lượng sức mình mà.

Kim Tiêu cùng Lão Ngoan Đồng Nhi quay lại bàn. Lão Ngoan Đồng Nhi vừa chuốc rượu ra chén vừa nói :

- Kim Tiêu nói với Lão Ngoan Đồng Nhi có Trung Nguyên nhứt tử gì đó, sao không thấy.

- Trong rượu có vô ảnh chi độc, lão huynh có chịu uống không?

Lão Ngoan Đồng Nhi tròn mắt nhìn chàng, rồi khoát tay :

- Rượu độc lão hủ không uống.

- Biết lão huynh sẽ không uống nên Kim Tiêu đổ tất cả rồi. Không uống rượu độc thì tốt hơn đó. Uống rồi nếu không có thuốc giải của Thiên Hựu đạo trưởng, lão huynh không còn đối ẩm với Kim Tiêu được.

Lão Ngoan Đồng Nhi lườm chàng nhưng giữ giọng ôn nhu :

- Kim Tiêu nói thật trong Trung Nguyên nhứt tử có độc chứ?

- Lão huynh lại hoài nghi lời của Kim Tiêu.

Chàng vừa nói dứt câu thì một giọng nói nhào nhệch cất lên ngoài gian mộc xá :

- Ngạn Kim Tiêu và lão bản nhân kia muốn uống rượu ngon thì bốn nương có rượu cho hai người đây.

Kim Tiêu và Lão Ngoan Đồng Nhi quay lại nhìn.

La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực, ôm vò rượu đứng ngay ngưỡng cửa.

Kim Tiêu vội đứng lên ôm quyền thủ lễ, giả lả nói :

- Nương nương thân hành đến mộc xá của những bản nhân như Kim Tiêu và lão huynh Ngoan Đồng Nhi vinh hạnh cho Kim Tiêu và Lão Ngoan Đồng Nhi vô cùng.

Lão Ngoan Đồng Nhi đứng lên ôm quyền :

- Hạnh ngộ... Hạnh ngộ...

La Sát Ngọc Diện bước đến bàn đặt vò rượu xuống, rồi thân nhiên kéo ghế ngồi bên cạnh Ngạn Kim Tiêu.

Thị mở niêm về rượu, mùi thơm của hảo tửu bốc lên lan tỏa khắp gian mộc xá.

Mới ngửi mùi hương từ vò rượu phả ra mà Lão Ngoan Đồng Nhi đã biểu lộ nét mặt hoan hỷ, thêm thường.

La Sát Ngọc Diện nhìn sang Ngạn Kim Tiêu. Chân diện với lớp phấn đầy như chiếc mặt nạ của thị đập vào mắt chàng. Kim Tiêu có cảm giác tởm lợm khi phải thị chứng chân diện của La Sát Ngọc Diện.

La Sát Ngọc Diện từ tốn nói :

- Trong Đồng gia lúc này đã có sự hoài nghi lẫn nhau. Ai cũng có thể là Sát Thủ Vô Diện, nên bốn cô nương phải uống trước, nếu không tin Kim Tiêu sẽ sợ trong rượu lại có Vô ảnh chi độc.

Nói rồi La Sát Ngọc Diện chúc rượu ra ba chén thân nhiên bưng lấy một chén uống cạn. La Sát Ngọc Diện đặt chén xuống bàn nhìn Kim Tiêu điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Ta uống thêm một chén nữa để Kim Tiêu tin nhé?

La Sát Ngọc Diện lại bưng chén rượu uống cạn, thị chúc rượu đầy chén rồi nhìn Kim Tiêu nói :

- Trên dịch quán, Nghiêm Thực rất ngưỡng mộ Ngạn Kim Tiêu, nên mới thân hành đưa rượu đến mộc xá của Kim Tiêu để đối ẩm. Ta hy vọng Kim Tiêu không hoài nghi La Sát Ngọc Diện là Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu mỉm cười, liếc nhìn những chiếc móng tay nhọn hoắc của La Sát Ngọc Diện. Chàng nghĩ thầm :

- “Sát Thủ Vô Diện có thể hóa trang được bất cứ người nào, nhưng y với Nghiêm Thực nương nương thì gã chịu. Chẳng lẽ mỗi lần hóa trang thành nương nương, bá đạo tà nhân kia lại phải trét phấn sát lên mặt mình. Y không muốn có chiếc mặt nạ như nương nương rồi”.

Chàng nghĩ rồi ôn nhu nói :

- Nương nương, Kim Tiêu tin Sát Thủ Vô Diện không hóa trang thành nương nương đâu.

- Sao vậy?

Kim Tiêu liếc nhanh qua Lão Ngoan Đồng Nhi, rồi nhìn lại La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực, ôm quyền nói :

- Nương quá đẹp thì cái gã bá đạo tà nhân kia sao có thể hóa trang giống được như nương nương.

Lão Ngoan Đồng Nhi phá lên cười :

- Hây... Ngạn ca ca đúng là biết nhìn người, tinh nhãn của Ngạn ca ca càng khiến Lão Ngoan Đồng Nhi này tâm phục khẩu phục.

Trong khi Lão Ngoan Đồng Nhi thốt ra câu này thì La Sát Ngọc Diện bẽn lễn, nũng nịu như thiếu nữ tuổi trăng tròn đang trong buổi đầu tìm kiếm tình yêu.

Nghiêm Thực mím hai cánh môi, nghiêng đầu nhượng mảy nhìn Kim Tiêu :

- Ngạn huynh nói... khiến cho Nghiêm Thực thẹn chín cả người nè. Không biết huynh nói thật không nhưng Nghiêm Thực thì mắc cỡ quá.

Thấy vẻ bẽn lễn của La Sát Ngọc Diện Kim Tiêu và Lão Ngoan Đồng Nhi chực cười, nhưng kìm nén lại.

Chàng điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Nếu như nương không có nhan sắc mỹ tú thì đâu được giới võ lâm ban tặng cho ngoại hiệu Ngọc diện.

Nghiêm Thục càng nũng nịu hơn :

- Nghiêm Thục đâu có thích người ta chiêm ngưỡng mình. Chẳng quạ tai Nghiêm Thục may mắn được trời cho nhan sắc thôi mà. Ngạn huynh thấy Nghiêm Thục có đẹp không?

- Không thấy nương nương đẹp sao Kim Tiêu dám thốt ra lời nói đó.

Nghiêm Thục liếc mắt đưa tình, rồi bùng chén :

- Ngạn huynh uống với Nghiêm Thục nghe.

La Sát Ngọc Diện gần như quên hẳn sự hiện diện của Lão Ngoan Đồng Nhi mà chỉ chú tâm đến mỗi một mình Ngạn Kim Tiêu.

Không như hai lần trước, lần này La Sát Ngọc Diện bùng chén dùng ống tay áo che lại, ra dáng một trang tiểu thư đoan thực đang uống rượu trước mặt Kim Tiêu :

- Chàng cùng lão Ngoan Đồng Nhi cùng uống rượu với Nghiêm Thục.

Càng uống Nghiêm Thục càng cao hứng vô cùng. Uống được nửa tuần rượu Nghiêm Thục nhìn Ngạn Kim Tiêu chớp mắt với thiện ân ý lòng bên trong. Thị ôn nhu nói :

- Nếu Ngạn huynh có hứng thú, Ngọc diện mời Ngạn huynh đến biệt lâu của Nghiêm Thục. Nghiêm Thục và huynh sẽ uống rượu thật say, được biết Ngạn huynh, Nghiêm Thục hứng thú vô cùng.

- Nếu có cơ hội Kim Tiêu sẽ đến đối ẩm với nương nương, nhưng rất tiếc Kim Tiêu chỉ là bạn khách không thể nào vào biệt lâu dành cho những thượng môn khách trong Đồng gia.

Nghiêm Thục nói ngay khi chàng dứt lời :

- Nếu Ngạn huynh ngại... Ngày mai Nghiêm Thục sẽ cùng với Ngạn huynh rời Đồng gia.

Kim Tiêu gượng cười :

- Nương nương và Ngạn Kim Tiêu sẽ đi đâu?

- Nghiêm Thục thỉnh Ngạn huynh đến Tình Cốc trên Vu Sơn. Trong Tình Cốc, phong cảnh hữu tình thơ mộng, rất đẹp với Nghiêm Thục và Ngạn huynh.

- Nếu có cơ hội Kim Tiêu sẽ đến Tình Cốc vấn an nương nương.

La Sát Ngọc Diện lại mời rượu Ngạn Kim Tiêu.

Uống cạn vô rượu, La Sát Ngọc Diện đứng lên nhìn Kim Tiêu.

Từ lúc bước vào mộc xá, gần như La Sát Ngọc Diện chẳng màng gì đến sự hiện diện của Lão Ngoan Đồng Nhi mà chỉ chú ý đến Ngạn Kim Tiêu mà thôi.

Nhìn Kim Tiêu, La Sát Ngọc Diện từ tốn nói :

- Nghiêm Thục rất muốn gặp Ngạn huynh đó.

Kim Tiêu đứng lên ôm quyền nói :

- Kim Tiêu sẽ gặp lại nương nương.

Nghiêm Thục nũng nịu liếc mắt đưa tình rồi eo lả di dời bước rời mộc xá.

Nghiêm Thục đi rồi, Lão Ngoan Đồng Nhi mới chỗi tay đứng lên nói với Kim Tiêu :

- Kim Tiêu thấy cái gì chưa?

- Thấy cái gì?

- Mụ La Sát đó đã ngoài tứ tuần mà cứ gọi Kim Tiêu là Ngạn huynh, hẳn mụ đã có ý rồi đó.

- Thì lão huynh đã gọi Kim Tiêu là Ngạn ca ca đó sao.

- Lão Ngoan Đồng Nhi khác, còn La Sát Ngọc Diện khác. Con nhện độc hung dữ đó đã nhắm đến Ngạn Kim Tiêu rồi đó.

Lão vuốt râu :

- Xem như Ngạn Kim Tiêu tàn đời.

- Tại sao Kim Tiêu tàn đời?

- Kim Tiêu chuẩn bị động phòng với mụ đó đi là vừa.

- Lão huynh nói gì khó nghe vậy?

- Khó nghe nhưng chắc chắn là đúng, không bao giờ sai. Lão hủ đảm bảo với người rằng, La Sát Ngọc Diện đã chằm người và sẽ giăng lưới tình với người. Nhện mà giăng lưới bắt mồi thì xem như con mồi đó không thể nào thoát được. Người nhớ đó, ráng mà tránh cái lưới nhện của mụ.

Kim Tiêu nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi.

Lão vuốt râu đắc ý :

- Lão hủ chỉ còn biết nói một lời chúc mừng Ngạn Kim Tiêu.

Lão nói rồi phá lên cười khanh khách với tất cả sự đắc ý của mình.

Lão vừa cười vừa ôm lấy vò rượu chui xuống gầm giường, rồi nói với Kim Tiêu :

- Ngạn ca ca ráng mà giữ mình.

Lão nói rồi lại phá lên cười khanh khách.

Kim Tiêu ngồi xuống, nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi. Chàng vuốt cằm :

- Nếu La Sát Ngọc Diện giăng lưới tình, Ngạn Kim Tiêu sẽ đẩy lão huynh vào trong đó.

- Ta không muốn... Ta không muốn...

- Không muốn cũng phải muốn.

- Mụ để mắt đến Ngạn Kim Tiêu chứ đâu để mắt đến lão hủ.

- Kim Tiêu có cách mà.

- Cách gì?

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Chỉ cần Kim Tiêu nói với La Sát Ngọc Diện, lão huynh cấm Kim Tiêu không được nhận tình của mụ.

- Lão hủ cấm Kim Tiêu hồi nào?

- Kim Tiêu nói vậy đó, còn tùy lão huynh hành xử thế nào thì tùy.

- Mụ sẽ xé xác lão hủ.

- Nếu lão huynh không muốn mụ xé xác thì hãy tìm cách hóa giải chuyện này cho Kim Tiêu.

- Người...

Kim Tiêu đứng lên :

- Lão huynh chỉ có một sự lựa chọn duy nhất đó mà thôi.

Kim Tiêu nói rồi chấp tay sau lưng đi thẳng một mạch ra cửa. Lão Ngoan Đồng Nhi vội vã chui ra khỏi gầm giường, gọi Kim Tiêu :

- Kim Tiêu...

Kim Tiêu vờ như không nghe bước ra cửa.

Ngoan Đồng Nhi thét lớn :

- Người đi đâu đó?

Kim Tiêu khoát tay :

- Không liên can đến lão huynh. Còn lão huynh thì nên suy nghĩ cách nào hóa giải lưới tình của La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục đi.

Lão Ngoan Đồng Nhi đứng thừ người ra như hóa thành tượng nhìn theo Ngạn Kim Tiêu.

Hai cánh môi lão lập bà lập bập, nhưng không thốt được lời nói nào. Mãi một lúc lão mới lẩm nhẩm :

- Đồ gian trá... nham hiểm... bị ỏi...

Hồi 21

Uyển tại thủy trung ương đảng

Chiếc kiệu hoa do tám gã kiệu phu lực lưỡng khiên dừng lại trước hậu sảnh tòa biệt lâu của Mộng Di Hoa. Đích thân lão bộc Từ Quảng ra tận kiệu vén rèm.

Từ trong kiệu bước xuống một vị công tử phong thái đường bệ trong bộ trường bằng gấm, với thêm chiếc áo khoác bằng lụa bên ngoài. Y có phong thái của một vị đại thiếu gia có quyền thế.

Lão Từ Quảng ôm quyền khom người từ tốn nói :

- Mạc Thiên Tứ đại công tử, mời theo lão hủ.

Vị đại công tử của Kiếm trang bước xuống kiệu, chấp tay sau lưng nhìn lão.

Tinh thần của Mạc Thiên Tứ sáng ngời, toát ra cái nhìn như mắt điều hâu rình rập một con mồi.

Y nhỏ nhẹ nói :

- Lão dẫn bốn thiếu gia đi.

- Dạ...

Lão Từ Quảng đi trước, những bước chân của lão có vẻ chậm chậm bởi tuổi tác.

Thiên Tứ nổi bước theo sau, lão Từ Quảng đưa Mạc Thiên Tứ đến gian đại sảnh trong biệt lâu.

Lão dừng bước trước cửa, nhìn lại Mạc Thiên Tứ :

- Quý nương đang chờ công tử.

Mạc Thiên Tứ gật đầu.

Lão Từ Quảng ôm quyền :

- Lão phu cáo lui.

Thiên Tứ nhìn lão, nhón tay lấy một nén kim lượng đặt vào tay lão. Lão Từ lắc đầu từ chối :

- Mạc công tử hãy giữ lấy. Lão Từ chỉ làm theo phận nghiệp của mình, lão không dám nhận kim lượng của công tử.

Mạc Thiên Tứ mỉm cười gật đầu :

- Tốt.

Lão Từ Quảng ôm quyền xá rồi quay bước lặng lẽ bỏ đi, Thiên Tứ sửa lại phục trang mặc dù y biết đó chỉ là hành động thừa, bởi trang phục của y đã thẳng nếp.

Y gõ cửa biệt sảnh ba tiếng.

Cộc... cộc... cộc...

Sau ba tiếng gõ cửa của Mạc Thiên Tứ, cửa biệt sảnh dịch hê mở. Một màn xạ hương thơm ngát từ trong phủ ra xông vào mũi Mạc Thiên Tứ. Ngửi làn xạ hương thơm nồng đó, bất giác Thiên Tứ cảm thấy nao nao trong lòng. Một cảm giác mà y không lường trước bất ngờ xuất hiện. Thiên Tứ lắc đầu như muốn xua những ý tưởng vừa mới nảy nở phát sinh trong tâm tưởng ra khỏi đầu mình.

Y len qua cửa biệt sảnh.

Ái cung nữ bước ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Mạc Thiên Tứ hướng mắt nhìn về tấm rèm lụa màu hồng che ngang tròng kỷ. Phía trước tròng kỷ là chiếc lư ngọc đang thả mùi hương ngào ngạt.

Mạc Thiên Tứ lại sửa trang phục, cứ như đó là thói quen ở chàng mỗi khi phải suy nghĩ, hay rơi vào tình cảnh này. Thiên Tứ thả bước chậm rãi tiến về phía bức rèm bằng lụa. Dưới ánh sáng lung linh huyền ảo của bốn chiếc chân đèn, rồi xuyên qua tấm rèm lụa, y thấy một nữ nhân trong tư thế nửa nằm, nửa ngồi trên tràng kỷ. Trong tư thế đó nàng như muốn phô diễn những đường cong của cơ thể mình.

- Công tử đến rồi à?

- Mạc Thiên Tứ không thể không đến khi nhận được tín thư của Mộng Di Hoa tiểu thư.

Mạc Thiên Tứ vừa nói vừa bước đến vén tấm rèm lụa màu hồng nhạt. Mộng Di Hoa nằm dài trên tràng kỷ trong bộ cánh trắng toát, chân phải của nàng duỗi ra ngoài qua đường xẻ dọc từ dưới lên tới tận phía trên. Mộng Di Hoa nhìn Mạc Thiên Tứ điểm nụ cười mỉm.

Mạc Thiên Tứ nhìn Di Hoa như muốn nuốt chửng nàng vào hai con ngươi sáng ngời như mắt cú vọ. Y cũng điểm nụ cười mỉm đáp lại nàng, rồi dời ánh mắt thao láo chạy dài từ trên xuống dưới. Sau đó thì dừng lại trên chiếc chân trần với làn da trắng nõn và mỏng như một lớp lụa. Cảm giác nao nao, bồn chồn lại xuất hiện trong Đan điền Mạc Thiên Tứ. Y nuốt nước bọt, thứ nước bọt mà gã không tự kìm chế được mà tự nó trào ra theo cảm xúc đang dâng lên ngồn ngộn.

Mạc Thiên Tứ ngồi xuống tràng kỷ, theo một thứ bản năng mà gã thảm nhủ đó là chức phận, đặt tay lên chiếc chân trần của Mộng Di Hoa. Năm ngón tay của Mạc Thiên Tứ như chạm vào một lớp lụa mềm mại, đúng hơn là chạm đến làn da của một trái đào chín mọng, đang thơm mát với tất cả sự quyến rũ không một bút mực nào có thể tả được.

Chỉ những ngón tay thôi mà Thiên Tứ cảm thấy nôn nao, bủn rủn cả người.

Y nhẹ nhàng vuốt bàn thủ dọc theo chiếc chân trần của Mộng Di Hoa, lần xuống bên dưới.

Nàng không chút biểu hiện gì phản kháng lại hành động của Mạc Thiên Tứ, còn điểm nụ cười rất mãn nguyện khích lệ gã.

Bàn thủ Thiên Tứ dừng lại dưới gót chân của Mộng Di Hoa. Bàn chân nhỏ nhắn thanh mảnh của nàng như một tuyệt tác nghệ thuật mà chỉ cần phóng nó thành trang đã có thể biểu thị được cho người xem biết đó là bàn chân của một trang giai nhân hoàn hảo.

Thiên Tứ nhìn Di Hoa. Y mỉm cười với tất cả sự thỏa mãn. Y nhỏ nhẹ nói :

- Mạc Thiên Tứ nghĩ Mộng Di Hoa đã quên Thiên Tứ rồi chứ?

Di Hoa hơi chỗi tay tựa đầu, nhóm lên. Sự dịch chuyển của nàng tạo ra một làn sóng dục tình xuất hiện ngay trong tằm thức của Mạc Thiên Tứ. Y phải rít một luồng chân khí thật sâu mới khả dĩ kềm chế được những xúc cảm dục tình vừa phát sinh kia.

Di Hoa nhỏ nhẹ nói :

- Làm sao Mộng Di Hoa quên được Mạc công tử, đại thiếu gia của Kiếm trang.

Thiên Tứ ngửa mặt cười khà một tiếng, rồi nhìn lại nàng.

- Nàng không quên Thiên Tứ, vì Thiên Tứ là đại thiếu gia của Kiếm trang. Kể từ sau cái chết của gia phụ Mạc Cự, bốn thiếu gia trở thành Trang chủ Kiếm trang, hay nàng không quên vì những thỏa ước giữa ta và nàng.

Di Hoa chỗi bàn tay ngồi lên.

Dưới ánh sáng của bốn ngọn chân đèn, mặc dù bộ cánh bằng lụa vẫn còn trên người nàng, nhưng Mạc Thiên Tứ vẫn thấy đôi quả tuyết lê ngồn ngộn qua làn lụa mỏng đó. Nàng không vẫn yên bên trong nền ánh sáng của bốn chiếc chân đèn vẫn rọi xuyên qua tôn tạo đôi gò bông đào của nàng. Một tuyết lê dong dỏng với tất cả sự quyến rũ đầy hấp lực mê hồn.

Thiên Tứ nhìn đôi quả tuyết lê đó mà những tưởng không khí trong gian biệt sảnh này đang cô đặc lại khiến cho y muốn ngộp thở.

Di Hoa nhìn Thiên Tứ từ tốn nói :

- Mạc công tử còn nhớ thỏa ước với Mộng Di Hoa à?

Mặt Mạc Thiên Tứ hơi bối rối y gượng cười rồi nói :

- Ta không quên thỏa ước đó.

Đôi chân mày vòng nguyệt được tia như hai lá liễu của nàng nhướng lên. Dung diện xinh đẹp của Di Hoa càng đẹp hơn khi nàng biểu thị thái độ qua cái nhướng mày đó. Nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu vẫn còn hiện trên hai cánh môi của Mộng Di Hoa.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Mạc công tử nhắc lại thỏa ước với Di Hoa xem.
- Sao nàng muốn ta nhắc lại thỏa ước đó.
- Nếu không nhắc lại, Di Hoa sợ Mạc công tử sẽ quên.

Mạc Thiên Tứ phá lên cười :

- Ta đã từng ước mơ mình sẽ trở thành Trang chủ Kiếm trang.
- Mạc công tử đại thiếu gia đã là trang thủ Kiếm trang.

Thiên Tứ lắc đầu :

- Đúng... Thiên Tứ đã là Trang chủ của Kiếm trang, Sát Thủ Vô Diện đã sát tử lão nhân gia, tạo tiền đề cho ta đảm trách chức vị Trang chủ.
- Mộng Di Hoa đã nhờ đến Sát Thủ Vô Diện làm chuyện đó. Vậy công tử đã đáp lại gì cho Mộng Di Hoa nào?

Mạc Thiên Tứ lộ vẻ bối rối. Hữu thủ của y nắn nốt bàn chân Di Hoa. Y miễn cưỡng nói :

- Ồ... Thiên Tứ...

Y như không tìm được câu trả lời, liền phá lên cười khò lấp. Thiên Tứ vừa cười vừa nói :

- Nàng muốn ta làm gì?

Mộng Di Hoa vẫn giữ giọng từ tốn, ôn nhu nói :

- Hỏi Di Hoa câu đó, đại công tử đã quên lời hứa với Di Hoa rồi.
- Ồ...

Thiên Tứ cười khẩy vuốt hữu thủ từ dưới lên trên.

Y vừa vuốt ve mơn trớn chiếc chân trần của Mộng Di Hoa vừa nói :

- Thiên Tứ vẫn đang chờ sự sai khiến của nàng đây.

Mộng Di Hoa liếc Mạc Thiên Tứ.

Cái liếc mắt của nàng thật tinh tứ nhưng Mạc Thiên Tứ lại cảm nhận một sự bồn chồn phát sinh và nảy nở nhanh chóng trong tâm gã.

Di Hoa mỉm cười rồi nói :

- Chàng nói thật lòng mình không, hay Mạc thiếu gia đang có một dự tính?

Thiên Tứ nhìn vào mắt Mộng Di Hoa. Bàn thủ của gã vẫn tiếp lần chậm chậm lên trên. Di Hoa tiếp nhận ánh mắt cú vọ của Mạc Thiên Tứ mà không mản đến hành động của gã.

Thiên Tứ giả là nói :

- Ta chẳng có toan tính gì cả.

Mộng Di Hoa chời tay ngồi hẳn lên.

Nàng rút chân thả xuống tràng kỷ rồi đứng lên, Di Hoa chấp tay sau lưng bước đến chiếc ngai đặt trước bức họa bút có bài thơ :

“Bi Ca khả dĩ đương khắp

Viễn vọng khả dĩ đương quy

Tư niệm cố hương, uất uất lũy lũy

Dục quy gia vô nhân, dục độ hà vô thuyền

Tâm tư bát năng ngôn, trường trung xa luân chuyển”.

Dịch.

(Bi ca có thể xem như khóc

Nhìn xa có thể xem như về

Tưởng nhớ cố hương buồn đau biết mấy

Muốn trở về, nhà không còn ai

Muốn sang sông, thuyền bè không có

Tâm tư không thể thổ lộ

Lòng rối như bánh xe quay).

Mạc Thiên Tứ rời tràng kỷ chấp tay sau lưng nhìn Mộng Di Hoa. Y miễn cưỡng nói :

- Thiên Tứ và Mộng Di Hoa không xa lạ gì... Ta muốn biết nàng mời ta đến có chuyện gì.

Mộng Di Hoa nhìn Thiên Tứ mỉm cười vỗ tay một cái.

Sau tiếng vỗ tay của nàng, một ngách cửa dịch chuyển. Thiên Tứ câu mày bởi sự biến này. Mặc dù vậy chân diện của y vẫn giữ vẻ rất bình thản, không biểu lộ chút gì gọi là khẩn trương hay lo lắng. Từ trong ngách cửa bước ra một vị công tử cũng vận trang phục giống với gã. Thiên Tứ trở mắt nhìn gã công tử đó.

- Mạc Thiên Nhẫn... Sao đệ ở đây?

- Đệ nhìn mặt Mạc đại ca nức cười quá.

Chân diện Thiên Tứ đánh lại.

Mạc Thiên Nhẫn chấp tay sau lưng.

Y vuốt dây lụa buộc búi tóc, giả là nói :

- Mộng Di Hoa tiểu thư đã biết tất cả rồi. Huynh đừng nên giấu nàng nữa.

Thiên Tứ nhìn Thiên Nhẫn bằng ánh mắt bất nhẫn pha trộn sát nhân ngập trời. Y phá lên cười khanh khách, rồi nhìn lại Mộng Di Hoa.

- Di Hoa... Thì ra gian tề của nàng chính là bảo đệ Mạc Thiên Nhẫn của ta.

Thiên Tứ cười khẩy rồi nói tiếp :

- Đã vậy ta chẳng cần giấu giếm làm gì nữa. Đúng là ta đã cho Mạc Thiên Nhẫn trà trộn vào Đồng gia môn khách, với mục đích theo dấu nàng tìm đến gã Sát Thủ Vô Diện kia. Con người có hành tung cực kỳ bí ẩn và võ công cao siêu, để thu phục y và sau đó khai lập kiếm phái, thống nhất võ lâm. Ta sẽ là võ lâm Minh chủ.

Di Hoa mỉm cười :

- Bây giờ Mạc đại công tử mới nói thật tâm của mình. Mạc đại công tử biết chỉ với ý niệm đó thôi, công tử đã tự đặt án tử cho mình rồi đấy.

Thiên Tứ trừng mắt nhìn nàng :

- Chẳng lẽ nàng là Sát Thủ Vô Diện?

- Bất cứ ai cũng có thể là Sát Thủ Vô Diện.

Di Hoa chỉ Mạc Thiên Nhẫn :

- Nhị công tử có thể là Sát Thủ Vô Diện chứ không nhất thiết là Mộng Di Hoa.

Thiên Tứ trừng mắt nhìn Thiên Nhẫn :

- Hửn ư? Nếu hửn là Sát Thủ Vô Diện thì đâu thể đặt án tử lên đầu Mạc Thiên Tứ, ngược lại chỉ có ta mới đặt án tử lên đầu hửn.

Di Hoa đứng lên :

- Đại công tử nói hay quá, đã vậy sao đại công tử không giết nhị công tử. Nếu như đại công tử giết được nhị công tử không chừng sẽ được xóa án tử cho bản thân mình đó.

Thiên Tứ hừ nhạt một tiếng rồi đánh giọng nói :

- Mạc Thiên Tứ không phụ bá nhân, nhưng bá nhân đã phụ ta thì ta chẳng nên giữ bá nhân làm gì.

Y nói rồi vận công dồn vào hữu thủ.

Trong khi đó Mạc Thiên Nhẫn thì rất dửng dưng như biết sẽ có chuyện xảy ra với Thiên Tứ.

Quả đúng là có sự biến xuất hiện khi Mạc Thiên Tứ dồn nội lực vào hữu thủ toan phát động chương khí tập kích Mạc Thiên Nhẫn. Hữu thủ của gã đang bình thường, đột ngột biến qua màu tím thẫm rồi sung tấy lên, nhanh chóng lan trên tận bờ vai.

Thiên Tứ rống lên với vẻ đau đớn tột cùng :

- A...

Y vừa rống vừa điểm chỉ vào những đại huyết không cho độc thoát lan tỏa tiếp vào thân pháp.

Mồ hôi của Thiên Tứ vã ra khắp người. Y nhìn Di Hoa.

Nàng điểm nụ cười mỉm từ tốn nói :

- Đại công tử làm như vậy cũng vô ích thôi. Chẳng được cái gì đâu. Tán cốt sẽ vẫn thâm nhập qua xương tủy để tiến vào thể pháp của công tử.

- Nàng hạ độc ta tự bao giờ?

- Cần gì đại công tử hỏi điều đó mà nên hỏi cách hóa giải tán cốt như thế nào.

- Nàng nói ngay, hóa giải tán cốt như thế nào?

Di Hoa nhìn Mạc Thiên Nhẫn :

- Nhị công tử biết cách hóa giải tán cốt, hãy giúp bào huynh của mình.
- Thiên Nhẫn sẽ hóa giải tán cốt dùm huynh.

Thiên Tứ gật đầu :

- Người... Người giúp ta?
- Đệ đầu thể nhìn huynh đau đớn mà không cứu chứ.

Mạc Thiên Nhẫn nói rồi bước tới bên Thiên Tứ :

- Đưa hữu thủ huynh ra đây.

Thiên Tứ rấm rập làm theo lời Thiên Nhẫn. Thiên Nhẫn lòn tay ra sau lưng rút ngón trỏ thủ sáng ngời chém xả qua bờ vai Thiên Tứ.

Cánh tay của Thiên Tứ rời khỏi thể pháp gĩa, y rống lên một tiếng lồng lộng.

Y những tưởng ngã quỵ xuống đất. Mặc dù bị Thiên Nhẫn chặt đứt một tay cảm nhận cái đau buốt thấu dâng đến tận óc, nhưng Thiên Tứ chẳng thấy có vòi máu nào phun ra.

Thiên Tứ rùng mình thều thào nói :

- Người chặt tay ra.
- Cái đau từ vai huynh sẽ khóa lấp cái đau do tán cốt tạo ra. Chỉ có cách đó mới khiến huynh bớt đi sự đau đớn của thể xác.

Thiên Tứ mím chặt hai cánh môi.

- Thiên Nhẫn người tàn nhẫn với ta như vậy à?
- Đó là biện pháp duy nhất để Mạc đại ca bớt đi sự đau đớn mà.
- Ta tưởng người có giải được.

Di Hoa phá lên cười :

- Tán cốt thì làm gì có giải được, Mạc đại tông tử nhìn lại tay trái xem.

Mạc Thiên Tứ miễn cưỡng nhìn lại tay trái mình. Gã nhận ra cảm giác tê dại từ cánh tay trái khi nhìn lại thấy nó đã biến qua màu đen thẫm rồi sưng phồng lên.

Chân diện Thiên Tứ mặt tái không còn một giọt máu. Y không còn cảm giác đau đớn từ vết thương bên vai phải mà ngược lại cảm nhận cái đau khủng khiếp như có vòi bòn đục lúc nhúc trong xương cánh tay trái.

Mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả mặt Thiên Tứ, thậm chí y tiểu cả ra đũng quần. Thiên Tứ quỳ xuống :

- Di Hoa! Nàng tha cho ta. Ta đau lắm... Ta cũng bị mất một cánh tay rồi.

Thiên Tứ nói rồi ngã nhào xuống sàn gạch lăn lộn, vừa rống ra những tiếng rống hãi hùng.

Di Hoa nhíu mày giả là nói :

- Đừng rống lên như vậy mà hãy nhờ Mạc nhị công tử giúp cho huynh.

Thiên Tứ cắn răng trên vào môi dưới đến chảy máu ra ngoài. Y trườn đến Thiên Nhẫn.

- Thiên Nhẫn giúp ta... Ta không chịu nổi.
- Mạc đại ca đã mất một cánh tay rồi, muốn mất thêm một cánh tay nữa à?

Thiên Tứ thều thào :

- Nhị đệ! Nếu đệ là người đó, hãy cứu ta... Ta thề sẽ tuyệt đối trung thành với nhị đệ.

- Mạc đại ca muốn nói người nào?

- Sát Thủ Vô Diện.

- Không không... Mạc Thiên Tứ đâu có tài cán như chủ nhân. Nếu đại ca không chịu nổi sự tàn hủy của tán cốt thì đệ sẵn sàng chặt tay đại ca thôi.

- Ta không muốn cụt thêm một cánh tay nữa.

Thiên Nhẫn chấp tay sau lưng, lắc đầu :

- Hết cách rồi.

Thiên Tứ đập đầu xuống sàn gạch :

- Nhị đệ, ta đau lắm, xương cốt ta như có vòi đục bên trong.

- Cánh tay trái của huynh đã vô dụng rồi, để nói là gì khiến cho huynh đau đớn chứ, bất cứ thứ gì vô dụng thì nên loại nó ra khỏi bản thân mình.

- Người...

Thiên Tứ thở hồng hộc, nhưng rồi cái đau do tán cốt tạo ra khiến y không còn chịu đựng nổi nữa mà chìa

tay trái về phía Thiên Nhẫn.

- Nhị đệ giúp cho ta.

- Đệ rất sẵn lòng.

Cùng với lời nói đó ngọn trủy thủ sáng ngời lại chém xuống tiện đứt cánh tay của Thiên Tứ ra khỏi thể pháp gã.

Y lại tiếp nhận cái đau, nhưng cái đau này dễ chịu hơn sự tàn hủy của tán cốt. Cái đau đó nhanh chóng biến mất nhưng chẳng có giọt máu nào rịn ra.

Thiên Tứ miễn cưỡng đứng lên nhưng bây giờ trông y thật nực cười trong thể pháp tàn phế.

Thiên Tứ vừa đứng lên lại quỵ một chân xuống buột miệng thốt :

- Trời ơi.

Y phải thốt ra lời nói đó bởi cảm nhận chân phải mình tê rần lên đến ngang thắt lưng và sau đó cảm giác dò dục trong xương lại xuất hiện. Thiên Tứ thở dốc :

- Chân của ta.

Thiên Nhẫn gật đầu :

- Đến lượt chân của huynh.

- Ngươi hãy giết ta đi.

- Nếu huynh muốn chết thì tự đi tìm cái chết cho mình. Không ai giúp đại ca đâu nếu chưa được phép của chủ nhân.

- Hãy cho ta gặp chủ nhân.

Từ mạch cửa bí mật bước ra một người. Thiên Tứ nhìn người đó với cặp mắt ngơ ngẩn và ngạc nhiên, làm sao gã không ngạc nhiên được khi người xuất hiện chính là Bách Kiếm trang chủ Mạc Cự, gia gia của y.

Thiên Tứ hoa mắt, lắc đầu :

- Gia gia...

- Ngươi đã làm rồi, bổn nhân chỉ mang nhân diện Bách Kiếm trang Mạc Cự mà thôi. Thân phụ ngươi đã chết rồi, ngươi đã thỉnh cầu bổn nhân điều đó mà.

Mạc Thiên Tứ xụ mặt. Y nghiêng răng ken kết bởi cái đau của tán cốt tạo ra.

Thiên Tứ miễn cưỡng nói :

- Tôn giá hãy cho Thiên Tứ được chết.

Sát Thủ Vô Diện nhìn sang Mộng Di Hoa :

- Nàng nghĩ sao?

Di Hoa suy nghĩ một lúc rồi khẽ gật đầu nhìn Thiên Nhẫn.

- Giết hắn đi.

- Dạ...

Thiên Nhẫn vung ngọn trủy thủ đâm thẳng vào trái tim Thiên Tứ.

Phập...

Thiên Tứ rướn người lên, rồi từ từ ngã về sau khi Thiên Nhẫn rút ngọn trủy thủ lại.

Di Hoa nhìn Sát Thủ Vô Diện.

Sát Thủ Vô Diện nhìn Thiên Nhẫn :

- Kể từ bây giờ ngươi là Trang chủ Kiếm trang thay Mạc Thiên Tứ. Đừng đi theo vết xe đổ của gã.

Thiên Nhẫn quỳ xuống.

- Thiên Nhẫn sẽ là nô nhân mãi mãi của chủ nhân.

- Tốt! Đưa xác đại ca ngươi về Kiếm trang lo hậu sự.

- Dạ...

Thiên Nhẫn gom xác Thiên Tứ đưa vào ngách cửa bí mật. Ngách cửa đóng lại như trước, không thể nào nhận ra được.

Còn lại Tà Nhân Vô Diện và Mộng Di Hoa. Chắp tay sau lưng, Tà Nhân Vô Diện ngấm nhìn bức họa bút treo trên vách đại sảnh từ tốn nói :

- Di Hoa... Nàng mãn nguyện rồi chứ?

- Di Hoa vô cùng mãn nguyện, Di Hoa đã trả thù được cho thân mẫu Trình Tú Trinh. Lão đại thâm bá đạo Mạc Cự hẳn sẽ không siêu thoát được khi biết người giết lão là đại công tử Mạc Thiên Tứ, đứa con mà lão

đặc nhiều tâm huyết nhất. Và càng không siêu thoát khi chính tay đưa con thứ của lão giết đại ca hần. Di Hoa trả được cái hận của thân mẫu là nhờ có tôn giá.

Tà Nhân Vô Diện phá lên cười khanh khách :

- Tất cả là do nàng làm ra đấy chứ. Nàng đã hy sinh tất cả bản thân mình để trả hận. Việc làm của nàng khiến cho ta ngưỡng mộ vô cùng.

Mộng Di Hoa bước đến bên Tà Nhân Vô Diện.

- Tôn giá... Di Hoa đã trả được hận rồi... Hoa Di muốn xin tôn giá một điều.

- Nàng muốn xin ta điều gì?

- Di Hoa muốn trở lại con người bình thường, chứ không muốn làm độc nhân nữa.

Tà Nhân Vô Diện quay ngoắc lại nhìn Mộng Di Hoa.

- Nàng muốn trở lại con người bình thường à?

Di Hoa gật đầu :

- Di Hoa đã trả được thù nhà rồi.

Tà Nhân Vô Diện khoát tay :

- Tại sao nàng muốn trở lại một con người bình thường mà không muốn là độc nhân.

Di Hoa cúi mặt nhìn xuống :

- Ai cũng muốn trở thành một người bình thường. Di Hoa sẽ tìm một nơi nào đó mai danh ản tích, chẳng màng đến thế sự.

Mộng Di Hoa nhìn Tà Nhân Vô Diện.

- Di Hoa sẽ là một thôn nữ. Ngày ngày lo chuyện đồng án, nuôi gà, nuôi vịt như một thôn nữ bình thường.

Tà Nhân Vô Diện phá lên cười khanh khách. Y cắt ngang tràng tiếu ngạo :

- Sao nàng lại có ý nghĩ đó?

- Di Hoa muốn trở thành người bình thường chứ không là độc nhân mà bất cứ người nào đụng đế Di Hoa đều bị trúng độc. Tôn giá có cách gì hóa giải độc chất trong Di Hoa không.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi nói :

- Điều bình dị nhất lại là điều khó nhất. Trước đây ta đã hỏi nàng, có chấp nhận hy sinh mình để trả thù không, và mãi mãi sẽ là người bên cạnh ta. Nàng đã đồng ý nên ta mới biến nàng thành độc nhân.

Tà Nhân Vô Diện nhìn vào mắt Mộng Di Hoa :

- Mộng Di Hoa! Ta cũng biết yêu chứ. Thú thật ta đã yêu nàng, nhưng vì hận thù của mẫu thân nàng mà ta buộc phải biến nàng thành độc nhân để trả thù. Nay việc đã thành, nhưng để nàng trở lại một con người bình thường thì không được đâu. Không có một phương cách gì để tẩy độc trong cơ thể nàng ra, ngoại trừ một cái chết, mà ta thì không muốn nàng chết.

Buông tiếng thở dài, Tà Nhân Vô Diện trang trọng nói :

- Làm một độc nhân không tốt sao mà phải trở lại người bình thường.

Di Hoa miễn cưỡng nói :

- Di Hoa không thể trở lại bình thường được à?

- Số phận của nàng là độc nhân, chức nghiệp của nàng là trả thù. Nàng phải chấp nhận số phận và chức nghiệp đó. Ta rất muốn giúp nàng trở lại bình thường như những người bình thường để nàng có thể thực hiện mơ ước quay về với cuộc sống của một thôn nữ. Nhưng điều đó...

Buông một tiếng thở dài, Tà Nhân Vô Diện lắc đầu :

- Vượt ngoài khả năng của ta.

Hai hàng lệ rịn ra khóe mắt Mộng Di Hoa.

- Vậy là mãi mãi Di Hoa là một độc nhân.

- Độc nhân thì đã là gì mà nàng đau khổ chứ. Nếu nàng không là độc nhân thì chưa chắc đã trả được hận thù cho mẫu thân. Huống chi lúc này ta còn cần ở nàng.

Di Hoa buông tiếng thở dài.

Tà Nhân Vô Diện nói :

- Hãy chấp nhận số phận, nàng sẽ không phải hối tiếc chức nghiệp của mình đâu.

Tà Nhân Vô Diện mỉm cười, từ tốn nói :

- Mộng Di Hoa! Ta cần nàng làm một chuyện.

- Tôn giá nói đi.

- Ngạn Kim Tiêu.

Đôi chân mày Di Hoa nhíu lại. Dung diện xinh đẹp của nàng thoát hiện những đắn đo bồn chồn.

Di Hoa nói :

- Tôn giá muốn Di Hoa đầu độc Ngạn Kim Tiêu.

Tà Nhân Vô Diện nhìn nàng :

- Di Hoa lo lắng cho Ngạn Kim Tiêu?

Di Hoa gương cười giả lả nói :

- Mong Di Hoa đã là độc nhân thì biết lo lắng cho ai nào.

Tà Nhân Vô Diện mỉm cười :

- Tốt!

Chấp tay sau lưng, Tà Nhân Vô Diện bước đến bức họa bút, ôn nhu nói :

- Ta nghĩ Ngạn Kim Tiêu là Đạo Soái Dương Châu.

Di Hoa nhướn mày nói :

- Sao... Tôn giá nói Ngạn Kim Tiêu là Đạo Soái Dương Châu?

Tà Nhân Vô Diện nhìn lại nàng.

- Theo ta Ngạn Kim Tiêu chính là Đạo Soái Dương Châu. Ngoài y ra không còn ai khác. Nhưng đó chỉ là sự vô đoán của ta, nhưng ta tin sự vô đoán đó chắc chắn trúng.

Ngạn Kim Tiêu chính là Đạo Soái Dương Châu, người mà ta cần.

Di Hoa từ tốn hỏi :

- Nếu như Ngạn Kim Tiêu là Đạo Soái Dương Châu, Di Hoa phải làm gì?

Tà Nhân Vô Diện xoa hai tay vào nhau, từ tốn nói :

- Trước tiên ta muốn nàng thẩm định Ngạn Kim Tiêu có đúng là Đạo Soái Dương Châu hay không? Nếu thực sự y đúng là Đạo Soái Dương Châu thì nàng biết phải làm gì rồi.

Tà Nhân Vô Diện ngưng lời, sự im lặng đột ngột của Tà Nhân Vô Diện khiến cho không khí trong gian đại sảnh của Mong Di Hoa bỗng chốc trở nên nặng nề như thể đang cô đặc lại.

Tà Nhân Vô Diện nhìn Mong Di Hoa :

- Điện Thái Hòa. Nàng hiểu ý ta chứ?

Di Hoa gật đầu :

- Di Hoa hiểu.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy :

- Nàng sẽ mãi mãi đi chung với ta trên mỗi chiếc thuyền. Hy vọng sau khi bá nghiệp tụ thành, với quyền năng của một chủ nhân... Ta có thể tìm trong thiên hạ phương cách hóa giải độc chất cho nàng.

Di Hoa nhìn Tà Nhân Vô Diện :

- Di Hoa chỉ chờ đợi đến ngày đó.

Tà Nhân Vô Diện gật đầu :

- Bảo trọng! Ta nghĩ Ngạn Kim Tiêu không phải là hạng nam tử hán tằm thường đâu. y thông minh hơn ta nghĩ, không biết Ngạn Kim Tiêu đến Đồng gia với mục đích gì, nhưng rõ ràng ta có cảm giác, y đang đánh hơi lần theo từng bước chân của ta. Ta cần phải sớm hoàn thành bá nghiệp chừng nào tốt chừng nấy.

- Có phải giết Kim Tiêu không?

Tà Nhân Vô Diện nhìn nàng :

- Nếu y may mắn có được giải dược cho bản thân mình thì y sẽ có giải dược cho nàng.

Di Hoa buông tiếng thở dài với vẻ ngao ngán. Nàng khẽ lắc đầu nhưng im lặng.

Tà Nhân Vô Diện từ tốn nói :

- Hình như Di Hoa có điều gì trăn trở?

Di Hoa lắc đầu :

- Ta không phụ bá nhân thì bá nhân cũng phụ ta.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi lập lại câu nói của nàng :

- Ta không phụ bá nhân, bá nhân cũng sẽ phụ ta. Hay lắm! Đừng thổ lộ thân phận mình trước khi Ngạn Kim Tiêu đến điện Thái Hòa.

- Di Hoa biết.

Tà Nhân Vô Diện nhìn Di Hoa một lần nữa. Hai con ngươi của y sáng ngời như muốn thấu thân thể của Di Hoa vào tinh thần của mình. Tà Nhân Vô Diện buông tiếng thở dài rồi nói :

- Nàng đẹp lắm, ta lúc nào cũng mong tưởng đến buổi đầu gặp nàng, và cùng ân ái.

Nhưng bây giờ ta chỉ còn biết đứng từ xa chiêm ngưỡng người mình tương tư.

Di Hoa cắn răng trên vào môi dưới, từ từ cúi mặt nhìn xuống.

Tà Nhân Vô Diện khẽ lắc đầu :

- Di Hoa cẩn trọng! Ta đi đây!

- Tôn giá đi.

Tà Nhân Vô Diện đi đến ngạch cửa bí mật Y khởi động cơ quan mở ngạch cửa lên vào mật đạo. Ngách cửa từ từ đóng lại tạo ra vách tường phẳng lì không có lấy một dấu tích nào để phát hiện ra mật đạo bí mật phía sau nó.

Còn lại một mình, Di Hoa thả bước đến vòm cửa sổ. Nàng mở cửa, một làn gió đêm thổi vào khiến cho ánh sáng từ bốn chiếc chân đèn lung lay như có những oan hồn vừa mới ulla vào đại sảnh của nàng.

Di Hoa khoanh tay trước ngực nhìn ra cửa sổ. Bóng đêm bên ngoài phủ lên mọi cảnh vật cùng với sự tĩnh lặng âm u. Màn đêm và sự tĩnh lặng gợi lên trong tâm thức của Mộng Di Hoa một cái gì muộn phiền và u uẩn. Nàng có cảm nhận mình đang lạc lõng, đơn độc trong màn đêm tăm tối mà vầy bọc chung quanh chỉ có sự tĩnh lặng âm u.

Di Hoa buông tiếng thở dài nghĩ thầm :

- “Ta đã là độc nhân, đã là độc nhân thì phải cô độc, đơn lẻ. Mãi mãi Mộng Di Hoa là người cô độc. Biết đến bao giờ ta mới thật ra khỏi sự cô độc này”.

Ý niệm đó trôi qua, nàng buông tiếng thở dài một lần nữa. Di Hoa chợt nghĩ đến Ngạn Kim Tiêu. Một sự liên tưởng mơ hồ nhưng nó lại tạo ra một cái nhói nơi trái tim nàng.

Mộng Di Hoa ôm lấy vùng ngực trái.

Nàng băng quơ gọi tên chàng.

Cạch...

Âm thanh khô khốc từ cửa đại sảnh đập vào thính nhĩ Di Hoa. Nàng buột cắt bỏ những ý niệm trong đầu mình mà quay lại.

Đồng Kỹ Thượng đã bước vào đại sảnh của nàng.

Di Hoa giả là cười :

- Đại công tử.

Kỹ Thượng khoát tay :

- Di Hoa đang có tâm sự phải không? Nếu như có tâm sự, thì ta đến chia sẻ với nàng đây.

Kỹ Thượng nói đứt câu nhìn nàng.

Trên hai cánh môi của Kỹ Thượng điểm nụ cười tươi khích lệ Di Hoa.

Tiếp nhận nụ cười của Kỹ Thượng, Di Hoa đáp lại bằng nụ cười như nụ hàm tiếu trong ngày đầu xuân.

Nàng giả là nói :

- Di Hoa chẳng có tâm sự gì cả, nhưng đêm vắng bỗng cảm thấy đơn độc và đang muốn nghe thi phú của đại công tử.

Kỹ Thượng nhíu mày mày :

- Nàng sao cứ gọi ta là đại công tử, hãy gọi là tà Đồng huynh. Chỉ cần nàng thay đổi cách xưng hô, Đồng Kỹ Thượng sẽ tặng cho nàng một bài thơ.

Di Hoa phá lên cười khanh khách.

Nàng vừa cười vừa ôm quyền hướng về Đồng Kỹ Thượng.

- Đồng huynh :

Đến lượt Kỹ Thượng đắc ý với câu nói của nàng mà cất tràng tiếu ngạo. Y bước đến bên cạnh Di Hoa.

Hai người cùng hướng mắt nhìn ra ngoài màn đêm.

Kỹ Thượng nhỏ nhẹ ngâm như chuốc mật vào thính nhĩ nàng :

Tiên bất kiến cổ nhân

Hậu bất kiến lai giả

*Niệm thiên địa chi du du
Độc thương nhiên nhi thế hạ.*

Dịch :

(Trước không thấy người xưa
Sau chẳng có ai đến
Nghĩ trời đất dằng dặc
Tự buồn lệ tuôn rơi).
Kỹ Thượng ngâm rồi nhìn sang nàng.
Di Hoa mỉm cười.
Nàng nhỏ nhẹ đọc :

*- Sàng tiền ngưỡng nguyệt quang
Nghĩ thế địa thượng sương
Cử đầu vọng sơn nguyệt
Đệ đầu tư cố hương.*

Dịch :

(Trước giường xem trăng sáng
Ngỡ rằng đất phủ sương
Ngửa mặt nhìn trăng núi
Cúi đầu nhớ quê hương).
Nàng mỉm cười sau khi ngâm xong tứ thơ đó, rồi nhỏ nhẹ nói :

- Mộng Di Hoa đáp lại Đồng huynh đó.

Kỹ Thượng khẽ gật đầu rồi nói :

- Di Hoa đúng là tri kỷ của ta.

- Thật không?

- Thật mà.

- Vậy sao Di Hoa luôn có cảm giác giữa huynh và Di Hoa luôn có một khoảng cách.

Kỹ Thượng phá lên cười, rồi nói :

- Đồng huynh hiểu vì sao Di Hoa nói câu nói đó rồi. Giữa ta và nàng không có khoảng cách gì đâu. Với Kỹ Thượng, Mộng Di Hoa là trang giai nhân tuyệt sắc đẹp nhất trên thế gian này. Còn Kỹ Thượng là người biết trân trọng và ngưỡng mộ cái đẹp của tạo hóa. Kỹ Thượng không là hạng nam nhân tầm thường dung tục, thế gian nhân thì nghĩ đến sự chiếm đoạt.

Kỹ Thượng mỉm cười :

- Trong con mắt của Kỹ Thượng, Di Hoa là trang giai nhân thánh thiện.

Một tổ nữ vừa được dày công kiến tạo của hóa công. Tại sao ta lại gieo sự dung tục lên Di Hoa mà đánh mất đi cái đẹp của tạo hóa ban cho nàng.

Kỹ Thượng thối lại một bộ.

- Ta chỉ muốn chiêm ngưỡng nàng, thẩm thấu cái đẹp của nàng bằng đôi mắt của một thi nhân si tình.

Đôi lưỡng quyền của nàng ửng hồng e thẹn. Di Hoa nhìn Kỹ Thượng ôn nhu nói :

- Đồng huynh đúng là một thi nhân lãng mạn. Không biết tận dụng cái gì mình đang có trong tay mình.

- Thế mới là thi nhân chứ.

Hồi 22

Phong ba huân dục sinh

Trong màn đêm sương mù phủ đầy, nhưng gian thủy xá nằm giữa thủy hồ vẫn có ánh đèn hắt ra từ vòm cửa sổ. Ngạn Kim Tiêu đứng trên bờ dãi mắt nhìn ra ngôi thủy xá. Ánh đèn vụt biến mất rồi lại sáng lên. Kim Tiêu nheo mày rồi nói lớn :

- Hê... Ai ở trong thủy xá đó có thể chỉ cho Ngạn Kim Tiêu biết đường ra ngoài đó không?
Một giọng nói the thé vi vu như muỗi kêu rót vào thính nhĩ chàng.

- Người ra được mà.

Cùng với lời nói, Kim Tiêu chớp thấy ba ánh tinh sa ngoài thoát ra từ cửa sổ thủy lầu lướt về phía mình. Khoảng cách từ chỗ Kim Tiêu đến thủy xá cũng non mười trượng, thế mà ba ánh tinh sa kia lướt đi thật nhanh. Chúng vừa xuất hiện đập vào nhãn quang của Kim Tiêu thì đã được nửa đoạn đường rồi. Có lẽ chỉ sau ba lần chớp mắt những tinh sa kia đã đến trước mặt chàng.

Kim Tiêu búng chỉ công phá ba điểm tinh sa đó nhưng kịp nhận ra chúng chỉ là ba cánh hoa huệ liền biến chỉ thành chướng đón lấy chúng.

Chàng cầm ba cánh hoa huệ, điềm nụ cười mỉm nghĩ thầm :

- “Rất tiếc không có Tổng Thừa Ân ở đây”

Cùng với ý nghĩ đó, Kim Tiêu lắc vai thi triển “Bách Bộ Hư Tướng”. Thân ảnh của chàng vụt lướt ra mặt nước, đôi cước pháp như đập trên sóng nước một cách nhẹ nhàng lướt về phía gian thủy xá.

Trông không đầy một cái chớp mắt Ngạn Kim Tiêu đã yên vị trên thủy xá.

Kim Tiêu đẩy cửa bước vào thủy xá.

Đứng quay lưng về phía chàng là một người vận thụng y có mũ trùm đầu, hướng mắt nhìn vào ngọn bạch lạp rọi trên giá đèn.

Kim Tiêu ôm quyền nói :

- Tại hạ là Ngạn Kim Tiêu, còn tôn giá là ai.

Người vận thụng y màu xám xịt không đáp lời Kim Tiêu. Kim Tiêu nheo mày :

- Tôn giá hẹn Ngạn Kim Tiêu đến đây, rồi không trả lời tại hạ à. Tôn giá nghe tại hạ nói nhưng bị câm không trả lời tại hạ được sao?

Kim Tiêu vừa thốt dứt lời thì xám y nhân quay ngoắc lại. Cùng với động tác quay người lại, bất thành linh xám y nhân vồ tới Ngạn Kim Tiêu hai đạo phách không chưởng.

Đối phương bất ngờ phát động chưởng tập kích, nhưng Kim Tiêu cũng đủ phản xạ thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” né tránh.

Hai đạo phách không chưởng vồ vào vách thủy xá.

Rầm...

Một bức vách tung ra rơi xuống đáy hồ.

Công huyệt đối phương hai chưởng, xám y nhân không dừng tay lại mà chuyển qua thế trào. Y vươn hữu trào thộp tới yết hầu chàng nhanh không thể tưởng.

Kim Tiêu nhú lại khi thấy thủ pháp của đối phương quá ư tàn nhẫn chẳng khác nào chàng và y là hai kẻ

thù bắt đội trời chung.

Kim Tiêu quyết định không né tránh trảo công của xám y nhân mà dụng Thiên Cang chỉ đón thẳng đỡ thẳng.

Chỉ pháp của chàng điểm tới hướng vào tâm trung bản thủ của xám y nhân.

Xám y nhân không chút e dè, cũng chẳng biến chiêu khi đối địch với chỉ pháp của Kim Tiêu.

Trảo và chỉ chạm vào nhau.

Xám y nhân rú lên :

- Ôi...

Y phải rú lên như vậy bởi chỉ pháp của Kim Tiêu chẳng khác nào một mũi dùi đã xuyên qua lòng bàn tay xám y nhân. Xám y nhân thối lại hai bộ ôm lấy hữu thủ.

- Người...

Kim Tiêu thì trở mắt ngạc nhiên, bởi chàng sẽ nhận ra giọng nói của Đồng Ngọc Lan.

Kim Tiêu bối rối nói :

- Nàng làm cái trò khỉ gì thế này?

Ngọc Lan gắt giọng nói :

- Người làm tay Ngọc Lan bị thương rồi.

Kim Tiêu bước tới nắm lấy tay nàng.

Ngọc Lan lườm chàng :

- Người tàn nhẫn với Ngọc Lan như vậy à?

- Kim Tiêu có muốn đâu.

Vừa nói Kim Tiêu vừa giật chiếc khăn lụa che mặt Ngọc Lan, băng lại hữu thủ cho nàng. Chàng vừa băng bó vừa nói :

- Tại sao nàng lại muốn làm tà nhân bá đạo vô diện nhân chứ.

Chàng vừa nói dứt câu thì Ngọc Lan bất ngờ điểm vào tĩnh huyết của Ngạn Kim Tiêu.

Chỉ pháp của Ngọc Lan chưa kịp chạm đến tĩnh huyết thì đã bị Kim Tiêu giữ lại.

Chàng nhìn Ngọc Lan :

- Đừng có làm cái trò đánh lén đó để Kim Tiêu băng bó cho nàng.

Ngọc Lan sượng mặt.

Băng bó xong cho Ngọc Lan, Kim Tiêu thả tay nàng.

Chàng nhìn Ngọc Lan giả lả nói :

- Không sao... Nếu như vừa rồi Ngạn Kim Tiêu dụng hết nội lực thì đã xuyên thủ tay Ngọc Lan rồi.

- Người muốn biến ta thành phế nhân à?

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Đâu phải tại ta. Tại nàng trước mà, nàng tự dung giả trang làm quái nhân. Xem lại nàng kia, đã hóa trang làm quái nhân còn bất ngờ tập kích Ngạn Kim Tiêu, buột ta phải tự vệ chứ. Nếu như ta biết nàng là Đồng Ngọc Lan hóa trang thì đã không hành xử như vậy.

- Nếu như Kim Tiêu, Kim Tiêu hành xử như thế nào?

Kim Tiêu nhìn nàng giả lả cười rồi nói :

- Nếu như ta biết quái nhân là Đồng Ngọc Lan hóa trang thì sẽ không mò cái mặt của mình đến Dĩ Hồ đâu, mà ta sẽ báo lại cho con mèo Tống Thừa Ân đến đây diện kiến với nàng. Nếu như Tống Thừa Ân huynh đến đây chắc chắn không xảy ra chuyện đáng tiếc này.

Ngọc Lan bặm hai môi gắt giọng nói :

- Tống Thừa Ân huynh không hành động như người.

- Kim Tiêu biết, nàng không phải phân giải cho Tống huynh. Tống huynh đối với Ngọc Lan cái gì cũng tốt mà, ngược lại chỉ có Tống huynh là trang nam tử hán đại trượng phu trong mắt Đồng Ngọc Lan tiểu thư.

Ngọc Lan dậm chân :

- Người nói không thật.

Kim Tiêu khoát tay :

- Hê... Chuyện gì thì Kim Tiêu còn xảo ngôn gian trá chứ chuyện này Ngạn Kim Tiêu nói rất thật. Ta nói

cho nàng biết thật thà là cha thằng đại, nhưng Ngạn Kim Tiêu thì còn thua của thằng đại đó.
Kim Tiêu chất lưỡi, vắn người uốn éo. Thấy Kim Tiêu hành động như vậy Ngọc Lan nheo mày :

- Kim Tiêu làm cái trò gì thế?

Kim Tiêu chỉ vào đầu mình :

- Ngạn Kim Tiêu đang tưởng tượng đó mà.

- Người tưởng tượng cái gì?

- Ta đang tưởng tượng nếu như ta là Tổng Thừa Ân chắc có lẽ nàng cũng sẽ cũng bị như ta vậy.

Kim Tiêu lại xua tay uốn éo người.

Chàng vừa uốn éo vừa nói :

- Tổng huynh nè... Sao huynh đến trễ như vậy, huynh làm người ta phải chờ Tổng huynh, muội bắt đền huynh...

Ngọc Lan đỏ mặt thét lên :

- Người bốn cột ta, ta không chịu đâu, ta giết người.

Ngọc Lan vừa nói vừa dựng tả thủ lướt tới Kim Tiêu, nhưng một lần nữa tả chương của nàng lại công hụt, còn Kim Tiêu thì dựng “Bách Bộ Hư Tướng” lòn ra sau lưng nàng.

Thân pháp của Ngạn Kim Tiêu vụt biến mất. Ngọc Lan ngơ ngẩn :

- Kim Tiêu! Người đang ở đâu?

Kim Tiêu khều vai Ngọc Lan :

- Huynh đang ở sau lưng muội nè.

Ngọc Lan quay ngoắc lại.

Kim Tiêu giả lả cười, khoát tay :

- Thôi thôi... Bỏ qua một chuyện này đi.

Chân diện Ngọc Lan phụng phịu.

Thấy vẻ mặt cau có của nàng, Ngạn Kim Tiêu bật cười thành tiếng.

Chàng vừa cười vừa nói :

- Thôi mà, Ngọc Lan đừng có giận Kim Tiêu.

- Sao người cứ bốn cột Ngọc Lan hoài vậy. Giữa Ngọc Lan với Tổng huynh đâu có gì mà người cứ bốn cột ta.

- Nàng và Tổng đại ca không có ư?

Ngọc Lan gật đầu :

- Đúng như vậy đó. Ngọc Lan chỉ xem Tổng huynh như đại ca thôi.

Kim Tiêu chỉ vào ngực mình :

- Còn Ngọc Lan có xem Ngạn Kim Tiêu như đại ca không?

Nàng nạt ngang :

- Không.

- Vậy nàng xem Ngạn Kim Tiêu là gì nào?

- Kẻ thù.

Kim Tiêu trố mắt :

- Kẻ thù.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Hây... Vậy Kim Tiêu làm gì mà Ngọc Lan lại xem Kim Tiêu như kẻ thù chứ?

- Người còn hỏi nữa. Người đã dụ Ngọc Lan vào kỹ lâu Dương Châu, sau đó còn đột nhập vào sảnh phòng trong lúc Ngọc Lan đang tắm. Người không phải là kẻ thù của Ngọc Lan thì còn ai nữa chứ.

- Hây... Hóa ra là vậy, còn ta cứ nghĩ khác.

- Người nghĩ sao?

- Sau những chuyện đó nàng sẽ để mắt đến Ngạn Kim Tiêu, bởi nhận ra rằng Ngạn Kim Tiêu và nàng chung một số phận với nhau.

Chân diện Ngọc Lan đỏ bừng, nàng nhìn Kim Tiêu im lặng không phản bác lại lời của chàng.

Ngọc Lan nhỏ giọng từ tốn nói :

- Kim Tiêu nói Kim Tiêu và Ngọc Lan cùng một số phận, thế sao Kim Tiêu cứ bốn cột Ngọc Lan hoài

vậy.

- Ta có bốn cột gì đâu.
- Kim Tiêu nói nhần nói cuội, Ngọc Lan với Tống Thừa Ân huynh.

Kim Tiêu nhìn sững nàng :

- Nàng không còn quan niệm đến Tống đại ca nữa à?
- Ngọc Lan xem Thừa Ân huynh như đại ca của mình.
- Nàng không có ý niệm gì khác à?
- Ngoài ý niệm đó ra không có ý niệm gì khác cả.

Kim Tiêu xoa tay, vuốt cằm :

- Xem chừng nàng đã thay đổi rồi, không biết cái gì khiến Ngọc Lan thay đổi như vậy nhỉ?
- Ngọc Lan thay đổi gì?
- Tự nàng hiểu đâu cần Ngạn Kim Tiêu giải bày. Đúng không nào, mà thôi bỏ qua chuyện đó đi. Ta muốn biết vì sao nàng lại giả trang làm một gã quái nhân hóm hình rồi hẹn ta đến đây. Lại còn dụng những cánh hoa huệ như một tin vật. Bộ nàng muốn làm Tà Nhân Vô diện ư? Nói thật nhé, nàng có muốn làm Tà Nhân Vô Diện cũng không được đâu.

Tà Nhân Vô Diện võ công cực kỳ cao siêu, y lắc bàn tay đã có thể lấy mạng ta và nàng rồi, nên đâu ai giả trang được. Với lại y chẳng bao giờ xuất đầu lộ diện bằng chân diện thật của y cả. Vậy nàng có mục đích gì khi làm những chuyện này?

- Buộc Ngạn Kim Tiêu phải đến gặp mặt Ngọc Lan.

Ngạn Kim Tiêu gượng cười rồi từ tốn nói :

- Vậy Kim Tiêu đã đến, nàng có điều gì để nói với Kim Tiêu?

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mắt chàng :

- Kim Tiêu biết vì sao Ngọc Lan bắt ngờ tập kích Kim Tiêu không?
- Hồng biết. Biết thì không thêm hỏi. Điều gì mình đã biết thì hỏi làm cái con khi gì.

Nghe chàng thốt ra câu này, chân diện Ngọc Lan sa sầm :

- Kim Tiêu nói chuyện với Ngọc Lan như vậy à?
- Chứ nói sao bây giờ. Vậy sao nàng tự dưng tập kích Kim Tiêu. Bộ Ngọc Lan thù Kim Tiêu lắm à. Vẫn bắt đắc dĩ Kim Tiêu mới làm như vậy thôi mà.

Ngọc Lan lườm Ngạn Kim Tiêu :

- Vẫn bắt đắc dĩ Ngọc Lan muốn thử Kim Tiêu có võ công không đó. Không ngờ Ngạn Kim Tiêu lại là một cao thủ thượng thừa, nghe lão Từ Quảng thuật lại những chuyện tại dịch quán, Ngọc Lan không tin. Bây giờ thì tin rồi.
- Nàng muốn thử chứng võ công của Ngạn Kim Tiêu để làm gì?

Ngọc Lan chấp tay sau lưng, nhìn Kim Tiêu. Nàng đi quanh Ngạn Kim Tiêu. Kim Tiêu nhìn theo Ngọc Lan. Nàng đi đến đâu Kim Tiêu quay người theo đến đó.

Ngọc Lan trang trọng nói :

- Cái đêm Ngạn Kim Tiêu đột nhập vào sảnh phòng của Ngọc Lan cũng là đêm Đồng Tử Trình Nhuận bị giết, phải Kim Tiêu giết Đồng Tử Trình Nhuận không?

Kim Tiêu lắc đầu :

- Không phải.
- Đêm đó chỉ có mình Ngạn Kim Tiêu đột nhập vào Đồng phủ, nếu không phải Kim Tiêu thì còn ai khác chứ? Nếu như Ngạn Kim Tiêu giết Đồng Tử Trình Nhuận, đích thị Kim Tiêu là Tà Nhân Vô Diện rồi.

Kim Tiêu chỉ bóp lỗ mũi.

Ngọc Lan dừng bước cau mày nhìn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu làm cái gì vậy.
- Bịt lỗ mũi.
- Sao ngươi lại bịt lỗ mũi?
- Kim Tiêu vừa ngửi được mùi xú khí bay vào mũi mình. Nàng nhìn quanh xem có con chuột chết nào không mà lại tự dưng có xú khí xông vào mũi Ngạn Kim Tiêu.

Ngọc Lan nheo mày.

- Ngọc Lan nào ngửi được mùi gì?
 - Khứu giác của nàng bị nghẹt rồi đó.
 Ngọc Lan rít một hơi rồi lắc đầu :
 - Đâu có mùi gì.
 - Không có ư? Sao Kim Tiêu lại vừa ngửi được.
 Nhìn Ngọc Lan, Kim Tiêu mỉm cười :
 - Nàng tìm xem. Ta không dám bỏ tay ra khỏi lỗ mũi mình.
 Ngọc Lan nhìn quanh thủy xá.
 Nàng lắc đầu :
 - Trên thủy xá này thì làm gì có chuột chứ.
 Nhìn lại Ngọc Lan, Kim Tiêu nói :
 - Nếu không có chuột chết thì mùi xú khí đó khởi phát từ đâu nhỉ?
 Ngọc Lan nhú mày :
 - Ngọc Lan có ngửi được gì đâu.
 Kim Tiêu bỏ tay khỏi mũi mình.
 - Thôi ta hiểu rồi.
 Ngọc Lan tò mò :
 - Kim Tiêu hiểu gì?
 - Có lẽ tại Kim Tiêu nghe những lời nàng vừa mới thốt ra vừa rồi. Nàng cho ta là kẻ giết Đồng Tử Trình Nhuận, rồi còn cho ta là Tà Nhân Vô Diện nên liền có xú khí trong lỗ mũi của Kim Tiêu.
 Mặt Ngọc Lan đanh lại :
 - Kim Tiêu nói Ngọc Lan không hiểu gì cả.
 - Nàng nghiệm một chút sẽ hiểu thôi.
 Chân diện Ngọc Lan trang trọng hẳn lên, rồi từ từ đỏ rần. Nàng chỉ Kim Tiêu :
 - Người...
 - Cũng người nữa...
 - Người cho miệng Ngọc Lan thú ư... Hay lời nói của Ngọc Lan thú chứ gì?
 Kim Tiêu nhìn nàng :
 - Đó là nàng nghĩ chứ tuyệt nhiên Kim Tiêu hông có nói nghe. Tự mình suy diễn nghĩ ra thì mình chịu đừng vu cho người đó nhé. Nàng hay có tật vu oan giá họa cho Kim Tiêu lắm đó.
 Ngọc Lan dậm chân :
 - Không... Rõ ràng Kim. Tiêu nghĩ như vậy mà.
 - Ta nghĩ như vậy hồi nào. Tại Ngọc Lan cà mả, tại nàng suy nghĩ lung tung. Vậy sao nàng lại nghĩ ta là người sát tử Đồng Tử Trình Nhuận và còn gán luôn cho ta là Tà Nhân Vô Diện nữa.
 Kim Tiêu chỉ vào mặt mình.
 - Nàng nhìn rõ đi, cái mặt của ta thế nào?
 Kim Tiêu phùng má cho Ngọc Lan thấy rồi nói :
 - Có giống Tà Nhân Vô Diện không?
 Hay lại giống một con cóc gọi trời mưa.
 - Vậy ai là kẻ giết Đồng Tử Võ Đang Trình Nhuận?
 - Sát Thủ Vô Diện chứ còn ai nữa.
 - Vậy Sát Thủ Vô Diện là ai?
 - Kim Tiêu hông biết, nàng cũng không biết và cả võ lâm không biết. Đó là một con người không ai biết mặt.
 Kim Tiêu buông tiếng thở dài :
 - Tại sao nàng quan tâm đến Sát Thủ Vô Diện?
 - Bởi vì y đã giết người trong Đồng phủ.
 Kim Tiêu khoanh tay trước ngực bước đến bên cửa sổ. Kim Tiêu suy nghĩ một lúc rồi quay lại :
 - Nàng lo cho Tổng Thừa Ân đại ca phải không?
 Ngọc Lan nheo mày gắc gọng nói :

- Nói bậy.
- Vậy nếu Sát Thủ Vô Diện có mặt trong Đồng phủ, nàng sẽ lo cho ai nào?
- Người Ngọc Lan lo chính là Đồng đại ca.

Kim Tiêu nghiêm mặt :

- Lo cho Đồng huynh nên nàng sợ Kim Tiêu là Tà Nhân Vô Diện và có thể sát tử Đồng huynh.
- Nếu như Kim Tiêu là Tà Nhân Vô Diện, Ngọc Lan thỉnh cầu người đừng hại đến Đồng huynh.
- Không phải hại mà là giết Đồng đại ca ca nàng.

Ngọc Lan gật đầu.

Kim Tiêu bước đến bên Ngọc Lan.

- Nếu Kim Tiêu là Tà Nhân Vô Diện, nàng thỉnh cầu ta tha cho Đồng huynh. Vậy nàng trả ta bằng cái gì nào?

Ngọc Lan nhìn sững Kim Tiêu.

- Vậy Kim Tiêu có phải là Tà Nhân Vô Diện không?
- Đúng thì sao, không phải thì sao?
- Kim Tiêu phải nói rõ chứ.
- Vậy nàng nói trước nếu như Kim Tiêu là Tà Nhân Vô Diện, nàng sẽ đổi gì để ta không sát hại Đồng huynh.

- Cái gì cũng được.

Kim Tiêu nhíu mày :

- Cái gì cũng được là sao?

Ngọc Lan đỏ mặt.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Kim lượng... Kim Tiêu chịu chứ?
- Chắc chắn Sát Thủ Vô Diện không đòi ngân lượng đâu. Với bản lĩnh võ công như Tà Nhân Vô Diện thì đâu cần kim lượng. Kim lượng y có thừa mà.
- Vậy Kim Tiêu đòi gì?
- Kim Tiêu à... Kim Tiêu đòi hôn nàng.

Ngọc Lan đỏ mặt thẹn thùng :

- Người...

Kim Tiêu giả lả nói.

- Sao... Đồng Ngọc Lan không chịu à?
- Người đòi cái gì kỳ vậy?
- Thích cái gì đòi cái nấy mà.
- Sao người không đòi cái khác?
- Ta thích hôn nàng, mà lại đòi cái khác là đòi cái gì?

Chân diện Đồng Ngọc Lan nóng rần lên khi nghe Kim Tiêu thốt ra lời nói này.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu thích Ngọc Lan à?

Kim Tiêu gật đầu nói :

- Tà Nhân Vô Diện Ngạn Kim Tiêu thích nàng rồi, không cần phải nói.

Ngọc Lan ngượng ngùng thẹn chín mặt.

Kim Tiêu nói tiếp :

- Nhưng rất tiếc Ngạn Kim Tiêu chỉ là tà nhân hữu diện thôi, nên vẫn có mặt mũi đàng hoàng. Còn người nàng thỉnh cầu là Tà Nhân Vô Diện hồng có mặt. Do đó Ngạn Kim Tiêu đành phải nhịn thêm cục mớ Đồng Ngọc Lan.

- Người....

Kim Tiêu khoát tay :

- Thôi mà... Đừng có người nữa mà...

Nàng yên tâm đi, Đồng huynh đã có Tống Thừa Ân bảo vệ rồi. Cái gã ôn dịch tà nhân kia không làm tổn hại đến Đồng đại ca được đâu. Còn khi nào nàng cần đến Ngạn Kim Tiêu thì nhớ Ngạn Kim Tiêu đòi hỏi

cái gì ở nàng.

Kim Tiêu đổi giọng khe khẽ nói tiếp :

- Bỏ ý niệm tạp nham trong đầu Ngọc Lan nhe. Đừng có nghĩ Ngạn Kim Tiêu là cái gã ôn dịch kia. Kim Tiêu đi đây.

Kim Tiêu nói rồi điểm mũi giày lướt ra khỏi thủy xá bằng lối cửa sổ. Chàng thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” lướt vào trong bờ. Vừa thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” Kim Tiêu vừa nghĩ thầm :

- “Mình phải đến gặp lão Từ Quảng”

Kim Tiêu dừng bước bên bờ Dĩ Hồ, nhìn lại gian thảo xá. Chàng mỉm cười nghĩ về Đồng Ngọc Lan.

- Nàng ngây thơ quá.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Ngạn Kim Tiêu thì bất thành linh có tiếng chim đêm rít lên bầu trời đêm thăm thẳm. Tiếng chim đêm đó buộc Kim Tiêu liên tưởng đến đêm đối mặt với lão Từ Quảng trong khu vườn đào. Cùng với sự liên tưởng đó, một cảm giác bồn chồn xuất hiện trong chàng.

Kim Tiêu đứng lặng ra như thể dưới chân chàng vừa có một hấp lực vô hình giữ chặt lấy đôi cước pháp. Cảm giác bồn chồn kia càng lúc càng lan tỏa ra trong nội thức của Kim Tiêu.

Kim Tiêu từ quay mặt nhìn lại.

Đứng ngay sau lưng chàng chỉ cách ba trượng là Tổng Thừa Ân, nhưng trang phục không phải của Tổng Thừa Ân.

Kim Tiêu nhìn người đó gần như không chớp mắt.

Một lúc lâu, Kim Tiêu mới lên tiếng, bởi sự im lặng khiến cho Kim Tiêu ngọt ngào những tưởng nghẹt thở.

- Tôn giá không phải là Tổng Thừa Ân đại ca?

- Nếu như ta thay đổi phục trang của Tổng Thừa Ân thì ta là ai?

Kim Tiêu sượng mặt :

- Nếu tôn giá vận trang phục của Thừa Ân đại ca nhất định Ngạn Kim Tiêu sẽ phải làm tướng tôn giá là Tổng Thừa Ân.

- Vậy sao ta không làm điều đó?

Lời nói này của y khiến Kim Tiêu sượng mặt. Chàng buột miệng hỏi lại :

- Tại sao các hạ không làm điều đó?

- Ngạn Kim Tiêu nghiệm ra được mà.

- Tôn giá muốn cho Ngạn Kim Tiêu biết tôn giá có bộ mặt của Thừa Ân nhưng người lại không phải là Tổng Thừa Ân.

- Không sai.

Kim Tiêu chăm chăm nhìn vào mặt người đó. Chàng không tìm ra một cái nét khác biệt nào trên khuôn mặt của Tổng Thừa Ân mặc dù biết người đó đang dụng bí thuật Dĩ dung của Vương Tự Khan.

Kim Tiêu miễn cưỡng nói :

- Tôn giá là Vương Tự Khan.

- Ta là ai cũng được, Ngạn Kim Tiêu không cần biết. Lúc này đây ta có bộ mặt của Tổng Thừa Ân, tại sao Kim Tiêu không gọi ta là Tổng huynh, hay Tổng đại ca?

Kim Tiêu nhún vai :

- Kim Tiêu biết tôn giá giả dạng làm Tổng huynh rồi làm sao xem tôn giá như Tổng huynh được?

- Thế người sẽ gọi ta bằng gì?

- Nếu biết được mặt thật của tôn giá, Kim Tiêu sẽ có cách xưng hô của mình.

- Rất khi khái rất thẳng thắn. Kim Tiêu muốn biết chân diện của ta không?

- Tất nhiên Kim Tiêu rất muốn biết. Tôn giá hẳn chính là con người thần bí mà giới võ lâm gọi là Tà Nhân Vô Diện, hay Sát Thủ Vô Diện gì đó phải không.

- Giới võ lâm gọi ta là Sát Thủ Vô Diện, hay Tà Nhân Vô Diện, còn như ta biết Kim Tiêu gọi ta bằng ngoại danh khác kia mà.

- Kim Tiêu gọi tôn giá là Tà Nhân Thiên Diện.

- Tại sao không gọi ta là Thiên Diện Tà Nhân mà lại thêm chữ tà vào làm gì? Kim Tiêu có thể cho ta biết tà nhân là gì, chính nhân là gì không?

- Ồ...

Tà Nhân Vô Diện nhìn chàng cười khẩy rồi nói :

- Không trả lời được à?

- Kim Tiêu có gì mà không trả lời được câu hỏi đó của tôn giá chứ. Thật ra tà nhân hay chính nhân gì cũng được cả, miễn không hồ thẹn với tâm của mình.

Chàng vuốt cằm nhìn Tà Nhân Vô Diện nói tiếp :

- Còn vì sao Kim Tiêu gọi tôn giá là Tà Nhân Thiên Diện, bởi gì tôn giá không dám nhìn vào khuôn mặt thật của mình, mặc dù đó là khuôn mặt mà tạo hóa, hay đúng hơn là song đường ban cho tôn giá. Tôn giá phải nhờ tới dung diện của người này hay người khác, theo cổ ngữ đó là “Hồn trương ba da hàng thịt”. Của mình mình không dùng mà phải dùng của người khác. Kẻ đó đích thực là tà nhân rồi.

Tà Nhân Vô Diện mỉm cười nhìn Kim Tiêu ôn nhu nói :

- Nói rất hay, miệng lưỡi lại rất gian xảo.

- Gian xảo và thật thà là hai bản tính đi chung với nhau đó mà.

Chấp tay sau lưng Tà Nhân Vô Diện nói :

- Vậy Ngạn Kim Tiêu có muốn nhìn chân tướng của ta không?

- Ai cũng muốn tận mục sở thị khuôn mặt của tôn giá cả chứ không chỉ riêng Ngạn Kim Tiêu.

- Được, ta chỉ ưu ái dành điều đó cho Ngạn Kim Tiêu nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Kim Tiêu đánh thắng được ta.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Rất công bằng.

- Tại sao Kim Tiêu nghĩ đó là công bằng. Ta nghĩ trên thế gian này chẳng có sự công bằng nào đâu. Sự công bằng chỉ là điều ảo tưởng của con người thôi.

Kim Tiêu nhếch môi vuốt cằm, rồi nói :

- Kim Tiêu nghĩ đây là sự công bằng bởi Kim Tiêu có lý do của mình.

- Lý do gì?

- Tôn giá đã giả dạng Thiên Hựu đạo trưởng đến Pháp Quang tự lấy mạng đại sư Giác Chân phải chăng tôn giá có ý định tạo mối hiềm khích giữa Thiếu Lâm và Võ Đang.

- Bởi đạo trưởng và hòa thượng không hiểu được ý của ta nhưng Kim Tiêu thì hiểu.

Ngoài ra còn có một lý do khác để đến Pháp Quang tự.

Kim Tiêu mím hai cánh môi vào với nhau :

- Tại hạ cũng có lý do để nói cơ hộ tôn giá đưa ra cho Kim Tiêu là sự công bằng.

- Phải chăng ta đã giết Giác Chân đại sư nên tạo ra trong Ngạn Kim Tiêu một sự căm phẫn.

- Không sai.

- Đúng là ta đã ban cho Ngạn Kim Tiêu một sự công bằng. Kim Tiêu còn chờ gì nữa mà không đòi sự công bằng nơi ta.

Kim Tiêu ôm quyền từ tốn nói :

- Gặp được và nói chuyện với tôn giá Kim Tiêu mới nhận ra tôn giá là người thú vị.

- Ta luôn đem sự thú vị cho mọi người mà.

Kim Tiêu nhìn Tà Nhân Vô Diện :

- Đêm hôm đó, tôn giá đã giả dạng lão bộc Từ Quảng.

- “Bách Bộ Hư Tướng” của Ngạn Kim Tiêu lợi hại lắm. Trong giang hồ e rằng khó có người thi triển được “Bách Bộ Hư Tướng” như Ngạn Kim Tiêu.

- Tôn giá đã thú nhận mình giết Đồng Tử Trình Nhuật.

- Ta cần gì phải thú nhận ai cũng biết điều đó mà. Ngạn Kim Tiêu cũng đã nói trong dịch quán Đồng phủ.

- Tại sao tôn giá lại dấu chân diện mình, phải chăng tôn giá không muốn mọi người biết tôn giá là Vương Tự Khan?

Kim Tiêu nghĩ ta là ai cũng được, còn gì sao ta không cho người ta biết chân diện của ta vì ta là thiên diện nhân. Còn như Ngạn Kim Tiêu muốn biết chân diện của ta thì phải thắng được ta.

- Kim Tiêu sẽ chứng nghiệm diện dung thật của tôn giá.

Kim Tiêu nói rồi thi triển “Bách Bộ Hư Tướng”.

Chàng chỉ lắc bờ vai đã lướt đến trước mặt Tà Nhân Vô Diện. Cùng phối hợp với bộ pháp thần kỳ đó.

Kim Tiêu phát động “Thiên Cang chỉ” xông vào Tịnh huyết của Tà Nhân Vô Diện.

Tà Nhân Vô Diện không né tránh mà lại dụng chính “Thiên Cang chỉ” giống hệt như Kim Tiêu đón thẳng đỡ thẳng.

Chỉ pháp của hai người chạm thẳng vào nhau.

Chát...

Kim Tiêu nhả mặt bởi chỉ pháp của chàng tê rần sau đón thẳng đỡ thẳng một chỉ với Tà Nhân Vô Diện.

Tà Nhân Vô Diện nói :

- Đến lượt ta.

Vừa nói Tà Nhân Vô Diện vồ trảo đến Ngạn Kim Tiêu. Trảo pháp của y biến hóa trùng trùng điệp điệp khiến Ngạn Kim Tiêu ngỡ như mình đang phải đối đầu với thiên binh vạn mã.

Màn trảo thủ của Tà Nhân Vô Diện chụp xuống Kim Tiêu nhanh không thể tưởng. Y như biết Kim Tiêu sẽ thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” và nắm nhanh thuật pháp này nên không để cho chàng có một khoảng trống né tránh, mà buột phải đón thẳng đỡ thẳng lấy trảo công của y.

Thấy đường cùng, Kim Tiêu buột phải dụng đến Thiên Cang chỉ một lần nữa đâm thốc vào trảo thủ của Tà Nhân Vô Diện dạng hóa giải chiêu công của y.

Chỉ pháp của chàng chưa chạm vào tâm trung thủ của trảo công thì Tà Nhân Vô Diện bất ngờ biến chiêu, không thọc vào chỉ của Kim Tiêu mà lại lấy cổ tay, bấu trảo vào mạnh mẽ chàng.

Sự biến hóa đó khiến cho Kim Tiêu không kịp có phản ứng gì. Khi chàng phát hiện được thì trảo công của Tà Nhân Vô Diện đã không chế hồ khẩu rồi. Kim Tiêu đứng thừ ra như bị trời trồng. Chàng cảm nhận rõ mồn một năm ngón chỉ của Tà Nhân Vô Diện tựa như năm móng vuốt chim ưng cứng hơn sắt thép bấu vào mạnh mẽ mình.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

- Tôn giá đã thắng, Ngạn Kim Tiêu thất vọng đã không thấy được chân diện của tôn giá.

Tà Nhân Vô Diện vẫn không chế mạch môn của Ngạn Kim Tiêu, ôn nhu nói :

- Nếu Ngạn Kim Tiêu biết được chân diện thật của ta, thì người đã chết từ lâu rồi.

Kim Tiêu buột miệng hỏi :

- Dương Đình Tuyệt Anh gì biết chân diện của tôn giá nên phải chết.

- Không sai.

- Những người khác cũng vậy sao?

- Đừng tò mò quá. Biết nhiều không có lợi cho Ngạn Kim Tiêu đâu.

Giọng nói nhạt nhẽo lạnh lùng của Tà Nhân Vô Diện khiến Ngạn Kim Tiêu lạnh buốt cột sống. Cảm giác lạnh buốt cột sống khiến Kim Tiêu không dám được nổi bần chồn lo âu mà nghĩ đến cái chết, nên miễn cưỡng hỏi :

- Tôn giá giết Ngạn Kim Tiêu chứ?

- May mắn Kim Tiêu chưa chứng nghiệm chân diện dung của ta. Nhưng ta vẫn có thể biến Kim Tiêu thành một phé nhân vĩnh viễn.

Vừa nói Tà Nhân Vô Diện vừa nhấn công lực qua năm ngón trảo. Kim Tiêu không tưởng mạch môn của mình vỡ nát tạo ra cái đau thốc lên tới đỉnh đầu.

Mồ hôi tuôn đầm mặt chàng, mắt hoa nẩy đom đóm, mà rên lên :

- Ôi cha... Tôn giá.

Tà Nhân Vô Diện nói lỏng trảo công từ tốn nói :

- Hẳn Kim Tiêu không muốn trở thành phé nhân.

Kim Tiêu gật đầu :

- Ai mà muốn biến thành phé nhân. Làm phé nhân chỉ còn mỗi một con đường sống là đầu nhập vào Cái bang.

Chàng nhìn Tà Nhân Vô Diện :

- Tôn giá Kim Tiêu nói thật nhé... Kim Tiêu không muốn đầu nhập vào Cái bang đâu. Có muốn đầu nhập vào Cái bang, sợ rằng Bang chủ Cái bang cũng không cho.

Tà Nhân Vô Diện bật cười rồi nói :

- Vậy ta muốn Kim Tiêu trở thành thuộc hạ của ta thì sao?
- Điều này được đấy.
- Kim Tiêu không sợ mình sẽ là tà nhân giống ta à?
- Tà nhân thì có chứ, Kim Tiêu không phân biệt tà nhân hay chính nhân. Nói chung giữa tà và chính không có ranh giới rõ ràng trong Kim Tiêu.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy :

- Ta hiểu ngươi hơn những người khác.
- Kim Tiêu biết tôn giá sẽ hiểu Kim Tiêu mà.

Kim Tiêu vừa nói vừa nhìn xuống Mạch môn mình.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi nói :

- Ta hiểu Kim Tiêu nên cũng không muốn Kim Tiêu ở cạnh bên mình.
- Tôn giá hoài nghi Kim Tiêu.
- Kim Tiêu đáng được hoài nghi. Với Kim Tiêu, ta không nên đặt trọn niềm tin. Thậm chí không nên gần người thì đúng hơn.
- Tôn giá đang đứng gần bên Kim Tiêu, thậm chí còn nắm Mạch môn của Ngạn Kim Tiêu.
- Ta không phủ nhận điều đó. Bây giờ ta có thể giết ngươi hay biến ngươi thành một phế nhân dễ hơn lấy đồ trong túi.
- Tôn giá đâu có nói giết Kim Tiêu đâu, nếu biết tôn giá có ý đồ thì Kim Tiêu đã tẩu vi rồi. Một khi Kim Tiêu dụng thuật di hành, tôn giá khó mà bắt kịp đó.
- Ta sẽ không làm hại gì đến Ngạn Kim Tiêu, nhưng đôi lại Kim Tiêu phải cho ta biết Đạo Soái Dương Châu là ai?

Kim Tiêu há hốc miệng rồi gượng cười giả lả nói :

- Câu trả lời này quan trọng lắm. Nó liên quan đến bốn mạng của Ngạn Kim Tiêu.
- Đúng... Câu trả lời của Kim Tiêu liên quan đến bốn mạng của Kim Tiêu.

Tà Nhân Vô Diện vừa nói vừa nhìn vào mắt Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhú mày khi phải tiếp nhận ánh mắt đầy sát nhân và lạnh lùng của gã.

Chàng miễn cưỡng hỏi :

- Tôn giá muốn biết Đạo Soái Dương Châu để làm gì?
- Đừng tò mò quá.

Giọng nói của Tà Nhân Vô Diện nghe thật nhợt nhạt vừa lạnh lùng khiến xương sống Ngạn Kim Tiêu gay buốt.

Tà Nhân Vô Diện gần giọng khe khẽ nói :

- Ta cần câu trả lời thành thật của Ngạn Kim Tiêu. Bởi vì ta cũng có thể nghiệm ra Đạo Soái Dương Châu là ai.
- Tôn giá có thể nghiệm ra.

Tà Nhân Vô Diện gật đầu.

Kim Tiêu hỏi :

- Tôn giá sẽ sát tử Đạo Soái Dương Châu chứ?
- Còn tùy vào sự thành thật của Ngạn Kim Tiêu.
- Được. Kim Tiêu sẽ nói, hy vọng tôn giá sẽ không đi trình báo quan sai. Đạo Soái Dương Châu chính là Ngạn Kim Tiêu.

Tà Nhân Vô Diện điểm nụ cười mỉm rồi rút trảo công về. Y nhợt nhạt nói :

- Hy vọng ta sẽ gặp lại ngươi.

Nói dứt lời Tà Nhân Vô Diện lách vai thi triển đúng thuật “Bách Bộ Hư Tướng” bằng mình đi. Màn sương đêm nuốt chửng lấy nhận dạng của Tà Nhân Vô Diện chẳng để lại chút dấu tích gì.

Kim Tiêu cứ đứng thừ ra như người bị trời trồng. Mọi sự việc tiến triển diễn ra như nằm ngoài mọi suy tính của chàng. Kim Tiêu làm sao ngờ được Tà Nhân Vô Diện lại chủ động tìm đến chàng trong bộ lột Tổng Thừa Ân. Y lại chẳng làm hại gì Kim Tiêu mà lại đột ngột bỏ đi khi biết chàng là Đạo Soái Dương Châu.

Kim Tiêu nghĩ đến lời của Thần Thâu Bửu Chính Tư mà nghĩ thầm :

- “Chẳng lẽ Ngạn Kim Tiêu và con người này có mối quan hệ mật thiết với nhau. Tiếc thật... Mình không kịp hỏi ý điều đó. Vương Tụ Khan có quen hệ với mình”.

Chàng thở hắt ra một tiếng :

- Thật ra con người này là ai?

Kim Tiêu tự hỏi như vậy nhưng chẳng thể tìm được câu trả lời.

Chàng vuốt cằm trầm ngâm một lúc rồi mới thả bước đi. Trong tâm Kim Tiêu vẫn âm ỉ một câu hỏi :

- “Tà Nhân Vô Diện là ai? Có phải là Vương Tụ Khan hay không? Mình không biết ý nhưng chắc chắn y đang dõi mắt theo từng bước chân của mình”.

Hồi 23

Đạo hiệp thảo mộc trường

Lão Ngoan Đồng Nhi ôm vò rượu bước vào mộc xá. Lão dừng bước ngay ngưỡng cửa khi thấy Ngạn Kim Tiêu một mình ngồi độc ẩm quay lưng về phía cửa.

Lão Ngoan Đồng Nhi tăng hăng, nói :

- Người có tâm sự buồn, hay đang nhớ Mộng Di Hoa, Nghiêm Thục và cả Đồng Ngọc Lan mà không đợi ta về, uống rượu một mình vậy?

Ngạn Kim Tiêu vẫn ngồi bất động không quay mặt nhìn lại. Lão Ngoan Đồng Nhi nheo mày :

- Hê... Không nghe ta nói ư? Người đang biến thành gã si tình tương tư.

Ngạn Kim Tiêu cũng không quay lại.

Lão Ngoan Đồng Nhi ôm vò rượu bước đến bên bàn. Lão sừng sốt như có cái gì dưới chân níu lại. Đôi mắt của Lão Ngoan Đồng Nhi chăm chăm chiếu vào cánh hoa huệ và nén bạc đặt trên bàn ngay trước mặt Ngạn Kim Tiêu.

Ngoan Đồng Nhi ngập ngừng hỏi :

- Hê... Ngạn Kim Tiêu... Y đã để mắt đến đệ rồi à?

Ngạn Kim Tiêu từ từ ngẩng mặt lên.

Tiếp nhận ánh mắt của Ngạn Kim Tiêu, Lão Ngoan Đồng Nhi bất giác thối lại một bộ. Ngạn Kim Tiêu ôn nhu nói :

- Cánh hoa huệ và nén bạc này không dành cho Ngạn Kim Tiêu mà dành cho Lão Ngoan Đồng Nhi.

Lão Ngoan Đồng Nhi bất giác lặp lại lời nói của Kim Tiêu :

- Dành cho lão phu.

Kim Tiêu đứng lên :

- Lão Ngoan Đồng Nhi hiểu rồi chứ?

- Chẳng lẽ người là Tà Nhân Vô Diện ư? Ngạn Kim Tiêu. Người nói đi. Người là Tà Nhân Vô Diện ư?

Ngạn Kim Tiêu đưa hữu thủ lên mặt, từ từ vuốt xuống.

Khi y hạ tay xuống, nhân diện Ngạn Kim Tiêu đã thay đổi mà biến qua một bộ mặt khác. Lão Ngoan Đồng Nhi há hốc miệng bởi bộ mặt kia chính là bộ mặt của lão. Nếu gắn thêm chòm râu lởm chòm thì người đó chính là lão, giống như hai giọt nước chẳng thể nào nhận biết được.

Tà Nhân Vô Diện lại vuốt mặt lần thứ hai. Lần này là khuôn mặt của Tống Thừa Ân, rồi Giác Chân đại sư, từng khuôn mặt lần lượt hiện ra sau mỗi lần Tà Nhân Vô Diện vuốt mặt mình. Sự biến hóa kỳ dị khiến cho Lão Ngoan Đồng Nhi như không tin vào mắt mình nữa, mà đưa tay lên dụi. Cuối cùng thì một mặt hoàn toàn khác, Lão Ngoan Đồng Nhi buột miệng nói :

- Vương Tự Khan.

- Lão đi tìm Vương Tự Khan, bây giờ được gặp Vương Tự Khan, lão không thích ư?

- Tà Nhân Vô Diện chính là Vương Tự Khan sao?

- Lão muốn nghĩ ta là ai cũng được.

- Người muốn gì ở lão phu.

- Ta đã đặt án tử cho lão.

- Chẳng với một gã ăn mày mà Tà nhân vô diện cũng không tha sao? Người giết ta thì có được ích gì? Tà Nhân Vô Diện chấp tay sau lưng :

- Ta đã đích thân đến mộc xá, sao lão ngây thơ nhỉ. Lão nghĩ ta không biết gì ư, hay lão vờ như không biết gì.

Chân diện Lão Ngoan Đồng Nhi sượng hấn lại. Lão miễn cưỡng nói :

- Hóa ra tôn giá đã biết tất cả mọi hành tung của ta.

- Lão đang tìm Vương Tự Khan?

Lão Ngoan Đồng Nhi gật đầu :

- Không sai.

- Thế lão đã tìm ra được Vương Tự Khan chưa?

Lão Ngoan Đồng Nhi lắc đầu :

- Năm năm lão hủ lưu lại đây cốt để lần mò tung tích và đưa sự mất tích bí mật của Vương Tự Khan ra ánh sáng nhưng lão thất vọng. Bởi lão đã không làm được điều đó.

- Giác Chân đại sư nhờ lão đến đây.

- Lão hủ không phủ nhận.

- Lão đã nói gì với Ngạn Kim Tiêu? :

- Không tìm được Vương Tự Khan, lão có gì để nói với Ngạn Kim Tiêu.

- Bây giờ lão đã gặp được Vương Tự Khan rồi. Lão muốn nói gì với Vương Tự Khan?

- Tôn giá không phải là Vương Tự Khan.

- Nhìn xem, ta có khác gì Vương Tự Khan không?

Lão Ngoan Đồng Nhi sượng mặt nhìn Tà Nhân Vô Diện.

Thấy lão Ngoan Đồng Nhi lưỡng lự, ngập ngừng, Tà Nhân Vô Diện ôn nhu nói :

- Lão đã gặp ta còn ngại ngần không nói mục đích đi tìm ta ư?

- Thật ra lão hủ muốn thăm chứng Tà Nhân Vô Diện là ai, có phải là Vương Tự Khan hay không.

Tà Nhân Vô Diện lắc đầu :

- Đó chỉ là lời nói, còn mục đích của lão và Giác Chân đại sư thì đang lo âu và sợ hãi. Giác Chân đại sư lẫn lão sợ Vương Tự Khan sẽ dụng bí thuật Dĩ dụng ngòi vào chiếc ngai Thiên tử.

- Vương Tự Khan không có ý đó, nhưng Tà Nhân Vô Diện thì có ý đó.

Lão Ngoan Đồng Nhi trở mặt nhìn Tà Nhân Vô Diện.

Lão suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tôn giá có ý đó ư?

Tà Nhân Vô Diện gật đầu :

- Ta đang thực hiện cái điều mà trước đây Vương Tự Khan e dè không dám thực hiện.

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu nhìn Tà Nhân Vô Diện :

- Nếu tôn giá có ý đó, có thể cho ta thấy chân diện dung của tôn giá được không?

Lão Ngoan Đồng Nhi không thích bộ mặt của Vương Tự Khan à. Lão đã đi tìm khuôn mặt này mà, sao bây giờ lại đổi ý?

- Lão hủ tìm Vương Tự Khan chứ không đi tìm khuôn mặt Vương Tự Khan. Còn nếu lão phu đi tìm chân diện thì lão đi tìm chân diện thật của tôn giá.

- Sao ai cũng muốn biết bộ mặt thật của ta nhỉ. Tại sao vậy?

- Bởi vì tôn giá là mọi người, và mọi người hiện hữu trong tôn giá.

Tà Nhân Vô Diện phá lên cười. Tráng tiểu ngạo của y nghe thật sáng khoái và đắc ý.

Khẽ gật đầu, Tà Nhân Vô Diện nhướn mày mỉm cười :

- Nói hay lắm. Chính câu nói này khiến ta phải chịu theo ý của Lão Ngoan Đồng Nhi.

Y nói rồi đưa tay lên vuốt mặt.

Tay của Tà Nhân Vô Diện hạ xuống, Lão Ngoan Đồng Nhi há hốc miệng :

- Ồ...

Lão lắc đầu như không tin vào mắt mình, còn buột miệng nói :

- Lão Ngoan Đồng Nhi không tin.

- Tin hay không tin ta đâu có ép lão. Lão tin cũng được, không tin cũng được, đây vẫn chỉ là một khuôn mặt vô nghĩa, một khuôn mặt không làm nên điều gì cả ngoại trừ một người, Đương kim Thiên tử.

Nói dứt lời Tà Nhân Vô Diện dẫn đến một bộ.

Lão Ngoan Đồng Nhi vừa thấy Tà Nhân Vô Diện nhích bộ, liền thi triển khinh công đào thoát ra cửa.

Nhưng lão vừa nhích động thân thì Tà Nhân Vô Diện đã đứng án ngữ sừng sững ngay cửa chặn đường lão.

- Án tử đã đọc ra rồi, lão không chạy thoát được đâu.

- Lão Ngoan Đồng Nhi không thích lưu lại mộc xá này nữa, nên phải đi thôi không ai cản được ta đâu.

Lão Ngoan Đồng Nhi vừa nói vừa lạng người lướt qua cửa sổ, nhưng một lần nữa Tà Nhân Vô Diện lại án ngữ trước mặt lão. Y giả lả nói :

- Ta đâu cho lão đi. Nếu lão rời khỏi đây ngay trước mặt ta thì còn gì là Tà Nhân Vô Diện.

Cùng với lời nói đó, Tà Nhân Vô Diện vỗ chuông tới Lão Ngoan Đồng Nhi. Y vừa phát tác chuông công vừa nói :

- Tiếp chuông đi.

Lão Ngoan Đồng Nhi gần như không còn sự lựa chọn nào khác khi Tà Nhân Vô Diện phát động chuông khí mà phải buộc dụng đến Vô Địch chuông đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm....

Lão Ngoan Đồng Nhi trượt dài về sau va lưng vào vách mộc xá.

Huych...

Hữu thủ của lão từ từ buông thõng theo thân người, trong khi Tà Nhân Vô Diện thì rất đứng vững chẳng có chút biểu lộ gì.

Mặc dù rơi vào thế hạ phong nhưng Lão Ngoan Đồng Nhi vẫn ôm khư khư vò rượu.

Lão nhìn Tà Nhân Vô Diện :

- Tôn giá cũng biết dụng “Vô Địch chuông”?

- Có gì khó đối với ta đâu nào.

Cùng với lời nói đó, Tà Nhân Vô Diện phát tán luôn hai đạo Thiên Cang chỉ điểm vào hai đầu gối của Lão Ngoan Đồng Nhi.

Thủ pháp của y cực nhanh và cực kỳ chính xác khiến cho Lão Ngoan Đồng Nhi gần như không có được chút phản xạ gì.

Bốp... bốp...

Hai chân Lão Ngoan Đồng Nhi khụy hẳn xuống, rồi ngồi dưới sàn mộc xá.

Lão Ngoan Đồng Nhi vẫn ôm khư khư vò rượu trong tay mình. Chân diện của lão chẳng chút biểu hiện sự sợ hãi hay lo âu gì cứ như lão đã biết cái gì sẽ phải đến với mình.

Lão Ngoan Đồng Nhi nhìn Tà Nhân Vô Diện.

- Có chứng mục thị nhân, Lão Ngoan Đồng Nhi này mới biết võ công của Tà Nhân Vô Diện lợi hại như thế nào.

- Trên võ lâm giang hồ có một công phu nào mà Vương Tự Khan không biết chứ.

- Nhưng tôn giá không phải là Vương Tự Khan.

Tà Nhân Vô Diện lại vuốt mặt mình.

Bộ mặt Vương Tự Khan quay lại với y.

- Thế ta là ai đây?

Y chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Lão Ngoan Đồng Nhi, đứng dang chân với phong thái kiêu hãnh và tự thị.

- Lão biết phải làm gì rồi chứ?

- Lão là con sâu rượu... Trước khi lão tự xử, tôn giá cho lão uống cạn vò rượu này chứ. Ái chà... Nếu lão ra đi về với Giác Chân đại sư, lão không được uống rượu, con sâu rượu trong bụng sẽ hành hạ mà biến thành con ma khát rượu theo đòi tôn giá.

- Được Lão cứ tự nhiên.

Lão Ngoan Đồng Nhi áp đôi bàn thủ vào vò rượu dốc lên miệng tu một hơi dài. Lão đặt vò rượu xuống trước mặt nhìn Tà Nhân Vô Diện.

- Tại sao tôn giá lại đến Pháp Quang tự giết Giác Chân đại sư?

- Ta đến Pháp Quang tự không phải để lấy mạng đại lão hòa thượng Giác Chân, mà chỉ muốn lão nói cho ta biết Đạo Soái Dương Châu là ai.

- Tôn giá cần Đạo Soái Dương Châu.

Tà Nhân Vô Diện mỉm cười :

- Lão đang tra hỏi ta đây à?

- Lão phu tò mò.

- Lão tò mò, ta cho lão biết. Đúng là ta cần Đạo Soái Dương Châu. Bởi chỉ có Đạo Soái Dương Châu mới có thể lấy được Ngọc ấn trong điện Thái Hòa.

Những thớ thịt trên mặt Lão Ngoan Đồng Nhi giật liên tục.

Lão miễn cưỡng nói :

- Không có Ngọc ấn, tôn giá không thể thực hiện được ý định của mình.

Tà Nhân Vô Diện khẽ gật đầu :

- Không sai.

- Sao Lão Ngoan Đồng Nhi ngờ nghệch không nghiệm ra điều đó chứ.

Lão Ngoan Đồng Nhi đưa tay vò mái tóc rối bời :

- Sao lão lại không nghiệm ra điều đó chứ?

- Bây giờ thì Lão Ngoan Đồng Nhi đã nghiệm ra rồi.

- Tôn giá đã biết Đạo Soái Dương Châu?

- Ngạn Kim Tiêu.

- Ngạn Kim Tiêu không biết ý đồ của tôn giá.

- Ngạn Kim Tiêu rất thông minh, nhưng không phải là người thông minh tột đỉnh để có thể đọc được những ẩn ý trong đầu người khác.

Lão Ngoan Đồng Nhi ôm vò rượu dốc lên miệng uống cạn rồi lật úp vò rượu để xuống giữa hai chân mình. Lão nhìn Tà Nhân Vô Diện.

- Rượu đã cạn rồi. Tôn giá cho lão phu mượn cánh hoa huệ cùng nén bạc.

Tà nhân vô diện nhìn Lão Ngoan Đồng Nhi, rồi từ từ đưa tay về phía bàn, cánh hoa huệ và nén bạc được một hấp lực thoát ra từ tâm trung bản thủ cuộn lấy hai thứ đó về phía y. Y đón lấy cánh hoa huệ và nén bạc rồi đặt vào tay Lão Ngoan Đồng Nhi. Y giả lả nói :

- Ta tiền lão đi bằng những thứ này như đã từng tiền những người khác.

Lão Ngoan Đồng Nhi ngắm nghía cánh hoa huệ và nén bạc rồi trịnh trọng đặt hai thứ đó lên đáy vò rượu.

Lão nhìn lên Tà Nhân Vô Diện :

- Tôn giá cho lão hủ hỏi một câu nữa trước khi lão hủ đi.

Tà Nhân Vô Diện gật đầu :

- Được...

Lão Ngoan Đồng Nhi vuốt râu, nhướn mày nói :

- Ở cảnh giới bên kia có Tà Nhân Vô Diện không.

Tà Nhân Vô Diện nhíu mày rồi lắc đầu :

- Không.

Lão Ngoan Đồng Nhi áp hai tay vào vò rượu :

- Lão hủ không còn được uống rượu của Đồng gia nữa.

Lão nói rồi rút hai tay về, rít một luồng nguyên khí căng phồng lồng ngực, thét lên một tiếng, liền theo tiếng thét của Lão Ngoan Đồng Nhi ngũ quan tởm máu.

Lão gục đầu xuống hôn lìa khỏi xác.

Tà Nhân Vô Diện nhìn xác Lão Ngoan Đồng Nhi. Y điểm nụ cười mỉm rồi vuốt mặt.

Chân diện của Tổng Thừa Ân lại xuất hiện. Trên bộ mặt mới, y chấp tay sau lưng, thả bước chậm rãi tiến ra cửa một xá.

Y ngừng bước khi chạm mặt với La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực.

Nghiêm Thực ôm quyền :

- Tổng túc hạ cũng đến đây ư.

- Còn phu nhân? Nếu Tống mỗ đoán không lầm, phu nhân đang đi tìm Ngạn Kim Tiêu?
Mặt hoa của Nghiêm Thục mặc dù đã được tô một lớp sáp dày vẫn hiện rõ những nét bối rối.
Nghiêm Thục ngập ngừng :
- Nghiêm Thục muốn đến uống rượu với Kim Tiêu.
- Nghiêm phu nhân đúng là người lãng mạn đầy chất cao hứng. Tống mỗ không dám làm phiền đến phu nhân và Ngạn Kim Tiêu.
Y ôm quyền, điểm nụ cười mỉm :
- Cáo từ!
Tống Thừa Ân nói rồi sải bước đi thẳng một mạch.
La Sát Ngọc Diện nhìn theo Nghiêm Thục cảm nhận có cái gì đó không bình thường từ con người này.
La Sát Ngọc Diện bước vào trong mộc xá.
La Sát Ngọc Diện đứng thờ người ra khi cảnh tượng trong mộc xá đập vào mắt thị.
Nghiêm Thục bước đến bên xác Lão Ngoan Đồng Nhi.
Nghiêm Thục đưa tay qua cánh mũi của Lão Ngoan Đồng Nhi rồi rút tay lại.
Nhìn xuống vò rượu, cánh hoa huệ và nén bạc lại lọt vào hai con ngươi của Nghiêm Thục.
Đôi chân mày Nghiêm Thục chột nhứ lại :
- Chẳng lẽ là y?
Nghiêm Thục nhíu mày suy nghĩ rồi rút cây trâm có hoa tiết một con nhện.
Suy nghĩ một lúc, La Sát Ngọc Diện vung cây trâm xuống về phía vách mộc xá, cây trâm ghim vào vách quá phân nửa.
Nghiêm Thục quay bước, hồi hải bỏ ra ngoài đi thẳng.
Tống Thừa Ân công Ngạn Kim Tiêu bước vào mộc xá. Kim Tiêu quá đỗi bàng hoàng trước cái chết của Lão Ngoan Đồng Nhi. Chàng bước vội đến lay vai lão :
- Lão huynh.
Xác của Lão Ngoan Đồng Nhi ngã ngang.
Thừa Ân nói :
- Lão Ngoan Đồng Nhi đã chết rồi.
- Tà Nhân Vô Diện.
Kim Tiêu vừa nói vừa nhìn xuống vò rượu lật úp trên có cánh hoa huệ và nén bạc.
Chàng nhíu mày khi phát hiện ra chỉ pháp của Lão Ngoan Đồng Nhi chỉ vào vò rượu.
Kim Tiêu lầm nhảm nói :
- Lão huynh, Kim Tiêu biết lão huynh chết bởi sát nhân vương Tà Nhân Vô Diện mà.
Kim Tiêu cúi xuống vuốt mặt Lão Ngoan Đồng Nhi.
Chàng vừa vuốt mặt lão vừa nghĩ thầm :
- “Lão huynh có gợi ý gì cho Kim Tiêu trước khi chết phải không?”
Kim Tiêu buông tiếng thở dài :
- Chàng bế xác Lão Ngoan Đồng Nhi đưa đến đặt lên chiếc giường tre, rồi dùng chân đắp lại.
Quay lại bên Tống Thừa Ân, Kim Tiêu hỏi :
- Tống huynh nghĩ sao?
- Ta không nghĩ được điều gì cả. Ngoại trừ một điều, ta biết Lão Ngoan Đồng Nhi đã chết bởi Tà Nhân Vô Diện.
Nói rồi Thừa Ân nhìn vào mắt Kim Tiêu :
- Kim Tiêu nghĩ gì?
Kim Tiêu chỉ vò rượu lật úp, có cánh hoa huệ và nén bạc.
- Tống đại ca, Kim Tiêu mới ở chung với lão Ngoan Đồng Nhi một thời gian ngắn, nhưng mà Kim Tiêu biết lão huynh không bao giờ đổ rượu dù chỉ là một giọt thôi. Nhưng vò rượu lại lật úp như thế này, chắc hẳn có ẩn ý gì đó mà Lão Ngoan Đồng Nhi muốn gợi lại cho Kim Tiêu.
Thừa Ân lắc đầu :
- Ta không hiểu.
Kim Tiêu bước đến ngồi xổm bên vò rượu. Chàng quan sát thật kỹ vò rượu lật úp.

Kim Tiêu nhắm nói :

- Vò rượu lật úp, cánh hoa huệ và nén bạc tín vật của Tà Nhân Vô Diện lại.

Vừa nhắm nói Kim Tiêu vừa chú nhãn quan sát vò rượu. Chàng phát hiện ra một dấu ấn thủ lờ mờ trên vò rượu bằng sành.

Kim Tiêu nhú mày nghĩ thầm :

- “Lão huynh để lại hai dấu bản thủ”.

Kim Tiêu nhìn lại Thừa Ân :

- Tổng huynh.

Thừa Ân bước lại bên Ngạn Kim Tiêu :

- Đệ muốn hỏi gì?

Kim Tiêu đứng lên cùng với Thừa Ân bước đến bên giường. Nhìn lại Thừa Ân, Kim Tiêu nói :

- Huynh hãy thử định xem, lão huynh Ngoan Đồng Nhi chết bởi tuyệt công gì?

Thừa Ân kẹp chiếc khăn nhìn qua chân diện Lão Ngoan Đồng Nhi rồi đáp chần lại.

Nhìn Ngạn Kim Tiêu, Thừa Ân từ tốn nói :

- Lão Ngoan Đồng Nhi không chết bởi tuyệt công cả, mà chết bởi vì lão tự vận công đoạn mạch.

- Sao huynh biết điều đó.

- Ngũ quan của Lão Ngoan Đồng Nhi đều rịn máu.

- Nghĩa là Lão Ngoan Đồng Nhi tự đoạn mạch mà chết.

Thừa Ân gật đầu.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài nhìn lại thi thể Lão Ngoan Đồng Nhi :

- Tại sao lão huynh tự đoạn mạch mà chết. Bộ lão huynh chán sống rồi à?

Thừa Ân lắc đầu :

- Kim Tiêu đừng nghĩ như vậy. Lão Ngoan Đồng Nhi chắc bị Tà Nhân Vô Diện bức tử. Chẳng ai muốn tự kết liễu mạng sống của mình bao giờ.

- Tổng đại ca nói đúng.

Kim Tiêu dời bước đến bên vò rượu rồi ngồi xuống quan sát. Chàng nghĩ thầm :

- “Lão Ngoan Đồng Nhi để lại hai dấu ấn thủ với ý nghĩ gì. Tại sao vò rượu lại lật úp. Phải chăng lão huynh lật úp vò rượu để mình phải chú ý đến”.

Đôi chân mày Kim Tiêu nhú hắt lại với nhau. Chàng vuốt cằm nhắm nói :

- Lão huynh... Huynh muốn gợi lại cho Kim Tiêu ẩn ý gì.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài.

Chàng ngẩng mặt nhìn lên, thì thấy mũi châm có con nhện dính trên đầu.

Kim Tiêu rút mũi châm có dính hoa văn con nhện vào tay Thừa Ân :

- Kim Tiêu phát hiện được gì?

Kim Tiêu đặt cành châm có hoa văn con nhện vào tay Thừa Ân.

Tổng huynh nhìn xem cành châm này của ai?

Thừa Ân nhú mày :

- La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực. La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực đã có mặt ở đây trước khi ta và Kim Tiêu đến.

Kim Tiêu gật đầu.

Kim Tiêu rút một luồng chân khí.

Chàng ôn nhu nói :

- Có thể La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực nương nương biết được chân diện thật của Tà Nhân Vô Diện, nên mới lưu lại cành châm này.

Tổng Thừa Ân nghiêm mặt :

- Thừa Ân qua chỗ La Sát Ngọc Diện đây.

Thừa Ân nói rồi dợm bước thì Đồng Kỹ Thượng cùng Đồng Ngọc Lan với lão Từ Quảng bước vào một xá.

Cả ba người đều ngỡ ngàng khi thấy thi thể của Lão Ngoan Đồng Nhi.

Kỹ Thượng vốn vả hỏi :

- Ngạn Kim Tiêu... Tổng bằng hữu...

Chuyện gì đã xảy ra ở đây.

Thừa Ân nói :

- Lão Ngoan Đồng Nhi đã bị sát tử rồi. Người sát tử Lão Ngoan Đồng Nhi chính là Tà Nhân Vô Diện.

- Y lại giết người ư?

Kim Tiêu khoát tay :

- Đồng huynh... Lần này Tà Nhân Vô Diện không tự tay giết Lão Ngoan Đồng Nhi mà bức tử Lão Ngoan Đồng Nhi thì đúng hơn. Lão huynh đã tự tay đoạn mạch mà chết.

Kỹ Thượng lắc đầu :

- Tại sao y lại giết người bừa bãi như thế chứ. Thật ra là Tà Nhân Vô Diện là ai?

Kim Tiêu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Câu hỏi của Đồng huynh, ai cũng muốn đi tìm. Nhưng để có câu trả lời thì đến bây giờ chẳng ai trả lời được.

Kim Tiêu gượng cười rồi ôm quyền nói tiếp :

- Đồng huynh, Ngọc Lan và lão Từ Quảng đến mộc xá này hẳn đã có chuyện xảy ra.

Đồng Kỹ Thượng gật đầu :

- Đúng là có chuyện xảy ra nên Đồng huynh mới lên tìm Ngạn lão đệ.

Kim Tiêu ôm quyền liếc nhanh qua Ngọc Lan rồi nói với Kỹ Thượng :

- Chuyện xảy ra hẳn cũng có liên quan đến Tà Nhân Vô Diện.

- Huynh nghĩ phần nào cũng có liên quan đến Tà Nhân Vô Diện.

Thừa Ân nói :

- Đồng huynh, đã xảy ra chuyện gì?

Đồng Kỹ Thượng lưỡng lự rồi nói :

- Tất cả những môn khách đang lần lượt rời bỏ Đồng gia.

Kim Tiêu nhíu mày :

- Chỉ có mỗi chuyện đó thôi à.

Kỹ Thượng gật đầu :

- Những môn khách của Đồng phủ như sợ Tà Nhân Vô Diện mà rời bỏ Đồng gia.

Kim Tiêu vuốt cằm. Chàng nhìn Kỹ Thượng.

- Họ rời bỏ Đồng gia thì sao nào?

- Ồ... Đồng huynh đâu muốn họ đi. Cũng tại cái gã Tà Nhân Vô Diện khiến họ sợ mà rời bỏ Đồng gia.

Kim Tiêu mỉm cười nhìn lại Thừa Ân :

- Nếu Tổng Thừa Ân là môn khách thì sao nào?

- Ta không rời bỏ Đồng gia.

- Tại vì huynh là Tổng Thừa Ân, huynh không sợ chết. Tổng Thừa Ân huynh nói gì thì nói cũng là một đại cao thủ thượng thừa, mà Tà Nhân Vô Diện phải e dè. Còn như Ngạn Kim Tiêu đây, ngay cả Kim Tiêu cũng còn muốn chuồn khỏi đây đó.

Ngọc Lan nhíu mày Kim Tiêu.

Ánh mắt của nàng lọt ngay vào tầm mắt của Kim Tiêu. Chàng nhìn Ngọc Lan :

- Tiểu thư đừng nhìn Ngạn Kim Tiêu như vậy, ai mà muốn chết chứ. Nên họ phải giữ mạng mình.

- Kim Tiêu cũng là hạng tham sống sợ chết ư?

Kim Tiêu gật đầu :

- Cái gã ôn dịch nào nói mình không tham sống sợ chết là nói dỏc, hoặc gã đó bị cuồng tâm loạn trí. Nếu không loạn tâm cuồng trí thì cũng hơi hơi khùng khùng.

Ngọc Lan sa sầm mặt :

- Chỉ có Kim Tiêu mới nói được như vậy thôi.

Kim Tiêu khoát tay :

- Hê... Lời thật khó nghe.

Chàng lia mắt nhìn qua mọi người rồi trang trọng nói :

- Ở đây trong chúng ta có ai tự khẳng định mình là người không tham sống sợ chết không?

Không ai đáp lời chàng.

Ngọc Lan cau mày, bắt nhãn hỏi :

- Kim Tiêu hỏi vậy có ý gì?

- Ngọc Lan có phải là người không tham sống sợ chết thì trả lời còn hỏi tại hạ nữa.

Đôi chân mày vòng nguyệt của nàng nhú lại, Ngọc Lan gắt giọng nói :

- Nếu ta là người không tham sống sợ chết thì sao?

Nàng vừa nói dứt câu Kim Tiêu chỉ cây cột của gian mộc xá :

- Nếu là người không tham sống sợ chết thì thử nhào đầu vào cây cột này chết thử coi.

Ngọc Lan mở to mắt hết cỡ :

- Người...

Đồng Kỹ Thượng khoát tay :

- Đồng huynh xin Ngạn đệ và xá muội.

Lúc này không phải là lúc tạo thêm phiền toái trong Đồng gia. Ngạn đệ nói đúng, đã sinh ra làm người thì ai mà không tham sống sợ chết.

Kim Tiêu ôm quyền nhìn Kỹ Thượng :

- Đồng huynh kiến văn uyên bác mới nói ra được điều đó. Còn mấy người nói nhảm, nói càn, dở hơi khùng khùng thì chẳng bao giờ nghiệm ra mạng của mình là để quý cả.

Chính vì dở hơi, khùng khùng mà đôi khi họ làm những điều gần đủ không sao hiểu được.

Sắc diện Ngọc Lan đỏ bừng thẹn thùng. Nàng lườm Kim Tiêu.

Kim Tiêu ôm quyền giả là nói :

- Ngọc Lan tiểu thư, Ngạn Kim Tiêu không nói Ngọc Lan tiểu thư đâu.

Ngọc Lan gắt giọng đáp lời chàng :

- Ngọc Lan cũng không muốn nói chuyện với Kim Tiêu.

Kim Tiêu giả là cười. Chàng quay lại Đồng Kỹ Thượng :

- Đồng huynh... Trên giang hồ ai cũng biết Đồng gia phóng khoáng, biết ngưỡng mộ nhân tài, chiêu hiền đãi sĩ, nhưng sự biến xảy ra liên tục trong Đồng gia. Nào là Đồng Tử Trình Nhuận bây giờ đến Lão Ngoan Đồng Nhi, Đồng gia cứ để cho môn khách, ai muốn ở thì ở, ai muốn đi thì đi. Đừng ngăn cản họ, người nào cũng có một cái mạng mà. Họ phải quý mạng mình chứ.

Kỹ Thượng buông tiếng thở dài. Y từ tốn nói :

- Ngạn đệ... Lúc này huynh cần những môn khách đó.

Kim Tiêu nhướn mày :

- Để làm gì?

- Thì những chuyện xảy ra gần đây.

Kim Tiêu lắc đầu.

- Kim Tiêu hiểu ý Đồng huynh rồi. Huynh cần họ bởi gì họ bảo vệ cho Đồng huynh chứ gì.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Nếu Đồng huynh nghĩ, họ sẽ bảo vệ cho huynh thì huynh làm rồi. Huynh là một thư sinh am tường cổ văn tất phải biết câu, ta giữ người ở lại chứ không giữ người bỏ đi.

Những môn khách muốn bỏ đi mà huynh lại giữ thì khi có chuyện xảy ra, họ cũng tự lo cứu lấy bản thân mình. Giữ họ lại còn có những điều bất lợi lớn nữa.

- Đệ nói coi... Những điều bất lợi gì?

- Thứ nhất Đồng gia vừa hao tổn rượu thịt vô nghĩa, thứ hai Tà Nhân Vô Diện có thể Dị dung thành người này đến người kia. Cuối cùng những môn khách kia chỉ làm rối tung lên thôi. Chẳng được ích lợi gì thậm chí khi họ chết còn gieo tiếng dữ cho Đồng gia.

Kim Tiêu vuốt cằm, nhướn mày nói tiếp :

- Nếu như Đồng huynh giữ họ lại là ý của Đồng huynh, Kim Tiêu không ngăn cản, theo ý Kim Tiêu thì cứ cho những môn khách kia rời khỏi đây. Còn rượu thịt thì huynh cứ thết đãi cho Tổng đại ca tốt hơn. Bởi Tổng đại ca sẽ luôn ở bên cạnh huynh và bảo vệ cho huynh. Nếu cần thiết nữa thì cho Ngọc Lan tiểu thư ở luôn bên cạnh Đồng huynh.

Kim Tiêu chìa hai bàn tay đến trước :

- Bên trái có Ngọc Lan xá muội, bên phải có Tống Thừa Ân huynh. Hai người kẻ hai bên Đồng huynh chẳng còn sợ gì nữa.

Ngọc Lan nheo mày.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu :

- Ta không cần tới Ngọc Lan.

- Đại ca thì không cần nhưng Ngọc Lan thì cần.

Ngọc Lan đỏ mặt.

Kỹ Thượng giả là cười lắc đầu :

- Ngạn đệ và Ngọc Lan lại sắp khẩu chiến với nhau nữa rồi. Thôi cho Đồng huynh xin đi nào.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu, nằng nề giọng nói :

- Muội sợ Tà Nhân Vô Diện đang có mặt ngay trong mộc xá này.

Kim Tiêu vừa nghe Ngọc Lan nói dứt câu liền đưa tay lên bịt mũi.

Tống Thừa Ân nhìn nàng :

- Muội nói như thế có ý gì?

Kim Tiêu nhìn Thừa Ân :

- Đệ khuyên đại ca nên bịt lỗ mũi lại.

Thừa Ân nhúm mày :

- Tại sao Thừa Ân phải làm vậy?

- Sắp có xú khí xông vào mộc xá rồi đó.

- Đệ biết trước à?

- Đệ đã từng biết được mùi xú khí này, nhưng không phải là Vô ảnh chi độc đâu.

Ngọc Lan cắn răng trên vào môi dưới trừng trừng nhìn Kim Tiêu. Nàng dẫn đến một bộ.

- Người...

Kỹ Thượng nắm tay Ngọc Lan :

- Xá muội... Huynh hiểu rồi...

- Ngọc Lan thở dài, vùng vằng nói :

- Đại ca hiểu gì?

Kỹ Thượng nói :

- Kim Tiêu không phải là người muội nghĩ đâu.

- Muội phải nói sự thật cho huynh biết... Ngạn Kim Tiêu đêm hôm đó chính là người đã đột nhập vào biệt lâu của muội. Cũng chính cái đêm đó Đồng Tử Trình Nhuận chết.

Nàng nhìn lại Kim Tiêu bằng ánh mắt cay độc :

- Ngạn Kim Tiêu... Người giải thích sao đây?

Kim Tiêu bỏ tay khỏi khưú giác mình.

Kỹ Thượng và Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu. Thừa Ân nói :

- Kim Tiêu không phải là con người đó đâu. Tống Thừa Ân lấy tính mạng bảo chứng. Kim Tiêu không phải là Tà Nhân Vô Diện.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Tống đại ca nói như thế cũng bằng thừa. Chi bằng Kim Tiêu giải trình cho mọi người hiểu.

Ngọc Lan hắt mặt :

- Kim Tiêu giải trình đi. Người làm sao giải trình được hành động của mình.

- Ta giải trình rồi nàng cũng phải giải thích cho mọi người hiểu về nàng đó. Bởi Tà Nhân Vô Diện cũng có thể là nàng mà.

- Kim Tiêu giải trình trước đi.

Kim Tiêu vuốt cằm, nhìn Ngọc Lan điểm nụ cười mỉa rồi từ tốn nói :

- Đầu tiên là ở Dương Châu, Ngạn Kim Tiêu gặp nàng.

- Không sai, rồi sao nữa.

- Ta thích nàng.

- Ta không thích Ngạn Kim Tiêu.

- Kim Tiêu đâu có cần nàng thích. Ta chỉ biết nàng là cục mớ mơn mớn ngon lành.

Thừa An cau mày.

Kỹ Thượng nói :

- Thế nào là cục mỡ.
- Thì cũng giống như Tiêu Dao Mẫn là cục mỡ của huynh vậy.

Kỹ Thượng phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :

- Đệ nói tiếp đi.

Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan :

- Đêm đó ta dẫn nàng vào Kỳ lâu Dương Châu.
- Người bốn cột Ngọc Lan.
- Bốn cột hồi nào. Nếu không cho nàng vào Kỳ lâu thì nàng lại nghĩ Tống đại ca là kẻ cuồng tâm loạn trí, nói đúng hơn là thằng khùng.

Thừa Ân sượng mặt :

- Ta biến nàng thành ả dờ hơi cho xứng đáng với Tống ca đó mà.

Ngọc Lan chỉ Kim Tiêu :

- Kim Tiêu là kẻ gian trá.
- Gian trá mà chỉ đem đến điều tốt cho người ta thì cũng nên gian trá. Nàng không muốn gặp Tống đại ca sao. Khi ta đến Đồng phủ, ở chung với Lão Ngoan Đồng Nhi, và lão cho ta biết biệt lầu của nàng. Ta muốn gặp nàng, mình chứng cho Từ Quảng lão bộc biết mình là bằng hữu của tiểu thư Ngọc Lan chứ không phải hạng bần nhân ăn chực, uống ké.
- Và người đã đến biệt lầu của ta.

Kim Tiêu gật đầu :

- Không sai.

Vậy sao người đột nhập vào biệt lầu của Ngọc Lan lúc Ngọc Lan đang tắm.

- Kim Tiêu đâu có biết nàng đang tắm chứ. Nhưng xét cho cùng chắc ta và nàng có chung số phận.
- Người đúng là kẻ bi ối.
- Cũng được... Ai nói ta người thế nào thì Kim Tiêu nhận mình là người thế đó. Bây giờ đến lượt nàng giải thích.
- Người muốn ta giải thích gì?

Kim Tiêu vuốt cằm nhìn Ngọc Lan bằng ánh mắt hóm hỉnh :

- Đêm hôm đó, ta chui vào bồn tắm của nàng, Đồng huynh đến đòi thẩm tra biệt lầu xem kẻ có hành tung bí mật kia là ai. Nàng nghĩ ta là Sát Thủ Vô Diện, sao không giao nạp ta cho Đồng huynh, còn nhận đầu Ngạn Kim Tiêu xuống nước, buộc ta phải cắn vào đùi nàng.

Sắc diện Ngọc Lan đỏ ửng. Nàng chỉ Kim Tiêu :

- Người... người... người quá bi ối rồi. Chuyện đó mà người cũng nói ra được.
- Đã giải trình thì giải trình cho biết, nếu không thì nàng cứ buộc Ngạn Kim Tiêu là Tà Nhân Vô Diện. Miệng lưỡi gì mà độc địa như vậy chứ. Nếu ta là Tà Nhân Vô Diện thì hỏi xem có bỏ qua cục mỡ Đồng Ngọc Lan không.

Ngọc Lan thét lên :

- Ngọc Lan không nói chuyện với ngươi nữa.

Nàng nói rồi quay bước đi thẳng ra cửa mộc xá.

Kỹ Thượng nhìn theo Ngọc Lan :

- Xá muội cẩn thận đó.
- Đại ca không cần phải lo cho muội mà hãy lo cho gã Ngạn Kim Tiêu đó đi. Nếu Ngọc Lan mà gặp Tà Nhân Vô Diện thì muội sẽ nhờ y cắt cái lưỡi của Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhăn mặt le lưỡi.

Tống Thừa ăn khế lắc đầu :

- Kim Tiêu đã làm cho tiểu thư giận.
- Có như vậy Kim Tiêu mới được Ngọc Lan đi được, chứ không làm như vậy, Ngọc Lan cứ ở đây, Kim Tiêu, Đồng huynh và Tống đại ca chẳng bàn gì được.

Kỹ Thượng mỉm cười :

- Ta hiểu ý Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn Kỹ Thượng đổi giọng trang trọng :

- Vậy Đồng huynh để cho môn khách rời khỏi Đồng phủ hay giữ họ lại.

- Huynh làm theo ý đệ.

- Còn một điều này nữa Kim Tiêu muốn nói với huynh.

- Đệ muốn nói ta điều gì?

- Đồng huynh chỉ là một thư sinh, sở thích của huynh là thi tứ bút pháp không màn đến chuyện võ lâm.

Đồng huynh không nên xen vào chuyện này. Điều đó tốt hơn huynh.

- Nhưng huynh là người của Đồng gia. Chẳng lẽ chuyện xảy ra như vậy, ta bàng quang tạo thị chẳng màn gì tới ư?

Kim Tiêu mỉm cười :

- Từ lâu huynh đã là người bàng quang rồi. Cứ giao tất cả cho Đồng Thừa Tự đại thúc hơn hay không.

Huynh không chen tay vào những sự việc đang xảy ra thì huynh tránh khỏi tầm mắt của Tà Nhân Vô Diện.

Kim Tiêu buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Để cho Tà Nhân Vô Diện chú nhãn đến Đồng huynh... Kim Tiêu sợ rằng...

Kim Tiêu bỏ lửng câu nói giữa chừng. Đồng Kỹ Thượng nhanh miệng hỏi :

- Đệ sợ gì?

- Cho dù Đồng đại ca có Tổng huynh phò trợ, có Ngọc Lan tiểu thư, hay cả thiên binh vạn tướng thì cũng không thoát khỏi cái chết đâu.

Thừa Ân nheo mày :

- Kim Tiêu đánh giá cao Tà Nhân Vô Diện như vậy à?

- Kim Tiêu nói như thế vì Ngạn Kim Tiêu đã tận mục sở thị Tà Nhân Vô Diện.

Thừa Ân phản kích hẳn lên :

- Kim Tiêu đã gặp Tà Nhân Vô Diện.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Kim Tiêu đã gặp Tà Nhân Vô Diện ở Dĩ Hồ. Y khoát chân dung của Tổng huynh.

- Y dị dung là Tổng Thừa Ân, sao Kim Tiêu biết?

- Nếu Tà Nhân Vô Diện không nói thì Kim Tiêu cũng không nhận ra.

Thở hắt ra một tiếng, Kim Tiêu nói :

- Kim Tiêu đã giao thủ với Tà Nhân Vô Diện.

Kỹ Thượng vốn vã hỏi :

- Y không đánh lại Ngạn đệ và bỏ chạy.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Nói ngược lại thì đúng hơn. Tà Nhân Vô Diện muốn lấy mạng Ngạn Kim Tiêu còn dễ hơn lấy đồ trong túi mình.

Kỹ Thượng hỏi :

- Vậy sao Kim Tiêu còn đứng đây?

- Bởi vì y chưa muốn giết Ngạn Kim Tiêu. Có lẽ Tà Nhân Vô Diện chỉ muốn xem bản mặt của Ngạn Kim Tiêu thôi.

Kỹ Thượng buột miệng nói :

- Lạ thật.

- Huynh thấy lạ cái gì?

- Ai y cũng giết cả, nhưng đệ thì không.

- Hay... Tà Nhân Vô Diện không giết Ngạn Kim Tiêu bởi vì Kim Tiêu không biết dung diện thật của gã.

Kim Tiêu bước đến bàn.

Chống tay lên mặt bàn nhìn Thừa Ân, Kim Tiêu nói :

- Kim Tiêu nói ra điều đó để Tổng đại ca biết mà lượng sức mình.

Thừa Ân lắc đầu :

- Tổng huynh chỉ muốn đối mặt với Tà nhân vô diện mà thôi.

- Không bao lâu đâu, thế nào Tống huynh cũng gặp y mà.

Kim Tiêu bước đến bên Kỳ Thượng :

- Đồng huynh, Kim Tiêu muốn lo hậu sự cho Lão Ngoan Đồng Nhi.

- Được... Đồng huynh sẽ lo hậu sự trọng thể cho Lão Ngoan Đồng Nhi. Huynh rất hổ thẹn vì trước đây đã để Lão Ngoan Đồng Nhi sống trong khu bản nhân du thử du thực.

- Huynh đừng áy náy. Lão huynh cũng không muốn gàn gỏi bốn môn khách ngoài kia đâu. Lão huynh thích sống tự do, phóng đạt hơn.

Kỳ Thượng buông tiếng thở dài :

- Nói gì thì nói, Đồng huynh cũng có lỗi với lão.

Nói rồi Đồng Kỳ Thượng buông tiếng thở dài biểu lộ sự ngao ngán của mình. Kỳ Thượng nói :

- Đồng Kỳ Thượng không ngờ võ lâm lại phức tạp như vậy.

Kim Tiêu cướp lời Kỳ Thượng :

- Chính vì thế mà Kim Tiêu muốn Đồng huynh làm người bàng quan tọa thị. Thoát ra khỏi những tranh đoạt, triền miên của người võ lâm :

- Ta hy vọng những gì Ngạn đệ nghĩ là đúng.

Thừa Ân nắm hữu thủ thành thoi quyền :

- Thừa Ân sẽ tìm ra con người đó.

Kim Tiêu quay lại nhìn Thừa Ân :

- Tống đại ca tìm Tà Nhân Vô Diện ở đâu?

- Có người đã thấy mặt y.

Thừa Ân nói rồi quay bước đi ra cửa.

Kim Tiêu nhìn theo Thừa Ân :

- Đại ca không tìm được đâu.

- Ta không chờ đợi lâu hơn được.

Thừa Ân nói rồi bỏ đi thẳng.

Kỳ Thượng hỏi :

- Ngạn đệ, Tống bằng hữu đi đâu?

- Nếu Kim Tiêu là Thừa Ân huynh thì có câu trả lời cho huynh ngay, nhưng rất tiếc Kim Tiêu không phải là huynh ấy.

Chàng nhìn Kỳ Thượng, khẽ lắc đầu.

Từ ngoài cửa một ả cung nữ hối hả bước vào, rồi quỳ xuống dưới chân Kỳ Thượng.

Kỳ Thượng nhíu mày :

- Khánh Khánh, chuyện gì nữa đây?

Khánh Khánh ngẩng mặt nói :

- Đại công tử, quý nương đã xảy ra chuyện.

- Mộng Di Hoa đã xảy ra chuyện à?

Kỳ Thượng nhìn lại Kim Tiêu :

- Kim Tiêu! Huynh phải qua bên Nghinh Phong Vọng Nguyệt lầu xem đã có chuyện gì xảy đến Mộng Di Hoa.

- Đệ sẽ cùng đi với huynh.

Kỳ Thượng gật đầu :

- Được.

Kỳ Thượng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Nếu Di Hoa có chuyện gì thì ta sẽ khổ sở vô cùng.

- Huynh yêu Mộng Di Hoa.

- Huynh ngưỡng mộ nàng, đồng thời Di Hoa cũng là một tài nhân của tiên đế. Nếu Di Hoa có chuyện gì...

Huynh không biết phải hứng chịu hậu quả gì?

Kỳ Thượng nói rồi quay bước hối hả đi. Khánh Khánh vội gọi theo Kỳ Thượng.

Kim Tiêu vừa dợm bước thì Ngọc Lan bước vào.

Nàng chặn Kim Tiêu lại :

- Di Hoa quý nương đã có Đồng huynh lo rồi còn Kim Tiêu nữ đề Lão Ngoan Đồng Nhi nằm đây một mình sao.

Kỹ Thượng dừng bước nhìn lại Kim Tiêu :

- Ngạn đề ở lại cùng với xá muội lo hậu sự cho Lão Ngoan Đồng Nhi. Huynh lo cho Di Hoa được. Có chuyện gì bất ổn ta sẽ nói với đệ.

Kỹ Thượng nói rồi cùng với Khánh Khánh bỏ đi thẳng.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu cũng lo cho Mộng Di Hoa quý nương à?

Kim Tiêu nhướng mày nhìn nàng.

Ngọc Lan trừng mắt nhìn lại chàng. Nàng khe khẽ nói :

- Ngọc Lan cấm Kim Tiêu đến gần Mộng Di Hoa. Nếu không đừng trách Ngọc Lan.

Nàng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ngọc Lan lên đại đường Đồng phủ chuẩn bị tang lễ. Kim Tiêu phải ở đây canh chừng xác Lão Ngoan Đồng Nhi.

Nàng không cho Kim Tiêu có lời nào mà dứt lời thì bỏ đi ra cửa. Kim Tiêu nhìn theo Ngọc Lan nghĩ thầm :

- “Cái gì thế nhỉ? ả đang ra lệnh cho mình chăng?”

Hồi 24

Dư quang nhật huệ duy

Tổng Thừa Ân khoanh tay trước ngực nhìn xuống dòng suối trong vắt tựa như một tấm gương phản chiếu cả những tầng mây lơ lửng trên cao. Một chiếc lá thu vàng trôi theo dòng nước. Thừa Ân nhìn chiếc lá thu vàng nhạt đỏ mà nghĩ đến Dương Đình Tuyết Anh.

Y thấy Tuyết Anh trong dòng nước, trong như tấm gương đó. Khuôn mặt nàng với những nét u buồn dõi theo ánh mắt của Thừa Ân Thừa Ân buông tiếng thở dài, nhẩm nói :

- Tuyết Anh, rồi ta sẽ tìm con người kia. Thừa Ân sẽ tìm ra hắn.

Tinh thần của Thừa Ân nhìn chăm chăm vào chiếc lá khô trôi theo dòng suối mà thả tâm thức vào những hoài niệm với Tuyết Anh. Nghĩ đến Tuyết Anh, Thừa Ân không sao quên được khuôn mặt của nàng trong cái ngày tang tóc đó. Cùng với sự liên tưởng đó, là sự trống rỗng lạ thường pha trộn sự căm phẫn lan tỏa khắp nội thức Thừa Ân.

Một làn gió lạ thổi qua làm xao động mặt nước trong con suối, cùng với làn gió thu nhẹ êm đó. La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực tựa cánh chim nhận trong bộ cánh màu thiên thanh, nhẹ nhàng lướt xuống ngay trước mặt Thừa Ân.

Chấp tay sau lưng, Nghiêm Thực nhìn Thừa Ân ôn nhu nói :

- Bồn nương không ngờ người chờ bồn nương lại là Tiêu Diêu Khách Tổng Thừa Ân.

Thừa Ân nhìn Nghiêm Thực :

- Nghiêm nương nghĩ người nào chờ Nghiêm nương vậy?

- Nếu bồn nương đến đây là vì Ngạn Kim Tiêu chứ không có ý với Tổng Thừa Ân đâu.

Thừa Ân Nghiêm giọng nói :

- Tại hạ thay Ngạn Kim Tiêu đến gặp Nghiêm nương.

- Thay Ngạn Kim Tiêu.

Thừa Ân gật đầu.

Nghiêm Thực cười mỉm rồi nói :

- Bồn nương chỉ muốn gặp Ngạn Kim Tiêu mà thôi, chứ tuyệt nhiên không diện kiến Tiêu Diêu Khách Tổng Thừa Ân.

Nhìn Thừa Ân, Nghiêm Thực nhún vai nói tiếp :

- Trên võ lâm có một người mà bồn nương không bao giờ muốn gặp chính là Tổng Thừa Ân. Túc hạ đừng làm phiền ta nhé.

Nghiêm Thực nói rồi toan thi triển khinh công bỏ đi, nhưng Thừa Ân đã nhanh hơn cản La Sát Ngọc Diện lại.

- Nghiêm nương chưa đi được đâu.

- Thừa Ân cản bồn nương à? Nếu bồn nương muốn đi thì ai cản được nhỉ?

Thừa Ân nghiêm mặt định nhìn La Sát Ngọc Diện.

- Thừa Ân không làm phiền đến Nghiêm nương, cũng không bao giờ gặp lại Nghiêm nương, nhưng trước khi ta và Nghiêm nương chia tay.... Thừa Ân muốn biết một điều.

La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực chu hai cánh môi, rồi nói :

- Tổng Thừa Ân đi tìm người khác mà hỏi. Đừng hỏi gì ở ta cả.
- Nghiêm nương phải nói cho Tổng Thừa Ân biết Tà Nhân Vô Diện, nói đúng hơn Sát Thủ Vô Diện là ai. Thừa Ân biết được câu trả lời sẽ không làm phiền Nghiêm nương.

La Sát Ngọc Diện nhìn Tổng Thừa Ân bằng thứ ánh mắt không chút thiện cảm.

- Tổng túc hạ muốn hỏi bốn nương về chân tướng thật của Sát Thủ Vô Diện à?

Thừa Ân gật đầu, ôm quyền :

- Thừa Ân rất mong Nghiêm nương chỉ giáo.
- Tại sao Tổng Thừa Ân lại hỏi Nghiêm nương này chứ, mà không hỏi người nào khác?
- Bởi chỉ có Nghiêm nương thấy được chân tướng của Sát Thủ Vô Diện.
- Tổng túc hạ cho bốn nương thấy chân diện Sát Thủ Vô Diện ư?

Nghiêm Thực cau mày :

- Nguyên nhân nào Tổng túc hạ cho Nghiêm nương biết chân tướng Sát Thủ Vô Diện?

Thừa Ân lấy chiếc trâm có hình con nhện đính trên đầu đưa tới trước.

- Đây là tín vật của Nghiêm nương lưu lại một xá cho Ngạn Kim Tiêu. Chứng tỏ trước khi Sát Thủ Vô Diện lấy mạng Lão Ngoan Đồng Nhi, Nghiêm Thực đã nhận ra y.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Nghiêm Thực nhíu lại.

- Đúng... Cây trâm đó là của Nghiêm Thực, nhưng bốn nương lưu lại cho Ngạn Kim Tiêu thứ không dành cho Tổng Thừa Ân. Nếu Ngạn Kim Tiêu, Nghiêm Thực sẽ nói, còn Tổng Thừa Ân thì không.

Thừa Ân buột miệng hỏi :

- Tại sao?
- Nghiêm Thực không cần thiết phải trả lời câu hỏi đó của Tổng Thừa Ân. Nói cách nào đó thì ta muốn nói thì nói, không nói là quyền của Nghiêm Thực.

Thừa Ân đành mặt, nhìn La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực.

- Tổng Thừa Ân buộc Nghiêm nương phải nói.

Nghiêm Thực nhìn sừng Thừa Ân :

- Tổng túc hạ buộc được La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực sao. Từ trước đến nay La Sát Ngọc Diện chưa từng bị ai bức ép cả. Nghe lạ lẫm tai lắm đó.

Hừ nhạt một tiếng, La Sát Ngọc Diện gắt giọng nói :

- Tổng Thừa Ân làm gì để buộc ta nói ra điều mình biết nào.

Câu hỏi của La Sát Ngọc Diện khiến Thừa Ân không khỏi bối rối. Y miễn cưỡng :

- Tại sao cứ phải Ngạn Kim Tiêu, Nghiêm nương mới thổ lộ bí mật đó, còn Tổng Thừa Ân thì không?
- Ý của ta là như vậy, chẳng một ai trong giang hồ võ lâm cấm được Nghiêm Thực.

Thừa Ân buông tiếng thở dài rồi nói :

- Thừa Ân buộc Nghiêm nương phải nói ra bí mật đó.
- Nói như vậy xem ra Tiêu Diêu Khách Tổng Thừa Ân kiêu hãnh quá đó.
- Ta không kiêu hãnh, nhưng Nghiêm nương đã buộc Tổng Thừa Ân.

Thừa Ân nói dứt câu chớp động thân pháp lướt tới La Sát Ngọc Diện. Phối hợp với bộ pháp chớp nhoáng đó, chỉ khí của Tổng Thừa Ân cắt ra điểm tới Nghiêm Thực. La Sát Ngọc Diện không chút e dè né tránh chiêu công của Tổng Thừa Ân mà dựng ngọc thủ đón thẳng đỡ thẳng vào chỉ công của đối phương.

Chát...

Chưởng chỉ chạm nhau, hai người đồng trượt dài về sau những hai trượng không người nào chiếm được thế thượng phong.

La Sát Ngọc Diện gắt giọng nói :

- Bản lĩnh của Tiêu Diêu Khách Tổng Thừa Ân chỉ có bao nhiêu đó thôi.

Nói dứt lời La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực xoay tít đôi ngọc thủ. Từ mười đầu ngón tay nhỏ nhắn của Nghiêm Thực, mười sợi tơ óng ánh cắt ra kết thành một vòng lưới chụp tới đối phương.

Chiêu công kỳ dị, biến hóa khó lường của La Sát Ngọc Diện khiến Tổng Thừa Ân không khỏi bối rối.

Thừa Ân buộc phải lạng bộ né tránh.

Mười sợi tơ công huyệt Thừa Ân, điểm vào tảng đá sau lưng y.

Bộp...

Tảng đá bị xuyên thủng mười lỗ, rồi vỡ ra thành những mảnh vụn.

La Sát Ngọc Diện lắc đôi ngọc thủ, mười sợi tơ nhanh chóng cuộn lại và mất hút trong ngọc thủ của thị.

La Sát Ngọc Diện cười khẩy rồi nói :

- Tại sao Tổng các hạ né tránh vậy. Bồn nương dám đỡ người một chương, người không dám đỡ tuyệt kỹ của La Sát Ngọc Diện hay sao?

Chân diện Thừa ăn sượng sùng khi phải nghe lời nói khích này của La Sát Ngọc Diện. La Sát Ngọc Diện nói tiếp :

- Bồn nương nghĩ ngoại hiệu Tiêu Diêu Khách Tổng Thừa Ân chỉ là cái tên hữu danh vô thực. Người võ lâm đã nhìn lầm Tổng Thừa Ân rồi.

Thừa Ân trừng mắt nhìn nghiêm thực :

- Nghiêm nương hãy dừng lại tuyệt công đó đi.

- Nghiêm Thực rất sẵn lòng.

Vừa nói, Nghiêm Thực vừa xoay tròn đôi bản thủ. Một lần nữa mười sợi tơ lại cắt ra lướt tới Tổng Thừa Ân như một tấm màn nhện.

Lần này không né tránh tuyệt công của đối phương, Thừa Ân xoay tròn thân thủ.

Mười dạ tinh sa sáng ngời thoát ra từ thể pháp của Thừa Ân đón lấy đầu mười sợi tơ óng ánh.

Chát... chát... chát...

Những âm thanh khô khốc nghe buốt cả cột sống phát sinh khi những đốm tinh sa kia chạm thẳng vào đầu những sợi tơ. Mười sợi tơ óng ánh chùng xuống, ngay lập tức La Sát Ngọc Diện thu hồi lại. Mười sợi tơ vừa trong đôi ngọc thủ của La Sát Ngọc Diện thì một chớp quang vàng nguyệt thoát ra từ Tổng Thừa Ân. Đạo chớp quang này nhanh hơn chớp mắt xông thẳng đến La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực. La Sát Ngọc Diện vừa thu hồi mười sợi tơ thì chớp thấy sát quang hướng tới mình với áp lực trùng trùng. La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực chỉ kịp ngã người về sau né tránh trong đường tơ kẽ tóc. Mặc dù né tránh được đạo sát quang vàng ửng kia, nhưng La Sát Ngọc Diện vô hình trung rơi vào thế hạ phong.

Nếu lúc này Thừa Ân liên thủ tập kích thì rõ ràng Nghiêm Thực La Sát Ngọc Diện khó mà phản ứng kịp.

Nhưng Thừa Ân lại không tận dụng cơ hội đó mà chấp tay sau lưng nhìn Nghiêm Thực.

Lấy lại tán bộ Nghiêm Thực nhìn Thừa Ân.

Thừa Ân ôm quyền từ tốn nói :

- Tại hạ đã kính Nghiêm nương một trọng, rất mong Nghiêm nương kính lại một bước.

- Như thế mà kính Nghiêm nương ư?

La Sát Ngọc Diện hừ nhạt rồi nói :

- Nếu như người muốn biết Sát Thủ Vô Diện là ai, thì hãy đến Tình Cốc trên Vu Sơn gặp bồn nương.

Lườm Tổng Thừa Ân, Nghiêm Thực quay bước thì triển khinh công bỏ đi một mạch mà không ngoáy đầu nhìn lại.

Thừa Ân gọi với theo :

- Nghiêm nương.

Mặc dù Nghiêm nương nghe Thừa Ân gọi mình nhưng vẫn không giảm cước pháp, thậm chí còn gia tăng thêm mà bỏ đi.

Nghiêm Thực, La Sát Ngọc Diện đi rồi, Thừa Ân đứng ngẩn ra nhẩm nói :

- Nghiêm nương lâm khó cho ta ư? Cùng với lời nói đó, Thừa Ân nhìn xuống dòng suối mà cảm nhận một sự trống rỗng lan tỏa trong nội thức mình.

Thừa Ân nghĩ thầm :

- “Ta biết tìm Sát Thủ Vô Diện ở đâu?”

Ý niệm đó còn đọng trong đầu Thừa Ân thì những viên cuội lăn tăn đến dưới chân y mà tuyệt nhiên chẳng có lấy một ngọn cuồng phong nào.

Hiện tượng đó khiến Thừa Ân cau mày.

Thừa Ân quay ngoắt lại.

Đôi chân mày của Thừa Ân nhú lại khi đập vào mắt chàng là một Tổng Thừa Ân thứ hai giống như hai giọt nước từ khuôn mặt đến trang phục. Sự xuất hiện của Tà Nhân Vô Diện tự lúc nào mà Thừa Ân không

hề phát hiện cho đến khi có những viên cuội lăn đến chân mới biết, điều đó khiến Thừa Ân phải tự lự. Hai người đối mặt nhìn nhau.

Tà Nhân Vô Diện chấp tay sau lưng nhặt nhẹo nói cũng bằng chất giọng chẳng khác gì Thừa Ân :

- Tiêu Diêu Khách muốn tìm ta à?

Chân diện Thừa Ân nổi ngay làn sát khí rùng rục, Y gật đầu :

- Kẻ Tổng Thừa Ân ra đi tìm chính là tôn giá.

- Phải chăng vì cái chết của tân nương Dương Đình Tuyết Anh mà Tiêu Diêu Khách tìm ta?

- Không sai.

Tiêu Diêu Khách tìm ra để làm gì, trả hận chăng?

- Không sai. Nợ máu mà tôn giá đã vay của Dương Đình Tuyết Anh, Tổng Thừa Ân buộc phải đòi lại.

Tà nhân vô diện ngửa mặt cười khanh khách. Nghe tràng tiếu ngạo của Tà Nhân Vô Diện, Tổng Thừa ăn nhú mảy.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo tự thị, Tà Nhân Vô Diện gằn giọng nói :

- Người anh hùng luôn biết lượng sức mình để hành sự, không biết Tổng Thừa Ân có lượng sức của mình chưa?

- Nói như vậy, tôn giá có muốn đấu với ta một trận sinh tử không?

- Rất khi khoái.

- Tôn giá đồng ý chứ?

- Ta đồng ý nhưng không phải lúc này.

- Vậy khi nào?

- Nếu Tổng Thừa Ân muốn cùng ta giao thủ một trận kinh thoát động địa để biết ai là người thắng, ai là người thua, ai phải chết và người nào được sống thì trước tiên Thừa Ân phải làm cho ta một việc.

- Việc gì? Tôn giá muốn ta giết người?

Tà Nhân Vô Diện lắc đầu :

- Ta đâu muốn Thừa Ân giết người. Tiêu Diêu Khách chẳng bao giờ giết người bừa bãi, mà chỉ giết người khi cần giết.

- Thế tôn giá muốn ta làm điều gì nào?

Tà Nhân Vô Diện gằn giọng trang trọng :

- Khi nào Tổng Thừa Ân có được Ngọc ấn thì mới có cuộc giao thủ định đoạt với ta. Bằng như không có, chừng đi tìm ta vô ích thôi. Không thể tìm được ta đâu.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi nói tiếp :

- Tổng Thừa Ân có thừa bản lĩnh để lấy Ngọc ấn mà. Ta chờ đợi Tổng Thừa Ân trong cuộc giao đấu sinh tử đó, ta cũng cho Thừa Ân biết ta là ai.

Tà Nhân Vô Diện đổi giọng ôn nhu từ tốn nói tiếp :

- Hy vọng Tổng Thừa Ân sẽ không bỏ qua cơ hội mà ta ban tặng.

Nói rồi Tà Nhân Vô Diện toan bỏ đi, Thừa Ân gọi lại :

- Hãy cho ta biết, vì sao tôn giá giết Dương Đình Tuyết Anh? Một nữ tử chẳng có lấy chút võ công gì.

Tà Nhân Vô Diện nhìn lại Tổng Thừa Ân.

- Tổng Thừa Ân sẽ có được câu trả lời sau khi có Ngọc ấn. Câu trả lời sẽ được ta ban tặng trong cuộc giao thủ. Nhớ đừng bỏ qua cơ hội này.

Nói rồi Tà Nhân Vô Diện thi triển khinh thuật nhoang nhoáng, chẳng mấy chốc đã mất dạng.

Nhìn Tà Nhân Vô Diện thi triển khinh công, Thừa Ân nhận ra ngay đó là tuyệt kỹ bộ pháp “Bách Bộ Hư Tướng”. Một bộ pháp mà chỉ có những cao tăng thượng thừa của Thiếu Lâm tự mới thi triển được. Thậm chí ngay cả Phương trượng Thiếu Lâm Giác Viễn đại sư cũng không thi triển được như Tà Nhân Vô Diện. Tà Nhân Vô Diện đi rồi, Thừa Ân vẫn còn nổi bồi hồi, mông lung. Thừa Ân đã đi tìm con người đó nhưng đến khi đối mặt thì rõ ràng trong nội thức Thừa Ân lại có cảm giác bồi hồi khó tả. Một thứ cảm giác chưa từng có.

Tổng Thừa Ân buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài còn đọng trên miệng Thừa Ân thì Ngạn Kinh Tiêu xuất hiện.

Ngạn Kim Tiêu vừa đi về phía Thừa Ân vừa nói :

- Tổng đại ca trồn ra đây mơ tưởng về cục mớ của mình, khiến cho Kim Tiêu thì muốn đỏ con mắt. Nghe Kim Tiêu nói, Thừa Ân nhú mày nhìn chàng.

Kim Tiêu bước đến trước mặt Thừa Ân.

- Chuyện gì khiến Tổng huynh có bộ mặt khó coi như vậy. Huynh hẳn đang tưởng nhớ về Dương Đình Tuyết Anh phải không?

Thừa Ân lại buông tiếng thở dài rồi miễn cưỡng nói :

- Người đừng hỏi ta những điều đó.

Kim Tiêu nhìn quanh :

- Y Huỳnh vừa mới giao thủ với ai phải không?

Thừa Ân gật đầu.

Kim Tiêu hỏi :

- Với ai vậy?

- La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực.

Kim Tiêu trở mắt nhìn Thừa Ân.

- La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực. Tại sao huynh lại giao thủ với Nghiêm Thực phu nhân.

- Ta muốn thị nói ra Sát Thủ Vô Diện là ai?

Kim Tiêu vuốt cằm rồi lắc đầu :

- Tổng huynh nghĩ Nghiêm Thực biết được chân diện của Tà Nhân Vô Diện à? Không ngờ Tiêu Diêu Khách lại không được thông minh nhỉ.

- Người...

- Hầy.. Nếu như La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực mà biết được chân diện của Tà Nhân Vô Diện thì đâu còn tồn sinh nữa chứ. Huynh nghĩ Nghiêm Thực lưu lại cây trâm là nghĩ Nghiêm nương biết chân diện Tà Nhân Vô Diện à?

- Ta nghĩ như vậy.

- Nếu Tà Nhân Vô Diện để cho Nghiêm nương thấy mặt mình thì đâu còn là Tà Nhân Vô Diện.

Kim Tiêu vỗ lên vai Tổng Thừa Ân.

- Huynh đừng có mơ hồ mộng tưởng như vậy. Không dễ gì biết được chân diện tướng của Tà Nhân Vô Diện đâu.

Kim Tiêu vuốt cằm, chắc lưỡi nói :

- Đã có chuyện xảy ra với Mộng Di Hoa quý nương rồi, Kim Tiêu mới tìm huynh.

Thừa Ân buột miệng nói.

- Chuyện gì?

- Mộng Di Hoa đã bị trúng độc. Nên Ngạn Kim Tiêu phải tìm Tổng huynh.

- Tìm ta làm gì?

- Đồng huynh nhờ đệ đi tìm Tổng huynh. Chỉ có Tổng huynh mới có thể dụng nội lực trút độc trong nội thể của quý nương Mộng Di Hoa.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

- Huynh và Đồng Kỹ Thượng đại ca là bằng hữu tri kỷ, nhất định đâu để cho Mộng Di Hoa quý nương táng mạng tiêu đời vì độc công của Tà Nhân Vô Diện.

Tổng Thừa Ân nhìn thẳng vào mắt Kim Tiêu.

Tiếp nhận ánh mắt soi mói của Thừa Ân, Kim Tiêu nhú mày :

- Tổng huynh nhìn đệ bằng ánh mắt gì kỳ vậy? Bộ Ngạn Kim Tiêu giống Tà Nhân Vô Diện lắm hay sao?

Tổng Thừa Ân lắc đầu :

- Thừa Ân không bao giờ nghĩ Ngạn Kim Tiêu là Tà Nhân Vô Diện.

- Vậy tại sao huynh nhìn đệ bằng ánh mắt đó.

Buông một tiếng thở dài, Thừa Ân nói :

- Kim Tiêu, người còn nhớ lời hứa của người không?

- Nhứt ngôn ký xuất tứ mã nan truy, một lời Kim Tiêu nói ra thì không bao giờ thay đổi. Nhứt nhứt phải thực hiện cho bằng được. Nhưng Kim Tiêu hứa với Tổng huynh cái gì nhỉ?

Thừa Ân cau mày nhìn Kim Tiêu như muốn nuốt chửng chàng :

- Người...

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Đệ quên thì huynh nhắc lại. Cái gì mà trùng mắt nhìn Kim Tiêu chứ.

- Người nói nhút ngôn ký xuất tứ mã nan truy, thế mà lại quên lời hứa của mình.

- Cái gì đáng quên thì quên, cái gì đáng nhớ thì nhớ. Đệ hứa nhưng cũng phải cho đệ quên chứ. Hứa mà nhớ hoài thì còn chỗ trong đầu để nhớ chuyện khác.

Kim Tiêu xoa hai bàn tay vào nhau :

- Nếu như lời đệ hứa mà cũng quên thì cho quên luôn quên cũng là điều cần thiết đấy chứ. Nhớ nhiều quá đâm ra mệt óc và mất thần thôi.

- Tổng Thừa Ân nhắc cho người nhớ.

Kim Tiêu gật đầu.

- Huynh nhắc lại cho Kim Tiêu nhớ đi.

- Tổng Thừa Ân cần Ngọc ấn.

Kim Tiêu gật đầu.

- Đệ nhớ ra rồi...

- Người giữ lời với ta chứ.

- Tổng huynh muốn có miếng mồi ngon như con cá lớn phải không.

- Kim Tiêu chỉ nên biết ta cần Ngọc ấn.

- Đệ biết mà. Nhưng để hỏi Tổng huynh... huynh có lượng sức mình chưa, kẻ câu con cá kinh này mà không biết lượng sức không chừng mất cả chì lẫn chài đó.

- Kim Tiêu không cần phải lo đến điều đó, Thừa Ân biết hành sự như thế nào.

Buông một tiếng thở dài, Thừa Ân nói tiếp :

- Chừng nào Kim Tiêu đi lấy Ngọc ấn.

- O.... muốn lấy Ngọc ấn đâu phải dễ. ít ra thì đệ cũng phải biết mọi góc ngách trong điện Thái Hòa.

Huynh biết không.

Thừa Ân lắc đầu.

- Mặc dù là mật sứ, nhưng ta không được quyền vào điện Thái Hòa.

- Phải chi huynh biết thì Ngạn Kim Tiêu không hao công tốn sức. Muốn lấy Ngọc ấn, trước tiên phải biết mọi góc ngách trong điện Thái Hòa. Người duy nhất biết mọi góc ngách trong điện Thái Hòa là quý nương Mộng Di Hoa bởi vì Di Hoa từng là tài nhân của tiên đế. Chẳng lẽ Kim Tiêu gặp Mộng Di Hoa quý nương, huynh tất hỏi Mộng Di Hoa. Hê.... điều đó khó cho Ngạn Kim Tiêu đó. Huynh tất hỏi quý nương Mộng Di Hoa chẳng khác nào làm chuyện lạy ông tôi ở bụi này. Muốn lấy một món đồ gì thì Kim Tiêu chỉ có một cơ hội thôi, không có cơ hội thứ hai đâu. Huống chi món vật mà Tổng huynh cần lại là Ngọc ấn. Hoàng thượng mà biết được thì Kim Tiêu có ba đầu sáu tay, tám cẳng cũng không có chỗ dung thân đâu.

Thừa Ân buông tiếng thở dài.

- Người chết ta sẽ chết theo người.

Kim Tiêu khoát tay.

- Hây... Kim Tiêu đâu có muốn chết. Bên cạnh giới hù vô Tổng huynh còn có cục mỡ Dương Đình Tuyết Anh, chứ Kim Tiêu thì chẳng có ai cả. Đệ hồng muốn chết đâu.

Thừa Ân cau mày.

- Kim Tiêu hãy bỏ đi hai tiếng cục mỡ này, cục mỡ kia.

Kim Tiêu giả là cười.

- Đệ quen rồi.

Kim Tiêu vuốt cằm.

- Tổng huynh... Mộng Di Hoa quý nương đang lâm nạn... huynh hãy giúp quý nương Mộng Di Hoa.

Thừa Ân gật đầu.

- Chúng ta đi thôi..

Thừa Ân sải bước đi nhanh. Kim Tiêu nối gót theo sau.

Kim Tiêu nhìn những bước chân của Tổng Thừa Ân mà nghĩ thầm.

- Hãn huynh ấy nông nổi trả thù cho Dương Đình Tuyết Anh tân nương nên mới hối thúc mình như vậy. Xem ra Tống huynh cũng là một gã si tình lãng mạn mà sao phải trả thù chứ. Có trả thù thì Dương Đình Tuyết Anh cũng không sống được.

Kim Tiêu đi nhanh hơn, sánh bước cùng với Thừa Ân :

- Tống huynh! Tại sao Tà Nhân Vô Diện lại đầu độc Mộng Di Hoa.

- Khi nào ta gặp con người đó sẽ hỏi câu hỏi này và sẽ có câu trả lời cho Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu dừng bước lâu bầu nói :

- Trả lời như vậy mà cũng trả lời, biết vậy Ngạn Kim Tiêu cũng chẳng cần hỏi Tống huynh.

Hồi 25

Khô tang tri tiên phong

Bốn cỗ xe độc mã được chuẩn bị sẵn sàng, Kim Tiêu cùng mọi người từ trong đại sảnh bước ra ngoài.

Kỹ Thượng nói với Thừa Ân :

- Tất cả chuyện này, Kỹ Thượng đều trông cậy vào Tổng huynh.

Thừa Ân gượng cười rồi nói :

- Thừa Ân hồ thẹn đã không thể dụng nội lực trục được độc chất trong nội thể của quý nương. Thừa Ân hy vọng lão bằng hữu Độc chủ Bá Nghị sẽ giúp được Mộng Di Hoa quý nương.

Buông một tiếng thở dài, Kỹ Thượng từ tốn nói :

- Nếu Mộng Di Hoa có mệnh hệ gì, Đồng gia khó xử vô cùng.

- Đồng huynh yên tâm, Thừa Ân sẽ thỉnh cầu lão bằng hữu Bá Nghị.

- Tất cả mọi sự, Kỹ Thượng đều trông chờ vào Thừa Ân, Kim Tiêu đệ.

Kim Tiêu giả là cười.

- Hầy... Đồng đại ca yên tâm, Thừa Ân đại ca đã nói thì nhất định làm được mà. Dù sao đại ca cũng là Tiêu Diêu Khách lưng lầy võ lâm. Và Tổng đại ca cũng không muốn Mộng Di Hoa quý nương chết yểu như vậy đâu. Hoa tàn đã tiếc rồi, huống chi đây là cánh hoa đẹp.

Kỹ Thượng gượng cười.

- Mọi người bảo trọng.

Kim Tiêu và Thừa Ân ôm quyền.

- Đồng huynh bảo trọng.

Kỹ Thượng gật đầu.

- Mọi người yên tâm, Kỹ Thượng sẽ nghe theo lời của Ngân Kim tiểu đệ làm người bằng quang toạ thị với những việc võ lâm... Ta sẽ đi tìm tứ thơ riêng cho mình. Một gã thư sinh vô hại thì Tà Nhân Vô Diện kia chắc không để tâm đến.

Kỹ Thượng nhìn lại Đồng Thừa Tự :

- Nhị thúc.. Nhị thúc bảo vệ cho mọi người.

Đồng Thừa Tự vuốt hàm râu quai nón.

- Đại thiếu gia yên tâm... Đồng nhị thúc không để chuyện gì đáng tiếc xảy ra đâu.

Nếu gã Tà Nhân Vô Diện kia muốn làm hại bất cứ ai thì phải bước qua xác của Đồng Thừa Tự. Nhị Thúc còn muốn đấu với gã đó một trận sinh tử kinh thiên động địa để đòi cho võ lâm hậu thế. Chuyển đi đưa Mộng Di Hoa quý nương đến Hàm Dương còn có Tổng Thừa Ân và Kim Tiêu, võ lâm Ngũ Kỳ cùng những cao thủ của Đồng gia, Tà Nhân Vô Diện gan trời cũng không dám xuất đầu lộ diện.

Đồng Thừa Tự nói dứt câu thì Ngọc Lan từ trong đại sảnh bước ra.

- Có cả Ngọc Lan nữa chứ.

Kim Tiêu nhú mày. Chàng vuốt cằm nhìn Ngọc Lan giả là nói :

- Theo ý Kim Tiêu thì Ngọc Lan tiểu thư nên ở lại Đồng phủ.

Ngọc Lan cau mặt.

- Ngọc Lan ở lại Đồng phủ à?.

Kim Tiêu gật đầu.

- Tiểu thư nên ở lại Đồng phủ thì tốt hơn. Mọi người ở Đồng phủ kéo đi hết thì ai bảo vệ cho Đồng Kỳ Thượng huynh.

- Ở Đồng phủ đã có Giác Viễn đại sư, Thiệu Hựu đạo trưởng và các cao nhân khác rồi. Còn Ngọc Lan phải đi theo Mộng Di Hoa quý nương bởi vì thêm một người vẫn tốt hơn.

Kim Tiêu cau mày.

Ngọc Lan nói tiếp :

- Tà Nhân Vô Diện đã đặt cánh hoa huệ và nén bạc lên Di Hoa... Nhứt định y không giết Di Hoa không được. Huống chi Mộng Di Hoa là thượng khách của Đồng phủ.

Ngọc Lan đâu thể ngồi nhà mặc cho những người khác cực nhọc vì Đồng gia chứ.

Ngọc Lan bước đến trước mặt Kim Tiêu :

- Sao ngươi không muốn cho Ngọc Lan đi cùng?

- Kim Tiêu nói không muốn hỏi nào?

Kim Tiêu nhìn lại Tổng Thừa Ân :

- Tổng huynh! Huynh có cho Ngọc Lan đi không?

Ngọc Lan gắt giọng hỏi :

- Sao ngươi lại hỏi Tổng đại ca?

- Ngoài Đồng nhị thúc ra thì Tổng đại ca có quyền quyết định tất cả trong chuyến đi này.

Tổng Thừa Ân nhìn Ngọc Lan rồi quay lại Kỳ Thượng.

Kỳ Thượng từ tốn nói :

- Tổng huynh, Ngọc Lan nói cũng có lý. Chẳng lẽ chuyện của Đồng phủ lại để cho mọi người gánh vác trách nhiệm. Ngọc Lan áy náy là đúng rồi.

Tổng Thừa Ân gật đầu.

- Thôi được, Ngọc Lan muốn đi, huynh cũng không cản.

Kim Tiêu nhìn Thừa Ân điềm nụ cười mỉm. Ngọc Lan nhận ra nụ cười của chàng, sắc diện đỏ bừng. Nàng miễn cưỡng đi về phía bốn cỗ xe độc mã.

Kim Tiêu nhìn theo nàng, vuốt cằm nhún vai. Kim Tiêu vừa yên vị lên cỗ xe độc mã đi đầu thì Ngọc Lan đã lên xe ngồi cạnh chàng.

Kim Tiêu nhíu mày nhìn sang Ngọc Lan.

- Sao nàng đi chung một cỗ xe với Kim Tiêu.

Ngọc Lan không nhìn lại mà thản nhiên nói :

- Ngọc Lan và Kim Tiêu cùng một số phận mà.

- Nhưng lại khác khẩu. Nàng không thấy điều đó à?

- Khắc khẩu thì có sao nào. Chỉ cần không nói thì không khắc khẩu thôi.

Kim Tiêu lườm nàng.

Ngọc Lan nói tiếp :

- Ngọc Lan cần ngồi chung một cỗ xe với Ngạn Kim Tiêu.

- Tại sao vậy?

- Tự Kim Tiêu hiểu, cần gì Ngọc Lan phải giải thích.

Ngọc Lan nói với gã xà ích :

- Mã Cương... Không cần người đâu...

Mã Cương nhìn lại nàng.

- Tiểu thư... Vậy ai sẽ cầm cương ngựa.

Ngọc Lan giật lấy dây cương đặt vào tay Kim Tiêu.

- Ngạn công tử chứ còn ai.

Kim Tiêu tròn mắt nhìn nàng.

- Ồ...

Ngọc Lan nhướn mày.

Nàng nói với Mã Cương :

- Ta và Ngạn công tử sẽ làm tiên phong đi trước, Mã Cương hãy đi bọc hậu phía sau.
Mã Cương gật đầu..

- Dạ.

Gã nói rồi nhảy thót xuống đất đi ra cỗ xe phía sau cùng. Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan.

Nàng giả là nói :

Ngạn công tử còn chờ gì nữa, sao không thúc ngựa đi?

- Nàng làm cái con khi gì vậy?

- Thúc ngựa đi mà... Đi đi rồi Ngọc Lan sẽ nói vì sao Ngọc Lan lại đi cùng một cỗ xe với Ngạn Kim Tiêu.
Kim Tiêu lườm nàng rồi giật dây cương khiến con hắc thố kéo cỗ xe hướng ra cổng.

Vừa giữ dây cương khiến con hắc thố, Kim Tiêu vừa nói :

- Nàng đừng nghĩ đây là một cuộc lu sơn ngoạn cảnh đó. Tà Nhân bá đạo vô diện đã để tâm đến Mộng Di Hoa tài nhân rồi. Chúng ta phải bảo vệ cho nàng.

- Kim Tiêu không cần phải nhắc nhở Ngọc Lan. Vì gã Tà Nhân Vô Diện mà Ngọc Lan mới ngồi chung xe với Kim Tiêu đó.

Kim Tiêu nhú mày.

- Nàng đừng có buộc ta phải bịt lỗ mũi đó.

- Vậy tại sao Kim Tiêu không muốn Ngọc Lan ngồi chung một cỗ xe với người chứ, hẳn người có ý gì?

- Bởi ta nghĩ nàng nên ngồi chung cỗ xe với Tổng Thừa Ân huynh thì tốt hơn.

- Kim Tiêu nói vậy có ý gì?

- Ngọc Lan muốn tham gia chuyến đi này không phải vì Tổng Thừa Ân thì vì ai.

Chẳng lẽ vì Ngạn Kim Tiêu à?

Nhìn sang Ngọc Lan, Kim Tiêu nhướn mày giả là nói :

- Nàng đừng có nói vì Ngạn Kim Tiêu này đó. Nàng mà nói vì Ngạn Kim Tiêu không chừng ta ngã nhào xuống đất chết bất đắc kỳ tử. Hê... Bỏn công tử không muốn chết như vậy đâu. Ai cũng một lần chết nhưng Ngạn Kim Tiêu không có cái số chết bất đắc kỳ tử.

- Vậy số Kim Tiêu chết như thế nào Kim Tiêu buông một câu cụt lùn.

- Trường thọ.

- Kim Tiêu muốn trường thọ mà lại tham gia vào chuyến đi này ư?

- Bỏn công tử có lý do của bỏn công tử.

- Kim Tiêu có thể nói cho Ngọc Lan biết được không?

Chàng mở to mắt hết cỡ.

- Nói cho nàng biết để làm gì?

- Ngọc Lan muốn biết thôi. Nếu Ngọc Lan đoán không lầm, Ngạn Kim Tiêu vì ả Mộng Di Hoa kia mà tham gia vào chuyến đi này.

Kim Tiêu giật dây cương.

- Nàng đã biết rồi còn bày đặt hỏi nữa. Đúng là rắc rối mà.

Dung diện thanh tú khả ái của Đồng Ngọc Lan đánh lại. Nàng gắt giọng nói :

- Ngạn Kim Tiêu vì ả Mộng Di Hoa xinh đẹp tuyệt sắc kia, thế sao đêm hôm đó, Kim Tiêu không vào sảnh phòng của Mộng Di Hoa mà lại chui vào sảnh đường của Ngọc Lan?

Kim Tiêu nhìn sững nàng :

- Hê... Bộ Ngọc Lan ghen à?

Ngọc Lan đỏ mặt.

- Ngọc Lan mà ghen. ư Ngọc Lan ghen làm gì. Ngọc Lan và Ngạn Kim Tiêu đâu có gì mà ta ghen với Mộng Di Hoa chứ.

- Không ghen sao Ngọc Lan lại hỏi Ngạn Kim Tiêu câu hỏi đó. Đích thị là nàng đang ghen rồi.

- Kim Tiêu, Ngọc Lan cấm người nói Ngọc Lan ghen.

- Nếu không muốn Kim Tiêu nghĩ như vậy thì đừng hỏi Kim Tiêu câu hỏi đó. Thật ra thì ta đâu có biết sảnh phòng của nàng, và càng không biết tòa biệt lâu kia là của Đồng Ngọc Lan. Ta chun vào sảnh phòng trong lúc nàng đang tắm là vì tình cờ thôi.

Kim Tiêu gượng cười :

- Với lại ta chỉ tá túc trong chóc lát thôi. Đâu có gì là quá đáng chớ.

- Nhưng Kim Tiêu đã thấy Ngọc La tắm.

Kim Tiêu nhượng mày :

- Thì sao nào. Ai nà không tắm. Nếu người ta mà không tắm thì làm sao chịu được.

Khi lọt lòng mẹ thì đã tắm rồi mà.

- Ngọc Lan không nói điều đó... Người đã thấy...

- Thì Kim Tiêu thấy nàng tắm.

- Kim Tiêu còn chui vào bồn nước của Ngọc Lan nữa.

- Vạ bắt đắc dĩ đó mà.

- Người cần Ngọc Lan nữa.

- Tại vì nàng nhún đầu ta xuống nước khiến ta ngộp thở phải dùng chiêu cầu xực.

- Nói cái gì Kim Tiêu cũng trả lời được. Nhưng Kim Tiêu không hiểu gì cả.

- Hiểu cái gì?

- Người...

Nàng đỏ mặt quay nhìn nơi khác như muốn né tránh ánh mắt của Kim Tiêu.

Chàng mỉm cười, giả lả nói :

- Cũng lại mỗi một từ “Người”. Kim Tiêu nói cho Ngọc Lan biết, ta rất dị ứng với từ “Người” đó. Thật ra Kim Tiêu cũng biết Ngọc Lan đã để mắt đến Kim Tiêu. Nói huých tẹt, nàng đã có tình với Ngạn Kim Tiêu nhưng không dám nói thôi.

Ngọc Lan quay ngoắt lại nhìn Kim Tiêu chằm chằm.

Kim Tiêu gượng cười.

- Nếu như Kim Tiêu nói sai thì nàng có thể bước xuống đất qua cổ xe của Tổng Thừa Ân huynh.

Kim Tiêu nói rồi ghì cương ngựa.

Con Hắc thỏ dừng cước vó.

Ngọc Lan đỏ mặt.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Đi tiếp đi.

Kim Tiêu phá lên cười, giật dây cương.

Con hắc thỏ tiếp tục kéo cỗ xe đi tiếp.

Chàng giả lả nói :

- Ngạn Kim Tiêu công tử ít khi nào đoán sai lắm.

- Kim Tiêu đừng hy vọng Ngọc Lan sẽ trúng kế khích bác của Kim Tiêu.

- Nếu con hắc thỏ này nghe được tiếng người, chắc nó sẽ phải cười vào mũi nàng.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu.

Kim Tiêu nói với hắc thỏ :

- Hê... Hắc thỏ... Người hiểu ý ta chứ?

Chàng vừa nói dứt câu thì hắc thỏ bất ngờ hí lên. Kim Tiêu cười sang sảng.

Vừa cười chàng vừa nói :

- Đúng là nó hiểu mà.

Ngọc Lan bực tức hỏi :

- Nó hiểu gì?

- Ngọc Lan không nghe nó nói à?

- Hắc thỏ biết nói đâu.

- Nó vừa nói đó.

- Nó hí chứ có nói đâu.

- Nó nói rành rành như thế mà nói nó hí. Lỗ tai của Đồng Ngọc Lan tiểu thật đúng là không nghe được tiếng của loài vật rồi.

- Ngọc Lan là người chứ đâu phải là ngựa mà nghe hắc thỏ nói. Chỉ có Kim Tiêu mới nghe được hắc thỏ nói.

Ngọc Lan đắc ý với câu nói của mình.

Sự đặc ý của Ngọc Lan không qua được mắt Kim Tiêu. Chàng quay sang nhìn Ngọc Lan.

- Ngọc Lan chửi ta là ngựa à?
- Chỉ có ngựa mới nghe được ngựa nói gì chứ.
- Nói như thế cũng đúng. Ngựa mới nghe được ngựa nói gì.

Ngọc Lan mỉm cười giả lả nói :

- Hóa ra Ngạn công tử là ngựa. Cũng hay nhỉ... Một con ngựa mang lột người.

Ngọc Lan thích có con ngựa quý đó lắm.

Kim Tiêu nhượng mảy.

- Thế nàng có muốn biết hắc thố nói gì không.

Ngọc Lan khoát tay giả lả nói :

- Không không... Ta không muốn nghe đâu.

Kim Tiêu gật đầu.

- Tốt...

Chàng nhìn lại con hắc thố.

- Tội nghiệp cho người quá.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu, nàng nghĩ thầm :

- “Ta biết người định rửa ta mà. Đừng hòng”.

Kim Tiêu nhìn sang nàng.

Nàng nghe tiếng hắc thố thở ra chữ Ngọc Lan hồng biết gì về hắc thố cả. Kim Tiêu dừng vò lấy chuyện hắc thố mà nói bóng nói gió với Đồng Ngọc Lan.

- Ta thương hại hắc thố mà, bởi lời của nó hồng được nàng nghe đến.
- Hắc thố nói gì kệ hắc thố chỉ có mình Ngạn Kim Tiêu nghe mà thôi. Nếu Kim Tiêu muốn mượn tiếng hí của hắc thố mà nói với Ngọc Lan thì đừng thốt ra những lời thô lỗ cục mịch.
- Hắc thố có chửi nàng đâu. Ta nghĩ như thế nào ta nói như thế nấy. Tuy nhiên ta nghe hắc thố không chửi nàng. Tiếng hí của hắc thố là một lời nói mà tất cả nữ nhân nào cũng muốn nghe cả.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu với ánh mắt dè chừng. Nàng miễn cưỡng nói :

- Vậy Kim Tiêu nói thử coi. Nhưng không được dùng ngôn từ thô lỗ đó.

Kim Tiêu giả lả cười rồi gật đầu.

- Kim Tiêu hứa.
- Vậy nói đi, hắc thố nói gì?
- Hắc thố nói, nó yêu Đồng Ngọc Lan.

Ngọc Lan chỉ tay vào mặt Kim Tiêu :

- Người...
- Cũng người nữa. Nữ nhân nào mà không thích câu nói đó chứ. Nàng có đẹp thì người ta mới yêu nàng. Bằng như nàng là xú nữ thì ma cũng chẳng thèm để mắt đến.
- Nếu Đồng Ngọc Lan cắt được cái lưỡi của Ngạn Kim Tiêu thì ta đã cắt rồi.
- Làm gì nàng nóng giận như vậy. Kim Tiêu chỉ nhứt nhứt làm theo ý nàng, lặp lại câu nói của hắc thố thôi.

Ngọc Lan đỏ mặt nhìn về phía trước. Nàng lẩm nhẩm nói :

- Ngọc Lan không thèm nói chuyện với người nữa.

Mặt nàng sa sầm xuống. Con hắc thố bất ngờ lại hí lên một tiếng. Nghe hắc thố hí, Kim Tiêu cười khẩy, trong khi mặt Ngọc Lan nóng bừng.

Nàng liếc trộm nhìn Kim Tiêu. Nàng lẩm nhẩm nói :

- Trên thế gian này sao lại có một gã công tử dở dở ương ương như vậy chứ, ông trời khéo nặn ra một con người quái gở.

* * * * *

Khi màn đêm buông xuống, mọi người dừng lều qua đêm ven một cánh rừng tùng.

Kim Tiêu vừa mới bung chén rượu thì tiếng chim đêm rúc lên ba lần trên bầu trời đêm thăm thẳm.

Kim Tiêu nhìn lại Thừa Ân :

- Tổng đại ca có nghe gì không?

- Tiếng chim đêm.

Kim Tiêu gật đầu.

- Không phải là tiếng chim đêm bình thường đâu. Nghe tiếng chim đêm đệ linh cảm gã Tà Nhân Vô Diện kia đang dõi mắt theo từng hành động của chúng ta.

- Ta không để cho gã thực hiện ý định lấy mạng Mộng Di Hoa.

- Từ Vong bài đã được đặt vào sinh mạng của Tài nhân Mộng Di Hoa rồi, Kim Tiêu nghĩ gã Tà nhân đó không bỏ cuộc khi chưa hoàn thành mục đích của gã. Nhưng có điều Kim Tiêu nghĩ mãi không ra.

Đồng Thừa Tự chen vào.

- Ngạn công tử có điều gì nghĩ không ra?

- Tài nhân Mộng Di Hoa đâu có thù có oán gì với y. Di Hoa lại là trang giai nhân tuyệt sắc hiếm có trên đời, thế mà sao Tà Nhân Vô Diện lại muốn giết Di Hoa.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Người ta hủy một cánh hoa đẹp đã không muốn rồi, huống chi hủy hoại một trang giai nhân tuyệt sắc. Không chừng cái gã ôn dịch vô diện kia không có mắt lắm.

Thừa Ân buông tiếng thở dài rồi nói :

- Dương Đình Tuyết Anh cũng là thực nữ yếu đuối, nhưng vẫn bị y sát tử thì y có thể làm bất cứ điều gì.

Đồng Thừa Tự nghiêm giọng nói :

- Đêm nay mọi người phải cẩn trọng.

Kim Tiêu buông liền một câu cụt lùn :

- Không cẩn trọng cũng không được.

Chàng nói rồi dốc chén rượu uống cạn.

Chàng đặt chén rượu xuống trước mặt rồi nói :

- Nếu như gã Tà nhân ôn dịch kia xuất hiện, thì chúng ta sẽ đối phó như thế nào.

Đồng Thừa Tự vuốt râu :

- Một mình lão phu đối phó được rồi. Đồng lão phu muốn biết bản lĩnh của gã này như thế nào mà y muốn làm gì thì làm, còn gieo rắc kiếp họa trùng trùng xuống Đồng gia.

Lão nói rồi bùng cả một tô rượu dốc vào miệng tu ừng ực như người khát nước cần giải khát.

Khánh Khánh từ trong lều của Mộng Di Hoa bước về phía ba người.

Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Ngạn công tử Quý nương cho mời công tử.

Kim Tiêu chỉ vào ngực mình :

- Mời Kim Tiêu à?

Khánh Khánh gật đầu :

- Quý nương mời công tử.

Kim Tiêu đứng lên. Chàng ôm quyền hướng về Đồng Thừa Tự và Thừa Ân :

- Kim Tiêu sẽ quay lại ngay. Không biết Mộng Di Hoa cho mời Kim Tiêu có chuyện gì?

Thừa Ân nhìn chàng :

- Muốn biết thì đệ phải gặp Di Hoa.

Thừa Ân đổi giọng trang trọng nhưng mắt vẫn nhìn vào mắt Kim Tiêu :

- Mộng Di Hoa có thể sẽ nói cho đệ biết những gì đệ phải làm.

Kim Tiêu nhú mày :

- Lúc nào Tổng huynh cũng nghĩ đến điều đó.

Nói rồi Kim Tiêu và Khánh Khánh rời bước khỏi đồng lửa đi thẳng vào chiếc lều dành cho Mộng Di Hoa.

Khánh Khánh dừng bước ngoài cửa lều :

- Công tử vào đi.

Kim Tiêu gật đầu, lẩn qua cửa lều bước vào trong. Mộng Di Hoa nằm tằm trên tấm đệm bằng lông thú.

Nàng vận bộ cánh trắng hôm nào mà Kim Tiêu đã gặp tại Nghinh Phong Vọng Nguyệt lầu. Trong bộ cánh trắng toát đó, Mộng Di Hoa đúng là nàng tiên kiều diễm từ thượng giới hạ thân xuống cõi phàm trần ở nàng toát ra vẻ đẹp vừa thuần khiết vừa tao nhã mà không một trang mỹ nữ nào trên thế gian có được.

Kim Tiêu bước đến bên tấm thảm.

Mộng Di Hoa nhìn Kim Tiêu, nhỏ nhẹ nói :

- Công tử ngồi xuống đây.

Kim Tiêu miễn cưỡng ngồi xuống bên nàng.

Chàng từ tốn nói :

- Trong nội thể của nàng thế nào?

Di Hoa mỉm cười :

- Ai cũng có số phận cả, Kim Tiêu đừng quá lo lắng cho Di Hoa. Nếu Di Hoa chưa tới hạn phải chết thì sẽ không chết. Bằng như tới hạn phải rời bỏ dương cảnh thì có chống lại cũng không được.

Nàng nói rồi nhìn vào mắt Kim Tiêu :

- Di Hoa nói đúng không?

- Đồng đại ca và mọi người không muốn Mộng Di Hoa chết.

- Còn Ngạn Kim Tiêu?

- Kim Tiêu cũng giống như mọi người.

Kim Tiêu đâu muốn Mộng Di Hoa sớm rời bỏ cõi dương cảnh này. Hy vọng Độc chủ Bá Nghị bằng hữu của Tổng huynh có thể hóa giải độc chất cho Di Hoa.

Nàng chỗi tay ngồi lên :

- Nếu như Di Hoa chết, Kim Tiêu sẽ như thế nào?

Kim Tiêu lộ vẻ bối rối. Chàng lắc đầu :

- Nàng đừng nói đến cái chết, Kim Tiêu và mọi người không để tử cảnh giáng xuống đầu Di Hoa đâu.

- Di Hoa chỉ muốn biết tâm trạng của Kim Tiêu thôi. Nếu như tử cảnh giáng xuống cho Di Hoa, Kim Tiêu có buồn không?

- Nàng đừng nói như vậy mà.

Di Hoa mỉm cười gật đầu :

- Ồ... Di Hoa sẽ không nói đến chuyện này.

Nàng gương cười nhìn chàng :

- Kim Tiêu đồng ý chứ?

- Những chuyện xúi quẩy Kim Tiêu không bao giờ bàn tới. Những chuyện xấu chỉ đem đến cho ta sự phiền toái mà thôi.

- Đâu ai muốn chuyện phiền toái đến với mình.

Nàng chỗi tay ngồi hẳn lên. Làn xạ hương thoang thoang từ cơ thể nàng phả ra xông vào mũi Kim Tiêu.

Ngửi mùi thơm đó Kim Tiêu bất giác nhìn nàng như muốn thấu tóm nhân dạng của Mộng Di Hoa vào hai con ngươi của mình. Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Trên thế gian còn có mỹ nhân nào đẹp hơn Mộng Di Hoa không nhỉ. Nàng đúng là hiện thân của cái đẹp mà tạo hóa ban tặng cho nữ nhân. Sắc đẹp của nàng hẳn đã làm bao nhiêu nam tử hán phải xiêu lòng, đổ gục quì dưới chân nàng”

Ý nghĩ ấy lướt qua đầu, Kim Tiêu buột miệng hỏi :

- Di Hoa đã có ý trung nhân chưa?

- Đã có nhiều trang nam tử hán đến cầu tình với Mộng Di Hoa, nhưng với họ, Di Hoa chỉ là một tảng băng đơn độc, chẳng có xúc cảm gì. Đến khi Di Hoa nghiệm ra cuộc đời mình như bóng câu qua cửa sổ, như cánh hoa quỳnh hương tối nở sớm tàn thì mới có được cảm xúc về con người, về tình yêu.

Kim Tiêu nhìn nàng mỉm cười, từ tốn nói :

- Khi người ta đứng trước họa cảnh mới thấm thấu về mình. Kim Tiêu tò mò mạo phạm hỏi Di Hoa quí nương.

- Sao Kim Tiêu khách sáo như vậy... Di Hoa mời Kim Tiêu vào biệt lều của mình để tâm sự mà.

Nàng nói rồi với tay lấy tịnh rượu.

Thao tác của nàng chẳng biết cố tình hay vô tình mà khiến váy xiêm y tách ra hai bên phơi đôi cước pháp mịn màng, trắng muốt như ngọc.

Nàng đặt tịnh rượu vào tay Kim Tiêu :

- Kim Tiêu uống với Di Hoa nhé.

Chàng gật đầu.

Chàng không chuốc rượu ra chung mà dốc cả tịnh rượu tu một ngụm rồi đặt vào tay nàng.

Di Hoa cũng bắt chước Kim Tiêu, Kim Tiêu thích thú khi nhìn Di Hoa uống rượu.

Nàng đặt tịnh rượu xuống bên cạnh Kim Tiêu. Chàng nhìn nàng ôn nhu hỏi :

- Sự câu hỏi này sẽ khiến Kim Tiêu không có được thiện cảm từ Di Hoa.
- Ngay từ đầu gặp nhau trong biệt lâu, Di Hoa đã có thiện cảm với Ngạn Kim Tiêu rồi.
- Kim Tiêu không ngờ mình được may mắn như vậy. Kim Tiêu xin hỏi ai đã khơi được xúc cảm trong tảng băng đơn lẻ cô độc Mộng Di Hoa?

Nàng nhìn vào mắt Kim Tiêu từ tốn nói :

- Người đó chính là Ngạn Kim Tiêu.

Sự ngỡ ngàng, ngạc nhiên hiện ngay lên khuôn mặt của Ngạn Kim Tiêu.

- Ngạn Kim Tiêu ư?

Di Hoa gật đầu :

- Chính Kim Tiêu đã khơi dậy những xúc cảm từ lâu đã nguội lạnh trong nội thức của Mộng Di Hoa.
- Nàng không nghĩ Kim Tiêu là một kẻ du thủ du thực à?
- Nếu Kim Tiêu là trang vương tôn công tử, Di Hoa chưa hẳn đã nhìn tới.

Nàng nói rồi mỉm cười, nhìn Kim Tiêu, Di Hoa nói tiếp :

- Kim Tiêu có nghĩ Mộng Di Hoa quá trơ trẽn không?
- Kim Tiêu nghĩ khác.
- Kim Tiêu nghĩ gì?
- Mình có được may mắn và diễm phúc hơn người. Tại sao những trang vương tôn công tử quyền quý cao sang kia đến với Di Hoa, nàng không màng đến, còn với Kim Tiêu là một kẻ du thủ du thực chẳng có danh tự gì thì lại được nàng...
- Có ai lý giải được chữ tình đâu.

Di Hoa buông tiếng thở dài rồi nói :

- Khi đã bước vào ngõ cùng, thấy tử cảnh trước mắt, thì ai cũng muốn tỏ lộ những tâm tư thầm kín của mình.
- Nàng không nghĩ đến Đồng Kỹ Thượng huynh à?
- Ai cũng nghĩ Di Hoa và Đồng huynh là đôi uyên ương tri kỷ, nhưng thật ra giữa Di Hoa và Kỹ Thượng chỉ là tình bằng hữu đúng nghĩa của nó. Kỹ Thượng rất tốt, nhưng giữa Di Hoa và huynh ấy luôn có một khoảng cách không bao giờ khóa lấp được. Kỹ Thượng nhìn Di Hoa như một đóa hoa đẹp để màng đến xúc cảm thì phú cho mình. Còn ngược lại Di Hoa chỉ xem Đồng huynh như bào huynh của mình.
- Thế mà trước đây Kim Tiêu cứ nghĩ hai người...

Nàng cướp lời chàng :

- Bây giờ Kim Tiêu đã hiểu ra không còn nghi như mọi người đó?

Kim Tiêu gật đầu.

chàng nhìn nàng gượng cười.

Nàng nhỏ nhẹ hỏi :

- Còn Ngọc Lan với Kim Tiêu thế nào?
- Không khác gì Mộng Di Hoa với Đồng huynh.

Nàng lườm Kim Tiêu.

- Đừng giấu Di Hoa đó.
- Thật mà.
- Di Hoa biết Ngọc Lan có tình với với Kim Tiêu.

Kim Tiêu khoát tay :

- Thế thì Mộng Di Hoa làm rồi. Người mà Đồng Ngọc Lan có tình không phải là Ngạn Kim Tiêu đâu.
- Vậy là ai?
- Tổng Thừa Ân đại ca. Điều đó Kim Tiêu biết từ lâu rồi. Đồng huynh không nói với Di Hoa sao?
- Thế mà Di Hoa cứ tưởng Ngọc Lan và Kim Tiêu đó.
- Kim Tiêu và Ngọc Lan khác nhau thì đúng hơn.

Di Hoa nhìn vào mắt chàng.

- Vừa rồi Kim Tiêu có nghe tiếng chim đêm không?

- Có, Kim Tiêu có nghe.

- Tiếng chim đêm đó là tiếng nói của tử thần đến báo cho Di Hoa đó.

- Kim Tiêu không để tai kiếp đến với Di Hoa đâu. Có điều này, Kim Tiêu muốn hỏi nàng.

Di Hoa gật đầu :

- Kim Tiêu muốn hỏi điều gì?

- Tại sao Tà Nhân Vô Diện lại đặt Tử Vong bài lên sinh mạng của Mộng Di Hoa?

Hắn phải có nguyên nhân gì khác chứ. Tà Nhân Vô Diện không thể giết người vô lối. Di Hoa có hận thù với ai không, hoặc là có hận thù với Tà Nhân Vô Diện?

Di Hoa buông tiếng thở dài :

- Chính vì chuyện này, Di Hoa mới mời Ngạn công tử đến.

Di Hoa nhìn ra cửa biệt lâu, nhỏ giọng :

- Ở đây nói không tiện, tất cả đều có thể là Tà Nhân Vô Diện. Nếu Kim Tiêu muốn biết, Canh Tý đêm nay, hãy chờ Di Hoa trong cánh rừng tùng.

Kim Tiêu gật đầu.

Di Hoa đặt tịnh rượu vào tay Kim Tiêu :

- Di Hoa và Kim Tiêu sẽ uống cạn tịnh rượu này.

Kim Tiêu mỉm cười với nàng. Chàng vừa đưa tịnh rượu lên miệng thì Ngọc Lan bước vào.

Kim Tiêu thả tịnh rượu xuống. Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu với ánh mắt không chút thiện cảm.

Di Hoa nhìn Ngọc Lan.

- Hay lắm, Ngọc Lan tiểu thư đến, hãy cùng với Di Hoa và Kim Tiêu đối ẩm đàm đạo.

Ngọc Lan chấp tay sau lưng bước đến bên hai người. Nàng nhìn Kim Tiêu và Di Hoa giả lả nói :

- Ngọc Lan không dám làm phiền cuộc vui chén thù chén tạc của hai người. Ngọc Lan chỉ quá bước xem qua bệnh tình của quý nương.

Nàng nhếch môi giả lả nói :

- Không ngờ quý nương bị trúng độc mà vẫn có thể cùng đối ẩm với Ngạn công tử.

Xem ra bệnh tình của quý nương không mấy để mọi người lo lắng như thế này.

Di Hoa ôn nhu đáp lời nàng :

- Di Hoa không muốn làm phiền đến mọi người đâu.

- Nhưng Đồng đại ca thì lại không yên tâm khi biết quý nương trúng độc của Tà Nhân Vô Diện.

Ngọc Lan buông tiếng thở dài lắc đầu :

- Tội nghiệp cho Đồng đại ca, trong khi người lo lắng cho người ta thì người ta lại đối ẩm với người khác.

Kim Tiêu nhú mày. Di Hoa mỉm cười không biểu lộ nét bất nhẫn nào bởi câu nói của Ngọc Lan. Nàng ôn nhu nói :

- Đối với Đồng đại ca của tiểu thư Di Hoa vẫn một lòng ngưỡng mộ.

Ngọc Lan nhặt nhổ nói :

- Ngưỡng mộ... hy vọng Đồng huynh sớm nhận ra sự ngưỡng mộ của quý nương.

Ngọc Lan nhìn lại Kim Tiêu :

- Ngọc Lan không làm phiền đến Ngạn công tử chứ?

- Nếu nàng muốn uống rượu thì cùng uống với Kim Tiêu và Di Hoa chứ có phiền gì đâu.

- Công tử hiểu Ngọc Lan tiểu thư rồi chứ?

Kim Tiêu bối rối.

Chàng miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu và Ngọc Lan lúc nào cũng khắc khẩu.

- Ngạn công tử nên đi theo Ngọc Lan đi... nữ nhân khi giận sẽ có những hành động không làm chủ được mình, nhất là khi họ ghen và hận tình.

Kim Tiêu lưỡng lự, Di Hoa nói :

- Canh tý đêm nay Di Hoa và Kim Tiêu sẽ gặp lại nhau mà. Còn bây giờ Kim Tiêu phải để mắt đến Ngọc Lan. Dù sao Ngọc Lan cũng là tiểu thư của Đồng gia nếu có chuyện gì xảy đến cho ngọc Lan, chúng ta khó gặp mặt Đồng Kỹ Thượng huynh.

Kim Tiêu đứng lên.

Di hoa cầm tịnh rượu đặt vào tay chàng mỉm cười nói :

- Kim Tiêu đừng để Ngọc Lan giận hờn đó?

Kim Tiêu đáp lại nàng bằng nụ cười gương gạo rồi quay bước ra khỏi biệt lâu.

Chàng thấy Ngọc Lan một mình đứng bên đồng lửa.

Kim Tiêu tiến đến sau lưng nàng.

Đôi vai Ngọc Lan nhích động cùng với tiếng nấc nghẹn.

Kim Tiêu không khỏi bối rối khi nhận ra nàng đang khóc. Chàng tăng hắng rồi nói :

- Đêm khuya lạnh rồi sao tiêu thư còn đứng đây một mình. Không sợ Tà Nhân Vô Diện bắt thần xuất hiện ư?

- Ngọc Lan không cần Ngạn huynh lo lắng cho mình đâu. Huynh hãy vào chăm sóc cho quý nương của huynh đi.

Kim Tiêu gương cười giả lả nói :

- Ngọc Lan giận Kim Tiêu à? Thật ra mọi người ai cũng lo lắng cho Mộng Di Hoa mà. Vì sợ tính mạng Di Hoa bị nguy hiểm nên mới có cuộc đi đến Hàm Dương.

Ngọc Lan nấc nghẹn.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Người nào đã làm gì khiến Ngọc Lan khóc?

- Ngạn huynh còn hỏi nữa. Huynh biết người đó là ai mà.

Kim Tiêu giả lả cười rồi nói :

- Tổng Thừa Ân đại ca ư? Để Kim Tiêu đi gọi Thừa Ân đại ca đến xin lỗi Ngọc Lan nhé.

Nàng lắc đầu :

- Không phải Thừa Ân huynh đâu. Mà chính là Ngạn huynh đó.

- Kim Tiêu ư?

Nàng gật đầu.

- Ngạn huynh làm cho Ngọc Lan đau lòng phải khóc. Huynh biết không?

- Nếu vậy ta để cho nàng trừng trị đáng vơi đi nỗi buồn.

Ngọc Lan quay lại đối diện với Kim Tiêu. Trên khóe mắt nàng còn đọng đôi dòng lệ.

- Ngọc Lan hận huynh. Huynh biết không?

- Kim Tiêu đã làm gì khiến Ngọc Lan hận?

- Huynh... Huynh muốn Ngọc Lan phải làm gì đây? Hay muốn Ngọc Lan chết trước mặt huynh, huynh mới hiểu vì sao Ngọc Lan hận huynh ư?

Kim Tiêu khoát tay :

- Được rồi! Đừng có chết. Nàng chết Kim Tiêu chẳng biết phải làm gì và nói gì với Đồng huynh cả. Sau này Kim Tiêu sẽ không để cho Ngọc Lan hận đến rơi nước mắt đâu.

- Huynh hứa đừng có gần quý nương Mộng Di Hoa đi.

Kim Tiêu mở to mắt nhìn nàng :

- Nếu như Tà Nhân Vô Diện đến giết quý nương, mà Kim Tiêu thì không được để mắt đến Di Hoa thì ta đi chuyển đi này làm gì?

- Khi nào có sự cố gì cần đến huynh, lúc ấy huynh mới xuất hiện bên cạnh quý nương.

- Tại sao Ngọc Lan làm khó cho Kim Tiêu chứ?

- Ngọc Lan hận huynh.

Nàng nói ra câu đó cùng với tiếng nấc nghẹn.

Kim Tiêu gương cười vỗ vai nàng :

- Được rồi Khi nào Mộng Di Hoa bình an đến Hàm Dương gặp Độc chủ Bá Nghị, Kim Tiêu sẽ ly khai khỏi Di Hoa mà.

Ngọc Lan lườm chàng :

- Huynh đừng để cho Ngọc Lan buồn nữa.

- Nàng cũng đừng hận Kim Tiêu.

Ngọc Lan gật đầu :

- Muội chỉ nói vậy thôi.
 Ngọc Lan cúi mặt nhìn xuống mũi giày.
 - Ngọc Lan đâu dám giận Ngạn huynh.
 - Thế thì tốt rồi. Ngọc Lan hãy trở về lều của mình đi, đừng đứng đây một mình nữa.
 - Muội muốn đứng đây ngắm sao.
 Kim Tiêu nhìn lên trời, nhún vai rồi nói :
 - Trên trời có vì sao nào đâu mà ngắm.
 Kim Tiêu vừa nói dứt câu thì từ phía gian lều của bọn gia nhân Đồng gia cất lên những tiếng thét thê thảm.
 Kim Tiêu nắm tay Ngọc Lan, thi triển khinh công lướt về phía gian lều đó.
 Tống Thừa Ân, Đồng Thừa Tự cũng lao tới cùng với Ngũ Kỳ môn khách.
 Trong gian đại lều, tất cả mọi người đều đã chết trong tư thế co quắp, còn lại một mình Mã Cương thoi thóp.
 Thừa Ân bước đến đỡ Mã Cương.
 Ngọc Lan vốn vã hỏi :
 - Mã Cương... Đã xảy ra chuyện gì...?
 Mã Cương chỉ Đồng Thừa Tự :
 - Đồng tiền bối...
 Y chỉ nói được bấy nhiêu, miệng trào máu, lật đầu qua bên hôn lìa khỏi xác.
 Thừa Ân mở vạt áo Mã Cương. Giữa ngực gã còn dấu bản thủ tím bầm.
 Thừa Ân nhìn lại Thừa Tự.
 - Tiền bối... Y chết bởi Thiết Sa chương.
 - Thiết Sa chương là tuyệt học của lão phu.
 Kim Tiêu nhìn xác Mã Cương rồi quay lại Thừa Ân.
 - Tống huynh... Tà Nhân Vô Diện biết dụng tất cả những tuyệt học võ công.
 Mã Cương đã lâm Đồng tiền bối với Tà Nhân Vô Diện. Y đã hóa trang thành Đồng tiền bối.
 Kim Tiêu nhìn Đồng Thừa Tự :
 - Đồng tiền bối... Trên võ lâm còn ai dụng được võ công của tiền bối?
 Thừa Tự cau mày vuốt hàm râu quai nón :
 - Không thể như vậy được..
 Lão vừa nói vừa nhìn lại dấu ấn thủ trên ngực Mã Cương.
 Buông một tiếng thở dài, Thừa Tự nói :
 - Thiết Sa chương của lão phu là võ công tối mật của Côn Luân phái. Không ai dụng được, ngoại trừ lão phu thôi.
 Nói rồi Đồng Thừa Tự bước ra ngoài lều lớn tiếng thét :
 - Tà Nhân Vô Diện... Có bản lĩnh thì bước ra đối mặt với Đồng lão phu. Lão phu và ngươi quyết một trận sinh tử. Ngươi chết, hoặc ta chết, đừng giở trò hạ lưu đê tiện này.
 Không có ai đáp lời Đồng Thừa Tự, ngoài những ngọn gió đêm rì rì thổi qua chéo áo của lão.
 Thừa Tự tức giận thét lên một lần nữa, nhưng cũng chỉ có sự im lặng và những luồng gió đêm đáp lời lão.
 Kim Tiêu nhìn Đồng Thừa Tự nghĩ thầm :
 - “Đồng đại hiệp có thét đến bể cổ cũng chỉ vô ích mà thôi. Nhưng một khi gã Tà nhân ôn dịch kia chú nhãn đến Đồng tiền bối thì lão khỏi cần thét, y cũng mò tới mà.”
 Kim Tiêu bước đến bên Đồng Thừa Tự, ôn nhu nói :
 - Tiền bối...
 Thừa Tự nhìn chàng.
 Kim Tiêu ôn nhu nói :
 - Đâu ai thấy được mặt tử thần mà chỉ có tử thần thấy mặt chúng ta thôi. Tiền bối có gào thét cũng chỉ tốn sức vô ích thôi. Lúc này là lúc phải cần trọng tuyệt đối.
 Chàng nói ra câu này sức nghĩ đến Mộng Di Hoa.
 Kim Tiêu đề khí phi thân về phía lều của Mộng Di Hoa.

Mọi người hồi hả chạy theo chân chàng đến biệt lều.

Khí Kim Tiêu vén rèm nhìn vào, thấy Mộng Di Hoa vẫn bình an.

Nàng đang nằm trên tấm thảm thả hồn vào giấc điệp.

Kim Tiêu thở phào quay sang hỏi Khánh Khánh :

- Cô nương... ở đây không có chuyện gì chứ?

- Ở đây không có chuyện gì... Quý nương vừa mới an giấc.

Mọi người quay trở ra.

Thừa Ân nói :

- Chúng ta hãy chia nhau canh gác bảo vệ cho Di Hoa.

Kim Tiêu nhìn qua mọi người rồi từ tốn nói :

- Đêm nay chỉ mới là lời cảnh báo ban đầu của Tà Nhân Vô Diện mà thôi. Ngày mai hay ngày mốt mới là thời khắc tử vong mà y sẽ giáng xuống tất cả mọi người. Mọi người cần phải mở to mắt để mà đề phòng.

Ngọc Lan bước đến bên chàng. Nàng nhìn Kim Tiêu :

- Huynh cũng phải cẩn thận đó. Lo cho người ta quá không chừng họa kiếp sẽ giáng xuống đầu huynh.

Bách Bộ Ma Ảnh

Vô Danh

Hồi 26 Khổ tan hà tư lự

Màn đêm thanh vắng êm ả, tựa như mọi sự vật đều đã chìm vào sự tĩnh lặng được bao bọc qua màn đêm yên tĩnh đó. Trong sự yên tĩnh thanh vắng và êm ả đó, Kim Tiêu vẫn nhận ra phía sau đó là một sự biến âm ỉ đang chờ phun trào, để cuốn phăng đi tất cả sự tồn sinh trên cõi dương thế này.

Kim Tiêu ví sự thanh vắng, êm ả này như sự lắng đọng của biển khơi để rồi sau đó là những trận cuồng phong vân vũ sẽ trỗi lên.

Chàng lắc đầu xua đi ý niệm đó mà nghĩ thầm :

- “Mộng Di Hoa đang chờ mình, đúng hơn là mình đang chờ Mộng Di Hoa”.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Kim Tiêu thì Mộng Di Hoa xuất hiện. Nàng vận bộ cánh trắng nhưng đã khoác thêm bên ngoài chiếc áo choàng đen.

Di Hoa bước nhanh về phía Kim Tiêu.

Nàng nhìn Kim Tiêu :

- Công tử không chờ đợi lâu chứ?
- Kim Tiêu chỉ sợ nàng không đến.
- Di Hoa đã hẹn với Kim Tiêu làm sao không đến được, có thể đây là lần gặp mặt sau cùng giữa Di Hoa và Ngạn Kim Tiêu.
- Di Hoa đừng nói vậy.

Nàng gượng cười :

- Kim Tiêu! Chúng ta đi.
- Chúng ta đi đâu?
- Gần đây thôi.

Hai người song hành cùng rời khỏi táng cây tùng.

Di Hoa đưa Kim Tiêu đến một gian thảo xá được làm bằng danh mộc khá xinh xắn.

Kim Tiêu tò mò hỏi :

- Làm sao nàng biết ở đây có thảo xá này?

Di Hoa nhìn Kim Tiêu :

- Đây là gian thảo xá mà Di Hoa sống từ thuở nhỏ.
- Nhà của nàng ư?

Di Hoa gật đầu.

Hai người bước vào gian thảo xá dựng bằng danh mộc. Một thôn nữ đứng trước bệ thờ quay lại, hai người bước vào cửa.

Thiếu nữ thấy Di Hoa, mở to mắt reo lên :

- Tiểu thư đã về.

Di Hoa mỉm cười.

Thiếu nữ bước nhanh đến trước mặt Di Hoa :

- Tiểu thư, Vị Yên tin thế nào tiểu thư cũng quay về.

- Ta quay về thăm bài vị mẫu thân rồi sẽ đi ngay.

Vị Yên nhìn sang Ngạn Kim Tiêu.

Di Hoa mỉm cười nói :

- Đây là Ngạn công tử.

Vị Yên ôm quyền thủ lễ.

Kim Tiêu ôm quyền đáp lại :

- Cô nương đừng khách sáo, tại hạ chỉ là người bảo vệ cho Mộng tiểu thư.

Di Hoa nói với Vị Yên :

- Mọii ra ngoài đi.

- Dạ.

Vị Yên đi ra ngoài thảo xá. Di Hoa bước đến bệ thờ. Nàng thắp hương rồi quỳ xuống trước bệ thờ. Kinh Tiêu nhìn Di Hoa. Nhân dạng của nàng vừa thánh thiện vừa đoan thực, tạo ra trong chàng một cảm xúc dạt dào. Kim Tiêu bước đến bên quì xuống bên cạnh Di Hoa. Chàng nhỏ nhẹ nói :

- Kim Tiêu cùng quì với Mộng Di Hoa.

Nàng nhìn Kim Tiêu rồi ngẩng lên hướng mắt nhìn vào bài vị.

Dung diện Di Hoa phảng phất những nét ưu tư pha trộn trong đó niềm sầu muộn mơ hồ.

Nàng khấn thầm :

- “Mẫu thân người linh thiêng phù độ cho Kim Tiêu”.

Nghe nàng khấn câu đó Kim Tiêu nhìn sang nàng.

Di Hoa đứng lên.

Kim Tiêu cũng đứng lên theo nàng.

Kim Tiêu nói :

- Di Hoa, sao nàng không thỉnh cầu mẫu thân độ cho nàng mà lại khấn người độ cho Kim Tiêu. Nàng mới là người đáng được bá mẫu phò trợ kia mà, chứ đâu phải Kim Tiêu.

- Di Hoa chỉ nghĩ đến Ngạn Kim Tiêu mà thôi.

- Nàng nghĩ đến Kim Tiêu à?

Di Hoa gật đầu :

- Chỉ có Ngạn Kim Tiêu mới khiến cho tảng băng giá trong nội thức của Di Hoa tan ra, và Di Hoa mới nghiệm được bản thân mình.

- Kim Tiêu thật không ngờ mình lại có được sự may mắn mà người khác phải ao ước.

Di Hoa nắm tay Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn nàng, từ tốn nói :

- Nàng hẹn Kim Tiêu đến thảo xá này, để nói gì với Kim Tiêu u?

Di Hoa gượng cười, rồi nhỏ nhẹ nói :

- Ngay từ buổi đầu gặp Ngạn Kim Tiêu, Di Hoa đã có tình với Kim Tiêu rồi. Đêm nay Di Hoa sẽ thổ lộ những gì Di Hoa đang giữ với chàng.

- Di Hoa cũng có bí mật sao?

Di Hoa gật đầu.

- Chính bí mật đó mà Tà Nhân Vô Diện đặt Tử Vong bài vào Di Hoa.

Di Hoa nắm tay Kim Tiêu dẫn đến tràng kỷ.

Hai người ngồi xuống tràng kỷ.

Mùi xạ hương thoang thoang từ người nàng phả ra xông vào khứu giác chàng. Mùi xạ hương đó tạo ra một thứ xúc cảm lạ kỳ âm ỉ trong nội thể của Kim Tiêu. Cảm xúc càng lúc càng dâng tràn như những lượn sóng vỗ vào tâm và thức của Kim Tiêu.

Nhìn sang Di Hoa, Kim Tiêu từ tốn nói :

- Nàng có thể cho Kim Tiêu biết bí mật đó không?

Di Hoa nhìn Kim Tiêu khẽ gật đầu :

- Kim Tiêu muốn biết không?

- Kim Tiêu muốn biết.

Di Hoa nhỏ nhẹ nói :

- Hãy đặt Di Hoa trong vòng tay của Kim Tiêu đi.

Kim Tiêu lưỡng lự.

Di Hoa nhìn chàng.

- Đêm nay là đêm duy nhất... sợ rằng sẽ không còn một đêm khác đâu. Ngày mai có thể Di Hoa và Kim Tiêu không còn gặp nhau nữa, chắc chắn không có được một đêm như thế này. Chàng hãy quên đi những phiền toái trong cõi đời này, để dành cho đêm nay thôi.

- Nàng không nghĩ Kim Tiêu mạo phạm nàng chứ?

Di Hoa lắc đầu :

- Không! Di Hoa tự nguyện và đòi hỏi ở chàng.

Kim Tiêu vòng tay qua bờ vai Di Hoa.

Nàng nép đầu vào vai chàng.

Di Hoa mơ hồ nói :

- Cuộc sống của một con người sao phù phiếm quá. Sao mơ hồ quá. Di Hoa nghĩ cuộc đời người chẳng khác nào làn gió thoảng qua, hoặc bóng cây lướt qua cửa sổ.

- Sao Di Hoa bi quan vậy. Nàng đang nghĩ thắm đến Tử Vong bài của Tà Nhân Vô Diện.

Di Hoa lắc đầu :

- Không! Di Hoa không nghĩ đến Tử Vong bài nữa.

Nàng quay hẳn sang đối mặt với Kim Tiêu :

- Lúc này Di Hoa chỉ nghĩ đến một Kim Tiêu mà thôi.

- Kim Tiêu cũng sẽ nghĩ đến mỗi một Mộng Di Hoa.

Nàng rướn người tới, từ từ áp hai cánh môi mọng chín như hai quả đào trong thời điểm tươi mát vào môi Kim Tiêu.

Nụ hôn của nàng thật ngọt ngào và êm như trái đào nhún mọng.

Kim Tiêu không khỏi bồi hồi khi tiếp nhận nụ hôn tự nguyện dâng hiến của nàng.

Vòng tay chàng từ từ xiết nàng và thể pháp của nàng dán hẳn vào người Kim Tiêu.

Chàng nghe rõ mồn một tiếng con tim của Di Hoa. Hai con người to tròn đen lánh của nàng in chân diện Kim Tiêu.

Thể pháp di Hoa như run nhẹ trong vòng tay của Kim Tiêu.

Nàng rút nụ hôn nhìn chàng.

Trong ánh mắt nàng phảng phất niềm phấn khích vừa âm áp vừa gọi tình.

Di Hoa nhỏ nhẹ nói :

- Tà Nhân Vô Diện đặt Tử Vong bài vào Mộng Di Hoa bởi vì Di Hoa đang giữ bức họa đồ điện Thái Hòa. Y từng muốn Di Hoa giao bức họa đồ này cho y, nhưng Di Hoa đã không giao. Thời hạn cuối cùng đã đến với Di Hoa rồi. Hiện Kim Tiêu ở đây... Di Hoa muốn giao bức họa đồ điện Thái hòa lại cho chàng.

Kim Tiêu nhìn sang nàng.

- Sao Di Hoa lại muốn giao bức họa đồ điện Thái Hòa đó cho Kim Tiêu?

- Di Hoa đã nói rồi, Kim Tiêu là tri kỷ của Di Hoa mà. Chỉ có Kim Tiêu, Di Hoa mới có được những xúc cảm này.

Kim Tiêu gượng cười :

- Kim Tiêu không ngờ sẽ có một đêm như thế. Kim Tiêu ngỡ như đây là một giấc mơ chứ không là thực tại.

Nàng nép đầu vào ngực Ngạn Kim Tiêu :

- Giấc mơ đẹp nào cũng ngắn ngủi mà. Hy vọng giấc mơ này sẽ mãi mãi tồn tại trong tâm tưởng của Kim Tiêu. Anh chàng luôn hoài niệm về Mộng Di Hoa và đêm hôm nay.

- Kim Tiêu sao có thể quên được Di Hoa. Đêm nay sẽ là dấu khắc trong tâm thức và hoài niệm của Kim

Tiêu.

Di Hoa nhìn sâu vào mắt Kim Tiêu :

- Sẽ không bao giờ Kim Tiêu quên chứ?

- Không bao giờ quên.

Nàng gỡ tay Kim Tiêu rồi bước đến bệ thờ. Di Hoa xoay bộ lư trên bệ thờ.

Dưới chân bộ lư đồng lộ ra một cái hốc bí mật. Nàng lấy từ trong cái hốc bí mật đó ra một bức họa bằng lụa rồi đi đến trước mặt Kim Tiêu.

Di Hoa đặt vào tay Kim Tiêu bức họa bằng lụa đó từ tốn nói :

- Chẳng hãy giữ lấy. Cho dù Di Hoa có mệnh hệ gì thì bức họa điện Thái Hòa là kỷ vật mà Di Hoa tặng cho chàng.

- Di Hoa không sợ Kim Tiêu sẽ lại quên như từng quên chiếc khăn đã tặng cho Kim Tiêu.

- Chỉ vì bức họa điện Thái Hòa mà Tà Nhân Vô Diện đặt Tử Vong bài lên mạng sống của Di Hoa. Kim Tiêu đâu thể xem thường nó được.

Kim Tiêu hỏi :

- Tại sao Tà Nhân Vô Diện lại quan tâm đến bức họa điện Thái Hòa?

- Y có bức họa này mới có cơ may lấy được Ngọc ấn của Hoàng thượng.

Kim Tiêu gật đầu :

- Kim Tiêu hiểu ý gã nô dịch đó rồi.

Di Hoa nhìn Kim Tiêu :

- Di Hoa không muốn nhắc đến con người này nữa.

Nàng đặt hai tay lên bờ vai Kim Tiêu, ôn nhu nói :

- Di Hoa đưa Kim Tiêu đến thảo xá của mình để trao lại bức họa điện Thái Hòa, và còn một chuyện nữa.

Kim Tiêu nhìn nàng :

- Còn chuyện gì nữa?

Di Hoa nhìn chăm chăm vào mắt Kim Tiêu. Nàng rút tay lại trút bỏ chiếc áo choàng ra khỏi người mình. Chiếc áo choàng tuột xuống chân nàng.

Kim Tiêu hồi hộp nhìn Di Hoa.

Nàng vẫn rọi mắt như muốn gom lấy nhân dạng của Ngạn Kim Tiêu.

Di Hoa nhỏ nhẹ nói :

- Đêm nay và không còn đêm nào khác.

Cùng với lời nói đó, Di Hoa cởi nốt ngoại y, chiếc xiêm y trắng toát rời khỏi thể pháp nàng trôi xuống gót chân, trên người Di Hoa chỉ còn mỗi một chiếc yếm lụa mỏng tanh không đủ che kín đôi quả tuyết lê ngồn ngồn đầy chất xuân tình.

Thể pháp nàng được tạo ra bằng những đường cong mà tạo hóa hẳn đã phải dày công nắn ra nó. Không một chút khiếm khuyết nào. Kim Tiêu mê mẩn cả người trước tầm thần kiều diễm và hoàn mỹ đó.

Nàng vẫn nhìn Kim Tiêu bằng thứ ánh mắt ướt tình lai láng.

Cuối cùng thì chiếc yếm cũng rời khỏi thân thể nàng, để phơi ra đôi nhũ hoa. Đôi quả tuyết lê của nàng đúng là một kiệt tác mà tất cả họa nhân có nằm mơ cũng không thể nào phác họa hết được cái đẹp, cái quyến rũ và cả sức sống nó trào ra.

Trước tòa thiên nhiên nguy nga tráng lệ chỉ có trong những truyền thuyết liêu trai, thì Kim Tiêu như bị nó hút lấy cả thần lẫn thức. Chàng như bị hóa thành tượng đá khi chiêm ngưỡng vẻ đẹp kiều diễm liêu trai đó. Kim Tiêu đâu phải là tượng đá, mà là một con người bằng xương bằng thịt. Một con người bình thường, cũng có cảm xúc, có bản năng, hay chứng nghiệm cái đẹp của thiên nhiên thì bản năng lẫn cảm xúc kia trỗi dậy.

Chúng hóa thân thành những lượn sóng vô hình cuốn chảy trong nội thể chàng. Nếu bây giờ bỗng dưng Kim Tiêu có bị hóa thân thành tượng đá vô cảm thì những cảm xúc vô hình đã nảy sinh kia cũng đốt cháy chàng.

Kim Tiêu cảm nhận rõ mồn một, con tim chàng đang đập loạn nhịp. Thứ nhịp đập mà Kim Tiêu không thể làm chủ được nó.

Thứ nhịp đập được tạo ra bằng cảm xúc và bản năng.

Di Hoa cầm hai bàn tay Kim Tiêu đặt lên hai quả tuyết lê của nàng. Đôi bàn tay chàng cảm nhận rõ hơi nồng ấm từ vùng da thịt ngọt ngào đó lan truyền qua. Một cảm xúc ấm áp, ngọt ngào và êm ái, tạo ra sức mạnh dữ dội trong những con sóng vô hình vốn đã hình thành từ trước. Kim Tiêu cũng nhận rõ mồn một tiếng con tim của Di Hoa.

Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Đôi bàn thủ của Kinh Tiêu dán cứng lên đôi quả tuyết lê của nàng. Ngọn lửa tình bùng cháy dữ dội qua ánh mắt của chàng và Di Hoa.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Di Hoa... sao nàng làm vậy?

Di Hoa nhỏ nhẹ đáp lời Kim Tiêu :

- Chỉ có đêm nay thôi và không còn đêm nào nữa.

Nàng nói rồi ngã vào lòng Kim Tiêu. Mùi hương da thịt từ cơ thể nàng phả ra xông vào mũi Kim Tiêu. Thứ mùi thơm thật ngọt ngào. Thứ xạ hương mà chẳng có một loài hoa nào có được. Kim Tiêu như bị nung chín hừng hực trong làn xạ hương của cơ thể nàng.

Ngọn lửa tình càng lúc càng bùng cháy dữ dội trong Kim Tiêu. Theo một bản năng mà Ngạn Kim Tiêu không làm chủ được, khiến đôi tay làm một cách chậm chạp trên cơ thể nàng.

Làn da trắng hồng nõn nà, cùng những đường cong hoàn hảo hướng đôi bàn tay khi lần trượt theo chúng như tìm thứ báu vật nào đó trong vùng thiên đường xa lạ.

Thế pháp Di Hoa run nhè nhẹ trong khi Kim Tiêu tìm kiếm thứ báu vật mà bản năng thôi thúc. Vòng tay nàng bả lấy cổ chàng.

Di Hoa nhỏ nhẹ nói :

- Ngạn Kim Tiêu.

- Di Hoa...

Có lẽ cả hai chẳng thể nào thoát ra được lời nào nữa, bởi ngọn lửa dục tình mơ hồ và nóng bỏng kia đã đốt cháy tất cả những ngôn từ họ muốn nói ra. Họ chỉ biết gọi tên nhau và thả mình trôi vào vùng hoan lạc để sở hữu lấy nhau.

Mười ngón tay thanh tú, nhỏ nhắn của Di Hoa đặt lên lưng Kim Tiêu, trong tiếng rên rỉ khe khẽ tạo ra điệp khúc dục tình mà không một thứ âm vực nào khả dĩ biểu đạt được. Mười ngón tay đó từ từ bầu xuống bờ lưng chàng nhưng rồi chúng ngừng lại với vẻ lưỡng lự.

Sự bùng nổ ập đến với Kim Tiêu.

Chàng bị cuốn vào vùng hoan lạc mê mẩn chẳng còn làm chủ được bản thân mình.

Trong khi Mộng Di Hoa hơi ưỡn người lên tiếp nhận nó để rồi cùng với Kim Tiêu trôi tuột xuống dòng xoáy hun hút của nhục tình.

Cơ thể nàng rả rã trong niềm khoái cảm. Nàng ôm lấy Ngạn Kim Tiêu để đôi môi chín mọng đến môi chàng.

Hai thân thể dán chặt vào với nhau như muốn hòa vào làm một.

Di Hoa nhỏ nhẹ gọi tên chàng :

- Ngạn Kim Tiêu.

Đôi ngọc thủ của nàng đã rời bờ lưng Kim Tiêu trong màu đen thẳm rồi vượt qua trạng thái bình thường.

Di Hoa nhỏ nhẹ nói như người mộng du trong niềm hoan lạc :

- Đêm nay, và sẽ không còn đêm nào nữa... đêm nay và sẽ không còn đêm nào nữa.

Nàng ôm chặt lấy cổ Kim Tiêu :

- Kim Tiêu.

* * * * *

Di Hoa đã đi rồi, còn lại một mình, Kim Tiêu vẫn còn bồi hồi, bản thân với những cảm xúc mà nàng đã ban phát cho mình. Nụ hôn của nàng còn đọng trên hai cánh môi, mùi xạ hương ngọt ngào vẫn còn lắng trong từng thớ thịt và nội tạng của Kim Tiêu. Chúng kết thành một dấu khắc mà Kim Tiêu nghĩ rằng sẽ vĩnh viễn tồn tại trong tâm thức mình.

Kim Tiêu bước đến bệ thờ, chàng nhìn tấm bài vị.

“Trình Tú Trình.”

Kim Tiêu khẩn :

- Trình bá mẫu hiển linh phò độ cho Di Hoa giải được những độc dược trong nội thể nàng.

Kim Tiêu thấp ba nén hương, hành đại lễ.

Hành đại lễ xong, chàng quay bước ra cửa.

Vị Yên chờ chàng bên ngoài cửa sổ.

Kim Tiêu không khỏi sùng sùng khi, tiếp nhận ánh mắt của Vị Yên.

Vị Yên từ tốn nói :

- Tiểu thư đã đi rồi.

- Tại hạ biết Di Hoa đi đâu.

- Công tử hãy bảo trọng và chăm sóc cho tiểu thư.

- Tại hạ hứa với cô nương Kim Tiêu ôm quyền :

- Cáo tử.

Kim Tiêu vừa dậm bước thì bất thành linh có người lướt đến. Người đó chẳng ai xa lạ đối với Kim Tiêu, mà chính là Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân.

Ý Vân trong bộ cách cung trang có những hoa văn tinh xảo. Chắp tay sau lưng, Ý Vân bước đến trước mặt Kim Tiêu :

- Bồn nương đã nói trước rồi, cho dù Ngạn Kim Tiêu đi đâu thì Ý Vân cũng vẫn tìm ra Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Cứ gì nương nương cứ phải theo Ngạn Kim Tiêu.

- Nếu Kim Tiêu không muốn ta theo thì phải cùng ta về Vô Tình cốc.

Kim Tiêu khoát tay :

- Không, Ngạn Kim Tiêu không muốn về Vô Tình cốc đâu.

Một làn gió từ phía sau lưng Kim Tiêu thổi tới, đưa mùi xạ hương còn đọng lại trên người nàng qua phía Vô Tình Tiên Tử, Tịnh Ý Vân cau mày.

Tịnh Ý Vân nói :

- Ngạn Kim Tiêu... Phải chăng ả kia khiến Kim Tiêu không muốn đến Vô Tình cốc với ta.

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Nương nương đừng có nói bậy.

- Ta không nói sai bao giờ.

Cùng với lời nói đó, Tịnh Ý Vân lắc vai thi triển bộ pháp thần kỳ lướt về phía Vị Yên, ngọc thủ của Ý Vân vươn ra biến thành thế ưng trào công thộp lấy yết hầu Vị Yên.

Hành động quá bất ngờ của Tịnh Ý Vân khiến Kim Tiêu không kịp phản ứng giải thoát cho Vị Yên.

Chàng buột miệng nói :

- Tịnh nương, đừng làm cản.

Vô Tình Tiên Tử hừ nhạt rồi nói :

- Vậy Kim Tiêu hãy giải trình cho ta biết vì sao thân pháp ngươi có mùi xạ hương của nữ nhân.

Tịnh Ý Vân trừng mắt nhìn Kim Tiêu, nàng gằn giọng :

- Nếu Kim Tiêu không nói, bồn nương giết ả này ngay lập tức.

- Kim Tiêu nói Tịnh nương đừng nghĩ vớ vẩn bậy bạ mà Kim Tiêu và Vị Yên cô nương đâu có gì.

- Vậy tại sao từ cơ thể Kim Tiêu tỏa ra mùi xạ hương của nữ nhân.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Thôi rồi, chết Kim Tiêu rồi.

Tịnh Ý Vân nhíu mày :

- Kim Tiêu than vãn như thế có ý gì?

Xoa hai bàn tay vào với nhau, Kim Tiêu vừa nói :

- Hữu xạ tự nhiên hương... hữu xạ tự nhiên hương...

- Nghĩa là gì?

- Kim Tiêu đã bị trúng hữu xạ tự nhiên hương rồi?

- Nói cho rõ, bằng không ta sẽ giết ả này.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Tịnh nương đừng giết Vị Yên cô nương, Kim Tiêu sẽ nói nói rõ cho Tịnh nương biết vì... Kim Tiêu đã bị trúng phải chất độc hữu xạ tự nhiên hương.

Đôi chân mày lá liễu của Tịnh Ý Vân nhíu lại :

- Ta chưa từng nghe nói đến chất độc Hữu xạ tự nhiên hương bao giờ.

- Thì bây giờ Tịnh nương biết và còn thấy đó. Khi bị trúng chất độc Hữu xạ tự nhiên hương thì nữ nhân sẽ trở nên xinh đẹp còn nam nhân thì biến thành nữ nhân.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Ôi trời ơi... Thế là chết Ngạn Kim Tiêu công tử rồi...

Tịnh Ý Vân nhíu mày :

- Có chất độc quái lạ đó trên đời sao?

Kim Tiêu chỉ vào mình.

- Thì Kim Tiêu đang bị trúng đây nè... còn hoài nghi không có nữa. Ngạn Kim Tiêu sẽ biến thành nữ nhân, hoặc một gã tiểu thái giám, nói khác đi Kim Tiêu trở thành con gà trống thiên... Đời Kim Tiêu tàn rồi.

Tịnh Ý Vân nhíu mày :

- Ta không tin.

- Tịnh nương còn không tin nữa.

Kim Tiêu vừa nói bước đến trước mặt Tịnh Ý Vân.

- Nếu Tịnh nương không tin thì phải khám Kim Tiêu mới được. Tịnh nương khám rồi, hy vọng cho Kim Tiêu thứ giải được Hữu xạ tự nhiên hương. Kim Tiêu không muốn biến thành một gã thái giám hay con gà trống thiên đâu. Nếu biến thành gã thái giám hay con gà trống thiên thì Kim Tiêu có đến Vô Tình cốc của Tịnh nương cũng vẫn là gà trống thiên, chẳng được lợi ích gì.

Sắc diện Tịnh Ý Vân đỏ ửng. Tịnh Ý Vân lúng túng hỏi :

- Bộ Kim Tiêu trúng độc Hữu xạ tự nhiên hương thật à... Và sẽ biến thành một gã tiểu thái giám ư?

- Có nói Tịnh nương cũng không tin.

Tịnh Ý Vân nhìn vào mắt chàng :

- Bước đến gần đây.

Kim Tiêu bước đến bên Tịnh Ý Vân.

Tịnh Ý Vân bất thành linh buông trào khỏi yết hầu Vị Yên, mà điểm chỉ vào tĩnh huyết của Kim Tiêu.

Vừa điểm huyết Kim Tiêu, Ý Vân vừa nói :

- Bồn nương sẽ đưa Kim Tiêu về Vô Tình cốc để khám xét.

- Sao không khám ngay bây giờ có được không.

- Ta không làm chuyện đó trước mặt ả này.

- Kim Tiêu thì không chờ đợi Tịnh nương khám xét để mất thời gian.

Chàng vừa nói vừa bất ngờ điểm chỉ vào tĩnh huyết của Vô Tình Tiên Tử Tịnh Ý Vân.

Tịnh Ý Vân buột miệng thốt :

- Y...

Kim Tiêu chấp tay sau lưng nhìn Tịnh Ý Vân :

- Tịnh nương tưởng không chế Ngạn Kim Tiêu dễ lắm sao. Kim Tiêu đã có thuật đảo mạch, di huyết mà. Vì vậy cho nên Tịnh nương đâu dễ gì khống chế được Kim Tiêu.

Chàng nhìn Tịnh Ý Vân :

- Khi nào Tịnh nương đổi tòa cốc của Tịnh nương thành Hữu Tình cốc, Kim Tiêu sẽ đích thân tìm đến.

Còn lúc này chưa phải là lúc Ngạn Kim Tiêu đi tìm Tịnh nương.

- Người...

- Nhứt ngôn ký xuất tứ mã nan truy.

- Người có bao giờ giữ lời đâu. Người đã từng hứa sẽ đến Vô Tình cốc nhưng người có bao giờ giữ lời đâu.

Kim Tiêu vuốt cằm rồi gõ vào trán mình tự nói :

- Điều đáng quên nên phải quên, điều đáng nhớ đôi lúc cũng nên quên.

Chàng nhìn lại Vị Yên :

- Vị Yên cô nương cô nương rời khỏi đây.

Vị Yên gật đầu.

Kim Tiêu nói :

- Tại hạ sẽ đưa cô nương đi.

Kim Tiêu nắm tay Vị Yên :

- Chúng ta đi.

Tịnh Ý Vân gắt giọng nói :

- Kim Tiêu không giải huyết cho ta sao?

- Huyết đạo của Tịnh nương tự khắc hóa giải. Kim Tiêu cáo từ.

Ý Vân rít giọng nói :

- Người không thể bỏ Tịnh Ý Vân ở đây trong tình trạng này được.

Kim Tiêu mỉm cười, chàng cúi xuống nhặt một viên sỏi búng về phía Tịnh Ý Vân, đồng thời thi triển

“Bách Bộ Hư Tướng” diu Vị Yên bỏ đi.

Tịnh Ý Vân nhìn theo Kim Tiêu rít giọng nói :

- Bỏn nương nhất định sẽ bắt người

Hồi 27

Liều lệ phong vân cao

Kim Tiêu về đến nơi dựng lều thì thấy tất cả mọi người đang tụ tập trước ngôi biệt lều của Mộng Di Hoa. Sự tụ tập của mọi người khiến Kim Tiêu không khỏi lo lắng.

Tổng Thừa Ân nhìn Kim Tiêu.

Tiếp nhận ánh mắt của Thừa Ân Kim Tiêu không khỏi bồi hồi. Chàng miễn cưỡng hỏi :

- Tổng đại ca chuyện gì đã xảy ra?

Kim Tiêu bước vào gian liệt lều.

Khánh Khánh đang khóc thốn thức, còn nằm dọc theo biệt lều là năm xác người.

Năm cái xác đó chính là ngũ kỳ môn khách. Tất cả đều bị đánh vỡ vùng thượng đẳng, tiếp nhận một cái chết vô cùng thảm khốc. Kim Tiêu không thấy Mộng Di Hoa.

Chàng bước vội lại bên Khánh Khánh.

Khánh Khánh quay ngoắt lại nhìn Kim Tiêu.

Ánh mắt nàng long lên sòng sọc với vẻ căm phẫn tột cùng :

- Người... chính là người.

Kim Tiêu cau mày nhưng vẫn từ tốn :

- Khánh Khánh cô nương, bình tĩnh lại đi, Mộng Di Hoa đang ở đâu?

- Người bắt tiểu thư đi rồi còn hỏi ta nữa. Chính người đã đến đây giết người rồi đưa Mộng Di Hoa tiểu thư đi.

Kim Tiêu sững người, chàng miễn cưỡng hỏi lại :

- Khánh Khánh cô nương nói tại hạ đã đưa Mộng Di Hoa đi ư? Tại hạ đâu có làm điều đó.

- Chính mắt ta thấy Ngạn công tử giết người và đưa Mộng Di Hoa đi.

Lòng dạ Kim Tiêu rối bời khi nghe Khánh Khánh nói câu này.

Chàng quay bước vội vã đi ra ngoài biệt lều.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu.

- Ngạn đệ đã đi đâu?

Kim Tiêu bực bội trả lời :

- Kim Tiêu đi đâu có can hệ gì đến Tổng huynh. Chẳng lẽ huynh nghi ngờ cả Ngạn Kim Tiêu.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu bằng ánh mắt muộn phiền.

Vị Yên xen vào :

- Ngạn công tử đến chỗ của Vị Yên.

Ngọc Lan nhìn Vị Yên :

- Cô nương là ai?

Kim Tiêu trả lời thay Vị Yên :

- Cô ấy là người quen của Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn lại Thừa Ân :

- Tổng huynh, bao nhiêu người có mặt ở đây mà lại có Tà Nhân Vô Diện đưa Mộng Di Hoa đi được hay

sao?

- Không ai ngờ y dị dung thành Ngạn đệ.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

- Kim Tiêu phải đi tìm Mộng Di Hoa. Nếu Tà Nhân Vô Diện đưa Di Hoa đi nhất định y chưa thể đi xa được đâu.

Kim Tiêu nói rồi dợm bước, nhưng Đồng Thừa Tự ngăn lại :

- Ngạn Kim Tiêu công tử đứng lại.

Kim Tiêu dừng bước nhìn lại Đồng Thừa Tự.

- Đồng tiền bối có điều gì chỉ giáo cho vãn bối.

- Trước khi công tử rời khỏi đây, hãy nói rõ công tử đã đi đâu?

Chân diện của Kim Tiêu đành hắt lại :

- Vãn bối đi đâu có cần phải nói cho Đồng tiền bối biết không chứ, hay tiền bối nghi ngờ Ngạn Kim Tiêu này là Tà Nhân Vô Diện.

Đồng Thừa Tự vuốt chòm râu trang trọng nói :

- Khi sự việc ở đây xảy ra, Ngũ kỳ môn khách và Mộng Di Hoa bị bắt đi thì Ngạn Kim Tiêu bật vô âm tín. Đến bây giờ công tử mới xuất hiện. Điều đó khiến cho lão phu nghi ngờ.

- Vãn bối đã nói với mọi người Tà Nhân Vô Diện có thể dị dung thành bất cứ người nào mà y giáp mặt. Y có thể hóa trang thành vãn bối kia mà. Chỉ tại mọi người không đề phòng cẩn mật. Chuyện đã xảy ra rồi, vãn bối có giải thích cũng bằng thừa. Vãn bối cũng không muốn mất thời gian, lúc này phải tìm ra Mộng Di Hoa.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Mọi người bảo trọng, cáo từ.

Đồng Thừa Tự lướt đến chặn đường Kim Tiêu :

- Trước khi công tử bỏ đi, công tử phải lý giải rõ ràng.

Đôi chân mày Kim Tiêu nhíu lại, chàng nhìn Thừa Ân :

- Tổng huynh, tại Đồng phủ, Tà Nhân Vô Diện đã từng hóa trang thành huynh thì sao nào?

Thừa Ân bước đến bên Đồng Thừa Tự :

- Tiền bối, hãy để Kim Tiêu đi. Thừa Ân tin Kim Tiêu không phải là gã tà nhân bá đạo đó.

Thừa Tự lưỡng lự.

Thừa Ân nói tiếp :

- Tà Nhân Vô Diện có thể dị dung thành bất cứ người nào mà. Hãy tin Thừa Ân.

Thừa Ân nhìn lại Kim Tiêu :

- Đệ đi đi.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Đa tạ huynh. Tại hạ gởi lại Vị Yên cô nương cho huynh.

Kim Tiêu nhìn qua mọi người. Một lần nữa lại bị cản bước bởi Ngọc Lan :

- Ngọc Lan sẽ cùng đi với huynh.

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Sao... tiêu thư đòi đi cùng với Kim Tiêu à?

Ngọc Lan gật đầu :

- Ngọc Lan sẽ đi cùng với Kim Tiêu.

Kim Tiêu chắc lưỡi vuốt cằm :

- Tại sao nàng cứ đòi theo Kim Tiêu. Hay nàng muốn theo để giám sát Kim Tiêu.

Ngọc Lan nhìn chàng từ tốn nói :

- Ngọc Lan không giám sát Ngạn huynh. Đây là chuyện của Đồng gia, Ngọc Lan đâu để mặc Ngạn huynh một mình tìm đến Tà Nhân Vô Diện chứ.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu.

- Ngạn Kim Tiêu, đệ hãy cho Ngọc Lan theo đệ.

- Ngọc Lan chỉ làm vương tay vương chân Kim Tiêu thôi.

Ngọc Lan gắt giọng nói :

- Ngọc Lan không làm vương bận chân tay Ngạn huynh đâu. Ngọc Lan không phò trợ cho huynh thì thôi chứ tuyệt không làm vương tay vương chân huynh.

- Ngọc Lan đã nói vậy rồi, Kim Tiêu đồng ý với nàng, nhưng Ngọc Lan phải tâm niệm một điều, Ngạn Kim Tiêu không phải là Tà Nhân Vô Diện.

Ngọc Lan gật đầu :

- Ngọc Lan nhớ điều này.

- Chúng ta đi.

Kim Tiêu gỡ dây cương cho hắc thỏ khỏi cỗ xe. Ngọc Lan gỡ dây cương một con ngựa khác. Hai người cùng lên yên.

Kim Tiêu nhìn lại thừa :

- Nếu như đệ không quay về, Tổng đại ca tự lo liệu phần việc của mình Tổng đại ca và mọi người bảo trọng.

Nói rồi Kim Tiêu thúc gót giày để hắc thỏ cất vó phi nước đại lướt đi.

Ngọc Lan cũng vội vã thúc ngựa bám theo Ngạn Kim Tiêu. Nàng vừa thúc ngựa vừa nói :

- Ngạn huynh chờ Ngọc Lan với.

Kim Tiêu ghì cương cho con hắc thỏ phi nước kiệu.

Kim Tiêu chờ Ngọc Lan phi ngựa đến mới nói :

- Ta nói rồi... nàng sẽ làm vương chân vương tay Ngạn Kim Tiêu mà.

Ngọc Lan bẽn lẽn :

- Huynh định đi đâu?

- Đến chỗ Độc chủ Bá Nghị. Nếu như Kim Tiêu đoán không lầm Tà Nhân Vô Diện có thể đưa Mộng Di Hoa đến chỗ Độc chủ Bá Nghị.

- Huynh lo lắng cho Mộng Di Hoa lắm sao mà gấp như vậy.

- Nàng đừng có hờn dỗi. Lúc này ai cũng lo lắng cho Mộng Di Hoa.

Buông một tiếng thở dài, Kim Tiêu nói tiếp :

- Đại ca của Ngọc Lan sẽ rất đau khổ khi mất đi một vị hồng nhan tri kỷ. Nàng không muốn đại ca của mình phải đau khổ chứ?

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu.

- Đồng huynh đau khổ hay Ngạn huynh đau khổ.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Ai đau khổ cũng được mà. Kim Tiêu đã hứa với Di Hoa không để cho Tà Nhân Vô Diện thực hiện ý định của y với Di Hoa. Không cứu Di Hoa, Kim Tiêu chẳng khác nào là kẻ bội ngôn, xảo trá.

- Nếu Ngọc Lan rơi vào tình cảnh như Mộng Di Hoa, Ngạn huynh có lo lắng như vậy không?

- Tất nhiên là phải lo rồi. Rất may Ngọc Lan không rơi vào tình cảnh giống như Mộng Di Hoa.

Kim Tiêu nói dứt lời thúc hắc thỏ tung vó phi nhanh hơn. Ngọc Lan cố bám theo Kim Tiêu.

Bất thành linh, Kim Tiêu đang ngồi trên yên ngựa lại ngã nhào xuống đất lăn lông lốc.

Ngọc Lan hốt hoảng ghì cương, phi thân xuống đất chạy đến bên Kim Tiêu.

Nàng đỡ lấy chàng.

Toàn thân Kim Tiêu ướt đầm mồ hôi.

Ngọc Lan lo lắng hỏi :

- Ngạn huynh, huynh sao vậy?

Kim Tiêu thở hổn hèn, cố ngồi lên :

- Lạ thật.

Ngọc Lan nhìn chàng :

- Huynh nói cái gì lạ, tự dưng huynh lại ngã nhào xuống khỏi lưng hắc thỏ.

Kim Tiêu gượng đứng lên, chàng đặt tay vào vùng chấn tâm rồi nhìn quanh.

Ngọc Lan tò mò nhìn Kim Tiêu :

- Huynh nhìn gì vậy?

- Ngọc Lan, vừa có một ngọn gió độc thổi qua phải không?

- Nếu có độc phong thì Ngọc cũng giống như Ngạn huynh rồi.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu :

- Huynh sao vậy?

- Vừa rồi mắt của Kim Tiêu tối sầm, tim quặng thất, tứ chi bủn rủn không sao làm chủ được mình Cứ như Kim Tiêu vừa bị trúng một ngọn độc phong mà tẩu hỏa nhập ma không làm chủ được bản thân vậy.

Ngọc Lan lo lắng nhìn chàng :

- Ngạn huynh nghỉ ngơi đi, có lẽ huynh quá lo lắng cho Mộng Di Hoa nên mới bị hiện tượng đó.

- Cảm giác này rất lạ với Kim Tiêu.

Ngọc Lan nhỏ nhẹ nói :

- Ngạn huynh, chúng ta tìm đến đại phu đi... Huynh trong tình trạng này Ngọc Lan lo lắm.

- Ngọc Lan, chúng ta không thể mất thời gian được. Lúc này Di Hoa đang cần đến chúng ta.

Kim Tiêu nói rồi bước đến hắc thổ.

Chàng cho chân vào nài yên nhưng không thể nhấc mình lên yên ngựa.

Nội lực trong Kinh Tiêu như thể đã bị tán tác, tựa như người đã bị phế bỏ võ công.

Kim Tiêu nheo mày :

- Quái lạ lá thật.

Ngọc Lan lo lắng nhìn Kim Tiêu :

- Ngạn huynh phải đến đại phu.

Nàng vừa nói vừa bắt ngờ điềm vào tĩnh huyết của Kim Tiêu.

Kim Tiêu bối rối :

- Ngọc Lan, nàng làm gì vậy?

- Dù muốn hay không muốn Ngọc Lan cũng phải đưa huynh đến đại phu.

- Ta và nàng không có nhiều thời gian đâu.

Huynh lo cho Mộng Di Hoa, còn muội thì lo cho huynh. Với muội Kim Tiêu quan trọng hơn Mộng Di Hoa.

Nàng nói rồi đỡ Kim Tiêu lên lưng hắc thổ, rồi phi thân ngồi sau chàng.

Kim Tiêu miễn cưỡng nói :

- Nàng không sợ người ta cười à?

- Không. Ai cười cũng được, bởi vì Ngọc Lan đã cùng vào Kỳ lâu với Ngạn Kim Tiêu, thậm chí vào chung một bồn nước nữa. Ai muốn nghĩ Ngọc Lan như thế nào cũng được, chỉ cần Kim Tiêu nghĩ tốt về Đồng Ngọc Lan được rồi.

Kim Tiêu gượng cười nói :

- Ngọc Lan đừng quên, nam nữ thụ thụ bất thân đó.

- Ngọc Lan không màng đến tiểu tiết đó. Nếu nghĩ đến tiểu tiết đó thì bây giờ Ngạn huynh phải...

- Nàng không nói hết lời mà bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Kim Tiêu giả lả hỏi :

- Phải làm sao?

- Tự huynh hiểu đó.

Ngọc Lan khiến cộn hắc thổ phi nước kiệu.

Ngọc Lan khiến hắc thổ tìm đến nhà một lão phu trong trấn Vĩnh Xương cùng lúc bình minh cũng le lói cuối đường chân trời.

Nàng gõ cửa.

Kim Tiêu nói :

- Ngọc Lan đừng hỏi hà như vậy... Kim Tiêu thấy trong mình không sao đâu.

- Huynh đừng có ngăn muội mà.

Kim Tiêu nhìn nàng. Chàng thử vận công. Nội lực nhanh chóng hội tụ vào Đan điền.

Kim Tiêu nheo mày :

- Quái...

Kim Tiêu nghĩ đến nội lực “Dịch Cân kinh” mà Giác Chân đại sư đã truyền cho chàng.

Kim Tiêu nói với Ngọc Lan :

- Ngọc Lan, nội lực của Kim Tiêu đã phục hồi rồi.

Nàng nhìn Kim Tiêu bằng ánh mắt hoài nghi.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Muội không tin.

Cửa hiệu thuốc dịch nở, một bộ mặt cau có với những nốt đỏ phủ dày.

- Sáng sớm hai người đến tìm ta có chuyện gì?

Ngọc Lan ôm quyền nói :

- Đại phu có thể chuẩn mạch hốt thuốc cho đại ca của tiểu nữ được chứ?

Gã đại phu nhăn nhó :

- Cô nương muốn chuẩn mạch hốt thuốc thì cũng phải chờ trời sáng hẳn chứ. Có đâu mới tinh mơ, sương còn chưa tan hết đã đến quấy rầy ta.

Gã đại phu lắc đầu rồi nhìn nàng hỏi :

- Cô nương có ngân lượng không vậy?

- Tiểu nữ có.

- Chuẩn mạch hốt thuốc lúc này, ta đòi công cao gấp đôi đó. Phải có nhiều ngân lượng ta mới khám.

Ngọc Lan lấy ra một tờ ngân phiếu đặt vào tay gã :

- Đại phu nhìn xem bao nhiêu. Nếu trị hết bệnh cho Ngạn Kim Tiêu huynh, Ngọc Lan sẽ thưởng thêm cho đại phu?

Gã đại phu liếc nhanh qua tờ ngân phiếu rồi phấn khích hẳn lên.

- Được rồi, được rồi, mời cô nương và công tử vào hiệu thuốc của ta.

Y mở toang cửa để Kim Tiêu và Ngọc Lan bước vào. Chờ hai người yên vị rồi, y mới nói.

- Tiểu thư và công tử tìm đến ta rất đúng thầy rồi đó. ở trấn Vĩnh Xương này người ta gọi ta là Hoa Đà tái sinh. Bệnh gì ta trị cũng hết. Dù cho người sắp chết tìm đến ta cũng biến họ hồi sinh lấy lại sức lực cường tráng như thuở chưa bệnh.

Y chỉ vào ngực mình.

- Tiểu thư có thể đi khắp trấn này hỏi Hoa Đà tái sinh Văn Xiềng, bất cứ ai cũng đều biết.

Ngọc Lan nghiêm giọng nói :

- Chỉ cần Văn Xiềng đại phu chữa trị hết bệnh cho Ngạn huynh, Ngọc Lan sẽ trọng thưởng cho đại phu.

- Tiểu thư yên tâm... bệnh tình của công tử đây đã vào tay ta xem như không còn bệnh nữa.

Kim Tiêu nhìn Văn Xiềng :

- Văn Xiềng đại phu nói nhiều quá về mình e rằng y thuật lại là lang băm không chừng.

Văn Xiềng nhìn Kim Tiêu. Y điểm nụ cười xởi lởi rồi nói :

- Công tử đưa tay cho ta bắt mạch.

Kim Tiêu nhìn Văn Xiềng.

- Hy vọng tại hạ không mắc bệnh nan y để sớm chầu trời.

- Hầy... bệnh nan y ta cũng chữa hết như thường. Công tử không phải lo lắng gì cả.

Văn Xiềng vừa nói vừa đặt tay vào mạch môn Kim Tiêu. Đôi chân mày của gã nhíu lại với vẻ thâm trầm suy tưởng.

Văn Xiềng buông tay khỏi mạch môn Kim Tiêu, nhìn chàng chắc lưỡi rồi nói :

- Ái chà....

Ngọc Lan lo lắng hỏi :

- Văn Xiềng đại phu, bệnh tình huynh ấy thế nào?

Văn Xiềng chất lưỡi. Nghe tiếng chất lưỡi của gã, Ngọc Lan càng lo lắng bồn chồn hơn.

Buông một tiếng thở dài như thể rất ngao ngán, Văn Xiềng mới ôn nhu nói :

- Ái chà...

Nghe Văn Xiềng thốt ra lời nói đó, Ngọc Lan càng lo lắng hơn.

Nàng miễn cưỡng hỏi :

- Đại phu Văn Xiềng buông mạch môn Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan Y chắc lưỡi rồi nói :

- Trong y thuật của Hoa Đà sư phụ để lại thì con người được tạo ra bởi âm dương hòa hợp. Nam là dương, nữ là âm, âm dương luôn cân bằng thì mới có sinh lực sung mãn, bằng như mất sự cân bằng đó sẽ dẫn đến những điều đáng tiếc Công tử đây đang thời suy giảm trầm trọng. Nói khác đi, trong nội thể của Ngạn

công tử đây là thời âm thịnh dương suy nên sinh lực vô cùng yếu đuối.

Văn Xiềng lại chắc lưỡi :

- Ái chà công tử sẽ chết bất đắc kỳ tử bởi hỏa khí trong nội thể bộc phát mà chết.

Kim Tiêu cau mày.

Văn Xiềng nhìn chàng, thờ hắt ra rồi nói :

- Y đạo của Hoa Đà sư phụ để lại răn dạy con người muốn giữ gìn sinh lực phải tuân theo cách sống “Bế tinh, dương khí, tồn thần, thanh tâm, hỏa dục, thụ chân, luyện hình”. Nhưng Ngạn công tử đây đã không tuân theo những cách đó. Công tử đây hẳn là người phong trần đa tình, đa tửu lại có nhiều ham muốn, do đó mới dẫn đến tình trạng âm thịnh dương suy, tình trạng này đưa đến lục phủ ngũ tạng suy kiệt, thần thức bất minh, tâm ô trọc, nếu không kịp đem đến ta chữa trị, nhứt định không qua khỏi con trăng này.

Y nói rồi toét miệng cười.

Kim Tiêu bất ngờ chồm tới, dụng song chỉ thọc lấy lỗ mũi Văn Xiềng.

Chàng gắt giọng nói :

- Lang băm...

Văn Xiềng bối rối ghệt tay chàng :

- Ô... công tử làm gì vậy?

- Le lưỡi ra.

- Ô...

Kim Tiêu dồn nội lực vào song chỉ ngắt lỗ mũi Văn Xiềng. Y rú lên :

- A...

Kim Tiêu gắt giọng.

- Le lưỡi ra. Miệng lưỡi của bọn công tử giáo hoạt, nên ta muốn xem cái lưỡi của ngươi méo mó thế nào mà lại còn giáo hoạt hơn bọn công tử.

- Công tử không trị bệnh thì thôi.

Kim Tiêu trừng mắt.

- Ta nói ngươi le lưỡi ra.

Văn Xiềng vội vã le lưỡi, với những tiếng ú ớ.

Kim Tiêu nói :

- Cái lưỡi của ngươi đúng là bị cong một bên mà, nên mới thốt ra những lời nói như vậy với bệnh nhân.

Kim Tiêu đành giọng nói tiếp :

- Ngươi phải trả lời bọn công tử cho rõ ràng, nếu không Ngạn Kim Tiêu sẽ cắt cái lưỡi ngươi.

Kim Tiêu từ từ đứng lên, nhưng vẫn nắm lỗ mũi Văn Xiềng, buộc gã cũng phải đứng lên theo chàng.

Kim Tiêu trang trọng nói :

- Văn Xiềng đại phu thụ học y thuật của ai?

Văn Xương cố né tránh :

- Văn Xiềng tự học.

- Tự học... tự học là sao?

- Thì tự học...

Kim Tiêu giật mạnh song chỉ về.

Văn Xiềng rú lên.

- Ôi chao.

Y ôm lấy lỗ mũi.

Kim Tiêu hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Hẳn người nào cần đến ngươi, ngươi cũng chỉ nói một câu vừa rồi. Ai cũng có thể kiểm ngân lượng mưu cầu sự sống của mình, nhưng dụng y đạo kiểm ngân lượng thì không thể được rồi.

Văn Xiềng đại phu nhả mặt.

Y ngập ngừng nói :

- Công tử cần đến ta trị bệnh mà.

- Ngọc Lan chứ không phải ta. Nếu ngươi là đại phu thật thì hãy bắt mạch cho Ngọc Lan coi.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu.

- Ngạn huynh...

Kim Tiêu nhìn lại nàng.

- Nếu Ngọc Lan để cho gã chuẩn mạch hốt thuốc không chừng gã lại nói muội sẽ chết bất đắc kỳ tử, không nữa con trắng, gã cũng lại nói Ngọc Lan đang trong thời kỳ dương thịnh âm suy, cũng trắc táng nên lục phủ ngũ tạng suy kiệt chẳng khác gì huynh đâu.

Kim Tiêu quay lại Văn Xiềng.

- Có đúng như vậy không?

Văn Xiềng im lặng không đáp lời Kim Tiêu.

Kim Tiêu đứng lên.

- Người nên bỏ cái mẹo lừa gạt này được rồi đó.

Kim Tiêu vừa nói vừa điếm chỉ xuống mặt bàn.

Cạch...

Chỉ pháp của chàng xuyên thủng mặt bàn.

Văn Xiềng trở mắt nhìn.

Kim Tiêu nhìn lại Văn Xiềng :

- Thế nào... Ngạn công tử có còn là kẻ âm thịnh dương suy, lục phủ ngũ tạng suy kiệt, không sống qua con trắng chứ?

Văn Xiềng nhìn chăm chăm vào lỗ thủng để lại trên mặt bàn mà ngập ngừng nói :

- Hôm nay Văn Xiềng không bắt mạch chuẩn có lẽ tại tổ tác.

Y nhìn lại Kim Tiêu.

- Công tử miễn thứ cho... sắc diện của công tử hồng hào, biểu thị âm dương hòa hợp, sung mãn không có bệnh tình gì cả.

Kim Tiêu hừ nhạt.

- Bây giờ người mới nói được câu nói đó à?

Hừ nhạt một tiếng, Kim Tiêu nhìn lại Ngọc Lan :

- Chúng ta đi.

Ngọc Lan buông tiếng thở dài, rồi gật đầu.

Hai người quay bước ra cửa, bất ngờ Kim Tiêu dừng bước quay lại.

- Văn Xiềng đại phu... trả lại tám ngân phiếu chứ.

- Ồ...

- Nếu người là đại phu thật, bốn công tử không tiếc, nhưng người lại là lang băm...

có thể dụng thuật y với sự ngu dốt mà giết người nên bốn công tử mới đòi lại tám ngân phiếu.

- Nhưng đây là tờ ngân phiếu của quý tiểu thư mà.

Kim Tiêu nạt ngang :

- Của ta.

Văn Xiềng thở ra rồi miễn cưỡng trả lại tờ ngân phiếu. Kim Tiêu cho tờ ngân phiếu vào ngực áo rồi quay bước. Chàng vừa đi vừa nói :

- Người nên trị cái bộ mặt đầy trướng cá của người đi, kéo bộ mặt của người biến dạng khó coi lắm.

Hai người ra khỏi cửa hiệu thuốc.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu.

- Huynh hồi phục tự bao giờ vậy?

- Kim Tiêu đã nói với nàng rồi. Kim Tiêu không sao, chẳng qua bị trúng phong hàn độc chương, một lúc sẽ tự hồi phục thôi. Nàng lại đưa Kim Tiêu đến gã đại phu Văn Xiềng lang băm này.

Kim Tiêu điếm nhẹ mũi giày, lướt lên yên ngựa.

Nhìn lại Ngọc Lan.

- Nàng cùng cỡi chung một con ngựa với Kim Tiêu hay muốn đi bộ nào.

Ngọc Lan đỏ mặt.

- Không đi chung một ngựa với huynh thì biết dùng cái gì để đi đây.

Kim Tiêu mỉm cười đỡ nàng lên ngựa, ngồi sau lưng mình.

- Ôm ta chặt đó.

Kim Tiêu thúc ngựa rời trần Vĩnh Xương hướng về Hàm Dương. Chàng vừa khiển con hắc thố vừa nói :

- Ngọc Lan lo lắng cho Kim Tiêu lắm à?

- Huynh còn hỏi như vậy nữa Ngọc Lan không lo lắng cho huynh thì lo lắng cho ai.

Chỉ có Ngạn huynh là không nghĩ đến người ta thôi.

- Thế mà trước đây Kim Tiêu cứ ngỡ nàng hận và rất căm ghét Ngạn Kim Tiêu.

- Trước đây khác, bây giờ khác.

- Tại sao có sự khác biệt đó.

Mặt Ngọc Lan đỏ bừng nóng hổi.

Nàng nhỏ nhẹ đáp lời chàng :

- Muội cũng không biết nữa.

Kim Tiêu mỉm cười thúc con hắc thố phi nhanh hơn trên quang lộ.

Ngọc Lan hỏi Kim Tiêu :

- Ngạn huynh lo lắng cho Mộng Di Hoa lắm phải không?

- Kim Tiêu không biết phải trả lời nàng như thế nào.

Thốt ra câu nói đó, bất giác Kim Tiêu nghĩ đến những chuyện đã xảy ra giữa chàng với Di Hoa.

Chàng nghĩ thầm :

- “Ta biết phải nói thế nào với nàng đây nhỉ”.

Buông một tiếng thở dài, Kim Tiêu nói tiếp :

- Ai cũng lo cho Mộng Di Hoa cả, chứ không riêng một mình Ngạn Kim Tiêu. Bởi vì chuyến đi này Đồng huynh đã đặt tất cả kỳ vọng vào Kim Tiêu. Đồng huynh và Đồng nhị thúc cùng những người khác, nhưng chưa đi đến đâu thì chuyện đã xảy ra. Hỏi làm sao không lo lắng. Nếu chuyện gì xảy đến cho Di Hoa, ta biết nói thế nào với Đồng huynh, hy vọng gã Tà Nhân Vô Diện kia không hại đến Mộng Di Hoa. Chúng ta sẽ gặp lại Mộng Di Hoa ở chỗ Độc chủ Bá Nghị.

Ngọc Lan chợt hỏi :

- Nếu như huynh và Ngọc Lan gặp Di Hoa ở chỗ Độc chủ Bá Nghị lại còn có thêm gã Tà Nhân Vô Diện kia nữa... huynh sẽ tính sao?

Kim Tiêu nhăn mặt khó xử.

- Đến đó rồi hẵng hay. Liệu bề hành xử thôi. Chứ lúc này Kim Tiêu không biết phải làm gì.

Hồi 28

Lộ viên mặc chí chi

Tòa biệt trang của Độc chủ Bá Nghị tọa lạc trên một ngọn đồi nằm ở ngoại vi trấn Hàm Dương ba mươi dặm về hướng Bắc. Khi Kim Tiêu và Ngọc Lan tìm đến nơi thì trời cũng đã chạng vạng tối, hai người thả con hắc thỏ rồi mới tiến vào biệt trang của lão Độc chủ Bá Nghị.

Trong biệt trang của lão Độc chủ vắng lặng như tờ, phảng phất mùi tử khí.

Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan.

- Nàng có cảm nhận gì?

- Ngọc Lan có cảm nhận mình đang đi vào cõi chết.

Kim Tiêu thì cảm nhận mùi tử khí rõ mồn một.

Hai người tiến đến trước cửa tòa chính sảnh biệt trang. Kim Tiêu đẩy cửa tòa chính sảnh. Chàng và Ngọc Lan chứng kiến một cảnh tượng hãi hùng khủng khiếp trong tòa chính sảnh.

Xác người nằm la liệt khắp mọi nơi, trong đủ mọi tư thế.

Kim Tiêu nhú mày :

- Không thể vậy được.

Vừa nói Kim Tiêu vừa bước vào trong tòa chính sảnh, những môn hạ của Độc chủ cùng bọn gia nhân nằm chết với đủ mọi tư thế. Nhìn quanh những xác chết đó, Kim Tiêu chỉ còn biết lắc đầu.

Ngọc Lan nói :

- Ngạn huynh, họ chết bởi kiếm và ám khí. Ai tạo ra cảnh huyết sát kinh thiên động địa này.

- Ta cũng như Ngọc Lan mới vào đây làm sao biết được là ai.

Kim Tiêu dừng lại trước bốn cái xác đều bị chẻ đôi như người ta chẻ củi.

Chàng quan sát những cái xác vô hồn đó rồi quay lại nói với Ngọc Lan.

- Ngọc Lan... kiếm thuật của môn phái nào tà nhân vậy chứ?

Ngọc Lan lắc đầu :

- Muội chưa từng chứng kiến những cái chết tạo ra bằng thứ kiếm pháp tàn nhẫn này.

- Nếu nói Tà Nhân Vô Diện sát tử thì thật là hồ đồ. Tà Nhân Vô Diện không bao giờ giết người kiểu này.

Nhìn qua cục trường, huynh có thể đoán biết những gia nhân của lão độc bị giết bởi năm cao thủ thượng thặng, tất cả đều có võ công tà quái và tàn nhẫn.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Họ là ai?

Kim Tiêu và Ngọc Lan đi rào qua những cái xác, nhưng không thấy xác của Độc chủ Bá Nghị.

Kim Tiêu nói :

- Không có xác của Độc chủ Bá Nghị.

- Vậy hy vọng lão độc còn sống.

Chàng và Ngọc Lan đi vào hậu điện rồi đến gian biệt thất của Độc chủ Bá Nghị.

Cửa gian biệt thất mở toang, Kim Tiêu và Ngọc Lan bước vào gian biệt thất đó.

Mùi tử khí nồng nặc xông vào mũi Kim Tiêu và Ngọc Lan. Hai người định nhả về phía tràng kỷ đã

buông rèm.

Ngọc Lan nhìn qua chàng :

- Ngạn huynh... chúng ta đến xem thử.

- Cần thận thì hơn.

Hai người cẩn thận bước tới bên trảng kỷ, Kim Tiêu vén rèm. Cảnh tượng trên trảng kỷ buộc Kim Tiêu và Ngọc Lan phải thối lại ba bộ.

Thi thể của lão độc Bá Nghị nằm dài trên giường chẳng có lấy một mảnh vải che thân. Hai mắt lão trợn trừng, điều lạ lùng là chỗ kín của lão vẫn trong trạng thái khoái cảm, nhưng vùng Đan điền thì đã bị rọc làm hai, lòi tất cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài.

Kim Tiêu và Ngọc Lan vội vã quay bước bỏ ra ngoài, cả hai không thể nào chịu đựng được khi thị chứng cái chết thê thảm của lão độc.

Kim Tiêu hỏi Ngọc Lan :

- Muội nghĩ gì?

Ngọc Lan lắc đầu :

- Ngọc Lan không biết gì cả.

- Còn Kim Tiêu thì có thể khẳng định lão Độc chủ Bá Nghị đã chết bởi tay một nữ nhân mà lão không ngờ tới.

Hai người bước ra ngoài hành lang.

Ngọc Lan hỏi :

- Sao huynh biết Độc chủ Bá Nghị chết bởi tay một nữ nhân?

- Giải trình điều này Kim Tiêu nghĩ Ngọc Lan sẽ không nghe lọt lỗ tai nhưng chắc chắn lão Độc chủ Bá Nghị chết bởi tay một nữ nhân. Người này lão lại không ngờ tới.

- Vậy là chúng ta không còn tìm được gì tại đây nữa?

Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

Ngọc Lan nhìn chàng.

- Ngạn huynh thở ra vì cái gì?

Chàng khẽ lắc đầu :

- Huynh đang suy nghĩ đến Mộng Di Hoa phải không?

- Nếu lão độc chết, rõ ràng Mộng Di Hoa đã không được bình yên?

- Ai cũng có số mạng cả mà. Ngạn huynh đã làm tất cả những gì cần làm.

- Nhưng huynh và Ngọc Lan chưa thấy xác Mộng Di Hoa. Mộng Di Hoa chưa hẳn đã chết đâu.

Kim Tiêu nhìn lại nàng :

- Kim Tiêu cũng hy vọng như Ngọc Lan.

Chẳng biết lời nói này của Kim Tiêu tác động thế nào đến Ngọc Lan mà ánh mắt của nàng bỗng chốc trở nên xa xôi, với nét buồn phảng phất.

Ngọc Lan nói :

- Ngạn huynh... chúng ta sẽ biết hung thủ là ai mà, có thể là một kẻ thù của lão độc.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu :

- Huynh và muội đành phải quay về Đồng phủ.

- Huynh sẽ phải nói thế nào với Đồng huynh đây.

- Ngọc Lan sẽ nói giùm huynh. Huynh và mọi người đâu muốn chuyện này xảy ra, chắc chắn Đồng huynh cũng không trách mọi người được. Cho dù Đồng huynh có đau đớn thế nào thì thời gian cùng sẽ khiến người nguôi ngoai. Nhưng điều chắc chắn Mộng Di Hoa chưa hẳn đã chết. Di Hoa chưa chết thì vẫn có thể tìm thấy nàng.

- Di Hoa chỉ còn biết tin vào mạng số của nàng thôi.

Kim Tiêu thốt ra câu nói đó bởi nghĩ đến những lời nói của Di Hoa trong đêm giao tình với chàng.

Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Cứ như Di Hoa đã biết chuyện này vậy. Nàng biết trước chuyện sẽ xảy đến với mình, nên mới ân ái với ta một lần và luôn miệng chỉ có đêm nay và chẳng còn đêm nào khác”.

Kim Tiêu nhìn lại Ngọc Lan :

- Ta và Ngọc Lan quay về Đồng gia vậy. Nàng phải dùng lời nói thế nào để an ủi Đồng huynh đó. Kim Tiêu không làm tròn chức phận với Đồng huynh ta áy náy vô cùng.

Hai người đi theo lối cửa sau, tránh bước ngang qua đại sảnh để chứng kiến những cái chết khủng khiếp. Kim Tiêu và Ngọc Lan vừa ra khỏi tòa đại đường độc môn thì chạm trán với một người có thân hình mập và lùn, lại vận trường y lụm thum trông như một gã hề đang khoanh tay chặn đường.

Ngọc Lan nheo mày. Nàng ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Thất tôn giá cũng đến đây ư...?

Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân định nhãn nhìn Ngạn Kim Tiêu.

Thất Thành Nhân cất tiếng the thé, nhặt nheo nói :

- Đồng tiểu thư hãy tránh qua một bên ta có chuyện muốn thanh toán với Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhú mày :

- Văn bối đâu có chuyện gì để thanh toán với Thất tôn giá?

Ngọc Lan nhìn Thất Thành nhân, ôn nhu nói :

- Thất tôn giá nói vậy có ý gì?

Thất Thành Nhân vẫn giữ giọng nói the thé, biểu thị sự tức giận của mình :

- Tiểu thư tránh qua, đừng chen vào chuyện này.

- Ngọc Lan muốn biết.

- Ta sẽ cho tiểu thư biết sau.

Kim Tiêu lắc đầu miễn cưỡng nói :

- Tôn giá có thể không cho Ngọc Lan biết sau, nhưng với Kim Tiêu thì phải cho Kim Tiêu biết cái gì đã khiến tôn giá muốn thanh toán với Ngạn Kim Tiêu.

- Người đáng chết lắm, nói như thế người đủ hiểu rồi, không cần ta giải trình.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Kim Tiêu chẳng hiểu Thất tôn giá định nói gì.

Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân dần bộ bước tới.

Ngọc Lan bước lách ngang án ngữ trước mặt Kim Tiêu.

- Ngọc Lan không cho tôn giá làm càn đâu.

- Tiểu thư đừng để ta phải mạo phạm với tiểu thư. Hôm nay ta không lấy mạng tên tiểu tử Ngạn Kim Tiêu. Ta sao có thể chịu đựng nỗi sự dày vò trong tâm não chứ.

Ngọc Lan gắt giọng nói :

- Thật ra có chuyện gì?

- Sau này cần thiết ta sẽ nói. Bây giờ ta chỉ muốn giết gã tiểu tử họ Ngạn kia mà thôi.

Nói dứt lời Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân vận chuyển công lực vào bản thủ.

Đôi bản thủ to bè của lão chuyển qua xanh rờn rồi biến hóa thành một trảo công.

Ngọc Lan gắt giọng nói :

- Thất tôn giá không xem Ngọc Lan có trong mắt người ư?

- Ta không muốn mạo phạm đến tiểu thư.

Kim Tiêu nheo mày nói với Ngọc Lan :

- Ngọc Lan tránh ra đi.

Vừa nói Kim Tiêu vừa đẩy Ngọc Lan qua bên, vận hóa chân ngươn vào Đan điền phòng bị.

Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân gắt giọng nói :

- Như vậy mới là nam tử hán đại trượng phu.

Y nói rồi rống lên một tiếng, điểm mũi giày lướt lên cao năm trượng. Tựa một cánh chim sắt, Hoạt Hồn sứ giả chụp trảo xuống Kim Tiêu.

Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Để xem bốn công tử thẩm chứng võ công của lão”.

Cùng với một ý niệm đó, Kim Tiêu không né tránh trảo công của đối phương mà dụng “Thiên Cang chỉ” đón thẳng đỡ thẳng.

Khi trảo và chỉ sắp chạm thẳng nhau thì mắt Kim Tiêu tối sầm, tứ chi bủn rủn giống hệt lần trước. Sự biến đột ngột đó khiến Kim Tiêu hốt hoảng nhưng người muốn biến thể né tránh cũng không được.

Đôi trảo đầy uy lực của Hoạt Hồn sứ giả thộp thẳng vào song thủ của chàng.

- Bộp...

Kim Tiêu rú lên :

- A...

Thần thức chàng tối sầm, không còn nhận được điều gì. Kim Tiêu bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, bị Hoạt Hồn sứ giả quay vòng vòng.

Ngọc Lan lo lắng thét lên :

- Thất tôn giá.

Chẳng màng đến lời nói của nàng, Hoạt Hồn sứ giả quăng Kim Tiêu về phía vách tòa đại đường độc môn. Thế pháp Kim Tiêu chẳng khác nào một viên cuội bị lão quăng đi, đầu hướng vào vách tường, mà không có phản xạ gì.

Cái chết đã đoạt xuống mạng số của chàng, nếu như không có người kịp ra tay cản lại. Nếu như Kim Tiêu va đầu vào vách, rõ ràng chàng sẽ phải nhận một cái chết vô cùng khủng khiếp.

Ngọc Lan rú lên :

- Ngạn huynh...

Tính mạng của chàng như ngàn cân treo sợi tóc, thì bất thành linh có một võng lưới kết bằng tơ tới ghệt lại.

La Sát Ngọc Diện chính là cứu tinh của Ngạn Kim Tiêu trong thời khắc sau cùng khi lưỡi hái tử thật phạt xuống.

Kim Tiêu được Nghiêm Thục dùng màn lưới tơ kéo lại, rồi nhẹ nhàng hạ xuống chân bên cạnh Ngạn Kim Tiêu.

Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân trừng mắt nhìn chàng từ từ hạ song thủ xuống, lão miễn cưỡng nói :

- Nghiêm Thục... nàng cản tay ta à?

Hừ nhạt một tiếng, Nghiêm Thục nói :

- Bồn nương cản tay lão thì sao nào?

Nói rồi Nghiêm Thục vòng tay qua thắt lưng Ngạn Kim Tiêu, thi triển khinh công diu chàng đi.

Ngọc Lan bối rối nói :

- Nghiêm nương... chờ Ngọc Lan với.

Nàng toan rượt theo Nghiêm Thục nhưng Nghiêm Thục bắt ngờ vung hữu thủ về phía sau.

Một đạo khí thoát ra từ hữu thủ của Nghiêm nương đẩy bật Ngọc Lan đi.

Nghiêm Thục vừa cặp Kim Tiêu đi vừa nói :

- Bồn nương không thích tiểu thư đi cùng.

Ngọc Lan bị đạo kinh hất ngã sòng soài dưới đất.

Khi nàng đứng lên thì Ngọc diện la sát Nghiêm Thục đã mất hút rồi.

Ngọc Lan nhìn lại Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân :

- Thất tôn giá, tại sao tiên bối lại muốn giết Ngạn Kim Tiêu huynh?

Lão thở hắt ra một tiếng, gắt giọng nói :

- Tại hấn tạo ra cả mà thôi ta không chỉ muốn giết hấn mà còn muốn băm hấn ra trăm mảnh.

Ngọc Lan gắt giọng hỏi :

- Sao tiên sinh có ý đó?

Hoạt Hồn sứ giả gằn giọng nói :

- Tên tiểu tử đó đã cướp Nghiêm Thục của lão... tiểu thư biết rồi chứ.

Nói rồi Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân thi triển khinh công bỏ đi theo hướng Nghiêm Thục vừa mới cặp Kim Tiêu rời khỏi độc môn.

Còn lại một mình, Ngọc Lan người ngơ ngẩn chẳng hiểu chuyện gì cả. Nàng nhẩm nói :

- Kim Tiêu đã làm gì khiến lão Thất giận dữ vậy. Huynh ấy cướp Nghiêm nương là sao... chẳng lẽ...?

Nàng lắc đầu như muốn xua những tâm niệm trong trí của mình.

Ngọc Lan nhẩm nói :

- Không thể có chuyện đo được. Kim Tiêu đã đi cướp Nghiêm nương của Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân. Đúng là hoang đường. Chẳng lẽ Ngạn Kim Tiêu là Đạo Hoa Tặc.

Nàng lại lắc đầu :

- Không thể như vậy được.

Những tâm niệm còn đọng trong tâm thức Ngọc Lan thì từ trong bóng tối một lão nhân bước ra.

Ngọc Lan nhìn lão nhân đó.

- Tiền bối...

Lão nhân xoa tay vuốt râu rồi nói :

- Lão phu là Thần Thâu Bửu Chính Tư... tất cả những chuyện xảy ra lão phu đã chứng kiến rồi. Lão phải là bằng hữu của Ngạn Kim Tiêu, có một điều này lão muốn nói với Đồng tiểu thư.

Ngọc Lan ôm quyền nói :

- Tiền bối muốn nói gì?

Lão Bửu Chính Tư vuốt râu, nhìn Ngọc Lan :

- Nếu không cứu kịp Ngạn Kim Tiêu thì xem như mạng số của y đúng là cái mạng chết yểu.

Ngọc Lan lo lắng hỏi :

- Tiểu nữ phải làm gì đây?

- Tiểu thư muốn thông tin cho Tổng Thừa Ân... Thừa Ân sẽ cứu được Ngạn Kim Tiêu. Thừa Ân không thể bỏ mặc Ngạn Kim Tiêu đâu.

Ngọc Lan sẽ báo với Tổng đại ca :

- Càng nhanh càng tốt, tiểu thư nói với Thừa Ân rằng, lão phu cũng thỉnh cầu Thừa Ân.

Lão Bửu lói rồi thì triển kinh công bỏ đi.

Ngọc Lan gọi theo.

- Tiền bối...

Mặc dù nghe tiếng gọi của Ngọc Lan, nhưng lão Bửu không dừng bước, thậm chí còn hối hả đi nhanh hơn.

* * * * *

Vàng trắng đầy trên cao hắt ánh sáng nhạt xuống đỉnh “Bạch Sơn”.

Ánh sáng trắng càng lung linh huyền ảo bởi màn sương dày bao bọc quanh gian phòng xá Vọng Nguyệt dựng trên ghềnh “Vọng Tinh”. Trong gian phòng xá đó một người đứng chấp tay sau lưng, ngắm vầng trăng trên cao. Người đó đang thả tâm tưởng vào ánh trăng nhân nhật mà trở nên thâm trầm, bất động như pho tượng trầm mặc.

Mộng Di Hoa dừng bước gian phòng, nàng nhìn người đứng bên trong. Nàng có vẻ lưỡng lự một lúc rồi mới bước vào. Di Hoa ôm quyền thủ lễ từ tốn nói :

- Di Hoa đã đến.

Người kia từ từ quay lại.

Trong ánh trăng nhân nhật, đập vào mắt Mộng Di Hoa là khuôn mặt của Ngạn Kim Tiêu.

Di Hoa buột miệng nói.

- Ngạn Kim Tiêu.

Người nọ buông tiếng thở ra rồi nói.

- Ngạn Kim Tiêu vẫn còn đọng trong tâm thức của nàng à?

Di Hoa không khỏi bối rối khi nghe câu nói này. Nàng miễn cưỡng nói :

- Tôn giá khoát chân diện của Ngạn Kim Tiêu nên Di Hoa lầm tưởng Ngạn Kim Tiêu là người.

Tà Nhân Vô Diện chấp tay sau lưng đến trước mặt Di Hoa. Y từ tốn nói :

- Nàng đang tự che đậy lòng mình. Nếu Mộng Di Hoa khắc một dấu ấn trong tâm Ngạn Kim Tiêu thì ngược lại chắc chắn Ngạn Kim Tiêu cũng đã khắc một dấu ấn trong nội thức của nàng. Dù sao Ngạn Kim Tiêu cũng đã được hưởng thụ được cái gì mà người khác không hưởng được. Như ta đây cũng thích nàng nhưng chỉ biết đứng từ xa chiêm ngưỡng trang giai nhân mà mình mộng tưởng.

Đôi lưỡng quyền của Di Hoa ửng hồng.

Nàng cúi mặt nhìn xuống lí nhí nói :

- Di Hoa thực thi xong chức nghiệm mà tôn giá đã trao cho Di Hoa.

Di Hoa ngẩng mặt nhìn lên, khuôn mặt của Ngạn Kim Tiêu vẫn ở ngay trước mắt nàng, nhưng lại nghĩ thầm :

- “Người không phải là Ngạn Kim Tiêu mà chỉ khoác chân diện của Ngạn Kim Tiêu”.

Di Hoa buông tiếng thở dài rồi ôn nhu nói :

- Xem như những món nợ mà Di Hoa đã vay của tôn giá, Di Hoa đã trả xong. Tôn giá đã giúp Di Hoa trả được mỗi hận cho mẫu thân, Di Hoa đáp lễ lại tôn giá bằng tất cả những gì mình có. Nợ đã trả xong, kể từ hôm nay Di Hoa sẽ quay về cuộc sống bình thường của một nhi nữ.

- Nàng không nghĩ mình là độc thân à?

- Di Hoa chấp nhận số phận đó.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi nói :

- Phải chăng trong tâm tưởng nàng đã nảy sinh ý niệm. Nếu như Kim Tiêu phải chết, nàng sẽ là người coi mộ phần cho hắn.

Di Hoa gật đầu.

- Di Hoa có ý niệm đó.

- Hóa ra gã tiểu tử Ngạn Kim Tiêu kia cũng tốt phúc. Y được một trang giai nhân tuyệt sắc, à phải nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tơ tưởng đến. Cả khi chết cũng được nàng coi mộ.

Tà Nhân Vô Diện nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Sao Di Hoa lại có ý nghĩ đó?

- Ai cũng có xúc cảm riêng của bản thân mình mà.

- Nói đúng hơn là nàng đã yêu Ngạn Kim Tiêu.

- Di Hoa đã yêu Ngạn Kim Tiêu.

- Nàng yêu Kim Tiêu, sao lại còn hại Kim Tiêu.

- Trả nợ cho tôn giá và muốn giữ Kim Tiêu cho riêng mình..

- À.. Thì ra trong tình yêu nữ nhân thường ích kỷ hơn nam nhân.

Y nhún vai :

- Thôi được... Đó đã là ý nguyện của nàng. Nàng có quyền suy nghĩ và hành động theo ý của mình.

Tà Nhân Vô Diện quay mặt nhìn ra ngoài gian phòng xá, hướng mắt ngắm vầng trăng đầy.

Y khẽ ngâm một bài thơ :

“Nhân sinh thi triều lộ, cư thế đa đồn kiền

Ưu nan thương tảo chí, hoan hội thương khổ vãn

Niệm đương phụng thời dịch, khứ nhĩ nhật dao viễn

Tình thư minh thê lương, lâm thực bát năng phận

Độc tọa phòng trung, thủy dữ tương khuyết miễn.

Trường dạ bát năng miên, phục châm triền chuyển

Ưu lai như tuần hoàn, phi tịch bát khả quyện”.

Dịch :

(Đời người như sương mai, cuộc sống nhiều truân chuyên

Buồn khó thường đến sớm, hợp vui chuyện về chiều.

Viết thư tình xót xa, bụng cơm không muốn vào

Một mình trong phòng vắng, cậy ai để khuyên ta

Đêm dài không ngủ được, úp mặt trần trở hoài.

Nỗi buồn luôn ập đến, chiều kia cuộc không hay).

Đọc xong tứ thi đó, Tà Nhân Vô Diện buông tiếng thở dài.

Di Hoa nhìn phía sau lưng y. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Tôn giá cho Di Hoa diện kiếu lần này để chia tay với Di Hoa, tôn giá có điều gì muốn nói với Di Hoa.

Tà Nhân Vô Diện lại buông tiếp một tiếng thở dài nữa rồi quay lại nhìn nàng :

- Một đời người có rất nhiều điều muốn nói, nhưng người ta khi nói ra thì chẳng còn giữ lại gì cho mình.

Nên hay nhất đừng nên nói ra cái điều mình muốn giữ trong lòng.

Di Hoa nhìn Tà Nhân Vô Diện. Khuôn mặt của Ngạn Kim Tiêu vẫn hiện hữu ngay trước mắt nàng.

Di Hoa ôn nhu nói :

- Tôn giá không còn gì để nói, Di Hoa cáo từ.

- Nàng đi đâu.

- Tìm một chốn hoang sơ nào đó đến khi nghe được tin Ngạn Kim Tiêu không còn, Di Hoa sẽ tìm đến đưa xác Kim Tiêu về với mình.

- Lời nói đó của nàng khiến trái tim đau biết chừng nào. Nếu nàng muốn dành Ngạn Kim Tiêu cho riêng mình thì ta cũng muốn có Di Hoa cho riêng ta nhưng rất tiếc Di Hoa đã không còn của ta nữa rồi. Nàng đã thuộc về một người khác.

- Kim Tiêu khác tôn giá.

- Ta đang khoát chân diện chia Ngạn Kim Tiêu.

- Đúng là tôn giá đang khoát chân diện của Ngạn Kim Tiêu, nhưng tôn giá sẽ lại có một bộ mặt khác. Mỗi một khuôn mặt là một con người khác trong tôn giá..

Nàng cắn răng trên vào môi dưới.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Tôn giá không có một khuôn mặt nào của riêng mình cả. Kẻ vô diện thì có mặt hiện hữu trên đời này không. Tôn giá không có thật.

- Ta không có bộ mặt của riêng mình, nhưng ta lại ở trên thiên hạ.

Tà Nhân Vô Diện bước đến trước mặt Mộng Di Hoa.

- Nàng sẽ rời bỏ ta, ta chỉ cho nàng con đường phải đến để chờ Ngạn Kim Tiêu.

Di Hoa nhìn vào mắt Tà Nhân Vô Diện :

- Tôn giá muốn Di Hoa đi con đường nào.

Tà Nhân Vô Diện chỉ ra ngoài ghềnh đá :

- Nàng cứ đi thẳng theo ghềnh đá này sẽ đến cái nơi nàng cần phải đến.

- Đi xuống vực thẳm.

Tà Nhân Vô Diện gật đầu :

- Đúng.... Nàng đã trả được thù cho mẫu thân, đã làm tròn những chức phận cần phải làm của một trang giai nhân tuyệt sắc trên đời này. Việc sau cùng nàng phải làm là để lại cho người ta một câu hỏi về sự tồn sinh của nàng. Mãi mãi chẳng một ai tìm câu trả lời về sự ra đi của Mộng Di Hoa.

Buông một tiếng thở dài nhưng nụ cười mím lại hiện trên hai cánh môi của Tà Nhân Vô Diện.

Di Hoa nhìn Tà Nhân Vô Diện từ tốn nói :

- Khi Di Hoa đặt chân đến gian phòng xá trên đỉnh Bạch Sơn để diện kiến với tôn giá lần cuối. Di Hoa cũng đã nghĩ đến cái điều này, con đường tôn giá chỉ cho Di Hoa có lẽ là của đường duy nhất Mộng Di Hoa phải đi và đến nơi mình phải đến.

Nàng mím cười từ tốn nói :

- Làm một độc nhân đơn lẻ, Di Hoa cũng chẳng thích thú gì, nhưng trước khi Di Hoa đi. Di Hoa có một điều thỉnh cầu tôn giá.

- Nàng đang thỉnh cầu ta cho Ngạn Kim Tiêu một sinh lộ. Sinh lộ của Ngạn Kim Tiêu đã bị nàng bít rồi. Hắn sẽ phải chết, hắn chết sau khi làm xong chức nghiệp mà hắn phải làm.

- Di Hoa đâu có xin tôn giá cho Kim Tiêu một sinh lộ. Ai cũng có định số của mình cả mà. Kim Tiêu cũng đã được Di Hoa đền đáp.

Khuôn mặt của Tà Nhân Vô Diện đánh lại rồi như muốn chảy xệ xuống.

Y nhặt nhẹo nói :

- Ta đã chứng kiến sự đền đáp của nàng dành cho hắn.

Tà Nhân Vô Diện vuốt cằm giống hệt động tác của Kim Tiêu rồi ôn nhu nói :

- Nàng thỉnh cầu ta điều gì?

Hãy cho Di Hoa chứng nghiệm chân diện dung của tôn giá.

- Biết người thì biết mặt, khi Di Hoa rời khỏi cảnh giới này cũng không đem theo sự tò mò thắc mắc của mình.

Tà Nhân Vô Diện phá lên cười. Y vừa cười vừa nhìn Di Hoa :

- Ai cũng muốn biết chân diện thật của Tà Nhân Vô Diện. Ta đồng ý với lời thỉnh cầu của nàng. Đây là một biệt lệ mà ta luôn dành cho người phải chết.

Tà Nhân Vô Diện chỉ về ghềnh đá “Vọng Tình”.

- Chúng ta ra ngoài đó đi.

Di Hoa cùng gã song hành rời gian phòng xá đi ra ngoài mũi ghềnh “Vọng Tinh”.

Những luồng gió đêm se lạnh thổi qua hai người, tạo ra những âm thanh từ vạt áo phát ra.

Tà Nhân Vô Diện và Di Hoa đứng đối mặt với nhau.

Di Hoa thả xuống vực :

- Bên dưới kia hẳn sâu lắm.
- Ta chỉ đủ để cho nàng rời khỏi cảnh giới này mà không để lại dấu tích gì.

Di Hoa mỉm cười :

- Hy vọng vậy.

Nàng buông tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Di Hoa, Tà Nhân Vô Diện buột miệng hỏi :

- Nàng nghĩ gì mà thở ra vậy. Hẳn nàng đang nghĩ đến cái chết, hay nghĩ về cảnh giới hư vô mà nàng sắp bước qua nó.

Di Hoa lắc đầu :

- Không Di Hoa đang nghĩ về Ngạn Kim Tiêu. Không biết khi Ngạn Kim Tiêu biết được người cắt đường sinh lộ của mình là Mộng Di Hoa, thì Kim Tiêu sẽ nghĩ gì.
- Có thể y sẽ hận nàng trước khi trút hơi thở cuối cùng.
- Nếu Kim Tiêu hận, hy vọng Kim Tiêu đừng chết. Nếu Kim Tiêu hiểu ra định số của mình phải như vậy thì mong tôn giá nói với Kim Tiêu đừng hận Di Hoa mà hãy chấp nhận định số của mình. Tà Nhân Vô Diện muốn lấy mạng Kim Tiêu đâu có khó khăn gì.
- Y còn tồn sinh không bao lâu đâu.

Nhìn Mộng Di Hoa :

- Ta hy vọng nàng sẽ gặp lại ý trung nhân của mình trong cảnh giới khác.
- Đa tạ tôn giá đã có ý đó.

Di Hoa ngưng lười nhìn Tà Nhân Vô Diện.

Tà Nhân Vô Diện từ từ đưa tay lên mặt rồi chậm rãi vuốt xuống. Thao tác của y thật chậm rãi và cẩn thận.

Y buông tay xuống điểm nụ cười mỉm nhìn nàng :

Miệng Di Hoa há ra với tất cả vẻ ngạc nhiên ngơ ngẩn.

Nàng buột miệng nói :

- Không thể được. Đây không phải là chân diện thật của tôn giá.
- Khi ta phơi chân diện thực ra thì chẳng một ai ngờ tới. Điều đó ta đã có dự tính trước. Nàng cũng chẳng khác gì những con người bình thường.

Di Hoa lắc đầu như thể không tin vào mắt mình.

Tà Nhân Vô Diện ôn nhu nói :

- Nàng đã có thể đi được rồi.
- Di Hoa muốn biết chân diện thực của tôn giá.
- Chân diện của ta đang hiện hữu trước mắt nàng. Nàng vẫn chưa tin à?
- Không thể.
- Ở cảnh giới hư vô nàng sẽ sớm chứng nghiệm được điều không thể kia nhưng lại rất thực và rất có thể. Trên thế gian này không có điều gì là không thể được.

Tà Nhân Vô Diện chấp tay sau lưng :

- Đi đi.

Di Hoa cắn răng trên vào môi dưới đến rướm máu. Nàng lưỡng lự thì bất ngờ Tà Nhân Vô Diện giữ ống tay áo.

Một đạo kinh ôn nhu thoát ra từ ống tay áo của Tà Nhân Vô Diện đẩy Di Hoa băng ra ngoài ghềnh “Vọng Tinh” rồi rơi thẳng xuống vực sâu.

Tà Nhân Vô Diện bước đến về mé ghềnh đá nhìn xuống vực. Những tầng mây trắng cùng màn sương che khuất tầm mắt y.

Y đứng thẳng lên chấp tay nhìn vàng trắng đầy.

- Di Hoa... Nàng hãy đi vì đã trút bỏ được những gánh nặng oan nghiệt trong cõi tục sinh này.

Nói rồi Tà Nhân Vô Diện quay bước chậm rãi quay lại gian phòng xá “Vọng Tinh”.

Đứng chấp tay sau lưng Tà Nhân Vô Diện định nhàn nhìn lên vầng trăng đầy ngâm nga đọc bài thơ của
Thôi Hiệu :

“Khứ niệm kim nhất khứ môn trung
Nhân diện đào hao tương ánh hồng
Nhân diện bất tri hà xứ khứ
Đào hoa y cựu tiếu đông phong”.

Hồi 29

Lưới tình tơ nhện

Kim Tiêu đi tới đi lui trong gian thạch thất với vẻ bức bối, chàng nhìn La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục ngồi trước tấm gương đồng đang trang điểm lại khuôn mặt của mình. Nghiêm Thục cẩn thận chấm bút vào đĩa mực rồi tự vẽ lên mặt mình những hoa văn thật sắc sảo.

Kim Tiêu dừng bước nhìn vào tấm gương đồng.

Chờ cho La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục vẽ xong đóa hoa trên má, đặt bút xuống, Kim Tiêu mới găt giọng nói :

- Nghiêm nương... Có gì mà Nghiêm nương cùng với Kim Tiêu phải tự giam mình trong gian mật thất không có lối ra này...

Chàng vuốt cằm rồi chắc lưỡi nói :

- Cái ân Nghiêm nương cứu Kim Tiêu, nhất định Kim Tiêu sẽ trả. Còn bây giờ Nghiêm nương phải mở cửa mật thất cho Kim Tiêu ra ngoài.

Nghiêm Thục đứng lên, chấp tay sau lưng nhìn Kim Tiêu.

- Kim Tiêu thấy ta có đẹp không?

Kim Tiêu gật đầu :

- Đẹp.... đẹp lắm... Nghiêm nương thì đẹp nhất trên đời này rồi!

Nghiêm nương đẹp như thế này sao Kim Tiêu còn muốn rời khỏi thạch thất Di Tình làm gì?

Kim Tiêu mở to mắt hết cỡ nhìn La Sát Ngọc Diện :

- Nghiêm nương nói vậy có ý gì. Chẳng lẽ Nghiêm nương buộc Kim Tiêu tự giam mình trong thạch thất này mãi hay sao. Chết ở trong này luôn à, Kim Tiêu đâu có muốn kết liễu cuộc sống trong gian mật thất Di Tình của Nghiêm nương.

Nghiêm Thục bước đến ngồi đến tràng kỷ. Nhìn Kim Tiêu, Nghiêm Thục nói :

- Trong thạch thất Di Tình có rượu, có thức ăn ngon và có vẻ giai nhân dành cho Kim Tiêu, Kim Tiêu không biết hưởng thụ lại muốn ra ngoài kia cho người ta săn đuổi truy sát sao.

Kim Tiêu nhướn mày nhìn Nghiêm Thục.

- Có rượu ngon, đúng là có rượu ngon. Có thức ăn đúng là có thức ăn, nhưng giai nhân thì có đâu nào.

Nghiêm Thục mỉm cười liếc mắt đưa tình rồi nói :

- Giai nhân đang ở trước mặt Ngạn Kim Tiêu đây.

Kim Tiêu há hốc miệng :

- Hà... Nghiêm nương nói... Nghiêm nương là giai nhân đó ư?

- Kim Tiêu không đã nói Nghiêm Thục là người đẹp sao?

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Ai da... Thật ra Nghiêm nương muốn gì thì cứ nói huých toẹt cho Kim Tiêu biết.

Nếu giúp được cho Nghiêm nương, Kim Tiêu sẵn sàng giúp mà.

Nghiêm Thục ngoắt Kim Tiêu :

- Kim Tiêu đến đây.

Kim Tiêu bước đến trước mặt Nghiêm Thục.

Nghiêm Thục nắm lấy tay chàng. Kim Tiêu nhú mày.

Nghiêm Thục chau đôi chân mày vòng nguyệt giả là nói :

- Đừng khoát về mặt ngờ nghệch đó.

Nói rồi Nghiêm Thục kéo Kim Tiêu ngồi xuống bên cạnh mình :

- Nghiêm nương đưa Kim Tiêu về thạch thất này để cùng với Kim Tiêu hưởng lạc thú trần gian. Đời người như bóng câu qua cửa sổ, không nhanh hưởng những lạc thú có trên đời này thì sẽ phí hoài thời khắc mình được làm người.

Kim Tiêu nhìn chăm chăm vào mắt Nghiêm Thục. Chàng bất ngờ rút tay lại rồi đặt lên trán Nghiêm Thục.

Nghiêm Thục nhú mày :

- Kim Tiêu làm cái gì vậy?

Kim Tiêu nghiêm mặt :

- Nghiêm nương im đi nào.

Nghiêm Thục nhìn vào mắt chàng.

- Tự dung Kim Tiêu lại đặt tay lên trán ta.

Kim Tiêu nói :

- Nghiêm nương đang sốt cao phát cuồng rồi.

Nghiêm Thục gác tay Kim Tiêu ra khỏi trán mình.

- Sầm ngôn... Ta sốt hồi nào chứ.

- Không sốt sao Nghiêm Thục nói như vậy chứ?

La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục đứng lên, rồi quay người lại đặt tay lên bờ vai Kim Tiêu.

- Kim Tiêu có muốn ra khỏi đây không?

- Nghiêm nương còn hỏi nữa chẳng lẽ Kim Tiêu muốn ở đây.

Nghiêm Thục làm Kim Tiêu rồi nhỏ nhẹ nói :

- Kim Tiêu muốn ra khỏi mật thất này thì phải chịu theo sở thích của La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Chịu theo sở thích của Nghiêm nương. Kim Tiêu làm sao biết Nghiêm nương có thích gì mà chịu theo ý Nghiêm nương chứ?

Nghiêm Thục bất ngờ nâng cằm Kim Tiêu. Kim Tiêu nhắm mắt :

- Nghiêm nương làm gì vậy.

Nghiêm Thục mỉm cười, rồi giả là nói :

- Khi Nghiêm Thục gặp Kim Tiêu trên dịch quán môn khách của Đồng phủ thì đã chú nhãn đến Kim Tiêu rồi. Sở thích của Nghiêm Thục là muốn có một gã nô tình như Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu đứng phắt lên khỏi tràng kỷ.

- Cái gì... Nghiêm nương nói lại coi.

- Nghiêm Thục muốn có một gã nô tình như Ngạn Kim Tiêu. Nói thẳng ra ta muốn có Ngạn Kim Tiêu làm nô tình của mình.

La Sát Ngọc Diện vừa thốt dứt lời, Kim Tiêu buột miệng thốt :

- Trời đất ơi.

Nghiêm Thục đánh mặt :

- Trời đất ơi là sao. Bộ La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục không đáng làm chủ nhân của Ngạn Kim Tiêu à?

- Tự dung Kim Tiêu lại có một người chủ nhân như Nghiêm nương. Ân thì trả chứ đó đâu buộc người ta làm gia nô cho mình.

- Nghiêm nương đâu muốn Kim Tiêu làm gia nô, mà muốn Kim Tiêu làm nô tình cho ta.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Nô tình là cái con khỉ gì.

Nghiêm Thục mỉm cười rồi nói :

- Kim Tiêu không biết, hay giả vờ không biết?

Chàng buông một câu cụt lùn :

- Không biết.

Nghiêm Thục phá lên cười rồi bước đến sát Kim Tiêu. Vòng tay qua cổ Kim Tiêu, người của La Sát Ngọc Diện dán sát vào người chàng. Nghiêm Thục áp miệng vào tai Kim Tiêu thủ thỉ như tình nhân e thẹn nói chuyện với tình nhân mà sợ có người thứ ba nghe được.

Nghiêm Thục vừa nói xong, Kim Tiêu đẩy Nghiêm Thục ra.

Chàng trang trọng nói :

- Nô tình là như vậy đó à. Nếu làm như vậy đâu phải là nô nhân mà là phu nhân của Nghiêm nương rồi.

Nghiêm nương phá lên cười :

- Kim Tiêu cứ tưởng tượng là tướng công của Nghiêm Thục đi.

Kim Tiêu khoát tay :

- Không được... không được... Nghiêm nương biết rồi đó. Nghiêm nương là người Kim Tiêu ngưỡng mộ, lại thuộc hạng trưởng tôn giá của Kim Tiêu. Làm nô tình theo cách của Nghiêm nương chỉ giáo còn ra thể thống gì nữa. Không được... quá đáng lắm...

Không được đâu. Nghiêm nương tìm người khác làm nô tình cho Nghiêm nương đi.

Chân diện La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục đánh lại lộ những nét bất nhẫn và cau có. Nghiêm Thục đánh giọng gần từng tiếng :

- Nghiêm Thục chỉ thích Ngạn Kim Tiêu làm nô tình cho mình thôi.

Kim Tiêu vuốt cằm chắc lưỡi rồi nói :

- Làm sao Kim Tiêu chịu theo ý Nghiêm nương được. Kim Tiêu chưa làm nô tình cho Nghiêm nương thì đã bị Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân đòi lấy mạng rồi :

Chàng lắc đầu :

- Nghiêm nương không nhận ra lão Thất ghen với Kim Tiêu à. Lão si tình Nghiêm nương như vậy, sao Nghiêm nương không bắt lão làm nô tình mà lại buộc Kim Tiêu.

Nghiêm Thục cau mày :

- Lão già lùn đó Nghiêm Thục không quan tâm đến. Lão già chết tiệt cứ đeo bám ta.

Kim Tiêu gãi sau gáy mình giả lã nói :

- Đúng là theo tình tình chạy, chạy tình tình theo.

Nghiêm Thục gắt giọng cướp ngang lời chàng :

- Kim Tiêu đừng nhiều lời. Một là Kim Tiêu chịu theo sở thích của Nghiêm Thục, bằng không thì người mãi mãi ở trong thạch thất này vĩnh viễn.

Nói rồi Nghiêm Thục bước đến tràng kỷ nằm duỗi dài trong tư thế vừa khiêu khích vừa gọi mời đầy tính dung tục.

Kim Tiêu nhăn nhó nói :

- Nghiêm nương nghĩ lại đi.

Nghiêm Thục quay mặt vào trong vách :

- Ta không nói nhiều với Kim Tiêu đâu.

Kim Tiêu nhìn Nghiêm Thục miễn cưỡng nói :

- Nghiêm nương... Nếu Kim Tiêu làm nô tình cho Nghiêm nương, Thất tiền bồi đầu cho Ngạn Kim Tiêu một chỗ dung thân chứ. Biến thành nô tình của Nghiêm nương, hóa ra Kim Tiêu tranh giành cục mớ với Thất Thành Nhân.

Nghiêm Thục nhìn lại chàng :

- Cục mớ là gì?

Kim Tiêu nhăn nhó :

- Là là... là Nghiêm nương đó.

Nghiêm Thục phá lên cười :

- Ta thích như vậy.

- Nghiêm nương thích nhưng Kim Tiêu không thích.

- Không thích thì người chôn xác ở đây.

Kim Tiêu cau mày. Bất thình lình chàng dần tới một bộ, điểm vào yết hầu Nghiêm Thục.

Kim Tiêu nghiêm giọng :

- Nghiêm nương phải mở cửa thạch thất. Nếu không Kim Tiêu sẽ giết Nghiêm Thực.

Nghiêm Thực nhìn Kim Tiêu bằng ánh mắt dừng dừng chẳng có chút biểu lộ gì gọi là lo lắng. Điểm một nụ cười mỉm, Nghiêm Thực nói :

- Kim Tiêu ra tay đi.

- Kim Tiêu sẽ giết Nghiêm nương thật đó.

- Ta sẵn sàng chết trong tay Ngạn Kim Tiêu. Nhưng khi ta chết rồi không biết Kim Tiêu sẽ sống được bao lâu nữa. Kim Tiêu sẽ không tìm được lối ra đâu và cũng không có ai ngoài kia mở cửa cho Ngạn Kim Tiêu cả.

Nghiêm Thực nhướng mày :

- Nào... Còn chân chờ gì nữa... Chẳng lẽ ta cứu Kim Tiêu khỏi cỏi chết thê thảm, bây giờ Kim Tiêu trả ân ta như vậy sao?

Kim Tiêu buông tiếng thở dài, rút chỉ pháp lại. Chàng lắc đầu :

- Nghiêm nương đừng ép Kim Tiêu mà.

- Ta đâu có ép Kim Tiêu, mà Kim Tiêu phải tự quyết định số phận mình.

- Vậy Nghiêm nương thích cái gì không thích mà lại thích Ngạn Kim Tiêu làm nô tình cho người. Trên thế gian này không còn gã nam nhân nào hay sao. Không còn trang vương tôn công tử hào hoa phong nhã nào nữa ư mà Nghiêm nương lại chọn ngay gã du thủ, du thực vô danh tiểu tốt Ngạn Kim Tiêu. Nghiêm nương không sợ thiên hạ cười vào mũi Nghiêm nương à?

Nghiêm Thực mỉm cười nhìn chàng :

- Ta chỉ làm theo sở thích của mình thôi, trong dịch quán môn khách của Đồng gia, Kim Tiêu đã nổi tiếng rồi, không có Ngạn Kim Tiêu thì đệ nhất cao thủ Võ Đang và Phương trượng Thiếu Lâm Giác Viễn đã chết rồi. Bấy nhiêu đó giới võ lâm đã đồn đại nhiều về Ngạn Kim Tiêu.

- Hay... Trên dịch quán môn khách, Kim Tiêu chỉ hành động bừa bãi. Còn nếu như Nghiêm nương buộc Kim Tiêu phải làm nô tình theo ý Nghiêm nương thì nhất định thiên hạ sẽ cho Nghiêm nương là người hồ đồ. Một nữ nhân cuồng tình, ngu muội, đem thân ngọc cảnh vàng cầm vào bãi cứt trâu đó.

Nghiêm nương cười to hơn :

- Câu nói này của Ngạn Kim Tiêu, Nghiêm nương thích đó.

Vừa nói Nghiêm Thực vừa chỗi tay ngồi lên, nhìn Kim Tiêu, La Sát Ngọc Diện từ tốn nói :

- Ta là trang kim chi ngọc điệp, còn Kim Tiêu là bãi cứt trâu, thế mà Kim Tiêu còn chưa tận hưởng là sao chứ?

Kim Tiêu lắc đầu, lẩm nhẩm nói :

- Trời... trời.... trời... Nếu Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân mà nghe lời nói này của Nghiêm nương chắc sẽ bỏ ngựa ra đất mà giầy đành đạp tẩu hỏa nhập ma chết chắc quá.

- Lão già lùn đó chẳng can hệ gì đến sở thích của ta cả.

Nghiêm Thực chống tay lên tràng kỷ, chồm tới trước. Mặt chàng như muốn áp sát vào mặt La Sát Ngọc Diện.

Chàng giả là cười rồi nói :

- Năm nay Nghiêm nương được bao nhiêu cái xuân xanh?

- Ngoài tứ tuần.

- Kim Tiêu thì chỉ mới hai mươi một.

- Ta lớn hơn ngươi hai con giáp.

- Nghiêm nương lớn hơn Kim Tiêu hai con giáp, vậy có nhận ra điều gì trái khoáy trong sở thích của Nghiêm nương không?

- Trái khoáy gì?

- Kim Tiêu là trở thành nô tình của Nghiêm nương theo sở thích của người thiên hạ sẽ nói, Nghiêm nương là con mụ đú đa đú đần, trâu già mà khoái ăn cỏ non. Ngược lại Kim Tiêu là kẻ bại hoại gia phong, thậm chí còn cho Kim Tiêu là một gã Đạo Hoa Tặc không biết kính kẻ trưởng tôn.

Kim Tiêu giả là cười :

- Nghiêm nương hiểu ra rồi chứ?

Nghiêm Thực nghiêm mặt :

- Kim Tiêu nói cũng có lý.

- Hay... Cái gì Kim Tiêu đã suy nghĩ thì không bao giờ là không có lý cả. Kim Tiêu phải giữ cho Nghiêm nương chứ?

Nghiêm Thực mỉm cười nhìn chàng nói :

- Cái lý của Kim Tiêu ở ngoài thạch thất Di Tình này thì đúng nhưng trong thạch thất Di Tình thì chẳng đúng chút nào.

Kim Tiêu nhú mày :

- Cái gì không đúng.

- Trong thạch thất Di Tình thì chỉ có Nghiêm Thực và Kim Tiêu, đâu còn ai khác để đàm tiếu chứ. Trong này Nghiêm Thực và Kim Tiêu sẽ sống trong cảnh giới hoang lạc với tất cả những lạc thú trên đời này. Nói dứt lời La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực rướn người tới áp môi vào má Kim Tiêu.

Kim Tiêu vội đứng thẳng lên :

- Nghiêm nương.

Nghiêm Thực đánh mặt :

- Nghiêm Thực đã quyết định rồi, chỉ còn chờ Kim Tiêu thôi. Ta tin Kim Tiêu cũng phải chịu theo sở thích của ta.

Kim Tiêu xoa hay :

- Hê... Kim Tiêu có một đề nghị này cũng hay lắm.

- Nói.

Kim Tiêu ngồi xuống bên cạnh Nghiêm Thực :

- Muốn giao tình thì phải xứng đôi vừa lứa, có như vậy mới đáng gọi là đôi uyên ương, hay là hiền khanh lệ gì gì đó. Kim Tiêu thấy Nghiêm nương rất xứng với Tổng Thừa Ân đại ca của Kim Tiêu.

Chàng vuốt cằm, nhướn mày nhìn Nghiêm Thực nói tiếp :

- Tổng huynh của Kim Tiêu vừa mới mất tâm nương, tâm hồn buồn vợ vợ, xót xa vô cùng. Huynh ấy hiện thời cũng đang muốn tìm một bóng hồng giai nhân như Nghiêm nương để khóa lấp đi sự trống vắng mất mát.

Kim Tiêu nắm tay Nghiêm Thực.

Chàng mỉm cười cầu tình rồi ôn nhu nói tiếp :

- Nghiêm nương hãy mở cửa thạch thất Di Tình. Kim Tiêu sẽ cùng với Nghiêm nương tìm đến Tổng huynh. Kim Tiêu nhứt định sẽ se tơ kết tóc cho Nghiêm nương với Tổng Thừa Ân đại ca.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Ái chà... Nghiêm nương mà se tơ tình với Tổng Thừa Ân đại ca thì dù là một đôi uyên ương, hay đúng hơn là một đôi hiền khanh lệ hiếm có trên đời này. Nghiêm nương và Tổng Thừa Ân đại ca sẽ là một đôi hiệp khách lầy lừng khắp võ lâm, không còn ai sánh bằng hai người nữa.

Kim Tiêu nói rồi nhìn Nghiêm Thực.

Nghiêm Thực nhìn thẳng vào mắt chàng, miệng điểm nụ cười mỉm.

Kim Tiêu tiếp nhận nụ cười đó lộ vẻ phấn khích, dồn đã nói :

- Kim Tiêu nói đúng chứ? Nghiêm nương sẽ nghe lời Kim Tiêu.

Nghiêm Thực nhướn mày :

- Nói hết chưa?

Lời nói nhạt nhẽo của La Sát Ngọc Diện khiến cho những nét phấn khích trên mặt Kim Tiêu tan biến ngay. Chàng miễn cưỡng gật đầu :

- Nói hết rồi và không còn gì để nói.

- Đến phiên ta nói nhé?

Kim Tiêu giả là cười rồi gật đầu :

- Kim Tiêu rất muốn nghe chỉ ngôn ngọc ngữ của Nghiêm nương.

Nghiêm Thực rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi trang trọng nói :

- Với Tổng Thừa Ân, cái gã ngạo mạn kiêu căng đó, Nghiêm Thực chỉ muốn lấy mạng gã mà thôi. Còn người ta thích vẫn là Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu đứng thẳng lên.

- Sao Nghiêm nương cố chấp như vậy.

Nghiêm Thục đành giọng đáp lời chàng :

- Ta thích Ngạn Kim Tiêu chứ đâu thích cái gã Tổng Thừa Ân. Ta còn muốn đòi nợ hần kia. Nói như vậy Ngạn Kim Tiêu hiểu rồi đó, Kim Tiêu đừng quyến rũ ta vô ích thôi.

Nghiêm Thục chỉ tay vào Ngạn Kim Tiêu.

- Kim Tiêu phải là nô tì của La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục.

Kim Tiêu gắt giọng nói :

- Nô tì cái con khỉ.

- Nếu không chịu theo ý thích của Nghiêm Thục, Kim Tiêu hãy chuẩn bị tiếp nhận cỗi chết của những kẻ đói và khát đến với mình đi.

Kim Tiêu nhăn mặt.

Nghiêm Thục lại thả người nằm xuống tràng kỷ, điểm nụ cười mỉm nhìn Kim Tiêu.

Buông tiếng thở dài, Kim Tiêu nói :

- Nghiêm nương... Thật ra Kim Tiêu có lý do nên không tiếp nhận thiện ý của Nghiêm nương.

- Lý do gì. Tại Kim Tiêu yêu Đồng Ngọc Lan ư?

Nghiêm Thục lắc đầu :

- Kim Tiêu yêu Đồng Ngọc Lan cũng được. Nghiêm Thục không quan tâm đến.

- Hễ một chút là yêu với quý, cứ gì con người sống trong cảnh giới tục sinh này phải yêu mới được chứ. Không yêu rồi chết hết sao.

Chàng thở hắt ra một tiếng rồi nói :

- Nếu chọn giữa yêu và quý, Kim Tiêu chọn quý thì đúng.

- Nghiêm Thục cũng thừa nghĩ như Kim Tiêu vậy. Mình sống với những gì mình thích thì có gì không đúng.

- Sở thích của Nghiêm nương quái gở quá à.

- Quái gở nhưng vẫn là sở thích của ta. Vậy người có điều gì khó xử mà không tiếp nhận thâm tình của Nghiêm Thục ban tặng cho người chứ?

Kim Tiêu vuốt cằm, rồi ngồi xuống bên Nghiêm Thục.

- Nghiêm Thục không thấy Kim Tiêu có điều gì khó thương à?

- Điều gì? Nghiêm Thục nào thấy Kim Tiêu có điều gì khó thương đâu.

- Nghiêm nương chỉ biết quý thôi chứ chẳng biết nhìn Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân so về võ công với Thiên Hựu đạo trưởng và Giác Viễn đại sư như thế nào?

- Ngang tài ngang sức nếu không muốn nói hai người kia nhỉnh hơn một chút.

- Thế tại sao Kim Tiêu có thể ngăn được Thiên Hựu đạo trưởng và Giác Viễn đại sư còn với Hoạt Hồn sứ giả thì không chịu được nổi một chiêu công.

Nghiêm Thục chời tay ngồi lên :

- Ô... Sao ta không nghiệm ra điều này.

Nhìn sững Ngạn Kim Tiêu, Nghiêm Thục trang trọng nói :

- Phải chăng Kim Tiêu đã biết Nghiêm Thục sẽ đến cứu Kim Tiêu và Kim Tiêu muốn cùng ta đến Tình Cốc vu sơn này.

Kim Tiêu nhướng cao đôi chân mày hết cỡ.

- Chẳng ai muốn giam mình đâu, Kim Tiêu lại càng không muốn tự giam mình trong Di Tình thạch thất.

- Vậy vì cái gì?

Kim Tiêu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Kim Tiêu đã trúng phải một cơn gió độc hay chương khí gì đó nên thỉnh thoảng mất tất cả nội lực. Thậm chí Kim Tiêu còn cảm nhận rõ mồn một đang có sự thay đổi trong nội thể mình. Có thể vì Kim Tiêu lúc này như một ngọn đèn dầu treo trước gió, chẳng biết lúc nào thì dầu cạn. Ở ngoài kia Kim Tiêu còn có rất nhiều việc phải làm.

Chuyện trước tiên là phải vạch mặt được Tà Nhân Vô Diện là ai. Nghiêm nương giam Kim Tiêu trong Di Tình thạch thất cùng với Nghiêm nương, sợ đến dầu cạn Kim Tiêu chưa làm được gì.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Cuộc sống của Kim Tiêu chẳng có gì cho bá tánh cả.

- Kim Tiêu nói thật chứ?

- Lúc này mà còn xảo ngôn ư... Có được ích gì. Thà nói rõ cho Nghiêm nương biết còn hay hơn.

Chàng vừa nói dứt câu thì Nghiêm Thục thộp ngay lấy mạch môn chàng. Chuẩn mạch cho Kim Tiêu mà chân diện La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục đánh lại.

Nghiêm Thục buông mạch môn Kim Tiêu.

- Đúng như Kim Tiêu nói, Kim Tiêu bị trúng một chương khí lạ thường.

Nói dứt lời Nghiêm Thục kéo Kim Tiêu ngồi hẳn xuống tràng kỷ rồi cởi ngay áo chàng ra.

Kim Tiêu bối rối nói :

- Nghiêm nương làm gì vậy?

Nghiêm Thục nghiêm giọng nói :

- Ta sẽ dụng nội lực trục chương khí cho Ngạn Kim Tiêu.

Nói dứt lời Nghiêm Thục vận công áp đôi ngọc thủ vào vùng thượng đẳng của Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn Nghiêm Thục.

Nghiêm Thục từ tốn nói :

- Nghiêm nương không muốn mất một nô tình như Ngạn Kim Tiêu. Hãy tập trung thụ nạp chân âm của ta mà trút chương khí ra ngoài.

Nói dứt lời Nghiêm Thục vận hóa chân âm trút sang nội thể của Kim Tiêu.

Tâm thân La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục xuất hiện một làn khói mờ mờ ảo ảo và trên đỉnh đầu Kim Tiêu cũng xuất hiện một làn khói mờ ảo như Nghiêm Thục. Thời gian chậm chậm trôi qua, đôi ngọc thủ của Nghiêm Thục từ nước da trắng nõn chuyển qua màu xanh nhạt.

Nghiêm Thục bất ngờ thu ngọc thủ lại rùng mình, rồi ối luôn một bùm máu rưới vào người Ngạn Kim Tiêu.

Ối bùm máu đỏ, Nghiêm Thục rùng mình, ngã nhào vào người Kim Tiêu.

Chàng giật mình :

- Nghiêm nương... Nghiêm nương...

La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục từ từ mở mắt rồi gượng chỗi tay ngồi lên.

Kim Tiêu nói :

- Nghiêm nương, có sao không?

Nghiêm Thục nhìn chàng rồi định nhãn nhìn xuống đôi ngọc thủ của mình.

Nước da tay của La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục giờ đây đã chuyển qua màu xác chết trông thật kỳ quặc.

Nghiêm Thục nói :

- Không thể nào như vậy được.

Buông một tiếng thở dài, La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục nhìn Ngạn Kim Tiêu buồn bã nói :

- Kim Tiêu, Nghiêm Thục đã không trục được chương khí trong nội thể Kim Tiêu, còn bị chương khí đó lan truyền qua mình. La Sát Ngọc Diện bây giờ chẳng khác gì Kim Tiêu.

- Có chuyện đó nữa ư?

- Hãy nhìn đôi ngọc thủ của ta thì biết nè.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Chương khí trong nội thể Kim Tiêu có thể lan sang Nghiêm nương được sao?

Chẳng lẽ chỉ một luồng gió độc mà Kim Tiêu lại bị chương khí xâm nhập nặng như vậy ư.

Kim Tiêu nhíu mày nghĩ thầm :

- “Bản thân mình có thể tự hóa giải Vô ảnh độc, tại sao chương khí lại không thể hóa giải được, mà chương khí này còn có thể truyền sang nội thể Nghiêm nương. Lạ lùng quá”.

Kim Tiêu nhìn lại Nghiêm Thục :

- Nghiêm nương, thật sự chương khí của Kim Tiêu đã truyền sang Nghiêm nương.

- Giờ La Sát Ngọc Diện chẳng khác gì Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu buột miệng hỏi :

- Nghiêm nương lịch duyệt giang hồ, đi khắp Trung Nguyên chắc biết đó là chương khí gì?

Buông một tiếng thở dài, Nghiêm Thục nói :

- Nghe Kim Tiêu nói chường khí thì ta nói chường khí. Tuyệt nhiên ta chưa từng nghe đến thứ chường khí này.

- Kim Tiêu cũng không biết mình trúng phải chường khí từ khi nào. Kim Tiêu đang cỡi ngựa thì bỗng cảm thấy mắt hoa, tim quặn nhói, Đan điền nóng bừng rồi ngã xuống ngựa. Nhưng rồi nội lực lại nhanh chóng phục hồi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Sau đó khi giao thủ với Thất Thành Nhân tôn giá thì hiện tượng kia tái lại. Kim Tiêu cứ nghĩ mình bị trúng chường khí. Nội lực trong Kim Tiêu sẽ lần hồi hóa giải nhưng cảm nhận càng ngày càng mất dần sinh lực.

Chân diện La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực lộ vẻ trang trọng :

- Trước đây Nghiêm Thực có nghe sư tôn nói đến một hiện tượng.

Kim Tiêu buột miệng hỏi :

- Hiện tượng gì?

- Độc nhân.

- Kim Tiêu không hiểu.

- Độc nhân là một con người toàn thân bị nhiễm độc từ trong ra đến ngoài. Nói một cách nào khác độc nhân là một con người được tạo ra bằng độc công. Bất cứ ai chạm đến đều bị trúng độc, Kim Tiêu có gặp độc nhân lần nào chưa.

Răng trên của Kim Tiêu cắn vào môi dưới. Chàng từ từ đứng lên khỏi tràng kỷ bước đến trước tấm gương đồng.

Nhìn bóng mình trong tấm gương đồng, Kim Tiêu bỗng chợt nghĩ đến Mộng Di Hoa.

- Mộng Di Hoa nói chỉ có đêm nay và chẳng còn đêm nào nữa. Chẳng lẽ Di Hoa là độc nhân.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Không thể như thế được.

La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thực bước đến sau lưng Kim Tiêu.

- Kim Tiêu đang nghĩ gì?

Nhìn lại Nghiêm Thực, Kim Tiêu nói :

- Nghiêm nương. Muốn trở thành độc nhân, có mất nhiều công phu không?

- Điều này ta không biết.

- Có cách gì trục được độc khí ra ngoài không?

- Nghiêm Thực không biết.

Kim Tiêu nắm lấy tay Nghiêm Thực :

- Nghiêm nương! Chúng ta phải ra ngoài. Có ra ngoài mới hy vọng tìm được cách hóa giải độc khí ma chường trong nội thể Kim Tiêu và Nghiêm nương.

La Sát Ngọc Diện lưỡng lự.

Kim Tiêu nắm tay Nghiêm Thực :

- Nghiêm nương, Kim Tiêu và Nghiêm nương không thể chết ở trong Di Tình thạch thất được.

Chàng vừa nói dứt câu thì nghe tiếng của Đồng Kỹ Thượng cất lên :

- Nghiêm nương, Đồng Kỹ Thượng xin với Nghiêm nương tha cho Ngạn đệ của Đồng Kỹ Thượng. Nếu Kim Tiêu có mạo phạm đến Nghiêm nương, Kỹ Thượng xin được tạ lỗi.

Kim Tiêu nghe giọng nói Kỹ Thượng vô cùng phấn khích.

Chàng nhìn Nghiêm Thực :

- Nghiêm nương, Đồng huynh đã tìm đến rồi. Nhất định Đồng huynh không đi một mình mà đi cùng với Tống Thừa Ân huynh. Nghiêm nương hãy mở cửa Di Tình thạch thất.

Nghiêm Thực bỗng tiếng thở dài rồi nói :

- Nếu như Nghiêm Thực không mở cửa thì cũng không một ai vào đây được. Ở trong này có thể nghe ngoài kia nói nhưng Kim Tiêu có thét thì ngoài kia cũng không nghe được.

- Đến tình cảnh này Nghiêm nương cũng chưa muốn mở thạch môn để Kim Tiêu và Nghiêm nương ra ngoài ư. Nếu chúng ta không kịp trục độc khí trong nội thể, Kim Tiêu lẫn Nghiêm nương đều chết oan uổng.

Nghiêm Thực nhìn Kim Tiêu :

- Thôi được Nghiêm Thục sẽ mở cửa Di Tình thạch lao nhưng với một yêu cầu.
- Nghiêm nương có thỉnh cầu gì cũng được mà.

Nghiêm Thục mỉm cười :

- Ta và Kim Tiêu xem ra cùng chung một số phận, cùng ngồi một thuyền rồi.

Nghiêm Thục lưỡng lự rồi nói tiếp :

- Kim Tiêu hãy hôn ta đi.

Kim Tiêu mở mắt to hết cỡ những tưởng hai con người sẽ lọt ra khỏi hốc mắt. Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Đến tình cảnh này mà Nghiêm nương còn đòi hỏi điều đó. Nụ hôn không biết có ích lợi gì không.”

Hồi 30

Tạ thủy trí bình địa

La Sát Ngọc Diện bầu cứng Kim Tiêu những tưởng như không muốn buông chàng ra nữa. Nghiêm Thục ngấu ngiến lấy hai cánh môi của chàng như một kẻ háu ăn giờ tìm được thức ăn ngon nhất trong đời mình. Thề pháp Nghiêm Thục dán chặt vào người Kim Tiêu, ánh mắt của La Sát Ngọc Diện trở nên đờ đẫn lạ thường.

Nhìn dung diện La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục người ta phải nghĩ đến một điều, có lẽ đây là lần đầu tiên Nghiêm Thục được ăn trái cấm tình yêu. Thử trái cấm mà La Sát Ngọc Diện từng mơ tưởng nằm mộng, và nay được hưởng nên phải hưởng bằng tất cả sự thèm khát lẫn lòng nhiệt thành của mình.

Tiếng của Tống Thừa Ân lại cất lên :

- Kim Tiêu! Người đang ở đâu?

Kim Tiêu rút khỏi nụ hôn cuồng nhiệt của Nghiêm Thục, vừa gỡ tay thì ra khỏi cổ chàng, Kim Tiêu nhìn Nghiêm Thục từ tốn nói :

- Mọi người đang chờ Kim Tiêu và Nghiêm Thục bên ngoài.

Ánh mắt của La Sát Ngọc Diện vẫn còn những nét hoan lạc và say đắm bởi men tình do nụ hôn kia đọng lại.

La Sát Ngọc Diện nhỏ nhẹ nói :

- Kim Tiêu! Họ sẽ chờ Kim Tiêu và Nghiêm Thục. Ra khỏi Di Tinh thạch thất này chưa hẳn Nghiêm Thục và Kim Tiêu có thể hóa giải được độc khí. Tại sao ta và Kim Tiêu không tận hưởng những khoảnh khắc còn lại này.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

- Kim Tiêu còn lòng dạ nào nữa mà ân với ái Nghiêm nương, Kim Tiêu và Nghiêm nương cần phải ra ngoài thôi. Nghiêm nương đã hứa với Kim Tiêu rồi.

Nghiêm Thục nhìn vào mắt chàng :

- Hãy hôn ta một lần nữa đi.

- Một lần rồi và Nghiêm nương lại đòi lần thứ hai, có lần thứ hai sẽ đòi lần thứ ba và hơn nữa. Không những lại có những chuyện đáng tiếc không đáng có xảy ra.

Kim Tiêu nắm tay Nghiêm Thục.

- Chúng ta không có thời gian nhiều đâu. Nếu như không hóa giải được độc khí trong nội thể... Kim Tiêu và Nghiêm nương qua cảnh giới bên kia. Lúc bấy giờ Kim Tiêu sẽ là nô tì của Nghiêm nương.

Buông một tiếng thở dài, Nghiêm Thục nói :

- Thôi được rồi, Kim Tiêu hứa, nếu như không hóa giải được độc khí trong nội thể thì sẽ cùng Nghiêm Thục quay lại Di Tinh thạch thất này để ta và Kim Tiêu cùng sánh bước qua cõi bên kia.

Kim Tiêu gượng cười nghĩ thầm :

- “Nghiêm nương đúng là người loạn tâm cuồng tình”

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Kim Tiêu vẫn miễn cưỡng gật đầu.

Chàng từ tốn nói :

- Nếu không hóa giải được độc khí trong nội thể... Kim Tiêu hứa sẽ quay lại Di Tinh thạch thất cùng với Nghiêm nương đi qua cảnh giới bên kia.

- Không được xảo ngôn đó.

- Chết một mình thì cô độc, chết chung với Nghiêm nương không phải cô đơn còn gì hơn nữa chứ. Nghiêm nương đừng nghi ngờ lời nói của Kim Tiêu.

La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục mỉm cười :

- Ta muốn như vậy.

La Sát Ngọc Diện bước tới đầy trăng kỷ qua bên. Một âm thanh khô khốc phát ra, cùng với một mật đạo lộ ngay dưới trăng kỷ.

Nghiêm Thục nói :

- Chúng ta sẽ ra bên ngoài bằng mật đạo này.

Kim Tiêu không chờ Nghiêm Thục nói thêm lời nào mà chui tọt xuống mật đạo.

Nghiêm Thục chui theo chàng, hai người theo mật đạo và ra bên ngoài thông qua một vòm cửa bí mật được nguy tạo bằng hòn giả sơn.

Kim Tiêu thở phào một tiếng.

Nghiêm Thục nhìn chàng :

- Kim Tiêu phải giữ lời đó. Nghiêm Thục không tiện gặp những người kia. Ta sẽ chờ Kim Tiêu ở đây.

Nói rồi Nghiêm Thục quay vào mật đạo.

Kim Tiêu chờ cho mật đạo nguy trang đóng lại hẳn mới thả bước đi. Chàng vừa đi vừa nhủ thầm :

- “La Sát Ngọc Diện đã ngoài tứ tuần mà vẫn còn đa tình quá, không biết ở mình có cái gì mà La Sát Ngọc Diện khăng khăng buộc mình làm nô tì. Còn Mộng Di Hoa... Chẳng lẽ nàng là độc nhân sao. Nếu nàng là độc nhân thì Ngạn Kim Tiêu trúng độc tại chữ Tình rồi.”

Kim Tiêu buông tiếng thở dài, lắc đầu.

Kim Tiêu bước vào một lầu tình cốc của La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục.

Ngọc Lan vừa thấy chàng bước vào hồi hả tiến đến :

- Ngạn huynh không sao chứ?

Nàng vừa nói vừa âm thầm quan sát Kim Tiêu.

Kim Tiêu nói :

- Nghiêm Thục sắp chết đến nơi rồi.

Đồng Kỳ Thượng bước đến bên Ngọc Lan cùng với Tống Thừa Ân.

Kỳ Thượng nói :

- Nghiêm nương đâu?

- Nghiêm nương không muốn gặp mọi người.

- Tại sao Nghiêm nương lại bắt Ngạn đệ vậy. Nghiêm nương là môn khách của Đồng gia, đệ lại là hảo đệ của huynh. Đệ đã làm gì mạo phạm khiến Nghiêm nương tức giận hả?

Kim Tiêu nhún vai :

- Có làm gì đâu :

Thừa Ân nhíu mày :

- Không làm gì sao Nghiêm nương lại bắt người?

Kim Tiêu nhướng mày :

- Ai nói Nghiêm nương bắt Ngạn Kim Tiêu?

Ngọc Lan cau mày :

- Thì chính Ngọc Lan thấy.

Kim Tiêu nhìn nàng :

- Ngọc Lan thấy là một lễ nhưng lại không đúng như Ngọc Lan nghĩ. Thật ra Nghiêm nương đưa Kim Tiêu về đây để trừ chướng khí trong nội thể, chứ có bắt với bó gì đâu. Nếu như Nghiêm nương có thù có hận với Kim Tiêu thì đâu thả Kim Tiêu ra.

Thừa Ân hỏi :

- Ngạn đệ bị trúng chướng khí à?

Kim Tiêu gật đầu.

Thừa Ân thộp lấy mạch môn của Kim Tiêu. Đôi chân mày nhú lại, buông mạch môn Kim Tiêu, Thừa Ân nói :

- Để ta dụng nội lực tổng chưởng khí ra khỏi nội thể của đệ.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Không được đâu. Nghiêm nương đã dụng phương cách đó rồi, nhưng chỉ hao tổn nguyên nguyên mà suýt nữa còn gặp họa kiếp diệt thân Kim Tiêu nhìn lại Kỹ Thượng :

- Đa tạ Đồng huynh đã đến đây.

Chàng nhìn lại Thừa Ân :

- Tổng huynh có tin gì của Mộng Di Hoa không?

Thừa Ân khẽ lắc đầu. Kỹ Thượng buông tiếng thở dài. Nghe tiếng thở dài của Kỹ Thượng, Kim Tiêu nói :

- Đồng huynh, Kim Tiêu thật có lỗi với huynh.

Kỹ Thượng lắc đầu :

- Ta không trách Ngạn đệ đâu. Nếu có trách là trách gã Tà Nhân Vô Diện kia đã khiến gieo rắc bao nhiêu chuyện phiền toái cho mọi người. Nếu Di Hoa mạng số lớn thì chúng ta nhất định sẽ tìm lại nàng.

Ngọc Lan chen vào :

- Chuyện trước mắt bây giờ phải lo cho Ngạn huynh.

Nàng nhìn lại Kỹ Thượng :

- Đại ca! Chúng ta quay về Đồng phủ. Ngọc Lan sẽ đích thân đi tìm đại phu chữa trị cho Ngạn huynh.

Kỹ Thượng nhướng mày nhìn nàng :

- Xem ra bây giờ xá muội lo lắng cho Kim Tiêu đệ nhiều quá đó nhé. Hình như đã có điều gì thay đổi trong muội.

Lời nói của Đồng Kỹ Thượng khiến Ngọc Lan không khỏi thẹn thùng. Nàng giả lả nói :

- Ngạn huynh đang bị trúng phải chưởng khí mà.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu, ôn nhu nói :

- Trong nội thể của Kim Tiêu, không phải chưởng khí mà là độc khí. Thật ra đệ đã bị ai hạ độc. Phải chăng La Sát Ngọc Diện đã hạ độc Ngạn Kim Tiêu?

Kim Tiêu nhú mày. Chàng suy nghĩ thật nhanh rồi nói :

- Chưởng khí và độc khí thì có gì khác nhau đâu. Chẳng có ai hạ độc Ngạn Kim Tiêu cả tự Kim Tiêu trúng chưởng khí thôi.

Ngọc Lan hồi thúc mọi người :

- Đồng đại ca, Tổng đại ca, Ngạn huynh. Chúng ta rời khỏi đây thôi Kim Tiêu gạt đầu.

Mọi người toan rời khỏi tòa mộc lâu Tình Cốc của La Sát Ngọc Diện thì Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân lừng lững bước vào. Lão thất vừa thả những bước chân lạch bạch vừa nói :

- Mọi người có thể đi, nhưng Ngạn Kim Tiêu phải ở lại.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Oan gia... Lúc nào Ngạn Kim Tiêu cũng gặp oan gia.

Chàng ôm quyền hướng về Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân :

- Thất tôn giá đừng hiểu lầm Kim Tiêu.

Thất Thành Nhân gất giọng nói :

- Ngươi đừng nhiều lời giải thích. Thất mỗ chỉ muốn lấy mạng ngươi thôi.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Kim Tiêu nói Thất tôn giá hiểu lầm rồi.

- Ta không làm đâu.

- Sao lão lại cố chấp như vậy?

- Tự ngươi gieo thì ngươi phải nhận. Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu.

Ánh mắt của nàng khiến Kim Tiêu bức bối nói :

- Kim Tiêu gieo cái gì... Tiền bối nói rõ đi.

Hoạt Hồn sứ giả ngáp ngừng lưỡng lự. Lão rít giọng nói qua kẽ răng :

- Ngươi tự biết.

Ngọc Lan trang trọng nói :

- Thất tôn giá hiểu lầm Ngạn huynh rồi, Ngạn huynh chẳng có tình ý gì với La Sát Ngọc Diện Nghiêm nương nương đâu. Nương nương cứu Ngạn huynh đưa đến tình cốc này là để trút chường khí trong nội thể của Ngạn huynh. Chúng ta đều là những người quang minh chính đại lại cùng chung một chiếc thuyền, Ngạn huynh đâu làm như tiền bối nghĩ.

Thất Thành Nhân trừng mắt nhìn nàng :

- Tiểu thư không biết gì... Nếu Nghiêm nương của lão không có tình ý thì chẳng bao giờ đưa tên tiểu tử thú này về Tinh Cốc.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Hê... Nếu như tôn giá nói vậy thì Kim Tiêu mạn phép đáp lại. Nghiêm nương có tình ý với Kim Tiêu đi nữa thì cũng là quyền của Nghiêm nương. Kim Tiêu đâu có cấm được Nghiêm nương. Tôn giá cũng đâu có cấm được. Nghiêm nương La Sát Ngọc Diện đâu phải là ái nữ hay phu nhân của tôn giá.

Thất Thành nhân chỉ tay vào mặt Kim Tiêu :

- Hôm nay ta phải thanh toán với ngươi.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Với một người cổ chấp như Thất tôn giá có nói thế nào cũng vô kích thời. Lão có yêu thì cứ tìm Nghiêm nương mà yêu, làm gì mà trút cơn giận lên người Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn lại Tổng Thừa Ân :

- Thừa Ân huynh.. huynh còn nhớ thỏa thuận của chúng ta không. Hôm nay Kim Tiêu phải nhờ đến huynh rồi.

Thừa Ân khẽ gật đầu, rồi bước đến ba bộ đối mặt với Hoạt Hồn sứ giả. Nhìn Thất Thành Nhân, Thừa Ân từ tốn nói :

- Thất tôn giá muốn thanh toán mạng sống của Ngạn Kim Tiêu, trước tiên phải bước qua xác của Tổng Thừa Ân này trước.

Thất Thành Nhân nhìn Thừa Ân gất giọng the thé :

- Tiêu Diêu Khách Tổng Thừa Ân, trong võ lâm vô giang hồ Thất lão phu là người ngưỡng mộ người.

Thất, lão phu luôn nhường người một sao người không biết nhường lại ta một trượng.

- Thất tôn giá muốn làm khó Ngạn đệ của Thừa Ân, chẳng lẽ lại muốn Thừa Ân khoanh tay bằng quang tọa thị.

- Thất lão phu đã quyết rồi... không ai cản được lão phu đâu.

Nói dứt lời Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành nhân lắc vai lướt tới Thừa Ân, song thủ vung lên biến hóa thành ung chảo công chụp tới đối phương. Lão vừa phát tán chiêu công vừa nói :

- Nằm xuống!

Thừa Ân không né tránh chảo công của Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân, mà dụng song chưởng với một thế công phá bằng đầu những ngón chỉ, đâm tới tâm trung bản thủ của cặp ung chảo công.

Chát...

Hoạt Hồn sứ giả trượt trở lại chỗ cũ trong khi sàn gạch dưới chân Thừa Ân thì rạn nứt dẫu chân chim.

Giao thẳng với nhau một chiêu công, cả hai đối thủ nhận ra sự hơn thấp. Hoạt Hồn sứ giả mặc dù chủ động tập kích nhưng lại chính là người rơi vào thế hạ phong. Lão vừa thẹn vừa tức, rút giọng the thé :

- Tổng Thừa Ân... Khá lắm... Đỡ tiếp một chưởng của lão phu.

- Tổng mỗ rất sẵn lòng.

Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân gác chéo song thủ, mắt đăm đăm nhìn Thừa Ân như muốn ăn tươi nuốt sống. Lão rống lên :

- Đỡ Na Di chương của Thất lão phu.

Vừa nói Hoạt Hồn sứ giả vừa đẩy song thủ về phía Thừa Ân. Một luồng xoáy khí huyền ảo tợ cơn lốc ào ào trút đến Tổng Thừa Ân. Không e ngại, cũng chẳng chút dấn đo hay né tránh, Thừa Ân dụng chưởng đỡ thẳng đón thẳng.

Ầm...

Thừa Ân thối lùi lại hai bộ. Mỗi một bước chân để lại dấu giày trên sàn gạch, trong khi Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân thì trượt dài về sau đến hai trượng.

Sắc diện của lão biến qua màu tái nhợt.

Kim Tiêu lắc đầu gất giọng nói :

- Đủ rồi...

Thừa Ân nhìn lại Kim Tiêu.

Chàng bước đến bên Thừa Ân, định nhân nhìn Hoạt Hồn sứ giả, ôn nhu nói :

- Tôn giá đừng cố chấp nữa. Nếu tôn giá cứ cố chấp khư khư đòi lấy mạng Kim Tiêu thì buộc phải có một trận đấu sinh tử với Tổng huynh. Cuộc đấu đó tất nhiên kết cục thảm bại sẽ thuộc về tôn giá. Chỉ nhìn qua hai lần giao thủ, đủ biết Thừa Ân huynh hơn hẳn tôn giá một bậc. Nếu tôn giá còn có đầu óc, thì hãy tìm Nghiêm nương mà hỏi cho ra lẽ.

Chàng ngưng lời, rồi trang trọng nói tiếp :

- Võ công của tôn giá cũng chưa thể lấy mạng được Ngạn Kim Tiêu đâu.

- Nếu lão Thất này không lấy được cái mạng nhỏ của người lão không còn là Hoạt Hồn sứ giả.

Nghe câu nói này của Hoạt Hồn sứ giả, Kim Tiêu sa bầm mặt. Chàng gất giọng nói :

- Mạng nhỏ cũng khó lấy lắm.

Cùng với lời nói đó, Ngạn Kim Tiêu bất ngờ thi triển “Thiên Cang chỉ”. Một đạo chỉ khí xanh rờn thoát ra từ đôi chỉ pháp của chàng điểm thẳng đến trước mũi giày của Hoạt Hồn sứ giả.

Chát...

Sàn gạch không bị khoang thủng mà lại phồng lên rồi từ từ vỡ ra thành một đồng bụi như ổ kiến.

Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân lùi hẳn lại ba bộ. Lão nhìn Kim Tiêu bằng ánh mắt ngơ ngẩn.

Kim Tiêu từ tốn nói :

- Lần trước Thất tôn giá đắc thủ bởi Kim Tiêu bị chương khí phong tỏa Đan điền không thể vận công được. Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Kỷ Thượng bước đến Kim Tiêu, ôm quyền nói với Thất Thành Nhân :

- Thất tôn giá, chúng ta đều là người nhà của nhau. Lúc này đây kẻ thù của mọi người không là ai khác mà chính là Tà Nhân Vô Diện. Y còn treo án tử lên đầu mọi người, chẳng lẽ chúng ta lại tự nhồi da xác thịt nhau sao. Kỷ Thượng tin Kim Tiêu không có quan hệ gì với La Sát Ngọc Diện đâu. Mong tôn giá nể mặt Kỷ Thượng mà bỏ qua chuyện này.

Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân hừ nhạt rồi nói :

- Ngạn Kim Tiêu! Một ngày nào đó lão Thất sẽ tìm lại người.

Lão nói dứt câu giữ hai ông tay áo như xua đi sự bức tức âm ỉ trong người mình rồi quay bước thi triển khinh công bỏ đi một mạch không ngoái đầu nhìn lại.

Kỷ Thượng nhìn lại Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

- Ngạn đệ, tại sao Thất tôn giá lại thù địch thâm xương như vậy?

- Tại lão tất cả mà. Lão yêu quá nhưng không được đáp tình đâm ra hận thù lung tung. Lão nghĩ Ngạn đệ có tình với Nghiêm Thực, nên Nghiêm Thực không đáp tình lão. Người ta yêu mà không được đáp tình nên đâm ra hận thù. Cái lão ôn dịch đó đã ngoài ngũ tuần còn yêu, mà yêu như kẻ điên vì tình.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Thế mới biết khi người ta cao niên tình càng sâu nặng, thảo nào người xưa mới nói “gừng càng già càng cay”. Phải chi lão biết nhìn lại, lão sẽ tự khắc hiểu ra vì sao Nghiêm nương không để mắt đến lão.

Kỷ Thượng bật cười, nhìn Kim Tiêu :

- Nhưng Ngạn đệ phải có cái gì đó chứ. Không có lửa làm sao có khói.

Kim Tiêu nhú mày :

- Đồng huynh là chủ nhân của những môn khách trong Đồng phủ tất hiểu rõ cá tính từng người mà.

- Dù sao Ngạn đệ cũng có số đào hoa nên mới có sự việc hôm nay. Lão Thất không ghen với huynh hay với Tổng bằng hữu mà lại đi ghen với Ngạn đệ.

Kỷ Thượng đặt tay lên vai Kim Tiêu :

- Chữ tài liền với chữ tai một vần, đệ phải cẩn thận đó.

Ngọc Lan lườm Kim Tiêu.

Kim Tiêu chột ngựa mặt cười sang sảng. Nghe chàng cười mọi người chau mày.

Thừa Ân buột miệng :

- Đệ cười gì?

- Đâu ai ngăn được chữ tình nơi con người.

Kim Tiêu kéo Thừa Ân ra xa rồi nói :

- Tổng huynh... Đã đến lúc Kim Tiêu đi làm cái việc mình phải làm.

Thừa Ân nghiêm mặt :

- Ngạn đệ đang trúng chưởng khí.

- Không có thời gian nhiều cho Kim Tiêu đâu. Nếu Kim Tiêu còn muốn sống thì phải đối mặt với con người vô diện đó.

- Ta đi theo đệ.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Không. Một mình Kim Tiêu thôi, Kim Tiêu sẽ sớm quay về Đồng phủ. Huynh bảo trọng, cho Kim Tiêu gọi lại Ngọc Lan.

Thừa Ân chưa kịp nói gì thì Kim Tiêu thi triển ngay “Bách Bộ Hư Tướng” lướt ra khỏi lòa mọt lầu.

Ngọc Lan hốt hoảng réo gọi lại :

- Ngạn huynh...

Nàng toan đuổi theo Kim Tiêu nhưng Thừa Ân đã cản lại :

- Hãy để cho Kim Tiêu đi.

- Huynh ấy đi đâu?

- Chỉ có Kim Tiêu biết Kim Tiêu đi đâu.

- Huynh ấy đang bị trúng chưởng khí.

- Ta cũng biết điều đó.

Kỹ Thượng bước đến bên hai người :

- Tổng huynh, Kim Tiêu...

Thừa Ân gượng cười :

- Đồng huynh đừng lo, Kim Tiêu sẽ sớm quay về thôi. Chúng ta nên rời khỏi đây quay về Đồng gia.

Thừa Ân nói rồi thả bước đi ra cửa, Ngọc Lan và Kỹ Thượng nổi gót theo sau.

Ngọc Lan nói :

- Tổng đại ca! Tại sao Ngạn huynh đột ngột bỏ đi như vậy. Huynh ấy đi đâu?

- Huynh không thể nói được chuyến đi này của Kim Tiêu. Huynh chỉ có thể nói cho Ngọc Lan biết Kim Tiêu phải đi chuyến đi này bởi đây là số phận và chức nghiệp của Kim Tiêu.

- Tổng huynh không thể nói rõ hơn được à?

- Không.

Kỹ Thượng buông tiếng thở dài rồi nói với Ngọc Lan :

- Xá muội! Chuyện gì không thể nói thì Tổng Thừa Ân sẽ không nói. Muội đừng ép Tổng Thừa Ân, không chừng xá muội sẽ lại giống như lão Thất cố chấp kia.

Hồi 31

Đổi xác thay tâm

Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân ngồi tư lự với vò rượu để trước mặt.

Lão thỉnh thoảng lại nhắm nói :

- “Nghiêm nương... Tại sao nàng lại hắt hủi lão Thất. Thất Thành Nhân này muốn làm nô tì cho nàng mà. Gã tiểu tử Ngạn Kim Tiêu kia đâu có xứng với nàng. Y cũng đâu thể sánh bằng ta.”

Lão vừa nói vừa nhìn vò rượu, rồi như thể không dẫn được những xúc cảm trong tâm tưởng, mà bê cả vò rượu dốc lên miệng tu ừng ực như người đang khát nước cháy cổ.

Lão Thất vừa đặt vò rượu xuống bàn thì Tôn Thi Nhã xuất hiện ngay ngưỡng cửa mộc xá của lão. Thi Nhã vận bộ cánh màu xanh nhạt trông khác hẳn với Tôn Thi Nhã trước đây.

Nếu trước đây Tôn Thi Nhã không màn đến sự trang điểm làm đẹp cho bản thân mình thì nay nàng hoàn toàn khác trước. Diện dung của nàng được trang điểm bằng một lớp son phấn trông xinh tươi hơn, cùng với bộ cánh màu xanh nhạt lá non, mới thấy được vẻ đẹp duyên dáng tiềm ẩn trong nhân dạng của nàng.

Hoạt Hồn sứ giả đưa mắt nhìn Môn chủ Đường Lang môn phu nhân Tôn Thi Nhã.

Tiếp nhận ánh mắt của Thất Thành Nhân, Thi Nhã điểm một nụ cười mỉm.

Nếu trước đây khi tự giam mình trong tòa biệt lâu, tự cho mình là chiếc bóng mờ của cõi tục nhân này thì chẳng bao giờ Thi Nhã có được nụ cười như thế này, nhưng bây giờ thì nàng sẽ cười, lại là một nụ cười đầy sức mê hoặc và quyết rũ.

Một làn gió thoảng thổi qua thể pháp nàng đem theo mùi xạ hương thoảng thoảng xông vào khứu giác của Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân.

Nàng di dời những bước chân nhẹ nhàng tự những bước chân sáo, vừa uyển chuyển vừa có một cái gì đó khiến kẻ đối diện không thể nào dời mắt đi đâu được.

Tôn Thi Nhã bước đến bên bàn Thất Thành Nhân.

Thất Thành Nhân nhìn nàng.

Thi Nhã nhỏ nhẹ nói, một giọng nói của những trang tiểu thư đài các trong chốn lầu son.

- Thất tôn giá đang buồn?

H Thất Thành Nhân nhìn nàng.

- Sao tân Môn chủ biết Thất lão phu đang buồn?

- Trước đây Thi Nhã đã từng buồn như Thất tôn giá.

- Và bây giờ phu nhân đã không còn buồn.

Thi Nhã gật đầu :

- Không còn buồn nữa.

Thất Thành Nhân nhìn chăm chăm vào mắt Tôn Thi Nhã :

- Phu nhân không buồn nữa ư? Có phải phu nhân trở thành Môn chủ Đường Lang môn rồi nên không còn biết buồn nữa.

- Thi Nhã không phải vì chức vị Đường Lang môn mà hết buồn, đúng hơn đã có sự thay đổi trong Tôn Thi Nhã. Con sâu rút trong vỏ kén mãi mãi là còn sâu, nhưng khi nó chui ra khỏi vỏ kén thì nó sẽ là cánh

bướm sắc sở biết diêm tô cái đẹp cho cuộc đời.

Lão Thất đắc ý :

- Phu nhân nói hay lắm.

Thất Thành Nhân nói rồi bưng vò rượu dốc lên miệng tu ừng ực. Lão đặt vò rượu xuống bàn nhìn Thi Nhã nói :

- Lão Thất rất ngạc nhiên vì bất ngờ Tôn phu nhân tân Môn chủ Đường Lang môn lại đích thân đến tề xá của lão Thất. Chẳng hay Tôn phu nhân tân Môn chủ Đường Lang môn tìm đến tề xá của lão Thất có chuyện gì?

- Thi Nhã và Thất tôn giá đã từng là những người đồng cảnh ngộ, nên tìm đến giúp tôn giá hóa giải nỗi sầu muộn đó.

Lão Thất nhìn Thi Nhã bằng ánh mắt sững sờ :

- Sao Tôn phu nhân giúp ta giải sầu ư?

Thi Nhã gật đầu :

- Thi Nhã biết Thất tôn giá đang mắc bệnh tương tư Nghiêm Thục nương nương.

Cũng như trước đây Tôn Thi Nhã từng yêu tướng công Chung Tử Kiên của mình.

- Lão Thất này quá đổi bất ngờ.

- Cuộc đời của một con người là sự nối tiếp từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Cũng như Tôn Thi Nhã đang thay đổi cũng là một sự bất ngờ. Nếu trước đây Tôn Thi Nhã tự giam mình trong biệt lâu, tự biến mình thành một chiếc bóng mờ không được, đúng hơn là một tù nhân của Chung Tử Kiên thì nay Thi Nhã đã thay đổi, đó không phải là sự bất ngờ sao?

Thất Thành Nhân nhìn sững nàng, rồi giả lả nói :

- Trước đây Thất lão phu không ưa gì Chung Tử Kiên. Nói đúng hơn lão có ác cảm với Tử Kiên.

- Chính vì thế Thất tôn giá có ác cảm với cả Đường Lang môn. Nhưng bây giờ Chung Tử Kiên đã chết rồi, và với một tân Môn chủ Tôn Thi Nhã, Thất tôn giá có còn ác cảm không?

Lão Thất khoát tay :

- Không không... Làm sao Thất lão phu có ác cảm với một tân Môn chủ như phu nhân được.

Thi Nhã diêm nụ cười mỉm :

- Không ác cảm sao Thất tôn giá không mời Tôn Thi Nhã một chén rượu hay tôn giá chỉ để dành rượu cho Nghiêm Thục nương nương.

- Lão Thất này đoán quá.

Thất Thành Nhân vừa nói vừa với tay lấy chén rồi chuốc rượu vào. Lão vừa chuốc rượu vừa nói :

- Tôn phu nhân nói giúp Thất lão phu giải khuây nỗi phiền muộn đang âm ỉ trong tâm thức mình. Vậy Tôn phu nhân giúp lão phu như thế nào?

Lão đặt vò rượu xuống bàn.

Thi Nhã nhìn Thất Thành Nhân, rồi bưng chén rượu :

- Uống chén rượu này, Thi Nhã sẽ nói với Tôn giá.

- Lão Thất cùng uống với nàng.

Lão Thất bê cả vò rượu tu ừng ực, trong khi Tôn Thi Nhã bưng chén uống rất thư thái.

Thấy nàng uống người ta phải liên tưởng đến một trang thục nữ yếu điệu với phong thái thư nhàn, nhưng nếu có ai biết được một Tôn Thi Nhã trước đây thì sẽ phải thốt ra lời, Tôn Thi Nhã đã thay đổi. Một sự thay đổi từ trong cho đến ngoài. Trước đây Thi Nhã chưa từng uống rượu nhưng nay thì khác hẳn rồi.

Cái chức vị Môn chủ Đường Lang môn đã khiến nàng thay đổi.

Uống cạn chén rượu, Thi Nhã đặt chén xuống bàn.

Thất Thành Nhân nhìn Thi Nhã.

Dung diện mặc dù đã ngoài tam tuần của thi Nhã, nhưng nếu so với La Sát Ngọc Diện Nghiêm Thục thì rõ ràng từ vị tân Môn chủ Đường Lang môn vẫn toát ra hấp lực mãnh liệt hơn nhiều so với Nghiêm Thục.

Thất Thành Nhân nhỏ nhẹ nói :

- Phu nhân định giúp Thất lão phu như thế nào?

- Thi Nhã và tôn giá cùng đi dạo nhé?

Thất thành Nhân miễn cưỡng nói :

- Đi dạo.

Thị Nhã gật đầu :

- Mời tôn giá!

Thị Nhã nói rồi đứng lên.

Thất Thành Nhân cũng đứng lên theo nàng. Thị Nhã nhìn Thất Thành Nhân điềm nụ cười mỉm. Nàng quay bước đi với những gót sen uyển chuyển đi về phía cửa. Thất Thành Nhân nhìn theo những bước chân của Thị Nhã. Mỗi bước chân của nàng khiến cho vùng tiểu yêu uốn lượn, kéo theo đôi móng tròn lẳng đơng đưa tạo ra một hấp lực dị thường hút lấy ánh mắt của Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân. Lão bất giác nao nao một cảm giác khó tả và không thể dời mắt đi đâu được mà chăm chăm nhìn vào nàng.

Lão Thất hồi hải bước theo Thị Nhã.

Nàng dừng bước ngoài mái hiên.

Lão Thất tiến đến bên nàng.

Ngay ngoài khoảng sân rộng trước cửa mộc xá là chiếc kiệu hoa với tám gã đại lực phu kiệu đứng dọc hai bên kiệu.

Chiếc kiệu trang hoàng lộng lẫy chỉ dành cho những người có danh phận.

Lão Thất nhìn chiếc kiệu từ tốn nói :

- Kiệu của phu nhân đẹp quá.

Thị Nhã mỉm cười :

- Mời tôn giá lên kiệu.

Lão Thất hơi sững sờ :

- Lão phu lên kiệu cùng phu nhân ư?

Thị Nhã gật đầu từ tốn nói :

- Thất tôn giá cũng là người có danh phận trong võ lâm.

Nàng nói rồi bước thẳng đến chiếc kiệu vén rèm chui vào, nhưng vẫn mở rèm chờ Thất Thành Nhân.

Lão Thất xoa tay ra vẻ đắc ý rồi bước đến chui vào trong kiệu. Khoang kiệu đủ chỗ cho hai người, không quá rộng cũng không quá hẹp, nhưng lão Thất vẫn chạm người vào người Thị Nhã.

Tám gã phu kiệu đại lực nhất kiệu lên. Bọn chúng không có gì hấp tấp mà rất chậm rãi, với những bước đi vững chắc khiêng chiếc kiệu hướng ra cổng mộc xá.

Trong khoang kiệu, lão Thất như bị vùi lấp trong khoảng không gian đầy đặc mùi xạ hương, khóa lấp tất cả mọi suy nghĩ của lão.

Thị Nhã nhìn sang lão Thất còn ngồi chung với nàng nhưng lại chỉ ngang tầm vai Thị nhã.

Nhân dạng lùn thấp của lão Thất khiến Thị Nhã phải hơi cúi xuống mỗi lần nói chuyện với lão. Nặng từ tốn nói :

- Thất tôn giá đã quên Nghiêm nương chưa?

Thất Thành Nhân gật đầu ngay :

- Bây giờ ta chẳng còn nhớ được đến Nghiêm Thục nữa.

Thị Nhã cười khẩy rồi tựa hẳn lưng về sau. Thất Thành Nhân liếc mắt nhìn qua nàng. Lão thấy vùng thượng đặng với đôi nhũ hoa mặc dù không ngồn ngộn mơn trớn nhưng nó vẫn đưng đưa theo tiếng cười của nàng. Chính sự đơng đưa đó tạo ra một cái gì rất huyền hoặc và mê ly khiến lão ngơ ngẩn cả người.

Thị Nhã nói :

- Nữ nhân thì có gì khác nhau nào.

- Ồ...

Thị Nhã nhìn lại Thất Thành Nhân.

- Thị Nhã có khác Nghiêm Thục không?

- Ồ... Thất lão phu không biết Tôn phu nhân nói gì?

Lão thốt ra lời nói băng quơ đầy chất giả là đó cùng với động thái nuốt vôi số nước bọt vừa mới trào ra miệng. Lão Thất cảm nhận rõ mồn một trong nội thể của mình vừa xuất hiện một ngọn lửa. Ngọn lửa này đang đốt cháy từng mạch máu, lẫn lộn phủ ngũ tạng và khiến cho đôi môi lão khô hẳn lại. Lão buộc phải thè lưỡi ra liếm mép.

Lão Thất lại nuốt nước bọt rồi nói :

- Sao Tôn phu nhân có ý tốt với lão phu vậy?

Vừa nói Thất Thành Nhân vừa từ từ lần tay qua đặt lên bắp đùi Thi Nhã.

Nàng không có sự phản kháng gì.

Thi Nhã giả là nói :

- Biết Thi Nhã tốt thì Thất tôn giá đừng làm Thi Nhã thất vọng.

Nàng vừa nói vừa hơi uốn người ra sau, rồi thuận tay giật nhẹ sợi dây tơ. Từ trên nóc kiệu, một chiếc lồng tre nhỏ bằng bàn tay thông xuống. Trong chiếc lồng tre đó có cặp bộ ngựa. Con bộ ngựa cái đang xà thân xuống ép con ngựa đực. Con bộ ngựa cái đủ to để khóa lấp cả thân thể con bộ ngựa đực.

Thi Nhã băng quơ nói :

- Đẹp quá.

Lão Thất chú nhãn đến đôi bộ ngựa rồi cũng buột miệng nói theo nàng :

- Đẹp quá.

Thi Nhã mỉm cười nói nói tiếp :

- Chúng thật hoan lạc và hạnh phúc.

Thi Nhã vừa nói vừa chăm chăm nhìn vào chiếc lồng tre có đôi bộ ngựa. Trong khi Tôn Thi Nhã mãi chú nhãn vào đôi bộ ngựa trong chiếc lồng tre thì lão Thất nhìn sang nàng. ánh mắt cú vọ của lão thâm tóm lấy dung diện của Thi Nhã rồi di dời xuống phần cổ sau đó dừng lại trên vùng thượng đẳng đang nhấp nhô của nàng.

Ngọn lửa dục tình trong lão càng bùng cháy hơn khi bắt ngờ tay của Thi Nhã đặt qua đùi lão. Lão cảm nhận rõ mồn một năm ngón tay Thi Nhã bấu vào da thịt lão.

Thất Thành Nhân giờ thì chẳng còn nghĩ đến điều gì khác, thậm chí ngay cả nhân dạng của Nghiêm Thực La Sát Ngọc Diện, con người mà lão tư tưởng cũng trôi tuột vào cõi vô thức.

Thất Thành Nhân lưỡng lự một lúc rồi từ từ đặt hữu thủ lên vùng thượng đẳng của nàng. Lốp lẹo mỏng không ngăn được cảm xúc khi tay lão chạm vào chỗ da thịt mềm mại, đẹp như nhung.

Thi Nhã hơi ngả người ra sau như sẵn sàng tiếp nhận sự môn trớn của lão Thất trong khi mắt vẫn đắm đắm nhìn vào đôi bộ ngựa đang giao tình trong chiếc lồng tre.

Không thấy Thi Nhã có phản ứng gì trước hành động gợi dục của mình, Hoạt Hồn sứ giả Thất Thành Nhân dần tới hơn. Tay lão từ từ lần qua lớp trang phục, rồi chui tọt vào trong chiếc yếm. Bàn tay áp trọn lên đôi quả tuyết lê nhỏ nhắn xinh xắn của nàng.

Ngọn lửa dục anh bùng cháy dữ dội khi Thất Thành Nhân có được sự giao tiếp đó.

Lão bất giác không dần được một phải rên lên một tiếng.

Thi Nhã tuyệt nhiên cũng chẳng có phản ứng gì để ứng phó hay phản đối lại hành vi của lão Thất.

Ánh mắt lão Thất sáng hẳn lên với những nét cuồng dục toát ra ngoài trong khi Thi Nhã vẫn đắm đắm nhìn vào đôi bộ ngựa trong chiếc lồng tre.

Lão Thất môn man dịch chuyển hữu thủ khắp vùng nhũ hoa của Thi Nhã rồi không dần được nữa, mà phải dỡ trang phục nàng ra như tách hai vỏ sò.

Hai quả tuyết lê xinh xắn mềm mại đập hẳn vào mắt lão. Thất Thành Nhân úp mặt vào vùng nhũ hoa đó.

Lão nhận ra bàn tay của Thi Nhã đặt trên đùi mình đang bấu lại dần.

Lão Thất hồn hển thở bởi dục hỏa bùng cháy dữ dội trong tâm thức lẫn nội thể.

Lão hồn hển nói :

- Nàng cho ta chứ?... Nàng cho ta chứ?...

Chiếc kiệu hoa trông tránh chao qua nghiêng lại, tám gã phu kiệu lực lưỡng phải ghì nó để giữ cho nó được thăng bằng. Mặc dù chúng đã cố hết sức, vận dụng đến sức lực sau cùng khiến cho sắc diện đỏ bừng, nhưng chiếc kiệu vẫn trông tránh. Một sự trông tránh mà người liên tưởng đến những hoạt cảnh đang diễn ra bên trong chiếc kiệu đó.

Thình thoảng chiếc liêu hoa lại phát ra những âm thanh ken két như tiếng nghiền răng của một con quái thú đang phải chịu một cực hình tra tấn tàn khốc nhất.

Đôi lục tay cây đòn quần xuống, đề lên vai tám gã phu kiệu. Mặc dù có sự trông tránh đó nhưng tám gã phu kiệu vẫn giữ thăng bằng cho chiếc kiệu và chậm rãi bước trên hoang lộ.

Tiếng của Thi Nhã cất lên :

- Dừng kiệu.

Tám Gã phu liền dừng kiệu, nhưng không hạ kiệu xuống.

Rèm kiệu được vén lên.

Từ trong kiệu Hoạ Hồn sứ giả Thất Thành Nhân bị quấn xuống đất như một bị thít.

Huych...

Thế pháp lão chẳng có một mảnh vải che thân, vùng kín thì vẫn còn trong trạng thái khoái lạc, còn Đan điền thì vỡ tung với lực phủ ngũ tạng lòi cả ra bên ngoài.

Hai mắt Thất Thành Nhân vẫn trợn trừng, trong ánh mắt của lão vừa có nét hoan lạc vừa có nét đau đớn pha trộn quện lẫn vào nhau. Trên miệng lão còn ngậm xác một con bộ ngựa đực nhưng đã bị mất đầu, toi tả. Rèm kiệu hoa buông xuống, và tám gã phu kiệu lại ung dung thả bước đi. Bây giờ thì chiếc kiệu không còn trông tránh nữa, và tám gã phu kiệu đi nhanh hơn.

Trong kiệu hoa, Tôn Thi Nhã vận lại trang phục. Chân diện nàng như khoác một lớp sương mù âm u với những nét ghê rợn. Nàng vẫn chăm chăm ngắm nhìn con bộ ngựa cái đang rũ cánh, đưa hai chiếc đao quơ qua quơ lại.

Thi Nhã mỉm cười :

- Người ngoan lắm, người chính là ta, và ta chính là người.

Nàng thả chiếc lồng tre có con bộ ngựa cái về chỗ cũ rồi ngã lưng ra sau nhắm mắt lại như thả hồn vào cõi riêng của mình để tận hưởng những cảm giác khoan khoái mà nàng vừa có được.

Nhìn Thi Nhã trong trạng thái này, không ai có thể ngờ được một Tôn phu nhân hôm nào với nhân cách yếu mị, yếu đuối giờ đã biến thành một con người khác. Tôn Thi Nhã đã là một Môn chủ Đường Lang môn đích thực.

Hồi 32

Giang Vi Tử Lan Hoa Sứ

Hai hàng cấm vệ quân đồng loạt quỳ xuống khi từ ngoài cửa đại điện Giang Vi Tử bước vào. Tất cả đồng loạt xướng lên :

- Khấu kiến bái tài nhân.

Trong bộ cánh cung trang đỉnh những viên dạ minh châu lấp lánh, biểu thị một phong thái uy quyền, Giang Vi Tử bước qua giữa hai hàng cấm vệ quân rồi dừng bước lia mắt nhìn qua cục trường bề bộn trong đại điện Thái Hòa. Nàng không biểu lộ chút cảm xúc gì khi chứng nghiệm cục trường hỗn độn trong đại điện Thái Hòa.

Giang Vi Tử điểm một nụ cười mỉm nhảm nói :

- Người không được chọn đồ vật nào để trộm mà lại chọn điện Thái Hòa. Người định đùa cợt với Giang Vi Tử ư?

Nàng nói rồi quay lại hàng cấm vệ quân.

- Các người lui ra :

Hai hàng cấm vệ quân ôm quyền :

- Tuân lệnh quý nương.

- Canh phòng cẩn mật.

Bọn cấm vệ quân trở ra ngoài đại điện Thái Hòa. Cửa điện Thái hòa được đóng lại.

Tài nhân Giang Vi Tử rảo bước đi chậm rãi quanh đại đường. Nàng lớn tiếng nói :

- Người định lấy thứ gì trong điện Thái Hòa. Điện Thái Hòa chỉ được dùng cho Thiên tử đăng cơ, người dám mạo phạm xâm nhập vào đây đã phạm tội khi quân. Người có ba đầu sáu tay cũng không tránh nổi sự trừng phạt này đâu.

Chẳng có ai đáp lời nàng, ngoài sự im vắng lặng. Giang Vi Tử nhìn lại nóc điện Thái Hòa. Nàng nhẹ điểm mũi hài, thân pháp phiêu bồng quay tít như một con vượn lướt lên cao, đảo quanh một vòng nhưng cũng không tìm ra ai.

Giang Vi Tử hạ thân xuống trước chiếc đầu rồng đặt ngay chính điện Thái Hòa.

Giang Vi Tử chấp tay sau lưng, thản nhiên nói :

- Đạo Soái Dương Châu. Nếu người muốn lấy Ngọc ấn trong điện Thái Hòa thì hãy xuất đầu lộ diện.

Người có đủ bản lĩnh đối phó với Giang Vi Tử, người thắng bốn cô nương, Giang Vi Tử sẽ trao ngay Ngọc ấn cho người.

Chẳng có ai trả lời Giang vi Tử.

Không thấy ai trả lời mình, Giang Vi Tử gắt giọng nói :

- Đạo Soái Dương Châu. Người nghe bốn cô nương nói chứ. Người chỉ biết ẩn nấu thôi ư. Đừng làm con rùa rút cổ như vậy, đã dám vào điện Thái Hòa sục sạo, người có bản lĩnh lắm đó, gan của người cũng lớn đấy. Hãy xuất đầu lộ diện đi chứ đừng làm con rùa rút cổ trốn chui trốn nhủi.

Cũng không có ai đáp lời nàng ngoài sự vắng lặng mênh mông trong điện Thái Hòa.

Giang Vi Tử mỉm cười, rồi bước đến trước đầu rồng bằng vàng phản chiếu ánh sáng từ hai hàng chân đèn

dựng dọc theo hai bên cánh điện Thái Hòa.

Nàng đặt tay vào đỉnh đầu Kim long.

Miệng đầu rồng từ từ chuyển động rồi há rộng ra. Từ trong miệng kim long một vầng hào quang ngũ sắc phát ra. Giang Vi Tử nhìn chăm chăm vào miệng rồng.

Cạch...

Sau âm thanh đó, từ trong miệng kim long một khối ngọc từ từ trượt ra ngoài.

Giang Vi Tử cầm lấy Ngọc ấn.

Nàng quay mặt nhìn lại cửa điện Thái Hòa rồi nói.

- Đạo Soái Dương Châu. Phải người muốn lấy Ngọc ấn. Ngọc ấn đang ở trong tay Giang Vi Tử, người còn chờ gì chưa xuất hiện để lấy Ngọc ấn.

Vẫn không có ai trả lời nàng.

Giang Vi Tử nói tiếp :

- Giang Vi Tử rất muốn biết Đạo Soái Dương Châu là ai đó. Người có đủ bản lĩnh vào đây thì hẳn cũng có đủ bản lĩnh lấy Ngọc ấn từ tay Giang Vi Tử chứ.

Vẫn không có ai đáp lời nàng.

Giang Vi Tử đặt Ngọc ấn lên đỉnh đầu kim long, rồi từ tốn nói tiếp :

- Nếu như người không xuất đầu lộ diện, bốn cô nương sẽ trả Ngọc ấn vào trong kim long. Người sẽ không có cơ hội để lấy Ngọc ấn đâu. Người có thể đột nhập vào điện Thái hòa nhưng sẽ không bao giờ chạm tay được đến Ngọc ấn một khi ta trả Ngọc ấn trở lại vào trong kim long.

Giang Vi Tử nhìn quanh.

Giang Vi Tử tài nhân nói tiếp :

- Đã thấy Ngọc ấn rồi sao còn chưa xuất đầu lộ diện để lấy. Người định làm con rùa rút cổ ẩn mình trong điện Thái Hòa mãi sao?

Giang Vi Tử vừa nói dứt lời thì chớp thấy bóng phát phơ phía trước mình.

Giang Vi Tử điểm mũi hài, thân ảnh nàng tựa cánh chim cất lao vút về phía đó.

Cùng với thân ảnh siêu phàm xuất chúng, một chớp sáng xanh rờn thoát ra từ ngọc thủ của nàng bỏ tới bóng người lập lờ.

- Người không thoát khỏi Thiên Cương chỉ của bốn cô nương đâu.

Đạo sát quang xanh rờn chém xā đến chiếc bóng lập lờ, nhưng chẳng có tiếng thét đau đớn nào phát ra mặc dù nàng thấy rõ mồn một chiếc bóng lập lờ đó bị đạo “Thiên Cương chỉ” cắt ra làm hai.

Giang Vi Tử lướt tới. Nàng sững bước, bởi đập vào mắt nàng chẳng có ai ngoại trừ một bộ trang phục nam nhân bị đạo “Thiên Cương chỉ” chém đứt đôi.

Giang Vi Tử buột miệng nói :

- Tại sao thế này.

Giang Vi Tử giật mình nghĩ đến Ngọc ấn. Nàng toan quay lại thì một giọng nói ôn nhu từ tốn cất lên từ phía đầu Kim long.

- Giang tài nhân đừng quay mặt nhìn lại kéo lại trách ta không nói trước với Giang tài nhân.

- Đạo Soái Dương Châu! Người khá lắm, nhưng người đâu có quyền ra lệnh cho bốn cô nương.

- Tại hạ nói trước rồi đấy nhé.

Giang Vi Tử hừ nhạt một tiếng rồi quay ngoắt lại Nàng vừa quay lại đối mặt với Kim Tiêu thì thét lên :

- A...

Cùng với tiếng thét đó nàng đưa tay che mắt lại.

Làm sao Giang Vi Tử không che mắt được, bởi đập vào mắt nàng là một tráng niên khôi ngô anh tuấn, ôm khư khư Ngọc ấn, nhưng lại chẳng có mảnh vải nào che thân.

Giang Vi Tử gắt giọng nói :

- Đạo Soái Dương Châu... Người làm cái trò gì vậy. Sao người không vận trang phục lại cỡi trần cỡi truồng như vậy chứ?

Nàng thét lớn :

- Người làm nhor bản cả mắt ta.

Kim Tiêu mỉm cười nói :

- Tại hạ có làm dơ thu nhân của quý cô nương đâu mà tại cô nương tự nhìn tại hạ đấy chứ. Đã được chiêm ngưỡng thể pháp của Đạo Soái Dương Châu rồi còn chửi tại hạ nữa.

Giang Vi từ thét lớn :

- Bỏn cô nương sẽ giết ngươi. Ngươi đúng là kẻ bỉ ổi, một nam tử như ngươi mà lại hành động càn rỡ như vậy.

Kim Tiêu khoát tay :

- Hê... Giang tài nhân đừng có buông tay xuống đó nhé, kéo thu nhân của tài nhân sẽ bị ô uế vẫn đục.

Không chừng lại còn phạm vào điều cấm kỵ của nữ nhân. Khi đã nhìn thấy cái ấy của tại hạ rồi sẽ phải làm người nâng khăn sửa túi đó.

Giang Vi Từ rút một luồng chân khí đè nén tức giận nhưng không dám buông tay khỏi mặt mình :

- Ngươi vận trang phục lại đi.

- Tại hạ là người thích cởi truồng mà. Tại hạ mạo phạm vào đây mượn tạm Ngọc ấn. Khi nào xong việc tại hạ sẽ mang trả lại.

- Ngươi không được mang Ngọc ấn đi. Ngọc ấn liên quan đến vận mệnh của bá tánh.

- Tại hạ biết, nhưng lúc này thì không thể không mượn được. Tại hạ sẽ cố giữ gìn Ngọc ấn cẩn thận. Quý nương cứ yên tâm, sau này quý nương có gặp lại Đạo Soái Dương Châu, nhớ cẩn thận trước khi nhìn tại hạ đó.

Chàng nói rồi thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” lướt vút lên nóc tòa đại điện Thái Hòa.

Kim Tiêu đã bỏ đi mà Giang Vi Từ vẫn còn đứng chôn chân dưới đất, hai tay vẫn bịt kín mắt mình.

Nàng gắt giọng nói :

- Ngươi còn ở đó không?

Nàng không nghe ai trả lời mình.

Vi Từ hỏi lại một lần nữa :

- Ngươi còn ở đó không sao không trả lời ta?

Vẫn không có tiếng trả lời, Giang Vi Từ từ từ bỏ tay xuống. Nàng không còn thấy Đạo Soái Dương Châu và cả Ngọc ấn nữa. Giang Vi Từ thét lớn :

- Người đâu?

Cửa điện thái Hòa lại mở ra, cấm vệ quân ào ào bước vào quỳ xuống trước mặt nàng.

Bọn cấm vệ quân xướng lên :

- Khấu kiến tâu nhân quý nương.

- Đứng lên.

Bọn cấm vệ quân đồng loạt đứng lên.

Giang Vi Từ nói :

- Các người có thấy ai ra khỏi điện Thái Hòa không?

Bọn cấm vệ quân lắc đầu.

Giang vi Từ nhìn quanh :

- Không thể như vậy được. Lục soát tất cả mọi nơi này cho ta.

Bọn cấm vệ quân lục soát khắp nơi không chừa góc ngách nào, nhưng tuyệt nhiên chẳng phát hiện được gì, ngoài bộ trang phục bị chẻ đôi.

Bọn chúng quay lại :

- Tài nhân! Chúng tôi không tìm thấy gì cả.

- Không thể như vậy được.

Giang Vi Từ vừa nói vừa bước lại đầu Kim long.

- Ta phải làm sao bây giờ. Ngọc ấn đã mất rồi, Đạo Soái Dương Châu đích thân ta sẽ đi tìm người lấy lại Ngọc ấn.

Nàng nói rồi quay bước ra cửa điện Thái Hòa, trở về biệt cung của mình, Giang Vi Từ bước đến biệt phòng. Nàng tiến đến trước tấm gương đồng nhìn dung diện mình trong tấm gương đồng, Vi Từ nói :

- Đạo Soái Dương Châu. Ngươi có thắng thiên hay độn thổ xuống a tỳ, Giang Vi Từ cũng sẽ tìm ra ngươi.

Nàng ấn tay xoay chiếc gương đồng.

Một vòm cửa bí mật dịch chuyển. Giang Vi Từ bước qua vòm cửa đó. Phía sau vòm cửa là một thạch thất,

trong đó chứa đầy những binh khí và những bộ giáp trụ.

Giang Vi Tử chọn lấy một bộ kim ty giáp và đôi tiểu kiếm vàng ứng. Nàng múa títt đôi tiểu kiếm trong tay mình rồi đặt trở lại.

Lia mắt nhìn lướt qua những thứ binh khí có trong biệt thất, hai cánh môi của nàng mím lại.

Nàng nhón tay lấy một cánh hoa lan bằng ngọc bích. Nhìn cánh hoa lan đó Giang Vi Tử khẽ nói :

- Cuối cùng Lan Hoa Sứ cũng tái xuất giang hồ.

Vừa nói Giang Vi Tử vừa định nhắm nhìn chiếc mặt nạ vàng treo trên vách.

Nàng cầm lấy chiếc mặt nạ bằng vàng đỏ, khoát vào mặt mình. Giang Vi Tử chồng ngọc thủ lên nhau. Một quả cầu vàng óng xuất hiện giữa đôi bàn thủ của nàng.

Giang Vi Tử quay gót, thân ảnh như chiếc bông vụ. Một lớp màn khí hộ công xuất hiện bao bọc khắp thể pháp nàng, bộ cánh cung trang thoát ra khỏi người nàng và liền, theo đó là bộ trang phục bó chên, Lan Hoa Sứ bị hút vào vòng tròn ảo khí. Khi Vi Tử dừng thì triển thì nàng đã là một con người khác với chiếc mặt nạ dát vàng che dung diện, cùng bộ huỳnh y bó sát lấy người. Giang Vi Tử quay lại biệt phòng. Nàng nhìn mình trong tấm gương đồng. Nàng nhẩm nói :

- Đạo soái Dương Châu.

* * * * *

Thần Thâu Bửu Chính Tư tựa lưng vào thành ghế, vừa choàng tay qua vai hai ả kỹ nữ. Lão đắc ý nói :

- Lão Bửu chỉ thích cứ mãi như thế này.

Lão vừa nói dứt lời thì một giọng nói nhỏ nhẹ đập vào thính nhĩ.

- Còn bốn sứ thì không thích hạng người truy hoan như lão.

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào đó, lão Bửu Chính Tư không một chút hứng khởi mà ngược lại còn xô ngay hai ả kỹ ra khỏi mình rồi đứng phắt dậy, quay mặt nhìn ra cửa.

Lừng lững đứng ngay ngưỡng cửa là một người vận kim y bó chên với chiếc mặt nạ dát vàng che mặt.

Trên ngựa kim y là đoá hoa lan trắng nõn. Lão Bửu Chính Tư tái mặt, những thớ thịt trên mặt lão không ngừng động đậy.

Lão Bửu Chính Tư miễn cưỡng nói :

- Lan Hoa Sứ.

Lan Hoa Sứ nghiêm giọng nói với hai ả kỹ nữ.

- Hai người lui ra.

Không vào, Giang Vi Tử nói lời thư thái, hai ả kỹ nữ vội vã rời ngay khỏi gian thượng khách phòng.

Trong bộ lột Lan Hoa Sứ, Giang Vi Tử bước đến trước mặt Thần Thâu Bửu Chính Tư :

- Đạo Soái Dương Châu đang ở đâu. Y là ai?

Nhìn Lan Hoa Sứ, hai cánh môi của lão Bửu Chính Tư cứ mấp má mấp má nhưng không thốt được thành lời.

Lan Hoa Sứ Giang Vi Tử trầm giọng hỏi :

- Lão Thần Thâu Bửu Chính Tư không nói được ư?

Lời còn đọng nên miệng Lan Hoa Sứ Giang Vi Tử thì bất thành linh Thần Thâu Bửu Chính Tư vỗ chưởng vào ngực nàng.

Giang Vi Tử không né tránh cũng không đón đỡ thẳng mà ngang nhiên hứng trọn lấy đạo chưởng tập kích bất ngờ của Bửu Chính Tư.

Chát...

Lan Hoa Sứ hứng trọn một chưởng của Thần Thâu Bửu Chính Tư, nhưng chẳng hề hấn gì, ngược lại chính lão Thần Thâu Bửu Chính Tư phải rú lên :

- A...

Cùng với tiếng rú đó, lão rút phắt song thủ lại, nhảy đồng lên cứ như có cả một lò than bùng dưới chân lão.

Lan Hoa Sứ vươn trảo thộp ngay lấy hữu thủ của Thần Thâu Bửu Chính Tư.

Hơi rùng mình, Lan Hoa Sứ đã nhắc bổng lão Thần Thâu Bửu Chính Tư quăng về phía vách thượng khách sảnh.

Thân ảnh của lão Thần Thâu Bửu Chính Tư ví như một viên cuội bị Giang Vi Tử ném vào vách tường.

Thân lão va vào tường rồi rơi xuống sàn gạch.

- Huych...

Thần Thâu Bửu Chính Tư ngồi bệt dưới sàn gạch không gượng đứng lên nổi sau cái quãng của Giang Vi Tử. Nàng lững lờ bước đến đứng trước mặt lão.

Giang Vi Tử lập lại câu hỏi của mình :

- Đạo Soái Dương Châu là ai. Y đang ở đâu?

Lão Bửu Chính Tư nhìn nàng, mồ hôi tuôn ra ớt đầm mặt. Lão chưa kịp trả lời Giang Vi Tử thì hai gã đại lực võ sĩ xông xộc xông vào.

Một gã gắt giọng nói :

- Ma nữ... ngươi định làm loạn Dương Châu kỹ lâu à?

Giang Vi Tử không nhìn lại sau lưng mình, mà giữ mạnh song thủ về phía sau.

Hai đoạn xoáy kinh thoát ra từ tấm trung bảo thủ của nàng, võ thẳng đến hai gã đại lực võ sĩ Dương Châu Kỹ lâu.

Chát... chát...

Cả hai gã đó bị đạo nhu kinh của Lan Hoa Sứ Giang Vi Tử đánh bật khỏi cửa gian thượng khách phòng.

Nằm duỗi dài ngoài hành lang bất tỉnh.

Giang Vi Tử nhìn lại lão Bửu :

- Bồn sứ hỏi lại một lần nữa, Đạo Soái Dương Châu đang ở đâu, y là ai?

Cùng với lời nói đó, Lan Hoa Sứ chụp đôi ngọc thủ biến thành trảo bóp vào hai bờ vai Thần Thâu Bửu Chính Tư.

Lão Bửu há hốc miện thét lên :

- A...

Cùng với tiếng thét của lão là những âm thanh răn rắc phát ra từ hai bờ vai.

Lão Bửu nhăn mặt gồng mình.

Lan Hoa Sứ rút trảo công lại nhìn lão :

- Lão trả lời chứ?

Lão Bửu Chính Tư lắc đầu.

Lan Hoa Sứ hừ nhạt rồi điểm chỉ vào đúng huyệt nhân trung của lão Bửu. Chỉ pháp của Giang Vi Tử nhấc từ từ vào. Mồ hôi tuôn ra khắp người Thần Thâu Bửu Chính Tư.

Thần Thâu Bửu Chính Tư lại rống lên :

- A...

Mặc cho Thần Thâu Bửu Chính Tư gào thét, chỉ pháp của Giang Vi Tử vẫn tiếp tục đâm vào đại huyệt nhân trung.

Lão Thần thâu giang hai chân trong khi đôi thủ pháp buông thông theo hai bên hông.

Lan Hoa Sứ Giang Vi Tử rút chỉ pháp lại :

- Lão nói chứ?

Mặc dù giọng nói của Giang Vi Tử rất ôn nhu từ tốn, nếu không muốn nói là ngọt ngào, thanh tao nhưng nó vẫn tạo ra trong xương sống của lão Bửu luồng hàn khí gay người chạy dọc lên đến tận đỉnh đầu.

Lan Hoa Sứ nói tiếp :

- Bồn sứ không chờ đợi lâu được đâu.

Vừa nói chỉ pháp của nàng vừa gia tăng nội lực nhấn mạnh hơn vào đại huyệt nhân trung của Thần Thâu Bửu Chính Tư.

Thân pháp của lão Bửu Chính Tư run bần bật như người lên cơn sốt. Lão miễn cưỡng nói :

- Lão Bửu nói... Lão Bửu nói...

Lan Hoa Sứ rút ngay chỉ pháp lại, chấp tay sau lưng. Lão Bửu nhìn lên. Chiếc mặt nạ dát vàng đập vào mắt lão, tạo ra trong lão nỗi bồn chồn không làm chủ được mình.

Lão Thần Thâu Bửu Chính Tư chưa kịp nói thì Lan Hoa Sứ rút ngọn kim châm dài trên một tắc, lóng lánh sắc vàng ửng.

Lão vừa thấy cây trâm liền nói ngay.

- Lão Bửu nói.

Lão rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực rồi hỏn hển nói :

- Lan Hoa Sứ hứa với lão phu... Đừng sát hại Đạo Soái Dương Châu.

- Bỏ sứ cần lấy lại Ngọc ấn.

Đổi chất giọng the thé, Giang Vi Tử nói tiếp :

- Đạo Soái Dương Châu là ai? Y đang ở đâu?

Lão Bửu cúi mặt nhìn xuống mũi giày lí nhí nói :

- Ngạn Kim Tiêu... Kim Tiêu đang ở tại Đồng gia.

Giang Vi Tử hừ nhạt một tiếng rồi quay bước bỏ đi thẳng ra ngoài cửa. Lão Bửu Chính Tư vội đứng lên bước theo :

- Lan Hoa Sứ.

Lão bước ra cửa nhưng chẳng còn thấy nhân dạng Lan Hoa Sứ đâu nữa. Lão Bửu Chính Tư đứng tần ngần ngay ngưỡng cửa. Lão nghĩ thầm :

- “Phải báo ngay cho Kim Tiêu biết... Đại họa đang giáng xuống đầu y rồi”.

Lão Bửu Chính Tư nghĩ rồi dợm bước thì thấy một gã kiếm thủ lừng lững tiến về phía mình. Nhìn chân diện của gã kiếm thủ đó, lão Bửu không khỏi lo lắng bồn chồn.

Gã kiếm thủ dừng bước nhìn Bửu Chính Tư, từ tốn nói :

- Tiên sinh là Thân Thâu Bửu Chính Tư?

- Chính là ta.

- Tại hạ là Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo. Sương Điền Bảo nghe tiếng lão Bửu Chính Tư võ công tái thế, nên muốn thỉnh giáo.

Lão Bửu có võ công cao cường gì đâu chứ mà các hạ muốn thỉnh giáo.

- Nếu lão Bửu không chịu để tại hạ thỉnh giáo thì tại hạ rửa kiếm bằng máu của tiên sinh.

Miệng thì nói, Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo vừa rút soạt thanh trường kiếm sáng ngời ra khỏi vỏ. Sát khí từ lưỡi kiếm của Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo toát ra khiến toàn thân lão Bửu nổi đầy gai ốc. Lão thối bộ vào trong gian thượng sảnh, rồi bất ngờ đóng sập cửa lại.

Cửa thượng sảnh vừa được đóng lại thì một nhát kiếm chém xả vào nó. Lưỡi kiếm với một uy lực khủng khiếp chẻ đôi cánh cửa ra làm hai. Cánh cửa gian phòng thượng khách sảnh tung ra. Trước khi cánh cửa bật ra thì lão Bửu Chính Tư cũng kịp mở cửa sổ.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo bước vào gian thượng khách phòng, trong khi lão Bửu lướt người qua cửa sổ.

Thập Nhất Lang chớp thấy lão Bửu đào thoát, nhưng như chớp phóng trường kiếm về phía lão.

Lưỡi kiếm sáng ngời ánh thép, tợ vàng tinh sa xẹt đến sau lưng Bửu Chính Tư.

Thần Thâu Bửu Chính Tư chỉ còn cách cái chết trong đường tơ kẽ tóc thì một đóa hoa lan từ ngoài cửa sổ lướt vào đón lấy đầu mũi kiếm.

Keng...

Thanh trường kiếm sừng lại.

Lão Bửu thoát ra ngoài cửa sổ mà vẫn còn cảm nhận tử khí sau lưng mình.

Lan Hoa Sứ đứng đón lão bên ngoài cửa sổ. Bửu Chính Tư vừa thoát ra thì Lan Hoa Sứ thò tay lấy tay lão, rồi thì triển khinh công kéo theo lão băng vào hoa viên.

Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo lướt ra ngoài cửa sổ. Y chỉ còn biết đứng nhìn theo hai người đang mất dần vào khu hoa viên Dương Châu kỹ lâu. Thập Nhất Lang Sương Điền Bảo dùng hai ngón tay gỡ đóa Lan Hoa Sứ trên mũi kiếm.

Y ngắm nghía cánh hoa lan một lúc rồi lại định nhãn nhìn về phía khu hoa viên.

- Đáng là đối thủ của ta lắm.

Hồi 33

Vân liễm thiên mặt

Đại yến được bày ra trên đại sảnh dịch quán Đồng phủ, tất cả mọi người đều có mặt. Kim Tiêu nhìn qua một lượt mọi người rồi định nhãn nhìn về phía Tổng Thừa Ân. Chàng điểm nụ cười mỉm giả lả rồi nói :

- Chư vị trưởng bối, Tổng huynh, Đồng thúc thúc và cả Đồng đại ca nữa. Đại yến hôm nay do Ngạn Kim Tiêu thiết đãi mọi người. Vì sao có buổi đại yến này, cái gì cũng phải có nguyên nhân cả, Kim Tiêu thiết đãi đại yến bởi vì Kim Tiêu vừa có một báu vật vô giá, mà từ cổ chí kim chưa một ai trong chúng ta tận mục sở thị.

Thừa Ân nhìn Kim Tiêu :

- Kim Tiêu hãy nói báu vật đó đi.

- Lúc này chưa phải lúc?

Chàng nhướng mày nhìn Thừa Ân.

- Sau buổi đại yến này, tất cả mọi người sẽ được chiêm ngưỡng báu vật vô giá đó.

Kỹ Thượng lên tiếng :

- Ngạn Kim Tiêu úp úp mở mở như thế khiến mọi người tò mò.

Kim Tiêu cười khẩy rồi nói :

- Uống rượu đi rồi Kim Tiêu sẽ nói.

Kim Tiêu bung chén rượu đưa đến trước mặt mọi người :

- Mời mọi người.

Thiên Hựu đạo trưởng, Giác Viễn đại sư và tất cả mọi người cùng bung chén :

- Mời Ngạn công tử.

Kim Tiêu dốc chén rượu uống cạn.

Tất cả mọi người cùng dốc rượu uống cạn. Mọi người vừa đặt chén xuống thì lần lượt đổ sầm xuống bàn.

Thừa Ân chau mày nhìn Kim Tiêu :

- Người là ai?

Vừa nói Tổng Thừa Ân vừa vận công qui nạp độc tử toan phun ra nhưng Kim Tiêu nhanh hơn điểm vào Tĩnh huyết của Thừa Ân.

Thừa Ân đứng phồng ra như tượng :

- Người có phải là Ngạn Kim Tiêu không?

- Đích thị là Ngạn Kim Tiêu rồi.

- Là Ngạn Kim Tiêu, sao để lại điểm huyết ta.

- Ngạn Kim Tiêu muốn phân biệt rành rẽ ai là Tà Nhân Vô Diện, còn ai không phải là Tà Nhân Vô Diện.

Kim Tiêu đặt tay lên vai Thừa Ân :

- Huynh còn nhớ trước đây đệ nói điều gì không?

- Thừa Ân đầu thế nào nhớ hết những lời của Ngạn Kim Tiêu.

- Huynh không nghe thì Ngạn Kim Tiêu nhắc lại cho huynh nhớ. Kim Tiêu từng nói Tà Nhân Vô Diện có thể dụng bí thuật dị dung hóa trang thành tất cả mọi người. Nhưng có một người y không thể nào đi

dung được.

- Ai?

- Những hòa thượng Thiếu Lâm tự. Nếu y dụng dị dung thuật hóa trang thành các hòa thượng thì cũng phải cạo đầu trọc. Một khi cạo đầu trọc thì y chỉ có thể làm hòa thượng được mà thôi. Chắc chắn điều đó y không bao giờ muốn.

Thừa Ân cau mày :

- Chẳng lẽ...

Thừa Ân bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Kim Tiêu cướp lời Thừa Ân :

- Trước khi Kim Tiêu cho mọi người thấy Ngọc ấn để đánh động Tà Nhân Vô Diện thì muốn mọi người thấy đều trở thành hòa thượng tất.

- Người cạo đầu tất cả à?

- Ngoại trừ những vị cao tăng Thiếu Lâm. Bởi họ đâu còn tóc để mà cạo.

Thừa Ân lắc đầu :

- Làm như vậy, Ngạn Kim Tiêu đã mạo phạm và thất lễ với người võ lâm.

- Thất lễ là tiểu tiết còn đại tiết chính là vạch bộ mặt Tà Nhân Vô Diện. Đệ đã quyết định rồi, một khi Tà Nhân Vô Diện biết Ngọc ấn đang trong tay Kim Tiêu thì sẽ mò đến. Kim Tiêu dễ dàng nhận ra gã thôi.

Tổng đại ca không muốn điều đó à?

- Ngạn Kim Tiêu cạo cả đầu Thừa Ân.

- Không loại trừ, Tà Nhân Vô Diện đã từng dị dung giống tạc như Tổng huynh.

- Người...

- Tổng huynh vì tóc của mình hay muốn trả thù của tân nương Dương Đình Tuyết Anh. Tổng huynh còn bất kể mạng sống cần gì đến mái tóc chứ. Đây là kế sách độc của Nghiêm Thực đó.

Chàng xoa tay.

- Các môn khách của Đồng gia thì đã bỏ đi cả rồi, không còn bao nhiêu người. Sau khi cạo đầu xong, thì Đồng gia sẽ là lãnh địa nội bất xuất ngoại bất nhập. Còn bất cứ ai muốn vào làm môn khách thấy đều cạo đầu.

- Thiên hạ sẽ cười vào mũi chúng ta.

- Cười thì cười mặc kệ họ. Người thứ nhất sẽ là Tổng huynh.

- Tại sao ta lại là người thứ nhất.

- Bởi Tổng huynh có mục đích hẳn hoi.

Thừa Ân buông tiếng thở dài :

- Được! Ngạn Kim Tiêu muốn làm gì thì làm.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Đa tạ Tổng đại ca đã cho Kim Tiêu được thực thi kế sách này.

Kim Tiêu nói rồi rút ngọn trùy thủ dưới ống giày thoăn thoắt cạo đầu Tổng Thừa Ân.

Chân diện Thừa Ân nghiêm hẳn lại với sắc đỏ tím. Kim Tiêu vừa cạo vừa nói :

- Tổng huynh thấy đệ có tài cạo đầu thiên hạ không?

- Ta không còn biết nói với người thế nào nữa.

- Hây... vì đại cuộc ta có thể hy sinh tính mạng mình mà tiếc gì một mái tóc.

Kim Tiêu cạo xong đầu Thừa Ân thì giải huyệt. Bước lại một bộ, niễng đầu ngắm Thừa Ân, Kim Tiêu nói :

- Không chừng Tổng huynh đẹp ra hơn với cái đầu hòa thượng này.

Thừa Ân thở hắt ra một tiếng rồi phun bùm rượu có mê độc ra ngoài. Kim Tiêu đặt ngọn trùy thủ vào tay Thừa Ân.

- Kim Tiêu nhờ huynh giúp cho những người này.

- Ta không biết người còn định giờ trò gì nữa đây.

- Như thế này thì Tà Nhân Vô Diện không còn hóa trang được thành ai nữa cả.

Tổng Thừa Ân nhìn chàng :

- Người cũng cạo đầu luôn chứ?!

- Không.

- Sao lại không?

- Đệ không cạo đầu vì đệ là mỗi như Tà Nhân Vô Diện mà. Nếu y hóa trang thành Kim Tiêu, nhất định đệ sẽ nhận ra ngay.

Kim Tiêu chìa hữu thủ đến trước, nghiêm giọng nói :

- Giữa lòng bàn tay Ngạn Kim Tiêu có một dấu xăm kỳ lạ. Gã Tà nhân kia không có được dấu xăm này đâu.

- Vậy còn Đồng Kỹ Thượng?

Kim Tiêu nhú mày rồi nói :

- Đồng huynh là một thi nhân không có võ công, nhưng Tà Nhân Vô Diện vẫn có thể dị dung thành Đồng huynh. Cạo luôn.

- Ngạn Kim Tiêu không chừa một ai à?

Kim Tiêu gật đầu :

- Ngoại trừ một mình Ngạn Kim Tiêu.

- Còn Ngọc Lan tiểu thư?

Kim Tiêu giả lả nói :

- Kim Tiêu đã cạo đầu Ngọc Lan rồi.

Thừa Ân lắc đầu :

- Ta không còn gì để nói.

- Mau giúp Kim Tiêu đi, kéo mê dược hết công hiệu thì lỡ việc hết.

Thừa Ân buông tiếng thở dài rồi nói :

- Thừa Ân không biết chuyện này sẽ đi đến đâu.

- Tổng huynh yên tâm. Kim Tiêu có thừa xảo ngôn để nói với mọi người mà.

* * * * *

Khi mọi người tỉnh lại, tất cả đều ngờ ngác bởi đập vào mắt họ là một cảnh tượng quái đản có một không hai. Tất cả mọi người đều bị cạo đầu chẳng khác nào những hòa thượng.

Thiên Hựu đạo trưởng đập tay xuống bàn :

- Chát...

Thiên Hựu đạo trưởng rít giọng nói :

- Thế này là thế nào?

Thiên Hựu đạo trưởng vừa nói dứt câu mọi người đồng phả lên cười. Nghe mọi người cười, Thiên Hựu đạo trưởng đỏ mặt :

- Bàn đạo đầu phải là hòa thượng.

- Ngạn Kim Tiêu đâu?

Kỹ Thượng xoa đầu mình :

- Ngạn đệ làm cái gì thế nhỉ?

Kim Tiêu từ sau bức bình phong bước ra. Thiên Hựu đạo trưởng trừng mắt nhìn Kim Tiêu :

- Ngạn tiểu đệ! Sao ngươi dám cạo đầu bản đạo. Ngươi tính bốn cột bản đạo à?

Ngươi thật hết muốn sống rồi.

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Đạo trưởng đừng giận Kim Tiêu. Kim Tiêu làm như vậy có lý do của mình.

Thiên Hựu đạo trưởng rít giọng nói :

- Lý do gì? Ngươi phải giải trình cho rõ, bằng không bản đạo sẽ kết liễu mạng sống ngươi.

Thừa Ân lo lắng nhìn Kim Tiêu.

Thiên Hựu đạo trưởng nói dứt lời rút soạt trường kiếm.

Kim Tiêu khoát tay :

- Đạo trưởng... hãy nghe văn bối giải trình đã. Nếu như văn bối nói không xuôi, xin được giao thủ cấp cho đạo trưởng.

- Ngươi nói đi.

Kim Tiêu ôm quyền từ tốn nói :

- Ngạn Kim Tiêu thân hành vào cấm thành thỉnh cầu Thiên tử cho mượn Ngọc ấn.
Vì chỉ có Ngọc ấn mới có uy lực lột được dung diện của Tà Nhân Vô Diện. Nhân tiện có Ngọc ấn trong tay Kim Tiêu muốn cho mọi người cùng thưởng lãm. Cả một đời người chưa chắc trong các vị có ai tận mục sở thị báu vật đó đâu. Tóc thì sẽ mọc nhưng chưa chắc có lần thứ hai chiêm ngưỡng được báu vật vô giá kia. Còn vì sao Kim Tiêu cạo đầu mọi người, bởi Thiên tử nói không có mặt thiên tử ai muốn nhìn qua Ngọc ấn phải cạo đầu để tỏ lòng trung kiên với Thiên tử. Do đó Kim Tiêu buộc phải mạo phạm thất lễ với mọi người.

Kim Tiêu nói rồi bước ra sau bức bình phong rồi quay trở lại đội trên đầu một chiếc mâm đồng. Chàng trình trọng đặt chiếc mâm đồng xuống giữa chính điện.

Kim Tiêu trình trọng mở tấm lụa phủ trên chiếc mâm đồng. Một vầng hào quang ngũ sắc óng ánh phát ra từ khối Ngọc ấn.

Kim Tiêu ôm quyền hướng về Thiên Hựu đạo trưởng :

- Kim Tiêu mời đạo trưởng thưởng lãm.

Thiên Hựu đạo trưởng tra kiếm vào vỏ rồi ôm quyền :

- Ngạn công tử... Có hiểu lòng dạ của công tử... Bần đạo mới hiểu...

- Vãn bối chỉ làm theo những gì mà Thiên tử căn dặn thôi à.

Thiên Hựu đạo trưởng dắt trường kiếm ta sau lưng rồi bước đến. Lão đạo sĩ Võ Đang đứng ngay ra nhìn khối Ngọc ấn phát hào quang.

Hai tay Thiên Hựu đạo trưởng nắm lại rồi nhẩm nói :

- Giang sơn xã tắc đây mà.

Kim Tiêu rù rì nói vào tai Thiên Hựu đạo trưởng :

- Đạo trưởng không còn tiếc búi tóc của mình chứ?

Lời nói của Ngạn Kim Tiêu như có động lực khiến Thiên Hựu đạo trưởng đưa tay lên xoa chiếc đầu trọc.

Lão nhìn Kim Tiêu, giả lả cười :

- Không tiếc nữa... không tiếc nữa...

* * * * *

Kim Tiêu bùng chén rượu liếc trộm Thừa Ân, cái đầu trọc của Tống Thừa Ân lọt vào hai con ngươi chàng. Kim Tiêu nén lăm nhưng vẫn gượng cười. Thừa Ân không khỏi sượng sùng khi tiếp nhận nụ cười của Ngạn Kim Tiêu. Nhìn Kim Tiêu, Thừa Ân buột miệng nói :

- Ta đáng cười lắm à?

- Tống huynh đâu có gì đáng cười.

- Ta vừa thấy Kim Tiêu cười.

- Kim Tiêu cười bởi vì thấy huynh lạ quá.

- Ta lạ chỗ nào?

- Nhìn kỹ Tống huynh giống như một vị hòa thượng đạo cốt. Tăng tướng của huynh rất phương phi. Xem chừng Tống huynh rất có tăng tướng, nếu như huynh xuất gia đầu Phật, rũ bỏ bụi tình và những phiền lụy trong cõi trần tục, không chừng Tiêu Diêu Khách sẽ thế vào chỗ của đại sư Giác Chân được đó.

Thừa Ân lắc đầu :

- Thừa Ân không có ý niệm xuất gia đầu Phật đâu.

- Tống huynh không có ý niệm đó à?

- Không!

- Trở thành tăng nhân cũng là một điều tốt. Huynh đã được giới võ lâm tặng cho ngoại hiệu là Tiêu Diêu Khách. Ngoại hiệu đó cũng có hàm ý huynh rất thích tiêu diêu, không màn đến sự đời.

Kim Tiêu vượt cằm nhìn Thừa Ân rồi nói tiếp :

- Cảnh giới Phật môn cũng là cảnh giới tiêu diêu. Đúng với ngoại hiệu của huynh. Còn gì hơn nữa mà huynh không chịu.

Chàng nói rồi dốc rượu uống cạn.

Thừa Ân rời căn biệt lâu, bước đến trước mặt Kim Tiêu :

- Ngươi muốn Tống Thừa Ân xuất gia đầu Phật lắm à?

- Kim Tiêu chỉ nói như thế thôi mà. Nếu như huynh trả được hận cho Dương Đình Tuyết Anh tử tử rồi

huynh có nghĩ đến chuyện đó không?

Kim Tiêu mỉm cười nói tiếp :

- Phạm người ta có tâm sự ưu uẩn nhất là ưu uẩn trong tình trường thì hay tìm đến cửa Phật để khóa lấp niềm ưu uẩn của mình. Dù Tống đại ca không nói ra nhưng Kim Tiêu cũng biết Thừa Ân huynh có tâm sự ưu uẩn bởi cái chết của tân nương trong ngày song hỷ hoàn minh.

Thừa Ân buông tiếng thở dài.

- Ta chỉ có một ưu uẩn duy nhất, đó là đối mặt với Tà Nhân Vô Diện kia.

Chấp tay sau lưng, Kim Tiêu hỏi :

- Trước sau gì thì Tà Nhân Vô Diện cũng đến mà.

Nụ cười giả lả lại xuất hiện trên hai cánh môi của Ngạn Kim Tiêu.

- Kim Tiêu bây giờ giống như một con mồi lớn cùng với Ngọc ẩn. Còn Tống huynh là người câu cá.

Huynh phải câu cho khéo đó, nếu câu không được sẽ bị mất cả cần câu lẫn mồi. Không chừng ngay cả người câu cá cũng có thể tán mạng bởi con cá lớn kia.

Thừa Ân buông một tiếng cụt lủn :

- Cá sẽ cắn câu thôi.

- Nếu cá không cắn câu thì sao?

- Với miếng mồi ngon như thế này cá không thể từ chối được. Thừa Ân tin cá sẽ cắn câu.

- Nếu Tống huynh đoán chắc như vậy thì phải ráng giữ cần câu và con mồi kia cho chắc đó.

Thừa Ân chúc rượu từ tịnh bình ra chén. Y chưa kịp bung chén rượu thì Kim Tiêu đã bung trước. Kim Tiêu dốc chén rượu uống cạn rồi nhìn Thừa Ân nói :

- Kim Tiêu giao miếng mồi Ngọc ẩn cho Tống huynh đó.

- Người giao cho ta à?

- Tống huynh cần miếng mồi to này chứ đâu phải Kim Tiêu. Chỉ cần Tống huynh giữ miếng mồi này cho chắc là được rồi. Nếu như để mất Ngọc ẩn vào tay Tà Nhân Vô Diện.

Kim Tiêu chắc lưỡi rồi ve cằm :

- Ai chà! Không biết tìm đâu ra miếng mồi ngon thứ hai đâu. Ngạn Kim Tiêu không muốn vào điện Thái Hòa rồi tự cỡi bỏ trang phục làm người quái dị để người ta chiêm ngưỡng dung mạo khả tú của mình đâu.

Kim Tiêu nhìn Thừa Ân.

- Tống đại ca cần thận đó. Kim Tiêu đi đây.

- Kim Tiêu đi đâu?

Kim Tiêu buông một câu cụt lủn :

- Đi trốn.

Thừa Ân nhú mày :

- Đi trốn là sao?

- Tống huynh còn hỏi nữa. Lúc này không ai đi trốn thì còn chờ đến lúc nào nữa. ở bên cạnh Tống huynh đúng hơn là ở bên cạnh miếng mồi ngon Ngọc ẩn, có thể bị cá to nuốt chung cùng với miếng mồi ngon đó lắm. Trên đại sảnh dịch quán Đồng gia, Kim Tiêu đã ngòm thấy không chỉ có một con cá lớn Tà nhân vô diện đâu mà còn có cả một bầy lòng tong rập rình thêm thưởng Ngọc ẩn đó.

Chàng ve cằm :

- Lúc này Kim Tiêu lại không tiện ở bên Ngọc ẩn. Huynh biết vì sao rồi chứ?

Thừa Ân gật đầu :

- Ta hiểu.

Nụ cười mỉm lại hiện trên hai cánh môi của Ngạn Kim Tiêu Một lần nữa. Phải tiếp nhận nụ cười giả lả của Kim Tiêu, Thừa Ân chỉ còn biết buông tiếng thở dài.

Thừa Ân miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu bảo trọng.

- Tống huynh yên tâm. Một khi Ngạn Kim Tiêu đã trốn rồi thì khó có ai tìm ra được Ngạn Kim Tiêu lắm.

- Ta biết, Ngạn Kim Tiêu là Đạo Soái Dương Châu mà Kim Tiêu có thừa những thủ đoạn để lẩn tránh thiên hạ.

Kim Tiêu nhìn Thừa Ân.

- Trước khi Kim Tiêu rời khỏi đây, một lần nữa Kim Tiêu muốn nói với huynh. Kim Tiêu và Tống huynh câu con cá lớn chứ không phải chày những con cá lòng tong đâu nhé. Mỗi ngon thì không để câu cá nhỏ, huynh nhớ cho Kim Tiêu điều đó.

Thừa Ân gật đầu :

- Ta nhớ Kim Tiêu ôm quyền :

- Tăng tướng của Tống huynh rất phương phi đạo cốt. Kim Tiêu chúc mừng huynh có được tăng tướng này.

- Người...

Kim Tiêu không để Thừa Ân nói hết lời mà cướp lời y :

- Trong lãnh địa Đồng gia lúc này, ai có tăng tướng cả. Ai cũng là hòa thượng trọc đầu cả, không chỉ có một mình Tống Thừa Ân đâu. Tống huynh đừng ngại.

Kim Tiêu nói rồi lần ngay ra khỏi biệt phòng mình.

Kim Tiêu đi rồi, Thừa Ân còn lại một mình Thừa Ân nhìn chiếc tráp bằng gỗ trầm hương, trong chứa Ngọc ấn mà nhủ thầm :

- “Dương Đình Tuyệt Anh. Huynh sẽ thanh toán những oan nợ với Tà Nhân Vô Diện”.

Thừa Ân bước lại sau chiếc tráp trầm hương đựng Ngọc ấn, rồi ngồi xuống bên cạnh bệ để chiếc tráp đó. Y đặt hai tay lên bắp đùi ngồi kiết đà trông như một vị hòa thượng đang chìm vào cõi tham thiền nhập định.

Thừa Ân không phải tham thiền chờ đợi lâu, cánh cửa đại sảnh biệt lầu dịch mở.

Hai người vận hắc y bó chần, che mặt bằng vuông lụa đen, đầu chít khăn đen.

Cả hai tiến đến trước mặt Tống Thừa Ân. Thừa Ân nhìn hai gã hắc y nhân. Y chậm rãi nói :

- Hai người đi đi. Người ta chờ không phải là hai người.

Gã đứng bên phải lừ mắt nhìn Thừa Ân rồi nói :

- Tiêu Diêu Khách muốn huynh đệ của ta đi, thì hãy giao Ngọc ấn cho huynh đệ chúng ta.

- Ngọc ấn không dành cho hai người. Lời sau cùng của ta nói với hai người nên rời khỏi đây. Ngọc ấn chỉ dành cho một người ta chờ đợi.

Hai hắc y nhân nhìn nhau rồi quay lại đối nhãn với Thừa Ân.

Gã đứng bên phải lại nói tiếp :

- Huynh đệ của ta chỉ rời khỏi đây khi nào có Ngọc ấn trong tay mình.

Nói dứt lời, cả hai gã hắc y nhân cùng cất lên một tiếng nghe như tiếng ễnh ương gọi trời mưa. Liền sau tiếng kêu thô thiển quái gở đó, hai gã đồng loạt xuất thủ. Cả hai cùng sử dụng một thứ công phu “Hàm Mô công” tợ như hai con ếch với bốn đôi trảo nhảy thộp tới chụp xuống thân ảnh của Tống Thừa Ân.

Vẫn trong tư thế kiết đà, Thừa Ân dựng đứng song thủ. Đôi bản thủ xoay tròn tạo ra hai đĩa ảo khí huyền hoặc tiếp nhận lấy bốn đôi trảo quỷ của hai gã hắc y nhân.

Ầm...

Hai gã hắc y nhân giao thẳng chiêu công với Tống Thừa Ân, bị hất ngược trở lại.

Cả hai lộn vòng trong không trung rồi hạ mình xuống trong tư thế quỳ, hai tay chống xuống sàn gạch, miệng phình to cất ra những tiếng kêu “Quệt... quệt...”

Thừa Ân định nhãn nhìn hai gã đó :

- Hóa ra hai người là Song Tàn Lãnh Diện Dục Thức Bằng và Dục Thức Trị.

Song Tàn Lãnh Diện đồng loạt lột bỏ chiếc khăn lụa che mặt quần xuống sàn gạch.

Cả hai vẫn giữ tư thế quỳ như ễnh ương.

Dục Thức Bằng nói :

- Tống Thừa Ân... Huynh đệ ta muốn có Ngọc ấn...

- Ngọc ấn không thuộc về hai người. Huynh đệ các người cũng không đủ bản lĩnh để giữ Ngọc ấn đâu.

Dục Thức Bằng nhìn sang Dục Thức Trị. Cả hai trao đổi với nhau bằng mắt rồi nhìn lại Thừa Ân.

Dục Thức Trị nhặt nhổ nói :

- Tôn giá không giao Ngọc ấn cho huynh đệ chúng tôi à?

- Hai người có quan hệ thế nào với Tà Nhân Vô Diện?

Song Tàn Lãnh Diện đồng lên tiếng :

- Chẳng có quan hệ gì cả.
- Vậy cần Ngọc ẩn để làm gì?
- Ngọc ẩn là báu vật.
- Chỉ như thế thôi? Nếu hai người cho Ngọc ẩn là báu vật, nên nảy sinh lòng tham thì hãy đến đây lấy Ngọc ẩn.

Dục Thức Bằng nói :

- Huynh đệ ta đến đây với mục đích đó mà.
- Hai người tự dẫn xác vào tử lộ, đừng trách Tống Thừa Ân.

Thừa Ân vừa nói dứt lời, thì Song Tàn Lãnh Diện cất ra những tiếng ềnh ương kêu quền quệt. Trong khi hai gã giống như hai con cóc phình mang trợn má, với cái bụng phình to lên, đặng tạo ra những âm thanh đó.

Cả hai ngưng tiếng ềnh ương kêu một lượt, vừa ngưng phát ra những âm thanh quền quệt, Song Tàn Lãnh Diện nhảy thốc đến Thừa Ân. Cùng với một chiêu công giống hệt như lần trước, nhưng lần này Song Tàn Lãnh Diện đã dồn đến mười thành công lực vào trảo thủ, quyết một chiêu định đoạt thắng bại với Thừa Ân để có được báu vật Ngọc ẩn.

Không né tránh, cũng chẳng chút e dè, Thừa Ân dựng song thủ xoay tròn tạo ra hai chiếc đạo ảo khí. Vùng chỉ khí do đôi bàn thủ của Thừa Ân tạo ra dày đặc hơn và có những âm thanh rì rì phát ra, đồm đồm lấy trảo quỷ Hàm mô công của Song Tàn Lãnh Diện.

Ầm...

Hai gã họ Dục giao nhau chiêu công thứ hai với Tống Thừa Ân, trảo công của họ chạm vào hai chiếc đạo ảo khí, bật ngược trở lại như hai con cóc bị quăng đi bởi hai đạo bạo phong có uy lực san núi lấp đồi.

Huynh đệ họ Dục rơi huych xuống sàn gạch. Cả hai nằm dài dưới sàn gạch một lúc rồi chỗi tay lồm cồm ngồi lên :

Họ nhìn Thừa Ân.

Thừa Ân nhật nhẹo nói :

- Đền lượt Tống mỗ.

Cùng với lời nói đó, hai chớp sáng vụt lướt ra khỏi song thủ của Thừa Ân, nhanh hơn tinh sa. Song Tàn Lãnh Diện vừa thấy hai chớp sáng kia xuất hiện thì một bức màn trắng chụp thẳng xuống ánh mắt chúng, cùng với bức màn trắng đó, cả hai ngỡ như có một tia sét trời bổ thẳng vào tam tinh chúng.

Song Tàn Lãnh Diện đang quỳ trong tư thế ềnh ương, chỗi hai tay bật ngược ra sau, nện ót xuống sàn gạch. Tứ chi của huynh đệ họ Dục co quắp lại, rồi giật nảy liên tục.

Cuối cùng thì bất động, với tư thế giang rộng tứ chi, trương to hai cái bụng, ngay giữa tam tinh chúng xuất hiện một đốm máu nhỏ bằng hai hạt đậu.

Thừa Ân nhìn xác hai gã Dục với ánh mắt lạnh lùng vô cảm. Y nhắm nói :

- Ta không phụ bá nhân, nhưng tại huynh đệ các người tìm đến tử lộ. Đừng trách Tống Thừa Ân mà hãy tự trách mình.

Sát tử Song Tàn Lãnh Diện mà Thừa Ân không hề thay đổi tư thế ngồi của mình, nhưng Thừa Ân cũng không phải chờ đợi lâu để có đối thủ thứ hai. Lỗ tai bên trái của Thừa Ân giật nhẹ một cái, mất hướng về phía cửa biệt sảnh.

Hồi 34 Tử Trường

- Tôn giá muốn vào thì cứ vào đi. Đứng ngoài đó làm gì?

Một người có bộ tướng dong dỏng cao và gầy như cây tre miếu, đôi mắt him híp, khuôn mặt nhọn hoắt phù hợp với bộ tướng gầy đét cao khều bước vào.

Thừa Ân nhìn người đó, ôn nhu nói :

- Bảng Tĩnh Môn chủ cũng muốn lấy Ngọc ấn ư?

Bảng Tĩnh địa linh Môn chủ ve cọng râu tãi mọc trên má rồi mới ôm quyền ôn nhu nói :

- Bỏ Môn chủ không thể cưỡng lại được trước sức hấp dẫn của Ngọc ấn.

Bảng mỡ mào muối đến đây để thỉnh cầu Tổng túc hạ cho Bảng mượn Ngọc ấn một thời gian để chiêm ngưỡng cho thỏa mắt.

- Ai cũng có ý niệm đó như Môn chủ nhưng trước khi tại hạ trả lời có đồng ý hay không đồng ý cho Bảng Môn chủ biết thì Môn chủ hãy cởi bỏ chiếc khăn che trên đầu mình.

Bảng Tĩnh gượng cười rồi nói :

- Túc hạ nghĩ bốn Môn chủ là Tà Nhân Vô Diện dị dung ư?

- Điều đó ai cũng có thể nghĩ đến.

- Được.

Địa linh Môn chủ cởi bỏ chiếc khăn che trên đầu. Cái đầu trọc lóc lộ ra, trông lão càng khó coi hơn.

Bảng Tĩnh ôm quyền :

- Tổng túc hạ! Bảng Tĩnh đã lột khăn rồi. Ta không phải là Tà Nhân Vô Diện dị dung.

Kim Tiêu đứng lên.

- Bảng Môn chủ không phải là Tà Nhân Vô Diện cải trang, vậy Môn chủ không phải là người tại hạ đợi.

Ngọc ấn này chỉ có thể thuộc về người Tổng Thừa Ân chờ đợi mà thôi.

- Ai?

- Tà nhân vô diện.

- Bỏ Môn chủ không phải là Tà Nhân Vô Diện.

- Chính vì điều đó cho nên Tổng Thừa Ân không thể trao Ngọc ấn lại cho tôn giá được.

- Bảng Tĩnh cảm thấy ngưỡng mộ Thừa Ân.

Thừa Ân ôm quyền :

- Đa tạ sự ngưỡng mộ của Môn chủ. Sự ngưỡng mộ đó không đổi được báu vật Ngọc ấn.

Bảng Tĩnh lưỡng lự rồi nói :

- Bảng mỡ đến đây chỉ để mượn Ngọc ấn để chiêm ngưỡng cho mãn nhãn thôi chứ không có ý tranh đoạt Ngọc ấn.

Thừa Ân lắc đầu :

- Không được.

Thừa Ân chỉ xác Song Tàn Lãnh Diện :

- Huynh đệ họ Dục cũng có ý như Bảng Môn chủ. Môn chủ hãy nhìn huynh đệ họ xem. Tại sao họ lại đi

vào tử lộ, ai cũng có lòng tham, nhưng cũng nên biết và lượng sức mình.

Chân diện địa linh Môn chủ sa sầm hẳn lại.

Địa linh Môn chủ miễn cưỡng bước tới bên xác Song Tàn Lãnh Điện.

Hai chấm máu nhỏ như hạt đậu đọng trên tam tinh hai gã đó đập vào mắt địa linh Môn chủ.

Lão từ từ nhìn lại Thừa Ân :

- Đoạt hồn phi chỉ.

- Họ chết bởi Đoạt hồn phi chỉ.

Giọng nói của Thừa Ân nghe thật nhẽo và lạnh lùng, nhưng khi nghe chẳng biết Địa linh Môn chủ nghĩ gì lại thối bộ, ôm quyền nói :

- Bảng Tinh đã hiểu.

Vừa nói địa linh Môn chủ vừa chiếu nhãn quang vào Thừa Ân.

Lão miễn cưỡng nói tiếp :

- Sau này bốn Môn chủ sẽ gặp lại túc hạ.

- Thừa Ân chờ người, nên không tiễn khách.

Địa linh Môn chủ lườm Thừa Ân rồi miễn cưỡng quay bước. Y chậm rãi như thể có cái gì đó níu hai chân mình. Vừa bước đến cửa biệt sảnh, địa linh Môn chủ bất ngờ quay lại nói :

- Bốn Môn chủ không cưỡng được.

Cùng với lời nói đó, địa linh Môn chủ Bảng Tinh vỗ thẳng về phía Thừa Ân hai đạo phách không chuông, kinh khí ào ào trút ra từ tâm trung bản thủ của Bảng Tinh chụp đến Tổng Thừa Ân.

Không né tránh, Thừa Ân dựng chuông đón thẳng hai đạo phách không chuông của Bảng Tinh. ầm...

Địa linh Môn chủ trượt dài ra sau vào cửa biệt sảnh, khiến cho hai cánh môi cả nặng nề bật tung ra. Bảng Tinh chao đảo một lúc mới trụ bộ. Phía đối diện Thừa Ân không có chút biểu hiện gì, hai chân vẫn yên vị một chỗ. Có chăng là những vết rạn nứt dấu chân chim xuất hiện trên sân gạch.

Địa linh Môn chủ lắc đầu :

- Bốn Môn chủ sẽ gặp lại túc hạ.

Y nói rồi quay bước bỏ đi thẳng.

Thừa Ân buông tiếng thở dài nghĩ thầm :

- “Ngọc ấn có sức hấp dẫn dữ dội như vậy sao. Cả thiên hạ hình như ai cũng muốn trở thành chủ nhân của Ngọc ấn”.

Ý niệm đề lướt qua, Thừa Ân sực nghĩ lại Kim Tiêu mà lắc đầu :

- Có lẽ chỉ có mình y, y đã có thể là chủ nhân của Ngọc ấn nhưng lại không màng đến.

Thừa Ân buông tiếng thở dài nhìn ra ngoài cửa biệt sảnh.

- Sao y không y đến.

Ý niệm đề còn đọng trong đầu Tổng Thừa Ân thì một tiếng chim đêm rú trên bầu trời. Tiếng chim đêm đó nghe thật lạc lõng, nhưng khi nó đập vào tai Thừa Ân, thì tạo ra trong tâm thức một nỗi bồn chồn khó tả.

Thừa Ân rảo bước tiến về phía cửa biệt sảnh.

Một giọng nói nhẽo, vì vu như tiếng muỗi kêu lọt vào thính nhĩ Thừa Ân :

- Ta không tiện gặp Tổng các hạ tại biệt sảnh này nếu các hạ còn nhớ giao ước thì hãy đem Ngọc ấn đến “Tử Trường”, trước hòn giả sơn Ngũ hành.

Giọng nói vì vu kia ngưng bật. Thừa Ân đảo mắt nhìn quanh, chàng không phát hiện ra một người nào.

Thừa Ân cũng không khỏi ngỡ ngàng khi nhận ra quanh tòa biệt lầu thượng khách chẳng có lấy một bóng người. Điều đó chứng tỏ biệt lầu không có ai canh gác, bảo vệ cho Kim Tiêu, mặc dù ai cũng biết báu vật Ngọc ấn đang được lưu giữ trong tòa biệt lầu này.

Thừa Ân nghĩ thầm :

- “Ai cụng muốn vì mạng sống của mình, Kim Tiêu còn sợ hãi khi ở bên cạnh Ngọc ấn thì ai không sợ”

Thừa Ân quay bước trở vào đứng bên cạnh kệ để tráp trầm hương chứa Ngọc ấn.

Đặt tay lên chiếc tráp trầm hương, Kim Tiêu trầm mặt xuống.

Thừa Ân nhắm nói khi nhãn quang nhìn vào cõi vô thực.

- Dương Đình Tuyệt Anh.

Nói rồi Thừa Ân cột chiếc tráp đựng Ngọc ấn vào một mảnh lụa, khiêng lên vai thi triển khinh thuật lướt ra cửa biệt sảnh.

Thừa Ân vừa rời biệt lâu thì có một người với khinh thuật nhập nhoạng, lúc ẩn, lúc hiện bám theo.

* * * * *

Màn sương đêm giăng đầy che lấp cả tầm mắt, thảm cỏ xanh ướt sũng nhưng êm như tấm thảm nhung trải rộng trong phạm vi ba mươi trượng vuông, hòn giả sơn tạo hình “Ngũ hành” sừng sững chiếm giữ hướng Bắc.

Trong màn sương đêm lạnh lẽo và u tịch đó, “Tử Trường” đã trở nên âm u rờn rợn.

Một sự âm u mà bất cứ ai bước vào cũng cảm nhận được nơi đây như đang có sự hiện hữu của những oan hồn vất vưởng trong nỗi trầm mặc hoài nhớ về một dĩ vãng nào đó.

Tổng Thừa Ân sửa lại túi lụa cột chiếc tráp trầm hương chứa Ngọc ấn rồi bước vào thảo có ướt sũng sương đêm. Thừa Ân cũng cảm nhận rõ trong màn sương đêm mù mờ kia, cho những oan hồn trầm tư đang hướng mắt nhìn mình. Sự u tịch và trầm lắng càng được khắc họa qua ánh trăng lưỡi liềm nhàn nhạt. Thỉnh thoảng Thừa Ân lại thấy cái gì đó lay động trong màn sương mờ của Tử Trường.

Ánh mắt Thừa Ân sáng quắc như mắt cú vọ về đêm, hùng hực truy tìm con mồi nào đó trong chốn thanh vắng, trầm tượng này.

Thừa Ân thả bước chậm rãi và cẩn trọng, sự cẩn trọng đó không thừa, bởi Thừa Ân đã từng gặp Tà Nhân Vô Diện trong bộ lột của mình.

Một con người mà Thừa Ân cảm thấy một nỗi bất an, bồn chồn khi đối mặt. Thừa Ân dừng bước khi thấy có người đang đứng phía trước quay lưng về phía mình.

Một tiếng chim đêm rúc lên trên khoảng không gian vắng lặng. Tiếng chim không phá vỡ sự trầm lắng của Tử Trường, mà ngược lại còn tạo ra sự cô đặc nặng nề trong vùng không gian trầm lắng đó.

Tà Nhân Vô Diện từ từ quay lại.

Trong màn sương dày Tổng Thừa Ân vẫn nhận ra chân diện của mình.

Nếu Tà Nhân Vô Diện không che chiếc khăn trên đầu, có lẽ không ai nhận biết trong hai người ai là Tổng Thừa Ân.

Thừa Ân từ tốn nói :

- Tổng Thừa Ân đến theo cái hẹn với tôn giá.
- Ta cũng chờ Tổng Thừa Ân. Tổng Thừa Ân đem theo Ngọc ấn đấy chứ?
- Tại hạ đang giữ Ngọc ấn.

Vừa nói Thừa Ân vừa cởi mảnh lụa trên vai đặt xuống chân mình. Đôi mắt Tà Nhân Vô Diện sáng hắt lên nhìn về phía túi Ngọc ấn.

Y định nhìn lại Thừa Ân :

- Sự xuất hiện của Tổng Thừa Ân tại Tử Trường khiến ta phải ngưỡng mộ Thừa Ân đó.
- Tại hạ không nhận sự ngưỡng mộ đó.
- Bởi Thừa Ân hận ta?
- Tại hạ giữ lời tất tôn giá phải giữ lời.

Nói rồi Thừa Ân mở mảnh lụa, gỡ nắp chiếc tráp. Một vầng sáng xanh từ trong tráp hắt ra xua đi màn sương dày.

Ánh sáng đủ để Tổng Thừa Ân nhìn rõ chân diện Tà Nhân Vô Diện. Một khuôn mặt giống tạc Thừa Ân như hai giọt nước. Chiếc khăn che trên đầu Tà Nhân Vô Diện khiến Thừa Ân buột miệng hỏi :

- Khuôn mặt của tôn giá rất giống Tổng Thừa Ân, tại sao tôn giá lại chít khăn làm gì. Phải chăng tôn giá không thể hy sinh mái tóc của mình để giống tại hạ như hai giọt nước sao?

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy :

- Tóc rồi sẽ mọc nhưng Ngọc ấn thì không thể có chiếc thứ hai. Có gì mà ta không dám.

Vừa nói Tà Nhân Vô Diện vừa lột bỏ chiếc khăn chít trên đầu mình. Đầu y cũng lẳng nhảnh chẳng có sợi tóc nào.

Nhìn Tà Nhân Vô Diện, Thừa Ân cứ ngỡ như mình nhìn bóng mình trong chiếc gương qua màn sương dày.

Thừa Ân chợt phá lên cười.

Nghe Thừa Ân cười Tà Nhân Vô Diện cau mày :

- Thừa Ân cười gì? Nhân dạng ta đáng cười lắm hay sao. Nếu như Thừa Ân cười ta thì đang cười Tổng Thừa Ân đó.

- Tại hạ không cười tôn giá, cũng chẳng cười mình, mà cười bởi một ý niệm vừa lóe lên trong đầu.

- Đó là ý niệm gì?

- Thừa Ân vừa sức nghĩ, chẳng lẽ tôn giá cũng có mặt trong dịch quán Đồng gia và rồi cũng giống như mọi người bị Ngạn Kim Tiêu cạo trọc đầu.

Tà Nhân Vô Diện cười sang sảng.

Y vừa cười vừa nói :

- Có thể lắm chứ.

- Tôn giá tự nhận à?

- Ta không ngờ gã tiểu tử Ngạn Kim Tiêu lại lắm trò như vậy. Trên giang hồ có ai dám hành hành sự như gã không. Y dám làm những điều mà người có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Cười khẩy một tiếng Tà Nhân Vô Diện nói tiếp :

- Ngay cả ta cũng không dám nghĩ mình có thể bị cạo trọc đầu như bao nhiêu kẻ thành danh như vậy.

Ngay cả một Tiều Diêu Khách lừng lẫy giang hồ cũng bị gã tiểu tử đó cạo trọc đầu.

Thừa Ân gượng cười rồi nói :

- Tổng mỗ tự nguyện, còn tôn giá?

Tà nhân im lặng không đáp lời Thừa Ân.

Thấy y im lặng, Thừa Ân nói :

- Tôn giá buộc phải cạo theo mọi người đăng để dụng thuật dị dung.

- Cứ nghĩ như vậy đi.

- Bây giờ tôn giá có thể dị dung thành hòa thượng.

Thừa Ân nói rồi bật cười khanh khách. Chàng vừa cười vừa nói :

- Kim Tiêu hẳn không ngờ đến chuyện này. Ngay cả Tà nhân cũng bị trọc đầu bởi trò hóm hỉnh của y.

Tà Nhân Vô Diện đổi giọng lạnh lùng :

- Thừa Ân không cười lâu được đâu. Ngạn Kim Tiêu cũng sẽ sớm chịu cái giá phải trả cho trò hóm hỉnh này.

- Kim Tiêu chưa trả giá, mà tất cả người võ lâm, trong đó có Tổng Thừa Ân, Tà Nhân Vô Diện, Thiên Hựu đạo trưởng, Đồng gia hiệp và những cao nhân khác nữa đều trở thành những gã hề hóm hỉnh, dị dạng trong con mắt của Ngạn Kim Tiêu.

Hừ nhạt một tiếng, Tà Nhân Vô Diện gằn giọng nói :

- Nói như thế đủ rồi.

Cùng với lời nói đó, Tà Nhân Vô Diện đưa tay lên xoa cái đầu trọc của mình. Động tác của gã rất thân nhiên như thể không quen với cái đầu tóc vừa mới có Thừa Ân gượng lắm nhưng vẫn bật cười thành tiếng khi chứng kiến động tác của Tà Nhân Vô Diện.

Thừa Ân miễn cưỡng hỏi :

- Tôn giá thấy lạ với nhân dạng của mình à?

Tà nhân vô diện hạ tay xuống.

- Ta và Tổng Thừa ân hãy quay lại với cuộc hội kiến hôm nay. Đừng nói đến gã tiểu tử Ngạn Kim Tiêu.

Thừa Ân cười khẩy rồi nói :

- Tại hạ nhìn thấy sự bàng hoàng trong ánh mắt của tôn giá khi nhắc đến Ngạn Kim Tiêu.

- Ta có thể giết Kim Tiêu bất cứ lúc nào. Cả Tổng Thừa Ân nữa.

- Có thể, nhưng tôn giá không bao giờ hành sự được như Ngạn Kim Tiêu.

Dù sao Thừa Ân có chết thì cũng rất thích thú khi được chứng kiến tôn giá trong bộ dạng này.

- Thừa Ân có bao giờ nghĩ đến cảnh giới bên kia không?

- Tại hạ sống luôn có một dĩ vãng bên mình và chức nghiệp của thực tại, đồng thời cũng nghĩ đến ngày mai. Xác thân này là sự hiện hữu trong thực tại để Thừa Ân hoài tưởng đến một cảnh giới khác. Trong cảnh giới đó có gì nhỉ.

- Ta sẽ sớm cho Thừa Ân một câu trả lời.

- Tổng Thừa Ân cũng đang đi tìm câu trả lời đó.

Tà Nhân Vô Diện chỉ vào đầu mình.

- Và còn những câu trả lời đang âm ỉ trong tâm thức của Tổng Thừa Ân nữa.

- Tại hạ rất sẵn lòng chờ sự chỉ điểm của tôn giá.

- Ta thích thú với sự thăng thấn này.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi nói tiếp :

- Ta và Thừa Ân đã biết vào Tử Trường, chỉ có một người duy nhất ra khỏi Tử Trường này. Ta hoặc Thừa Ân, đã đến lúc Tổng Thừa Ân dụng tuyệt công “Đoạn Hồn Phi Chi” rồi đó.

- Tôn giá biết Thừa Ân sẽ dụng “Đoạn Hồn Phi Chi” ư?

- Đối mặt với Tà Nhân Vô Diện, người đã sát tử tân nương Dương Đình Tuyết Anh của Tổng Thừa Ân, thì tất nhiên Thừa Ân phải dụng đến sở học đặc ý nhất của mình. Sở học của Tổng Thừa Ân không phải là Đoạn hồn phi chi thì còn tuyệt học võ công nào nữa chứ.

Cười khẩy một tiếng, Tà Nhân Vô Diện nói :

- Tiêu Diêu Khách lập danh trong giang hồ, và trở thành đệ nhất cao thủ thị nội nhờ vào tuyệt học đoạn hồn phi chi. Tất sẽ dụng công phu đó để trả thù cho tân nương mình. Hãy sử dụng ngay đến tuyệt công đó đi, đừng e dè.

- Tại hạ cũng có ý dụng Đoạn hồn phi chi để thanh toán oan nợ với tôn giá.

Thừa Ân ngưng lời một lúc rồi nói tiếp :

- Tôn giá giữ lời nói của mình chứ?

Đôi chân mày của Tà Nhân Vô Diện nhướng lên.

- Chưa bước vào cuộc đấu sinh tử sao Thừa Ân bi quan vậy, hay Thừa Ân đã cảm nhận được bóng sắc tử vong từ Tà Nhân Vô Diện.

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

- Rất khẳng khái, khi ta cảm nhận bóng sắc tử vong thì bóng sắc tử vong đã đến với ta rồi.

- Thừa Ân không khách khí với tôn giá.

Nói dứt lời, Thừa Ân vận chuyển nguyên ngời dòn vào song thủ. Nhìn Tà Nhân Vô Diện.

- Hay đây là một cuộc đấu quang minh chính đại.

- Ta không để cho Tổng Thừa Ân thất vọng.

- Được.

Nói dứt lời Thừa Ân lắc vai điểm mũi giày lướt lên cao bốn bộ. Thừa Ân vừa thi triển khinh công lướt lên cao bốn trượng thì Tà nhân cũng dùng thao tác giống hệt như Thừa Ân. Y cũng lắc vai điểm mũi giày lướt lên cao bốn trượng, hai người lướt thẳng vào nhau.

Nhanh như một ánh chớp, Thừa Ân phát động tuyệt công “Đoạn Hồn Phi Chi”. Hai chớp sáng bạc thoát ra từ song thủ của Thừa Ân. Phía đối diện, Tà Nhân Vô Diện cũng cùng một thao tác giống như Thừa Ân, cùng hai chớp sáng bạc thoát ra từ song chỉ đón thẳng đỡ thẳng lấy chỉ công của Tổng Thừa Ân.

Chát... chát...

Thừa Ân có cảm giác mình đang tự đánh mình. Thừa Ân dụng bao nhiêu công lực phát tác “Đoạn Hồn Phi Chi” thì Tà Nhân Vô Diện cũng dụng bấy nhiêu công lực. Thừa Ân và Tà Nhân Vô Diện quỵện chặt lấy nhau như bóng với hình.

Thừa Ân không ngừng phát ra những tuyệt chiêu của “Đoạn Hồn Phi Chi” nhưng mỗi lần phát chiêu thì Tà Nhân Vô Diện cũng dụng chính chiêu thức đó để đón đỡ.

Càng giao thủ với Tà Nhân Vô Diện, Tổng Thừa Ân càng ngạc nhiên tột cùng. Làm sao Tổng Thừa Ân không ngạc nhiên được bởi Tà Nhân Vô Diện cứ như một phiên bản của y, hay đúng hơn Tổng Thừa Ân đang tự giao thủ với chính bản thân mình. Hoặc tất cả những gì Thừa Ân đang nghĩ trong đầu, Tà Nhân Vô Diện lại đọc rõ từng ý niệm của Thừa Ân.

Hai người giao thủ qua ba mươi hiệp bất phân thắng bại, nhứt nhứt Tà Nhân Vô Diện đều dụng chính những tuyệt chiêu của Thừa Ân phát tán mà chống trả tạo ra tình thế bên tám cân bên nửa lạng. Nếu có một người thứ ba tận mục sở thị cuộc giao thủ giữa hai người, điều chắc chắn không thể nào nhận ra đâu là Tổng Thừa Ân. còn đâu là Tà Nhân Vô Diện.

Hai đấu thủ như bóng với hình quấn chặt vào với nhau trao đổi qua lại những chiêu thức cực kỳ biến hóa,

bằng tuyệt học “Đoạn Hồn Phi Chỉ”. Càng đấu với Tà Nhân Vô Diện, Thừa Ân càng bất ngờ và ngỡ ngàng tới cùng. Cuối cùng thì tất cả những gì tâm đắc nhất, Thừa Ân cũng đều thi triển hết và phía đối phương cũng phản ứng lại bằng bấy nhiêu chiêu thức mà Thừa Ân phát ra.

Thừa Ân lắc đầu lướt trở lại chỗ cũ.

Tà Nhân Vô Diện hạ thân xuống một cách nhẹ nhàng.

Y giả là nói :

- Tổng Thừa Ân thấy thế nào.

Thừa Ân nhìn Tà Nhân Vô Diện như thể không tin vào mắt mình, mà buột miệng hỏi :

- Tôn giá thụ học “Đoạn Hồn Phi Chỉ” từ đâu?

- Chắc chắn ta không cùng môn phái với Tổng Thừa Ân, Đoạn hồn phi chỉ của Vô vi phái lợi hại thật, những chỉ lợi hại với những người nào thôi, riêng với ta thì cũng chỉ mà một môn võ công tầm thường.

- Tôn giá ngạo mạn quá đó.

- Ta nói không sai đâu, sự chỉ giáo của ta dành cho Tổng Thừa Ân bấy nhiêu đó đủ rồi. Đã đến lúc ta phải kết thúc cuộc đấu này.

Nghe Tà Nhân Vô Diện thốt ra câu nói đó. Thừa Ân cảm nhận ngay sự bồn chồn khó tả xuất hiện trong nội thể mình. Sự bồn chồn kia buộc Thừa Ân phải liên tưởng đến sự chết chóc mà từ trước đến nay chưa từng bao giờ nghĩ đến nó.

Mặc dù cảm nhận điều đó, nhưng Thừa Ân vẫn gắt giọng đáp lời Tà Nhân Vô Diện.

- Tổng Thừa Ân chờ tôn giá thể hiện điều đó.

- Thừa Ân đã không khách sáo, ta cũng không khách sáo.

Cùng với lời nói đó, Tà Nhân Vô Diện liền thi triển ngay bộ pháp “Bách Bộ Hư Tướng”.

Thân ảnh của y nhoang nhoáng cực kỳ biến hóa vụt lướt đến bên Tổng Thừa Ân.

Thấy đối phương thi triển bộ pháp cực kỳ biến hóa và ảo diệu. Thừa Ân không khỏi bối rối, liền vội vàng phát động “Đoạn Hồn Phi Chỉ” để cản phá, những đạo chỉ đoạt hồn không thể trúng đích được.

Ngược lại, Tà Nhân Vô Diện chỉ một lần phát tác Đoạn hồn phi chỉ đã điễm được ngay vào nhuyển huyết của Tổng Thừa Ân.

- Bốp...

Thế pháp của Thừa Ân nhún ra, rồi ngã bệt xuống đất, nằm duỗi dài. Từ bờ vai trái một dòng máu lan ra, tạo cảm giác âm ẩm cùng mùi tanh bốc lên ngùn ngụt.

Tà Nhân Vô Diện đứng dang chân chấp tay sau lưng.

Tà Nhân Vô Diện nhìn Thừa Ân.

Hai người đối nhãn nhìn nhau. Thừa Ân miễn cưỡng nói :

- Tôn giá giữ lời đã nói với Thừa Ân chứ?

- Ta muốn là một kẻ quang minh chính đại.

- Vậy xin hãy chỉ giáo cho Tổng Thừa Ân.

- Khi qua cảnh giới bên kia, ngươi có thể hỏi Dương Đình Tuyết Anh. Tuyết Anh sẽ nói cho ngươi biết về Dương Đình Mỹ Diện.

- Dương Đình Mỹ Diện?

Tà Nhân Vô Diện gật đầu.

- Thừa Ân là kẻ đa tình nhưng lại nặng tình. Điều đó khiến ngươi gián tiếp mang họa đến cho tân nương của mình. Kẻ đa tình thì nhứt thiết không được nặng tình.

Hai cánh môi của Thừa Ân mím chặt lại.

Suy nghĩ một lúc, Thừa Ân hỏi :

- Còn điều thứ hai.

- Chân diện thực của ta.

- Đúng.

- Bất cứ ai được nhận cái chết từ Tà Nhân Vô Diện thấy đều được chứng nghiệm chân diện của ta.

- Thừa Ân đang chờ đợi được thị chứng bộ mặt thật của tôn giá trước khi bước qua cảnh giới khác.

Tà Nhân Vô Diện cười nhếch mép khẽ gật đầu :

- Thừa Ân đáng được hưởng điều đó.

Nói rồi Tà Nhân Vô Diện đưa tay lên mặt.

Y chưa kịp vuốt tay xuống thì có những đốm lửa xé gió lao tới. Mười mũi tên lửa tợ như những bó đuốc ào ào trút xuống kết thành một vòng tròn quanh Tà nhân và diện và Tổng Thừa Ân.

Cùng với sự xuất hiện của những chiếc hỏa tiễn là sự xuất hiện của Ngạn Kim Tiêu, Giác Viễn đại sư cùng năm vị thần tăng Thiếu Lâm.

Tà Nhân Vô Diện buông tay xuống, giữ nguyên nhận diện của Tổng Thừa Ân. Y nhặt nhẻo nói :

- Thừa Ân.. ngươi không quang minh chính đại.

- Tổng Thừa Ân không phải là hạng người đó.

Tà Nhân Vô Diện hừ nhặt một tiếng rồi vung tả hữu quần mạnh xuống chân mình.

Một làn khói bốc ra mù mịt. Cùng lúc Kim Tiêu cùng Giác Viễn đại sư lướt đến bên Thừa Ân.

Làn khói mờ mịt kia tan hẳn, thì không còn thấy Tà Nhân Vô Diện đâu nữa. Ngay cả chiếc tráp trầm hương đựng Ngọc ẩn cũng biến mất cùng với Tà Nhân Vô Diện.

Kim Tiêu đỡ lấy Thừa Ân ngồi lên.

- Tổng huynh không sao chứ?

Thừa Ân buông tiếng thở dài.

- Thừa Ân không làm tròn lời hứa với Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhướn mày.

- Huynh hứa gì?

- Thừa Ân không giữ được Ngọc ẩn..

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Kim Tiêu gượng cười rồi nói :

- Ngọc ẩn quý giá nhất, nhưng đó cũng chỉ là một khối ngọc thôi. Một khối ngọc vô tri vô giác thì sao quý bằng mạng một con người. Tổng đại ca không sao là được rồi.

Thừa Ân cúi mặt nhìn xuống.

- Ta không biết tự lượng sức mình.

Ta đến Tử Trường chỉ làm con thiêu thân mà thôi.

- Tổng đại ca đừng tự trách mình Tổng đại ca làm rất nhiều việc mà huynh không biết.

Kim Tiêu mỉm cười.

Tiếp nhận nụ cười mỉm của chàng, Thừa Ân càng thẹn thùng ngượng ngùng hơn.

Thừa Ân miễn cưỡng nói :

- Tổng Thừa Ân đã để Ngọc ẩn rơi vào tay Tà Nhân Vô Diện.

- Có sao đâu. Tổng huynh đi câu cá, chỉ sợ cá chê mồi. Đẳng này con cá đó quá tham ăn, ăn cả cục mồi lẫn cần câu. Có sao đâu, chỉ sợ con cá lớn kia ăn cả người câu cá.

Kim Tiêu vỗ vai Thừa Ân.

- Huynh đúng là không có số sát cá. Nhưng vừa rồi huynh nói Tử Trường. Vậy đây là Tử Trường à?

Thừa Ân gật đầu.

Kim Tiêu liếc nhanh về phía hòn giả sơn Ngũ hành. Đôi chân mày chàng nhíu lại khi nghĩ đến dấu ấn thủ Lão Ngoan Đồng Nhi để lại trên vỏ rượu.

Hồi 35

Thủy lưu thạch tự kiến

Kim Tiêu chấp tay sau lưng rảo bước đi một vòng trong gian đại sảnh rồi dừng bước trước Giác Viễn đại sư, Thiên Hựu đạo trưởng và Đồng Thừa Tự cùng Đồng Kỹ Thượng. Chàng liếc mắt nhìn qua Thừa Ân đang cúi đầu nhìn xuống mũi giày với bộ dạng thiếu não, trông thật tội nghiệp.

Kim Tiêu trịnh trọng nói :

- Đồng nhị thúc, Đồng huynh, đại sư, đạo trưởng sau cuộc phó hội của Tổng đại ca với Tà Nhân Vô Diện ở Tử Trường mọi người phát hiện ra điều gì không?

Mọi người nhìn Kim Tiêu, chẳng ai nói gì mà chỉ lắc đầu.

Thừa Ân miễn cưỡng ngẩng mặt nhìn lên Kim Tiêu.

Chàng vuốt cằm nhướn mày nhìn mọi người rồi nói :

- Mọi người không phát hiện được điều gì à?

Đồng Thừa Tự nói :

- Đồng lão phu chẳng thể phát hiện được điều gì cả, ngoại trừ một điều duy nhất người đã ở trong tay Tà Nhân Vô Diện rồi.

- Ngọc ẩn mất vào tay Tà Nhân Vô Diện thì ở đây ai cũng biết cả rồi, Không bàn đến chuyện Ngọc ẩn nữa, Ngọc ẩn này mất thì có Ngọc ẩn khác. Cả Trung Thổ chẳng lẽ không tìm được một khối ngọc để khắc thành Ngọc ẩn sao. Nếu không có ngọc thì dụng vàng, bạc, bằng như không có vàng bạc thì dùng đá khắc cũng được. Có gì mà quan trọng chứ?

Thiên Hựu đạo trưởng đưa tay xoa đầu rồi vuốt râu lắc đầu :

- Nói như ngươi chắc Ngọc ẩn cũng chỉ đáng là khối ngọc, khối vàng thậm chí là khối đá.

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng rồi.

- Trong mắt ngươi hẳn không có cái gì là quý giá cả.

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng rồi đó, loại trừ cái mạng là đáng quý thôi. Có Ngọc ẩn mà mất mạng thì đừng có Ngọc ẩn.

Kim Tiêu ve cằm nhìn Thiên Hựu đạo trưởng :

- Tại đạo trưởng là người tu tiên, chỉ quanh quẩn trong Phong Thanh Sơn đạo quán, không thường thấy những đồ vật quý giá, chứ Kim Tiêu thấy hoài nên chẳng còn nhìn ra cái gì quý hay không quý nữa. Kim Tiêu thấy báu vật nào cũng giống báu vật nào. Chẳng có cái nào hơn cái nào, có hơn nhau thì cái đáng trăm lạng bạc, cái đáng ngàn lạng, có cái thì vạn lạng.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Chỉ hơn về Kim Tiêu thôi. Thiên Hựu đạo trưởng giữ ống tay áo đứng lên :

- Nói như vậy mà ngươi có thể nói được Ngọc ẩn là bản mạng Thiên tử, là giang sơn xã tắc Trung Thổ đó.

- Bây giờ mất thì Thiên tử dụng khối ngọc khác, rồi tìm nghệ nhân khắc lại Ngọc ẩn khác.

- Ngọc ẩn là của tiên đế để lại.

- Kim Tiêu biết rồi.

- Người mà còn coi thường Ngọc ẩn. Tà Nhân Vô Diện kia có thể dụng Ngọc ẩn làm những chuyện trái đạo trời.

- Y làm sao dụng lược Ngọc ẩn chứ?

- Ngọc ẩn đã ở trong tay y làm sao y không dùng.

Thừa Ân lên tiếng :

- Lỗi của Thừa Ân đã không giữ được Ngọc ẩn, Thừa Ân chấp nhận chịu sự trừng phạt.

Thừa Ân nói rồi đứng lên.

Kim Tiêu khoát tay :

- Hầy... Tổng đại ca không có lỗi gì đâu mà còn có công nữa.

Thiên Hựu đạo trưởng cau mày. Đồng Thừa Tự nhìn sang Kim Tiêu :

- Ngạn tiểu tử nói cho rõ. Người nói câu đó có ý gì?

Kim Tiêu xua tay rồi chấp ra sau lưng :

- Kim Tiêu nói Tổng đại ca có công tất phải có lý do để nói câu nói đó chứ.

Thiên Hựu đạo trưởng gắt giọng nói :

- Lý do gì? Một khi Thiên tử phát chiêu lịch thu hút Ngọc ẩn thì lấy Ngọc ẩn ở đâu mà trả lại cho Thiên tử. Thiên triều có thiên binh vạn tướng, người võ lâm sẽ như thế nào đây.

- Thiên tử có đòi là đòi Kim Tiêu chứ đâu đòi đạo trưởng mà đạo trưởng sợ. Không có Ngọc ẩn trả cho Thiên tử thì Kim Tiêu chịu tội. Không đến nỗi bắt đạo trưởng phải lo lắng cho Kim Tiêu. Hầy... Kim Tiêu tin Thiên tử sẽ không đòi nên khi Kim Tiêu giải trình với người.

Giác Viễn đại sư niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Thiên Hựu đạo trưởng hỏi :

- Ngạn Kim Tiêu giải trình thế nào với Thiên tử đây?

- Có cái gì đâu mà giải trình với không giải trình. Chỉ cần Kim Tiêu nói với hoàng thượng... Dùng khối ngọc khác khắc Ngọc ẩn thứ hai rồi tìm chỗ nào đó trên Ngọc ẩn chạm một cái là xong, để phân biệt Ngọc ẩn mới với Ngọc ẩn cũ rồi tuyên cáo với thiên hạ.

Chàng nhìn lại Đồng Kỹ Thượng, giả là cười rồi nói :

- Đồng huynh là người am tường bút pháp, đệ nói có đúng không? Ví dụ như chữ Nhân, mình chạm đại một chấm dưới chữ Nhạn thì thành chữ Thái.

Kỹ Thượng lắc đầu :

- Sợ Hoàng thượng không làm theo ý của đệ.

- Tùy cơ ứng biến mà, có gì mà không làm chứ. Còn Kim Tiêu nói Thừa Ân huynh có công thì chắc chắn Tổng đại ca có công rồi.

Đồng Thừa Tự chen vào :

- Ngạn Kim Tiêu nói Tổng Thừa Ân có công ư? Vậy Thừa Ân có công gì?

Kim Tiêu ôm quyền thủ lễ từ tốn nói :

- Kim Tiêu nói ra điều này rất mong mọi người đừng cho Kim Tiêu là kẻ mạo phạm nhé.

Tất cả cùng gật đầu.

Kim Tiêu tăng hắng lấy giọng rồi từ tốn nói :

- Cuộc phó hội của Tổng Thừa Ân đại ca với Tà Nhân Vô Diện tại Tử Trường mọi người không phát hiện điều gì nhưng Kim Tiêu thì phát hiện được một điều vô cùng hệ trọng.

Kim Tiêu ngưng lời.

Thiên Hựu đạo trưởng vuốt râu nhìn chàng :

- Kim Tiêu nói thử coi. Người phát hiện gì nào?

Kim Tiêu nhìn mọi người, điểm nụ cười mỉm rồi nói :

- Tà Nhân Vô Diện cũng trọc đầu.

Tất cả há hốc miệng, riêng Giác Viễn đại sư thì chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Lời Phật hiệu của đại sư còn đọng trên cửa miệng thì tất cả đồng loạt phá lên cười.

Giác Viễn đại sư niệm tiếp một lời Phật hiệu nữa để nén tiếng cười vào trong.

Thiên Hựu đạo trưởng ráng lắm mới nén được và cắt ngang trần tiếu ngạo để hỏi Ngạn Kim Tiêu :

- Tà Nhân Vô Diện trọc đầu thì có ý nghĩa gì?

- Kể từ hôm nay Tà Nhân Vô Diện có thể di dung thành mọi người. Bởi trong Đồng phủ ai cũng trọc đầu tất.

Kim Tiêu nhìn Giác Viễn đại sư :

- Văn bối không có ý nói đại sư...

Thiên Hựu đạo trưởng cướp lời Kim Tiêu :

- Bần đạo hỏi ngươi, Tà Nhân Vô Diện trọc đầu thì có ý nghĩa gì?

- Có ý nghĩa lắm chứ nếu như không có cuộc hội diện của Tổng đại ca với Tà Nhân Vô Diện thì chúng ta đâu có biết lúc này Tà Nhân Vô Diện cũng trọc đầu. Y bây giờ là kẻ không có tóc, nói nôm na là kẻ trọc đầu, điều đó chứng tỏ một điều rằng cái ngày Kim Tiêu cạo đầu mọi người trong dịch quán Đồng phủ, Tà Nhân Vô Diện cũng có mặt.

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Thiên Hựu đạo trưởng đứng lên, lão vuốt râu rồi nói :

- Hôm đó trong dịch quán có trên trăm người. Ngạn Kim Tiêu đều cạo trọc đầu cả. Chẳng lẽ bây giờ bắt trăm người đó ra ư. Hay tìm gã Tà nhân trong trăm người đó. Việc làm này của ngươi e như mò kim đáy biển.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Không như đạo trưởng nghĩ đâu. Ít ra thì Ngạn Kim Tiêu cũng đã cạo trọc được cái đầu của Tà Nhân Vô Diện. Tóc để che đầu, bây giờ cạo trọc rồi không sớm thì chắc y cũng lòi cái đầu.

Giác Viễn đại sư nhắm mắt niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Kim Tiêu nhìn lại Giác Viễn đại sư, ôm quyền thủ lễ :

- Đại sư! Văn bối không có ý mạo phạm người.

- A di đà Phật! Bần tăng không có ý gì cả.

Kim Tiêu vuốt cằm từ tốn nói :

- Sớm muộn gì Tà Nhân Vô Diện cũng lòi chân diện của mình à, Kim Tiêu có ý này, muốn thỉnh cầu Đồng đại ca và Đồng nhị thúc.

Đồng Thừa Tự nhìn Kim Tiêu :

- Ngươi có ý gì?

Kim Tiêu lưỡng lự rồi miễn cưỡng nói :

- Nếu Kim Tiêu có lỡ lời rất mong Đồng nhị thúc, Đồng đại ca, Giác Viễn đại sư và đạo trưởng lẫn Tổng Thừa Ân huynh miễn thứ cho.

Đồng Thừa Tự nghiêm giọng nói :

- Lão Đồng không trách ngươi đâu. Có ý nghĩ thì cứ nói, chỉ cần tìm ra chân diện thực của gã Tà Nhân Vô Diện kia nhất định lão Đồng này sẽ trọng thưởng cho Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu vuốt cằm. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Ý của Kim Tiêu thế này.

Kim Tiêu lại bỏ lửng câu nói giữa chừng rồi rút một luồng chân khí căng phồng lồng ngực trịnh trọng nói :

- Đồng nhị thúc và Đồng đại ca cho mời tất cả mọi người đã bị cạo trọc đầu trong ngày hôm đó đến dịch quán.

Thiên Hựu đạo trưởng chột nhứ mày buông giọng :

- Ngươi tính tìm bộ mặt thật của Tà Nhân Vô Diện trong từng ấy người à?

Kim Tiêu khoát tay :

- Kim Tiêu sẽ không làm như vậy.

- Vậy ngươi làm gì?

Kim Tiêu ôm quyền :

- Theo ý của Kim Tiêu.. Phải nhờ đến Đồng đại ca. Bút pháp của đại ca như rồng bay phượng múa. Nên khi mọi người đã tề tựu ở dịch quán rồi Đồng huynh sẽ dụng thuật kim châm, xâm lên trán từng người tục

danh lẫn ngoại danh. Cho dù thuật dị dung của Tà Nhân Vô Diện cao siêu thể nào cũng đành bó tay không hóa trang thành người đã xâm tục danh lên trán mình.

Tất cả đồng loạt đứng bật lên.

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Thiên Hựu đại trưởng rít giọng nói :

- Ngạn Kim Tiêu... Người còn cái trò gì nữa không?

Kỷ Thượng buông tiếng thờ dài, lắc đầu :

- Ngạn đệ... Huynh không thể im lặng được nữa rồi. Lần trước Ngạn đệ cạo trọc đầu mọi người, biến họ thành hòa thượng hay những tên hề. Chuyện đó đã lan truyền ra ngoài võ lâm. Mọi người nghe nhắc đến đều phì cười. Đồng huynh cũng không dám chường mặt ra bên ngoài đi tìm ý thơ. Nên lại tự xâm tục danh lên trán mình... Còn ra thể thống gì nữa chứ?

Kỷ Thượng lắc đầu, miễn cưỡng nói :

- Chuyện gì huynh cũng có thể làm theo ý của Ngạn Kim Tiêu... nhưng chuyện này ta không thể chịu theo ý của đệ được. Tự dung tất cả mọi người của Đồng gia lại xâm tục danh lên trán mình, đúng là làm trò cười cho thiên hạ. Không chừng người ta lại nói Đồng phủ là lũ hề hay một bọn cuồng tâm loạn trí.

Thừa Ân từ từ đứng lên :

- Ngạn Kim Tiêu... Tổng Thừa Ân chấp nhận. Người xâm bất cứ chữ gì lên trán Thừa Ân, ta cũng đồng ý không một chút phiền lòng hay oán trách Kim Tiêu.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Một mình Tổng đại ca xâm thì có ích gì. Tổng huynh lúc này bán loạn thần trí rồi.

Thôi được, bỏ qua chuyện này, kéo mọi người lại bắt Kim Tiêu tự cạo đầu mình rồi xâm tục danh lên trán.

Kỷ Thượng mỉm cười :

- Huynh cũng đang có ý đó. Kim Tiêu cạo trọc đầu mọi người rồi còn muốn xâm tục danh mọi người đến trán, trong khi lại chưa cạo và xâm đầu mình, nhưng như thế là bất công đó.

- Kim Tiêu đã bỏ qua kế sách đó rồi mà.

Kỷ Thượng cười mỉm Kim Tiêu.

- Đệ gian trá, lém lỉnh lắm.

- Kim Tiêu chỉ muốn làm tất cả ngõ hầu đưa bộ mặt của Tà Nhân Vô Diện ra trước mắt mọi người.

Thiên Hựu đạo trưởng hừ nhạt một tiếng rồi nói. :

- Người chưa làm được điều đó thì mọi người đã biến thành một lũ hề chẳng ra gì cả bởi những cái trò của người.

Hừ nhạt mặt tiếng nữa, Thiên Hựu đạo trưởng ngồi xuống ghế.

Kim Tiêu chấp tay sau lưng đi một vòng rồi quay lại trước mặt mọi người.

- Kim Tiêu nghĩ thế này... Chúng ta đã đi được một bước dài là đã cạo trọc đầu Tà Nhân Vô Diện... Giờ đi bước thứ hai Kim Tiêu cần phải có thời gian để suy nghĩ!

Chàng nhìn lại Đồng Kỷ Thượng.

- Đồng huynh... Đệ có ý này.

- Đệ có ý gì?

- Kim Tiêu biết trên Dĩ Hồ có một gian thủy xá vừa yên tĩnh vừa cách biệt với mọi người. Đồng huynh có thể dành nơi này riêng cho Kim Tiêu... Để Kim Tiêu có thời gian suy nghĩ tìm phương cách đối phó với Tà Nhân Vô Diện được hay không?

Kỷ Thượng gật đầu :

- Huynh không từ chối đệ. Nếu như Kim Tiêu cần biệt lâu của ta... Ta cũng hoan hỷ nhường cho Kim Tiêu.

- Đa tạ Đồng huynh.

- Đừng khách sáo như vậy... Chuyện xảy ra tại Đồng gia, đệ vì Đồng gia mà hao tâm tinh lực. Một gian thủy xá có đáng gì chứ, đệ cần bất cứ gì ta cũng chu toàn cho đệ.

Kim Tiêu mỉm cười.

Tổng Thừa Ân nói :

- Kim Tiêu... Tổng Thừa Ân sẽ ở bên cạnh Kim Tiêu.

Kim Tiêu khoát tay :

- Không cần Tổng huynh đâu. Huynh lúc này cần tịnh dưỡng để mau phục hồi công lực. Với lại Kim Tiêu ra ngoài thủy xá giữa Dĩ Hồ, chung quanh đều có người bao bọc bảo vệ... Tà Nhân Vô Diện không tìm đến đâu. Với lại y cũng đã có Ngọc ẩn rồi...

Đâu cần tìm đến Kim Tiêu làm gì nữa. Kim Tiêu chỉ sợ một người tìm đến thôi.

Thiên Hựu đạo trưởng hỏi :

- Ai?...

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Đây là chuyện riêng thầm kín của Kim Tiêu mà.

Chân diện Thiên Hựu đạo trưởng sa sầm xuống :

- Bản đạo tò mò không được sao?

Kỳ Thượng chen vào :

- Huynh biết đệ sợ ai tìm đến rồi. Phải Đồng Ngọc Lan không?

- Huynh đúng là tri kỷ của Ngạn Kim Tiêu. Đệ chỉ sợ Ngọc Lan tìm đến thôi. Kim Tiêu và Ngọc Lan vốn khắc khẩu. Ngọc Lan tìm đến Kim Tiêu sẽ không còn thời gian để suy nghĩ.

- Ngọc Lan lo lắng cho đệ mà.

- Kim Tiêu biết như vậy rồi, nhưng lúc này tạm thời quên sự lo lắng của Ngọc Lan đi. Đạt ma sư tổ trước đây sau bốn mươi chín ngày diện bích cũng có những tuyệt công bất hủ, hôm nay Ngạn Kim Tiêu chỉ cần bốn mươi chín khắc trên thủy xá mà có thể tìm ra cách đối phó với Tà Nhân Vô Diện mà.

Đồng Thừa Tự chen vào :

- Người có ngoại ngôn không?

- Kim Tiêu không ngoại ngôn đâu, chuyện người ta không làm được. Kim Tiêu làm được mới là đệ nhất công tử. Bằng như bốn mươi chín khắc không tìm ra phương cách gì thì chờ thêm bốn mươi chín khắc nữa, quá hạn canh giờ không có phương cách thì chờ tiếp. Chờ đến khi nào gã Tà Nhân Vô Diện kia trúng phong hàn lẫn đùng ra mà chết, xem như Kim Tiêu cũng hoàn thành được ý nguyện của mình.

Giác Viễn đại sư lại niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Đồng Thừa Tự nói :

- Nghe người nói lúc đầu nghe được, lúc sau thì chẳng nghe lọt lỗ tai chữ nào.

Người nói úp úp mở mở chẳng hiểu gì cả.

- Nói huých toẹt như thế rồi Đồng nhị thúc còn không hiểu.

Kim Tiêu bước đến cầm lấy tịnh rượu :

- Mọi người cứ chờ Ngạn Kim Tiêu đấy nhé.

Kim Tiêu nói rồi đi thẳng một mạch ra cửa đại sảnh.

Giác Viễn đại sư buông tiếng thở dài chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Thiên Hựu đạo trưởng đứng lên giữ hai ống tay áo đạo bào.

- Bản đạo tức chết đi được. Trong tình cảnh trắng không ra trắng, đen không ra đen, cái gã tiêu tử Ngạn Kim Tiêu kia cứ như đang bỡn cợt chúng ta vậy Y như muốn biến giới võ lâm chính đạo thành một bụi hè không hơn không kém.

Đồng Thừa Tự vuốt cằm râu quai nón :

- Hồng biết y còn giở trò ma mãnh gì đây. Ngạn Kim Tiêu chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, không có danh phận gì cả mà cứ như là võ lâm Minh chủ quay chúng ta theo ý của gã vậy.

- A di đà Phật... Bản tăng không cùng ý nghĩ như nhị vị.

Giác Viễn đại sư vừa nói vừa đứng lên, chống thiên trượng đi về phía cửa.

Kỳ Thượng nhìn lại Thừa Ân.

- Tổng bằng hữu.. Chúng ta cần phải làm cái gì chứ?

Thừa Ân lắc đầu buông tiếng thở ra :

- Lúc này Thừa Ân không biết phải làm gì?

Thừa Ân nói rồi đứng lên thả bước về phía cửa đạo sảnh. Mỗi bước chân của Thừa Ân có vẻ nặng nề, và mặt cúi gằm xuống như sợ ngẩng lên sẽ bắt gặp điều mà y không muốn gặp.

* * * * *

Kim Tiêu ngồi chống tay nghĩ thầm :

- “Cuộc đời của con người diễn ra chẳng khác nào một giấc mộng diệu kỳ, không hoàn toàn là ác mộng, nhưng có lẽ cũng gần gần như thế”.

Ý niệm đó đọng lại trong chàng một cảm giác nao nao khó tả. Bưng chén rượu uống cạn, Kim Tiêu bẻ lấy một quả chuối cho vào miệng nhai ngồm ngoàm. Chàng quăng vỏ chuối xuống sàn thủy xá, trên sàn thủy xá không chỉ có một vỏ chuối, mà phải nói là rất nhiều. Nhìn cảnh tượng hỗn tạp nhếch nhác trên sàn thủy xá đủ biết Kim Tiêu là người chẳng có tính ngăn nắp, nếu không muốn nói là kẻ nhếch nhác, thích làm theo ý của mình.

Kim Tiêu nhìn ra cửa thủy xá.

- Tôn giá đã đến rồi... Vào đi.

Vừa thốt ra câu nói đó, Ngạn Kim Tiêu vừa liếc mắt nhìn qua chung rượu đầy vun.

Nó vừa mới tràn ra ngoài một lớp rượu rất ít, phải tinh mắt lắm mới thấy được.

Từ ngoài cửa thủy xá bước vào một người vận gấm y, đầu chít khăn. Y có khuôn mặt trầm tư suy tưởng, với những nếp nhăn trên trán hằn sâu nét mệt mỏi với thời gian.

Ngược với khuôn mặt trầm tư suy tưởng đó, phong thái của y rất ung dung tự tại, hai tay chắp sau lưng vẻ trưởng thượng. Vừa bước vào người đó vừa nói :

- Ngạn Kim Tiêu biết ta đến à?

- Kim Tiêu đang chờ tôn giá.

Đôi chân mày của người đó nheo lại.

- Sao ngươi biết ta đến?

- Không biết tôn giá sẽ mò đến, Kim Tiêu chờ làm gì?

Kim Tiêu đứng lên trong khi người nọ liếc nhanh qua những vỏ chuối bừa bộn dưới sàn thủy xá.

Kim Tiêu mỉm cười giả lả nói :

- Nơi ở của Ngạn Kim Tiêu chẳng có chỗ nào ngăn nắp cả, tôn giá miễn thứ cho.

- Ta không quan tâm đến chuyện ngươi ở như thế nào.

- Tôn giá chỉ quan tâm đến Ngọc ẩn mà thôi.

- Đúng.

Sao tôn giá không khoát bộ mặt của Tổng Thừa Ân đại ca đến thủy xá của Kim Tiêu mà lại dụng bộ mặt lạ quá như vậy. Bộ mặt tôn giá đang khoát lên chân diện mình hay của ai vậy?

- Vương Tự Khan.

- Kim Tiêu cứ ngỡ tôn giá là Vương Tự Khan chứ?

Về bình thân đối đáp của Kim Tiêu khiến Tà Nhân Vô Diện phải nhíu mày nhìn chàng. Y lưỡng lự một lúc rồi nói :

- Trong đầu Kim Tiêu hẳn đang có một dự tính gì phải không?

- Kim Tiêu tất phải có dự tính lâu rồi.

- Ta nghĩ ngươi hẳn có một mưu ma chước quỷ gì đó định đối phó với ta nên mới giữ vẻ thần nhiên như vậy.

Kim Tiêu vuốt cằm.

- Tại sao tôn giá nghĩ như vậy?

- Thái độ của ngươi rất ung dung tự tại nếu không nói là tự tin.

- Tính nhân của tôn giá đúng là khó qua được. Kim Tiêu đúng là có dự tính nên mới thỉnh nhờ Đồng đại ca cho mượn gian thủy xá trên Dĩ Hồ này để tái kiến với tôn giá.

Chúng ta nói chuyện ở đây dễ dàng hơn và không bị ai quấy nhiễu.

Tà Nhân Vô Diện bước đến bên bàn, đứng đối diện với Kim Tiêu :

- Sao ngươi biết ta sẽ đến đây?

- Nếu tôn giá không đến xem ra cái đầu của Ngạn Kim Tiêu không còn minh mẫn rồi.

- Người biết ra sẽ đến chứ?

Kim Tiêu gật đầu.

- Tôn giá buộc phải đến bởi gì Ngọc ẩn mà tôn giá lấy đi từ tay Tổng Thừa Ân đại ca không phải là Ngọc ẩn thật. Nếu đó là Ngọc ẩn thật thì tôn giá không cần phải đến thủy xá này.

Tà Nhân Vô Diện cười nhếch mép.

- Trước đây đúng là ta có ý xem thường Ngạn Kim Tiêu. Ta nghĩ người cũng chỉ là một gã tiểu tử với biệt tài trộm đạo, chẳng có bản lĩnh gì. Nhưng bây giờ thì ta phải nghĩ khác.

Kim Tiêu hỏi tiếp :

- Nghĩ khác là nghĩ như thế nào?

- Người không là kẻ tầm thường.

- Kim Tiêu chỉ là một kẻ trộm đạo ở Dương Châu, chẳng có danh dự gì. Chẳng có quyền lực gì.

- Đó là trước đây nhưng bây giờ thì khác. Hình như tất cả những gì ta dự tính người đều đoán ra cả.

Kim Tiêu mỉm cười ngồi xuống.

Tà Nhân Vô Diện cũng ngồi xuống theo chàng.

Nhìn Tà Nhân Vô Diện, Ngạn Kim Tiêu nói tiếp :

- Kim Tiêu gọi tôn giá là Vương tiên sinh nhé?

- Người không muốn biết chân diện dị dung thật của ta và tục danh của ta sao?

- Biết để làm gì.

Kim Tiêu bưng vò rượu chuốc ra chén. Vừa chuốc rượu chàng vừa nói :

- Tôn giá đang khoác chân diện của Vương Tự Khanh... Thì cứ gọi tôn giá là Vương tiên sinh. Cần gì phải suy nghĩ cho mệt óc. Người ta chỉ đi tìm những cái mơ hồ không đâu, còn không nhận thức được cái thực ngay trước mắt mình.

Tà Nhân Vô Diện khẽ gật đầu.

- Hay lắm, ta không muốn ai biết chân diện của mình.

- Kim Tiêu cũng chẳng cần muốn biết. Nếu tôn giá có ý cho Kim Tiêu thấy chân diện dị dung của tôn giá.

Kim Tiêu cùng xin được từ chối.

- Ai cũng muốn biết sao người lại từ chối.

- Những kẻ muốn chứng nghiệm chân diện dị dung của Tà Nhân Vô Diện là những kẻ liều mạng không biết lượng sức mình. Kim Tiêu lại không muốn chết bất đắc kỳ tử như họ.

- Người biết điều đó à. Biết sao người lại trao Ngọc ẩn cho Tổng Thừa Ân.

- Để huynh ấy tự biết nhìn lại bản thân mình. Bây giờ thì tôn giá chẳng bao giờ khoát bộ mặt cả Tổng huynh. Bởi theo cách nào đó thì Tổng huynh đã chết rồi. Huynh ấy đã mất đi cái phong độ của một Tiêu Diêu Khách sau khi hội kiến với tôn giá.

Kim Tiêu đẩy chén rượu về phía Tà Nhân Vô Diện.

- Mời tôn giá... Rượu không có độc đâu cũng chẳng có mê dược.

- Những tưởng những thứ đó không thể xâm nhập vào ta.

- Vậy sao tôn giá vẫn bị cạo trọc đầu.

- Ta không có sự lựa chọn trong hoàn cảnh đó.

Vừa nói mà mặt Tà Nhân Vô Diện sa sầm lại.

Kim Tiêu nhìn bộ mặt Tà Nhân Vô Diện mỉm cười.

Tà Nhân Vô Diện lừ mắt nhìn chàng :

- Đừng cho ta thấy nụ cười trên miệng người.

- Nếu Kim Tiêu vẫn cười thì sao nào?

- Ta sẽ giết người.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Vương tiên sinh đừng nóng nảy như thế. Sớm muộn gì Ngạn Kim Tiêu cũng chết mà.

Chàng nói rồi bưng chén rượu uống cạn. Tà Nhân Vô Diện nhìn chàng, hai tay đặt lên bàn. Những ngón tay của y nhẹ nhàng xuống bàn, y nhìn Kim Tiêu như muốn nuốt chửng chàng vào hai con người.

Kim Tiêu đặt chén xuống bàn nhìn Tà Nhân Vô Diện.

- Vương tiên sinh chê rượu của Kim Tiêu à. Thú thật với tiên sinh nhé, rượu này là Trung Nguyên nhất

tửu, ngoài giang hồ không có đâu chỉ có trong Đồng phủ thôi, hay tiên sinh sợ rượu có độc, mặc dù nói không sợ độc.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi bùng chén rượu xuống uống cạn.

Kim Tiêu bê lấy một quả chuối đưa cho Tà Nhân Vô Diện.

- Tiên sinh dùng tạm nhé?

Tà Nhân Vô Diện nhú mày.

- Cao lương mỹ vị trong Đồng phủ không thiếu sao ngươi lại dùng chuối mà uống rượu.

- Ai cũng có sở thích... Sở thích của Kim Tiêu là ăn chuối. Bởi khi còn là một kẻ khổ rách áo ôm, lang bạt khắp nơi thành Dương Châu, Ngạn Kim Tiêu chưa một lần có được một bữa ăn no, nên phải dùng chuối qua bữa. Ăn mãi đâm ra quen, không chỉ quen mà còn trở thành thói quen nữa. Nếu như Kim Tiêu không trở thành Đạo Soái Dương Châu, không chừng đã biến thành hầu vương rồi.

Chàng thốt ra câu nói đó rất dửng dưng, và không một chút tự ti. Tà Nhân Vô Diện bật cười thành tiếng.

Y giả là nói :

- Sao ngươi lại không biến thành hầu vương nhỉ.

- Thất lễ...

Tà Nhân Vô Diện cau mày.

- Trong truyền thuyết có câu chuyện, con người khởi sinh từ loài vượn, biến thành vượn chẳng khác nào tự hóa trang thành ông tổ của mình. Không thất lễ sao được. Tôn giá có biến hình ai cũng được nhưng đừng biến thành vượn đó.

Sắc diện Tà Nhân Vô Diện đỏ bừng.

Y dừng chỉ toan điểm tới Kim Tiêu. Thấy Tà Nhân Vô Diện chực phát tác chỉ khí nhưng Kim Tiêu vẫn rất dửng dưng không chút phản ứng hay lo lắng gì.

Tà Nhân Vô Diện từ từ hạ tay xuống.

Y gượng cười rồi nói :

- Miệng lưỡi của ngươi gian xảo quá.

- Khi nào tôn giá không còn giận dữ nữa, thì chúng ta sẽ nói chuyện thẳng thắn với nhau. Còn như tiên sinh hờ một chút là giận, Kim Tiêu buộc phải mời tiên sinh ra khỏi thủy xá này. Ngày mai chúng ta gặp lại.

- Ngươi dám đuổi ta à?

- Không nói chuyện được thì giữ khách làm gì. Gian thủy xá này mặc dù của Đồng gia nhưng Đồng huynh đã giao cho Kim Tiêu. Tạm thời Kim Tiêu là chủ nhân ở đây, tất phải có quyền lưu khách hay đuổi khách chứ.

Tà Nhân Vô Diện khẽ gật đầu rồi phá lên cười.

Kim Tiêu thần nhiên nhìn Tà Nhân Vô Diện và cũng không màn đến tràng tiểu ngạo của y.

Cắt ngay tràng tiểu ngạo, Tà Nhân Vô Diện nói :

- Kim Tiêu không sợ, khi ta giận dữ, ta có thể giết ngươi à.

Kim Tiêu khoát tay :

- Đồ khùng...

Tà Nhân Vô Diện tròn mắt nhìn chàng.

- Ngươi.

Kim Tiêu nhướn mày không phút sợ hãi. Chàng ôn nhu nói :

- Kim Tiêu mạo muội chửi tôn giá khùng bởi có lý do của nó. Không ai chửi người đối diện mà không có lý do cả.

Tà Nhân Vô Diện buông tiếng thở dài.

Kim Tiêu chỉ chén rượu.

- Vương tiên sinh uống chén rượu của Ngạn Kim Tiêu đi. Uống rồi sẽ thấy nhẹ nhàng hơn. Sau đó Kim Tiêu sẽ nói cho tôn giá biết tôn giá khùng chỗ nào.

Tà nhân và diện chăm chăm nhìn vào mặt chàng rồi miễn cưỡng bùng lấy chén rượu dốc lên miệng uống cạn. Y đặt chén rượu xuống bàn, chén rượu từ từ đổ rục lên như hòn than hồng, rồi lún sâu xuống mặt bàn tỏa ra làn khói khét lẹt.

Y rút tay lại.

Kim Tiêu nhìn chén rượu đã biến thành cục than cháy đen rồi nhìn lại Tà Nhân Vô Diện.

- Vương tiên sinh hạ hỏa rồi à?

Tà Nhân Vô Diện khẽ gật đầu.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Đã hạ hỏa rồi, tiên sinh nhe khi rời khỏi đây phải để chén rượu cho Kim Tiêu đó.

Mặc dù chén rượu này rất bình thường, nhưng nó không phải là vật sở hữu của Ngạn Kim Tiêu... Mà là của Đồng gia. Sải đồ của người ta thì được, nhưng hủy hoại của người ta thì không tốt đâu.

- Ta có thừa ngân lượng mua cả núi chén đèn cho Đồng phủ.

- Kim Tiêu chỉ nhắc tôn giá thôi. Người ta có nhiều ngân lượng nhưng chỉ sợ hay quên.

- Người đừng khích bác ta nữa, có được không Kim Tiêu mỉm cười, bùng cả vò rượu tu một hơi dài rồi từ tốn nói :

- Mục đích của tôn giá là Ngọc ấn. Có được Ngọc ấn tôn giá mới có thể thực hành nốt những gì mình ôm ấp trong tâm tưởng mình, không có Ngọc ấn tôn giá mới chỉ đi được có nửa đoạn đường. Mục đích đặt ra mà chỉ đi được có một nửa thì chẳng ai muốn.

Chẳng khác nào người đang đói mà chỉ được ăn có nửa bữa, thà không ăn thì hơn.

Kim Tiêu dốc vò rượu tu tiếp một hơi dài nữa rồi nói tiếp :

- Vương tiên sinh đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức, biết bao nhiêu tâm huyết chẳng lẽ chỉ để có được cái danh Tà Nhân Vô Diện. Cái danh đó thì chẳng có ma nào thích chứ đừng nói là con người.

Chàng đặt hai tay lên bàn nhìn Tà Nhân Vô Diện rồi thuận tay bẻ lấy một quả chuối thân nhiên lột ra, trong khi Tà Nhân Vô Diện thì chăm chăm nhìn Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu lột quả chuối không vội ăn mà nói tiếp :

- Tôn giá giết Kim Tiêu thì xem như mãi mãi không bao giờ đặt tay đến Ngọc ấn.

Không có Ngọc ấn xem như tôn giá chỉ đi được nửa con đường. Đi được nửa con đường, hàng đêm tôn giá sẽ nghĩ đến Ngọc ấn mà không sao ngủ được... Đâm ra sẽ nảy sinh tâm linh. Phàm người có tâm linh không thọ được đâu. Tiên sinh sẽ chết trong tâm linh đó.

Kim Tiêu chắc lưỡi, buông tiếng thở dài :

- Tội nghiệp cho tiên sinh.

Tà Nhân Vô Diện gằn giọng :

- Ta có thể dụng cực hình buộc người phải trao Ngọc ấn.

Lời vừa dứt trên cửa miệng Tà Nhân Vô Diện thì Kim Tiêu buông một câu cộc lốc.

- Đồ ngu.

Tà Nhân Vô Diện mở to mắt hết cỡ nhìn chàng.

- Người...

Kim Tiêu dốc vò rượu tu một hơi dài rồi đặt vò rượu xuống bàn.

- Tại sao tiên sinh lại có thể nghĩ như vậy được chứ. Câu nói của tiên sinh vừa rồi khiến cho Kim Tiêu quá ư thất vọng về tiên sinh nên mới mạo phạm buông ra câu nói đó.

Nếu như Kim Tiêu sợ cực hình của tiên sinh thì đã trốn chui, trốn nhui ở đâu đó mà chờ đến thời khắc qui tiên của mình. Còn đằng này Kim Tiêu chọn thủy xá này để chờ tiên sinh thì đâu còn sợ cái gì nữa.

Kim Tiêu đưa quả chuối vào miệng ăn ngon lành. Chàng ăn xong quả chuối quăng vỏ chuối xuống sàn thủy xá rồi chồm đến trước.

- Tiên sinh muốn Kim Tiêu chết không?

Chân diện Tà Nhân Vô Diện chạy xệ xuống.

Kim Tiêu từ từ ngồi trở lại.

- Kim Tiêu nghĩ tiên sinh chưa có được Ngọc ấn thì chưa muốn gã vô danh tiểu tốt này chết đâu.

Tà nhân vô diện nhìn thẳng vào mắt Kim Tiêu.

- Người hẳn cũng có mục đích khi chờ ta ở đây.

- Không phủ nhận.

Chàng nhìn Tà Nhân Vô Diện giả lả cười.

Tiếp nhận nụ cười của chàng, Tà Nhân Vô Diện càng biểu thị thái độ bất nhẫn và cau có.

Y miễn cưỡng nói :

- Mục đích của ngươi là gì?

Kim Tiêu chỏi tay từ từ đứng lên.

- Mộng Di Hoa ở đâu. Khi Vương Tự Khanh đến Tử Trường, chuyện gì đã xảy ra với Vương Tự Khanh?

Đôi chân mày Tà Nhân Vô Diện nhíu lại :

- Ngươi quan tâm đến Mộng Di Hoa?

- Kim Tiêu quan tâm đến Mộng Di Hoa.

- Ngươi yêu Mộng Di Hoa?

- Tiên sinh nghĩ sao cũng được. Muốn nói Kim Tiêu yêu cũng được, không yêu cũng được, nhưng có một điều chắc chắn là tiên sinh biết, Mộng Di Hoa là Độc nhân, và nàng đã đầu độc Kim Tiêu.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi nói :

- Nàng đã đầu độc ngươi bằng một thủ thuật mà bất cứ một gã nam nhân nào cũng tơ tưởng đến. Không tơ tưởng cũng ước ao được một lần bị nàng đầu độc giống như Ngạn Kim Tiêu.

Mặt Kim Tiêu đỏ bừng, câu nói của Tà Nhân Vô Diện đủ cho chàng nghiệm ra những gì giữa chàng và Di Hoa, Tà Nhân Vô Diện đều biết.

Kim Tiêu dốc vò rượu tu một hơi dài rồi đặt xuống bàn, nhìn Tà Nhân Vô Diện, Kim Tiêu giả là cười.

- Tiên sinh rình Kim Tiêu và Di Hoa không biết thẹn à?

Đôi chân mày của Tà nhân vô diện nhíu lại.

Kim Tiêu giả là nói tiếp :

- Lúc tiên sinh rình có cảm giác gì không?

- Im đi.

- Kim Tiêu chỉ muốn hỏi cảm xúc của tiên sinh, có gì mà tiên sinh phải giận chứ.

Kim Tiêu ngồi xuống, đặt hai tay lên bàn. Chàng nhìn vào mắt Tà Nhân Vô Diện.

- Bỏ qua chuyện đó, Kim Tiêu muốn biết Di Hoa đang ở đâu?

Tà Nhân Vô Diện ve cằm nhìn chàng. Hai người đối nhãn nhìn nhau cứ như họ muốn dùng ánh mắt để thăm dò ý niệm trong đầu người kia, hoặc cả hai đang dùng nhãn quang để ra một đòn cân nào, buộc kẻ đối diện phải khuất phục mình.

Tà Nhân Vô Diện ôn nhu nói :

- Kim Tiêu muốn tìm Di Hoa để hy vọng nàng giải độc trong nội thể Kim Tiêu à?

Kim Tiêu nhướng mày, gật đầu ngay.

- Không sai một chút nào. Ngạn Kim Tiêu không muốn chết yểu. Chết một cách không minh bạch như vậy, khó đâu thai lắm.

Tà Nhân Vô Diện mỉm cười nói tiếp :

- Kim Tiêu nghĩ Mộng Di Hoa có thể giải được cho ngươi được sao?

- Nàng là độc nhân. Độc khí trong người Kim Tiêu là do nàng tạo ra, tất nàng có thể giải được độc.

Tà Nhân Vô Diện cười khẩy rồi nói :

- Ngạn Kim Tiêu rất thông minh nhưng lại quá ngây thơ. Di Hoa là độc nhân, bản thân Di Hoa cũng rất muốn trở thành một người bình thường như bao người bình thường khác. Nhưng chuyện đó chỉ là ảo tưởng. Nàng không tự giải độc được cho mình thì làm sao giải độc được cho Kim Tiêu.

Kim Tiêu nheo mày.

- Vậy Di Hoa đang ở đâu. Tiên sinh nhất định phải biết nàng đang ở đâu.

- Sao ta phải biết Di Hoa đang ở đâu.

- Bởi vì Di Hoa là người của tiên sinh. Tiên sinh đừng nghĩ Kim Tiêu là kẻ mơ hồ không biết gì nhé. Tiên sinh lần trước không giết Kim Tiêu mà chỉ thăm chừng Kim Tiêu là ai, tất tiên sinh đã hoài nghi Kim Tiêu là Đạo Soái Dương Châu. Tiên sinh cần Đạo Soái Dương Châu để lấy Ngọc ẩn trong điện Thái Hòa.

- Không sai.

- Khi tiên sinh gặp Tổng Thừa Ân huynh... Tiên sinh cũng không giết Tổng Thừa Ân, bởi tiên sinh còn nghĩ Thừa Ân huynh có thể lợi dụng được để đoạt Ngọc ẩn từ tay Kim Tiêu.

- Đúng.

- Thứ ba, tiên sinh cho Mộng Di Hoa đi cùng với Kim Tiêu, rồi tương kế tựu kế để Di Hoa đầu độc Kinh

Tiêu. Làm như vậy tiên sinh có hai mục đích.

- Mục đích gì?

- Buộc Kim Tiêu phải nhanh tay đến Thái Hòa điện lấy Ngọc ấn, thứ hai khi Ngọc ấn đã có trong tay Kim Tiêu, tiên sinh sẽ nhờ đến Thừa Ân huynh, khi đã có Ngọc ấn rồi, Ngạn Kim Tiêu sẽ chết. Cho dù Ngạn Kim Tiêu có “Bách Bộ Hư Tướng” đào thoát được cũng chết. Bằng như không thể dụng “Bách Bộ Hư Tướng” thì cũng chết bởi tay tiên sinh.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Khâm phục... bội phục. Còn vì sao Kim Tiêu biết tiên sinh sẽ đến gặp Kim Tiêu, bởi tiên sinh sớm nhận biết Ngọc ấn trong tay mình là Ngọc ấn giả. Làm gì tiên sinh không biết điều đó, Di Hoa đã từng là độc nhân tất biết Ngọc ấn kia mà. Chỉ có những người kia là không biết thôi. Tiên sinh thì phân biệt được.

- Do đó người mới chờ ta ở đây.

- Đúng.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Tiên sinh tính một, nhưng Kim Tiêu vẫn đi trước tiên sinh một bước. Lúc này cả giới võ lâm đều biết Tà Nhân Vô Diện đang giữ Ngọc ấn. Tiên sinh dù có đeo thiên điện che giấu hành tung mình thì người ta vẫn treo án Ngọc ấn trên đầu tiên sinh.

Tà Nhân Vô Diện gằn giọng :

- Người gian trá lắm. Vậy người gặp ta ở đây với mục đích gì.

- Đã nói rồi. Kim Tiêu không muốn chết bất đắc kỳ tử. Nếu Kim Tiêu chết tiên sinh là người thiệt thòi nhất. Có tiếng mà chẳng có miếng, rơi vào tình cảnh đó chẳng thú vị gì đâu.

Tà Nhân Vô Diện đứng lên.

- Di Hoa thì không thể giải độc được cho người, nhưng người vẫn còn một cơ hội để cứu mình.

Kim Tiêu đứng lên :

- Từ lúc tiên sinh đến. Kim Tiêu chỉ chờ nghe câu nói này.

- Người cũng sẽ được thỏa mãn những thắc mắc của người về Vương Tự Khan, nhưng...

- Trao Ngọc ấn cho tiên sinh.

- Đúng.

Kim Tiêu trầm ngâm :

- Khi nào Kim Tiêu nhận được cơ hội mà tiên sinh nói, Kim Tiêu nhất định sẽ trao Ngọc ấn cho tiên sinh.

- Ta tin người được chứ?

- Lúc này không phải là tin hay không tin, mà cả Kim Tiêu lẫn tiên sinh không còn sự lựa chọn nào. Tiên sinh đã dẫn Kim Tiêu đến bước đường cùng, Kim Tiêu phải tìm sinh lộ cho mình.

Chàng mỉm cười.

- Người quá gian trá.

- Còn gian trá hơn tiên sinh nghĩ. Kim Tiêu dù sao cũng là kẻ du thủ du thực từ hồi tóc trẻ chớm, dụng chuối nuôi thân cũng học được khá nhiều điều hay ở con người. Có điều Kim Tiêu dụng sự gian trá đó để đối phó lại sự gian trá. Thế mới có câu vô quít dày tất có móng tay nhọn.

Chàng chống tay lên bàn :

- Tiên sinh có biết vì sao Kim Tiêu quăng vỏ chuối khắp sàn thủy xá không?

- Ngay cả chuyện đó người cũng có mục đích ư?

- Nếu không có mục đích thì Ngạn Kim Tiêu đâu có làm như vậy. Ai mà sống bừa bộn khi biết mình có khách, mà vị khách đó lại là người không thể xem thường được.

- Mục đích đó của người là gì?

- Nếu tiên sinh khư khư giữ ý giết Ngạn Kim Tiêu, thì cả hai sẽ cùng chết đó. Gian xảo xá này đã được Kim Tiêu gây họa phá rồi. Lại còn những vỏ chuối bày dưới sàn thủy xá không để cho tiên sinh dụng “Bách Bộ Hư Tướng” đâu. Bộ pháp đó linh diệu nhưng vẫn bị trượt vỏ chuối như thường.

Hai cánh môi của Tà Nhân Vô Diện mỉm lại.

Y khẽ lắc đầu.

- May mắn ta đã biết nhìn lại đối thủ của mình.

Kim Tiêu luôn biết tự lượng sức mình. Nhất là trong tình huống này cần phải tỉnh táo để tìm sinh lộ, kéo

uổng phí cái mạng này mất.

- Thôi được. Người sẽ gặp ta tại Tử Trường vào canh hai.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Kim Tiêu sẽ đến.

- Người chỉ đến một mình thôi, hãy nhớ đừng có giở trò đấy nhé. Mật cơ hội này Ngạn Kim Tiêu không có cơ hội khác đâu.

- Tiên sinh để cho Kim Tiêu chết thì tiên sinh chẳng được ích lợi gì. Làm thân dã tràng xe cát biển đông thì không ai muốn.

Tà Nhân Vô Diện lườm Kim Tiêu.

Y gượng cười giả lả nói :

- Ngạn Kim Tiêu cũng làm cho ta thích thú đó. Trước đây ta cứ ngỡ mình là độc cô nhân, nhưng nay thì phải nghĩ lại. Ta không còn là độc cô nhân nữa mà đã có thêm một Ngạn Kim Tiêu là đối thủ của mình.

Kim Tiêu buông một câu cạc lốc.

- Nói bậy.

Tà Nhân Vô Diện nhú mày.

- Nói bậy là sao?

- Võ công của tiên sinh đúng là độc cô cầu bại... Kim Tiêu dù có ba đầu sáu tay cũng không thể bì kịp với Tà Nhân Vô Diện tiên sinh. Tiên sinh thốt ra câu nói vừa rồi không nói bậy là gì.

Tà Nhân Vô Diện phá lên cười.

- Người đánh giá ta cao như thế à?

- Đánh giá với không đánh giá. Có đánh giá với tiên sinh thì Kim Tiêu cũng nên chuẩn bị trước hậu sự cho mình.

Tà Nhân Vô Diện phá lên cười. Y vừa cười vừa nói :

- Ta cũng không hiểu nổi, một người có ngôn phong như người mà sao Đồng Ngọc Lan lại có tình có ý. Quái gở thật.

- Thế mà cũng thắc mắc, nhìn kỹ tiên sinh sẽ thấy Ngạn Kim Tiêu là trang mỹ nam tử, khôi ngô anh tuấn còn hơn cả khôi ngô anh tuấn là vẻ duyên dáng. Thiên hạ nói là kẻ có duyên ấy, cái duyên đánh chết cái đẹp mà. Ngay cả tài nhân Mộng Di Hoa gặp Kim Tiêu lần đầu đã yêu ngay rồi đó.

- Nếu ta là nữ nhân...

Kim Tiêu cướp lời Tà Nhân Vô Diện :

- Sẽ như những người kia thôi.

Chân diện Tà nhân vô diện sa sầm nhưng y vẫn gượng cười :

- Người thú vị lắm.

- Đa tạ. Mới nghe tiên sinh khen Ngạn Kim Tiêu.

Tà Nhân Vô Diện hừ nhạt :

- Người nhớ canh hai đó.

- Sẽ nhớ mà.

- Đừng giở trò thêm nữa.

- Nếu tiên sinh giữ lời.

Lườm Kim Tiêu, Tà Nhân Vô Diện quay bước. Y vừa mới trở bộ thì một tiếng rít gió cắt qua cửa sổ.

Tà Nhân Vô Diện buột miệng nói :

- Kim Tiêu... cẩn thận.

Cùng với lời nói đó, bằng một thứ thủ pháp cực kỳ chính xác và nhanh ngoài một cái chớp mắt. Tà Nhân Vô Diện vươn trảo thộp vé phía Kim Tiêu. Trên tay Tà Nhân Vô Diện là cánh hoa lan trắng toát.

Nhìn cánh hoa lan, Tà Nhân Vô Diện nói :

- Lan Hoa Sứ.

Kim Tiêu tò mò nhìn cánh hoa lan, từ tốn hỏi :

- Lan Hoa Sứ là con khi gì?

- Y sẽ đến ngay thôi mà, người không cần phải tò mò lâu đâu.

Tà Nhân Vô Diện vừa thốt dứt lời thì Giang Vi Tử trong bộ lót Lan Hoa Sứ với bạ trang phục bó chèn

màu vàng rực, cùng chiếc mặt nạ dát vàng che dung diện bước vào.

Mặc dù Giang Vi Tử xuất hiện trong bộ lột Lan Hoa Sứ, nhưng Kim Tiêu vẫn nhận ra nàng là nữ nhân bởi mùi xạ hương thoang thoảng từ người nàng phả ra.

Chàng giả lả cười rồi nói :

- Ngạn Kim Tiêu rất thích Lan Hoa Sứ.

Hồi 36

Biến cố tại tư tu

Dừng bước ngay ngưỡng cửa thảo xá, Giang Vi Tử nhìn Kim Tiêu.

- Đạo Soái Dương Châu Ngạn Kim Tiêu... Người hãy trao lại Ngọc ấn cho bốn sứ.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Cô nương cũng đòi Ngọc ấn à?

- Không sai.

Kim Tiêu chỉ ngay Tà Nhân Vô Diện.

- Ngọc ấn đang ở trong tay vị tiên sinh này. Tiên sinh chính là Tà Nhân Vô Diện người đã lấy Ngọc ấn trong tay Tổng Thừa Ân.

Tà Nhân Vô Diện cau hăn mặt lại.

- Người..

- Thì tiên sinh cứ nhận đi. Hồng lễ tiên sinh sợ Lan Hoa Sứ không dám nhận sao?

Đằng nào thì ai cũng biết Vương Tự Khanh tiên minh đã lấy Ngọc ấn từ trong tay Tổng Thừa Ân mà.

Thở hắt ra một tiếng, Tà nhân lườm Kim Tiêu khề lắc đầu :

- Ta chẳng biết còn lời nào để nói với người. Nếu như người có thể cắt được cái lưỡi của người...

- Hê... đừng có nghĩ như vậy chứ cắt lưỡi Kim Tiêu thì làm sao Kim Tiêu sống nổi.

Tà Nhân Vô Diện hừ nhạt rồi quay lại đối mặt với Giang Vi Tử :

- Lan Hoa Sứ muốn lấy Ngọc ấn à?

- Bốn sứ phải thu hồi Ngọc ấn.

- Muốn thu hồi Ngọc ấn phải bước qua xác của bốn nhân.

- Nếu điều đó buộc bốn sứ phải hành động vì Ngọc ấn.

Nàng nói rồi dẫn bộ bước tới.

Kim Tiêu trở mắt thét lớn :

- Coi chừng.

Tiếng thét của chàng không được Giang Vi Tử mản tới nên chân nàng giẫm lên một vỏ chuối. Giang Vi Tử chơi với không sao trụ bộ được mà trượt chân ngã ra sau.

Nhanh hơn chớp mắt, Tà Nhân Vô Diện phát tác trào công. Thủ pháp của y nhanh đến độ Kim Tiêu không kịp thốt lời nào đánh động cho Lan Hoa Sứ.

Mặc dù mất bộ tấn trụ, nhưng Lan Hoa Sứ Giang Vi Tử vẫn phản xạ cực kỳ linh hoạt. Chớp thấy trào công của đối phương chụp tới mình, mặc dù trong tình huống hoàn toàn bất lợi, nhưng nàng vẫn lạng người quay tròn né tránh.

Giang Vi Tử phản xạ cực nhanh nhưng vẫn bị trào công của Tà Nhân Vô Diện tước lấy chiết mặc nạ dát vàng. Nàng dậm đôi cước pháp lên sàn thủy xá tung người lộn vòng rồi hạ thân xuống. Lần này Giang Vi Tử không để chân dẫm lên vỏ chuối.

Kim Tiêu nhận ra nàng trở mắt nhìn.

- Y... hóa ra là cô nương.

Giang Vi Tử mặt đỏ bừng vừa thẹn vừa giận.

Nàng nhìn Tà Nhân Vô Diện :

- Lão quỷ! Tận dụng cơ hội vừa rồi chứng tỏ hành vi của lão không quang minh chính đại. Bồn sứ sẽ dạy cho lão sự quang minh chính đại là gì.

Cùng với lời nói đó, Giang Vi Tử lòn tay ra sau lưng rút đôi tiểu kiếm. Đôi tiểu kiếm quay tít trong ngọc thủ của nàng.

Tà Nhân Vô Diện khoát tay :

- Khoan.

Giang Vi Tử thu hồi kiếm chiêu nhìn lão gằn giọng nói liền :

- Lão muốn nói gì.

- Song phụng kiếm của Lan Hoa Sứ, ta biết. Nhưng cô nương không phải là Lan Hoa Sứ Nhạn Tuyết.

Nhạn Tuyết nay đã ngoài ngũ tuần rồi, không xuất hiện mà lại là cô nương.

- Bồn sứ cần gì phải giải trình với lão.

Tà Nhân Vô Diện gật đầu :

- Ta chỉ tò mò thôi. Cô nương hãy dụng tuyệt học song phụng kiếm đi.

- Lão sẵn sàng đón đỡ ư?

- Rất sẵn lòng.

Giang Vi Tử múa tít lưỡi kiếm, rồi bất ngờ chap lại hướng về phía Tà Nhân Vô Diện.

- Đỡ kiếm khí song phụng đi.

Từ hai đầu mũi kiếm song phụng hai đạo khí kiếm một vàng, một xanh quyện với nhau trút về phía Tà Nhân Vô Diện.

Không né tránh, Tà Nhân Vô Diện xoay tròn đôi bảo thủ, tạo ra một quả cầu ảo khí huyền diệu đón lấy hai đạo khí kiếm song phụng.

Ầm...

Sau âm thanh như sấm động đó, Giang Vi Tử trượt dài về sau, vô hình trung chân nàng lại đạp lên vỏ chuối, ngã nhào xuống sân thủy xá. Phía đối diện, chiếc khăn trên đầu Tà Nhân Vô Diện bị xỏ ra rơi xuống sân thuyền, lộ cái đầu nhăn bóng. Tà Nhân Vô Diện rít giọng nói qua kẽ răng :

- Khá lắm, nhưng hôm nay là tử kỳ của Lan Hoa Sứ. Ta không muốn có quá nhiều cao thủ chen vào chuyện này.

Cùng với lời nói đó, Tà Nhân Vô Diện lắc vai toan lướt tới Giang Vi Tử nhưng Kim Tiêu đã nhanh hơn dụng “Bách Bộ Hư Tướng”, lạng ra che chắn cho nàng :

- Dừng tay...

Tà Nhân Vô Diện cau mày lạnh giọng quát :

- Tránh ra.

- Không.

- Ngươi muốn gì?

- Kim Tiêu là chủ nhân của thủy xá này, và không nỡ nhìn cô nương đây chết bởi tuyệt công của tôn giá.

- Tại sao?

- Nàng ấy đẹp.

- Đó là lý do của ngươi à?

- Và cũng tại mấy cái vỏ chuối của tại hạ nữa.

Tà Nhân Vô Diện hừ nhạt rồi nói :

- Ấ sẽ làm khó ngươi đó.

- Kim Tiêu tự đối phó được.

Tà Nhân Vô Diện buông tiếng thở dài.

Kim Tiêu nói :

- Có người đang đến kia. Tôn giá còn đứng đó làm gì nữa. Hay tôn giá cho mọi người biết rõ thân phận mình.

Tà Nhân Vô Diện nhìn chàng bằng ánh mắt cay độc.

Bất ngờ y cười khẩy :

- Người khá lắm.

Thở hắt ra một tiếng, Tà Nhân Vô Diện lạnh giọng nói :

- Nếu ngươi để mất cơ hội mà ta ban phát thì chỉ còn mười bữa nữa thôi ngươi sẽ là một đồng thịt thối rửa, đáng kinh tởm, nhớ mà giữ lấy mạng của mình.

Nói rồi Tà Nhân Vô Diện giữ hai ống tay áo, lạng bộ lượt ra ngoài cửa thủy xá. Chờ Tà Nhân Vô Diện đi hẳn rồi, Kim Tiêu mới quay lại hỏi Giang Vi Tử :

- Cô nương không sao chứ?

Nàng đứng bật dậy, vươn ngọc trao thộp vào yết hầu Kim Tiêu. Kim Tiêu há hốc miệng ho khèn khẹt.

Chàng vừa nhăn mặt vừa gượng nói :

- Chết Ngạn Kim Tiêu... chết Ngạn Kim Tiêu...

- Đạo Soái Dương Châu Ngạn Kim Tiêu, bổn nương có thể giết ngươi đó.

- Biết mà... biết mà... tại hạ vừa mới cứu cô nương đây mà.

Ngọc thủ của nàng quần dần lại.

Kim Tiêu ngửa cổ ra sau.

Chàng há miệng cất ra những âm thanh khèn khẹt.

Giang Vi Tử gằn giọng nói :

- Ngọc ẩn đâu?

- Trong tay lão quỷ vừa rồi đó.

Nàng rút tay lại, Kim Tiêu xoa lấy cổ mình.

Nhìn Giang Vi Tử, Kim Tiêu nhăn nhó nói :

- Có muốn giết thì cũng giết từ từ có đâu mới gặp mà đã xuống tay rồi.

Nàng lườm Ngạn Kim Tiêu :

- Tại sao ngươi dám đột nhập vào điện Thái Hòa lấy trộm Ngọc ẩn?

Kim Tiêu chỉ vào ngực mình rồi chỉ vào ngực Giang Vi Tử.

Nàng nhú mày.

- Ngươi làm cái trò gì thế?

Kim Tiêu chỉ vào cổ mình, cất ra những tiếng khèn khẹt.

- Ngươi không nói được nữa à?

Kim Tiêu gật đầu.

Giang Vi Tử sa sầm mặt :

- Bổn cô nương chưa bứt thanh quản của ngươi mà.

Kim Tiêu lắc đầu nguầy nguậy rồi bất ngờ thộp lấy tay Giang Vi Tử áp vào cổ mình.

Nàng tròn mắt gắt giọng nói :

- Ngươi làm cái gì thế?

Kim Tiêu chỉ vào cổ mình, phát ra những tiếng ư ư.

Giang Vi Tử đánh mặt :

- Ngươi muốn bổn cô nương xé khí quản ngươi ra à?

Kim Tiêu lắc đầu, rồi nuốt nước miếng mà chẳng khác nào nuốt cục than hồng, và bật ra những tiếng ậm ừ.

- Vuốt... vuốt...

- Ngươi...

Kim Tiêu mở to mắt hét cỡ những tưởng hai con ngươi sắp lọt ra ngoài.

- Vuốt... sẽ nói Ngọc ẩn.

Giang Vi Tử miễn cưỡng vuốt cổ Kim Tiêu. Nàng vừa vuốt cổ Kim Tiêu thì từ ngoài thủy xá Giác Viễn đại sư, cùng Tổng Thừa Ân và cả Ngọc Lan bước vào.

Kim Tiêu nhìn những người đó xua tay. Giang Vi Tử then đơ mặt khi thị chứng kiến những ánh mắt chăm chăm nhìn vào mình.

Ngọc Lan thấy cảnh tượng Giang Vi Tử vuốt cổ Kim Tiêu, sắc diện đỏ bừng sa sầm, gắt giọng nói :

- Hóa ra huynh mượn thủy xá của muội để hẹn với tình nương.

Kim Tiêu gật đầu :

- Ủ...

Giang Vi Tử toan rút tay lại, Kim Tiêu giữ tay nàng :

- Vuốt tiếp...

Nàng vừa then vừa mắc cỡ.

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật.

Ngọc Lan gắt giọng nói :

- Ngạn huynh trợ trên bí ỏi như vậy à?

- Kim Tiêu gật đầu :

- Ủ...

Ngọc Lan thét lên :

- Muội hận huynh.

Giang Vi Tử nhú mày :

- Cô nương đừng hiểu lầm.

Kim Tiêu trừng mắt nhìn nàng.

- Hiểu lầm cái con khi... nàng đã thấy thân thể ta hết trơn rồi mà còn hiểu lầm với không hiểu lầm.

Vi Tử nhìn lại Kim Tiêu, mím chặt hai cánh môi, trong khi ngọc thủ vẫn đặt lên cổ chàng.

Ngọc Lan bật khóc rồi quay bước vụt bỏ chạy ra cửa thủy xá.

Tổng Thừa Ân nhìn Kim Tiêu ngập ngừng hỏi :

- Ngạn đệ... đã có chuyện gì xảy ra ở đây?

Kim Tiêu nhăn mặt :

- Đã thấy rồi còn hỏi nữa.

- Ta nghe tiếng sấm chường.

- Thủy xá hồng chìm là may lắm rồi....

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật...

Nhìn lại Thừa Ân.

- Tổng thí chủ... chúng ta đi thôi.

Thừa Ân nhìn lại Kim Tiêu, khẽ lắc đầu rồi cùng với Giác Viễn đại sư rời gian thủy xá.

Những người kia đi rồi, Giang Vi Tử mới rít giọng nói :

- Đạo Soái Dương Châu... Ngươi thốt ra những lời úp mở kia với ý gì. Không nói ta sẽ giết ngươi.

Hồi 37

Trắc tức vô hành kính

Kim Tiêu nhìn Giang Vi Tử, nhướn mày nói :

- Nữ nhân xinh đẹp như nàng, đừng có mở miệng ra là nói giết người. Không sợ thiên hạ cho là bà la sát sao, bị thiên hạ cho là bà la sát không chừng khó kiếm được một đấng phu quân. Phòng không gỏi chiếc, đêm buồn nhìn trăng, nghe tiếng mưa rơi, đông đến lạnh lòng giá buốt hồng ai sưởi ấm, lúc đó hối thì đã muộn rồi.

Giang Vi Tử cắn răng trên vào môi dưới.

- Ta không thích nghe những lời nói này.

- Chân ngôn khó nghe, sấm nịnh thì ai cũng thích. Cô nương sống trong nội cung quen rồi. Lại luôn ở bên cạnh Thiên tử, ngày ngày được mọi người cúi đầu nên chỉ thích nghe những lời chót lưỡi đầu môi, miễn làm sao nghe đã cái lỗ nhĩ thì thích. Còn những lời thật làm sao nghe được.

Vừa nói Kim Tiêu vừa gỡ tay nàng ra khỏi yết hầu.

Giang Vi Tử trừng mắt nhìn Kim Tiêu.

- Bồn cô nương chưa tha cho người, người lại tự nhiên như vậy à?

Kim Tiêu mỉm cười giả lả nói :

- Sợ tiểu thư mỗi tay, bộ tiểu thư không biết mỗi tay à. Hay ngọc thủ của tiểu thư biến thành đá rồi.

Nàng hừ nhạt rút tay lại.

Kim Tiêu nói tiếp :

- Nếu như tiểu thư có ý giết Ngạn Kim Tiêu thì đã hành động rồi. Còn chỉ đặt trảo vào yết hầu thôi mà không bút thanh quản hay khí quản thì rõ ràng tiểu thư chưa muốn lấy mạng tại hạ.

Chàng nói rồi bước lại ghé thân nhiên ngồi xuống. Kim Tiêu đạp ghế trượt ra phía sau hòn non một bộ.

Rồi thân nhiên tựa lưng vào thành ghế gác chân lên bàn. Thuận tay chàng bẻ lấy một quả chuối bóc vỏ ăn ngon lành. ăn xong quả chuối đó, Kim Tiêu quăng vỏ chuối xuống sàn thủy xá.

Hành động của chàng khiến Giang Vi Tử cau mặt biểu thị thái độ khó chịu.

Kim Tiêu nhìn nàng mỉm cười, rồi bẻ lấy một quả chuối đưa về phía nàng.

- Tiểu thư ăn chuối không?

Giang Vi Tử cắn răng trên vào môi dưới. Nàng gắt giọng nói :

- Ta không ăn những thứ đó.

Kim Tiêu bỏ vỏ chuối xuống bàn. Chàng ngẩng mặt nhìn lên trần thủy xá, nhún vai nói :

- Tại hạ quên mất, tiểu thư là trang thiên kim, hay là người cao sang kim chi ngọc điệp thì đâu có ăn những món ăn dân dã như Ngạn Kim Tiêu.

Giang Vi Tử lừ mắt nhìn chàng.

- Người bỏ chân xuống khỏi bàn.

- Đây là nhà của Ngạn Kim Tiêu mà... tự nhiên tiểu thư xông vào rồi còn muốn làm chủ của tại hạ nữa. Là quá nhĩ.

Chàng chắc lưỡi.

- Mà nghĩ cho cùng, tiểu thư cũng có thể là chủ nhân của tại hạ. Bởi vì cái gì của Ngạn Kim Tiêu, cô nương đã đều thấy cả rồi.
Sắc diện nàng đỏ bừng.

- Người đừng sàm ngôn. Ta không thấy gì cả.

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng rồi... Khi người ta che mặt thì làm sao mà thấy chứ. Tiếc cho tiểu thư thật.
Cái đáng thấy thì không thèm nhìn, sau đó lại đi tìm tại hạ, có lạ không nhỉ.
Sắc diện của Giang Vi Tử tái dần ra.

Nàng gằn giọng nói :

- Đạo Soái Dương Châu... Giang Vi Tử không phải là hạng nữ lưu để người xem thường đâu.
Vừa nói Giang Vi Tử vừa bước đến bên bàn. Nàng toan vươn trảo chụp lấy chân Kim Tiêu, nhưng chàng đã nhanh hơn thả chân xuống khỏi bàn.

Kim Tiêu gắt giọng nói :

- Làm gì nàng nóng giận dữ vậy?
- Ta có thể bề gãy tứ chi người, biến người thành phế nhân.
- Cần gì phải làm như vậy... Tại hạ đâu còn sống bao lâu nữa mà phải bị trừng trị thành phế nhân.

Nói rồi Kim Tiêu bùng vò rượu dộc lên miệng uống. Chàng đặt vò rượu xuống bàn nhìn Giang Vi Tử.

- Trong điện Thái Hòa, tại hạ không nhìn rõ nàng lắm nhưng bây giờ nhìn kỹ mới thấy nàng đẹp, thích chết đi được.

- Người...

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Còn nàng có thấy tại hạ đẹp không. Những nữ nhân nào lỡ chiêm ngưỡng nhan dạng của Ngạn Kim Tiêu mà không nhận ra cái đẹp của Ngạn Kim Tiêu, đó là những nữ nhân có mắt như mù, hoặc không dám nhìn vào mình.

Giang Vi Tử quắc mắt.

- Đạo Soái Dương Châu... bôn cô nương không thích nghe những lời sàm ngôn vô nghĩa đó đâu.

Kim Tiêu nhướn mày :

- Nếu nàng không thích thì có thể rời thủy xá của Ngạn Kim Tiêu. Còn như thích thì cứ ở lại nghe. Tại hạ không giữ cũng không đuổi, tùy tiểu thư định đoạt thôi.

Giang Vi Tử khoanh tay trước ngực nhìn Kim Tiêu.

Chàng thân nhiên tiếp nhận ánh mắt của nàng và nhìn lại. Kim Tiêu điềm nụ cười mỉm. Nụ cười của Kim Tiêu khiến chân diện Giang Vi Tử nóng bừng.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Ngạn Kim Tiêu... Ngạn Kim Tiêu...

Kim Tiêu ngắt lời nàng :

- Nghe rồi. Nói gì thì nói còn cứ gọi tục danh của tại hạ mãi vậy. Ngạn Kim Tiêu với Ngạn Kim Tiêu, gọi mãi như vậy quen miệng đó. Đến khi nằm ngủ cũng gọi tên. Sau này có phu tướng, đêm tân hôn cũng gọi tên Ngạn Kim Tiêu gã ôn dịch kia không hiểu gì lại đi tìm gã du thủ du thực này nữa. Khổ quá nói mãi.

Giang Vi Tử thét lên :

- Im...

- Thì im.

Kim Tiêu ngậm hai cánh môi lại nhướn mày nhìn Giang Vi Tử. Nàng trừng mắt nhìn vào mặt Ngạn Kim Tiêu :

- Người có tin ta cắt lưỡi người không.

- Hồng tin.

- Ta sẽ cắt lưỡi người đó.

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Nàng cắt lưỡi ta, người ta sẽ cho nàng là ác phụ.

Mặt nàng nhăn nhăn lại, răng trên cắn vào môi dưới.

Kim Tiêu nhướn mày khi chứng nghiệm nhân diện của Giang Vi Tử.

- Cô thư có câu, nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi thấy thân thể nhau chẳng khác nào đã chung chạ. Nàng giết ta chẳng khác nào ác phụ nhẫn tâm giết con mèo của mình. Cục mỡ chỉ dành cho con mèo xơi tái chứ đâu bao giờ giết.

Giang Vi Tử nheo mày :

- Người nói cái gì thế... Cái gì là con mèo, cái gì là mỡ?

- Nàng tự hiểu lấy vậy... bây giờ không hiểu mai một nghiệm ra rồi cũng hiểu thôi mà.

Kim Tiêu thở hắt ra một tiếng rồi đứng lên :

- Thôi được rồi... khi này ta dụng những lời sàm ngôn khó nghe là để đuổi mấy người kia ra khỏi thủy xá này đó. Chẳng lẽ để cho họ chứng nghiệm bộ mặt thật của Lan Hoa Sứ hay sao. Nàng cũng không phải là Lan Hoa Sứ thật nữa. Cái gì cũng giả tạo hết.

- Lan Hoa Sứ là sư phụ của Giang Vi Tử.

Kim Tiêu nhìn Giang Vi Tử.

- Khi nàng xuất hiện ta ngỡ đâu võ công của nàng có thể đối địch lại Tà Nhân Vô Diện, không ngờ bản lĩnh của nàng cũng chỉ đệ trượt vỏ chuối mà té lăn ra sàn thủy xá.

Nếu như Kim Tiêu không ngăn cản Tà Nhân Vô Diện thì bây giờ nàng đã không đứng đây đòi cắt lưỡi, hay giết Ngạn Kim Tiêu. Ân của ta trọng như vậy mà Giang Vi tử không trọng mà đòi giết Kim Tiêu nữa. Nàng đúng là...

Kim Tiêu bỏ lưng câu nói giữa chừng giả là cười.

Giang Vi Tử đỏ mặt.

Nàng miễn cưỡng nói :

- Ta không ngờ võ công của gã đó lại lợi hại như vậy.

- Biết như thế nàng phải mang ân Ngạn Kim Tiêu đó.

Kim Tiêu chỉ chiếc ghế đối diện :

- Ngồi xuống đi.

Vi Tử nhú mày.

- Người ra lệnh cho tãi nhân Giang Vi Tử đó à?

- Kim Tiêu đâu phải là nô tãi của nàng, mà là chủ nhân của thủy xá này. Nếu như nàng không muốn ngồi, đứng cũng được. Nhưng nhớ đừng có di bước đấy, kéo lại trượt vỏ chuối mà té ngã ra ta hổng có đỡ đâu.

Vi Tử lắc đầu rồi miễn cưỡng ngồi xuống. Nàng đặt hai tay lên bàn nhìn Kim Tiêu :

- Đạo Soái Dương Châu, người đã biết người làm chuyện gì chưa?

- Chuyện gì?

- Người dám đột nhập vào điện Thái Hòa lấy trộm Ngọc ấn. Cái tội đó cho dù Ngạn Kim Tiêu có ba đầu sáu tay cũng không gánh nổi đâu. Một khi Thiên tử biết được, người sẽ bị tru di cửu tộc. Không chỉ tam tộc mà là cửu tộc. Ngọc ấn có liên quan đến bá tính và giang sơn xã tắc này.

Kim Tiêu sẽ mỉm cười rồi nói :

- Giang cô nương có sợ không?

- Người muốn bị tru di cửu tộc lắm à?

- E rằng Thiên tử không thể làm điều này.

Kim Tiêu nhướng mày :

- Kim Tiêu nói thật đó. Bởi Kim Tiêu chỉ có một thân một mình, giỏi lắm thì cũng chỉ chặt đầu Ngạn Kim Tiêu thôi chứ làm gì có cửu tộc mà tru di chứ.

Kim Tiêu bung lấy vỏ rượu tu một ngụm dài. Chàng đặt vỏ rượu xuống trước mặt nhìn Giang Vi Tử nói tiếp :

- Nhưng trước khi chém Ngạn Kim Tiêu thì trước tiên Thiên tử sẽ chém cô nương trước.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Cả hai chúng ta cùng ra pháp trường. Không sinh cùng một giờ một năm nhưng chết chung một thời khắc. Làm hai con ma dưới a tỳ. Không khéo bên kia còn sướng hơn bên này đó. Nghĩ tới điều đó tại hạ thích lắm đó.

Giang Vi Tử cau mặt.

- Ngươi đừng nói những lời đó nữa.

Nàng vừa nói vừa quay mặt né tránh ánh mắt của Kim Tiêu.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Đã nhìn rồi, còn không dám nhìn gì nữa chứ.

Vi Tử nhìn lại chàng.

- Tại sao ngươi dám trộm Ngọc ấn của Thiên tử?

- Trách người thì hãy tự nhìn lại bản thân mình. Nàng quên hết rồi ư hay giả vờ quên?

- Ngươi muốn nói gì?

Kim Tiêu xoa hai tay vào nhau từ từ đứng lên nhìn Giang Vi Tử từ tốn nói :

- Trong điện Thái Hòa, Giang Vi Tử tiểu thư còn nhớ mình nói gì không?

- Ồ... Ta không nhớ.

- Kim Tiêu nhắc cho Giang tiểu thư nhớ nhé. Trong điện Thái Hòa, tiểu thư nói Đạo Soái Dương Châu, Ngọc ấn đang ở đây, ngươi có bản lĩnh thì xuất đầu lộ diện mà lấy. Đừng có trốn chui, trốn nhủi làm con rùa rút cổ.

Kim Tiêu nhip những ngón tay lên mặt bàn.

- Kim Tiêu đành phải xuất đầu lộ diện để lấy Ngọc ấn. Nếu không tiểu thư lại cho tại hạ là con rùa rút đầu rút cổ. Khổ cho cái gã du thủ du thực này lắm.

- Nhưng người xuất đầu lộ diện lấy Ngọc ấn trong sự bí ối.

- Cái gì là bí ối... Tại hạ chỉ cời truồng thôi. Còn ai muốn chiêm ngưỡng nhân dạng của tại hạ thì cứ chiêm ngưỡng. Kim Tiêu có cấm người nào đâu.

- Nhưng ngươi quá trơ trẽn.

Giang tử vi buông tiếng thở dài rồi nói :

- Sắp đến ngày thái tử đăng cơ tiếp nhận Ngọc ấn từ Hoàng thượng. Vi Tử xin Kim Tiêu hãy trả lại Ngọc ấn.

Kim Tiêu gật đầu.

- Giờ Kim Tiêu mới nghe câu nói lọt lỗ tai mình đó.

- Ngươi trả lại Ngọc ấn?

- Bây giờ tiểu thư có giết Kim Tiêu cũng không thể có Ngọc ấn. Nhưng tại hạ hứa đến ngày đăng cơ của Thái tử sẽ có Ngọc ấn cho cô nương.

- Kim Tiêu giữ Ngọc ấn để làm gì?

- Có những chuyện của giới võ lâm còn quan trọng hơn Ngọc ấn. Nhưng trước tiên là bản mạng của Kim Tiêu. Trước tiên Kim Tiêu cần Ngọc ấn để giữ mạng mình.

- Kim Tiêu giữ mạng được không khi chuyện này đến tai thái tử?

- Tạm thời tiểu thư phải giữ kín chuyện này.

Ngày đăng cơ của Thái tử đã đến gần rồi, không còn bao lâu nữa.

Kim Tiêu ôm vò rượu đứng lên. Chàng dốc vò rượu uống cạn rồi đặt xuống bàn.

- Giờ thì Kim Tiêu đã có thể hiểu tường tận mọi đường đi nước bước của Tà Nhân Vô Diện rồi.

Vi Tử buột miệng nói :

- Tà Nhân Vô Diện là ai?

- Cái lão quỷ đã lột mặt nạ vàng của nàng đó.

- Lão ta à? Thế lão cần Ngọc ấn để làm gì?

- Còn làm gì nữa ngoài mỗi mục đích trở thành Thiên tử.

Vi Tử sa sầm mặt :

- Có chuyện đó ư?

- Làm gì không có chứ. Những chuyện người ta không ngờ tới thì thường xảy ra trong giới võ lâm giang hồ. Nàng nghĩ coi. Nếu như Tà nhân va diện sát hại Thái tử, rồi khoác bộ mặt của thái tử, ngang nhiên đăng cơ, y đương nhiên trở thành Hoàng thượng chứ gì. Ai muốn có ngai vàng Thiên tử cũng phải mở một cuộc can qua, máu chảy thành sông thầy chết thành núi. Nhưng với Tà Nhân Vô Diện thì dễ như trở bàn tay một khi có Ngọc ấn.

Vi Tử nhíu mày.

- Y không thể dị dung thành thái tử được. Cho dù thuật dị dung của y có cao siêu thế nào cũng không thể

hóa trang thành thái tử.

Kim Tiêu lắc đầu.

- Tiểu thư chẳng biết cái gì cả. Tà Nhân Vô Diện không phải dụng thuật dị dung bình thường như người ta tưởng, mà đó là một môn công phu độc nhất vô nhị trên thế gian này. Một môn công phu có thể thay đổi diện dung theo ý mình. Và bất cứ ai y cũng có thể hóa thành. Ngay cả cô nương y cũng có thể hóa trang giống như hai giọt nước, chỉ có khác chẳng là khác cái chỗ...

Kim Tiêu bỏ lửng câu nói giả là cười :

- Kim Tiêu không dám nói hết ý của mình.

Nàng đỏ mặt, lắc đầu :

- Bỏn cô nương không tin.

- Tiểu thư không tin thì đi hỏi Giác Viễn đại sư, hay bất cứ người nào trong Đồng gia.

Kim Tiêu bước ra cửa thủy xá đóng lại.

Vi Tử nhìn chàng :

- Sao Ngạn công tử lại đóng cửa?

- Kim Tiêu sợ gió từ bên ngoài. Cũng như sợ có sự biến mới xảy đến với mình.

Chàng quay lại bàn nhìn Giang Vi Tử.

Buông một tiếng thở dài, Kim Tiêu nói :

- Kim Tiêu sợ con người này sẽ có được ngai vàng Thiên tử. Mặt khi y có được ngai vàng tự thành vương nghiệp, y có thể là một hôn quân. Y có quá nhiều bộ mặt tất tâm địa đa đoan khó lường.

Chàng chống tay lên mặt bàn, hơi chồm về phía Giang Vi Tử.

- Chỉ còn một cách duy nhất... Đó là hóa giải bí thuật dị dung độc nhất vô nhị này.

Nàng phải giúp Ngạn Kim Tiêu.

- Những chuyện công tử nói thật khó tin.

- Nàng phải tin Ngạn Kim Tiêu. Bởi một khi Tà nhân vô diện hoàn thành vương nghiệp, giới võ lâm sẽ rơi vào kiếp họa máu chảy thành sông, thân chết thành núi.

- Công tử biết Tà Nhân Vô Diện là ai không?

- Giờ thì chưa biết nhưng đã có thể lờ mờ thấy được cái bóng của y.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Võ công của con người này lại cực kỳ cao minh, cứ như y đã thu tóm toàn bộ võ công trong thiên hạ.

Ngoài võ công ra, Tà Nhân Vô Diện còn là người túc trí đa mưu. Chỉ có một người duy nhất là y chưa thể chạm tay đến được..

- Ai?

- Thái tử sắp đăng cơ. Nhưng một sớm một chiều thì y cũng chạm tay tới mà thôi.

- Những lời của Ngạn công tử nói Vi tử khó tin quá.

- Khó tin cũng phải tin. Cứ để ta nói hoài sao. Nàng đâu tin có lúc phải tận mục sở thị nhân thể của mặt gã trộm đạo, nhưng cuối cùng thì vẫn phải nhìn đó.

Vi Tử trở mắt nhìn chàng.

Kim Tiêu giả là cười :

- Đừng giận... Kim Tiêu nói như thế để buộc Giang tiểu thư phải tin vào lời của ta mà. Còn tiểu thư có nhìn hay không nhìn thì cũng đâu có quan trọng gì. Để có mấy ai chiêm ngưỡng được nhân dạng của Đạo Soái Dương Châu...

Vi tử bặm môi lắc đầu.

Kim Tiêu chợt đổi giọng vồn vã :

- Hê.... Kim Tiêu muốn hỏi nàng một chuyện.

- Công tử muốn hỏi gì?

- Tại sao nàng biết ta là Đạo Soái Dương Châu?

- Bửu Chính Tư nói với Vi Tử.

- Lão già ôn dịch.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Hẳn lão họ Bửu không muốn Ngạn Kim Tiêu quay về Dương Châu rồi. Ngoài tiểu thư ra, lão còn nói

với ai không?

- Không. Vì tử cũng không nói với ai.

- Cô nương không nói nhưng e rằng bây giờ cả võ lâm đều biết Ngạn Kim Tiêu là Đạo Soái Dương Châu rồi. Kim Tiêu nhíp những ngón tay lên mặt bàn, chàng có vẻ suy nghĩ mông lung rồi nhìn lại Giang Vi Tử.

- Tiểu thư... Ta có kế sách này muốn nói với nàng.

- Vi Tử đang nghe đây.

Kim Tiêu chồm tới :

- Đưa tai đây.

- Tại sao phải làm vậy?

- Tai vách mạch rừng.

Vi Tử miễn cưỡng chồm tới.

Kim Tiêu áp miệng vào lỗ tai nàng. Mùi xạ hương từ mái tóc óng mượt của Giang Vi Tử phả vào mũi Kim Tiêu.

Kim Tiêu hít lấy mùi xạ hương đó rồi nhỏ nhẹ nói :

- Mái tóc của nàng thơm quá.

Vi tử nheo mày :

- Ngươi...

- Đừng nói gì cả... Nghe cho kỹ đây. Nếu như Kim Tiêu có mệnh hệ không thể đưa Ngọc ẩn về lại đầu kim long thì Ngọc ẩn trong tay Tà Nhân Vô Diện là Ngọc ẩn thật, nhưng lão sẽ không biết và ngộ nhận là Ngọc ẩn giả. Nàng nhớ đó, điều bí mật chỉ có mình nàng biết, rồi tương kế tựu kế mà lấy lại.

Kim Tiêu ngồi xuống ghé nhìn Vi Tử.

Nàng từ từ ngồi trở lại.

- Ngạn công tử có mệnh hệ gì là sao?

- Làm sao Kim Tiêu biết được.

- Công tử có linh cảm về sự chết chóc à?

Kim Tiêu lắc đầu :

- Kim Tiêu không có linh cảm đó nhưng lại có linh cảm khác.

- Linh cảm gì?

Nhìn vào mắt Giang Vi Tử, Kim Tiêu ôn nhu nói :

- Khi nào Giang Vi Tử tiểu thư cảm thấy không thể nào khiến được Ngạn công tử trong cuộc đời mình thì đó đúng là linh cảm của Ngạn Kim Tiêu đó.

Kim Tiêu nói dứt câu bất ngờ chồm qua ôm lấy Giang Vi Tử. Nàng bối rối.

- Ngươi.

Kim Tiêu nhỏ giọng nói :

- Im... đừng có xô ra.

Đồng Kỹ Thượng đẩy cửa bước vào.

Kỹ Thượng cau mày khi thấy cảnh đó.

Kỹ Thượng tăng hăng. Kim Tiêu mới buông Giang Vi Tử.

Nàng then thùng nhìn gã.

Kim Tiêu giả lả cười với nàng, rồi nhìn lại Kỹ Thượng.

- Đại ca đến... Đệ không biết.

Kỹ Thượng lắc đầu buông tiếng thở dài.

- Ngọc Lan đang khóc vì ngươi đó.

- Vậy Kim Tiêu phải đi dỗ dành Ngọc Lan vậy.

Vi Tử chưng hửng với lời nói của chàng.

Kim Tiêu nhìn lại nàng.

- Hy vọng huynh và muội sẽ gặp lại.

Vi Tử cứ tròn mắt nhìn Kim Tiêu.

- Ồ...

Kim Tiêu vỗ vai nàng :

- Không có gì đâu... Kim Tiêu sẽ sớm quay về mà.

Chợt nhớ vô chuỗi bữa bãi dưới sàn thủy xá, Kim Tiêu nói :

- Muội nhớ dọn dẹp chỗ bữa bãi này giùm huynh nhé.

Nói rồi Kim Tiêu bước đến bên Kỹ Thượng.

- Đồng đại ca... Chúng ta đi tìm Ngọc Lan.

Kỹ Thượng lắc đầu.

- Đệ sẽ nói gì với Ngọc Lan?

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Mèo thì thích mỡ, thêm một cục mỡ nữa thì có sao đâu. Cũng như Đồng huynh vừa có cục mỡ Tiêu Dao Mẫn tại Dương Châu, còn thêm trang hồng nhân tri kỷ Mộng Di Hoa. Hồng biết Đồng huynh sẽ còn có cục mỡ nào nữa đây.

Kỹ Thượng nheo mày.

- Kim Tiêu dụng những ngôn từ ta không thể nào hiểu được.

- Có gì là khó hiểu. ở Đại hí viện Dương Châu của Tiêu Dao mẫn, Kim Tiêu đã từng thấy Đồng huynh làm mèo rồi.

- Vậy gã ăn cắp ngân lượng của ta là người đó à? Hóa ra ra người là Đạo Soái Dương Châu.

- Chuyện này chỉ có mình Đồng huynh biết thôi đấy nhé.

Kỹ Thượng vỗ vai Kim Tiêu.

- Thì ra đệ là Đạo Soái Dương Châu. Từ lâu ta đã muốn biết cái gã đạo chích kia là ai đó, không ngờ lại là kẻ ở ngay bên cạnh mình. Thú vị thật.

Hai người đi ra cửa, một con thuyền chờ sẵn bên ngoài. Trước khi xuống con thuyền nan, Kim Tiêu quay lại nói với Vi Từ.

- Nàng nhớ lời Kinh Tiêu đó, phải dọn dẹp hết mỡ vô chuỗi mà huynh bày ra.

Kim Tiêu cùng Đồng Kỹ Thượng bước xuống thuyền.

Kỹ Thượng hỏi :

- Vị cô nương đó là ai vậy?.

Kim Tiêu giả là cười rồi nói :

- Cục mỡ của đệ.

- Cục mỡ của đệ. Thế còn Ngọc Lan xá muội?

- Nếu Ngọc Lan yêu Kim Tiêu thì cũng là cục mỡ của Kim Tiêu tất.

- Vậy ai cũng là cục mỡ à?

- Có một người là thịt.

Kỹ Thượng nhú mày :

- Mỡ với thịt... Nghe đệ nói, huynh nghĩ đệ là tên đồ phụ bán thịt chứ không phải là Đạo Soái Dương Châu.

- Huynh muốn biết ai là thịt. Từ từ rồi đệ sẽ cho huynh biết mà.

- Nữ nhân?

- Không phải nữ nhân.

- Vậy là nam nhân.

- Cũng không phải.

- Vậy cục thịt của đệ là ai?

- Là ai nhĩ... Cứ cho cục thịt của đệ là một kẻ thuộc về mọi người và mọi người đều thuộc về người đó.

Kỹ Thượng lắc đầu :

- Ta không hiểu nổi.

- Đồng đại ca không hiểu thì đừng nghĩ ngợi làm gì. Suy nghĩ quá không chừng đầu của đại ca sẽ vỡ tung ra đó.

Nhìn Kim Tiêu, Kỹ Thượng giả là cười :

- Ta sẽ không suy nghĩ gì cả, nhưng ta nói cho đệ biết, Ngọc Lan đang rất giận đệ... Liệu mà dùng lời nói với xá muội. Nếu Ngọc Lan có mệnh hệ gì ta không tha cho đệ đâu. Đồng nhị thúc cũng không tha cho đệ

đâu.

Chàng thò tay xuống hồ khuấy nước.

- Hy vọng Ngọc Lan sẽ hiểu cho Ngạn Kim Tiêu.

Hồi 38

Minh minh mộ vũ quy

Ngọc Lan đứng một mình bên hòn giả sơn, mặc nhiên với màn sương đêm phủ xuống thể pháp nàng. Hai bờ vai Ngọc Lan ướt thắm sương lạnh nhưng có lẽ nàng không cảm nhận được cái giá rét của tiết trời đêm đó. Trong nàng chỉ có một sự trống vắng lạ thường. Đúng hơn đó là một sự trống rỗng cả về thể xác lẫn tâm hồn. Nàng mặc nhiên để lệ tuôn trào ra khóe mắt. Tất cả mọi vật quanh hòn giả sơn như chìm qua màn lệ buồn rồi lẫn vào màn đêm sương đêm giá rét.

Kim Tiêu nhẹ bước đến bên sau lưng nàng.

- Ngọc Lan.

Nàng không nhìn lại mà vẫn chú nhãn nhìn vào hòn giả sơn, nhưng ánh mắt như chìm vào cõi hư vô mộng mị.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Ngọc Lan...

Nàng không quay lại cũng không đáp lời Kim Tiêu.

Buông tiếng thở dài, Kim Tiêu nói :

- Rồi Ngọc Lan sẽ hiểu Kim Tiêu mà.

Nàng từ từ quay mặt lại nhìn Kim Tiêu. Hai người đối mặt nhìn nhau. Kim Tiêu nhận ra ánh mắt của nàng có cái gì đó như một bức màn nước che phủ. Đôi thu nhãn thật buồn, với những nét trống rỗng trơ trụi. Nhìn vào thu nhãn của Ngọc Lan, Kim Tiêu ngỡ như đó là đôi mắt nai ngơ ngác khi lạc bầy, một ánh mắt ngây thơ đến tội nghiệp.

Chàng buông tiếng thở dài, từ tốn nói :

- Kim Tiêu không có ý gì đâu. Kim Tiêu không muốn Ngọc Lan đau khổ đâu.

Nàng cứ nhìn Kim Tiêu và lắng nghe những lời nói của chàng. Trong sự im lặng đó, Ngọc Lan đúng là kẻ mộng du thoát khỏi thực tại, ngơ ngẩn với những gì nàng bắt gặp trong thủy xá đặng cướp đi sinh lực nhỏ nhoi của mình.

Kim Tiêu không sao dằn được trước vẻ ngơ ngác của nàng. Chàng nắm lấy hai tay Ngọc Lan.

- Ngọc Lan nghe Kim Tiêu nói chứ.

Nàng bất giác rung mình, không biết nàng rung mình bởi cái lạnh của trời đêm thấm vào da thịt hay vì những nói của Kim Tiêu buộc lòng phải quay về với thực tại đặng chứng nghiệm nỗi đau se thắt cả trái tim mình.

Sau cái rung mình, Ngọc Lan lại nhìn Kim Tiêu như nhìn một cái gì đó không thực hiện hữu trong ánh mắt nàng.

Kim Tiêu gượng cười :

- Ngọc Lan giận huynh.

Ngọc Lan lắc đầu như một người vô thức. Bất thành linh, Ngọc Lan ôm lấy Ngạn Kim Tiêu.

- Muội yêu huynh... huynh đừng bỏ muội.

Vừa nói, nàng vừa ôm chặt lấy chàng. Ngọc Lan nức nhen mặt tiếng, cùng với tiếng nức đó, hai dòng lệ

trào ra khóe mắt nàng.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Kim Tiêu yêu muội. Huynh sẽ không bỏ Ngọc Lan đâu.

Kim Tiêu nâng cằm Ngọc Lan. Chàng nhìn thấy trong ánh mắt của nàng là một khoảng mênh mông nỗi muộn phiền, u hoài.

Kim Tiêu gượng cười rồi từ từ cúi xuống áp môi mình vào hai cánh môi của Ngọc Lan. Tiếp nhận nụ hôn của Kim Tiêu, thể pháp Ngọc Lan run nhẹ trong vòng tay của chàng. Nàng biểu thị tất cả những cảm xúc dạt dào khi có được nụ hôn từ người mình yêu. Kim Tiêu nghe rõ từng nhịp tim thổn thức của nàng, trong khi vòng tay của nàng vẫn quấn chặt lấy chàng. Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt mòng du với sự ngây ngất rồi nhỏ nhẹ nói :

- Muội chỉ có một mình Ngạn huynh mà thôi. Huynh đừng bỏ muội.

Kim Tiêu gật đầu :

- Rồi Ngọc Lan sẽ hiểu huynh.... đứng giữa trời và đất. Kim Tiêu sẽ không bao giờ để Ngọc Lan buồn nữa, huynh sẽ không bỏ muội. Chỉ có cái chết mới khiến Ngạn Kim Tiêu rời xa Ngọc Lan.

Nàng nép đầu vào ngực Kim Tiêu.

Kim Tiêu cảm nhận vùng ngực mình âm ấm, sự ấm áp đó tạo ra bởi những dòng lệ tuôn trào từ đôi thu nhân của nàng.

Một tiếng chim đêm rít trên bầu trời. Tiếng chim đêm kêu lạnh lạnh đó như một lời nói của cõi a tỳ đập vào thính nhĩ Kim Tiêu. Chàng gỡ vòng tay Ngọc Lan.

Hai người nhìn nhau.

Chàng nhỏ nhẹ nói :

- Sương đêm nay dày quá. Huynh sẽ đưa muội vào trong. Đừng đứng đây nữa nhé.

Nàng khẽ gật đầu.

Kim Tiêu vuốt má nàng.

- Đừng khóc.

Chàng thốt ra lời nói đó, chẳng biết Ngọc Lan có nghe không mà nước mắt trào đẫm ra hai bên khóe mắt.

- Muội khiến cho huynh phải đau lòng đó.

Ngọc Lan vội chùi hai dòng lệ. Nàng nhìn Kim Tiêu.

- Muội không khóc rồi nè.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Huynh đưa muội vào trong biệt lâu của muội.

Chàng nắm tay Ngọc Lan dẫn vào biệt lâu của nàng. Chàng đưa nàng về biệt phòng, dìu Ngọc Lan đến tròng kỷ.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Huynh hy vọng đêm nay là một đêm muội ngon giấc.

Nàng nhìn chàng.

- Huynh hãy ở đây với muội.

- Muội nằm xuống đi.

Ngọc Lan ngoan ngoãn như một đứa bé nằm xuống. Chàng lấy chăn đắp lên người nàng, rồi ngồi bên cạnh.

Ngọc Lan nắm lấy tay Kim Tiêu.

- Huynh đừng đi đâu cả.

- Huynh sẽ không đi đâu cả. Huynh sẽ ru cho muội ngủ. Nào... nhắm mắt lại đi.

Ngọc Lan ngoan ngoãn làm theo lời Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ hỏi :

- Đêm nay khi muội chìm vào giấc mộng, muội sẽ mơ thấy gì?

Nàng mở mắt ra nhìn chàng.

- Nếu Ngọc Lan mơ chỉ mơ thấy Ngạn huynh thôi.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Muội ngủ và sẽ mơ thấy Ngạn huynh. Trong giấc mơ, hẳn huynh là một con người khác chứ không phải

là con người thực này.

Nàng gật đầu.

Kim Tiêu nhẹ điểm chỉ vào mê huyệt của nàng.

Ngọc Lan nhỏ nhẹ nói :

- Ngạn Kim Tiêu... huynh...

Nàng chỉ nói được câu nói đó rồi chìm hẳn vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ chẳng biết nàng mộng mị gì mà hai cánh môi vẫn cứ mấp máy thỉnh thoảng lại cất ra tục danh của Kim Tiêu.

Nghe nàng gọi tên mình, Kim Tiêu cũng không khỏi chạnh lòng với nỗi xót xa thương cảm.

Chàng đứng lên nhìn Ngọc Lan.

- Nếu ngày mai, Ngạn Kim Tiêu không còn hiện hữu trên cõi đời này nữa, hy vọng những giấc mộng của Ngọc Lan cũng sẽ tan biến theo huynh.

Chàng vuốt mái tóc nàng rồi điểm nhẹ cười mỉm. Kim Tiêu ngấm nhìn Ngọc Lan ngủ nhẹ buông tiếng thở dài, chàng cúi xuống hôn phớt qua trán nàng một lần nữa rồi mới quay bước đi ra khỏi biệt phòng.

Rời biệt lâu của Ngọc Lan Kim Tiêu thì triển ngay “Bách Bộ Hư Tướng” hướng về phía “Tử Trường”.

Kim Tiêu đâu biết được khi chàng vừa rời khỏi biệt lâu có một người dõi mắt theo chàng.

Tử Trường vẫn phủ đầy một màn sương đêm giá rét tạo ra một sự ẩm ướt và u tịch.

Kim Tiêu thả bước chậm rãi vào thâm cốc, chàng đi thẳng đến trước hòn giả sơn “Ngũ hành”. Nhìn hòn giả sơn “Ngũ hành” chìm trong màn sương dày đặc, chàng bất giác nghĩ đến Lão Ngoan Đồng Nhi.

Chàng nhủ thầm :

- “Lão Ngoan Đồng Nhi để lại dấu ấn thủ trên thành vò rượu, hẳn có ý chỉ điểm cho mình đến chỗ này.

Hòn giả sơn Ngũ hành này có cái gì mà Lão Ngoan Đồng Nhi muốn mình đến”.

Ý niệm đó còn đọng trong đầu chàng thì bất thành linh những âm thanh rì rì đập vào thính nhĩ Kim Tiêu.

Cùng với tiếng rì rì đó, ánh sáng phát ra từ hòn giả sơn Ngũ hành rồi một vòm cửa đập vào mắt Kim Tiêu, đứng ngay vòm cửa là Tà Nhân Vô Diện.

Thêm một tiếng chim đêm rít lên bầu trời. Tiếng chim đêm chẳng biết có điềm báo gì nhưng Kim Tiêu cảm nhận xương sống mình như có một luồng hàn khí chạy dọc lên trên. Đây là lần đầu tiên chàng có được cảm giác lạ thường đó, chính cảm giác đó khiến Ngạn Kim Tiêu bất giác rung mình. Rít một luồng chân khí, đưa luôn cả hàn khí vào trong người. Kim Tiêu cảm giác vùng thượng đặng mình gay lạnh, rồi mới thả bước chậm rãi về phía vòm cửa trên hòn giả sơn Ngũ hành.

Kim Tiêu và Tà Nhân Vô Diện đối mặt nhìn nhau..

Kim Tiêu từ tôn nói :

- Đây là nhà của tôn giá?

Đôi nhãn quang sáng rực của Tà Nhân Vô Diện rơi vào mặt chàng. Y nhặt nhẹo nói :

- Đừng nói những lời võ vắn, đi theo ta.

Tà Nhân Vô Diện quay bước đi vào trong.

Kim Tiêu bước theo sau, chàng vừa bước qua vòm cửa thì thạch môn tự đóng lại.

Chàng và Tà Nhân Vô Diện đã ở bên trong hòn giả sơn Ngũ hành. Đó là một hành lang ẩm thấp với hàn khí tỏa ra từ hai bên vách.

Hai người đi đến cuối hành lang, thì đến một mật đạo dẫn xuống bên dưới.

Tà Nhân Vô Diện đưa Kim Tiêu đến một gian thạch thất, trong gian thạch thất đó bày sẵn một bàn hương án.

Y cùng Kim Tiêu bước đến trước bàn hương án.

Kim Tiêu tò mò nhìn qua Tà Nhân Vô Diện. Y vẫn khoát chân diện của Vương Tự Khan.

Kim Tiêu tò mò hỏi :

- Tôn giá định làm gì vậy?

Thấp ba nên hương, ghim lên hương án, Tà Nhân Vô Diện nói :

- Ta và ngươi cùng tuyên thệ trước bàn hương án.

Y nhìn lại Kim Tiêu.

- Ta sẽ cho ngươi biết tất cả sự thật. Ngược lại ngươi phải giao Ngọc ấn thật cho ta.

Kim Tiêu cười khẩy :

- Tôn giá hoài nghi Kim Tiêu?

Tà Nhân Vô Diện hơi lưỡng lự. Y miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu đồng ý chứ?

Kim Tiêu vuốt cằm rồi nói :

- Đã cùng với tôn giá bước vào chỗ bí mật này, thì còn đồng ý hay không đồng ý gì nữa. Khi Kim Tiêu nhận lời hẹn với tôn giá thì đã có sự lựa chọn và quyết định. Còn cái gì thay đổi nữa, nhưng Kim Tiêu không biết tôn giá buộc Kim Tiêu tuyên thệ cái gì.

Tà Nhân Vô Diện gật đầu :

- Tốt. Hãy tuyên thệ theo ta.

Kim Tiêu bước đến ngang với Tà Nhân Vô Diện. Tà Nhân Vô Diện trình trọng đưa hữu thủ qua khỏi đầu.

- Trước bàn hương án thiên địa, ta thề sẽ thực hiện đúng tất cả những gì đã nói với Kim Tiêu. Nếu như ta không giữ lời...

Kim Tiêu khoát tay :

- Khoan...

Tà Nhân Vô Diện nhìn lại chàng, đôi chân mày nhíu lại :

- Sao ngươi lại cắt ngang lời ta nói?

- Kim Tiêu muốn biết tôn giá đã nói gì với Kim Tiêu.

- Những gì ta đã nói với ngươi ở thủy xá.

Kim Tiêu lắc đầu, vuốt cằm :

- Kim Tiêu quên rồi, tôn giá nhắc lại đi.

- Vừa mới qua mấy canh giờ, ngươi đã vội quên rồi sao?

- Ở... đúng là Kim Tiêu quên. Bởi vì cái đầu của Ngạn Kim Tiêu bây giờ như mớ bòng bồng bởi sự hiện hữu của hai cục mỡ trong tâm thức mình. Một người là Đồng Ngọc Lan tiểu thư, còn người kia là Giang Vi Tử. Hai trang giai nhân đó người nào cũng đẹp, người nào Kim Tiêu cũng thích, không thể quyết định chọn lựa được. Chẳng lẽ để hai nàng ấy, mỗi nàng nằm một bên trong đệm động phòng thì khó xử quá, bằng như chọn một người thì Kim Tiêu không nỡ bỏ người kia, với lại cái tính tham lam của một gã đạo soái cũng không cho Kim Tiêu bỏ người nào hết. Chính vì vậy mà Kim Tiêu chẳng nhớ lời nào của tôn giá.

Tà Nhân Vô Diện buông một tiếng thở dài.

- Sao ngươi rắc rối vậy. Thôi được... ta khuyên ngươi nên chọn Giang Vi Tử cô nương mà bỏ Ngọc Lan đi.

- Tôn giá đâu phải là Kim Tiêu mà biết được tâm trạng Kim Tiêu. Kim Tiêu không nhận lời chỉ giáo của tôn giá đâu.

Chàng giả là cười :

- Tôn giá nói gì?

Thở ra một tiếng dài thườn thượt, Tà Nhân Vô Diện từ tốn nói :

- Ta nhắc lại đây. Ngươi sẽ được biết bí mật về sự mất tích của Vương Tự Khan.

- Còn giải độc nữa.

Tà Nhân Vô Diện lưỡng lự rồi nói :

- Được...

Y chỉ chiếc tráp vàng để trên bàn hương án.

- Cây trầm giải bách độc trong chiếc tráp ấy.

Kim Tiêu với tay mở nắp chiếc tráp. Một vầng sáng xanh tỏa ra từ chiếc tráp vàng.

Kim Tiêu nhìn vào trong tráp, trong tráp là một cây trầm bằng Ngọc phát ánh quang xanh rờn.

Chàng nhìn lại Tà Nhân Vô Diện :

- Vật này xem như của Kim Tiêu rồi chứ?

- Khi nào ngươi trao Ngọc ấn Kim Tiêu vuốt cằm :

- Kim Tiêu đâu cần đến Ngọc ấn.

Tà Nhân Vô Diện lườm chàng, quay lại bàn hương án y lại đưa tay qua khỏi đầu.

Kim Tiêu khoát tay :

- Tôn giá khoan tuyên thệ.
Tà Nhân Vô Diện nhú mày :
- Còn điều gì nữa?
Kim Tiêu chấp tay sau lưng :
- Còn một điều nữa, tôn giá quên chưa nhắc.
- Nói đi.
- Tôn giá không được sát tử Ngạn Kim Tiêu khi đã có Ngọc ấn.
Chân mày tà nhân diện nhú lại :
- Ta không nói với ngươi điều này.
- Không nói tất tôn giá đã tự thú nhận khi có Ngọc ấn sẽ giết ngay Ngạn Kim Tiêu.
Tà Nhân Vô Diện im lặng. Mãi một lúc y mới từ tốn nói :
- Nhỏ cỏ thì phải nhổ tận gốc. Huống chi sau cuộc phó hội này Ngạn Kim Tiêu biết quá nhiều.
Kim Tiêu nhún vai :
- Nếu vậy sự giao ước của Kim Tiêu và tôn giá chẳng có giá trị vì Kim Tiêu sẽ bị thiệt thòi. Người ta làm cuộc trao đổi mà chịu thiệt thòi thì có là cuồng tâm loạn trí mới làm cuộc trao đổi đó. Ngạn Kim Tiêu hủy cuộc trao đổi với tôn giá. Tại hạ về đây.
Vừa nói Kim Tiêu vừa quay bước, nhưng Tà Nhân Vô Diện đã vươn trảo thộp vào yết hầu chàng.
Kim Tiêu thản nhiên nói :
- Kim Tiêu tạm gọi chỗ ẩm ướt bí mật này là nhà của tôn giá. Chủ nhà không nên đối xử với khách như vậy. Kim Tiêu chấp nhận đến đã xem thường sự sống chết của mình rồi.
Tà Nhân Vô Diện rút trảo lại, nhặt nhẻo nói :
- Thôi được ta sẽ không sát tử Ngạn Kim Tiêu, khi nào Kim Tiêu còn ở trong Đồng phủ. Ngược lại, trước khi ngươi chưa ra khỏi Đồng phủ, thì tuyệt nhiên không được thổ lộ những gì ngươi biết.
Kim Tiêu nhìn Tà Nhân Vô Diện.
- Nhường người một bước tất được kính lại một trượng. Ngạn Kim Tiêu đồng ý.
Tà Nhân Vô Diện lườm chàng. Y quay lại bàn hương án trình trọng đưa tay qua khỏi đầu.
- Ta hứa giữ lời với Ngạn Kim Tiêu. Nếu như không giữ lời, trời tru đất diệt ta.
Kim Tiêu gật đầu.
- Tốt.
- Đến lượt ngươi.
Kim Tiêu trình trọng đưa tay qua khỏi đầu rồi nói.
- Kim Tiêu hứa giữ lời trao cho vị tôn giá có nhiều bộ mặt đây Ngọc ấn, nếu không giữ lời hứa trời tru đất diệt Ngạn Kim Tiêu.
Chàng nhìn lại Tà Nhân Vô Diện.
- Kim Tiêu tuyên thệ giống hết tôn giá. Cầu cho trời đất chứng giám để một trong hai người Kim Tiêu và tôn giá nếu không giữ lời, trời không dung đất không tha.
- Ta tin trời đất sẽ chứng giám.
Y gần giọng nói :
- Ngọc ấn đâu, trao ra đi.
- Đã tuyên thệ rồi, còn hoài nghi gì nữa. Tôn giá sao gấp gáp quá vậy.
Kim Tiêu vuốt cằm, xoa tay rồi nói :
- Sớm muộn gì Kim Tiêu cũng trao Ngọc ấn cho Đồng Kỹ Thượng huynh mà.
Lời nói của Kim Tiêu khiến Tà Nhân Vô Diện sững sờ. Y buột miệng nói :
- Ngươi nói ta là Đồng Kỹ Thượng.
Kim Tiêu mỉm cười :
- Còn ai ngoài huynh nữa.
Tà Nhân Vô Diện phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói :
- Xem ra ta không thể nào giấu chân diện của mình trước Ngạn Kim Tiêu.
Vừa nói Tà Nhân Vô Diện vừa đưa tay lên toan vuốt mặt nhưng Kim Tiêu đã khoát tay ngăn lại.
- Đứng.

Tà Nhân Vô Diện hạ tay xuống nhìn Kim Tiêu.

- Người đã biết ta là ai rồi, còn giấu chân diện làm gì nữa.

- Kim Tiêu thích huynh khoác bộ mặt này hơn. Có như vậy mới đúng là Tà Nhân Vô Diện. Thứ hai Kim Tiêu hẳn muốn thấy chân diện của huynh lúc này, bởi điều đó đồng nghĩa với lời nguyện mà huynh đặt ra cho mình. Ai thấy chân diện của Tà Nhân Vô Diện, người đó phải chết. Với lại huynh khoác bộ mặt này thì xấu xí hơn khuôn mặt khôi ngô anh tuấn của Đồng Kỹ Thượng huynh. Với lại Kim Tiêu hẹn với Tà Nhân Vô Diện chứ không hẹn với Đồng Kỹ Thượng huynh.

Tà Nhân Vô Diện nhìn Kim Tiêu nói :

- Được, ta sẽ khoác bộ mặt này trong cuộc trao đổi với người, tại sao người biết ta là Đồng Kỹ Thượng?

Kim Tiêu xoa tay :

- Chỉ cần suy nghĩ một chút sẽ hiểu ra. Người khác thì không nghi ngờ Đồng Kỹ Thượng là Tà Nhân Vô Diện, nhưng Kim Tiêu thì buộc phải nghi ngờ. Huynh che giấu hành tung rất hay. Một gã thư sinh yếu đuối chỉ biết thi pháp, bút họa, không hề có võ công, thậm chí đuổi một con ruồi, ruồi cũng làm biếng hẳn chịu bay thì sao có thể là Tà Nhân Vô Diện được. Do đó Đồng huynh qua được mắt mọi người.

Tà Nhân Vô Diện chấp tay sau lưng.

- Người không có cái nhìn sâu xa hơn người ta đâu.

- Có đấy. Lần thứ nhất Kim Tiêu gặp Tà Nhân Vô Diện. Tà Nhân Vô Diện đã có thể lấy mạng Kim Tiêu, nhưng lại không làm điều đó.

- Bởi người không thấy chân diện của ta.

- Không phải lý do đó, Tà Nhân Vô Diện chỉ thẩm chứng Kim Tiêu có phải là Đạo Soái Dương Châu hay không. Đồng huynh đến Dương Châu không phải tìm thi tứ mà đi tìm Đạo Soái Dương Châu thì đúng hơn.

Tà Nhân Vô Diện mỉm cười :

- Người khá thông minh.

- Còn thông minh nhiều hơn huynh tưởng.

- Vậy người còn phát hiện điều gì?

- Sau khi huynh đã thẩm chứng Kim Tiêu là Đạo Soái Dương Châu thì phái Mộng Di Hoa bám theo Kim Tiêu nên mới có cuộc di hành đến Hàm Dương tìm Độc chủ Bá Nghị. Trên đường đi sẽ đầu độc Kim Tiêu, và buộc Kim Tiêu phải đột nhập điện Thái Hòa để lấy trộm “Ngọc ấn”.

Tà Nhân Vô Diện mỉm cười :

- Di Hoa đã đầu độc người bằng xác thân của nàng.

Mặt Kim Tiêu sượng sùng, chàng miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu cũng là người bằng xương bằng thịt cũng có xúc cảm với cái đẹp hoàn mỹ của nàng, tội nghiệp cho Di Hoa. Chính từ lúc đó, Kim Tiêu đã nghi ngờ huynh là Tà Nhân Vô Diện. Bởi người lợi dụng được Mộng Di Hoa phải là người tri kỷ của nàng. Cổ thư có câu, kẻ giết ta chính là người ở bên cạnh ta.

- Người đã nghi ngờ ta từ lúc đó.

- Lúc đó chỉ mới nghi ngờ thôi.

Kim Tiêu mỉm cười nhìn Tà Nhân Vô Diện.

- Kim Tiêu quay về Đồng phủ cạo đầu tất cả mọi người. Thật ra ý của Kim Tiêu chỉ muốn thẩm chứng phản ứng của huynh. Huynh đúng là kẻ biết nhẫn nhục và chịu đựng.

Huynh chấp nhận vờ bị trúng độc để Kim Tiêu cạo đầu huynh. Thật ra lần trúng độc trước, Kim Tiêu không bị trúng độc chứng tỏ một điều trong rượu có có giải độc. Còn người giết ả a hoàn chính là Mộng Di Hoa.

Tà Nhân Vô Diện chấp tay sau lưng.

- Không biết những người kia có nghĩ như Ngạn Kim Tiêu không nhỉ.

- Nếu họ nghĩ được như Kim Tiêu thì chẳng có cuộc hẹn này với huynh.

- Người còn nghĩ ra điều gì nữa?

- Huynh đã gặp Tống Thừa Ân huynh. Với võ công của huynh, huynh muốn lấy mạng Thừa Ân đại ca lúc nào chẳng được, nhưng huynh đã không lấy mạng Thừa Ân khi gặp huynh ấy ven dòng suối. Chẳng qua

huynh muốn lợi dụng sự căm thù của Thừa Ân, mà buộc Thừa Ân phải đưa Ngọc ẩn đến cho huynh.

- Người cũng phát hiện ra điều đó à?

- Nếu không đoán được thâm ý của Tà Nhân Vô Diện thì Ngạn Kim Tiêu đâu tráo Ngọc ẩn giả để Thừa Ân đưa đến cho huynh.

Tà Nhân Vô Diện ôm quyền :

- Kim Tiêu... ta bội phục người đó.

Kim Tiêu ôm quyền đáp lễ :

- Đa tạ lời khen của huynh.

- Còn gì nữa...?

- Còn một điều mà Ngạn Kim Tiêu phải nghi vấn. Cũng là lời chỉ huẩn của huynh.

- Đó là gì.

- Huynh có thể dị dung ra bất cứ người nào, duy có Đồng Kỹ Thượng là huynh không bao giờ dị dung. Chẳng lẽ huynh chường bộ mặt thật của mình ra cho mọi người thấy. Cho dù huynh làm vậy thì cũng không ai nhìn ra được Tà Nhân Vô Diện là Đồng Kỹ Thượng nhưng tại vì huynh sợ dụng đến chân tướng thật của mình sẽ quá giống. Hoặc có một nguyên nhân gì khác nữa.

Kim Tiêu ve cằm :

- Hê... huynh có nguyên nhân gì không?

Những thớ thịt trên mặt Tà Nhân Vô Diện giật giật. Y cau mày, quay mặt chỗ khác :

- Ta không có nguyên nhân gì cả.

- Kim Tiêu đoán, chắc là huynh rất sợ nhìn vào chân diện mình. Ngay cả chân diện của mình huynh còn sợ thì người khác sao có thể tận mục sở thị chân diện của Tà Nhân Vô Diện.

Tà Nhân Vô Diện quay ngoắt lại :

- Đủ rồi.

- Chưa hết đâu Kim Tiêu còn muốn biết Mộng Di Hoa giờ đang ở đâu.

Tà Nhân Vô Diện lưỡng lự rồi nói :

- Di Hoa đã bị ta đẩy xuống vực Vọng Tình.

Kim Tiêu nhíu mày :

- Tại sao huynh làm vậy?

- Tại vì người.

- Vì Kim Tiêu?

Tà Nhân Vô Diện gật đầu.

- Sao lại là Kim Tiêu?

Vừa hỏi Kim Tiêu vừa trở mắt mở to hết cỡ nhìn Tà Nhân Vô Diện. Tuy y lưỡng lự, Kim Tiêu gắt giọng nói :

- Huynh đừng có đổ vạ cho Ngạn Kim Tiêu đấy nhé. Kim Tiêu không đẩy Di Hoa xuống vực, mà chính tay huynh đẩy nàng.

Tà Nhân Vô Diện buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ta không muốn Mộng Di Hoa thuộc về ai.

Kim Tiêu nhíu mày.

- Huynh yêu Mộng Di Hoa.

Tà Nhân Vô Diện buông tiếng thở dài :

- Ta yêu nàng, nhưng số phận...

- Số phận hay vì tham vọng.

Tà Nhân Vô Diện nhìn thẳng vào mặt Kim Tiêu.

- Ngạn Kim Tiêu người không thể biết tất cả, nhưng có một chuyện mãi mãi người không thể nào đoán ra được. Ta yêu Di Hoa, nhưng ta buộc phải biến Di Hoa thành độc nhân để mãi mãi Di Hoa không có được một tình lang nào. Nàng mãi mãi là cánh hoa đẹp cô độc, chính vì lẽ đó nên ta mới đến Dương gia sát tử Dương Đình Tuyết Anh để có được cây trâm ngọc bách giải bách độc này.

- Vì cây trâm độc giải bách độc mà huynh sát tử tân nương của Tổng Thừa Ân huynh.

- Thì đã sao nào. Đây cũng là ý của Dương Đình Mỹ Diện mà.

Kim Tiêu nheo mày :

- Dương Đình Mỹ Diện hả?

Buông tiếng thở dài, Tà Nhân Vô Diện nói :

- Tất cả cũng bởi chữ tình mà ra cả. Tống Thừa Ân đa tình nhưng lại là kẻ nặng tình. Y đâu ngờ được rằng Dương Đình Mỹ Diện, bảo muội của Dương Đình Tuyết Anh yêu y như một người điên. Khi y quyết định thành thân với Dương Đình Tuyết Anh thì cũng vô tình chém một lưỡi kiếm vào tim Dương Đình Mỹ Diện.

Bằng một tiếng thở dài, Tà Nhân Vô Diện nói tiếp :

- Khi người ta yêu mà lại không được trọn chữ tình nên chữ tình đã biến thành chữ hận. Dương Đình Mỹ Diện đã phải nhờ đến việc sát tử tỷ tỷ mình để hy vọng có được chữ tình với Tống Thừa Ân.

- Mỹ Diện đã đổi cây trâm với cái chết của Tuyết Anh tỷ tỷ.

- Không sai.

- Tống Thừa Ân biết được chuyện này hẳn phải cạo đầu đi tu.

Nói rồi Kim Tiêu nhìn sang Tà Nhân Vô Diện.

Tiếp nhận ánh mắt soi mói của chàng, Tà Nhân Vô Diện cau mày :

- Người nhìn ta bằng ánh mắt gì vậy?

- Ngạn Kim Tiêu nhìn huynh bởi vì muốn thẩm chứng xem huynh có phải là kẻ điên tình giống như Dương Đình Mỹ Diện hay không.

- Sao người nghĩ ta là kẻ điên tình?

- Huynh yêu Mộ Dung Di Hoa. Huynh đã có thể cùng với Di Hoa là một đôi uyên ương mà bất cứ người nào cũng thèm muốn, sao huynh lại biến Di Hoa thành độc nhân, chỉ để ngắm nhìn nàng và không muốn nàng có tình lang. Huynh và Di Hoa vẫn có thể kết hợp thực hiện bá nghiệp của mình mà.

Tà Nhân Vô Diện buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ta khuyên người đừng nên tò mò, tìm hiểu về chuyện đó.

Nói rồi Tà Nhân Vô Diện quay mặt nhìn về bàn hương án.

Kim Tiêu khẽ lắc đầu :

- Chuyện tình của huynh và Tống Thừa Ân rắc rối quá, hổng giống như Ngạn Kim Tiêu. Còn một chuyện này nữa Kim Tiêu muốn hỏi huynh.

- Hỏi đi.

- Tại sao huynh sát tử Giác Chân đại sư?

- Ta không sát tử Giác Chân đại sư.

- Huynh không sát tử đại sư thì ai?

- Ta đến Pháp Quang tự để tìm Đạo Soái Dương Châu, bởi Tiêu Dao Mẫn nói cho ta biết những cuộc phát chẩn tại Dương Châu đều do Pháp Quang tự đứng ra. Khi ta đến trong bộ mặt của Thiên Hựu đạo trưởng để truy tìm hành tung của người, Giác Chân đạo trưởng cùng năm vị tăng tướng tự đoạn mạch và viên tịch. Đại sư như biết cái thời khắc mình phải ra đi.

Tà Nhân Vô Diện nhìn lại Kim Tiêu :

- Một mũi tên bắn hai con chim.

- Huynh gieo hận thù giữa Thiếu Lâm và Võ Đang.

- Điều đó tốt hơn cho ta.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài, chàng lắc đầu :

Tà Nhân Vô Diện từ tốn nói :

- Bây giờ ta không cần phôi bày chân diện tướng của mình, Ngạn Kim Tiêu cũng biết ta là ai rồi. Người nên giữ lời tuyên thệ của mình, khi chưa rời khỏi Đồng gia.

- Lão Ngoan Đồng Nhi cũng sợ huynh giết.

- Lão đã mò được đến tận hòn giả sơn Ngũ hành. Lão cũng đã biết được chân diện của ta.

Kim Tiêu lắc đầu.

- Có một bộ mặt thôi mà huynh giết bao nhiêu người. Huynh rắc rối quá.

- Ai cũng có con đường đi của mình. Ngạn Kim Tiêu cũng vậy.

Kim Tiêu nhìn Tà Nhân Vô Diện Đồng Kỹ Thượng.

- Đến câu hỏi cuối cùng mà Kim Tiêu muốn biết.

- Vương Tự Khan.

Kim Tiêu gật đầu.

- Mục đích của Kim Tiêu chính là câu hỏi này.

Tà Nhân Vô Diện thì triển Thiên Cang chỉ.

Một đạo chỉ đỏ ối phát tác ra từ song chi điểm vào cây cột trụ.

Cạch....

Những âm thanh rì rì phát ra đập vào tai Kim Tiêu.

Cùng với âm thanh đó một vòm cửa mở ra.

Tà Nhân Vô Diện nói :

- Tự Khan ở trong vòm cửa đó, ngươi vào đi.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Đa tạ huynh.

Kim Tiêu bước đến bên hương án, cầm lấy hai tịnh rượu quay lại nói với Tà Nhân Vô Diện.

- Kim Tiêu mượn hai tịnh rượu của huynh. Gặp lại Vương tiền bối không đem theo cái gì thất lễ quá.

Chàng nói rồi dợm bước về phía vòm cửa nhưng Tà Nhân Vô Diện gọi lại.

- Khoan đã.

Kim Tiêu dừng bước nhìn lại Tà Nhân Vô Diện.

- Huynh còn điều gì muốn nói với Kim Tiêu.

- Ta muốn nhờ ngươi một chuyện.

- Được, huynh muốn nhờ gì.

Tà Nhân Vô Diện từ tốn :

- Gã Vương Tự Khan... ngươi đừng nghĩ ta là một ác nhân.

- Được... được...

- Còn chuyện này nữa... ta nhờ ngươi hỏi lão...

Tà Nhân Vô Diện lưỡng lự bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Kim Tiêu nhường mảy :

- Huynh khó nói à?

- Làm sao vẫn giữ được khuôn mặt ta muốn có.

Tà Nhân Vô Diện nhìn Kim Tiêu trang trọng nói :

- Ngạn Kim Tiêu là người duy nhất có được cơ hội này, ta hy vọng ngươi không làm ta thất vọng. Lời thỉnh cầu của ta vừa rồi với Ngạn Kim Tiêu là con đường sống cho ngươi. Có thể cũng là con đường vinh hiển của ngươi. Ngươi nên nghĩ đến Ngọc Lan. Xá muối của ta rất yêu ngươi.

Nhìn Kim Tiêu, Tà Nhân Vô Diện trầm giọng nói tiếp :

- Không có cây trâm này... đến con trăng này, ngươi không sống được đâu.

Nói rồi Tà Nhân Vô Diện cầm lấy chiếc tráp có cây trâm, cho vào ống tay áo.

- Đừng để ta thất vọng và Ngọc Lan đau khổ. Ta cũng rất thích có một hảo đệ như ngươi. Tìm một hảo đệ như ngươi đúng là hiếm có đó.

Nói rồi Tà Nhân Vô Diện đi về phía thạch môn.

Kim Tiêu nhìn theo Tà Nhân Vô Diện, cho đến khi y ra khỏi thạch môn hòn giả sơn mới nhìn lại vòm cửa.

Chàng khẽ lắc đầu.

Kim Tiêu nghĩ thầm :

- “Xem ra Tà Nhân Vô Diện chẳng có liên quan gì đến thân phận của mình. Cái lão ôn dịch Bửu Chính Tư tự xưng đưa mình vào cái chuyện nhốn nháo này. Bây giờ có muốn rút chân ra cũng không được. Lão trác táng mãi rồi đâm ra lú lẫn, mù mẫm”.

Hồi 39

Thê lương đa oán tình

Gian thạch thất âm thấp xốc mìn xú khí nồng nặc xông vào mũi Kim Tiêu.

Ánh sáng lờ mờ từ trên cao hắt xuống. Ánh sáng đó được tạo bởi những vì sao đêm chiếu xuyên qua cái lỗ trên cao. Trong gian thạch thất đó, một người gầy đét chỉ còn da bọc xương, với thân pháp tàn phế, chỉ còn lại mỗi một cánh tay trái.

Kim Tiêu nhìn Vương Tự Khan mà không khỏi chạnh lòng thương cảm.

Vương Tự Khan nhìn lên khi chàng vừa bước vào thạch thất.

- Vương tiền bối.

Vương Tự Khan cất tiếng thở thê như một đứa trẻ vừa mới học nói, có lẽ lão sống quá lâu trong thạch thất nên ngay cả phát âm cũng không thành chữ.

- Người là ai?

- Tại hạ là Ngạn Kim Tiêu.

- Người không phải là Tà Nhân Vô Diện?

- Văn bối là Ngạn Kim Tiêu.

- Tà Nhân Vô Diện cho người vào đây.

- Huynh ấy ban đặc ân cho Ngạn Kim Tiêu vào đây.

Chàng vừa nói dứt câu Vương Tự Khan chỉ tay ra cửa thạch thất. Lão rít giọng the thé :

- Đi ra ngay lập tức.

- Tiền bối.

Vương Tự Khan dựng tả thủ lên đầu. Lão cất giọng lạnh lùng và tàn nhẫn :

- Ra ngay lập tức.

Kim Tiêu bối rối. Chàng đặt hai tịnh rượu xuống thêm đá, nhỏ giọng nói :

- Văn bối đem hai tịnh rượu đến cho tiền bối.

- Mười sáu năm nay, ta đã không có giọt rượu nào trong người. Ta đâu cần rượu của người.

Vương Tự Khan chỉ tay về phía cửa :

- Đi ra ngay, dứt khỏi mắt của lão phu.

- Tiền bối.

- Tiểu tử điếc sao không nghe lời ta nói chứ. Tiểu tử... ta không muốn ai quấy rầy mình. Mười mấy năm nay ta đã quen với cuộc sống này rồi, không muốn tiếp xúc với ai đâu. Càng không thích người của Tà Nhân Vô Diện đến vẩn an mình, người dứt xéo ra ngoài được rồi đó.

Kim Tiêu nhìn Vương Tự Khan. Chàng buông tiếng thở dài, rồi cúi xuống bê hai tịnh rượu nhìn Tự Khan.

- Tiền bối không muốn uống rượu với văn bối ư.

Vương Tự Khan nạt ngay Kim Tiêu :

- Không. Trên thế gian này ta không muốn cái gì cả.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài rồi trừng mắt nhìn Vương Tự Khan. Hai người đối nhãn với nhau.

Chàng lâu bầu nói :

- Lão già ôn dịch, tại vì lão Bửu Chính Tư nói với bốn công tử thân phận của Ngạn Kim Tiêu có liên quan tới Tà Nhân Vô Diện và cũng tại đại sư Giác Chân muốn biết về sự mất tích của lão, nên buộc Ngạn Kim Tiêu nhúng tay vào những chuyện bất nháo của giới võ lâm. Biết thế này ta thà mai danh ả tích tại Dương Chân, lâu lâu kiếm vài trăm nén ngân lượng, còn hơn lần mò vài cái thạch thất hồi hám bản thiêu này.

Chàng hừ nhạt mặt tiếng :

- Tiền bối không uống rượu của Ngạn Kim Tiêu thì Ngạn Kim Tiêu đem ra trả lại Tà nhân vô diện Đồng Kỹ Thượng vậy.

Kim Tiêu nói rồi quay bước. Chàng bước về phía cửa với những bước đi thật chậm.

Kim Tiêu không nghe Vương Tự Khan gọi mình lại.

Kim Tiêu dừng chân ngay ngưỡng cửa quay lại nói :

- Tiền bối nhớ rằng, Ngạn Kim Tiêu đến được thạch thất này đã phải đổ biết bao nhiêu mồ hôi và tâm huyết. Thậm chí còn dám xông vào điện Thái Hòa lấy trộm Ngọc ấn để rồi ngày nay phải nhận án tru di cửu tộc treo trên đầu. Xem ra những việc văn bối làm đều là công cốc.

Chàng vò đầu :

- Ngạn Kim Tiêu sao nguoi ngu thế nhỉ. Tự dung chen chân vào võ lâm rồi tự chuốc họa vào mình.

Chàng gõ vào trán mình :

- Đồ ngu, chắc nguoi phải xâm thêm một chữ ngu trên trán, chứ đừng xâm chữ Vương nơi lòng bàn tay mình.

Chàng hừ nhạt rồi lườm Tự Khan :

- Hê... tiền bối đuổi Ngạn Kim Tiêu, văn bối sẽ ra ngoài ngay. Nhưng thịnh tâm của văn bối cũng nên nhận lấy chứ. ít ra cũng nhận hai tịnh rượu cúng của Ngạn Kim Tiêu, tiền bối không phải lau bầu chửi rửa lão tiền bối là kẻ hồ đồ, rượu dâng đến miệng còn chê. Hay tiền bối sợ trong rượu có độc. Nếu rượu có độc thì cũng tốt, bởi thà chết còn hơn sống khô hạnh như tiền bối.

Kim Tiêu hắt mặt :

- Sao... tiền sinh uống rượu không?

Vương Tự Khan nhìn chàng :

- Đem đến đây.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Có thể chứ.

Chàng quay bước trở lại rồi ngồi xuống đối diện với Vương Tự Khan, đặt hai tịnh rượu xuống trước mặt Vương Tự Khan, Kim Tiêu nói :

- Uống một mình khó uống lắm... tiền bối có cần người nói đối ẩm không.

Kim Tiêu nói dứt câu thì những thớ thịt bên trái mặt của Tự Khan giật giật nhẹ một cái.

Kim Tiêu nói :

- Tiền bối đúng là Vương Tự Khan rồi.

- Còn nguoi là Đạo Soái Dương Châu.

- Sao tiền bối biết?

- Tà Nhân Vô Diện nói với ta.

Kim Tiêu mở nắp hai tịnh rượu, nói :

- Tiền bối một tịnh rượu, văn bối một tịnh rượu. Giao kiến buổi đầu uống một ngụm làm quen rồi văn bối sẽ thuật lại những gì mình tự dung vướng chân vướng tay vào cái chuyện nhốn nháo này.

Vương Tự Khan bung tịnh rượu.

Lão khề gật đầu :

- Uống.

- Mời.

Hai người cùng dốc tịnh rượu tu một ngụm dài. Vương Tự Khan vừa đặt tịnh rượu xuống, ho khan một vài tiếng, cùng với những tiếng ho đó mép miệng của lão rỉ máu.

Lão thân nhiên chùi vết máu vừa rỉ ra mép rồi nói :

- Lâu quá mới uống rượu. Trước đây ta là sâu rượu nổi tiếng trên giang hồ đó.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Cái gì bỏ lâu quá khi tìm lại thì hay ngỡ ngàng. Hy vọng con sâu rọu của tiền bối thức dậy.
- Khi này tiểu tử dám chửi ta là lão ôn dịch à?

Kim Tiêu giả lả cười :

- Tức quá thì chửi cho bỏ tức.
- Tại sao ngươi tức, ta đâu có muốn ngươi vào đây. Tự ngươi mò vào rồi tức giận là tức cái gì.

Kim Tiêu chất lưỡi :

- Tại cái lão ôn dịch Bửu Chính Tư mà ra cả. Lão khiến cho văn bối vương chân vương tay vào chuyện này, rồi khi gặp được tiền bối thì bị đuổi như đuổi tà có ghét không chứ.
- Vậy ngươi muốn gặp ta có chuyện gì?
- Có rất nhiều chuyện.
- Ta biết ngươi định hỏi gì. Muốn biết gì. Dị dung bí thuật của lão phu phải không?
- Hê... chưa nói mà tiền bối đã đoán biết rồi. Đúng như vậy, Ngạn Kim Tiêu được Tà Nhân Vô Diện Đồng Kỹ Thượng huynh cho vào gặp tiền bối cũng vì muốn tiền bối thổ lộ cho huynh ấy biết làm cách nào giữ nguyên khuôn mặt mình muốn.

Vương Tự Khan phá lên cười khanh khách. Y vừa cười vừa bụng tịnh rượu.

Y nhìn Kim Tiêu :

- Tà Nhân Vô Diện, sao gã lại ngu ngơ vậy nhỉ. Lão phu đoán biết thâm ý của gã mà, sao gã vẫn nhờ Ngạn Kim Tiêu đến truy cái điều mà ta đáng ra phải nói cách đây mười năm rồi.

Kim Tiêu nheo mày :

- Chắc thuật dị dung của tiên sinh có cái gì đó không ổn phải không?

Vương Tự Khan cười nhếch mép :

- Tiểu tử muốn biết không?

Kim Tiêu gật đầu :

- Đã vào thạch thất này rồi thì cái gì Kim Tiêu cũng muốn biết cả. Nhưng tiền bối có sợ tai vách mạch rừng không?
- Còn gì để sợ chứ?

Vương Tự Khan nhìn chàng từ tốn nói :

- Dị dung thuật là một bí công độc nhất vô nhị trên đời này. Kể luyện thành sẽ trở thành một người độc nhất vô nhị, có thể biến thành bất cứ người nào mình muốn. Ngay cả Thiên tử cũng có thể hóa thân thành.

Kim Tiêu cướp lời Vương Tự Khan :

- Điều đó Kim Tiêu đã được biết rồi. Nhưng yếu điểm của dị dung thuật là gì. Tất nhiên môn võ công nào cũng có nhược điểm của nó hết.
- Ông trời ban cho ta một khuôn mặt đó là ý trời. Để thay đổi dung diện là cãi lại ý trời. Có ai cãi được ý trời đâu, người ta có thể dụng thuật dị dung bình thường nhưng với dị dung đó thì vẫn có chỗ nhược dễ dàng bị người khác nhận ra, còn với dị dung bí thuật thì sẽ giống như một giọt nước. Chính vì thế khi đã hóa trang thành ai, hoặc người nào biết được chân diện mình thì phải giết người đó. Tuy nhiên cái gì cũng có cái nhược điểm đúng như tiểu tử nói.

Buông một tiếng thở dài Vương Tự Khan từ tốn nói :

- Dụng bí thuật dị dung trong một canh giờ thì trở lại chân diện của mình, đúng một canh giờ sau mới có thể thi triển được thuật dị dung đó. Dụng thuật dị dung qua một ngày, thì muốn dụng lại lần thứ hai cũng phải qua thời gian một ngày mới có thể cải tượng di diện được. Nhưng dụng dị dung thuật không được quá ba ngày, nếu quá ba ngày chân diện tự khắc thôi rửa trở thành quái nhân.

Kim Tiêu vuốt cằm nói :

- Thảo nào Tà Nhân Vô Diện muốn biết cách trị yếu điểm của dị dung thuật.
- Có cách khắc trị, nhưng ta không nói.
- Còn muốn hóa giải thuật dị dung thì sao?
- Hủy bộ mặt mình.
- Để gì huynh ấy tự hủy bộ mặt mình.
- Nói nhiều quá.

Vương Tự Khan đưa tịnh rượu đến trước :

- Người đã làm con sâu rượu của ta thức dậy rồi, uống với ta một ngụm nữa nào.

Kim Tiêu đưa tịnh rượu chặm vào tịnh rượu của Vương Tự Khan. Bốn ngón chỉ của Vương Tự Khan bắt ngờ bầu lấy Kim Tiêu, rồi những ngón tay không ngừng nhịp lên mu bàn tay chàng.

Kim Tiêu trở mắt nhìn Vương Tự Khan buột miệng thốt :

- Y...

Vương Tự Khan nhìn sững chàng từ tốn nói :

- Uống.

Lão rút tay lại đưa tịnh rượu tu một ngụm dài rồi đặt xuống. Hai người đối nhãn nhìn nhau.

Tự Khan nói :

- Tiểu tử nói Giác chân đại sư muốn tìm hiểu về sự mất tích của ta?

Kim Tiêu gật đầu.

Tự Khan buông tiếng thở dài.

Y nhìn Kim Tiêu.

- Tiểu tử là gì của Giác Chân đại sư?

- Đệ tử cũng không đúng, bằng hữu cũng không, nhưng đại sư có thiện cảm với tiểu bối bởi vì trước đây tiểu bối từng lấy trộm bọn người giàu hay bọn quan tham lăm của nhiều tiền và nhất là nhưng sòng bạc ở Dương Châu đưa đến Pháp Quang tự nhờ đại sư phát chẩn.

- Người đúng là Đạo Soái Dương Châu. Người còn là bằng hữu của lão Bửu Chính Tư.

Kim Tiêu gật đầu.

- Hay nhỉ, uống với ta một ngụm nữa.

Vương Tự Khan lại chìa tịnh rượu về phía Kim Tiêu. Cũng như lần trước những ngón tay của lão nhịp lên mu bàn tay chàng, trong khi từ tốn nói :

- Trước đây ta đã dụng dị dung bí thuật để đến tất cả những môn phái trên giang hồ thi chứng võ công và sau đó là học tất cả những tuyệt công của các đại phái. Nói một mặt nào đó ta có một pho bí kíp độc nhất vô nhị trên thế gian này.

Vương Tự Khan rút tay lại :

- Uống.

Kim Tiêu nhìn lão :

- Mời tiền bối.

Chàng miễn cưỡng dốc tịnh rượu uống một ngụm dài rồi đặt tịnh rượu xuống trước mặt. Kim Tiêu nhìn Vương Tự Khan, hai mắt từ từ nhắm lại liền sau đó có hai giọt lệ rịn ra ngoài khóe mắt.

Tự Khan nhú mày khi thấy hai giọt lệ đó.

- Tiểu tử...

Kim Tiêu chớp mắt gượng cười.

Chàng bung tịnh rượu.

- Uống với tiền bối một ngụm nữa.

- Nếu người còn như vậy nữa, ta sẽ đuổi người.

Kim Tiêu gật đầu. Chàng bung tịnh rượu chìa đến trước. Vương Tự Khan lại vươn chỉ đặt vào mu bàn tay Kim Tiêu nhịp liên tục. Lão vừa nhịp vừa nói :

- Cuộc đời của ta là như vậy đó.

Vương Tự Khan lại rút tay về. Hai người dốc tịnh rượu uống cạn. Vương Tự Khan đặt tịnh rượu xuống trước mặt nhìn Kim Tiêu.

- Ta vì chữ tình mà ra nông nổi này. Nhưng bản thân Vương Tự Khan cũng từng giao ác tình khắp giang hồ.

Tự Khan nhìn Kim Tiêu.

- Đưa bàn tay cho ta xem.

Kim Tiêu chìa bàn tay có dấu xâm về phía Vương Tự Khan. Lão cau mày, nhìn lại Kim Tiêu. Tự Khan nói :

- Tiểu tử nhớ đi tìm kẻ có chữ “Vương”.

Kim Tiêu rút tay lại.

Tự Khan cúi mặt nhìn xuống.

- Nếu như tiểu tử có gặp lại Tà Nhân Vô Diện Đồng Kỹ Thượng hãy nhắc lại lời của ta.

Kim Tiêu gật đầu.

- Muốn làm Thiên tử phải có chân đế vương, chứ không phải ai cũng có thể là Thiên tử. Nếu trước đây ta có ý như gã thì ta cũng đã hành sự như vậy rồi, nhưng ta không làm điều đó, bởi đó là trái với ý trời.

Kim Tiêu nhướn mày, giả lả nói :

- Tiên bối nói vậy chứ vẫn bối thấy Thiên tử có gì đâu. Chẳng qua may mắn được làm con vua sau đó thì kế vị ngai vàng. Chứ Thiên tử thì cũng tam cũng lục viện ái thê ái thiếp đùm đùm đề đề. Không khác gì người bình thường. Chẳng qua may mắn được nắm quyền khiến người ta phải tuân phục mình. Không chừng Thiên tử là người không tốt nữa chính vì vậy cổ thư mới có câu sống gần vua như sống gần cọp.

- Nhưng không có Hoàng thượng, giang hồ sơn xã tắc đại loạn, điều đó càng khổ cho bá tánh. Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ. Đồng Kỹ Thượng không dám khoát khuôn mặt mình thì còn gì nói đến chuyện tu thân. Y thông thể làm vua được?

- Vậy Kim Tiêu làm vua được chứ?

Vương Tự Khan phá lên cười :

- Tiểu tử càng không thể làm vua.

- Tại sao?

- Quyền lực trong tay, lại là quyền lực của một vị Thiên tử, tất phải tàn nhẫn, tiểu tử không có cái tâm tàn nhẫn.

- Kim Tiêu cũng chẳng thích làm vua.

Kim Tiêu nhìn Vương Tự Khan :

- Tiên sinh, có một điều này Kim Tiêu muốn hỏi tiên sinh.

- Hỏi đi.

- Phải tiên sinh đã truyền thuật “Vô âm truyền ý” cho lão Bửu Chính Tư.

Vương Tự Khang gật đầu :

- Chính ta truyền cho lão đó.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Nếu như tiểu bối thỉnh cầu Đồng Kỹ Thượng đưa tiên sinh ra khỏi đây...

Vương Tự Khan khoát tay :

- Không, ta đã quen ở đây rồi. Với lại ta biết mình sắp ra đi.

Kim Tiêu nheo mày :

- Tiên sinh sắp ra đi.

Vương Tự Khan gật đầu :

- Mười mấy năm đã quá đủ để ta tự hành hạ mình. Tự chiêm nghiệm lại bản thân mình.

Vương Tự Khang lắc đầu. Những thớ thịt bên mặt trái lại giật nhẹ.

- Khi ta còn là một nam tử hán hay đúng hơn là một mỹ nam tử phiêu bạt giang hồ.

Ta cũng đã gieo biết bao oan nghiệp, nay ta phải chấp nhận với oan nghiệp đó. Ta chấp nhận chôn mình để trả oan tình cho nghĩa ca Đồng Vị. Tiếc cho Đồng Kỹ Thượng. Y cũng có bản chất của một anh hùng cái thế.

Tự Khan cúi mặt nhìn xuống, khi lão ngẩng lên, hai bên khóe miệng có hai vệt máu tươi.

Nhìn Kim Tiêu, Tự Khan nói tiếp :

- Kim Tiêu, ta nhờ người một chuyện.

Kim Tiêu gật đầu :

- Tiểu bối sẽ làm hết sức mình.

- Người gặp Bửu Chính Tư hãy cho y biết ta rất ân hận nhưng không thể quên tình của mình dành cho Trình Tú Trinh.

Buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp :

- Ta mong lão khoan dung độ lượng cho gã lãng tử phiêu bạt này.

Tự Khan nói rồi bụng lấy tịnh rượu dốc lên miệng nhưng rượu chẳng còn giọt nào.

Lão đặt tịnh rượu xuống trước mặt :

- Tiểu tử tệ lắm, ngươi đánh thức con sâu rượu của ta rồi, giờ lại chẳng còn rượu.

Kim Tiêu đứng lên :

- Văn bối sẽ lấy rượu cho tiên bối.

Tự Khan gật đầu.

Kim Tiêu dợm bước, Tự Khan gọi lại :

- Khoan đã.

Kim Tiêu nhìn lại lão :

- Tiên sinh có điều gì à?

Vương Tự Khai vén vạt áo lật ra bên trong, xé lấy một mảnh rồi đặt vào tay Kim Tiêu :

- Ta gởi cho tiểu tử.

- Tiên sinh gởi cho văn bối cái gì?

Tự Khan nhìn vào mắt Kim Tiêu :

- Ngươi sẽ có cách sử dụng nó.

Kim Tiêu đón nhận lấy mảnh vải nhàu nát cho vào ngực áo.

- Văn bối sẽ quay lại ngay.

Kim Tiêu nhìn Vương Tự Khanh.

Lão nhìn chàng khẽ gật đầu. Kim Tiêu quay bước đi ra cửa. Chàng ra đến đại sảnh bên ngoài thấy Tà Nhân Vô Diện đứng trước bàn hương án. Y nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu giả làm cười rồi nói :

- Rượu thiếu, cần có thêm rượu.

Tự Khanh không đáp lời chàng, mà chỉ khẽ gật đầu.

Kim Tiêu ôm lấy vò rượu trên bàn hương án rồi quay trở lại thạch thất. Chàng bước vào thì nhận ra Tự Khanh đã dựa lưng vào vách đá, mắt nhìn lên một cái lỗ có ánh sáng của những vì sao hắt xuống.

Kim Tiêu bước lại bên :

- Tiên sinh, Kim Tiêu đã mang rượu vào đây Kim Tiêu không nghe Tự Khanh đáp lời mình chàng bồi hồi gọi :

- Vương tiên bối.

Chàng cúi sát xuống. Kim Tiêu há hốc miệng bởi nhận ra máu rỉ ra hai bên khóe miệng lão. Chàng nắm bờ vai Vương Tự Khanh :

- Tiên sinh.

Kim Tiêu nhận ra Tự Khanh đã chết. Chàng vội vã quay trở ra. Kim Tiêu bước thẳng đến trước mặt Tà Nhân Vô Diện :

- Đồng huynh.

Tà Nhân Vô Diện Đồng Kỹ Thượng nhìn lại chàng.

Kim Tiêu trừng mắt nhìn Kỹ Thượng :

- Trong rượu có độc.

Kỹ Thượng gật đầu.

- Rượu tao ngộ vẫn có thể giết người.

Kim Tiêu ghệt tay gã.

Đồng Kỹ Thượng gạt tay Kim Tiêu.

Kim Tiêu day nghiêng nói :

- Tại sao huynh làm vậy. Huynh hành hạ Vương tiên sinh chưa đủ sao còn hành hạ nữa chứ.

- Lão đó chết tốt hơn cho. Với lại lão đã từng nói với ta, khi nào lão tìm được người tâm đắc thì lão chết rất mãn nguyện. Lão chưa từng tiếp ai, ngay cả ta, nhưng với ngươi thì lão lại đổi ả. Ngươi đúng là người lão tâm đắc.

Kim Tiêu quăng vò rượu xuống sàn gạch.

- Huynh hận Vương tiên sinh như vậy ư?

Đồng Kỹ Thượng vẫn giữ chân diện của Tự Khanh. Y từ từ nhìn lại Kim Tiêu :

- Đúng! Ta hận lão.

Kim Tiêu rít giọng nói :

- Huynh là hạng người ôn dịch, lúc nào cùng ôm lấy chữ hận.

Kim Tiêu vừa nói dứt câu thì Đồng Kỹ Thượng vươn trảo thộp vào yết hầu chàng :

- Ta có thể giết ngươi và có thể buộc ngươi chịu cuộc sống như Vương Tự Khanh.

- Nếu huynh làm vậy là sai thỏa ước. Trời không dung, đất không tha cho huynh.

Thậm chí huynh cũng không có được Ngọc ấn, thứ mà huynh đang cần ở Ngạn Kim Tiêu.

Vương Tự Khanh tiên sinh đã bật mí chỗ nhược của bí thuật dung dị cho Ngạn Kim Tiêu nghe rồi. Cho dù huynh có đội lột Thiên tử thì cũng không quá ba ngày. Sau ba ngày cái bản mặt của huynh sẽ thối rữa ra mà biến thành quái nhân. Thiên tử thì có mặt rồng chứ đâu có mặt quỷ.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Ái chà, chung quanh Thiên tử lại có tam cung lục viện, đàn đàn thiếp thiếp, đêm nào cùng phải ăn mỡ.

Chẳng lẽ huynh rút mình vào đại lãnh cung không thể khoác bộ mặt Thiên tử được. Mấy cục mỡ trong cằm thành sẽ cho huynh điên. Thiên tử thì không thể nào điên được, nếu điên thì phải nhường ngôi cho người khác. Thế là công sức tâm huyết rửa huynh đành đổ sông đổ biển, còn bị người ta cho là người điên. Dã tràng se cát biển đông... khổ lắm...

Y buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Lão quý đã cho người bí thuật dị dung theo ý mình.

Kim Tiêu gật đầu :

- Tất nhiên, cái gì huynh chờ đợi, không có gì Kim Tiêu làm không được.

- Hãy đưa nó cho ta.

Kim Tiêu nhướn mày :

- Không.

- Người...

Kim Tiêu giả là cười :

- Đâu có cái gì cho không bao giờ, phải có sự trao đổi chứ. Ngạn Kim Tiêu sẽ trao bí thuật đó cho huynh nhưng ngược lại đòi hỏi huynh ở hai chuyện.

- Nói đi.

Kim Tiêu vuốt cằm rồi nói :

- Chuyện thứ nhất, Kim Tiêu muốn Đồng huynh đứng ra tổ chức đại lễ song hỷ cho Kim Tiêu và Ngọc Lan. Trong ngày đại lễ Đồng huynh sẽ tự tay trao cây trâm giải độc cho Kim Tiêu. Xem như quà tặng.

Đồng Kỹ Thượng chau mày :

- Người đòi hỏi điều đó có ý gì?

Kim Tiêu chỉ vào ngực mình :

- Để giữ cái mạng này nhỏ này.

Đồng Kỹ Thượng thở dài :

- Còn Giang Vi Tử thì sao?

- Huynh không cần lo, tự Kim Tiêu sắp xếp mà. Trong ngày đó Tiêu đệ sẽ trao Ngọc ấn thật cho huynh.

Đồng Kỹ Thượng nhíu mày rồi miễn cưỡng gật đầu. Y giả là nói :

- Ta biết ngươi sẽ giở trò gian trá.

- Cái gì gian trá. Huynh đã không nói tìm được một hảo đệ như Ngạn Kim Tiêu là quý sao. Hay Đồng huynh đã đổi ý rồi.

Kim Tiêu vỗ vai Kỹ Thượng :

- Kim Tiêu tự nguyện làm hảo đệ của huynh, huynh không chịu sao?

Hai cánh môi Đồng Kỹ Thượng mím lại. Y gật đầu :

- Ta đồng ý.

Kim Tiêu nhìn gã :

- Còn chuyện thứ hai, Ngạn Kim Tiêu muốn biết... chuyện gì đã xảy ra tại Tử Trường khi Vương Tự Khanh tìm đến đây.

- Lão quý đó không nói cho người à? Người muốn biết để làm gì?

- Đã tò mò rồi, đường nào cũng phải biết cho rõ. Với lại Vương tiên bối nói huynh sẽ cho Kim Tiêu biết

tất cả. Huynh có nói Kim Tiêu mới đưa thứ huynh cần.

Tà Nhân Vô Diện Đồng Kỹ Thượng nhìn lại bàn hương án.

Kim Tiêu nói :

- Huynh không chạy trốn được đâu.

Đồng Kỹ Thượng nhìn lại Kim Tiêu :

- Người hứa sẽ đưa cho ta bí thuật thuật dị dung tối thượng chứ?

Kim Tiêu bước đến bên chiếc chân đèn, chàng rút mảnh vải của Vương Tự Khan đưa lên ngọn lửa.

- Kim Tiêu có thể hủy bí kiếp dị dung thuật của Vương Tự Khan.

Đồng Kỹ Thượng bối rối :

- Được rồi... ta sẽ nói.

- Kim Tiêu đang muốn nghe.

- Nhưng người hứa không được nói với ai.

- Chuyện cần nói thì nói. không nói thì thôi, cái gì cũng huych toẹt ra hết thì đâu còn cái gì là của mình nữa.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài, rồi chậm rãi nói nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn vào tấm vải trên tay Ngạn Kim Tiêu.

- Nếu người gian trá, ta sẽ giết người.

- Ngạn Kim Tiêu còn chờ đến ngày động phòng với Đồng Ngọc Lan đăng làm hảo đệ của Đồng huynh mà.

- Được, ta cũng ráng chờ đến ngày đó.

Y bước đến hai bộ. Kim Tiêu nhướng mày, Đồng Kỹ Thượng buộc phải dừng bước.

Y nhìn Kim Tiêu :

- Phụ thân ta và Vương Tự Khan cùng yêu một người.

- Người đó chính là Trình Tú Trinh, mẫu thân của Mộng Di Hoa.

- Đúng!

Kỹ Thượng lưỡng lự, nói tiếp :

- Phụ thân ta và Vương Tự Khan đã giao đấu với nhau để xem ai là người có võ công cao hơn, người nào thắng sẽ có được Trình Tú Trinh.

- Vậy ai thắng?

- Người tự đoán ra.

- Đồng Vị thúc thúc thắng.

- Không sai! Phụ thân ta đã thắng Vương Tự Khan. Y ôm hận tính phiêu bạt giang hồ sẽ tìm được bí kíp võ công.

- Vương tiên sinh đã tìm được bí kíp võ công.

- Không phải là bí kíp võ công mà phải nói là thiên hạ vô địch. Y là pho bí kiếp võ công của võ lâm Trung Nguyên. Lãng tử Vương Tự Khan lấy lòng khắp võ lâm. Tất cả mọi Chưởng môn không ai là đối thủ của lão.

- Cứ cho Vương tiên sinh là Độc cô cầu bại nhưng vì sao tiên sinh học được những môn công của các môn phái.

- Y có bí thuật dung dị.

Kim Tiêu gật đầu :

- Kim Tiêu hiểu rồi. Vương tiên sinh dùng bí thuật dị dung để sưu tầm võ công đồng thời thử chứng võ công.

- Y hận tình nên dồn tâm huyết vào võ công. Nhưng sau đó y đến Tử Trường bởi cái hẹn với mẫu thân.

Kim Tiêu nheo mày :

- Sao mẫu thân huynh lại hẹn Vương tiên sinh đến Tử Trường?

Răng trên của Đồng Kỹ Thượng cắn vào môi dưới, y nhìn về phía bàn hương án.

- Mẫu thân ta chỉ sống với phụ thân ta bằng cái xác. Còn trái tim thì đã thuộc về Vương Tự Khan. Chính vì điều đó, phụ thân ta buộc mẫu thân ta hẹn Vương Tự Khan đến Tử Trường tái đấu.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Lần này thì e rằng Đồng Vị thúc thúc không phải là đối thủ của Vương Tự Khan.

- Đúng. Phụ thân ta đã thua.

- Chuyện gì xảy ra?

- Người tự kết liễu đời mình. Nhưng trước khi chết phụ thân có nói với ta phải rửa cái hận này.

- Như thế thì biết bao giờ mới hết hận.

Kim Tiêu vuốt cằm.

- Huynh đã tương kế tựu kế để thụ học võ công của Vương Tự Khan.

Đồng Kỹ Thượng lắc đầu :

- Nếu ta học võ công của Vương Tự Khan thì đâu là Đồng Kỹ Thượng. Đâu là Tà Nhân Vô Diện như mọi người đặt cho ta.

- Kim Tiêu quên mất điều này. Đôi khi đầu óc của Kim Tiêu cũng không đủ minh mẫn để suy luận mà. Con người là một mớ bòng bong, đầy những thủ đoạn nham hiểm.

Làm sao biết được bề sâu của con người. Vậy Đồng huynh đã làm gì để có được võ công của Vương Tự Khan mà người ta không biết.

- Ta nhờ đến mẫu thân.

- Nhờ Trình Tú Trinh. Trình bá mẫu sẽ học võ công của Vương Tự Khan rồi truyền lại cho huynh.

Đồng Kỹ Thượng nhắm mắt một lúc như hồi tưởng lại dĩ vãng rồi mới mở ra nhìn Kim Tiêu :

- Khi phụ thân ta chết, Vương Tự Khan vì nghĩa phải lưu lại đây chăm sóc cho mẫu thân và ta. Lúc bấy giờ Ngọc Lan cũng chỉ vừa lên ba. Ta đã có ý thức của người biết phải làm gì.

Đồng Kỹ Thượng nắm hai bàn tay lại với nhau :

- Một ngày nọ, bỗng dưng mẫu thân bỏ đi.

- Người đi đâu.

- Người đi tìm đứa con của người.

- Mộng Di Hoa.

Đồng Kỹ Thượng gật đầu.

Kim Tiêu buột miệng nói :

- Vậy Di Hoa là xá muội của huynh?

Thốt ra câu hỏi đó mà trái tim Kim Tiêu giật thót một cái, đập như trống trận những tưởng nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài :

- Mãi sau này khi mẫu thân mất ta mới biết Di Hoa là xá muội của mình.

Kim Tiêu lơ mắt nhìn Kỹ Thượng.

Chàng lấp bắp mãi mới nói thành lời :

- Cái khi gì vậy? Chuyện này nghe sao mà khó nghe quá.

- Người đã muốn biết thì biết cho tường tận.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Kỹ Thượng nói tiếp :

- Khi mẫu thân của ta đã là nương tử của Đồng gia, nhưng trong một đêm mưa, phụ thân lại bắt gặp Vương Tự Khan với mẫu thân. Hai người ngồi với nhau trong một gian phong xá. Chính vì thế phụ thân đã nghi ngờ, và mới có cuộc phó hội với Vương Tự Khan tại Tử Trường.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Ôi... tình yêu...

- Mẫu thân đã có mang Di Hoa, nhưng vì sự hoài nghi của phụ thân, bà phải đưa Di Hoa đến một nơi khác để nuôi dưỡng.

- Huynh không biết mặt Di Hoa.

- Ta không biết, ta trở lại vấn đề trong lần mẫu thân đi viếng thăm Di Hoa thì vô tình bị Bách Kiếm trang chủ Mạc Cự cường hiếp, ôm cái nhục đó người đã quay về trao toàn bộ những gì Vương Tự Khan đã chấp bút ghi lại võ công của y trao cho ta.

- Huynh tự học võ công của Vương Tự Khan.

- Ta còn giả vờ trúng phong hàn rồi buộc y truyền tất cả công lực cho mình.

- Sau đó huynh đã nhốt Vương Tự Khan vào đây và hành hạ ông ta.

- Ta phải trả thù cho mình chứ.
- Vậy còn chuyện của Di Hoa, huynh đã biết Di Hoa là muội của mình sao giết nàng. Sao còn buộc nàng rơi xuống vực thẳm Vọng Tình. Huynh có nhẫn tâm quá không?
Kỷ Thượng gầm lên :

- Im.

Hai cánh môi Kim Tiêu bặm lại.

Kỷ Thượng đưa tay lên vuốt mặt. Chân diện của y lộ lộ hiện ra đập vào mắt Kim Tiêu. Chàng nhìn Kỷ Thượng nhưng không nói gì.

Đập vào mắt Ngạn Kim Tiêu đúng là chân diện của Đồng Kỷ Thượng nhưng giờ đây nó không có nét thanh tú lịch lãm của một thư sinh chỉ thích thơ phú và bút pháp mà thay vào đó là những nét lạnh lùng, pha trộn sự tàn nhẫn băng giá.

Kỷ Thượng buông một tiếng thở dài rồi nói :

- Trước khi ta biết Di Hoa là xá muội của mình thì ta đã yêu nàng, ta yêu ngay xá muội mình, và đã từng ân ái với Di Hoa. Lúc này ta đã là Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu khẽ gật đầu :

- Giữa huynh và Di Hoa là một khoảng cách mà huynh không bao giờ khóa lấp được. Một khoảng cách được tạo ra bởi định mệnh. Chính vì không khóa lấp được khoảng cách đó mà huynh đã biến Mộng Di Hoa thành độc nhân.

Kỷ Thượng nhìn thẳng vào mắt Kim Tiêu :

- Đúng.

- Dù vậy Đồng huynh cũng không nên buộc nàng phải chết dưới vực Vọng Tình.

Kỷ Thượng lừ mắt nhìn Kim Tiêu :

- Ta buộc Di Hoa nhảy xuống vực “Vọng Tình” bởi vì Di Hoa đã thuộc về Ngạn Kim Tiêu. Di Hoa đã từng muốn trở lại làm một con người bình thường, để cùng với Kim Tiêu tìm đến một nơi hoang sơ nào đó đáng vui với hạnh phúc của mình.

- Huynh đã có thể đưa Di Hoa thành một con người bình thường nhưng huynh đã không làm điều đó.

Kỷ Thượng im lặng. Kim Tiêu bước đến trước mặt Kỷ Thượng :

- Di Hoa không biết Đồng huynh là huynh trưởng chứ?

- Không biết! Nàng chỉ muốn trả hận cho mẫu thân thôi.

- Và chấp nhận tất cả.

- Chấp nhận tất cả với Sát Thủ Vô Diện.

Kim Tiêu thở dài :

- Phải lòng đồ kỹ, ích kỷ và ghen hờn của huynh, nên huynh đã không muốn dùng cây trâm giải bách độc để đưa Mộng Di Hoa thành một con người bình thường.

- Định số, và ta muốn mãi mãi Di Hoa là độc nhân trong sự cô độc vĩnh hằng.

- Còn Ngọc Lan, Đồng huynh có xử như Di Hoa không?

- Ta thương yêu Ngọc Lan. Sau này Ngọc Lan sẽ là quận chúa, trên chỉ có ta dưới có trăm họ.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài rồi giục mảnh vải vào tay Đồng Kỷ Thượng. Y vừa nhận lấy mảnh vải, Kim Tiêu thẳng tay tát một cái vào mặt gã. Nhận trọn cái tát của Kim Tiêu, Kỷ Thượng quắc mắt :

- Ngươi dám.

Kim Tiêu nhìn Kỷ Thượng :

- Có gì mà Kim Tiêu không dám.

Kỷ Thượng lộ mắt nhìn chàng.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Kỷ Thượng gần giọng nói :

- Nếu như Ngọc Lan trong tay ta... ngươi đã chết thê thảm rồi...

- Có Ngọc Lan trong tay, Ngạn Kim Tiêu mới dám tát huynh đó.

Chàng buông tiếng thở dài hừ nhạt rồi nói :

- Ngạn Kim Tiêu tát huynh để huynh nhớ lấy cái tát này mà quay lại đó. Kim Tiêu thay Di Hoa trừng phạt huynh bằng một cái tát.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Huynh đừng biến mình thành một kẻ bỉ nhân đê tiện. Một bỉ nhân đê tiện thì không bao giờ nắm được chân mạng Thiên tử. Một bỉ nhân đê tiện thì chỉ gieo rắc oan cảnh và ô uế cho thiên hạ mà thôi.

Nói rồi, Kim Tiêu quay bước, chấp tay sau lưng tiến về phía thạch môn :

- Đúng ra Ngạn Kim Tiêu không cần thiết phải tò mò truy cứu những điều này, nhưng Kim Tiêu muốn biết con người thật của Tà Nhân Vô Diện nên phải truy cứu.

Đồng Kỹ Thượng nhìn theo từng bước chân của Kim Tiêu. Đôi tinh nhãn của gã sáng lên hừng hực.

Kim Tiêu bắt ngờ dừng bước nhìn lại Kỹ Thượng :

- Kim Tiêu chờ huynh đến ngày song hỷ của Kim Tiêu và Ngọc Lan. Từ đây đến ngày đó, Ngạn Kim Tiêu không muốn thấy một sự chết chóc nào nữa đâu. Nhất là những cái chết do bàn tay Đồng huynh tạo nghiệp.

Đồng Kỹ Thượng rít lên một luồng chân khí rồi thở ra.

Y miễn cưỡng nói :

- Ta chỉ cần ngươi giữ lời.

- Không giữ lời cũng không được, bởi vì Ngạn Kim Tiêu đã tuyên thệ trước bàn hương án với huynh rồi. Kim Tiêu chỉ sợ người bội ngôn là Đồng huynh đó.

- Ta sẽ giữ lời.

- Không giữ lời, Đồng huynh sẽ biến Ngọc Lan thành thiếu nữ góa bụa. Tội huynh nặng càng nặng hơn. Ngọc Lan rất yêu Ngạn Kim Tiêu và không muốn Kim Tiêu chết đâu.

Đồng Kỹ Thượng nhếch môi cười nửa mép :

- Ngươi ráng núp kỹ vào chiếc bóng của Đồng Ngọc Lan.

Kim Tiêu vỗ tay :

- Ý của huynh rất hay. Ngạn Kim Tiêu sẽ làm theo ý này.

Chàng nói rồi quay bước đi thẳng đến mở cửa thạch môn bước ra khỏi hòn giả sơn Ngũ hành. Bên ngoài trời còn đầy sương nhưng ánh bình minh đã chạng vạng.

Kim Tiêu nhìn về ánh bình minh.

- Nơi này là Tử Trường hay tình trường Chàng khế lắc đầu rồi thả bước đi tiếp. Kim Tiêu vừa đi vừa nhẩm nói :

- Tình trường cũng chẳng khác gì Tử Trường.

Hồi 40
Điều nãi khứ hỷ - Tâm mại trừ trừ

Đồng Kỹ Thượng chắm bút vào đĩa mực rồi bước đến trước tờ giấy hồng điều còn căn sẵn ngay chính diện gian thạch sảnh. Y nhìn tấm giấy rộng rồi phóng bút đề thơ.

“Giang Nam khả ái liên
Liên điệp hà điền điền
Ngư hỷ lang điệp gian
Ngư hỷ liên điệp Đông
Ngư hỷ liên hiệp Tây
Ngư hỷ liên hiệp Nam.
Ngư hỷ liên hiệp Bắc”.

Dịch :

(Giang Nam hái được sen
Lá sen xanh um tùm
Cá đùa giữa lá sen
Cá đùa lá sen Đông
Cá đùa lá sen Tây
Cá đùa lá sen Nam
Cá đùa lá sen Bắc).

Kỹ Thượng quăng ngòi bút vào góc thượng khách sảnh, chấp tay sau lưng nhìn những dòng bút tự với bút pháp cực kỳ tinh tế như rồng bay phụng múa. Y như thể đắc ý với tứ thơ này mà nhắm đọc lại.

- Cá đùa lá sen đông, cá đùa lá sen tây, cá đùa lá sen nam, cá đùa lá sen bắc.

Kỹ Thượng đọc xong đắc ý cười lên khanh khách. Tràng tiểu ngạo của Kỹ Thượng biểu lộ nên một trạng thái cực kỳ phấn khích và tự đắc lẫn vẻ thỏa mãn như đã có trong tay tất cả những ý gì ôm ấp và hoài bão.

Kỹ Thượng rồi bước tiến lại trước tấm hoành phi có những dòng bút được thêu bằng tơ vàng óng ả.

- Lực bạt sơn hề khí cái thế

Đại phong khởi hề Vân Phi Dương

Uy gia hải nộ hề Đồng gia nhân.

Dịch :

(Sức nhỏ núi chí khí trùm đời

Gió to thổi chừ, mây bay cao.

Ra oai khắp nước chừ người họ Đồng).

Kỹ Thượng kéo sợi dây đến tấm hoành phi ra hai bên. Sau tấm hoành phi là một chiếc ngai sơn son thếp vàng, với lưng tựa khắc hình đầu rồng nhe nanh, biểu thị quyền uy của đệ nhất tứ linh. Trên chiếc ngai là cái tráp trầm hương.

Kỹ Thượng bước đến bên chiếc ngai. Y chăm chăm nhìn vào chiếc tráp rồi cẩn thận mở nắp ra. Ánh hào quang ngũ sắc từ trong tráp hắt ra. Kỹ Thượng cẩn thận bưng Ngọc ấn ra khỏi tráp. Y nhìn Ngọc ấn với

tất cả sự tàn độc và thỏa mãn rồi cẩn thận đẩy traps trở lại.

Kỹ Thượng quay ra, buông tấm hoành phi. Y nhìn dòng bút tự thêu trên tấm hoành phi.

- Ta đã có thể vào cấm thành, làm chủ điện Thái Hòa trong ngày đăng cơ.

Y nói rồi ngửa mặt cười khanh khách Y vừa cười vừa nói :

- Ngạn Kim Tiêu, cho dù ngươi tình quái đến đâu, thông minh đến mấy thì vẫn không vượt khỏi số phận của ngươi. Số phận của ngươi thì do chính ta định đoạt.

Y lại ngửa mặt cười lần nữa rồi quay bước tiến về phía cửa. Kỹ Thượng theo một mật đạo bí mật dẫn lên trên, mật đạo đó thông với gian biệt phòng của y.

Y từ trong vòm cửa bí mật bước ra một gian thạch thất rồi từ gian thạch thất đó mới thông lai biệt sảnh của mình.

Kỹ Thượng sau bức bình phong bước ra biệt sảnh. Tiêu Dao Mẫn đang đứng trước những bức tranh tổ nữ. Tổ nữ trong tranh có vóc dáng yểu điệu như tiên nữ nhưng chân diện thì lại không có.

Kỹ Thượng bước đến sau lưng Tiêu Dao Mẫn. Dao Mẫn nhìn lại :

- Đồng huynh.

Kỹ Thượng mỉm cười :

- Nàng thích những bức tranh này chứ?

- Thích thì Dao Mẫn không thích, nhưng lạ thì có lạ.

- Nàng lạ gì.

Dao Mẫn nhìn lại những bức tranh tổ nữ, rồi chỉ vào những bức tranh đó.

- Tổ nữ trong tranh có vóc dáng rất đẹp, nhưng lạ một điều chẳng có người nào có dung diện cả. Người họa nhân chỉ thích vẽ dáng của giai nhân thôi.

Kỹ Thượng mỉm cười, đặt tay lên vai Dao Mẫn.

- Ta vẽ những bức họa này đó, nàng lạ lắm về những khuôn mặt không có mặt ư.

Tiêu Dao Mẫn gật đầu.

Kỹ Thượng mỉm cười :

- Có nhan sắc nào tồn tại với thời gian đâu. Nàng được quyền nghĩ đến bất cứ một chân diện nào để gắn lên bức họa tổ nữ này.

Dao Mẫn bật cười khúc khích rồi nói :

- Trong những trang giai nhân mà chàng vẽ ra có thiếp không?

- Nếu nàng cho mình có trong những bức họa của Kỹ Thượng.

Dao Mẫn vòng tay bá lấy cổ Kỹ Thượng :

- Vậy chàng hãy vẽ thêm nét mặt của Tiêu Dao Mẫn đi.

Kỹ Thượng lắc đầu :

- Không. Ta dành cho nàng.

- Dao Mẫn được cái quyền phóng bút à?

- Nếu nàng thích.

Dao Mẫn mỉm cười.

- Thiếp không thích phóng bút bây giờ.

Nàng nhón chân, áp sát hai cánh môi vào đỉnh mũi của Đồng Kỹ Thượng. Nàng phả ra mùi thơm thoang thoang từ cái miệng xinh xắn rồi nhỏ nhẹ nói :

- Thiếp đến dự ngày đại hỷ của Đồng Ngọc Lan và cũng để được gần chàng. Tiêu Dao Mẫn muốn ở bên chàng và hầu hạ chàng.

Nàng nói dứt câu thì hai cánh môi mọng chín như hai quả đào sắp tươm mật đi qua đôi bờ môi của Kỹ Thượng. Động thái đó của Tiêu Dao Mẫn chẳng biết có tác động gì đến Đồng Kỹ Thượng nhưng vòng tay y quấn chặt lấy tiểu yêu của nàng.

Dao Mẫn nói :

- Kỹ Thượng.

Giọng nói ngọt ngào và chất tình lai láng khơi dậy trong Kỹ Thượng ngọn lửa xuân tình.

Y bế hân Tiêu Dao Mẫn đưa đến tràng kỷ. Vừa đặt Tiêu Dao Mẫn nằm dài xuống tràng kỷ thì nàng cũng kéo Kỹ Thượng dán thẳng vào người nàng. Đôi cánh môi của hai người bầu chặt lẫn nhau.

Sự cuồng nhiệt nhanh chóng nảy nở và phát triển trong Kỹ Thượng lẫn Dao Mẫn.

Không chờ Đồng Kỹ Thượng lột bỏ trang phục mình, mà tự Dao Mẫn làm lấy cái việc mà đáng ra phải dành cho Kỹ Thượng. Nàng tự chui ra khỏi cái vỏ kén được kết bằng lụa, bằng gấm trong sự hồi hã và hấp tấp như sợ sẽ mất đi cơ hội này.

Nàng phơi tấm thân với những đường nét cân đối, đầy nguồn sinh lực dục tình.

Kỹ Thượng ngồi lên đưa mắt nhìn thân thể Tiêu Dao Mẫn. Đôi tinh nhân của gã như chìm vào cõi mộng lung nào đó.

Dao Mẫn vòng tay qua cổ Kỹ Thượng nhỏ nhẹ nói :

- Dao Mẫn hầu hạ chàng, chàng hãy hưởng thụ Tiêu Dao Mẫn đi.

Giọng của nàng như một khúc tình êm ái len vào lỗ tai Kỹ Thượng, nhưng y không có một biểu cảm gì. Bất thành linh Kỹ Thượng gỡ tay Dao Mẫn. Thái độ lạnh nhạt thờ ơ của gã khiến Tiêu Dao Mẫn không khỏi ngạc nhiên. Nàng buột miệng nói :

- Đồng huynh... làm sao vậy... chẳng lẽ Tiêu Dao Mẫn không còn hấp dẫn đối với chàng.

Kỹ Thượng ấn đôi bàn thủ xuống vùng hạ đẳng của cô, ôn nhu nói :

- Nàng không phải không còn sức hấp dẫn đối với nam nhân.

- Vậy sao...?

Kỹ Thượng đưa một ngón tay chặn miệng Dao Mẫn không cho nàng nói :

- Không là gì cả, bởi vì ta không hưởng thụ lần thứ hai với những gì mình đã có.

Dao Mẫn ngơ ngẩn, sững sờ với lời nói này của Kỹ Thượng :

- Huynh...

Kỹ Thượng đứng lên chấp tay sau lưng nhìn nàng, nhạt nhẽo nói :

- Lúc này ta đang có một cảm xúc khác vượt xa những xúc cảm tầm thường của một con người tầm thường.

Dao Mẫn nhìn sững Kỹ Thượng :

- Dao Mẫn không hiểu ý chàng.

- Nàng không hiểu nhưng có người hiểu. Ngạn Kim Tiêu, ta nói như thế có được không.

Y vừa nói vừa quay lại.

Kim Tiêu đứng trước bức họa tổ nữ chấp tay sau lưng ngắm nhìn những tranh tổ nữ không có chân diện. Chàng vẫn vận bộ lễ phục sinh trong ngày hoàn minh.

Kim Tiêu nhìn lại Kỹ Thượng :

- Kim Tiêu cứ ngỡ đêm nay sẽ dành riêng cho đệ, không ngờ Đồng huynh cũng bắt chước đệ. Ngạn Kim Tiêu không đến phá bình huynh chứ.

- Sự xuất hiện của ngươi ở đây khiến ta bất ngờ đó. Đêm nay là đêm hệ trọng với ngươi, sao ngươi lại có thể bỏ xá muối của ta một mình được nhỉ.

- Đệ đến để từ giã huynh.

Kỹ Thượng cau mày :

- Sao... đêm nay là đêm động phòng, sao ngươi lại muốn đi.

- Đi đêm nay, hoặc đi đêm mai và đi bất cứ đêm nào cũng có gì khác nhau đâu.

Kim Tiêu suy nghĩ rồi, có được nương tử thì chẳng nên ở đây làm gì.

Kim Tiêu mỉm cười, nhìn Kỹ Thượng :

- Kim Tiêu có chuyện nói riêng với Kỹ Thượng. Tiêu Dao Mẫn cô nương có thể ra ngoài được chứ?

Kỹ Thượng cười khẩy một tiếng rồi nói :

- Ta sẽ tiễn nàng.

Y nhìn lại Tiêu Dao Mẫn.

Nàng nhìn gã, điểm nụ cười tự mãn khi nghe lời nói này của Kỹ Thượng. Nụ cười giả lả đầy chất tình còn đọng trên hai cánh môi của Tiêu Dao Mẫn thì bất thành linh Đồng Kỹ Thượng phát tác một đạo chương “Thiên Can” điểm xuống tam tinh nàng.

Bốp...

Sự biến quá bất ngờ và Tiêu Dao Mẫn cũng không thể nào tin được có sự biến này xảy ra. Nàng làm sao biết được một thư sinh chỉ yêu thơ và bút họa lại có thể phát tác được võ công, lại là thứ võ công thượng

thặng, càng không tin được Kỹ Thượng có thể làm được điều này. Sự thể hiện ra quá bất ngờ với Dao Mẫn, thậm chí khi hồn nàng đã tuột ra khỏi xác mà miệng vẫn còn điêm nụ cười tình với Kỹ Thượng. Chàng há hốc miệng nhìn Kỹ Thượng.

Y thân nhiên chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn Kỹ Thượng :

- Sao Đồng huynh lại làm vậy?

Kỹ Thượng điêm nụ cười mỉm rồi nói :

- Dao Mẫn đem đến cho ta niềm cảm xúc dục tình nhưng ta lại không có xúc cảm đó thì nàng đã trở thành người thừa. Ta tiễn nàng đi bằng phương cách đó cũng tốt cho nàng.

Kỹ Thượng buông tiếng thở dài. Kỹ Thượng nhìn chàng cười khẩy rồi nói :

- Người đừng thở như vậy, hẳn người cũng không có xúc cảm với Ngọc Lan cũng như ta không có xúc cảm với Dao Mẫn nên người mới bỏ biệt phòng tân lang đến đây.

- Kim Tiêu đâu có giống huynh mà có trạng thái giống huynh.

- Vậy người tìm đến ta có mục đích gì?

Kim Tiêu lấy chiếc hộp đựng nhánh trầm giải bách độc đặc vào tay Kỹ Thượng :

- Cây trầm này không có tác dụng gì với Kim Tiêu. Giữ nó cùng bằng thừa nên Kim Tiêu có ý đem trả huynh. Nhân tiện cũng nói với huynh đệ và Ngọc Lan sẽ đi ngay đêm nay.

- Sao người gấp như vậy.

Kim Tiêu điêm nụ cười mỉm rồi nói :

- Hành động của Ngạn Kim Tiêu, Kim Tiêu tự biết còn như huynh muốn biết thì phải suy nghĩ. À... Đồng huynh không có xúc cảm với Tiêu Dao Mẫn vậy đêm nay cái gì khiến huynh có xúc cảm hơn chứ, Ngọc ấn ư?

Kỹ Thượng thân nhiên gật đầu :

- Đêm nay “Ngọc ấn” cho ta quá nhiều xúc cảm. Cảm xúc đó ta không chia sẻ với ai được.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Đêm nay huynh hẳn khó ngủ. Người ta có quá nhiều xúc cảm nên khó ngủ đó, phải chi Đồng huynh đừng sát từ Tiêu Dao Mẫn, có thể cô ấy sẽ giúp huynh ngủ ngon trong đêm nay mà quên đi những cảm xúc đang bị Ngọc ấn dày vò.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Chúc huynh không mộng mị.

Chàng nói rồi lui bước đi đến mở cửa bỏ ra ngoài. Kim Tiêu dừng bước ngay ngưỡng cửa, quay lại nói với Kỹ Thượng :

- Đệ và huynh vẫn giữ thỏa ước với nhau chứ?

Kỹ Thượng trừng mắt nhìn Kim Tiêu :

- Ngày nào người còn có mặt tại Đồng gia, lời giao ước kia ta vẫn giữ. Nhưng một khi người rời Đồng gia, người ráng mà giữ lấy cái mạng mình. Trong con mắt của Đồng Kỹ Thượng, người ta cần nhờ khỏi cõi đời này chính là Ngạn Kim Tiêu.

- Huynh không xem Ngạn Kim Tiêu là hảo đệ à?

- Khi nào người lưu lại Đồng gia.

- Lưu lại làm sao được. Ở lại đây làm gì có giải được dành cho Ngạn Kim Tiêu.

Trước sau gì cũng tiêu mạng, hay nhất là phải rời khỏi đây với hy vọng tìm một kỳ tích gì đó trong giang hồ. Ít ra Kim Tiêu cũng còn được nửa con trăng tự cứu lấy mình. Nếu Kim Tiêu không tự cứu lấy mình, huynh nhớ chăm sóc cho nương tử Ngọc Lan.

- Người không phải nhắc ta điều đó.

Kim Tiêu điêm nụ cười mỉm rồi quay bước. Tiếp nhận nụ cười của chàng, đôi chân mày Đồng Kỹ Thượng nhíu lại. Y cảm nhận trong nụ cười kia có quá nhiều ẩn ý mà Ngạn Kim Tiêu muốn gợi cho gã. Kỹ Thượng chợt buông tiếng thở dài rồi bước nhanh ra sau bức bình phong. Y hồi hã quay lại gian biệt sảnh bí mật của mình. Vừa đi Kỹ Thượng vừa nghĩ :

- “Hắn là Đạo Soái Dương Châu”

Khi Kỹ Thượng đến gian biệt sảnh bí mật, y chẳng phát hiện được một sự thay đổi nào ngoại trừ chiếc

ngai vàng trên có chiếc tráp Ngọc ẩn đã bị quay vào trong.

Kỹ Thượng nhíu mày, mở nắp chiếc tráp.

Ánh hào quang ngũ sắc từ trong chiếc tráp phát ra chứng tỏ Ngọc ẩn vẫn còn trong tráp.

Y cẩn thận lấy Ngọc ẩn ra. Vẫn chiếc Ngọc ẩn đó, nhưng Kỹ Thượng lại trầm mặc.

Y nghĩ thầm :

- “Hắn đã đến đây, tại sao hắn không lấy Ngọc ẩn. Chẳng lẽ...”

Răng trên của y cắn vào môi dưới.

Y lắc đầu :

- Không thể như vậy được.

Y nói rồi hồi hải quay trở ra, vừa đi Kỹ Thượng vừa nói :

- Ngạn Kim Tiêu ngươi không thể đào thoát khỏi tay ta đâu.

Cùng với lời nói đó, hai hàm răng của Đồng Kỹ Thượng va vào nhau đánh “cốp” một tiếng. Một cái gì đó hụt hẫng lan nhanh trong tâm thức gã.

Hồi 41
Cao vạ vi cốc - Thâm cốc vi lăng

Cửa loan phòng dịch mở, cùng với một người vận lễ phục song hỷ lên vào, Ngọc Lan những tưởng trái tim mình nhảy thót ra ngoài, mặc dù nàng đã có sự chuẩn bị và tự nhủ thầm với mình, đây là thời khắc mà nàng đã chờ đợi. Nàng đã tự nhủ và động viên mình với ý niệm đó, nhưng khi tân lang len qua cửa loan phòng thì tim nàng vẫn không sao làm chủ được. Nó đập thình thịch như trống, trập và muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực.

Ngọc Lan cúi mặt nhìn xuống, nàng nghĩ thầm :

- “Mình đã là nương tử của huynh ấy rồi. Đã là phu thê cùng nhau tề bái thiên địa, bái song đường. Mình và Ngạn huynh sẽ sống trọn đời bên nhau. Mình sẽ cố gắng làm tròn phận trách của một người vợ hiền với huynh ấy”.

Ý nghĩ đó lướt qua đầu nàng, chẳng biết cảm xúc như thế nào mà Ngọc Lan cảm nhận mặt mình đang nóng dần lên, cùng với sự nóng dần của chân diện thì người nàng run nhẹ. Nàng không sợ điều gì cả, mà sao tứ chi cứ muốn nhún ra trong cảm giác bồi hồi, lẫn âu lo.

Nàng nghĩ tiếp :

- Huynh ấy sẽ đối xử tốt với mình mà. Ngạn huynh không phải là con người xấu, mình biết mà.

Nàng nhìn qua tấm khăn lụa trùm đầu.

Ngọc Lan thấy Kim Tiêu bước đến bàn, quay lưng lại với mình, chàng cầm tịnh rượu chuốc ra chén rồi tự uống một mình.

Ngọc Lan cúi mặt nhìn xuống.

- Ngạn huynh hẳn cũng có tâm trạng giống như mình, mình cũng không ngờ sự biến lại quá đột ngột như thế này. Bỗng dưng Ngạn huynh và Đồng đại ca lại quyết định ngày song hỷ. Ngạn huynh có thật lòng yêu mình không nhỉ.

Nàng thở nhẹ nhẹ để xua những tâm niệm đó ra khỏi đầu mình. Tiếng chân nhẹ nhẹ của Kim Tiêu bước đến bên nàng. Trái tim nàng như muốn ngừng đập khi tay Kim Tiêu đụng vào tấm lụa phủ trên đầu.

Tấm lụa được gỡ ra, Ngọc Lan ngẩng mặt nhìn lên. Nàng quá đỗi ngỡ ngàng và bàng hoàng đến độ không tin vào mắt mình mà phải chớp mắt rồi mở to hết cỡ.

Đập vào hai con ngươi mở to hết cỡ của Đồng Ngọc Lan không phải là Ngạn Kim Tiêu mà là Giang Giang Tử.

Ngọc Lan ngỡ ngàng nói :

- Sao lại là cô nương?

Ngọc Lan toan đứng lên, nhưng Giang Giang Tử đã nhanh tay điểm vào tịnh huyết, ép nàng ngồi trở lại tràng kỷ, Ngọc Lan bối rối.

- Cô nương làm gì vậy, cô nương muốn gì?

Nàng thốt ra lời nói đó mà sắc diện đỏ bừng nóng lên. Ngọc Lan nghĩ đến chuyện động phòng, mà người vào loan phòng lại là một nữ nhân chứ không phải Kim Tiêu, điều đó khiến nàng vừa thẹn vừa nóng bừng mặt.

Nàng miễn cưỡng hỏi lại lần nữa :

- Sao lại là cô nương?
- Nàng lạ lắm à?
- Ta sẽ la lên cho mọi người đến.
- Nàng cứ việc thét lên cho mọi người kéo đến đây chứng kiến Giang Giang Tử và Đồng Ngọc Lan ở cùng trong loan phòng, cùng vận lễ phục song hỷ rồi sau đó nàng sẽ được chứng nghiệm cái chết của Ngạn Kim Tiêu.

Ngọc Lan nheo mày hỏi :

- Ngạn huynh đâu?
- Ngạn Kim Tiêu ở đâu, Giang Giang Tử cũng không biết. Nhưng vì sao có chuyện tráo người này, nếu nàng muốn biết phải đi hỏi Ngạn Kim Tiêu. Tất cả những gì Ngạn Kim Tiêu đã sắp xếp cả rồi.
- Huynh ấy sắp xếp chuyện này với ý gì?
- Không ngoài một người duy nhất là Tà Nhân Vô Diện. Và một chuyện duy nhất là lấy lại Ngọc ẩn.
- Cô nương hãy giải huyết cho Ngọc Lan. Ngọc Lan sẽ đi hỏi Đồng đại ca. Tại sao hai người đó sắp đặt với nhau mà không nói lời nào cho Ngọc Lan. Đồng đại ca và Ngạn huynh xem thường Ngọc Lan ư?
- Đây không phải là lúc để cho nàng đi lung tung. Đêm nay là đêm động phòng của tiểu thư với Ngạn Kim Tiêu mà.
- Động phòng...

Ngọc Lan đỏ mặt.

Vi Tử thấy sắc diện của nàng ửng hồng, liền nói :

- Giang Vi Tử và tiểu thư cùng là nữ nhân, không có chuyện động phòng xảy ra đâu, tiểu thư đừng thẹn thùng.

Ngọc Lan lắc đầu.

- Ngọc Lan không hiểu các người đang sắp xếp chuyện gì.
- Giang Vi Tử và tiểu thư không phải đợi lâu đâu.

Giang Vi Tử bước đến hé mở cửa sổ, màn đêm bên ngoài thật thanh vắng và yên tĩnh. Một cỗ xe song mã xuất hiện chạy đến rồi dừng trước cửa biệt lâu của Đồng Ngọc Lan. Ngồi trên ghế là một người đội mũ rộng vành có rèm lụa phủ xuống.

Giang Giang Tử quay lại nói với Đồng Ngọc Lan :

- Chúng ta đi được rồi.

Giang Tử vừa nói vừa xốc lấy Ngọc Lan.

Ngọc Lan miễn cưỡng hỏi :

- Cô nương định đưa Ngọc Lan đi đâu?
- Đi gặp Ngạn Kim Tiêu. Cho đến bây giờ Giang Vi Tử cũng không biết y đang định giờ trò gì.
- Kim Tiêu hành sự chẳng nói với cô nương à?

Giang Tử gật đầu :

- Bồn sứ chỉ biết Kim Tiêu sẽ làm mọi cách để lấy lại Ngọc ẩn, nhưng Ngạn Kim Tiêu chỉ có thể trao lại Ngọc ẩn cho ta khi ra khỏi lãnh địa Đồng phủ. Ngoài ra y chẳng nói gì hết.
- Huynh ấy hành sự thật là khó hiểu.
- Ngay bản thân Giang Vi Tử cũng không hiểu. Y hành sự cứ như biết trước chuyện gì sẽ phải đến. Gã Đạo Soái Dương Châu này quá nhiều chuyện bí ẩn thần kỳ.

Nàng cắp lấy Ngọc Lan lên ra cửa loan phòng. Giang Vi Tử vừa đi vừa nói :

- Ở bên cạnh gã, cứ như bị gã biến thành con rối nhốt vào mớ bòng bong chẳng biết phải làm gì.

Nàng cặp Ngọc Lan ra ngoài cỗ xe song mã. Gã xà ích chỉ khoang xe, ra dấu cho hai người.

Giang Giang Tử đưa Ngọc Lan vào khoang xe, rồi hỏi :

- Ngạn Kim Tiêu đâu?

Gã xà ích không trả lời nàng mà giật cương khiến cho đôi tuần mã hướng về ngôi tam quan. Giang Giang Tử nhìn Ngọc Lan, nụ cười mím hiện lên cánh môi của Giang Vi Tử. Thấy nụ cười đó, Ngọc Lan càng thẹn thùng hơn, nàng miễn cưỡng hỏi :

- Cô nương cười gì vậy?

- Đêm động phòng của tiểu thư đã không thành. Vi Tử không hiểu tại sao Kim Tiêu lại bày ra trò này. Ngọc Lan cắn răng trên vào môi dưới, nàng suy nghĩ một lúc rồi nhìn Giang Tử hỏi :

- Cô nương và huynh ấy hẳn đã bàn bạc với nhau?

- Giang Tử chỉ làm theo những lời của Kim Tiêu thôi, ta cần Ngọc ấn còn Kim Tiêu buộc Giang Vi Tử phải làm theo những chuyện này.

- Tại sao làm chuyện này?

- Vi Tử không biết khi nào gặp Kim Tiêu, tiểu thư đừng hỏi...

- Chúng ta đi đâu?

- Cho đến bây giờ Vi Tử cũng không biết mình sẽ đi đâu.

Nàng vén rèm hỏi gã xà ích :

- Kim Tiêu công tử nói người đưa chúng ta đi đâu?

Gã xà ích lật chiếc mũ rộng vành.

Giang Tử nhận ra khuôn mặt Kim Tiêu :

- Người là ai?

- Ngoài Ngạn Kim Tiêu ra còn ai nữa?

- Ngạn Kim Tiêu, người đang giở trò gì vậy?

Ngọc Lan nghe Giang Tử nói, liền nhìn về phía Kim Tiêu :

- Ngạn huynh đó ư?

Kim Tiêu chìa mặt qua rèm nhìn Ngọc Lan.

- Muội miễn thứ, huynh chưa thể nói gì với muội trước được, có nói bây giờ muội cũng không tin, chuyện gì đến tự nhiên nó phải đến thôi. Nói sớm cũng vô ích.

- Hãy giải thích cho muội đi.

Kim Tiêu nhìn lại Giang Tử.

Chàng không nói lời nào nhưng Giang Tử hiểu ra ngay ánh mắt đó, liền cách không điểm chỉ giải huyết cho Ngọc Lan. Vừa giải huyết, Ngọc Lan chồm tới gần Kim Tiêu :

- Ngạn huynh...

- Có huynh...

- Tại sao huynh lại dựng tấn kịch này... huynh biết...

Kim Tiêu cướp lời Ngọc Lan, lưỡng lự chưa nói hết ý của mình.

- Ngọc Lan muội, huynh biết muội sẽ rất giận huynh. Chỉ có một điều duy nhất, ta muốn nói với muội ta sống không được bao lâu nữa đâu nên liều cái mạng nhỏ này để cho mọi người được chứng nghiệm Tà Nhân Vô Diện là ai.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài nói tiếp :

- Ta biết chuyện thành thân giữa ta và muội sẽ gieo tiếng oan cho muội, nhưng vì bá tánh, ta buộc phải hành sự như vậy. Giang Tử sẽ thay ta minh chứng cho sự trong trắng của nàng, nếu như Ngạn Kim Tiêu không còn tồn sinh.

Giang Tử nhíu mày :

- Người nói vậy có ý gì?

Kim Tiêu gượng cười rồi nói :

- Có ý gì với không ý gì, Ngọc Lan biết cả rồi. Nàng hỏi Ngọc Lan đi.

Vi Tử nhìn lại Ngọc Lan :

- Tại sao Ngạn Kim Tiêu nói như vậy?

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu :

- Huynh... huynh đã có nhánh trâm giải chướng khí mà Đồng huynh tặng rồi mà.

- Nhánh trâm đó không đủ uy lực giải chướng khí trong nội thể của huynh đâu.

Giang Tử nhìn lại Kim Tiêu :

- Người bị trúng chướng khí ư?

- Rất độc. Một thứ chướng khí không thể hóa giả được.

Giang Tử nhìn lại Ngọc Lan :

- Ngọc Lan tiểu thư biết, sao vẫn thành thân với Kim Tiêu?

- Ồ...

Kim Tiêu trả lời thay Ngọc Lan :

- Ngọc Lan yêu Ngạn Kim Tiêu.

Giang Tử nhìn Ngọc Lan :

- Cô nương yêu một kẻ sắp chết à?

Kim Tiêu đội chiếc mũ vành lại rồi quay lại nói với Vi Tử :

- Nàng nói khó nghe quá à. Ngọc Lan yêu một kẻ sắp chết chứ có phải yêu một xác chết vô hồn vô cảm đâu. Sắp chết chứ chưa phải là chết. Biết đâu chừng Ngạn Kim Tiêu qua cơn bĩ cực lại sống dai trăm tuổi thì sao.

Giang Tử nhìn lại Kim Tiêu :

- Kim Tiêu biết mình sắp chết mà vẫn bình thản như vậy sao?

- Chỉ sợ chết bất đắc kỳ tử thôi, chứ biết mình sắp bước qua cảnh giới khác còn lo lắng làm gì nữa. Ai mà không chết, sớm muộn gì cũng chết, có điều chết lúc này hơi tiếc một chút.

- Người tiếc cái gì?

- Nếu nàng là ta sẽ biết ta tiếc cái gì ngay.

- Chính vì Vi Tử không phải là người nên mới hỏi.

- Muốn biết ư?

Vi Tử gật đầu.

Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan rồi cười khẩy.

Nghe tiếng cười của chàng, Ngọc Lan đỏ mặt thẹn thùng nhưng vẫn giữ im lặng.

Kim Tiêu từ tốn nói :

- Đáng ra Ngạn công tử phải là người được hưởng hạnh phúc nhiều lắm, nhưng cuối cùng chẳng hưởng được gì bởi vì ta sẽ phải chết, chết quá nhanh, chết ở tuổi không đáng chết.

Chàng thở hắt ra một tiếng.

Vi Tử nói :

- Không có cái gì giải độc cho Ngạn Kim Tiêu à?

- Nếu có thứ giải độc, thì Ngạn Kim Tiêu đâu có gập gáp như thế này. Còn hỏi nữa.

Chàng nhìn lại Giang Vi Tử :

- Giang cô nương nếu như ta có đi thì nhớ mình chứng cho Đồng Ngọc Lan vẫn còn trong trắng đó nhé?

- Kim Tiêu biết mình sắp chết mà vẫn lo lắng cho người khác à?

- Ai chết mặc ai, con người sống thì phải lo chứ.

Chàng nói dứt câu thì nghe tiếng vó ngựa dồn dập đuổi phía sau, Kim Tiêu không hề có chút khẩn trương, hay lo lắng khi nghe tiếng vó ngựa đó. Thậm chí chàng còn ghim dây cương cho đôi tuần mã dừng bước.

Kim Tiêu nhìn lại Giang Vi Tử và Ngọc Lan :

- Chuyện đến phải đến rồi đây.

Chàng rút một luồng chân khí, ôn nhu nói :

- Giang Vi Tử, Đồng Ngọc Lan, bất cứ một sự biến gì xảy ra hai người cũng phải rời khỏi đây. Kim Tiêu giao Ngọc Lan cho Giang Vi Tử. Cô nương có thể đưa Ngọc Lan vào cấm thành giúp cô nương chăm sóc cho Thiên tử.

Chàng nhìn lại Ngọc Lan.

- Ngọc Lan muội sẽ theo Giang Vi Tử. Không chừng Thiên tử sẽ để mắt tới muội.

Muội có thể trở thành bậc mẫu nghi thiên hạ.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Muội không muốn nghe huynh nói nữa. Muội chỉ muốn chứng nghiệm chuyện đang xảy ra mà thôi.

- Nếu Ngọc Lan chứng nghiệm rồi ta khuyên muội không được hồ đồ, có hứa với Kim Tiêu không?

- Ngọc Lan sợ kẻ hồ đồ chính là Đồng huynh.

- Ta nói điều đó vì sợ Ngọc Lan không tự làm chọn được mình khi chứng minh sự thật.

Chàng vừa nói dứt câu thì một bóng người lướt tới, con hắc mã đen tuyền nện hai vó trước khi bị người cưỡi ghim cương bắt ngừng. Ngồi trên con tuần mã là Đồng Kỷ Thượng nhưng giờ đây y đã khoát bộ mặt của Vương Tự Khan.

Kim Tiêu bước xuống đất, chấp tay sau lưng :

- Chúng ta đã biết mặt nhau rồi, cần gì tôn giá phải che chân diện của mình.

Kim Tiêu nhướn mày vuốt cằm nói tiếp :

- Kim Tiêu đã ra khỏi lãnh địa Đồng gia.

- Những thỏa ước của ta và ngươi đã không còn.

- Rất đúng...

Kim Tiêu chất lưỡi :

- Những giao ước không còn vậy Kim Tiêu có quyền nói với mọi người Tà Nhân Vô Diện là ai. Nhưng thật Kim Tiêu những muốn phơi bày sự thật của tôn giá, mà muốn tự tôn giá cho mọi người biết.

Chàng chỉ về phía khoang xe :

- Giang Vi Tử, Ngọc Lan, hai người sẽ được chứng nghiệm chân diện của con người thần bí đây.

Giọng nói của Kim Tiêu nhạt nhẽo như thể người đang rao bán cái gì đó. Ngọc Lan và Vi Tử nhìn ra ngoài định nhãn hướng về Tà Nhân Vô Diện.

- Bất cứ ai thấy chân diện của ta đều phải chết.

Kim Tiêu nhướn mày khoát tay lắc đầu :

- Biết rồi nói mãi. Kim Tiêu muốn làm thay đổi cái điều này mà trước đây tôn giá luôn tâm niệm với mình.

Tà Nhân Vô Diện Đồng Kỹ Thượng hừ nhạt rồi nói :

- Được bốn nhân sẽ cho ngươi và Ngọc Lan lẫn Giang Vi Tử thấy chân diện...

Kim Tiêu khoát tay :

- Không, không... cho Giang Vi Tử và Ngọc Lan thấy đủ rồi còn Kim Tiêu thì quá ngán ngẫm với tôn giá.

Chân diện Tà Nhân Vô Diện sa sầm xuống. Y lắc vai lướt xuống đất.

Nhìn Kim Tiêu, Kỹ Thượng nói :

- Hẳn là ngươi nói nhưng sẽ không ai tin, nên muốn ta lộ chân diện.

- Còn một điều khác nữa khi nào tôn giá lộ chân diện Kim Tiêu mới nó i.

- Ngọc ẩn.

Kim Tiêu xoa tay, giả là cười :

- Nhắc đến điều này, Kim Tiêu mới nói không ngờ tôn giá chuẩn bị chu đáo quá, lần sau nếu tôn giá để Ngọc ẩn hời hợt như vậy, Kim Tiêu sẽ không bỏ qua đâu.

- Ngọc ẩn đo là thật hay giả?

- Tất nhiên là thật rồi.

- Thật sao ngươi lại không lấy, ngươi đã có thể lấy được Ngọc ẩn mà?

- Kim Tiêu giữ giao ước với tôn giá. Với lại Kim Tiêu có một cái Ngọc ẩn thứ hai.

Đâu cần đến Ngọc ẩn của tôn giá làm gì?

- Ngọc ẩn thứ hai là sao, chẳng lẽ có hai khối “Ngọc ẩn”?

Kim Tiêu vuốt cằm giả là nói :

- Có âm thì có dương, có đực thì có cái. Có đực có cái tất phải có con có cháu, đầy đàn đầy đông. Kim Tiêu nói với tôn giá có cái Ngọc ẩn thứ hai là chưa nói đến con bầy cháu đông “Ngọc ẩn”.

Chàng giả là cười :

- Tôn giá muốn xem không?

Chàng nói rồi bước đến khoang xe, kéo dưới gầm ra một chiếc rương, đặt xuống đất.

Kim Tiêu chất lưỡi :

- Ai chà, cả một đồng Ngọc ẩn. Chỉ còn thiếu Ngọc ẩn cha mà tôn giá đang giữ thôi.

Giang Vi Tử trở mắt nhìn.

Nàng nheo mày :

- Kim Tiêu đang giờ trò gì đây?

Kim Tiêu mở nắp rương, một làn hào quang từ trong rương phát ra làm lu mờ cả ánh trăng.

Chàng lần lượt lấy từng khối ngọc trong rương đặt lên nắp rương.

Tà Nhân Vô Diện nhìn sững vào đồng Ngọc ẩn đó.

Y lắc đầu. Y miễn cưỡng nói :

- Ngọc ẩn thật ở đâu?

- Cho nhị vị cô nương đây thấy mặt của tôn giá đi, rồi Kim Tiêu sẽ chỉ Ngọc ẩn cho tôn giá thấy.

Đồng Kỹ Thượng mím hai cánh môi với vẻ lưỡng lự rồi từ từ đưa tay lên vuốt mặt mình. Chân diện của y lộ hẳn ra trong ánh sáng trắng và vàng hào quang từ đồng Ngọc ẩn.

Ngọc Lan há hốc miệng :

- Đồng huynh...

Kim Tiêu vỗ tay :

- Bây giờ Kim Tiêu có thể gọi Tà Nhân Vô Diện là Đồng huynh rồi. Kim Tiêu không phải sợ lời thề trời tru đất diệt không thối lộ sự thật nữa. Tự huynh cho mọi người chứng nghiệm chân diện của mình đây nhé chứ không phải là Kim Tiêu đâu.

Kỹ Thượng hừ nhạt rồi nói :

- Đây chỉ là một khuôn mặt của ta, ta còn có nhiều khuôn mặt khác.

Kim Tiêu mỉm cười, nhướn mày nói :

- Tạo hóa sinh ra cho người chỉ có một khuôn mặt, làm gì có hai khuôn mặt đâu.

Bây giờ huynh không còn là Tà Nhân Vô Diện nữa, mà đã là Đồng Kỹ Thượng rồi.

- Người đang sàm ngôn gì vậy.

- Không sàm ngôn đâu. Kim Tiêu đã giúp Vương Tự Khan tiên sinh lấy lại bí thuật dung dị của mình.

Đôi chân mày Đồng Kỹ Thượng nhíu lại :

- Kim Tiêu người nói vậy có ý gì?

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Mảnh vải mà Vương Tự Khan giao cho Kim Tiêu, rồi Kim Tiêu giao lại cho huynh là bí thuật hóa giải dung thuật. Huynh hẳn đã luyện bí thuật trong mảnh vải đó, vô hình trung tự hóa giải dị dung thuật. Cô thư có câu tham thì thâm. Kim Tiêu đánh ngay vào chữ “tham” của huynh để huynh nhận lấy chữ “thâm”.

Đồng Kỹ Thượng quắc mắt :

- Ta không tin.

- Thế thì huynh thử dị dung thuật, Kim Tiêu xem có được không nào, mặc dù đầu huynh chưa mọc đủ tóc, nhưng vẫn có thể nắn mặt mình giống với Kim Tiêu mà.

Kỹ Thượng chăm chăm nhìn Kim Tiêu với ánh mắt bán tín bán ngờ.

Y từ từ đưa tay lên vuốt mặt. Y thả tay xuống nhìn Kim Tiêu :

- Ta là ai?

- Đồng Kỹ Thượng.

- Ta không tin.

Kim Tiêu nhìn Ngọc Lan và Giang Vi Từ :

- Hai nàng nhìn xem.

Bàn tay thầy về phía Kỹ Thượng. Y thòp lấy mảnh gương đồng soi qua mặt mình rồi lại vuốt mặt.

Kỹ Thượng vuốt liên tục rồi quăng tấm gương đồng xuống dưới chân. Y rít giọng nói :

- Kim Tiêu... người...

- Bây giờ huynh không nói Ngạn Kim Tiêu hay ngoan ngôn chứ?

Kỹ Thượng nghiêng răng ken két.

Kim Tiêu mỉm cười :

- Cái gì của người thì phải trả lại cho người. Dị dung bí thuật là môn công phu tà môn bá đạo, Đồng huynh đừng tiếc nuôi làm gì, còn Ngọc ẩn thật ở đâu Kim Tiêu nói cho huynh biết. Ngọc ẩn chính là con người đó. Huynh mất đi bí thuật dị dung thì có Ngọc ẩn cũng bằng thừa. Huynh không thể dị dung giống được như Thiên tử thì sao có thể đăng cơ. Không có chân mạng Thiên tử thì hãy chấp nhận với định mạng của mình.

Đồng Kỹ Thượng ngẩng lên :

- Ngạn Kim Tiêu, ta thề sẽ giết người...

Kỹ Thượng vừa nói vừa toan tập kích Kim Tiêu, nhưng Ngọc Lan đã lướt đến án ngữ trước mặt chàng.

Nàng vồn vã nói :

- Đồng đại ca muốn giết huynh ấy, giết muội trước đi.

Kim Tiêu nắm tay nàng :

- Ta đã đoán trước điều đó. Đừng có hồ đồ, nàng nghĩ nàng là bào muội thì Đồng Kỹ Thượng huynh không nỡ giết nàng à. Xem con mắt của Đồng huynh của nàng kia. Chúng đã đỏ như hai cục than hồng biểu lộ sự căm phẫn tột cùng.

Kim Tiêu trang trọng nói :

- Đi đi.

Chàng vừa nói vừa bắt ngờ điểm vào tĩnh huyết của Ngọc Lan rồi quăng nàng về phía cổ xe.

Giang Vi Từ đón lấy Ngọc Lan :

- Ngọc Lan muốn ở lại.

Kim Tiêu khoát tay ra dấu cho Giang Vi Từ.

Vi Từ nhìn chàng.

Kim Tiêu khoát tay :

- Đi đi.

Đồng Kỹ Thượng gần giọng nói :

- Ta đâu để cho bọn chúng đi được.

Vừa nói Kỹ Thượng lắc vai lướt thẳng đến Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu đánh giọng nói :

- Kim Tiêu đâu để cho huynh cản họ.

Vừa nói Kim Tiêu vừa vận chuyển công lực phát tác “Thiên Cang chỉ” công thẳng đến Đồng Kỹ Thượng.

Đồng Kỹ Thượng gầm lên :

- Người không phải là đối thủ của ta.

Gã vừa nói vừa dụng Thiên Cang chỉ đón thẳng lấy chỉ khí của Ngạn Kim Tiêu. Chỉ khí hai người đâm thẳng vào nhau.

Ầm...

Kim Tiêu trượt dài về phía sau những ba trượng để lại hai rãnh sâu do cước pháp cày lên mặt đất. Chàng cảm nhận huyết lưu nhện nhào rồi ối luôn một bùm máu, mắt nổi đom đóm, thân pháp chao đảo như cây sậy bị đong đưa bởi một đạo cuồng phong uy vũ.

Ngọc Lan và Giang Vi Từ chứng kiến cảnh đó không khỏi lo lắng, Ngọc Lan nói :

- Ngạn đại ca...

Kim Tiêu cố lắm mới đứng vững trên hai chân án ngữ sau cổ xe. Chàng gần giọng nói :

- Giang Vi, Từ Ngọc Lan, Kim Tiêu tự biết mình như thế nào, hai người đi đi, thay ta làm những chuyện còn lại ta chưa làm xong. Kim Tiêu chỉ có thể làm được đến đây thôi.

Kim Tiêu rút giọng quát đi. Giang Vi Từ cắn răng trên vào môi dưới.

Đồng Kỹ Thượng nhìn Kim Tiêu nghiêng răng ken két. Y bước chậm rãi về phía chàng. Y vừa đi vừa nói :

- Ngạn Kim Tiêu, tử mạng của ngươi đã đến rồi.

- Hôm nay không đến thì ngày mai cũng đến mà.

Kim Tiêu nói dứt lời, búng chỉ vào móng con tuấn mã. Bị chàng điểm chỉ bắt ngờ hai con tuấn mã lồng lộng kéo cỗ xe lao nhanh về phía trước.

Đồng Kỹ Thượng vỗ tay. Y vừa vỗ tay vừa nói :

- Hay lắm, rất khí khái. Ngươi thà chịu chết một mình chứ không để cho hai trang mỹ nữ chứng nghiệm cảnh mình chết. Kim Tiêu dùng ống tay áo quạt hai dòng máu rỉ ra trên khóe mép rồi giả lả nói :

- Kim Tiêu không nói ra ý của mình, Đồng huynh đã đoán biết rồi. Thú thật Kim Tiêu không muốn để cho Giang Vi Từ và Ngọc Lan chứng kiến cảnh mình chết đâu.

- Người không muốn hai người đó đau lòng à?

- Đó là một lẽ, nhưng còn có lẽ khác.

Kỹ Thượng chăm chăm nhìn sang chàng :

- Còn lẽ gì nữa?

Kim Tiêu giả lả cười :

- Khi người ta đứng trước cái chết, hay tiếp nhận cái chết thì xấu lắm, hồng biết Đồng đại ca có biết điều đó không. Đại ca giết người thường xuyên hẳn thừa biết điều đó mà.

- Điều gì?

- Một sát thủ như Đồng huynh còn hỏi Kim Tiêu cái điều huynh đã từng chứng kiến. Sau này Đồng huynh chết cũng giống y như vậy đó.

- Người sắp chết vẫn có thể bồn cợt ta đó à?

- Huynh không biết Kim Tiêu mới nói.

Nếu huynh biết Kim Tiêu nói làm gì. Cái lẽ thường tình của một con người nếu không phải là bậc tiên thiên, đạo hạnh hay thánh tăng giác ngộ của Phật thì nhất định khi chết sẽ hiển tiên, đại tiên. Chẳng lẽ Kim Tiêu để cho hai cục mỡ của mình thấy cảnh đó sao. Nói như thế để sau này huynh có sự chuẩn bị. Nếu sau này huynh có chết thì cũng chết trong cô độc, một mình, đừng cho ai thấy hết. Nếu họ thấy huynh chết trong cảnh đại tiện, trung tiện thì không còn vẻ phong nhã của trang thi sĩ nữa đó.

Chân diện Kỹ Thượng đánh lại với những nét tàn nhẫn. Y gần giọng nói :

- Ngạn Kim Tiêu, ta không để người chết đâu. Ta sẽ buộc người sống khoảng đời còn lại giống như Vương Tự Khan.

Kim Tiêu nhượng mảy :

- E rằng huynh không làm được điều đó rồi. Bởi huynh đâu phải là Hoa Đà hay Biển Thước tái sinh. Huynh là Tà Nhân Vô Diện chứ đâu phải là đại phu tâm tử.

- Những ngày còn lại trong khoảng đời ngắn ngủi của người là những ngày đau khổ nhất Đồng Kỹ Thượng dành cho Ngạn Kim Tiêu.

- Huynh hận đệ như vậy à?

- Ta hận người. Người ta hận nhất là người. Ta đang tự hỏi tại sao đã có một Đồng Kỹ Thượng còn có thêm một Ngạn Kim Tiêu.

- Nếu một mình huynh, huynh đã là kẻ cô độc mất rồi.

Kỹ Thượng gầm lên :

- Nói đủ rồi đó.

Kỹ Thượng vừa nói vừa lắc bộ toan bước tới.

Kim Tiêu thét lớn :

- Dừng tay...

Kỹ Thượng trụ bộ :

- Người còn điều gì muốn nói?

- Có rất nhiều điều muốn nói với huynh.

- Người nói hết đi.

Kim Tiêu vuốt cằm :

- Huynh đã bị mất bí thuật dị dung, huynh có tiếc không.

- Sự căm hận đang chảy trong ta.

- Huynh có muốn tìm lại dị dung đó không?

Kỹ Thượng lộ vẻ sững sờ :

- Người nói gì?

- Huynh không nghe à?

Kim Tiêu thờ ắt ra một tiếng :

- Kim Tiêu lập lại huynh có muốn lấy lại dị dung thuật không?

- Ta muốn.

- Kim Tiêu sẽ chỉ cho huynh thuật dị dung khác còn cao siêu hơn những gì trước đây huynh có. Thuật dị dung mà huynh từng muốn, Kim Tiêu thỉnh cầu Vương Tự Khan trao lại, và giao lại cho huynh.

- Người nói thật chứ?

- Cái gì không có thật.

Kim Tiêu nói rồi đưa tay vuốt mặt. Ngay lập tức chân diện của chàng cũng thay đổi giống hệt như Vương Tự Khan.

Chàng vuốt mặt lần thứ hai chân diện lại biến thành Đồng Kỹ Thượng. Chàng vuốt mặt lần thứ ba thì trở lại với diện dung thật của mình. Kỹ Thượng nhìn Kim Tiêu gần như không chớp mắt.

- Người đã luyện thành...

- Kim Tiêu luyện thành còn nhanh hơn cả huynh nữa.
- Trong thạch lao, ta không nghe Tụ Khan truyền dị dung thuật cho ngươi.
- Làm sao huynh nghe được. Bởi Tụ Khan truyền thuật dị dung này cho Kim Tiêu bằng thuật “Vô âm truyền ý” mà. Tụ Khan tiên sinh biết huynh đã luyện thành công thiên nhĩ nên mới dùng thuật đó truyền cho Kim Tiêu.

- Kim Tiêu! Ngươi truyền lại dị dung thuật đó cho ta, ngươi sẽ có sinh lộ.

Kim Tiêu cau mày nạt ngang :

- Nói bậy.
- Ta không ngoa ngôn với ngươi đâu.
- Vậy huynh có hóa giải chương khí được không mà thốt ra lời nói đó, không nói bậy là gì. Cái gì mình làm được hãy nói, còn không làm được thì đừng có nói.
- Ngươi... nếu không giải được chương khí thì ta cũng sẽ cho ngươi những ngày còn lại sống trong sự hoan hỷ trước khi cái chết đến.
- Kim Tiêu chịu khổ quen rồi, không cần những hoan hỷ mà huynh ban phát.

Kỹ Thượng gầm lên :

- Vậy ngươi muốn gì?
- Tất nhiên có muốn chứ.
- Ngươi nói đi.

Kim Tiêu nhìn Kỹ Thượng :

- Hãy tôn Ngạn Kim Tiêu làm sư phụ của huynh. Và hành đại lễ ba cái.

Kỹ Thượng trừng mắt nhìn Kim Tiêu :

- Ngươi...

Kim Tiêu nhướn mày :

- Không chịu à?
- Ta không thể.

Kỹ Thượng sực nhớ ra điều gì, hừ nhạt rồi nói :

- Kim Tiêu, ngươi lại lừa ta.
- Kim Tiêu lừa huynh cái gì.

Kỹ Thượng rít giọng nói :

- Ngươi đang cố níu dài thời gian để khôi phục lại chân ngươi trong nội thể mình, nếu không thì cũng tạo cơ hội cho hai ả nha đầu kia đào thoát.

Kim Tiêu phá lên cười :

- Huynh đúng là gã thư sinh ngớ ngẩn, ngớ ngẩn, sao Đồng huynh không nghĩ ra điều đó sớm nhỉ.

Kỹ Thượng trừng mắt :

- Ngươi gian trá lắm, nhưng ngươi không thể cãi lại số phận mình. Rồi ngươi cũng sẽ nói những gì ngươi đã thụ học từ Vương Tụ Khan.

Gã nói rồi lắc vai thi triển “Bách Bộ Hư Tướng” lướt vút đến Ngạn Kim Tiêu.

Chớp thấy Kỹ Thượng chớp động thân ảnh, Kim Tiêu không khỏi giật mình. Đúng như Kỹ Thượng chiêm nghiệm ra, chàng có mục đích kéo dài thời gian để Ngọc Lan và Giang Vi Tử đào thoát cũng như hồi phục chân nguyên hầu tìm kế đào thoát, nhưng lúc Kim Tiêu chưa kịp lấy lại nguyên khí thì Kỹ Thượng phát hiện ý đồ của chàng.

Kim Tiêu bối rối chỉ còn biết buông mình cho số phận khi thấy ánh trảo trùng điệp chụp tới mình.

Ầm...

Tiếng hỏa pháo nổ ngay phía trước Kim Tiêu. Dư chấn của hỏa pháo đẩy chàng ngã ngửa ra sau. Cùng với tiếng nổ của hỏa pháo là một làn khói đen kịt nhanh chóng lan tỏa trên phạm Vi năm trượng. Cùng với sự biến bất ngờ đó là một bóng người lướt đến thộp lấy Kim Tiêu vực lên rồi thi triển kinh công lao vút đi.

Đồng Kỹ Thượng như bị làn khói đen che kín tầm mắt đứng thừ ra như một pho tượng. Thân ảnh của y xuất hiện một màn huyết quang bao bọc. Khi làn khói đen tan hẳn, màn huyết quang mới dần biết mất.

Kỹ Thượng nhắm nói :

- Ngạn Kim Tiêu...

Hồi 42

Địa tuyệt U Linh

Trong ánh trăng mờ lung huyền ảo, nữ lang nhân vận hắc y với mái tóc dài óng ả xõa ngang vai, đứng trước ngôi thạch mộ khổng lồ. Trông nàng có cái gì đó vừa huyền ảo vừa không thực.

Kim Tiêu bước đến sau lưng nàng.

Chàng ôm quyền thủ lễ :

- Đa tạ cô nương đã cứu Ngạn Kim Tiêu.

Hắc y nữ lang từ từ quay lại.

Dưới ánh trăng vàng ửng, Kim Tiêu nhận ra nàng. Chàng trở mắt nhìn, môi cứ mấp máy mà không sao thốt được thành lời.

- Ngạn huynh ngạc nhiên lắm à?

Kim Tiêu lắc đầu :

- Kim Tiêu đang nằm mộng chăng?

Vừa nói Kim Tiêu vừa với tay nắm lấy tay nàng.

- Mộng Di Hoa... Kim Tiêu ngỡ đâu Di Hoa đã chết rồi..

Di Hoa vẫn để tay mình trong tay Kim Tiêu. Nàng nhìn vào mắt chàng ôn nhu từ tốn nói :

- Huynh hãy xem như Mộng Di Hoa đi chết rồi.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Di Hoa đang đứng trước mặt Kim Tiêu đây mà. Nàng vẫn còn sống. Kim Tiêu đã biết Đồng Kỹ Thượng đẩy nàng xuống vực Vọng Tình.

- Đồng Kỹ Thượng đã nói với Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu gật đầu.

Di Hoa buông tiếng thở dài :

- Di Hoa hoàn toàn bất ngờ khi biết Đồng Kỹ Thượng là Tà Nhân Vô Diện.

Kim Tiêu buột miệng nói :

- Còn nhiều chuyện Di Hoa không ngờ nữa..

Kim Tiêu ngưng lời, nhìn Di Hoa nghĩ thầm :

- “Không... ta không thể lộ sự thật với nàng, điều đó sẽ khiến Di Hoa đau lòng hơn. Nàng không đáng nhận sự trừng phạt nghiệt ngã của sự thật. Chắc chắn Mộng Di Hoa sẽ không bao giờ chịu nổi sự thật đó”.

Di Hoa mỉm cười :

- Huynh còn muốn nói những bất ngờ gì nữa?

- Ồ...

Kim Tiêu nắm hai bàn tay Di Hoa :

- Kim Tiêu muốn nói, Kim Tiêu nhớ nàng. Nhớ nhiều lắm.

Di Hoa buông tiếng thở dài, từ từ rút tay lại.

- Ngạn Kim Tiêu đã thành thân với Đồng Ngọc Lan rồi mà. Đã thành thân sao còn nhớ Mộng Di Hoa. Có theo Mộng Di Hoa chỉ là giấc chiêm bao thoáng qua trong cuộc đời Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu gượng cười rồi nói :

- Di Hoa... nàng hiểu lầm Ngạn Kim Tiêu rồi.

Di Hoa nhướn mày :

- Chuyện huynh thành thân với Đồng Ngọc Lan không có sao.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Di Hoa nghĩ xem, chẳng lẽ Kim Tiêu biết mình sắp chết mà còn thành thân với Ngọc Lan ư. Kim Tiêu đâu có muốn gieo oan tình nghiệt ngã cho người khác chứ. Chẳng lẽ biết mình chết còn gieo oan tình cho người ở lại.

- Huynh biết vậy sao còn thành thân với Ngọc Lan.

- Đó là điều bất đắc dĩ, Kim Tiêu phải làm như vậy để buộc Đồng Kỳ Thượng phải quay về với bộ mặt thật của mình.

Bây giờ Kỳ Thượng đã là Kỳ Thượng chứ không còn là Tà Nhân Vô Diện. Có một điều Kim Tiêu nói với Di Hoa...

- Điều gì?

- Kim Tiêu không động phòng với Ngọc Lan. Nàng vẫn là người trinh trắng không một chút vẩn đục.

Di Hoa mỉm cười :

- Đâu tin Ngạn Kim Tiêu được. Ngọc Lan đâu phải là một xú nữ, và Kim Tiêu cũng là người bình thường như những nam nhân khác.

Kim Tiêu chắc lưỡi :

- Di Hoa nói đúng, Kim Tiêu vẫn là người bình thường. Bình thường như bao nhiêu người bình thường khác trong cuộc đời này. Đã là người bình thường thì sao bỏ qua cơ hội cận kề giai nhân. Ngọc Lan lại không phải là xú nữ, nhưng so với Di Hoa thì không thể sánh bằng.

- Ngọc Lan đâu thua kém gì Di Hoa. Thậm chí Ngọc Lan có điều hơn Di Hoa nữa, dù sao thì Ngọc Lan cũng là một trinh nữ chứ không như Mộng Di Hoa.

Kim Tiêu nhắm mắt.

Chàng lại nắm tay Mộng Di Hoa.

- Di Hoa... Kim Tiêu hứa với Di Hoa. Kim Tiêu không có gì với Ngọc Lan cả. Gặp lại Di Hoa, Kim Tiêu mừng quá... hãy bỏ qua tất cả đi.

Chàng bóp nhẹ hai bàn tay Di Hoa.

- Kim Tiêu nhớ mỗi mình Di Hoa thôi.

Nàng lườm Kim Tiêu :

- Huynh nhớ hay huynh hận?

Kim Tiêu tròn mắt nhìn nàng :

- Nhớ thì nhớ, hận thì hận, có gì nhớ với hận, ta không hận gì Di Hoa cả mà, chỉ nhớ nàng.

Di Hoa mỉm cười. Nàng từ tốn nói :

- Đúng ra Ngạn Kim Tiêu phải hận Di Hoa chứ.

- Nàng đâu có làm gì để ta hận.

- Nếu Kim Tiêu không bị Di Hoa dịch chuyển chương khí độc công trong nội thể của Kim Tiêu. Kim Tiêu đâu có bị trúng chương khí độc công.

Kim Tiêu bật cười thành tiếng.

Di Hoa nheo mày :

- Kim Tiêu nghĩ gì mà cười?

- Kim Tiêu cười bởi vì Kim Tiêu còn nhớ mãi cái đêm đó. Cổ thư có câu “Nhứt dạ phu thê bạch nhật ân”.

Ngay bây giờ Kim Tiêu vẫn muốn bị trúng độc chương khí của Di Hoa lần thứ hai.

Nàng đỏ mặt.

Di Hoa rút tay lại, nàng nhắm nói :

- “Nhứt dạ phu thê bạch nhật ân”.

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng rồi.

Vừa nói Kim Tiêu lại toan ôm lấy Di Hoa nhưng nàng đã quay mặt né tránh.

Di Hoa ôn nhu nói :

- Huynh thật sự không hận Di Hoa chứ?

Kim Tiêu đặt hai tay lên bờ vai nàng.

- Kim Tiêu không biết hận. Mà nếu Kim Tiêu hận Di Hoa thì trước bên phải hận mình. Chính vì Kim Tiêu mà Mộng Di Hoa mới bị Đồng Kỳ Thượng đẩy xuống vực Vọng Tinh.

Nàng quay lại đối mặt với chàng.

Kim Tiêu mỉm cười, nắm hai bờ vai Di Hoa, ôn nhu nói :

- Di Hoa... huynh không còn sống bao nhiêu lần nữa. Những gì Kim Tiêu đã làm, đã làm tất cả rồi. Tà Nhân Vô Diện không còn là Tà Nhân Vô Diện mà đã là Đồng Kỳ Thượng. Kim Tiêu đã làm tất cả rồi, những ngày còn lại Kim Tiêu muốn sống riêng cho bản thân mình.

Nàng nhìn Kim Tiêu.

Kim Tiêu bắt ngờ ôm chặt lấy Di Hoa.

- Đừng từ chối Kim Tiêu, nếu Ngạn Kim Tiêu có rời bỏ cánh giới này cũng miễn nguyện mình đã có những gì trong cõi nhân sinh.

Di Hoa buông tiếng thở dài.

Kim Tiêu vuốt bờ lưng thon thả, thanh mảnh của nàng.

- Huynh biết Di Hoa yêu Kim Tiêu.

Nàng ngẩng mặt nhìn Kim Tiêu.

Chàng cúi xuống, hai người đối mặt nhìn nhau.

Nụ cười tươi như đóa hoa hàm tiếu hiện trên hai cánh môi mọng đỏ, xinh xắn của nàng.

Di Hoa gỡ tay Kim Tiêu, rồi quay lại ngôi thạch mộ. Nàng ấn ngọc thủ vào tấm bia đá, một vòm cửa bí mật mở ra ngay sau tấm bia đá.

Nhìn lại Kim Tiêu, Di Hoa nói :

- Di Hoa mời Kim Tiêu vào tề xá.

Kim Tiêu gật đầu.

Hai người cùng chui qua vòm cửa bước vào trong thạch mộ. Vòm cửa được nàng khởi động cơ quan đóng lại. Di Hoa đưa Kim Tiêu theo mật đạo xuống một gian đại sảnh khá rộng bên dưới thạch mộ.

Kim Tiêu hoàn toàn bất ngờ bên dưới thạch mộ lại là một gian đại sảnh rộng lớn như vậy. Trong đại sảnh đầy đủ những vật dụng, ngay cả chiếc chân đèn cũng được tạc hoa văn tinh tế.

Kim Tiêu đi quanh một vòng rồi quay lại bên Di Hoa.

- Khi Kim Tiêu ra đi sẽ được ở trong thạch mộ này chứ?

Di Hoa mỉm cười nhìn Kim Tiêu.

- Huynh sẽ không đi đâu cả.

Kim Tiêu rút một luồng chân người rồi nói :

- Nếu vậy thì tốt quá, Kim Tiêu sẽ lưu ngụ mãi trong ngôi mộ này cùng với Mộng Di Hoa.

Nàng mỉm cười với chàng.

Di Hoa bước đến kệ đề rượu. Nàng chọn vò Thiên nữ nhi hồng bưng đến bàn.

Trên bàn có sẵn đĩa hoa quả.

Kim Tiêu nhìn nàng chuốc rượu ra hai chén ngọc.

Nàng bưng lấy một chén đặt vào tay Kim Tiêu.

- Rượu tao phùng.

Kim Tiêu đón lấy chén rượu nhưng mắt vẫn đóng đinh vào khuôn mặt liễu trai khả ái của nàng. Chàng nhỏ nhẹ nói :

Phượng hoàng đài thượng phượng hoàng du.

Phượng khứ đài không gian tự lưu.

Ngô cung hoa thảo mai u kính.

Tán đại y quan thành thiên ngoại

Tam sơn bán lạc thanh thiên ngoại.

Thị thủy trung phạm bạch lộ châu

Tổng vị phù vân năng bê nhật.

Trường An bất kiến sử nhân sâu.

Dịch :

(Phượng Hoàng rong chơi phượng hoàng đài.

Phượng đi đài trống sông chảy hoài

Cung ngô chìm khuất trong đường vắng

Áo mào tân triều đòi cổ này

Ba non phân nửa tận trời xanh

Bạch lộ còn sông chảy quanh.

Vì bởi mây trời che mặt nhật

Người buồn không thấy Trường An thành).

Di Hoa mỉm cười, từ tốn nói :

- Ngạn huynh thích bài thơ của Lý Bạch à?

Kim Tiêu gật đầu :

- Huynh thích. Nhưng nếu Lý tiên sinh cho huynh chép bút theo tâm trạng của mình thì huynh sửa lại câu đối.

Di Hoa nhướng đôi chân mày vọng nguyệt :

- Huynh sửa thế nào?

Chàng mỉm cười, rồi nhỏ nhẹ nói.

- Người buồn không thấy Phượng Hoàng về.

- Phượng hoàng theo huynh là ai?

Kim Tiêu nhìn vào mắt nàng.

- Độc nhân Mộng Di Hoa.

Nàng bật cười thành tiếng..

- Di Hoa mời huynh. Hy vọng mãi mãi Di Hoa sẽ là Phượng Hoàng trong tâm của huynh chứ đừng biến thành một con quạ xấu xí.

- Mãi là Phượng Hoàng.

Hai người cùng cạn chén.

Nàng đặt chén rượu xuống bàn, rồi nhìn Kim Tiêu.

- Kim Tiêu xem lại mình kia.

Kim Tiêu nhìn, chàng miễn cưỡng nói :

- Huynh không được tươm tất lắm phải không?

Nàng gật đầu.

- Đạo Soái Dương Châu mà nhếch nhác thế này thì còn gì là Đạo Soái Dương Châu.

Nàng nói rồi nắm tay Kim Tiêu dẫn về cuối đại sảnh. Di Hoa đưa Kim Tiêu ra sau bức bình phong, tự cởi trang phục cho chàng.

Kim Tiêu không khỏi bối rối với hành động của nàng.

Di Hoa nói :

- Kim Tiêu không thích Di Hoa chăm sóc à?

- Không phải không thích mà huynh sợ đây là một giấc mộng liêu trai. Nó đến rồi nó lại đi như cánh chim phượng hoàng ra đi bỏ lại Phượng hoàng đài trống rỗng, trơ trụi.

Nàng lườm Kim Tiêu :

- Khi nào Phượng hoàng đi thì hẳn hay mà. Con người ta ngộ quá, luôn sống với dĩ vãng và tương lai chẳng bao giờ nhìn đến thực tại.

Nàng nói rồi đưa Kim Tiêu xuống bồn nước ấm dưới sàn đại sảnh. Chung quanh bồn nước là những phiến băng thạch phẳng lì. Kim Tiêu rung mình khi hàn khí trong nước lạnh buốt. Một lớp da ốc nổi lên khắp người chàng.

Di Hoa bước theo chàng vào bồn nước, rồi nhỏ nhẹ nói :

- Kim Tiêu lạnh à?

Kim Tiêu gật đầu.

Di Hoa ôm lấy Kim Tiêu nhưng vẫn để nguyên y phục của nàng.

Cảm xúc ngọt ngào dâng tràn tâm thức chàng. Kim Tiêu nâng cằm Di Hoa.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, chàng nhận ra trong ánh mắt của nàng là một khoảng mệnh mông dành cho chữ tình.

Kim Tiêu từ từ cúi xuống cùng với vòng tay của Di Hoa vòng qua cổ Kim Tiêu. Nụ hôn của hai người thật đắm thắm và đầy nhiệt hỏa. Trong sự cảm nhận cho và hưởng.

Kim Tiêu quên bằng tất cả, chàng không còn nghĩ đến bất cứ một điều gì xảy ra đến mình, chẳng còn nhớ gì cả ngoại trừ nỗi nôn nao và lo lắng khi nghĩ đây chỉ là giấc mơ.

Di Hoa nhẹ đẩy Kim Tiêu và nhìn chàng.

- Di Hoa muốn ngọp thở vì Kim Tiêu.

- Còn Kim Tiêu thì muốn chết lặng đi trong khoảnh khắc này.

Vừa nói Kim Tiêu vừa lần giở phục trang của Di Hoa nhưng nàng cản lại.

Kim Tiêu nhìn nàng.

- Di Hoa...

Di Hoa mỉm cười nói :

- Kim Tiêu không sợ Di Hoa là độc nhân sao?

Kim Tiêu nhả mặt :

- Còn sợ cái gì nữa... Kim Tiêu cũng là độc nhân rồi, lại là một độc nhân sắp rời bỏ cõi phù phiếm này.

Di Hoa bật cười thành tiếng, lườm Kim Tiêu rồi nói :

- Kim Tiêu tham lam lắm.

- Kim Tiêu đã từng nói với Mộng Di Hoa... nếu Kim Tiêu không tham lam trước nhan sắc của Di Hoa thì Ngạn Kim Tiêu đúng là một pho tượng mang vóc dáng một con người. Nếu không là pho tượng thì cũng là một gã thái giám biến sắc ngu ngơ và ngớ ngẩn.

Nàng nheo mắt với Kim Tiêu rồi từ từ đứng lên, nàng quay lưng lại với Kim Tiêu, sau đó là từng mảng lụa đen rời khỏi thể pháp nàng. Tấm thân kiều diễm của Mộng Di Hoa từ từ lộ ra cho đến Kim Tiêu tất cả những đường nét lan tỏa đầy sức quyến rũ lẫn hấp lực gợi tình lọt vào mắt chàng.

Nàng quay lại.

Kim Tiêu muốn ngạt thở khi được tận mục sở thị một tấm thân hoàn mỹ của tạo hóa. Đây không phải là lần đầu tiên Kim Tiêu chiêm nghiệm thể pháp của Mộng Di Hoa, mà đã là lần thứ hai.

Nhưng khác hẳn với lần trước, giờ đây cảm xúc của chàng mãnh liệt hơn, dồn dã hơn.

Trong nội thể Kim Tiêu là một ngọn sóng tình dữ dội, cuốn phăng đi tất cả những tạp niệm của cuộc đời gieo rắc, nhện lên tâm thức chàng.

Nàng từ từ sà vào người Kim Tiêu.

Hai nói lại quấn chặt lấy nhau.

Đôi môi họ tìm đến nhau trong niềm thương cảm và hoan lạc, cùng với những vòng tay siết chặt lấy hai tấm thân để không hòa nhập làm một.

Kim Tiêu mù lòa đi trong niềm khoái cảm tột cùng và chỉ còn nghe văng vẳng bên tai những tiếng thầm thì của Di Hoa.

- Kim Tiêu.

Tiếng nói của nàng lúc đầu còn nghe rõ nhưng rồi nhỏ dần, nhỏ dần cho đến khi Kim Tiêu chẳng còn nghe gì nữa, bởi vì chàng đã chìm hẳn vào giấc mộng liêu trai mà sợ sẽ tỉnh lại cùng với sự tan biến của giấc mơ liêu trai đó.

Trong cõi mơ hồ mộng mị của chốn hoang lạc, Kim Tiêu mơ hồ thấy Di Hoa tuột khỏi tay mình, nàng tuột khỏi tay Kim Tiêu, chói với trong một dòng xoáy khổng lồ chờ chờ chìm xuống tận vùng sâu thẳm.

Nàng đưa hai tay lên cổ vượt qua khỏi dòng xoáy khủng khiếp đó để vươn tới nắm lấy tay Kim Tiêu.

Nhưng tất cả mọi cố gắng của nàng gần như vô vọng. Dòng xoáy khủng khiếp kia như con quái vật cố nuốt chửng Di Hoa, còn nàng thì đang hải hùng với nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Kim Tiêu nghe văng vẳng tiếng hét của nàng gọi tên chàng.

- Ngạn Kim Tiêu...

Thần thức của Kim Tiêu như có tia sét đánh thẳng vào. Chàng hải hùng gào lên :

- Di Hoa...

Tiếng gào của chàng thật lạc lõng và chìm ngay vào cõi hư vô chẳng để lại gì trong khi Di Hoa đã mất hẳn vào vòng xoáy hung ton như một con quái vật khổng lồ.

Dòng xoáy đã nuốt chửng lấy nàng, trong sự tuyệt vọng bất lực, Kim Tiêu toan nhào xuống dòng xoáy cuồng nộ đó, nhưng rồi tất cả đều tan biến vào cõi hư vô chẳng để lại dấu tích gì.

- Mộng Di Hoa...

Kim Tiêu bật dậy, chàng ngơ ngẩn nhìn quanh. Chàng không còn ở trong hồ nước giá lạnh nữa mà đang nằm trên tràng kỷ với thân thể lỏa lồ, ướt đẫm mồ hôi. Đầu chàng nặng như quả thái sơn, cùng những âm thanh ù ù.

Kim Tiêu lắc đầu.

Chàng nhắm nói :

- Sao lại như thế này?

Kim Tiêu nhận ra ngồi tại bàn là một người đúng hơn là một nữ nhân với vóc dáng đầy đặn. Hai bàn tay với những chiếc vuốt nhọn hoắt trông thật ma quái.

Kim Tiêu nhận ra người đó không phải là Mộng Di Hoa.

Cầm lấy chiếc chăn khoát hờ lên người để che thân thể. Kim Tiêu thả chân xuống tràng kỷ.

Trung phụ đứng lên chấp tay sau lưng bước đến trước mặt Ngạn Kim Tiêu.

Chàng nhìn Trung phụ.

Đôi mắt sắc như điều hâu, cánh mũi thon, nhưng chiếc miệng lại khá rộng, Trung phụ cất giọng khàn khàn :

- Bồn toạ đã giải chướng khí cho công tử. Bây giờ công tử đã có thể đi và đừng bao giờ tìm Di Hoa.

Kim Tiêu nhìn Trung phụ.

- Phu nhân là ai?

- Địa chủ U Linh.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Kim Tiêu đa tạ phu nhân đã giải chướng khí trong nội thể của Kim Tiêu. Xin nhận một quyền của tại hạ. Sau này có cơ hội, Kim Tiêu sẽ bồi đáp ân sâu.

Địa chủ U Linh cười khẩy rồi nói :

- Không cần công tử nhớ ân. Cái ân cứu mạng của công tử đã có Di Hoa bồi đáp.

Kim Tiêu miễn cưỡng nói :

- Kim Tiêu muốn gặp Di Hoa.

- Di Hoa đã thuộc về Thạch Ý Nương rồi... công tử đừng gặp Di Hoa làm gì nữa.

- Kim Tiêu muốn gặp Di Hoa.

Đôi chân mày của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương cau lại, nhưng vẫn giữ giọng nói từ tốn :

- Công tử không nghe ta nói à. Di Hoa đã đưa chướng khí vào nội thể của công tử và nay bồn toạ đã lấy chướng khí đó ra. Giữa Di Hoa và công tử không còn can hệ gì nữa. Không còn ân oán gì, công tử còn gặp Mộng Di Hoa làm gì?

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương hừ nhạt một tiếng rồi nói :

- Nếu công tử vẫn còn giữ ý gặp Mộng Di Hoa, ta không tha thứ cho công tử đâu.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương điểm một chiếc vuốt vào ngay yết hầu Ngạn Kim Tiêu. Đầu chiếc vuốt chạm vào yết hầu chàng, tạo ra cảm giác gay lạnh trong xương sống Kim Tiêu.

Địa chủ U Linh nhạt nhẽo nói :

- Di Hoa là của ta, nếu công tử muốn cướp Di Hoa thì chiếc vuốt này sẽ xuyên qua yết hầu Ngạn công tử. Nhớ lấy điều đó.

Chỉ mở trang phục để trên tràng kỷ, Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương từ tốn nói :

- Bồn nhân không tiễn ngươi, công tử hãy tự rời khỏi đây.

Nói rồi Địa chủ U Linh quay bước chấp tay sau lưng đi về phía cửa.

Kim Tiêu nhìn quanh, rồi lấy mớ trang phục bận vào người. Trong xấp trang phục mà Di Hoa để lại cho Kim Tiêu còn có cả chiếc khăn tay với dòng chữ viết bằng máu.

- “Thâm Tình Niệm Khúc”.

Kim Tiêu ôm chặt lấy chiếc khăn vào giữa hai bàn tay mình.

Chàng nhẩm nói :

- Mộng Di Hoa.

Cùng với lời nói đó chàng có cảm giác tất cả những gì vừa xảy đến với mình chẳng khác nào một giấc mộng thoáng qua, hay đúng hơn là giấc chiêm bao không thật.

Kim Tiêu rời tràng kỷ, bước ra sau bức bình phong, sau tấm bình phong đó không có bồn nước nào.

- Ta không thể ở trong một giấc mơ, hoặc ta đã chết rồi, và đây là cõi địa tuyệt U Linh.

Hồi 43

Địa chủ U Linh

Cổ Vị Y bưng chén rượu nhưng chỉ cầm trên tay, mắt thì cứ chăm chăm nhìn về một phía bàn của Thạch Ý Nương và Mộng Di Hoa. Như thể quên bẵng chén rượu trên tay mình bởi nhan sắc thoát tục siêu phàm của Di Hoa. Nhan sắc của nàng như hút lấy toàn bộ thần thức lẫn suy nghĩ của họ Cổ, khiến cho ánh mắt gã trở nên ngây dại và ngu ngơ.

Không chỉ một mình Cổ Vị Y, mà cả những thực khách trong Dương Châu đệ nhất điểm cũng bị nhan sắc của nàng thu hút, nhưng vì ở đây có mặt vị Cổ thiếu gia của Long Thiên môn, nên chẳng một ai dám mạo phạm qua mặt mà phải chấp nhận một thực tế hiển nhiên là phải cúi mặt để không bị gọi là người phạm thượng.

Cổ Vị Y đặt chén rượu xuống bàn rồi vỗ tay một tiếng.

Tiếng vỗ tay của gã như một ám hiệu, thực khách cũng hiểu ra ẩn ý của tiếng vỗ tay kia, chẳng ai bảo ai, lần lượt rời khỏi Dương Châu đệ nhất điểm. Cuối cùng thì cả một tòa tửu lầu nguy nga tráng lệ chỉ còn lại Thiên Long môn thiếu gia và Thạch Ý Nương, cùng Mộng Di Hoa. Trong góc tửu điểm còn một lão già quay mặt vào vách, chăm chú uống rượu, vờ về bàng quang như không biết đến những chuyện chung quanh.

Di Hoa chuốc rượu ra chén, rồi trình trọng dâng cho Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương. Thạch Ý Nương đón lấy chén rượu nhìn nàng mỉm cười. Ý Nương đúng là người bàng quang cứ như chẳng biết chuyện có mặt của Cổ Vị Y, mà như bị nhan sắc của Di Hoa khiến cho chẳng quan tâm đến những gì trong thực tại. Cổ Vị Y bưng chén rượu rời bàn của mình tiến qua bàn của Thạch Ý Nương và Mộng Di Hoa.

Gã ôm quyền, nặn một nụ cười cầu tình rồi nói :

- Tại hạ là Cổ Vị Y, thiếu gia của Long Thiên môn.

Y nhìn Mộng Di Hoa :

- Tại hạ ngưỡng mộ nhan sắc siêu phàm thoát tục của tiểu thư. Mong được kết tình giao hảo với tiểu thư.

Thạch Ý Nương nhìn Cổ Vị Y.

Tiếp nhận ánh mắt của Ý Nương, Cổ Vị Y giả lả cười rồi nói :

- Phu nhân đồng ý cho tiểu thư kết tình với Long Thiên môn của tại hạ.

- Tiểu tử... muốn sống thì cắt xẻo khỏi mắt bốn tọa.

Vị Y đỏ mặt khi nghe lời nói này của Thạch Ý Nương :

Y cố nén giận, miễn cưỡng nói :

- Phu nhân thốt ra câu nói đó là không nể mặt Long Thiên môn rồi. ở địa phận Dương Châu thì ai cũng phải kính Long Thiên môn. Đã kính Long Thiên môn thì phải kính bốn thiếu gia Cổ Vị Y.

Y liếc nhanh qua Mộng Di Hoa với vẻ đắc ý khi thốt ra lời nói này, rồi nhìn lại Thạch Ý Nương nói tiếp :

- Không phải ai cũng được thiếu gia Long Thiên môn Cổ Vị Y để mắt đến. Phu nhân có được một ái nữ như tiên nga nên tại hạ mới chú nhãn đến. Nếu không có tiểu thư, với câu nói vừa rồi, tại hạ đã đuổi phu nhân ra khỏi địa phận Dương Châu rồi.

Nghe Cổ Vị Y thốt ra câu này Mộng Di Hoa nhìn lại Thạch Ý Nương.

Địa chủ U Linh đặt chén rượu xuống bàn. Những chiếc vuốt đan vào nhau rồi nhìn Cổ Vị Y. Nụ cười mỉm hiện lên hai cánh môi được tô son thâm tím, Thạch Ý Nương từ tốn nói :

- Người thích nhan sắc của Mộng Di Hoa à?

- Nếu không thích thì bổn thiếu gia đã không bỏ qua câu nói vừa rồi của phu nhân Ý Nương vẫn giữ vẻ mặt thật ôn nhu chẳng có chút biểu cảm gì gọi là phần uất từ tốn nói :

- Ta sẽ cho người kết tình giao hảo với Mộng Di Hoa. Nhưng với điều kiện người phải uống được chén rượu của bổn tọa. Không uống được thì người phải mang thủ cấp của Long Thiên môn chủ Cổ Nhạc Vân và nương tử của lão là Tăng Thi Nương đến giao cho bổn tọa.

Cổ Vị Y mặt sa sầm. Y gắt giọng nói :

- Cả Dương Châu đều của Long Thiên môn, chén rượu nhạt của phu nhân có gì mà bổn thiếu gia không uống được.

Miệng thì nói, tay Cổ Vị Y vừa vươn tới thộp chén rượu của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

Y giả là nói tiếp :

- Tại hạ thất lễ.

Tay y chưa kịp chạm vào chén rượu thì Thạch Ý Nương nói.

- Bổn tọa chưa cho.

Cùng với lời nói đó, tả thủ của Thạch Ý Nương nhanh hơn một cái chớp mắt với năm chiếc vuốt nhọn hoắt từ trên bồ thăng xuống mu bàn tay của họ Cổ.

Thao tác của Thạch Ý Nương cực kỳ nhanh ngoài tầm mắt của Cổ Vị Y, gần như không có sự phản xạ gì khi năm chiếc vuốt xuyên qua bàn tay, ghim sâu xuống mặt bàn đá. Ngay cả mặt bàn bằng đá cũng bị năm chiếc vuốt đó xuyên thủng, ghim chặt bản thủ của Cổ Vị Y xuống mặt bàn.

Họ Cổ rống lên một tiếng :

- A...

Sắc diện của gã biến qua màu tái nhợt, mồ hôi xuất hiện ra khắp cả người và tiểu cả ra đũng quần.

Tất cả bọn thuộc hạ của Cổ Vị Y trên hai mươi người ngồi rải rác khắp đại sảnh Dương châu đệ nhất tửu nghe tiếng rống của chủ nhân, đồng loạt đứng phắt dậy.

Thạch Ý Nương không màng đến những tên thuộc hạ của Vị thiếu gia Long Thiên môn Cổ Vị Y.

Vị Y thở hổn hển nhưng không làm sao rút bản thủ lại.

Y trừng mắt nhìn Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương, lắp bắp nói :

- Mụ... mụ dám làm tổn thương bổn thiếu gia Long Thiên môn. Mụ dám... mụ dám...

Địa chủ U Linh nghe hết những lời của Cổ Vị Y, rồi mới vươn một chiếc vuốt điểm vào tam tinh gã.

Mũi chiếc vuốt nhọn hoắt chạm nhẹ vào tam tinh họ Cổ. Đến lúc này thì gã rùng mình. Cổ Vị Y cảm nhận rõ mồn một tử khí vừa rờn rợn toát ra từ đầu chiếc vuốt nhọn hoắt đó. Y muốn nói nhưng hai cánh môi chỉ lắp ba lắp bắp chẳng thể thốt được thành lời.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương nhạt nhẽo nói :

- Người không biết tự lượng sức mình.

Giọng nói của Địa chủ U Linh rất ôn nhu nhưng xương sống của Cổ Vị Y thì gay lạnh, tam tinh nhoi nhoi.

Y cuối cùng cũng bật được lời :

- Mụ dám...

Lời còn đọng trên miệng của Vị Y thì chiếc vuốt xuyên thẳng qua tam tinh gã, đâm thủng đến tận sau óc, Địa chủ U Linh dùng chiếc vuốt như một cây kim đâm qua đầu Cổ Vị Y mà ngỡ như đâm qua một tảng bột nhào. Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương tiếp nhận nụ cười mỉm rồi đồng loạt rút cả những chiếc vuốt trở về.

Cổ Vị Y trợn tròn hai mắt, đứng run rẩy một lúc rồi mới bỏ ngựa ra sau, hồn lìa khỏi xác mà không có được một tiếng hét trắng trời nào. Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương bưng chén rượu.

Mụ nhìn Di Hoa ôn nhu nói :

- Rượu của nàng mời bổn tọa là rượu quý đâu thể cho bọn này uống được.

Nói rồi Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương dốc chén rượu uống cạn, trong khi mụ uống rượu thì bọn thuộc hạ của Cổ Vị Y cứ giương mắt nhìn. Tất cả cứ như bị trời trông hoặc đã biến thành tượng trước cái chết hãi hùng của vị chủ nhân mình.

Thạch Ý Nương đặt chén rượu xuống bàn nhìn lại bọn thuộc nhân của Cổ Vị Y.

- Bồn tọa không muốn thấy mặt các người. Đưa xác hẳn đi.

Lời của Thạch Ý Nương vừa dứt thì bất thành linh hai gã thuộc hạ thân tín nhất của Cổ Vị Y đồng loạt vung đao lướt tới.

- Chúng ta trả thù cho Cổ thiếu gia.

Đao chưa kịp phạt xuống Thạch Ý Nương thì đã bị phạt ngang bằng một thế công được tạo bằng những chiếc vuốt nhọn.

Hai lưỡi đao bị gãy đôi, cùng lúc với hai chiếc vuốt xuyên qua yết hầu hai gã đó.

Cũng như Cổ Vị Y, hai gã nọ đứng thừ ra với tứ chi run lẩy bẩy, mắt trợn trừng.

Địa chủ U Linh rút hai chiếc vuốt còn lại thì hai gã đó bổ ngửa ra sau đập ót xuống sàn gạch.

Thủ pháp giết người của Địa chủ U Linh quả là đã đạt tới cảnh giới tối thượng. Mụ giết ba mạng người mà tuyệt nhiên không cần nhấc mông lên khỏi ghế, và lại còn rất dửng dưng như đây chỉ là chuyện rất bình thường với mụ. Địa chủ U Linh vuốt mười chiếc vuốt với nhau tạo ra thứ âm thanh nghe rợn cả cột sống rồi nói :

- Các người nghe bồn tọa nói chứ?

Những gã thuộc hạ của Cổ Vị Y như bị vực dậy từ trong cõi vô thức mà đồng loạt nói :

- Nghe rõ.

Giọng nói lẫn bộ mặt ngây ngô của chúng, ai chứng kiến cũng phải nực cười. Ba gã bước tới vác xác Cổ Vị Y và hai gã kia đi rồi tất cả lui nhanh khỏi Dương Châu đệ nhất tửu.

Lão trượng ngồi trong góc tửu lâu bùng vò rượu thuốc ra chén. Tay lão run nhẹ khiến rượu đổ ra ngoài.

Mộng Di Hoa chuốc rượu vào chén Thạch Ý Nương. Thị ngẩng mặt ngắm nàng với ánh mắt say đắm của một gã si tình. Nếu chứng nghiệm ánh mắt của Thạch Ý Nương, hẳn không ai tin được mụ là một trung phụ, mà phải nghĩ Thạch Ý Nương là gã nô tình của Mộng Di Hoa.

Nàng bùng chén rượu trình trọng đặt vào tay Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

Đón lấy chén rượu từ tay Mộng Di Hoa, Ý Nương mỉm cười rồi từ từ áp chén vào hai cánh môi tô son thâm tím.

Mụ cạn chén rượu rồi đặt xuống bàn, ôn nhu nói :

- Bất cứ ai nhìn đến nàng, mạo phạm đến nàng đều phải chết bởi sát tử của bồn tọa.

Di Hoa im lặng không đáp lời Thạch Ý Nương. Nàng lại chuốc rượu ra chén. Vừa chuốc rượu Di Hoa vừa nhỏ nhẹ nói :

- Trong giang hồ Di Hoa không xin Địa chủ tha mạng cho bất cứ người nào, ngoại trừ một người.

Đôi chân mày được tia mỏng và nhuần như hai chiếc lá liễu của Thạch Ý Nương nhíu lại, mụ khoát tay rồi nói :

- Bồn tọa biết người nàng nói là ai rồi. Đừng nói tên gã đó ra. Ta muốn gã tránh xa nàng, càng xa càng tốt.

- Di Hoa sẽ tránh xa Ngạn Kim Tiêu. Địa chủ đã cứu mạng Di Hoa, còn giải trừ độc chướng cho Kim Tiêu. Cái ân cái nghĩa này, Mộng Di Hoa luôn khắc sâu trong tâm thức mình.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương khẽ gật đầu :

- Tốt. Nàng mãi mãi thuộc về ta. Bất cứ kẻ nào có ý cướp đoạt nàng thì kẻ đó phải trả giá bằng cái mạng của mình. Ngay cả Ngạn Kim Tiêu cũng như vậy thôi.

- Di Hoa biết.

- Dâng rượu cho ta.

Di Hoa bùng rượu trình trọng đặt vào tay Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

Thạch Ý Nương đón lấy chén rượu uống cạn rồi đặt xuống bàn. Di Hoa lại chuốc rượu ra chén. Địa chủ U Linh ngẩng mặt ngắm nhìn nàng.

Từ ngoài cửa, Long Thiên môn chủ Cổ Nhạc Vân cùng Tăng Thi Nương cùng hơn ba mươi thuộc hạ xồng xộc bước vào. Tăng Thi Nương vừa bước vào Dương Châu đệ nhất tửu vừa tru tréo nói :

- Mụ quái vật nào dám sát tử con ta?

Địa chủ U Linh nhìn lại Cổ Nhạc Vân và Tăng Thi Nương.

Long Thiên môn chủ phu nhân Tăng Thi Nương đằng đằng sát khí chỉ tay vào mặt Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

- Mụ quái vật... phải mụ giết Cổ Vị Y con của bốn phu nhân phải không. Tầng thị này phải bắt mụ đền mạng. Mười cái mạng của mụ cũng không thể đổi được cái mạng của Cổ Vị Y...

Vừa nói Tầng Thị Nương vừa rút sợi roi đầu có mũi trùy thủ, quát thẳng về phía Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương. Tiếng roi xé toạc không khí tạo ra thứ âm thanh rít gió nghe rợn cả cột sống.

Không hề né tránh, mà vẫn yên vị ngồi trên ghế, Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương chờ ngọn roi điểm tới yết hầu mình mới dựng tả thủ, và chỉ bằng hai chiếc vuốt kẹp lấy mũi tiêu đao. Thủ pháp của Địa chủ U Linh cực kỳ chính xác và chuẩn đích không một động tác thừa vừa kẹp mũi đao, Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương chỉ điểm mũi hài. Cả chiếc ghế dựa mà mụ đang ngồi trượt dọc theo sợi roi da của Tầng Thị.

Một chiếc vuốt vươn ra, điểm tới tam tinh Tầng Thị Nương.

Cổ Nhạc Vân biến sắc thét lớn :

- Dừng tay...

Mũi vuốt chạm nhẹ vào tam tinh của Tầng Thị Nương thì dừng lại. Thạch Ý Nương nhìn Tầng Thị Nương. Tầng Thị Nương cứ như bị trời trông, đứng ngầy ra trước mặt Thạch Ý Nương.

Ý Nương nhếch môi cười rồi nói :

- Người nói ai là mụ quái vật?

Tầng Thị Nương lấp bắp giọng hết Cổ Vị Y nhưng không thể thốt ra lời.

Cổ Nhạc Vân bối rối nói :

- Nương Nương dừng tay.

Không màng đến lời của Cổ Nhạc Vân, Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương vẫn đóng đinh thân nhân vào mặt Tầng Thị Nương.

Tầng Thị Nương lấp bắp không làm chủ được mình.

Cuối cùng thì buột ra câu nói :

- Ta nói mụ.

Chiếc vuốt từ từ xuyên vào tam tinh Tầng Thị Nương như xuyên vào một khối bột nhão.

Thủ pháp của Tầng Thị Nương run bần bật, tứ chi không ngừng co giật, miệng há hốc mà chẳng thốt ra được lời nói nào.

Thấy cảnh tượng đó, Cổ Nhạc Vân rống lên một tiếng :

- Bốn môn chỉ giết mụ.

Lão dựng song chưởng nhảy xổ tới phát tác chưởng kinh công vào Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương với hy vọng giải cứu cho nương tử.

Không một chút gì gọi là e dè, hay quên sát chiêu dành cho Tầng Thị Nương, Địa chủ U Linh dựng tả thủ giữ một cái đòn lấy chưởng kinh của Long Thiên môn chủ.

Cái phẩy tay nhẹ nhàng của Địa chủ U Linh ngỡ như mụ phui một bầy ruồi chực đầu vào người mụ, nhưng chưởng kinh của Cổ Nhạc Vân vừa bị hóa giải thì một chiếc vuốt cũng xuyên qua tâm trung bản thủ của lão.

Cổ Nhạc Vân rùng mình.

Long Thiên môn chủ muốn rút chưởng ảnh lại thôi bộ, nhưng toàn thân đã mất hẳn sinh lực. Hai chân lão không nhấc lên được mà lại cứ nhũn ra như gà mắc tội.

Cổ Nhạc Vân mở to mắt hết cỡ khi thấy chiếc vuốt của Thạch Ý Nương từ từ xuyên qua tam tinh Tầng Thị Nương. Thủ pháp của Tầng Thị Nương run lẩy bẩy.

Địa chủ U Linh rút tay lại. Tầng Thị Nương ngã nhào ra sau nện ót xuống sàn gạch, chết mà không kịp trối trăn tiếng nào. Địa chủ U Linh nhìn lại Cổ Nhạc Vân. Nụ cười mím lại xuất hiện trên hai cánh môi thâm xỉ của mụ.

Tiếp nhận nụ cười lẫn ánh mắt của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương, Cổ Nhạc Vân run bắn cả người. Bây giờ lão chỉ muốn đào thoát khỏi Dương Châu đệ nhất lầu nhưng khôn nổi ngay cả chuyện rút chưởng ảnh đang bị chiếc vuốt xuyên thủng qua tâm trung bản thủ cũng không được, thì làm sao mà trốn chạy.

Mồ hôi ra ướt mặt Long Thiên môn chủ Cổ Nhạc Vân.

Trong khi đó bọn thuộc hạ theo chân Cổ Nhạc Vân và Tầng Thị Nương kéo đến lầu Dương Châu cứ đứng chôn chân xuống sàn gạch chẳng một người nào dám nhúc nhích hay thét lời can ngăn.

Thạch Ý Nương nhặt nhẹo nói :

- Cổ Nhạc Vân... khi bốn tọa thành danh thì người cũng chỉ là một tên tiểu tử chỉ ngoài đôi mươi thôi. Người có bao giờ nghe đến ngoại hiệu Địa chủ U Linh chưa.

Cổ Nhạc Vân há hốc miệng, lắp bắp nhưng không sao nói nổi lời nào, cứ như sinh lực của lão chẳng còn chút gì trong nội thể, nên một lời nói ra cũng không được Cổ Nhạc Vân cứ lắp bắp mãi. Cuối cùng lão rút một luồng chân nguyên ráng lắm mới nói được thành lời :

- Cổ Nhạc Vân không biết đại giá quang lâm Dương Châu... xin tha mạng.

Thạch Ý Nương cười khẩy rồi nói :

- Người biết thì quá muộn.

Cùng với lời nói đó, một chiếc vuốt vươn ra đâm vào chấn tâm của Cổ Nhạc Vân.

Chiếc vuốt nhọn hoắt của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương chưa đâm qua trái tim họ Cổ mà lão cứ run bần bật.

Thạch Ý Nương nhướng mày nhìn Cổ Nhạc Vân rồi bất ngờ phá lên cười the thé.

Cùng với tiếng cười đó, chiếc vuốt từ từ xuyên qua đại huyết chấn tâm của Cổ Nhạc Vân.

Cổ Nhạc Vân như không có một chút phản ứng gì trước lưỡi hái tử thần được tạo ra bằng chiếc vuốt của Thạch Ý Nương. Lão há hốc miệng cất những tiếng khèn khẹt, trong khi thể pháp cứ run rẩy như người vừa trúng phong hàn.

Hai chân Cổ Nhạc Vân rún ra và khi Thạch Ý Nương rút tay lại thì lão khụy gối ngay trước mũi hái của Thạch Ý Nương.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương đập nhẹ vào thân ảnh của Cổ Nhạc Vân.

Thể pháp của Cổ Nhạc Vân bỗng ngã ra sau, nện ọt xuống sàn gạch, trong khi chiếc ghế có thành tựa Thạch Ý Nương đang ngồi trượt lại chỗ cũ.

Bọn thuộc hạ của Long Thiên môn chẳng khác nào như bầy gà thị chừng con diều hâu hung tợn cướp sinh mạng chủ nhân mình mà không có biểu hiện gì. Ngay cả chuyện bỏ chạy cũng không thực hiện nổi. Cái chết của Long Thiên môn chủ và phu nhân như tước đi tất cả dũng lực thần hồn của bọn chúng.

Thạch Ý Nương nhìn Di Hoa.

- Nàng dâng rượu cho ta.

Di Hoa bưng chén rượu trịnh trọng đặt vào tay Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

Mụ đón lấy chén rượu đưa lên miệng uống cạn rồi đặt trở lại bàn.

Bất thành linh, Địa chủ U Linh nhìn lại bọn môn hạ Long Thiên môn.

- Bốn tọa quên mất một điều. Các người phải theo hầu hạ chủ nhân của mình chứ.

Miệng thì nói, Địa chủ U Linh vừa dựng song chương vỗ tới bọn môn hạ Long Thiên môn. Một vùng ảo khí xuất hiện từ tâm trung bản thủ đôi chương pháp, chớp mắt đã nhanh chóng lan rộng trùm xuống những môn hạ Long Thiên môn.

Không biết uy lực của vùng ảo khí huyền hoặc đó như thế nào nhưng bọn môn hạ Long Thiên môn rầm rập ngã xuống như những thân chuối bị phạt ngang tận gốc. Chỉ trong chớp mắt chẳng còn người nào sống sót trong vùng ảo khí huyền hoặc đó.

Thạch Ý Nương đứng lên.

Mụ thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, mà quay lại nói với Mộng Di Hoa.

- Ta không thích uống rượu nữa... chúng ta đi.

Thạch Ý Nương vừa nói vừa quay bước đi về phía hành lang, Di Hoa nổi gót theo sau.

Hai người đã mất dạng sau hành lang tòa Dương Châu đệ nhất tửu, thì lão trượng ngồi trong góc mới đứng lên, hai ống quần của lão ướt sũng, chứng tỏ lão đã tiểu cả ra quần.

Bửu Chính Tư hồi hã rời ngay khỏi Dương Châu đệ nhất lầu với những bước chân riu ríu trông thật nực cười.

Hồi 44

Dĩ vãng oan tình

Với tâm trạng vừa bồn thần vừa hốt hoảng, lão Bửu Chính Tư vội vã bước cứ như có ma đuổi phía sau. Thỉnh thoảng lão lại dừng bước quay đầu nhìn lại như sợ có người nào đó theo chân mình.

Lão Bửu quay lại thảo trang của Ngạn Kim Tiêu, lão đẩy cửa thảo xá bước vào.

Lão sững bước khi nhận ra Ngạn Kim Tiêu ngồi ngay bàn.

Bửu Chính Tư nhìn chàng với ánh mắt ngạc nhiên vì sự tạo ngộ bất ngờ này. Lão hồi hải bước đến.

- Ngạn lão đệ... ngươi nên trốn đi. Tìm một chỗ nào cực kỳ hoang sơ cùng cốc mà trốn.

- Lão Bửu bây giờ biết sợ rồi à, nếu lão huynh sợ Kim Tiêu chết sao trước đây lại muốn Kim Tiêu chen vào chuyện của Tống Thừa Ân đại ca. Bây giờ thì lại muốn Kim Tiêu trốn.

Kim Tiêu chỉ chiếc ghế.

- Lão huynh ngồi xuống đi. Kim Tiêu có vài chuyện muốn nói với huynh.

- Ta muốn Ngạn Kim Tiêu trốn. Trốn càng xa càng tốt.

- Trốn thì cũng trốn từ từ, làm gì mà lão huynh gấp gấp vậy.

- Có đại họa rồi... ta không ngờ...

Kim Tiêu gắt giọng nạt ngang :

- Im...

Hai cánh môi của lão Bửu Chính Tư mím chặt lại. Kim Tiêu nhìn lão.

Chàng đặt hai tay lên bàn.

- Kim Tiêu và lão huynh sẽ nói chuyện với nhau một cách thẳng thắn.

Lão Bửu gạt đầu.

- Được rồi... ngươi muốn nói gì?

Lão Bửu vuốt râu rồi nói :

- Bửu Chính Tư lão nói trước, sau cuộc nói chuyện này thì ngươi không được ở Dương Châu nữa. Ngươi phải tìm đến một chỗ thâm sơn cùng cốc để mai danh ẩn tích đó, không được lú mặt ra bên ngoài.

Kim Tiêu nheo mày :

- Lão huynh nói vậy, chắc là ở Dương Châu ai cũng biết Ngạn Kim Tiêu là gã đạo soái nên không còn đất dung thân.

- Không phải chuyện đó đâu mà là chuyện khác. Chuyện này còn kinh thiên động địa hơn nữa. Một khi mù ma đầu biến thái đó biết Ngạn Kim Tiêu mới không còn đất dung thân.

Kim Tiêu nhíu mày :

- Không nói quanh có nữa... từ từ rồi sẽ rõ, bây giờ Ngạn Kim Tiêu hỏi lão huynh.

Lão huynh nói Tà Nhân Vô Diện có quan hệ đến thân phận của Kim Tiêu, do đó Kim Tiêu mới chen vào cái chuyện nhếch nhác của Đồng gia, nhưng cuối cùng thì phát hiện ra mình chẳng có quan hệ gì cả.

Lão Bửu Chính Tư trang trọng hỏi :

- Vậy Kim Tiêu đã diện kiến Tà Nhân Vô Diện chưa?

- Rồi. Không chỉ diện kiến mà buộc y trở lại nguyên dạng của mình. Nói ra lão Bửu không ngờ được. Tà

Nhân Vô Diện lại chính là Đồng Kỹ Thượng.

- Đồng Kỹ Thượng.

Lão Bửu vuốt râu.

Sau cái vuốt râu lão với tay về phía chiếc bàn bên cạnh lấy vô rượu. Đặt vô rượu xuống trước mặt. Lão Bửu Chính Tư nhìn Kim Tiêu :

- Tà Nhân Vô Diện là Đồng Kỹ Thượng chứ không phải Vương Tự Khan à?

- Không phải, nhưng Kim Tiêu cũng đã gặp Vương Tự Khan tiền bối.

Lão Bửu Chính Tư chồm lên :

- Kim Tiêu đã gặp Vương Tự Khan... người nói thật chứ?

- Chẳng lẽ nói dối với lão làm gì, gặp Vương Tự Khan, còn được Vương tiên sinh chỉ điểm cho dị dung độc nhất vô nhị của người cũng như cách hóa giải thuật dị dung đó.

Ngoài ra Vương tiền bối còn nhắn gởi cho lão huynh nữa.

Bửu Chính Tư vồn vã hỏi :

- Vương Tự Khan nhắn gởi gì?

Kim Tiêu vuốt cằm nhìn Bửu Chính Tư ôn nhu nói :

- Chẳng biết lão trác táng trong Dương Châu kỷ lâu có mối quan hệ gì với Tự Khan tiền bối mà trước khi tiền bối rời bỏ cuộc đời, lại muốn Ngạn Kim Tiêu nhắn với lão huynh. Hãy miễn thứ tất cả những oan tình mà Vương tiên sinh đã gieo ra.

Kim Tiêu thở ra rồi nói :

- Hê... lão huynh đưa Kim Tiêu và mớ chuyện bong bóng này, để giải quyết chuyện riêng của lão huynh phải không. Thật ra lão huynh có quan hệ gì với Vương Tự Khan. Nói cho Kim Tiêu biết. Thà Kim Tiêu biết còn hơn đờ ọc ách cái bụng. Kim Tiêu chỉ biết gạt người khác không ngờ lại bị lão huynh gạt lại. Người mà Kim Tiêu tâm đắc nhất, xem là tri kỷ của mình lại gạt Kim Tiêu.

Kim Tiêu chỗi tay lên bàn chồm tới :

- Lão huynh không được giấu Kim Tiêu một điều gì cả đó. Có như vậy Ngạn Kim Tiêu mới không phải ám a ám ức trong lòng.

Lão Bửu nhìn chàng, rồi thuận tay bưng cả vô rượu dốc lên miệng tu ừng ực.

Lão uống rượu mà ngỡ như muốn dùng rượu để khóa lấp những nỗi lo lắng đang âm ỉ trong lòng.

Đặt vô rượu xuống bàn, lão Bửu chùi mép, rồi hỏi Kim Tiêu :

- Làm cách nào Kim Tiêu gặp được Vương Tự Khan. Sự mất tích của Vương Tự Khan là một bí mật trùng trùng. Ngay cả Giác Chân đại sư, và cả Lão Ngoan Đồng Nhi cũng không thể tìm được câu trả lời đó. Kim Tiêu lại làm được à.

Kim Tiêu với tay bưng vô rượu tu một ngụm rồi mới từ từ thuật lại những chuyện mình đã trải qua và cuối cùng gặp được Vương Tự Khan, chàng cũng không quên nói cho lão Bửu biết về cái chết của Lão Ngoan Đồng Nhi.

Kim Tiêu buông một tiếng thở dài.

- Tất cả cũng bởi chữ tình. Vương Tự Khan tiên sinh vì chữ tình sâu nặng với Trình Tú Trinh để rồi rơi vào lưới tình mà không biết. Cuối cùng thì bị Đồng Kỹ Thượng lợi dụng học tất cả võ công. Dù sao thì Kỹ Thượng không đáng được hưởng cái phần võ công của Tự Khan tiên sinh. Bởi vì Tự Khan không đến Tử Trường theo lời hẹn với Tú Trinh thì Đồng Vị cũng không chết tức chết tươi. Chính cái chết của Đồng Vị khiến Kỹ Thượng nuôi tâm báo thù. Kim Tiêu lại dốc vô rượu tu một ngụm nữa rồi nhìn lão Bửu nói tiếp :

- Từ ý muốn báo thù, cuối cùng Kỹ Thượng luyện thành bí thuật dị dung của Tự Khan. Nếu Tự Khan trước đây không có ý tranh đoạt thiên hạ với Thiên tử, ngược lại Kỹ Thượng có ý đó, nếu như Kim Tiêu không hủy thuật dị dung không biết chuyện lớn gì sẽ xảy ra nữa.

Lão Bửu nhìn chàng bằng ánh mắt thâm trầm, một lúc sau lão hỏi :

- Kim Tiêu.. ta hỏi người nhé.

- Lão huynh còn thắc mắc gì cứ hỏi.

- Khi người gặp Vương Tự Khan, tâm trạng của người như thế nào?

- Thương cảm. Chứng kiến Vương tiền bối bị Kỹ Thượng chặt tứ chi, à không y vẫn còn chừa lại một tay,

ai mà không đau lòng.

Kim Tiêu miên man nhìn vào chôn hư vô rồi nói :

- Thậm chí Ngạn Kim Tiêu đã khóc nữa đó.

- Người khóc à?

Kim Tiêu gật đầu.

- Kim Tiêu còn hứa với Vương tiền bối sẽ tìm người có chữ “Vương” xăm trên lòng bàn tay.

- Người có chữ Vương xăm trên lòng bàn tay. Vậy sao người không cho Vương Tụ Khan xem dấu xăm trên lòng bàn tay người.

- Xem rồi... đó chỉ là một vết xăm.

- Tụ Khan có nói gì không?

- Thì nhắc với Ngạn Kim Tiêu nhắc lời đến lão huynh.

Lão Bửu buông một tiếng thở dài, bụng cả vò rượu tu ừng ực.

Khi lão đặt vò rượu xuống bàn Kim Tiêu hỏi :

- Thế lão huynh có quan hệ với Tụ Khan như thế nào. Người có chữ Vương trong lòng bàn tay là ai vậy?

Bửu Chính Tư nhìn Kim Tiêu.

Tiếp nhận ánh mắt của lão Bửu khiến Kim Tiêu bồn chồn, chàng miến cưỡng nói :

- Hình như lão có điều gì muốn giấu Ngạn Kim Tiêu... đúng không?

- Lão phu sẽ nói, nhưng Kim Tiêu phải hứa với ta một điều.

- Hứa điều gì thì lão huynh phải nói chứ, chưa nói cái gì hết, Kim Tiêu làm sao hứa được.

- Chỉ cần Kim Tiêu hứa với ta... khi người đã nghe câu chuyện này rồi người sẽ bỏ qua tất cả, và tìm một nơi thâm sơn cùng cốc không ai biết tới. Sau đó tìm một nữ nhân nơi chôn thôn dã để lập gia thất.

- Hê... hôm nay lão huynh có điều gì mà trang trọng vậy.

- Người hứa đi.

Kim Tiêu chắc lưỡi.

- Kim Tiêu chưa nghe câu chuyện ly kỳ của lão huynh, thế mà lão huynh đã buộc Kim Tiêu phải hứa rồi. Không chừng câu chuyện này cũng giống như những gì lão huynh đã nói. Cuối cùng Kim Tiêu chỉ vướng tay vướng chân vào những chuyện những chuyện ngáo ngạo của giới võ lâm. Thôi được, Kim Tiêu hứa.

Lão Bửu bụng vò rượu tu một hơi dài rồi đặt xuống bàn nhìn Kim Tiêu.

Tiếp nhận ánh mắt của lão Bửu, Kim Tiêu nhú mày, chàng giả lả nói :

- Lão huynh khó nói lắm à?

- Ta không biết có nên nói hay không.

- Hê... lão huynh đừng có nói vậy chứ. Kim Tiêu và lão huynh dù sao cũng là tri kỷ mà.

- Biết như vậy rồi, nhưng chuyện này...

Lão Bửu bỏ lửng câu nói giữa chừng bụng vò rượu tu ừng ực. Kim Tiêu với tay thộp lấy vò rượu kéo về phía mình.

- Không cho uống nữa.

Lão Bửu chùi mép. Lão buông tiếng thở dài rồi từ tốn nói :

- Thôi được... ta sẽ nói. Nhưng khi Kim Tiêu nghe xong rồi tuyệt nhiên không được trách ta đó.

- Được nghe lão huynh tâm sự, còn trách lão huynh cái gì nữa.

Lão Bửu với tay toan lấy vò rượu nhưng Kim Tiêu lắc đầu :

- Lão huynh nói đi rồi Kim Tiêu sẽ cho lão huynh uống thỏa thuê. Thậm chí còn tìm mỹ nhân về hầu hạ lão huynh.

- Kim Tiêu muốn nghe câu chuyện của ta lắm à?

Kim Tiêu gật đầu.

- Rất muốn.

- Tại sao Kim Tiêu muốn?

Kim Tiêu buông tiếng thở dài, nhìn chăm chăm lão Bửu. Chàng gượng cười rồi từ tốn nói :

- Kim Tiêu có cảm giác câu chuyện của lão huynh có liên quan mật thiết tới Ngạn Kim Tiêu.

Lão Bửu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đúng là câu chuyện ta sắp nói ra đây có liên quan mật thiết đến Ngạn Kim Tiêu.

- Vậy lão huynh không nói không được đâu. Kim Tiêu đã vì huynh mà nhúng tay chen chân vào chuyện của Tổng đại ca. Thậm chí Kim Tiêu suýt chết nữa đó.

Lão Bửu thở dài :

- Ta biết vậy không đặt người vào hoàn cảnh vừa rồi.
- Bây giờ thì tất cả đã lỡ rồi. Tên đã buông khỏi cung, không thể bắt lại được.

Lão Bửu nhìn Kim Tiêu. Lão vuốt râu rồi ôn nhu nói :

- Chính Ngạn Kim Tiêu là người có chữ “Vương” trong lòng bàn tay mình.
- Chính Kim Tiêu. Vậy chữ “Vương” có ý nghĩ gì với Ngạn Kim Tiêu.

Lão Bửu thở dài rồi nói :

- Đúng ra người phải là Vương Kim Tiêu mới phải.

Kim Tiêu nghiêm mặt.

- Lão huynh nói vậy có ý gì?
- Vương Tự Khan chính là cha của Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu đứng bật lên :

- Sao? lão huynh lặp lại đi.
- Vương Tự Khan chính là cha của Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu lắc đầu.

Chàng gượng cười rồi đẩy vò rượu về phía lão Bửu, giả lả nói :

- Lão huynh có lẽ đã say rồi thì phải. Hay những mỹ nữ ở kỹ lâu đã thêu dệt một câu chuyện ly kỳ khiến lão huynh bị ám ảnh rồi ngớ ngẩn mới nói ra lời đó.

Lão Bửu lắc đầu :

- Không ai có thêu dệt cả, mà đó là sự thật. Vì sao chữ Vương trên tay người lại nhòe nhoẹt thành một dấu xâm, đó là vì Ngạn Thi Thư xóa nó đi đó.
- Ngạn Thi Thư... đó là mẫu thân của Kim Tiêu.

Lão Bửu gật đầu :

- Đúng... Ngạn Thi Thư là mẫu thân của Kim Tiêu nên người mới mang họ Ngạn.

Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu cắn răng trên vào môi dưới, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Lão huynh uống rượu đi.

Lão Bửu buông tiếng thở dài rồi bung cả vò rượu tu một hơi dài. Lão đặt vò rượu xuống nhìn Kim Tiêu.

- Kim Tiêu có tin những gì ta nói không?

Kim Tiêu nhìn vào mắt lão. Chàng gật đầu buông một câu cụt lủn :

- Tin.

Lão Bửu vuốt râu, mỉm cười rồi nhìn Kim Tiêu từ tốn nói :

- Bửu Chính Tự trước đây là quản gia của Vương Tự Khan. Nói đúng hơn lão chỉ là một nô bộc trung thành của Vương gia. Vương Tự Khan chính là thiếu gia của lão.

Kim Tiêu từ từ thở ra rồi nói :

- Chuyện gì xảy ra giữa mẫu thân và Vương Tự Khan.
- Vương Tự Khan sau khi thất bại bởi Đồng Vị, ôm mối hận tình như một kẻ cuồng tình. Y lúc nào cũng tơ tưởng đến Trình Tú Trinh. Ta phải nói y là một kẻ điên tình thì đúng hơn.

Lão Bửu bung vò rượu tu một ngụm nhỏ lấy giọng rồi kể tiếp :

- Trước cảnh ngộ của Tự Khan, ta không đành lòng. Nếu để cho y mãi chìm đắm trong nỗi phiền muộn của lưới tình thì y đâu còn là một nam tử hán. Ta đã đưa y đến một kỹ viện tìm một đảng hồng nhan đang y có thể quên đi nỗi muộn phiền đó. Ta đưa Tự Khan tìm đến Ngạn Thi Thư. Bởi lúc đó Ngạn Thi Thư một kiều nữ tài sắc vẹn toàn.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Mẫu thân là một kỹ nữ ư?
- Người tưởng kỹ nữ thì ai cũng xấu ư, ai cũng bán thân nuôi miệng ư. Nghĩ như thế là sai rồi. Ngạn Thi Thư mẫu thân người ở trong kỹ lâu nhưng không phải hạng kỹ nữ bán thân nuôi miệng. Ngạn Thi Thư dùng lời ca, cùng những điệu múa mê hồn để kiếm cái ăn. Và rồi khi gặp Tự Khan... mẫu thân người đã

yêu y.

Kim Tiêu gượng cười :

- Cho dù mẫu thân có là một trinh nữ trong trắng nhưng vẫn là người của kỹ lâu.
- Không sai. Nhưng nhờ có Ngạn Thi Thư, Tụ Khan đã trở lại thành người. Y đi tìm võ công và cuối cùng là đệ nhất cao thủ. Một cao thủ đệ nhất trong giang hồ mà người của giới võ lâm nằm mơ cũng không nghĩ mình có thể được như Tụ Khan.
- Chính vì là cao thủ đệ nhất, nên phụ thân đã bỏ mẫu thân.

Bửu Chinh Tư nhìn Kim Tiêu, buông giọng nói :

- Là một nhân vật lẫy lừng khắp võ lâm giang hồ. Ai nghe đến cũng phải khiêm nhường ôm quyền hành bái. Nếu như phụ thân ngươi muốn trở thành Minh chủ chẳng có khó khăn gì. Thậm chí giới võ lâm còn muốn tôn cha Kim Tiêu thành Minh chủ võ lâm nữa.

Buông một tiếng thở dài, lão Bửu bùng vò rượu tu tiếp. Lão đặt vò rượu xuống bàn chùi mép rồi nói :

- Nhưng không ai biết được. Cha ngươi trở thành thiên hạ đệ nhất nhưng trong tâm vẫn âm ỉ một chữ tình với Trình Tú Trinh. Mặc dù lúc đó Tú Trinh đã là Đồng phu nhân.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Hẳn mẫu thân rất đau khổ?
- Mẹ ngươi không nói lời nào. Cam với số phận của mình. Rồi một đêm tuyết rơi trắng xóa, mẫu thân ngươi đưa ngươi của Vương gia trang. Người trao lại cho Vương Tụ Khan, với chữ Vương xâm vào giữa lòng bàn tay ngươi. Ta ngờ đâu kết cục cũng có hậu, nhưng không ngờ Tụ Khan...

Kim Tiêu mím chặt hai cánh môi lại với nhau.

- Lão huynh nói đi.
- Tụ Khan đã nghi ngờ ngươi không phải là giọt máu của y. Thế là mẫu thân ngươi bỗng ngươi đi, và cũng chính tay Ngạn Thi Thư xóa chữ “Vương” trên lòng bàn tay của ngươi.
- Mẫu thân tự kết liễu mạng sống của mình?

Lão Bửu gật đầu :

- Ta tin Ngạn Thi Thư không phải là hạng Kỹ nữ như Tụ Khan nghĩ, nên đã quyết định rời Vương gia trang. Ta đã nuôi ngươi từ lúc ngươi lên ba cho đến khi ngươi lên mười thì gọi lại vào Pháp Quang tự.

Lão Bửu buông tiếng thở dài.

Lão nhìn Kim Tiêu. Sắc mặt chàng giãn ra. Lão Bửu nói :

- Kim Tiêu... lão Bửu tin vào lòng độ lượng của ngươi. Và vì sao ta đến kỹ lâu, cũng là thăm chứng trên thế gian này có được bao nhiêu người như Ngạn Thi Thư.

Lão vuốt râu.

- Không được bao nhiêu người cả. Ngươi hãy theo chân Ngạn Thi Thư mà bỏ qua tất cả những lỗi lầm của Vương Tụ Khan.

Kim Tiêu nghiêng răng vào nhau nhưng không nói gì. Sắc diện của chàng càng lúc càng tái dần.

Kim Tiêu nói :

- Còn vì sao lão Bửu muốn Kim Tiêu tìm chốn hoang sơn ẩn thân.

Lão Bửu buông tiếng thở dài rồi nói :

- Ta vừa mới gặp Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương tại Dương Châu đệ nhất tửu.

Không ngờ ả ma đầu biến thái này vẫn còn sống.

- Thạch Ý Nương có quan hệ gì mà lão Bửu lo lắng như vậy.
- Trước đây Vương Tụ Khan đã từng giao đấu với Thạch Ý Nương. Vương Tụ Khan đã phế bỏ võ công của ả, và buộc ả mãi mãi ẩn tích khỏi võ lâm. ả đã tái xuất giang hồ thì chuyện này không thể xem thường được. Nhất định ả sẽ đi tìm Tụ Khan. Và một khi Tụ Khan chết thì người ả trút hận phải là hậu nhân của Vương Tụ Khan.

- Ngạn Kim Tiêu.

Lão Bửu gật đầu.

Kim Tiêu thở dài rồi nói :

- Lão Bửu biết tất cả mà lại muốn im tiếng tự thân đi tìm thân thế mình.
- Mẫu thân ngươi muốn ta mãi mãi không bao giờ nói cho ngươi biết, mà phải tự ngươi đi tìm. Cây có cội,

nước có nguồn. Ta tin ngươi sẽ tìm được cha mình.

- Kim Tiêu đã tìm được, và đã khóc cho phụ thân.

Kim Tiêu bước qua đứng trước mặt lão Bửu. Lão Bửu nhìn chàng.

- Kim Tiêu... ngươi làm gì vậy?

Kim Tiêu bất ngờ quỳ xuống.

Lão Bửu bối rối nói :

- Kim Tiêu... ta và ngươi là lão huynh và hảo đệ mà.

- Không....

Chàng ngẩng lên nhìn lão Bửu.

- Nghĩa phụ...

Nói rồi Kim Tiêu sụp hành đại lễ.

Lão Bửu đứng phất lên.

- Kim Tiêu.

Kim Tiêu hành đại lễ rồi đứng lên.

Chàng ôn nhu nói :

- Kim Tiêu sẽ tìm lại những gì trước đây phụ thân đã chối bỏ Kim Tiêu.

Chàng nói rồi thì triển “Bách Bộ Hư Tướng” băng ra cửa thảo xá. Lão Bửu hốt hoảng chạy theo.

- Kim Tiêu... Ngươi đi đâu?

Nghe tiếng lão Bửu nhưng Kim Tiêu không dừng cước pháp mà còn gia tăng thêm.

Nhân dạng của chàng nhập nhoạng rồi mất hút vào bóng đêm đang lan dần.

Hồi 45

Vô chiêu, vô tướng, vô thức

Ánh mắt của Địa chủ U Linh chăm chăm nhìn vào thể pháp của Mộng Di Hoa, cùng với cảm giác nao nao lạ thường. Vẻ hào hức lộ rõ trên khuôn mặt của Thạch Ý Nương. Mụ từ tốn nói :

- Di Hoa muội hãy đến đây.

Di Hoa bước đến trước mặt Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương. Đôi gò bồng đảo với nhựa sống căng trào lọt hẳn vào mắt Ý Nương. Mười chiếc vuốt nhọn hoắt lướt nhẹ qua làn da trắng mịn màng của nàng. Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương mơn trớn thể pháp của Di Hoa bằng những chiếc vuốt chết chóc.

Những chiếc vuốt đó lướt đi đến đâu thì lớp da ốc nổi lên trên cái nền trắng nõn như bông buri.

Nụ cười đắc ý hiện lên trên hai cánh môi thâm của Thạch Ý Nương biểu thị sự đắc ý với những gì mụ thấy trên cơ thể nàng.

Đôi bàn tay với những chiếc vuốt dọc theo hai bên hông của Hoa Di Hoa, rồi dừng lại ở vùng tiểu yêu thon nhỏ. Thạch Ý Nương nhỏ nhẹ nói :

- Trên thế gian này đâu phải chỉ có bọn nam nhân mới có đặc quyền sở hữu cái đẹp của tạo hóa.

Cùng với lời nói đó, Địa chủ U Linh vòng hẳn hai tay qua người Di Hoa. Nàng cảm nhận rõ mồn một những chiếc vuốt lướt đi nhẹ nhàng qua khắp bờ lưng mình.

Cùng với động tác vuốt ve mơn trớn bờ lưng mềm mại của Di Hoa, Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương, từ từ áp sát mặt vào nàng. ánh mắt của thị trở nên đờ đẫn một cách lạ thường. Thử ánh mắt đầy những cảm xúc dục tình cháy bỏng. Lưỡi thị tách hai cánh môi của nàng, rồi từ từ thọc sâu vào trong với sự hào hức tìm khoái cảm. Chiếc lưỡi của Thạch Ý Nương ẩm ướt, vừa nóng nóng và tham lam. Nó ngấu nghiến lấy hai cánh môi của Di Hoa. Vòng tay của Thạch Ý Nương siết chặt lại như con trăn siết lấy con mồi ngon. Mụ hôn hên nói :

- Ta yêu muội. Ta yêu nàng.

Di Hoa không đáp lời Địa chủ U Linh. Nàng giữ sự im lặng, nhưng thật ra bên trong thì không khỏi kinh tởm pha trộn sự bối rối ngượng ngùng.

Nàng nhủ thầm :

- “Ta đã là vật sở hữu của Ý Nương. Âu đây cũng là cách ta phải trả lại cái ân mà Mụ đã cứu ta và Ngạn Kim Tiêu. Tại sao Địa chủ U Linh lại có hành vi như thế này. Thạch Ý Nương là nữ nhân như mình mà. Thị đúng là kẻ biến thái bệnh hoạn”.

Trong khi nàng nghĩ thì những chiếc vuốt của Ý Nương tiếp tục lướt nhẹ nhàng trên tấm lưng nhỏ nhắn của Di Hoa. Chúng tạo ra trong nàng cảm giác nhột nhạt khó chịu lẫn rờn rợn. Di Hoa miễn cưỡng tiếp nhận nụ hôn cháy bỏng dục tình của Ý Nương.

Chiếc lưỡi ướt đầm của Địa chủ U Linh trượt ra khỏi miệng nàng, chạy dần dần xuống cổ.

Tim Di Hoa cứ muốn nhảy thót ra ngoài bởi sự dịch chuyển của chiếc lưỡi đó. Nó đi nhanh qua chiếc cổ nõn nà của nàng rồi lặn xuống giữa chiếc khe ngăn hai quả tuyết lê.

Di Hoa bấu tay vào vai Ý Nương.

- Nương nương...

Di Hoa lắc đầu.

Ỗ Nương nhỏ nhẹ nói :

- Nàng đã là của ta... đừng để ta thất vọng. Đừng để ta hụt hẫng trong khoảnh khắc tình này.

Mụ nói dứt câu thì ngậm cả cái miệng mình vào nhũ hoa của Di Hoa. Hành động của Địa chủ U Linh tạo ra trong nàng thứ cảm giác vừa lạ thường vừa gớm ghiếc.

Di Hoa ngỡ như mình đang bị phủ lên người cái chết ô uế trái khoáy không đúng với lẽ tự nhiên mà tạo hóa đã ban cho con người. Chính cái cảm nhận đó Di Hoa chợt đẩy Địa chủ U Linh Thạch Ỗ Nương ra, nhưng vòng tay của mụ đã siết chặt tiểu yêu nàng.

Hai bàn tay của Thạch Ỗ Nương với những chiếc vuốt chết chóc trượt dần xuống bên dưới. Di Hoa rùng mình khi chúng đã vượt qua phần hạ đẳng lần mò xuống vùng đùi non.

Nàng lắc đầu :

- Ỗ Nương...

Thạch Ỗ Nương nói lỏng hai bàn tay từ từ đứng thẳng lên đối mặt với nàng.

Địa chủ U Linh Thạch Ỗ tương tự cởi bộ trang phục diêm dúa của mình. Thân thể mụ hiện ra đập vào hai con mắt của Di Hoa. Một đôi gò bồng đảo đã chảy xệ xuống bên dưới, nhưng vùng hạ đẳng thì vẫn phẳng phiu. Thạch Ỗ Nương áp sát người vào người nàng. Thân thể mụ dán chặt vào thân thể nàng, người mụ đóng đưa qua lại để tạo cảm giác cho mình.

Di Hoa cắn răng trên vào môi dưới không đáp lời thị.

Ỗ Nương nhỏ nhẹ nói :

- Di Hoa muội thích chứ?

Câu hỏi của Thạch Ỗ Nương càng khiến cho Mộng Di Hoa thêm tõm lợm với những gì mụ đang làm.

Nàng chỉ muốn đẩy Ỗ Nương ra khỏi người mình rồi ù té chạy, nhưng tự biết hành động đó sẽ là bản án tử đối với mình.

Di Hoa cắn răng trên vào môi dưới không đáp lời thị.

Ỗ Nương nhỏ nhẹ nói tiếp :

- Ta yêu nàng...

Mụ nói rồi lại áp miệng vào hai cánh môi của Di Hoa. Chiếc lưỡi như con rắn háo hức ăn dặm thọt qua giữa hai cánh môi của nàng. Vòng tay của Thạch Ỗ Nương siết chặt vùng tiểu yêu của Di Hoa.

Nàng nhắm mắt khẽ đẩy Ỗ Nương ra.

Một thoáng hụt hẫng hiện lên trên chân diện của Địa chủ U Linh.

Mụ giả lả nói :

- Muội làm sao vậy.

Di Hoa ngập ngừng rồi giả lả nói :

- Nương nương làm Di Hoa muốn chết ngộp.

Nghe nàng nói câu này về hụt hẫng biến mất ngay thay vào đó là những nét phấn khích tột cùng.

Địa chủ U Linh Thạch Ỗ Nương bắt ngờ lòn tay nhắc bổng Di Hoa lên khỏi sàn gạch, đưa nàng đến tràng kỷ.

Mụ đặt Di Hoa nằm dài xuống tràng kỷ rồi đặt hồ đôi bản thủ lên vùng thượng đẳng của nàng.

Thạch Ỗ Nương vừa mơn trớn vừa vuốt ve vừa nói :

- Nàng đẹp lắm... Nàng sẽ là của Thạch Ỗ Nương này vĩnh viễn. Không một ai cướp nàng ra khỏi tay của ta.

Hữu thủ của thị vuốt dọc theo người Di Hoa, lần xuống dưới chân, rồi từ dưới chân lại trượt dần trở lên.

Tim Di Hoa đập hơn trống trận khi nhận biết bàn tay của Thạch Ỗ Nương đang tìm đến vùng nào của cơ thể nàng. Năm chiếc vuốt nhẹ nhẹ lướt đi trên chân phải nàng. Chúng chậm dần khi còn cách vùng vu sơn non một gang tay.

Nụ cười đắc ý hiện ra trên hai cánh môi tô son thâm đen của Ỗ Nương.

Di Hoa toan giữ bàn tay của thị lại. Nàng nhủ thầm :

- “Không thể nào như vậy được”

Ỗ niệm đó lướt qua nhưng Di Hoa chưa kịp có hành động gì thì cửa biệt phòng bị bật tung ra bởi một đạo cuồng khí.

Chân diện của Thạch nương cau lại với vẻ bức tức phần nộ giống như một con thú sắp được ăn thì bị người ta cướp mất đi miếng mồi ngon.

Địa chủ U Linh quay mặt nhìn lại.

Kim Tiêu đứng ngay ngưỡng cửa nhìn về phía thị và Di Hoa. Sự xuất hiện quá bất ngờ của Kim Tiêu, Di Hoa sượng chín người. Nàng không khỏi thẹn thùng khi bị Ngạn Kim Tiêu tận mục sở thị cảnh ái ân trời khoáy này.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương rời tràng kỷ, thản nhiên cuối xuống nhặt chiếc ngoại y khoác hờ lên người rồi nói :

- Hóa ra là Ngạn Kim Tiêu tiểu tử. Sự xuất hiện của ngươi ở đây không đúng lúc chút nào và còn khiến ta bức tức đó.

Di Hoa thộp lấy chiếc khăn đắp lên người, rồi ngồi lên. Nàng nhìn Kim Tiêu bằng ánh mắt ngượng ngùng nhưng miễn cưỡng nói :

- Ngạn huynh đi đi.

Kim Tiêu không mản đến lời của nàng mà cứ chăm chăm nhìn vào Thạch Ý Nương.

Tiếp nhận ánh mắt của chàng, Thạch Ý Nương cau mày :

- Ngươi không nghe Di Hoa nói à, hay ngươi muốn chết.

Nghe Ý Nương thốt ra lời nói đó, Di Hoa không khỏi lo lắng cho Ngạn Kim Tiêu.

Nàng đành giọng nói :

- Ngạn Kim Tiêu, ngươi đi đi... nương nương đừng giết Kim Tiêu mà hãy đuổi y đi.

Rít một luồng chân khí căng phồng lồng ngực, Di Hoa thả chân xuống tràng kỷ.

Nàng định nhân nhìn Kim Tiêu :

- Ngạn Kim Tiêu... Di Hoa không hề có tình với ngươi. Ta chỉ lợi dụng ngươi thôi.

Di Hoa đã thuộc về Thạch Ý Nương nương rồi. Ngươi đừng tơ tưởng về Mộng Di Hoa. Hãy mau rời khỏi đây đi.

Kim Tiêu cũng không mản đến lời của Di Hoa.

Di Hoa bối rối nói lớn :

- Ngươi không nghe ta nói à?

Ngạn Kim Tiêu buông tiếng thở dài từ tốn nói với Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

- Thạch nương... Kim Tiêu cảm cái ân mà Thạch nương đã giải trừ độc khí trong nội thể của Kim Tiêu...

Địa chủ U Linh cướp lời chàng :

- Ngươi chẳng cần phải nhớ cái ân đó. Bồn tọa hành sự như vậy là vì Mộng Di Hoa. Di Hoa đổi thân thể với cái mạng của ngươi đó.

- Vậy Kim Tiêu phải cảm kích Mộng Di Hoa. Còn Kim Tiêu đến đây không phải để tranh giành Mộng Di Hoa với Thạch Ý Nương.

Thạch Ý Nương cau mày :

- Vậy ngươi đến gì cái gì?

- Kim Tiêu đến đây vì Vương Tự Khan, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Hai cánh môi của Thạch Ý Nương nhú lại. Thị chau mày :

- Trên cõi đời này có một người mà bồn tọa không bao giờ quên, đó là Vương Tự Khan.

- Nương nương không quên Vương Tự Khan bởi gì y từng phế võ công của nương nương.

Địa chủ U Linh gắt giọng nói :

- Không sai. Y đã từng phế bỏ võ công của ta và buộc ta phải giam mình trong Tử cốc suốt mười sáu năm.

Kim Tiêu nắm hai bàn tay với nhau, nhặt nhẹo nói :

- Không biết bây giờ Thạch nương có hận Vương Tự Khan không?

- Cái hận đó làm sao bồn tọa quên được. Sống ta giữ hận, chết ta mang theo xuống tuyền đài. Lần này rời Tử cốc, bồn tọa có ý đi tìm Vương Tự Khan.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Nương nương sẽ không bao giờ tìm được Vương Tự Khan đâu. Y đã chết rồi và chết trong đau khổ tội cùng. Nhưng Kim Tiêu biết Vương Tự Khan chết thì Thạch Ý Nương sẽ tìm hậu nhân của y mà trả thù.

- Sao ngươi biết điều đó. Bồn tọa rất làm lạ là chuyện gì của bồn tọa và Vương Tự Khan ngươi đều biết.
- Kim Tiêu biết mới tìm đến Thạch nương nương.
- Ngươi biết nên mới tìm đến ta với mục đích gì?
- Trả nợ cho Vương Tự Khan.

Đôi chân mày của Địa chủ U Linh nhíu lại. Thị miễn cưỡng lặp lại câu nói của Ngạn Kim Tiêu.

- Trả nợ cho Vương Tự Khan. Bồn tọa không hiểu ý của ngươi.
- Nương nương không muốn trút hận lên hậu nhân của Tự Khan ư. Kim Tiêu chính là giọt máu của Vương Tự Khan. Kim Tiêu không biết Tự Khan có bao nhiêu giọt máu để lại trên cõi tục sinh này, nhưng chắc chắn Ngạn Kim Tiêu chính là giọt máu của Tự Khan. Nói cách nào đó, Ngạn Kim Tiêu chính là hậu nhân của y.

Địa chủ U Linh nhìn sững chàng, trang trọng nói :

- Ngươi là hậu nhân của Vương Tự Khan?
- Không sai.

Thạch Ý Nương nhếch môi hừ nhạt rồi nói :

- Lạ thật... Phàm ngươi biết những chuyện riêng của ta và Tự khan và biết ta sẽ trả hận lên đầu hậu nhân của gã, ngươi lại còn biết cả thân phận của mình. Đúng theo lẽ thì ngươi phải cao bay xa chạy tìm một chốn hoang sơn nào đó để trốn tránh sự trả thù của bồn tọa, sao ngươi còn tự dẫn xác đến.
- Kim Tiêu có cái lễ của Kim Tiêu, Kim Tiêu không thích làm người trốn chạy sự thật. Có điều Kim Tiêu thỉnh cầu Thạch nương nương.

Thạch Ý Nương buông một câu cụt lùn :

- Nói.
- Ngạn Kim Tiêu giao cái mạng này cho Thạch nương nương, xem như ân oán giữa Thạch nương và Tự Khan không còn nữa. Nếu như sau này Thạch nương có gặp lại hậu nhân của Tự Khan thì hãy cho họ một sinh lộ. Kim Tiêu thay Tự Khan trả oán nợ cho Thạch nương.
- Ngươi thay Vương Tự Khan trả oán nợ cho ta?

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng.
- Kim Tiêu thả lỏng song thủ theo hai bên hông, nhạt nhẽo nói :
- Thạch nương... Ra tay đi.

- Ngươi đích thị là hậu nhân của Vương Tự Khan chứ?

Kim Tiêu gật đầu :

- Không sai... Kim Tiêu là giọt máu của Vương Tự Khan với mẫu thân Ngạn Thi Thư.

Địa chủ U Linh thả bước về phía chàng. Thị vừa đi vừa nói :

- Kim Tiêu... bồn nương rất mãn nguyện chịu theo ý của ngươi.
- Di Hoa bước nhanh đến quỳ xuống trước mũi hài của Thạch Ý Nương.
- Nương nương... Di Hoa cầu xin người đừng giết Ngạn Kim Tiêu.

Nhìn xuống Di Hoa, Thạch Ý Nương nhíu mày.

- Di Hoa... đây là ý của hân kia mà.

Di Hoa nhìn lại Kim Tiêu.

- Ngươi đi đi.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Không can hệ gì đến Di Hoa, Kim Tiêu đã quyết định rồi.
- Ngươi điên rồi. Ngươi phải biết quý cái mạng của ngươi chứ?

Nàng nhìn lại Thạch Ý Nương.

- Nương nương... Di Hoa xin người.

Kim Tiêu nhìn Thạch Ý Nương :

- Thạch nương đừng nghe những gì Mộng Di Hoa nói. Nếu Thạch nương để Ngạn Kim Tiêu sống, có ngày ta sẽ cướp mất Mộng Di Hoa trên tay của Thạch nương đó.
- Sắc diện của Thạch Ý Nương đỏ hân lên. Thị bước qua Di Hoa tiến thẳng đến trước Kim Tiêu.
- Tiểu tử muốn chết lắm à?

- Không phải muốn chết mà muốn trả ơn cho người đã chết.

- Tại sao người lại có ý tưởng ngông cuồng đó nhỉ?

Trong khi Thạch Ý Nương thốt ra câu nói đó thì Di Hoa lê gối đến bên chân Thạch Ý Nương. Nàng vồn vã nói :

- Nương nương... Hãy tha cho Kim Tiêu.

Thạch Ý Nương cau mày :

- Tại sao Di Hoa lại lo lắng cho gã tiểu tử này.

- Kim Tiêu là bằng hữu của Di Hoa.

Kim Tiêu nhìn nàng.

- Kim Tiêu đã quyết định rồi... Nàng đừng cản Thạch nương.

Nhìn lại Thạch Ý Nương, Kim Tiêu đành giọng nói :

- Nương nương còn chờ gì nữa mà chưa ra tay. Chỉ cần nương nương giữ lời với Kim Tiêu. Cái chết của Ngạn Kim Tiêu không còn oán nợ gì giữa Vương Tự Khanh và nương nương.

Thạch Ý Nương gật đầu :

- Người khí khái lắm. Nếu Tự Khanh linh thiêng chứng kiến cảnh này hẳn sẽ rất đau lòng và cũng tự hào có một hậu nhân như người.

Vừa nói Thạch Ý Nương vừa điểm một chiếc vuốt vào ngay giữa tam tinh Kim Tiêu.

Mặt chàng vẫn cứ trơ ra như tượng và tiếp nhận lấy chiếc vuốt của Thạch Ý Nương.

Di Hoa biến sắc, hồi hả nói :

- Nương nương.

Không để cho Di Hoa nói hết lời, Thạch Ý Nương bất ngờ điểm chỉ phong bế tịnh huyết của nàng.

Mụ vừa điểm chỉ vừa nói :

- Nàng đừng chen vào chuyện này.

Kim Tiêu nhìn Di Hoa :

- Thạch nương nói đúng, nàng đừng chen vào chuyện này.

Thạch Ý Nương nhìn lại Kim Tiêu.

Hai người đối nhãn nhìn nhau :

- Tại sao tiểu tử lại có ý này.

Kim Tiêu cao giọng :

- Vì tại hạ là Ngạn Kim Tiêu chứ không phải là Vương Kim Tiêu.

- Ta không hiểu ý của người.

- Nương nương hãy thực hiện ý trả hận của mình. Nương nương sẽ thỏa mãn vì trả thù được và ngược lại, Tự Khanh sẽ rất đau lòng. Tự Khanh chết cũng vẫn ôm nỗi đau này trong cảnh giới hư vô.

- Được Ta sẽ giết người. Tự Khanh có nhận ra người thiên cổ nhưng vẫn đau lòng là bốn tọa thấy thích thú rồi.

Vừa nói Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương vừa toan ghim chiếc vuốt vào tam tinh Kim Tiêu.

Di Hoa muốn thét lên nhưng không sao thốt được thành lời. Nàng nhắm mắt lại cùng với hai dòng lệ trào ra khóe mắt.

Những tưởng đầu chiếc vuốt của Thạch Ý Nương sẽ xuyên qua tam tinh Kim Tiêu, nhưng lão Bửu đã kịp xuất hiện. Lão Bửu vừa bước vào biệt phòng của Thạch Ý Nương vừa nói :

- Ngạn Kim Tiêu không đáng chết đâu và mụ có lấy mạng Kim Tiêu cũng chẳng quang minh chính đại gì. Lấy mạng một người không hề có phản ứng gì, đâu phải là hành vi của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

Kim Tiêu nhìn lại Bửu Chính Tư.

Cả Thạch Ý Nương cũng dời mắt nhìn lão.

- Bửu Chính Tư...

Bửu Chính Tư chấp tay sau lưng bước đến bên Kim Tiêu, nhìn Thạch Ý Nương.

- Lão Bửu tưởng đâu Thạch Ý Nương không còn nhận ra lão Bửu này nữa chứ.

- Làm sao bốn tọa không nhận ra lão nô bộc tuyệt đối trung thành của Vương Tự Khanh.

- Còn được Thạch nương nhận ra, thật vinh hạnh cho lão Bửu này quá.

Thạch Ý Nương trừng mắt nhìn lão Bửu Chính Tư.

- Tại sao lão Bửu lại ngăn cản bốn tọa, không cho bốn tọa giết Ngạn Kim Tiêu.

- Bởi vì đó không phải là hành vi của Thạch Ý Nương. Còn điều thứ hai. Lão Bửu muốn nói với Thạch nương. Tại sao Thạch nương không đặt câu hỏi vì nguyên cớ gì mà Kim Tiêu tự dẫn thân đến nạp mình cho Thạch nương. Ai cũng quý cái mạng mình mà.

Lão Bửu tin Kim Tiêu không phải là nông cuồng và không biết quý mạng của y.

Kim Tiêu chợt buông tiếng thở dài, lắc đầu :

- Nghĩa phụ...

Bửu Chính Tư quắc mắt nhìn chàng.

- Im...

Kim Tiêu cắn răng trên vào môi dưới.

Nhìn lại Thạch Ý Nương, Bửu Chính Tư gượng cười, vuốt râu từ tốn nói :

- Lão Bửu tin một điều... Nếu Địa chủ U Linh giết Ngạn Kim Tiêu, Vương Tự Khan sẽ không đau khổ và không buồn, thậm chí ngược lại còn cảm kích Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

- Lão Bửu nói vậy có ý gì?

- Có ý lắm chứ. Bửu Chính Tư chẳng giấu gì Thạch nương. Ngạn Kim Tiêu mặc dù là giọt máu của Tự Khan nhưng y có nhận Kim Tiêu là hậu nhân của mình đâu. Chính vì lý do đó mà Ngạn Kim Tiêu muốn trả thân xác phù phiếm này cho Vương Tự Khan.

Vương Tự Khan sẽ rất hoan hỷ nếu như Thạch Ý Nương giết Kim Tiêu. Bởi Tự Khan nhờ được một giọt máu mà y không muốn có trong cuộc đời này. Thứ hai y còn biến Thạch Ý Nương thành một câu chuyện đàm tiếu cho người võ lâm. Một Địa chủ U Linh mà đi sát tử một tiểu tử không hề có ý phản kháng lại.

Lão vuốt râu.

- Nói một cách nào đó, trong sự vô vọng, Kim Tiêu tìm đến cảnh giới tử vong để chối bỏ sự tồn tại của mình thì lại được Thạch Ý Nương ra tay thực hiện cái ý đồ của y.

Thạch Ý Nương rút hẳn tay lại.

Mụ nhìn lại Kim Tiêu.

- Tiểu tử... Lão Bửu nói đúng chứ?

Kim Tiêu nhìn vào mắt Thạch Ý Nương.

- Muốn trả hận Vương Tự Khan, Thạch nương hãy ra tay với Kim Tiêu.

Lão Bửu chen vào :

- Người đừng buộc Thạch nương phải mất uy danh của mình. Một Địa chủ U Linh đâu thể ra tay giết một gã hồ đồ tự đi tìm cái chết như người.

Lão chỉ vào ngực mình :

- Nếu Thạch nương muốn trả hận Vương Tự Khan, thì nên trút oán hận vào ta, còn tốt hơn cái mạng nhỏ của người đó.

Thạch Ý Nương phá lên cười khanh khách. Mụ vừa cười vừa nói :

- Ngạn Kim Tiêu... lão Bửu nói đúng đó. Ta sẽ trút oán hận lên đầu lão Bửu... Nhưng ta vẫn cho người một cơ hội. Một cơ hội để người cứu lão Bửu và hóa giải nghiệp oán giữa ta và Vương Tự Khan. Con trăng sau hãy đến ghềnh Vọng Tình để gặp ta. Ta hy vọng lúc đó Ngạn Kim Tiêu không phải như bây giờ. Người sẽ thấy Vương Tự Khan lặp lại câu chuyện mười sáu năm về trước.

Lời vừa dứt thì bất thành linh Địa chủ U Linh điểm chiếc vuốt xuyên qua bờ vai của lão Bửu.

Lão Bửu rùng mình thốt lên :

- Ôi...

Thạch Ý Nương rút tay lại.

Kim Tiêu hốt hoảng giữ tay lão Bửu :

- Nghĩa phụ...

Chàng nhìn Thạch Ý Nương.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương nhạt nhẽo nói :

- Trong chiếc vuốt của ta có một thứ kịch độc chỉ có ta mới hóa giải cho lão Bửu.

Hai mắt Ý Nương hơi nhú lại nhìn Kim Tiêu :

- Câu chuyện mười sáu năm về trước sẽ lặp lại. Nếu người thắng, lão Bửu được sống. Bằng như người

thua, người cũng sẽ chịu một số phận giống như ta mười sáu năm trước.

Thạch Ý Nương hừ nhạt mặt tiếng :

- Nhớ cái hẹn của ta.

Thạch Ý Nương nói rồi, điểm chỉ giải huyết cho Di Hoa, diu nàng về phía tràng kỷ.

Vừa diu Di Hoa về phía tràng kỷ, Thạch Ý Nương vừa nói :

- Hai người đi đi... đừng đứng đó làm chứng mắt bọn tọ.

Tấm rèm lụa phủ ngang tràng kỷ được Thạch Ý Nương kéo xuống che khuất hai người.

Lão Bửu nhìn Kim Tiêu.

- Đi với ta.

Kim Tiêu như người mất hồn ngơ ngẩn.

Lão Bửu giật tay chàng.

- Đi với ta... Hay Kim Tiêu muốn Bửu Chính Tư này chết người mới vừa lòng.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài rồi cùng Bửu Chính Tư đi ra cửa.

Lão Bửu buông tiếng thở dài vừa đi vừa nói :

- Kim Tiêu sao người đại dột như vậy?

Kim Tiêu im lặng không đáp lời lão. Chàng chỉ biết trái tim chàng đang có những cái đau thâm kín mà không thổ lộ với ai được.

Lão Bửu dừng bước, kéo Kim Tiêu lại. Kim Tiêu mơ hồ nói :

- Chúng ta đi đâu.

- Người hãy lấy lại thần thức của mình đi. Người đừng có ngờ nghệch và ngơ ngẩn như vậy. Người không thể chết được. Người còn nhiều trọng trách phải làm, vì người mà cái mạng của lão Bửu đã bị treo trước lưỡi hái tử thần. Người phải cứu lấy cái mạng của ta chứ.

Kim Tiêu nhìn lại lão Bửu, bậm hai cánh môi vào với nhau.

- Kim Tiêu không dễ họa giáng xuống đầu nghĩa phụ đâu.

- Quân tử bất hỷ ngôn. Nếu như ta có mệnh hệ gì thì ta sẽ làm ma trừ ếm người. Bởi vì sự hồ đồ của người mà ta ra nông nổi này.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

- Đứng ra nghĩa phụ không nên chen chân vào chuyện này.

- Ta đề cho người tự ai tìm cái chết được à?

Lão nói rồi nắm tay Kim Tiêu sải bước đi nhanh.

Hai người đi thẳng một mạch đến Pháp Quang tự.

Ngôi cổ tự giờ đây không còn nữa mà chỉ còn lại một đồng hoang tàn tạ một nấm mộ khổng lồ.

Kim Tiêu hỏi :

- Nghĩa phụ.

- Đừng hỏi nhiều.

Lão đưa Kim Tiêu đi luôn một mạch đến gian tiểu cốc của Giác Chân đại sư.

Đẩy cửa gian cốc xá của Giác Chân đại sư, lão Bửu cùng Kim Tiêu bước vào trang gian cốc xá nhện phủ đầy.

Cảnh hoang tàn tiêu điều khiến Kim Tiêu và lão Bửu không khỏi bùi ngùi buông tiếng thở dài.

Kim Tiêu hỏi :

- Nghĩa phụ, chúng ta vào đây để dọn dẹp ư?

- Không có, trước đây Giác Chân đại sư có nói với ta. Nếu như sau này người viên tịch, thì trao lại cho người thứ này.

Vừa nói lão Bửu vừa xoay chiếc bàn cây. Một cái hốc bí mật lộ ra.

Người lấy từ trong chiếc hốc đó ra một bức đồ họa. Trong bức đồ họa vẽ hai người, một tăng và một tục nhân ngồi đối diện với nhau.

Lão Bửu đặt bức họa vào tay Kim Tiêu :

- Người muốn cứu ta, phải thẩm thấu bức họa này. Giác Chân đại sư nói ai thẩm thấu được bức đồ họa này, người đó là thiên hạ đệ nhất nhân. Người phải ở lại đây để tham khảo bức họa này.

Lão Bửu nói rồi tự tay quét dọn ngôi cốc xá.

Lão vừa thu dọn vừa nói :

- Lúc này ta chỉ còn hy vọng vào người thôi.

Lão Bửu vừa nói vừa cởi áo. Trên bờ vai lão nơi móng vuốt của Thạch Ý Nương xuyên thủng chẳng có một giọt máu nào rịn ra ngoài trừ dấu bầm tím to bằng mặt bàn tay áp vào.

Kim Tiêu lo lắng nhìn lão Bửu.

Lão Bửu khoát tay :

- Đừng lo cho ta. Hãy nghĩ đến việc người phải làm. Ta tin Ngạn Kim Tiêu sẽ hiểu được bức đồ họa của Giác Chân đại sư để lại.

Lão vận lại áo rồi nói :

- Ta đi mua thức ăn và rượu về cho người và ta đây. Thời gian một con trăng không có nhiều để cho người phân tâm đâu, sinh mạng của lão Bửu Chính Tư đều phụ thuộc vào người đó. Huống chi còn chuyện lấy lại Ngọc ấn trước ngày Thiên tử đăng cơ nữa.

Đến cái ngày đó, nếu không có Ngọc ấn thì Giang Vi Tử bị tội chết mà cả họ Vương e rằng cũng khó tránh khỏi bị tội khi quân tru di cử tộc.

Lão buông tiếng thở dài rồi quay bước bỏ ra cửa.

Kim Tiêu nhìn theo lão Bửu cho đến khi lão bỏ đi hẳn.

Chàng nhìn lại bức họa đồ mà Giác Chân đại sư để lại.

Nhìn bức họa đồ đó Kim Tiêu nhú mày.

Chàng nghĩ thầm :

- “Bức họa đồ có ý nghĩa gì. Phải chăng đây là hai cao thủ đang đối ý với nhau. Một là Giác Chân đại sư còn người kia là ai. Chẳng lẽ là phụ thân Vương Tự Khanh”.

Kim Tiêu nhìn bức họa đồ chăm chăm, chàng cố mở hết trí não để thâm thấu ý nghĩa của bức họa đồ đó, nhưng tất cả cứ như một mớ bòng bong trong tâm thức chàng.

Kim Tiêu treo bức họa lên vách, ngồi đối diện nhìn nó. Thời gian cứ chậm chạp trôi qua. ánh bình minh ló dạng, hắt ánh sáng vào trong gian thảo cốc, rọi lên bức họa đồ.

Kim Tiêu nhú mày khi lơ mơ thấy những dòng chữ ẩn hiện trên bức họa.

- Vô Tướng, Vô Chiêu, Vô Thức.

Dưới sáu chữ đó là những bút tự lý giải, Kim Tiêu nhắm đọc những dòng chữ lý giải :

- Thân tại thân, chiêu tại chiêu, thức tại thức. Thân ý là một, ý chính là chiêu, còn thân là do chiêu thể hiện ý. Đạt được cái ý của võ học là thân nhập ý, ý là thân chính là Vô thức.

Kim Tiêu nhú mày đọc đi đọc lại những dòng ghi lại trong bức họa đồ rồi định nhãn quan sát hình nhân vẽ lại trên họa đồ.

Chàng nhắm nói :

- Đúng rồi, đại sư và phụ thân đang đối ý với nhau. Từ sự đối ý này hai người đã đạt tới cảnh giới tối thượng của kẻ luyện công. Chính vì lẽ đó mà Giác Chân đại sư biết được khi nào mình viên tịch, còn phụ thân thì có thể thân nhiên tiếp nhận bất cứ cực hình của Đồng Kỹ Thượng mà không cảm thấy chút bấn loạn nào. Hai người đã đạt tới cảnh giới thân ý là một.

Kim Tiêu đứng lên bước ra ngoài thảo xá, ánh bình minh đã nhuộm cả khoảng không gian tĩnh lặng của chốn Phật môn.

Kim Tiêu nhìn vàng nhạt quang đang dần trời lên. Chàng nhắm nói :

- Ta chế tác ra võ công, chứ võ công không chế tác ra ta.

Huyền Học Đây là triết lý nhấn mạnh con người chẳng tồn tại trong cuộc sống, mà mỗi con người còn là chủ thể của tinh thần, đều tồn tại và trực tiếp đối diện với vũ trụ. Bản thân của vũ trụ là “Đạo” huyền hư, bốn mùa chuyển động, sự hưng suy của vạn vật đều là dáng vẻ bề ngoài của “Đạo”. Nhận biết ra mình là “Đạo” huyền hư, nhận biết ra tất cả những sự dịch chuyển trong cõi nhân sinh này đều có sự tương đối trong sự chuyển dịch của vũ trụ. Khẳng định được chủ thể tinh thần là khẳng định được cái chân của đạo huyền hư vi diệu.

Hồi 46

Hải thủy tri thiên hành

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương cùng Mộng Di Hoa ngồi chung một cỗ kiệu do tám gã đại lực phu kiệu khiêng, đi qua giữa hai hàng cao thủ vận võ phục màu thanh lam đứng hai bên, tiến thẳng đến trước cửa tòa đại đường Đồng phủ.

Kiệu vừa hạ xuống đất thì bốn gã gia nhân hồi hả trái tám thăm từ trong đại đường ra đến tận rèm kiệu. Thạch Ý Nương vén rèm bước xuống tám thăm. Thị có vẻ đắc ý với sự tiếp đãi trọng thị của Đồng gia. Di Hoa xuống kiệu đứng sau Thạch Ý Nương.

Tâm trạng của nàng lúc này thật nặng nề, trống rỗng với câu hỏi trong đầu.

- Đồng Kỹ Thượng sẽ đối xử với ta như thế nào đây.

Thạch Ý Nương chấp tay sau lưng thả bước chậm rãi trên tám thăm đi vào trong đại đường. Mộng Di Hoa lặng lẽ theo sau. Đồng Kỹ Thượng trong bộ gấm y thư sinh, với phong thái nho nhã, ung dung bước ra đón Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương Y ôm quyền thủ lễ rồi nói :

- Đồng gia vô cùng hân hạnh đón tiếp Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

- Đồng thiếu gia quá khách sáo với bốn tọa rồi. Bốn tọa lần này quá vắng đến Đồng phủ chỉ làm phiền Đồng thiếu gia mà thôi.

- Đồng Kỹ Thượng nào dám nghĩ Địa chủ làm phiền Kỹ Thượng. Mà ngược lại vô cùng cảm kích trước sự quá bước của Thạch Ý Nương. Tất cả người của giới võ lâm đều ngưỡng mộ Địa chủ U Linh, chính vì thế sự quá bước của Thạch địa chủ là niềm vinh dự cho Đồng gia.

Đồng Kỹ Thượng nhìn Mộng Di Hoa, từ tốn nói :

- Kỹ Thượng những tưởng đâu không bao giờ gặp lại được Mộng tiểu thư. Nay được diện kiến, vô cùng hoan hỷ.

Mộng Di Hoa nhìn Đồng Kỹ Thượng bằng ánh mắt chẳng chút thiện cảm.

Nàng nhặt nhẹo nói :

- Di Hoa nghe đâu Đồng thiếu gia gặp lại Mộng Di Hoa sẽ rất bất ngờ đó.

Đồng Kỹ Thượng giả lả đáp lời nàng :

- Tại hạ đúng là có bất ngờ, nhưng sự hoan hỷ còn hơn cả sự bất ngờ vì sự trở lại của Mộng Di Hoa.

Nhìn lại Thạch Ý Nương :

- Đồng Kỹ Thượng mời Thạch địa chủ quang lâm Nghinh Phong Vọng Nguyệt lầu. Tòa lầu đẹp nhất trong Đồng phủ, trước đây Mộng Di Hoa từng lưu ngụ.

Nói rồi Đồng Kỹ Thượng điểm nụ Chuông môn với Mộng Di Hoa. Tiếp nhận nụ cười của gã, chân diện Mộng Di Hoa càng bất nhẫn hơn.

Đồng Kỹ Thượng và Thạch Ý Nương song hành đi trước, Mộng Di Hoa nối bước theo sau.

Trong Nghinh Phong Vọng Nguyệt lầu, đại yến đã được bày khi Địa chủ U Linh cùng Đồng Kỹ Thượng bước vào thì tiếng nhạc réo rất cất lên, cùng với hàng cung nữ bước ra. Họ vừa dịch chuyển những gót sen vừa rải bông tươi trước những bước chân của Thạch Ý Nương.

Thạch Ý Nương sau khi yên vị xuống chiếc ngai dành cho thượng khách, Mộng Di Hoa đứng ra sau lưng

Thạch Ý Nương như một người hầu trung thành.

Đồng Kỹ Thượng ngồi xuống chiếc ngai đối diện.

Thạch Ý Nương nhìn Đồng Kỹ Thượng từ tốn nói :

- Đồng gia trước đây có rất nhiều môn khách, nhưng hôm nay bốn tọa không thấy một vị môn khách nào. Hình như Đồng gia của Kỹ Thượng thiếu gia không giữ cái lệ chiêu hiền đãi sĩ rồi ư?

Đồng Kỹ Thượng mỉm cười, ôm quyền nói :

- Môn khách thì lúc nào Đồng gia cũng có nhưng bây giờ thì có khác lúc trước một chút.

- Khác như thế nào?

- Môn khách của Đồng gia lúc này có hai sự lựa chọn. Một là người của Đồng gia, còn hai mãi mãi là khách nhân du bên ngoài. Người của Đồng gia thì được Kỹ Thượng ưu ái còn kẻ nhân du bên ngoài thì phải lặn lội với phong sương giang hồ.

- Vậy công tử cho bốn tọa là môn khách nhân du hay là người của Đồng gia?

- Địa chủ Thạch Ý Nương là một biệt lệ.

- Sao bốn tọa lại có được biệt lệ đó?

- Bởi trong mắt Đồng Kỹ Thượng thì chẳng có môn khách nào trong giới giang hồ có thể sánh với Thạch Nương Địa chủ U Linh.

Đồng Kỹ Thượng nói dứt câu thì Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương cất tràng cười the thé. Thị vừa cười vừa nói :

- Hay lắm. Bốn tọa những tướng đầu mười mấy năm tuyệt tích trong Tử cốc, khi tái lưu giang hồ chẳng còn ai nhận ra, không ngờ Đồng thiếu gia vẫn còn nhận ra Thạch Ý Nương này.

Đồng Kỹ Thượng vỗ tay.

Hai ả nô nữ vận cung trang bước ra trình trọng chuốc vào chén hai người.

Trong khi hai ả cung nữ chuốc rượu thì Đồng Kỹ Thượng ôm quyền nói :

- Ông trời cho Đồng Kỹ Thượng đôi con người. Nếu như không nhận biết cao nhân, hai con người đó thật là phí hoài.

Y nói rồi bưng chén hướng về phía Thạch Ý Nương.

Mộng Di Hoa cầm lấy chén rượu đặt vào tay Thạch Ý Nương.

Đồng Kỹ Thượng từ tốn nói :

- Kỹ Thượng kính Địa chủ Thạch Ý Nương chén rượu giao hảo buổi đầu diện kiến.

Thạch Ý Nương khẽ gật đầu :

- Mời Đồng thiếu gia.

Hai người cùng cạn chén.

Thạch Ý Nương đặt chén trở lại bàn. ả cung nữ bưng tịnh rượu chuốc vào chén.

Đồng Kỹ Thượng ôm quyền nói :

- Đồng Kỹ Thượng có ý dâng Nghinh Phong Vọng Nguyệt lâu cho Địa chủ, để lưu bước Địa chủ ở lại Đồng gia dâng Đồng Kỹ Thượng bồi tiếp tỏ lòng ngưỡng mộ.

Thạch Ý Nương nhếch môi cười nửa miệng rồi nói :

- Sự ngưỡng mộ của Đồng thiếu gia, bốn tọa rất cảm kích. Nhưng ta chỉ sợ đó là những lời nói chót lưỡi đầu môi.

Còn như Đồng công tử không có lời nói gió thoảng mây bay thì đã biết mục đích của bốn tọa khi quá chân đến Đồng phủ.

Đồng Kỹ Thượng mỉm cười.

- Kỹ Thượng biết mục đích của Địa chủ nên mới dùng đại lễ nghinh giá người.

Thạch Ý Nương nhũ mày cười khẩy rồi đặt hai bàn tay có mười móng vuốt lên bàn.

Nhìn Đồng Kỹ Thượng, Thạch Ý Nương ôn nhu nói :

- Công tử nói biết mục đích của bốn tọa ư? Vậy mục đích của bốn tọa là gì nào?

Đồng Kỹ Thượng chậm rãi đứng lên, định nhìn nhìn Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương :

- Địa chủ hẳn đã biết Tà Nhân Vô Diện là Đồng Kỹ Thượng. Nhưng rất tiếc lúc này Đồng Kỹ Thượng lại không thể dụng được bí thuật dị dụng như trước nữa.

Buông một tiếng thở dài, Đồng Kỹ Thượng nói tiếp :

- Bí thuật dị dung của Đồng Kỹ Thượng mã bi gã Ngạn Kim Tiêu hóa giải rồi, nên không thể dụng được nữa. Bây giờ Kim Tiêu mới là kẻ vô diện. Còn điều thứ hai Địa chủ quá vắng Đồng gia, là vì muốn lấy lại sự công bằng cho Mộng Di Hoa.

Nhìn Mộng Di Hoa, Đồng Kỹ Thượng nói tiếp :

- Đồng Kỹ Thượng không hề phủ nhận chính tay Đồng Kỹ Thượng đã đẩy Mộng Di Hoa xuống vực Vọng Tình. Không ngờ Mộng Di Hoa không chết mà cuối cùng thì lại được là ái nô của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

Nghe gã thẳng thắn nói ra điều này, Mộng Di Hoa không khỏi đỏ mặt nóng bừng.

Nàng nhìn Đồng Kỹ Thượng bằng ánh mắt sát nhân.

Đồng Kỹ Thượng điểm nụ cười mỉm, hướng về phía nàng, từ tốn nói :

- Những gì Đồng Kỹ Thượng đã vay của Mộng Di Hoa, tại hạ sẽ bồi đáp lại, rất mong Mộng Di Hoa sẽ bỏ qua cho tại hạ.

Y nói rồi ngồi xuống.

Địa chủ Thạch Ý Nương từ từ đứng lên, chấp tay sau lưng. Y Nương nhạt nhẽo nói :

- Đã biết bốn tọa đến Đồng phủ với những mục đích đó sao Đồng công tử còn mở đại lễ nghinh tân tiếp bốn tọa?

Đồng Kỹ Thượng lại đứng lên. Y bưng chén rượu.

Mộng Di Hoa cũng bưng chén rượu đặt vào tay Thạch Ý Nương.

Đồng Kỹ Thượng nói :

- Kính Địa chủ chén rượu này, Đồng Kỹ Thượng sẽ nói mục đích của mình khi mở đại yến nghinh tân bồi tiếp người.

- Được.

- Mời Thạch nương.

Hai người cùng cạn chén.

Đồng Kỹ Thượng đặt chén xuống bàn rồi ôn nhu nói :

- Mở đại yến nghinh tân Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương, điều thứ nhất Đồng Kỹ Thượng ngỏ lời ngưỡng mộ kỳ nhân của giới võ lâm. Điều thứ hai Đồng Kỹ Thượng muốn thỉnh mời Thạch Ý Nương ngồi chung một chiếc thuyền với mình.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương nhíu mày, lặp lại câu nói của Đồng Kỹ Thượng :

- Ngồi chung một chiếc thuyền với Đồng công tử?

- Kỹ Thượng có ý đó.

- Nói như vậy Đồng Kỹ Thượng có ý đánh đồng ta với công tử sao?

Đồng Kỹ Thượng ôm quyền.

- Tại hạ không có ý đánh đồng Địa chủ với tại hạ.

Thạch Ý Nương cướp lời Đồng Kỹ Thượng.

- Vậy công tử có ý gì?

- Giang hồ mệnh mỏng quá, một mình Đồng Kỹ Thượng chắc không quán xuyến nổi nên mới cần tới Thạch Ý Nương. Kỹ Thượng tin Ý Nương sẽ không từ chối với lời đề nghị chân thành của tại hạ.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương ngửa mặt lên cười the thé. Đồng Kỹ Thượng vẫn giữ lễ không tỏ thái độ gì bất nhẫn trước tiếng cười của Thạch Ý Nương.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo tự thị, Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương trang trọng nói :

- Kỹ Thượng công tử đã biết được mục đích của ta, nếu như bốn tọa tiếp nhận lời đề nghị của công tử, thì làm sao ta thực hiện được mục đích của mình.

Địa chủ U Linh chấp tay sau lưng, thả bước chậm chậm. Vừa đi thị vừa nói :

- Ta đã hứa với Mộng Di Hoa, chẳng lẽ ta lại nuốt lời. Mộng Di Hoa lại là người ta rất yêu mến. Chỉ có một cách này bốn tọa sẽ tiếp nhận lời đề nghị của công tử.

Đồng Kỹ Thượng ôm quyền nói :

- Địa chủ chỉ giáo.

Thạch Ý Nương dừng bước đặt tay lên bàn. Tay của Thạch Ý Nương vừa chạm xuống mặt bàn đại yến thì tất cả những đĩa thức ăn rung lên như có một làn sóng chạy qua dưới mặt bàn. Thạch Ý Nương rút tay lại.

Tất cả những đĩa thức ăn không dịch chuyển nữa, nhưng chúng tự kêu những tiếng tách tách rồi vỡ vụn thành nhiều mảnh.

Thạch Ý Nương nhếch môi cười mỉm rồi nói :

- Khi nào công tử rơi vào cảnh ngộ giống Mộng Di Hoa, công tử cũng nhảy ra khỏi ghềnh Vọng Tình rơi xuống Tử cốc, không chết, bốn tọa sẽ tiếp nhận lời đề nghị của Đồng công tử.

Đồng Kỹ Thượng nhướng mày :

Y nhìn ả cung nữ phán lệnh :

- Bày đại yến khác.

Thạch Ý Nương khoát tay :

- Không cần.

Nhìn Đồng Kỹ Thượng, Thạch Ý Nương nói tiếp :

- Bốn tọa chỉ muốn biết Đồng công tử có nhận lời của bốn tọa không?

Đồng Kỹ Thượng mỉm cười từ tốn nói :

- Mộng Di Hoa rơi khỏi ghềnh Vọng Tình xuống Tuyệt vực Tử cốc may mắn có được Địa chủ cứu mạng.

Đồng Kỹ Thượng chắc không có được sự may mắn như Mộng Di Hoa. Chẳng lẽ Địa chủ buộc Đồng Kỹ Thượng phải đi vào tử lộ không có sự lựa chọn nào?

Thạch Ý Nương nhìn lại Mộng Di Hoa nhặt nhẹo nói :

- Nếu Mộng Di Hoa bỏ qua cho Đồng công tử, bốn tọa sẵn sàng bỏ qua cho công tử.

Đồng Kỹ Thượng nhìn Mộng Di Hoa. Mộng Di Hoa nói :

- Đồng thiếu gia gieo nhân nào thì hái nhận quả đó. Đừng van xin Mộng Di Hoa.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài.

- Đồng Kỹ Thượng không ngờ mình bị rơi vào tình thế khó xử này.

Y quay mặt nhìn sang Thạch Ý Nương :

- Thôi được! Ba ngày sau Đồng Kỹ Thượng sẽ trả lời Thạch Ý Nương có đồng ý tự nguyện nhận quả báo mình đã gieo với Mộng Di Hoa hay không. Còn bây giờ Địa chủ đã thân hành đến Đồng gia, Đồng Kỹ Thượng phải làm tròn phận trách chủ nhân của mình.

Thạch Ý Nương nhìn lại Mộng Di Hoa :

- Nàng thích lưu lại đây chờ đến ngày Đồng công tử trả lời đòi hỏi của ta không?

Đồng Kỹ Thượng nói :

- Địa chủ U Linh và Mộng Di Hoa rời khỏi Đồng gia, điều đó khiến cho Đồng Kỹ Thượng vô cùng áy náy. Nhưng nếu Mộng Di Hoa tiểu thư coi khinh Đồng gia, thì Đồng Kỹ Thượng cũng không dám lưu bước chân của Địa chủ và Mộng Di Hoa. Tuy nhiên, trước khi hai người đi, xin cho Đồng Kỹ Thượng làm tròn phận trách gia chủ của mình, có như thế Đồng Kỹ Thượng mới cảm thấy yên lòng Mộng Di Hoa khề gặt đầu với Thạch Ý Nương.

Địa chủ U Linh nhìn Đồng Kỹ Thượng :

- Đại yến đã không còn, Đồng công tử định thết đãi bốn tọa cái gì?

- Có một thứ mà Đồng Kỹ Thượng không thể không đãi Địa chủ.

- Thứ gì?

Đồng Kỹ Thượng ôm quyền :

- Mời Địa chủ.

Y nói rồi dõng bước đi trước.

Thạch Ý Nương nhìn Mộng Di Hoa. Hai người lặng lẽ theo sau Đồng Kỹ Thượng.

Đồng Kỹ Thượng đưa hai người đến gian đại sảnh bí mật qua một độc đạo ngay dưới biệt lầu Nghinh Phong Vọng nguyệt.

Bước vào gian đại sảnh bí mật, Đồng Kỹ Thượng chỉ chiếc ngai bằng vàng ròng có khắc đầu rồng, rồi nói :

- Mời Địa chủ đến xem cái gì trên chiếc ngai đó.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương bước đến bên chiếc ngai, rồi mở nắp chiếc tráp đựng Ngọc ấn.

Một vàng hào quang ngũ sắc phát ra từ trong tráp, Thạch Ý Nương ngẩng người nhìn chiếc tráp có Ngọc ấn. Mụ cứ như hóa thân biến thành tượng đá trong vàng hào quang huyền ảo kia.

Đồng Kỹ Thượng mỉm cười.

Thạch Ý Nương đóng tráp lại, rồi nhìn Đồng Kỹ Thượng :

- Ngọc ẩn.

- Đúng Chính là Ngọc ẩn.

Đồng Kỹ Thượng chấp tay sau lưng từ tốn nói :

- Đồng Kỹ Thượng còn để trống chiếc ngai đó.

Địa chủ U Linh phá lên cười giòn giã, mặt vừa cười vừa nói :

- Bồn tọa đã hiểu ý của Đồng công tử rồi.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương bước đến trước mặt Đồng Kỹ Thượng. Mặt giả lả nói :

- Chiếc thuyền của Đồng công tử quá hoàn hảo không ai có thể từ chối được.

Thạch Ý Nương cười nhếch môi rồi nói tiếp :

- Chiếc ngai kia còn để trống, và chỉ có hai kẻ đáng ngồi lên nó. Một là Đồng công tử, hai là bồn tọa.

Thạch Ý Nương chắc lưỡi :

- Tiếc thật, bồn tọa và công tử ngồi cùng một thuyền nhưng lại chỉ có một chiếc ngai vàng. Không biết rồi đây sẽ như thế nào.

Đồng Kỹ Thượng ôm quyền nói :

- Đồng Kỹ Thượng luôn luôn biết kính người trưởng bối một trượng. Chỉ mong sao Địa chủ sẽ như cho tại hạ một bước.

Thạch Ý Nương mỉm cười chấp tay sau lưng :

- Công tử kính bồn tọa cái gì và bồn tọa nhường lại công tử cái gì?

- Đồng Kỹ Thượng kính Địa chủ chiếc ngai vàng kia, ngược lại chỉ xin Địa chủ nhường lại cho Đồng Kỹ Thượng võ lâm Trung Nguyên.

Địa chủ Thạch Ý Nương phá lên cười. Mặt vừa cười vừa nói :

- Đúng là kỳ tài, có một không hai biết nhìn xa trông rộng.

Nhìn vào mắt Đồng Kỹ Thượng, Địa chủ U Linh nói :

- Đồng công tử tham vọng lớn như vậy nhưng còn bản lĩnh như thế nào?

- Đã ngồi cùng thuyền với Địa chủ, tất nhiên Đồng Kỹ Thượng sẽ cùng chèo thuyền với Địa chủ. Một mái chèo thuyền sẽ đi chậm, hai mái chèo thuyền sẽ đi nhanh.

- Hai mái chèo thuyền sẽ đi nhanh.

Bồn tọa không chèo một mình chứ.

- Tại hạ không để Địa chủ thiệt thòi.

Thạch Ý Nương cười phá lên.

- Hay... Ta không muốn làm người thiệt thòi đâu, do đó ta phải biết Đồng công tử có bản lĩnh như thế nào chứ?

Cùng với lời nói đó, Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương dựng một chiếc vuốt từ từ đâm tới Đồng Kỹ Thượng. Đồng Kỹ Thượng không né tránh mà dựng chưởng đón thẳng lấy chiếc vuốt của Thạch Ý Nương.

Những tưởng đầu chiếc vuốt của Thạch Ý Nương sẽ xuyên thủng tâm trung bản thủ của Đồng Kỹ Thượng, nhưng chiếc vuốt chạm vào chưởng ảnh của Đồng Kỹ Thượng chỉ phát ra một tiếng khô khốc.

- Cạch...

Bản thủ của Đồng Kỹ Thượng chẳng hề bị thủng, mà chiếc vuốt của Thạch Ý Nương cũng không hề cong hay bị gãy.

Thạch Ý Nương rút tay lại nhìn Đồng Kỹ Thượng :

- Đại yền nghinh khách của Đồng công tử giờ ta mới được thưởng thức trọn vẹn.

Nhìn lại Mộng Di Hoa, Địa chủ Thạch Ý Nương nhật nhẽo nói :

- Mộng Di Hoa! Ta và nàng đã là người của Đồng gia.

Mộng Di Hoa ngỡ ngàng với câu nói này của Thạch Ý Nương. Nàng nhìn lại Đồng Kỹ Thượng. Trên miệng y là một nụ cười chứa nhiều ẩn ý.

Hồi 47

Vấn vương tình càng cao

Mộng Di Hoa bước vào gian đại sảnh. Nàng thấy Đồng Kỹ Thượng đứng trước chiếc ngai vàng trên có chiếc tráp Ngọc ấn.

Y có vẻ trầm tư suy tưởng.

Mộng Di Hoa nhìn Đồng Kỹ Thượng nghĩ thầm :

- “Y đang nghĩ gì?”

Nàng thả bước đến sau lưng Đồng Kỹ Thượng rồi nói :

- Đồng thiếu gia hẹn Mộng Di Hoa đến đây có điều gì muốn nói?

Đồng Kỹ Thượng từ từ quay lại nhìn nàng. Hai người đối nhãn với nhau. Chân diện thư sinh, đôn hậu của Đồng Kỹ Thượng đập vào mắt nàng, nhưng Mộng Di Hoa lại nghĩ thầm :

- “Phía sau cái bộ mặt nho nhã kia là một bộ mặt khác. Một bộ mặt của kẻ nhẫn tâm vô tình”.

Ý niệm đó lướt qua, nàng miễn cưỡng nói :

- Bây giờ Mộng Di Hoa không biết nên gọi người bằng Đồng huynh hay phải đựng đến lối xưng hô tôn giá hoặc chủ nhân.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài :

- Di Hoa hãy gọi ta là Đồng huynh.

- Chỉ sợ Mộng Di Hoa mạo phạm đến người.

- Không... Hãy gọi ta là Đồng huynh.

- Tôn giá muốn như vậy à? Sự thật Di Hoa quá ư bất ngờ khi biết Tà Nhân Vô Diện là Đồng Kỹ Thượng. Một trang thư sinh nho nhã mà Mộng Di Hoa từng nghĩ tốt, lại là kẻ nhẫn tâm đẩy Mộng Di Hoa xuống Tử cốc.

Đồng Kỹ Thượng dẫn đến một bộ nhìn vào mắt Di Hoa.

- Huynh biết Di Hoa hận huynh lắm.

- Nếu nói không hận thì không đúng. Đến bây giờ Di Hoa mới biết vì sao Đồng Kỹ Thượng chỉ xem Mộng Di Hoa như một cánh hoa đẹp mà chẳng bao giờ có ý định sở hữu nào. Bởi vì Đồng Kỹ Thượng là Tà Nhân Vô Diện, biết Di Hoa là độc nhân. Mộng Di Hoa đã không còn là độc nhân. Đồng Kỹ Thượng không còn sợ nữa chứ? Không còn sợ Mộng Di Hoa là độc nhân nên Đồng Kỹ Thượng mới hẹn Mộng Di Hoa đến đây.

Nàng nhướng đôi chân mày vòng nguyệt.

- Có đúng như vậy không. Nếu Mộng Di Hoa nói đúng thì Đồng thiếu gia đã làm rồi. Mộng Di Hoa đã thuộc về Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương. Bất cứ ai muốn đoạt Mộng Di Hoa từ tay Thạch Ý Nương, người đó phải lường trước sự phản nộ của Địa chủ U Linh. Một khi Địa chủ U Linh phản nộ, Mộng Di Hoa nghĩ Đồng Kỹ Thượng không gánh nổi đâu.

Đồng Kỹ Thượng lắc đầu.

- Mộng Di Hoa đừng nhắc đến mục gia biến thái đó. Cho dù mục có phản nộ thì võ công của mục chỉ sánh ngang với ta mà thôi. Mộng Di Hoa cũng đừng hiểu lầm, ta hẹn ngươi đến đây cũng không vì dục tình. Ta

hẹn muối đến gian mật sảnh này vì một điều khác hơn, thiêng liêng hơn.

Y buông một tiếng thở dài nữa rồi nói :

- Nếu muối nghĩ Địa chủ U Linh cần muối thì muối làm. Ta không phủ nhận Mộng Di Hoa là trang giai nhân đẹp nhất trên đời này, nhưng với Địa chủ U Linh, thì muối ta đâu cần cái đẹp, mà chỉ cần cảm giác dục tình mà thôi. Dục tình của muối thì ta có thể đáp ứng được mà. Trong Đồng phủ không thiếu những nữ nhân phù hợp với sở thích của muối già biến thái đó.

Mộng Di Hoa cau mày.

- Vậy công tử hẹn Mộng Di Hoa đến đây vì cái gì?

- Vì Đồng gia và vì mẫu thân muối.

Mộng Di Hoa lắc đầu.

- Đồng công tử đừng gọi Mộng Di Hoa bằng từ muối. Hãy gọi Mộng Di Hoa là cô nương được rồi. Cái từ muối mà công tử ban cho Di Hoa, ta nghe không lọt lỗ tai. Mộng Di Hoa cũng không muốn lần thứ hai rơi xuống Tử cốc.

- Muối hận ta à?

- Bỏn cô nương không là muối của công tử đâu. Còn nói về hận có lẽ bỏn cô nương hận người nhất trên đời này. Làm sao Mộng Di Hoa quên được Tà Nhân Vô Diện mà cuối cùng Tà Nhân Vô Diện lại là người Mộng Di Hoa ngưỡng mộ. Ta phải thừa nhận một điều, Đồng công tử khéo ngụy trang lắm đó.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài, rồi nói :

- Mộng Di Hoa... Lúc đó ta rất yêu nàng... Nhưng tại vì sao ta buộc phải đẩy nàng xuống Tử cốc.

- Bởi vì Mộng Di Hoa là Độc nhân. Mà đã là Độc nhân thì Mộng Di Hoa không thể nào gần gũi với công tử.

Đồng Kỹ Thượng lắc đầu.

- Còn một uẩn khúc nữa mà Mộng Di Hoa không biết. Ta biết Mộng Di Hoa rất hận ta nhưng nếu Mộng Di Hoa biết uẩn khúc này, ta không biết tâm trạng của Mộng Di Hoa sẽ như thế nào.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài với vẻ ngao ngán rồi nói tiếp :

- Mộng Di Hoa có vì mẫu thân của mình không?

- Câu hỏi đó công tử có cần Di Hoa trả lời không. Di Hoa đã làm tất cả chấp nhận tất cả để trả thù cho mẫu thân mà. Thậm chí Di Hoa còn trao sự trinh trắng cho Tà Nhân Vô Diện, cũng như chấp nhận biến thành Độc nhân chỉ để rửa mối thù cho mẫu thân.

- Mẫu thân của Di Hoa còn muốn hơn thế nữa.

Vừa nói Đồng Kỹ Thượng vừa lấy trong ống tay áo ra một mảnh lụa. Y đặt mảnh lụa vào tay Mộng Di Hoa.

- Chiếc tã của muối đó.

Mộng Di Hoa nhìn chiếc tã thêu hoa và bướm cùng dòng chữ: “Mộng Di Hoa”. Nét thêu cực kỳ tinh xảo, đúng là những nét thêu của mẫu thân nàng.

Mộng Di Hoa nhìn Đồng Kỹ Thượng dò hỏi :

- Sao công tử có mảnh lụa này?

Đồng Kỹ Thượng thở ra nhìn nàng rồi nói :

- Mộng Di Hoa còn nhớ trước khi mẫu thân bị Mạc Cự cường bức, và bỏ nàng đi một thời gian dài chứ.

Mộng Di Hoa ở lại thảo trang với nghĩa mẫu.

Mộng Di Hoa gật đầu.

- Mộng Di Hoa không biết mẫu thân đi đâu.

- Mẫu thân nàng về Đồng gia.

Đồng Kỹ Thượng nhìn chăm chăm vào mắt Mộng Di Hoa.

Mộng Di Hoa buột miệng hỏi :

- Sao mẫu thân về Đồng gia?

Đồng Kỹ Thượng nắm tay Mộng Di Hoa, nhưng nàng rút tay lại. Mộng Di Hoa đành giọng nói :

- Đồng công tử đừng chạm đến Di Hoa. Hãy xem Di Hoa là độc nhân như hôm nào.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài, miễn cưỡng chấp tay sau lưng, trang trọng nói :

- Mộng Di Hoa là xá muối của Đồng Kỹ Thượng đó.

Mộng Di Hoa cau mày với vẻ sừng sốt.

- Đồng công tử nói sao?

- Ta nói nàng chính là bào muội của ta đó.

Mộng Di Hoa lắc đầu.

- Bỏn cô nương không tin.

- Đó là sự thật... Bởi vì Đồng Kỹ Thượng và Mộng Di Hoa là huynh muội cốt nhục.

Mộng Di Hoa thét lên.

- Không thể như vậy được.

Đồng Kỹ Thượng quay mặt nhìn lại chiếc ngai vàng.

- Ta phải nói sự thật này. Mộng Di Hoa chính là cốt nhục của Đồng gia.

- Mộng Di Hoa là người của Đồng gia, sao lại mang họ Mộng mà không mang họ Đồng như Đồng Ngọc Lan, Đồng Kỹ Thượng?

- Bởi mẫu thân xem đời người như một giấc mộng. Một giấc mộng phù phiếm hoặc ở trong mộng mẫu thân luôn thấy tình lang của mình là Vương Tử Khan.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài nhìn lại Mộng Di Hoa.

- Khi mẫu thân có mang Di Hoa, thì bị phụ thân đuổi đi. Bởi lẽ người đã bắt gặp phu nhân của mình hẹn với tình lang là Vương Tử Khan. Phụ thân không tin vào giọt máu trong bụng mẫu thân là giọt máu của mình. Nhưng mẫu thân thì biết.

Đồng Kỹ Thượng chỉ mảnh lụa.

- Trên mảnh lụa đó, mẫu thân đã hòa máu của ta và muội để chứng minh sự trong sạch của mình với phụ thân.

Mộng Di Hoa nhìn lại mảnh lụa.

Nàng lắc đầu.

- Không thể như vậy được.

Nàng nói rồi nhìn sững Đồng Kỹ Thượng.

- Vậy Đồng Kỹ Thượng đã biết tường tận sự thật này.

Đồng Kỹ Thượng lưỡng lự rồi gật đầu.

Mộng Di Hoa cắn răng trên vào môi dưới đến rướm máu. Nàng ngáp ngừng rồi nói :

- Đồng Kỹ Thượng biết... Tại sao còn...

Hai cánh môi của Mộng Di Hoa mấp máy mãi chẳng thể nào thốt được ra lời.

Mộng Di Hoa cảm giác cả sàn gạch đại sảnh đang rung chuyển dữ dội và có một cơn trốt vô hình cuốn xoáy nàng vào tâm của nó để vùi dập. Nàng nhìn Đồng Kỹ Thượng với hai con ngươi ráo hoảnh.

Đồng Kỹ Thượng buông tiếng thở dài.

- Khi ta học được toàn bộ võ công và tiếp nhận nội lực của Vương Tử Khan, mới tìm đến thảo trang của muội. Ta không cưỡng được trước nhan sắc của Mộng Di Hoa.

Huynh và muội mặc dù là cốt nhục nhưng lại không ở bên nhau, thì làm sao ta còn đủ suy nghĩ trước vẻ đẹp kiều sa của Mộng Di Hoa.

Mộng Di Hoa lắc đầu :

- Trước khi huynh đòi hỏi thể xác của Mộng Di Hoa, huynh đã biết Mộng Di Hoa là cốt nhục của huynh.

Đồng Kỹ Thượng quay mặt nhìn lại chiếc ngai để tránh ánh mắt nàng.

Mộng Di Hoa bước tới ghì lấy vai Đồng Kỹ Thượng.

- Đúng không?

- Đúng.

Tiếng nói của Đồng Kỹ Thượng chẳng khác nào một tiếng sấm nổ rền bên tai Mộng Di Hoa, đồng nghĩa với một tia sét vô thủy vào đỉnh đầu. Người nàng run lên bần bật.

Đồng Kỹ Thượng quay lại nhìn nàng.

- Đồng Kỹ Thượng đã đưa muội vào cung để làm tài nhân cho tiên đế.

- Đặng tạo cơ hội để huynh lấy Ngọc ấn.

- Ta nghĩ nếu tự thành bá nghiệp, thì cũng bồi đáp lại cho muội tất cả. Họ Đồng của chúng ta sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất gia, phụ thân luôn tâm niệm điều đó.

Hai hàm răng của Mộng Di Hoa nghiền vào với nhau. Nàng từ từ buông tay khỏi vai Đồng Kỳ Thượng :

- Thảo nào có lúc huynh đối xử với Mộng Di Hoa như một thành viên, đúng hơn là chủ nhân của Đồng phủ.

- Nàng còn hơn cả Đồng Ngọc Lan.

- Vậy tại sao huynh biến Mộng Di Hoa thành Độc nhân?

- Đồng Kỳ Thượng yêu Mộng Di Hoa. Nhưng Di Hoa là cốt nhục của Kỳ Thượng.

Ta không muốn Di Hoa là của ai cả.

Di Hoa trừng mắt nhìn Kỳ Thượng.

- Di Hoa đã là Độc nhân, sao Kỳ Thượng còn đẩy Di Hoa xuống Tử cốc? Đồng Kỳ Thượng hành động như vậy không nghĩ đến cốt nhục à?

Đồng Kỳ Thượng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Mặc dù Mộng Di Hoa là độc nhân nhưng trái tim Di Hoa đã thuộc về Ngạn Kim Tiêu. Ta không khóa lấp được khoảng cách giữa ta và Di Hoa, nên buộc phải để nàng đi.

Đồng Kỳ Thượng buông tiếng thở dài một lần nữa.

Mộng Di Hoa nghe tiếng thở dài của Kỳ Thượng.

Nàng khẽ lắc đầu nói :

- Tại sao hôm nay Đồng Kỳ Thượng mới nói sự thật này.

- Khi phụ thân chết, người đã nói với ta... Phải tạo lập Đồng gia thành thiên hạ đệ nhất gia.

Y nhìn vào mắt nàng.

- Mộng Di Hoa là người của họ Đồng, Di Hoa phải cùng một chí hướng với huynh.

Huynh muội ta phải thực hành tâm huyết của phụ thân. Muội phải vì Đồng gia.

Mộng Di Hoa mím môi vào với nhau.

Đồng Kỳ Thượng nắm tay nàng.

- Di Hoa... Huynh và muội sẽ có tất cả. Muội sẽ là bậc mẫu nghi thiên hạ.

Mộng Di Hoa nhìn chăm chăm vào mắt Đồng Kỳ Thượng.

- Đồng Kỳ Thượng đã có Ngọc ẩn, nay lại có thêm Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

Huynh đã có thể với tay đến ngai vị Thiên tử rồi... Còn muốn gì ở Mộng Di Hoa nữa.

Đồng Kỳ Thượng buông tiếng thở dài rồi nói :

- Đúng ra huynh đã có thể chễm chệ ngồi vào ngai vàng Thiên tử, và muội đã có thể đội vương miện mẫu nghi thiên hạ, nhưng Ngạn Kim Tiêu đã làm hỏng tất cả mọi kế sách của ta.

Mộng Di Hoa cau mày.

- Kim Tiêu làm gì?

Buông một tiếng thở dài, Đồng Kỳ Thượng nhìn Mộng Di Hoa từ tốn nói :

- Kim Tiêu đã hóa giải thuật dị dung bí truyền của huynh. Huynh cần có gã tiểu tử đó để khôi phục lại thuật dị dung của mình.

Đồng Kỳ Thượng nắm tay Mộng Di Hoa.

- Huynh nói ra sự thật này để muội nghĩ đến phụ thân, mẫu thân. Muội phải nghĩ đến Đồng gia. Thực lực huynh đã có chỉ còn thiếu một thứ.

- Khuôn mặt của Thiên tử?

Đồng Kỳ Thượng gật đầu.

Mộng Di Hoa rít giọng nói :

- Thực ra huynh muốn chờ gì ở Mộng Di Hoa?

- Muội sẽ đưa Ngạn Kim Tiêu tiểu tử về cho huynh.

Gã vừa nói dứt lời thì nhận ngay một cái tát của Mộng Di Hoa.

Bốp...

Dấu ấn thủ đồ ứng hiện trên má Đồng Kỳ Thượng.

Y cắn răng trên vào môi dưới, đưa tay vuốt mặt. Y nhìn nàng từ tốn nói :

- Bá nghiệp tự thành, huynh để cho muội trừng phạt.

Mộng Di Hoa thối liến ba bộ rồi vụt bỏ chạy ra cửa.

Đồng Kỳ Thượng bối rối gọi theo.

- Di Hoa...

Thạch môn đóng sập lại, Đồng Kỹ Thượng khẽ lắc đầu, nhìn lại chiếc ngai vàng có hình đầu rồng.

Y nhắm nói :

- “Ngạn Kim Tiêu... Ta không tin người cãi lại ý trời. Người sẽ không can được bước chân Đồng Kỹ Thượng.”

Thạch môn lại dịch mớ.

Đồng Kỹ Thượng quay mặt nhìn lại.

Y hoàn toàn bất ngờ khi thấy Mộng Di Hoa quay trở vào. Nhưng nàng quay vào mà trên người chẳng có lấy mảnh trang phục nào cả.

Tầm thân nàng lồ lộ phơi ra trước mặt Đồng Kỹ Thượng.

Đôi chân mày Đồng Kỹ Thượng nhíu lại, miến cưỡng nói :

- Di Hoa... Muội...

Mộng Di Hoa bước đến trước mặt Đồng Kỹ Thượng.

Nàng nhìn vào mắt gã.

- Đồng huynh... Có thoát khỏi khoảng cách cốt nhục, Mộng Di Hoa mới có thể giúp huynh.

Nàng vừa nói vừa lần tay cởi trang phục của Đồng Kỹ Thượng. Đồng Kỹ Thượng nhìn Mộng Di Hoa chăm chăm mà không thốt được lời nào.

Bốp.

Sự biến quá bất ngờ và Kỹ Thượng không hiểu Di Hoa đang nghĩ gì trong đầu ngoại trừ một ánh mắt ngậy ngô khó hiểu.

Mộng Di Hoa kéo Đồng Kỹ Thượng về phía chiếc ngai bằng vàng rồng. Nàng cố ý ngồi xuống rồi trườn lên trên. Đồng Kỹ Thượng hoàn toàn thụ động trước sự điên rồ cuồng bạo của nàng.

Những tiếng gừ gừ phát ra từ cửa miệng của Mộng Di Hoa. Đó không phải là tiếng rên biểu thị trạng thái khoái cảm mà là tiếng mèo hoang gầm gừ trong sự bức tức thì đúng hơn.

Nàng ngấu nghiêng hai cánh môi của Kỹ Thượng rồi ghé miệng vào tai hắn rù rì nói :

- Di Hoa không là cốt nhục của huynh. Không là cốt nhục của Đồng Kỹ Thượng mới chịu theo ý của Kỹ Thượng.

* * * * *

Mộng Di Hoa rời khỏi gian mật sảnh cùng với nỗi đau buốt giá cả tâm hồn. Nàng cảm thấy toàn thân mình thật là nhơ nhớp và đáng kinh tởm tới cùng. Cùng với cảm nhận nhơ nhớp đáng kinh tởm đó, là sự trống rỗng tràn trải trong nội thức. Một sự trống rỗng hụt hẫng và ghê sợ. Nàng nhớ lại khoảnh khắc sau cùng trong cuộc mây mưa vừa rồi, vòng tay Đồng Kỹ Thượng ngấu nghiêng lấy nàng trong sự bùng nổ dữ dội. Nghĩ đến điều đó, Di Hoa rùng mình.

Nàng dừng bước nghĩ thầm :

- “Kỹ Thượng còn là con người không. Y không là con người nên y mới nhuộm bản sự trong trắng của xá muội mình. Y biết được tất cả sự thật nhưng y chẳng màng đến sự thật đó. Y bất cần tất cả, mà chỉ nghĩ đến bản thân mình.”

Mộng Di Hoa lắc đầu, rồi rùng mình một lần nữa trước khi nôn thốc nôn tháo bất cứ thứ gì có trong bụng. Miệng nàng đắng ghét như mật từ bao tử trào cả lên trên. Mặc dù đã nôn ra như vậy, nhưng cảm giác tởm lợm vẫn còn âm ỉ trong từng thớ thịt và vùng sâu kín của nàng. Mộng Di Hoa vuốt mặt, như muốn lột bỏ khuôn mặt kiêu diễm, liêu trai của mình rồi mới bước vào Nghinh Phong Vọng Nguyệt lầu.

Nàng nghe tiếng cười the thé của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương. Tiếng cười càng tạo ra trong nàng những cảm giác ê chề và nhơ nhuốc Mộng Di Hoa nhủ thầm :

- “Ông trời ban cho ta một nhan sắc, nhưng nhan sắc này chỉ là món đồ tiêu khiển của người đời”.

Tiếng cười của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương lại trỗi lên khi những ý niệm kia còn tồn đọng trong tâm thức Mộng Di Hoa. Nghe tiếng cười với vẻ đắc ý của Ý Nương, Mộng Di Hoa không khỏi tò mò. Nàng tự nhủ trong đầu :

- Cái gì khiến nụ đắc ý như vậy nhỉ?

Nàng nhẹ bước tiến về phía gian biệt sảnh. Khi Di Hoa bước qua cửa biệt sảnh, một hoạt cảnh đầy chất dung tục, nhơ nhớp đập vào mắt nàng.

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương cùng với một trung phụ dáng người nhỏ nhắn trong tư thế lỏa lồ quấn chặt lấy nhau. Di Hoa đã từng bị Thạch Ý Nương buộc phải bày cuộc mây mưa trái với lẽ đạo tự nhiên. Nàng đã biết sự ân ái của Địa chủ U Linh đối với mình như thế nào, nên lúc nào cũng có ý né tránh, nhưng vị phu nhân kia xem ra lại thích thú với những gì thì đang được hưởng từ Địa chủ U Linh. Người trung phụ với vóc dáng nhỏ nhắn quấn chặt lấy Địa chủ U Linh như một ả tình nhân nặng tình. Mộng Di Hoa không thể chứng kiến cảnh tượng dung tục đó. Nàng quay bước toan bỏ đi để không phải thị chứng hoạt cảnh nhơ nhuốc nọ.

Nhưng Mộng Di Hoa vừa dậm bước thì Thạch Ý Nương gọi lại :

- Mộng Di Hoa...

Mộng Di Hoa dừng bước nhỏ nhẹ nói :

- Thạch nương gọi Di Hoa?

- Đến đây.

- Thạch nương đang vui vẻ... Di Hoa...

- Đứng ngại... Ta sẽ cho nàng biết... cần phải làm gì.

Mộng Di Hoa miễn cưỡng quay lại bước đến bên tấm thảm bày ra giữa đại sảnh.

Nàng tò mò nhìn trung phụ, trung phụ cũng nhìn nàng. Mộng Di Hoa nghĩ thầm :

- “Không biết người này có cảm giác giống như mình không.”

Thạch Ý Nương choàng tay qua vai trung phụ rồi nói :

- Di Hoa, sau này nàng ở bên ta thì phải học nhiều ở Tôn Thi Nhã. Tôn Thi Nhã khiến cho ta phấn khích đó.

Vừa nói Thạch Ý Nương vừa kéo Thi Nhã vào sát mình.

Thi Nhã đưa đôi mắt to tròn, liếc qua thị, rồi vòng tay bá cứng lấy cổ Thạch Ý Nương. Trông hai người cứ như một đôi tình lang trong buổi đầu động phòng giao hoan.

Thi Nhã chà hai cánh môi mình vào môi Thạch Ý Nương, rồi lướt dần xuống cổ sau đó thì ép cả cái miệng nhỏ nhắn vào giữa hai chiếc nhũ hoa đã chảy xệ xuống bên dưới.

Những động tác của Tôn Thi Nhã khiến Mộng Di Hoa phải nhũn mảy. Nàng đã nhận ra sự kích động và hưởng ứng cuồng nhiệt từ con người này.

Thi Nhã nhỏ nhẹ nói :

- Huynh phải truyền võ công cho thiếp.

Thạch Ý Nương nâng cằm Thi Nhã.

- Ta sẽ truyền võ công cho nàng.

Thạch Ý Nương phá lên cười khi chiếc miệng xinh xắn của Tôn Thi Nhã ngoạm vào đầu nhũ hoa của thị.

Mộng Di Hoa không thể nào chịu được cảnh tượng đó liền ôm quyền nói :

- Mộng Di Hoa nên lui bước.

Thạch Ý Nương gật đầu.

- Sau này Thi Nhã sẽ dạy cho nàng biết phải làm gì để hầu hạ ta.

Thạch Ý Nương xua tay.

- Đi đi...

Mộng Di Hoa quay bước, nàng đi về phía cửa thì lại nghe tiếng cười the thé của Thi Nhã trỗi lên. Tiếng cười của mụ ma đầu buộc Mộng Di Hoa tò mò liếc trộm nhìn lại.

Nàng rùng mình khi thấy Thi Nhã đang thực hiện những động tác giao hoan với mụ.

Mộng Di Hoa nhanh bước bỏ ra ngoài. Mộng Di Hoa nhủ thầm :

- “Trên thế gian có một hạng người như vậy sao?”

Cùng với ý niệm đó, Mộng Di Hoa chợt nhớ đến lời nói của Thi Nhã. Nàng lắc đầu nhảm nói :

- “Chẳng lẽ vì muốn học võ công của Địa chủ U Linh mà thị làm bất cứ điều gì để thỏa mãn dục tính biến thái nơi con người dung tục đó?”

Mộng Di Hoa vừa nói vừa lắc đầu, rồi buông tiếng thở dài. Nàng đảo mắt nhìn quanh. Một khung cảnh trống vắng trơ trụi bao bọc nàng.

Buông một tiếng thở dài, Mộng Di Hoa nói :

- Đồng phu giờ đã là chốn nhơ nhớp tột cùng.

Nàng bước ra ngoài mái hiên.

Lão Từ Quảng đã đứng chờ sẵn bên ngoài. Vừa chạm trán với Di Hoa, lão bộc Từ Quảng khom người xuống.

- Quý nương... Có người muốn gặp quý nương.

Mộng Di Hoa nhìn lão Từ.

- Quý nương theo lão phu.

Mộng Di Hoa tò mò, nhưng rồi cũng bước theo chân lão Từ. Nàng không biết ai muốn gặp mình.

Lão Từ đưa Mộng Di Hoa đến gian biệt xá của khu bạn nhân, nhưng bây giờ ngay cả khu vực đó cũng vắng vẻ không một bóng người.

Lão Từ Quảng từ tốn nói :

- Y đang chờ quý nương trong gian biệt thất này.

Mộng Di Hoa lưỡng lự rồi đẩy cửa biệt thất. Nàng sững bước khi nhận ra Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu nhìn nàng.

Mộng Di Hoa nói :

- Ngạn công tử...

Kim Tiêu nheo mày.

- Kim Tiêu không thích nghe câu này.

Mộng Di Hoa vội vã đóng cửa rồi quay lại trước mặt Ngạn Kim Tiêu.

- Sao huynh lại đến đây? Huynh không sợ nguy hiểm đến tính mạng à?

- Có gì mà Ngạn Kim Tiêu sợ chứ.

Kim Tiêu nắm tay Mộng Di Hoa.

Một cảm xúc mơ hồ len qua tâm thức Mộng Di Hoa. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Ngạn huynh mau rời khỏi đây đi.

Kim Tiêu nhìn nàng :

- Nàng cùng đi với ta chứ?

Mộng Di Hoa mơ hồ nói :

- Đi đâu?

- Chỉ cần rời khỏi đây là được rồi. Còn đi đâu cũng được.

Mộng Di Hoa lắc đầu.

- Mộng Di Hoa không đi đâu cả.

- Mộng Di Hoa... Người võ lâm đã nhận được chiến thư của Đồng Kỳ Thượng. Họ sẽ kéo đến đây. Huynh không muốn Mộng Di Hoa xen vào chuyện này.

Mộng Di Hoa lắc đầu.

- Mộng Di Hoa muốn xen vào chuyện này. Ngạn huynh... Đồng Kỳ Thượng giờ đã có Ngọc ẩn và cả Địa chủ U Linh. Một khi y đã gửi chiến thư khiêu khích với giới võ lâm, thì đã có sự chuẩn bị rồi.

- Huynh biết... Nếu Đồng Kỳ Thượng có sự chuẩn bị thì huynh cũng đã có cách đối phó. Chỉ còn Di Hoa mà thôi.

Nàng mỉm cười.

- Di Hoa có ý này muốn nói với huynh.

Kim Tiêu gật đầu.

Mộng Di Hoa kéo chàng về góc biệt thất, rồi nói nhỏ vào tai chàng.

Mộng Di Hoa nói đến đâu, mặt Kim Tiêu nhăn nhó đến đó.

Nàng nói rồi, buông tay chàng.

- Nhưng có một điều kiện, Mộng Di Hoa đặt ra với Kim Tiêu.

- Điều kiện gì?

- Huynh phải đề Đồng Kỳ Thượng cho Di Hoa hành xử.

- Mộng Di Hoa muốn như vậy à?

Mộng Di Hoa gật đầu :

- Di Hoa thỉnh cầu Ngạn huynh.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài.

- Ta lo cho nàng.

Mộng Di Hoa mỉm cười.

- Và lo cả cho Đồng Ngọc Lan nữa.

Nàng nhìn vào mắt Kim Tiêu.

- Ngạn huynh đã cử hành đại lễ thành thân với Ngọc Lan rồi... Nếu sau này Ngạn huynh đối xử tệ với Ngọc Lan, thì chính tay Mộng Di Hoa cũng sẽ hành xử huynh.

Nàng nhẹ buông tiếng thở dài rồi nói :

- Mộng Di Hoa sẽ hành xử huynh còn tàn khốc hơn đối với Đồng Kỹ Thượng đó.

Hai người đối mặt nhìn nhau.

Mộng Di Hoa từ tốn nói :

- Huynh đi được rồi.

- Mộng Di Hoa bảo trọng.

Nàng gật đầu.

- Đã nói rồi... Ngạn huynh đừng lo cho Mộng Di Hoa.

Kim Tiêu lưỡng lự rồi bất ngờ ôm chặt lấy Mộng Di Hoa. Nàng không phản kháng lại hành động của Kim Tiêu, ngược lại còn nhắm mắt chờ đợi nụ hôn của chàng.

Hai người như dán thể pháp vào với nhau. Họ muốn thân thể đó hòa vào làm một qua nụ hôn nồng nàn thắm thiết nhất. Thể pháp nàng run nhẹ trong vòng tay của Kim Tiêu.

Khi hai người rời nhau ra, những xúc cảm ngọt ngào còn đọng trong ánh mắt của Di Hoa. Bất chợt nàng rung mình khi nghĩ lại những gì mình đã trải qua.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Di Hoa, Kim Tiêu yêu nàng.

- Di Hoa cũng yêu huynh. Nhưng huynh phải hứa với Di Hoa chăm sóc cho Ngọc Lan đó. Huynh hứa đi.

Đôi chân mày Kim Tiêu nhíu lại.

Chàng buông tiếng thở dài rồi gật đầu :

- Kim Tiêu hứa.

- Quân tử bất hí ngôn.

- Kim Tiêu hứa mà.

Nàng buông tay Kim Tiêu nàng mỉm cười với chàng :

- Kim Tiêu có thể đi được rồi.

Kim Tiêu lưỡng lự.

Di Hoa từ tốn nói :

- Sau chuyện này rồi, Di Hoa sẽ tìm đến Kim Tiêu.

- Di Hoa không tìm thì Kim Tiêu cũng sẽ tìm nàng.

Kim Tiêu nhìn vào mắt nàng. Trong ánh mắt của Mộng Di Hoa, chàng cảm nhận một ưu hoài khóa lấp tằm mắt.

Kim Tiêu nhỏ nhẹ nói :

- Huynh đi đây.

Kim Tiêu đi rồi, Di Hoa vẫn còn thơ thẩn một mình trong biệt thất. Nàng từ từ cúi mặt nhìn xuống mũi hài, hai dòng lệ trào ra khóe mắt nhều xuống mũi hài.

Mộng Di Hoa cắn răng trên vào môi dưới nhỏ giọng nói :

- Ngạn huynh chắc không biết Di Hoa đang trong tình trạng nào... Mộng Di Hoa đâu thể tiếp nhận tình của huynh được. Chúng ta có duyên nhưng lại không có nợ.

Nàng buông tiếng thở dài, lắc đầu.

- Oan tình.

Hồi 48
Nhu kỳ tuyết ngưng

Kỹ Thượng ngồi trên chiếc ngai sơn son thếp vàng, sau lưng là bức hoành phi có dòng chữ.

“Nhứt thống thiên hạ.

Đệ nhất Đồng gia”.

Phía dưới sân trăng là quần hùng võ lâm đại phái với sự thống lĩnh của Giác Viễn đại sư, Thiên Hựu đạo trưởng. Trong quần hùng có cả Tổng Thừa Ân và Giang Vi Tử cùng Đồng Ngọc Lan.

Ngọc Lan nhìn Kỹ Thượng.

Tiếp nhận ánh mắt của Ngọc Lan, Kỹ Thượng nói :

- Lan muội, muội đứng về phía ai?

Ngọc Lan khẳng khái nói :

- Ngọc Lan không đứng về phía Tà Nhân Vô Diện.

- Ta là Đồng huynh của muội.

Ngọc Lan lắc đầu :

- Không! Tôn giá là Tà Nhân Vô Diện.

Kỹ Thượng phá lên cười rồi nói.

- Muội cứ cho là như vậy đi. Đồng huynh của muội là Tà Nhân Vô Diện thì đã sao nào.

Kỹ Thượng vừa nói dứt câu thì từ ngoài đại sảnh Đồng phủ một người bước vào.

Người đó giống hệt Đồng Kỹ Thượng. Trong bộ lót Đồng Kỹ Thượng, Kim Tiêu vừa đi vừa nói :

- Tà Nhân Vô Diện là Tà Nhân Vô Diện. Sao lại tự nhận là bốn công tử được chứ?

Kỹ Thượng nheo mày từ từ đứng lên :

- Ngạn Kim Tiêu, người đội lót của ta đó à?

Kim Tiêu khoát tay :

- Tầm bậy, tầm bậy, bốn công tử là bốn công tử đâu lại là Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu chấp tay sau lưng nhìn Kỹ Thượng.

- Tà Nhân Vô Diện... các hạ bộ thích bộ mặt của ta lắm hay sao vậy? Hãy lấy lại khuôn mặt của mình đi.

Kỹ Thượng nhú mày :

- Ta chính là Đồng Kỹ Thượng.

- Tại sao cứ phải nhận là bốn công tử chứ?

Kim Tiêu hừ nhạt rồi nói tiếp :

- Để xem ta là Đồng Kỹ Thượng công tử hay các hạ là Đồng Kỹ Thượng. ắt phải nhờ đến lão bộc Từ Quảng thôi.

Kỹ Thượng phá lên cười.

- Được.

Y lớn tiếng phán lệnh :

- Từ Quảng lão bộc đâu.

Từ Quảng từ sau hậu đường bước ra.

Lão đứng neho mày nhìn Kim Tiêu và Đồng Kỹ Thượng.

Lão hết nhìn Kim Tiêu rồi lại nhìn Đồng Kỹ Thượng.

Kỹ Thượng nói :

- Lão Từ... cho dù Ngạn Kim Tiêu có hóa trang thế nào nhưng lão vẫn có thể nhận ra ta là Đồng thiếu gia của lão chứ.

Lão Từ Quảng dụi mắt nhìn Kỹ Thượng rồi nhìn lại Kim Tiêu.

Kim Tiêu mỉm cười nói :

- Từ tiên bối... người hẳn nhận ra Đồng Kỹ Thượng này chứ?

Kim Tiêu chỉ về phía Kỹ Thượng.

- Còn y chính là Tà Nhân Vô Diện.

Lão Từ Quảng vuốt râu rồi ôn nhu nói :

- Chuyện này lạ quá. Thôi được rồi lão phu sẽ cố phân định xem ai là Đồng Kỹ Thượng.

Lão nhìn lại Kỹ Thượng nhìn lại Kim Tiêu một lúc sao đó tiến lại bên Kim Tiêu :

- Vị công tử này mới đúng là Đồng thiếu gia.

Chỉ về phía Kỹ Thượng, lão từ tốn nói :

- Còn gã đó là Tà Nhân Vô Diện.

Kỹ Thượng quắc mắt rít giọng nói :

- Lão Từ, bộ lão đui rồi hay sao mà không nhận ra ta là Đồng Kỹ Thượng.

- Nếu lão phu đui thì đầu thế nào phân biệt được tôn giá là Tà Nhân Vô Diện.

Kỹ Thượng gắt giọng gầm lên :

- Ta là Tà Nhân Vô Diện thì đã sao nào. Hôm nay các người đã đến đây thì phải qui thuận theo bốn tọa. Kẻ nào thuận theo ta thì sống, người nào phản lại ta thì chết.

Kim Tiêu ôm quyền nói :

- Chư vị quần hùng, biết cả rồi đó. Y đã tự nhận mình là Tà Nhân Vô Diện. Y đã gieo rắc chết chóc cho mọi người, còn giáng họa xuống cho Đồng phủ.

Giang Vi Tử nhìn Kim Tiêu, nàng nghĩ thầm :

- “Kim Tiêu đang giở trò gì đây?”

Kim Tiêu nhìn bọn cao thủ Đồng phủ :

- Các người đã biết y là Tà Nhân Vô Diện, còn đứng về phe y nữa ư? Các người còn là người của Đồng gia không. Hay đã theo cái gã ôn dịch kia rồi.

Không cần Kim Tiêu nói lời thứ hai tất cả bọn cao thủ dưới trướng của Đồng Kỹ Thượng đồng loạt bước sang phía quần hùng. Cuối cùng cũng chỉ còn lại mỗi một Đồng Kỹ Thượng ngồi chờ vợ trên chiếc ngai sơn son thếp vàng.

Y tức giận quát :

- Kim Tiêu... người định giở trò gì?

- Hê... Bộ tôn giá có mắt như mù hay sao mà không nhận ra bốn công tử hay sao mà cứ gọi bốn công tử là Ngạn Kim Tiêu. Hảo đệ Ngạn Kim Tiêu của bốn công tử đã có chuyện cần phải giải quyết với Địa chủ U Linh Thạch Y Nương rồi, đâu có rảnh rỗi mà đến đây lột cái bộ mặt của tôn giá.

Kim Tiêu hất mặt :

- Hê... bộ mặt của tôn giá như thế nào, xấu xí ra sao thì cứ phơi ra cho mọi người biết đi.

Kỹ Thượng nhíu mày :

- Người muốn biết chân diện của ta à?

- Không phải một mình Đồng công tử muốn biết đâu, mà tất cả mọi người đều muốn biết.

Kỹ Thượng nghe Kim Tiêu nói lời này, theo phản xạ tự nhiên mà không làm chủ được, đưa tay lên vuốt mặt.

Y hạ tay xuống rồi nói :

- Chân diện của ta thế nào?

Quần hùng trở mắt nhìn Kỹ Thượng.

Kỹ Thượng không màn đến những ánh mắt đó, mà gắt giọng nói :

- Bộ mặt của bốn tọa thế nào?

Kim Tiêu lắc đầu :

- Khuôn mặt của tôn giá gớm ghiếc quá, nên tôn giá mới phải dùng hết bộ mặt của người này đến bộ mặt của người khác.

Kim Tiêu nói rồi vỗ tay một tiếng.

Nghe tiếng vỗ tay của chàng, một chiếc gương đồng được bày ra trước mặt Kỹ Thượng.

Kỹ Thượng nhìn Kim Tiêu.

- Ta không giống người ư?

- Tôn giá nhìn vào gương sẽ biết mình giống ai mà.

Kỹ Thượng tò mò nhìn vào trong gương. Gã không thể tin vào mắt mình được.

Trong gương là một bộ mặt sần sùi nổi u nhữnng cục thịt đỏ ối nhưng không muốn tuột ra khỏi bộ mặt gã.

Kỹ Thượng gào lên :

- Tại sao lại như vậy... tại sao...?

- Mặt mình như thế nào thì phải chịu thế nấy. Cái tâm chính là khuôn mặt, tôn giá đã có cái tâm không tốt, bộ mặt cũng xấu xí như cái tâm của tôn giá.

Kỹ Thượng gầm lên :

- Chính người. Người đã bày trò gì? Nói cho ta biết.

- Bày trò với không bày trò. Tôn giá có trách gì sao mình lại bị trời bang cho bộ mặt khó coi như vậy, trước hết trách ở tôn giá. Trách cái tâm vô nhân và bạo tàn của tôn giá đó.

Kỹ Thượng nghiêng răng ken két.

- Bỏn tọạ giết người.

Quần hùng lẫn bọn gia nhân của Đồng gia chỉ Kỹ Thượng.

- Tà nhân đáng chết... Tà nhân đáng chết.

Kỹ Thượng rống lên.

- Ta...

Tiếng rống của y khiến mọi người đồng loạt im bật.

Tổng Thừa Ân bước ra.

- Tà Nhân Vô Diện... Tổng mỗ thanh toán ân oán với người.

Thiên Hựu đạo trưởng bước đến bên Thừa Ân.

- Bần đạo cũng đòi nợ cho đệ tử Võ Đang.

Giác Viễn đại sư chấp tay niệm Phật hiệu.

- A di đà Phật.

Kỹ Thượng nhìn Tổng Thừa Ân và Thiên Hựu đạo trưởng rít giọng :

- Hai người không phải là đối thủ của ta.

Y chỉ Ngạn Kim Tiêu.

- Hắn mới chính là đối thủ của bỏn tọạ.

Vừa nói Đồng Kỹ Thượng vừa dựng song thủ vỗ thẳng xuống Thiên Hựu đạo trưởng và Tổng Thừa Ân.

Hai luồng ảo khí huyền hoặc chụp tới hai người.

Thừa Ân và Thiên Hựu đạo trưởng không né tránh mà dựng chưởng đón thẳng đỡ thẳng.

Ầm...

Tổng Thừa Ân lẫn Thiên Hựu đạo trưởng bị trượt dài ra sau những hai trượng khi Đồng Kỹ Thượng chỉ thối lại một bộ.

Y rít giọng nói :

- Ta có thể sử dụng được tất cả những tuyệt công trong giang hồ. Các người chỉ là một lũ đom đóm không thể so với bỏn tọạ đâu.

Thốt ra lời nói đó, ánh mắt Đồng Kỹ Thượng long lên sòng sọc, biểu thị sắc na khùng bố rờn rợn. Tiếp nhận ánh mắt của Đồng Kỹ Thượng, quần hùng lẫn mọi người buộc phải thối lại một bộ.

Kỹ Thượng thả chân chậm rãi bước xuống những bậc tam cấp.

Y định nhân nhìn Ngạn Kim Tiêu.

- Người giờ trò ma mãnh khá lắm... nhưng người cũng không cãi được ý trời. Người không cản được bước chân của ta.

Kim Tiêu nhìn lại Đồng Kỹ Thượng :

- Tôn giá có muốn đấu với Đồng công tử không?

Kỹ Thượng rít giọng nói :

- Người đang tự lột mặt nạ ra rồi đó. Đồng Kỹ Thượng làm gì biết võ công.

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng là trước đây tại hạ không biết võ công. Nhưng khi biết tôn giá dám giả dạng tại hạ, định gieo ác nghiệp cho Đồng gia, nên tại hạ tự trui rèn võ công. Thậm chí rèn võ công đến cảnh giới tối thượng lưu hỏa thuần thanh để khắc chế tôn giá.

Kim Tiêu gất giọng nói :

- Giờ đây tại hạ sẽ cho tôn giá nếm mùi lợi hại của tại hạ đây.

Kỹ Thượng phá lên cười khùng khục :

- Ngạn Kim Tiêu... ta không tin ngươi là đối thủ của ta.

Kim Tiêu nạt ngang :

- Bộ tôn giá vẫn còn nghĩ mình là Đồng Kỹ Thượng tại hạ đó à?

Kỹ Thượng từ từ đánh mặt lại. Y cười khẩy một tiếng :

- Người có gian nhưng không ngoa. Xét như chuyện này, người giúp cho ta vậy.

Y vừa nói vừa lắc vai lướt tới Ngạn Kim Tiêu.

Kim Tiêu vẫn đứng chôn chân một chỗ. Khi ngọn Vô Địch chưởng của Kỹ Thượng vỗ tới, chàng chỉ xoay tròn hữu thủ, tả thủ vẫn chấp sau lưng. Một ảo khí mờ ảo từ tâm trung bản thủ của Kim Tiêu tỏa ra quần lấy đạo khí kinh Vô Địch chưởng của Kỹ Thượng.

Không một tiếng sấm chưởng nào phát ra, mà lại có hiện tượng kỳ lạ khởi sinh.

Đạo ảo khí huyền hoặc của Kim Tiêu như khắc chế đạo khí của Kỹ Thượng rồi hướng nó công ngược lại đối phương.

Kỹ Thượng quá bất ngờ với hiện tượng đó, nhưng khi phát hiện thì buộc không còn ra phương cách nào phản ứng. Sự biến cứ như tự gã đánh vào gã.

Ầm...

Kỹ Thượng nhận đúng đạo khí kinh do chính mình phát tác, mà phải lùi lại năm bộ. Sau mỗi bước chân thối lùi sàn gạch lún xuống rạn nứt dấu chân chim.

Kim Tiêu nói :

- Đến lượt tại hạ đây.

Kim Tiêu vừa nói vừa lướt đến, tả thủ và hữu thủ đồng loạt thi triển Thiên Cang chỉ.

Chớp thấy Kim Tiêu thi triển Thiên Cang chỉ, Kỹ Thượng cũng dụng Thiên Cang chỉ đón thẳng đỡ thẳng. Nhưng một lần nữa khí không phát ra từ chỉ pháp của Kim Tiêu mà ngược lại như có một hấp lực vô hình đón lấy những đạo chỉ công của Đồng Kỹ Thượng, đánh trả lại y.

Kỹ Thượng lúng túng, muốn thu hồi cũng không được, muốn né tránh cũng không xong mà phải chịu hứng tiếp những đạo chỉ của bản thân mình.

Mười đạo chỉ kim can của gã phát tác đồng loạt quay lại đánh vào mười đại huyệt của Kỹ Thượng.

Chát... chát....

Kỹ Thượng hứng trọn mười đạo chỉ khí, ngã vật ra sau, ngồi bệt xuống sàn gạch.

Quần hùng lẫn bọn gia nhân đồng loạt lướt tới toan xé lấy xác Kỹ Thượng, nhưng Kim Tiêu quát lớn.

- Dừng lại...

Mọi người đồng loạt dừng bộ.

Kỹ Thượng ngồi dưới đất, mồ hôi xuất hạn khắp người. Y nhìn Kim Tiêu.

- Người thụ học võ công từ đâu?

- Đồng công tử tự nghĩ ra. Nếu huynh chỉ biết chép thơ thì đệ biết chế tác thơ. Hai động thái đó khác nhau.

- Sao ta không nghiệm được điều này?

- Đã là thư sinh thì người ta cho là một sách mà.

- Người giết ta chứ?

Kim Tiêu lắc đầu :

- Không! Kim Tiêu làm chuyện này không phải trả thù... mà vì mục đích khác.
Chàng buông tiếng thở dài, rồi cách không điểm chỉ vào ba mươi sáu đại huyệt của Kỹ Thượng.

- Người...

- Phế bỏ tất cả võ công của huynh.

Kỹ Thượng cúi gục đầu xuống lí nhí nói :

- Người giết ta thì hơn.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài.

Kim Tiêu nhìn lại quần hùng.

- Chư vị... sự thật đã phơi bày tất cả rồi. Đồng mõ xin chư vị cho Đồng mõ được giám sát Tà Nhân Vô Diện.

Mọi người đồng loạt ôm quyền :

- Tha hay giết, tùy Đồng thiếu gia định đoạt gã.

Kim Tiêu ôm quyền đáp lễ :

- Đa tạ... đa tạ...

* * * * *

Kỹ Thượng đang quỳ, mặt quay vào vách thạch thất. Trong đầu y chỉ có một ý niệm duy nhất, võ công mà Kim Tiêu có được là từ đâu. Phải chăng chính chàng đã chế tạo ra thứ công phu đó. Thứ công phu mà y không thể nào tưởng tượng được.

Cửa thạch thất dịch mở, Kim Tiêu và Ngọc Lan bước vào.

Kỹ Thượng từ từ quay mặt nhìn lại.

- Hai người vào đây để giết ta à?

Kim Tiêu buông tiếng thở dài.

- Không giết huynh đâu.

- Ta đã là phế nhân, giết cũng bằng thừa. Tại sao người lại giả trang như ta, người có thể dụng chính bản thân của người để vang danh thiên hạ mà.

- Kim Tiêu không cần vang danh với thiên hạ. Kim Tiêu hóa trang thành huynh với mục đích giữ cho Đồng gia không bị biến thành miếng mồi ngon cho người võ lâm xâu xé. Đó là mục đích của Ngạn Kim Tiêu.

Kỹ Thượng cười khẩy rồi nói :

- Kim Tiêu ta hận người, nhưng cũng cảm kích sự độ lượng của người.

Ngọc Lan từ tốn nói :

- Ngạn huynh độ lượng hơn đại ca nghĩ. Huynh ấy không giết vì huynh ấy là hậu nhân của Vương Tự Khanh thúc thúc Kỹ Thượng lỗ mắt nhìn Kim Tiêu :

- Sao Ngạn Kim Tiêu là hậu nhân của Vương Tự Khanh?

Ngọc Lan gật đầu :

- Đúng! Nếu huynh là Ngạn Kim Tiêu tiểu ca thì đã trút hận lên đầu Đồng Kỹ Thượng để trả chữ hiếu rồi.

- Ta không ngờ. Nhưng bây giờ y giết ta cũng không muộn mà.

- Kim Tiêu tiểu ca không bao giờ giết huynh đâu.

Nàng nhìn lại Kim Tiêu.

Chàng khẽ gật đầu.

Ngọc Lan nhìn lại Kỹ Thượng :

- Huynh ấy chỉ muốn đại ca sám hối. Trong thạch thất này, đại ca sẽ ngẫm nghĩ những chuyện mình đã làm và sớm sửa đổi mình. Một ngày nào đó Đồng đại ca sẽ trở thành con người khác.

Kỹ Thượng nhìn Ngọc Lan :

- Ta không cần xá muối phải cho ta lời nói đó. Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương đang ở đâu?

Kim Tiêu nhìn lại Kỹ Thượng.

- Đồng huynh còn kỳ vọng vào Địa chủ U Linh.

- Mụ ta là người trợ thủ cho ta... Tại sao ngày hôm đó ta không thấy mụ.

- Trong bộ dạng của huynh... Kim Tiêu đã lệnh cho Đường chủ Đường Lang môn Tôn Thị Nhã đưa Địa chủ U Linh về Tổng đàn Đường Lang môn. Có lẽ lúc này họ đang làm gì thì huynh biết rồi.

Kỹ Thượng nghiêng hai hàm răng phát ra những tiếng kêu két két. Y vừa nghiêng răng vừa nói :

- Đúng là mù biển thái vô dụng. Con người của mù chỉ biết ngụp lặn trong hoan lạc bệnh hoạn.

Y buông tiếng thở dài.

- Đề tiện..

Vừa thốt ra lời nói đó, Kỹ Thượng vừa phun một bãi nước bọt xuống sàn thạch thất.

Ngọc Lan nhìn Kim Tiêu.

Chàng khẽ gật đầu.

Ngọc Lan quay lại nói với Kỹ Thượng :

- Đồng đại ca bảo trọng.

Kỹ Thượng nhặt nhẹo đáp lời nàng :

- Ta đã ở trong thạch thất này rồi, còn gì phải bảo trọng.

Ngọc Lan nhìn lại Kim Tiêu. Hai người khẽ buông tiếng thở dài, trong khi Kỹ Thượng quay mặt vào vách đá.

Hai người quay trở ra ngoài.

Cửa thạch môn từ từ đóng lại. Kỹ Thượng nghe âm thanh khô khốc đập vào thính nhĩ mình. Y nhắm mắt nhủ thầm :

- “Ngạn Kim Tiêu... Đồng Kỹ Thượng này chưa chết thì một ngày nào đó ta sẽ ra khỏi đây và thanh toán những oan nợ của ngày hôm nay. Ta thề... ta thề...”

Vừa nói dứt câu thì âm thanh khô khốc lại đập vào thính nhĩ. Cùng với âm thanh đó là mùi xạ hương quen thuộc xông vào mũi Kỹ Thượng.

Y quay ngoắt lại.

- Mộng Hoa Di.

Di Hoa đứng ngay ngưỡng cửa thạch thất nhìn gã.

Kỹ Thượng vốn vãi nói :

- Di Hoa... muội đến đưa ta ra khỏi đây.

Di Hoa gật đầu.

Kỹ Thượng chỏi tay đứng lên.

- Ta biết muội sẽ đến đưa ta đi. Dù sao chúng ta cũng là huynh muội với nhau. Ta biết muội không rũ bỏ ta. Rồi sau này ta sẽ làm lại từ đầu. Ta sẽ thanh toán những ân oán với Kim Tiêu.

Di Hoa từ tốn nói :

- Bộ mặt của huynh gồm ghiếc quá.

- Do Ngạn Kim Tiêu tạo ra đó.

Di Hoa lắc đầu :

- Không phải Ngạn Kim Tiêu đâu, mà là Di Hoa đó.

- Là muội.

- Di Hoa không thích bộ mặt của Đồng Kỹ Thượng, nên cho huynh bộ mặt này. Huynh hằng ngày đều đến mặt sảnh ve vuốt Ngọc ẩn và muội đã bí mật tẩm độc vào Ngọc ẩn. Đôi tay huynh biến thành độc thủ. Khi huynh vượt lên mặt tự khắc độc sẽ khởi phát lên mặt huynh, tạo những khối thịt sù sì.

Kỹ Thượng lắc đầu :

- Tại sao muội làm vậy?

- Muội làm vậy để còn tìm một sinh lộ cho huynh chứ. Đồng đại ca không hiểu Mộng Di Hoa nữa à?

- Ta hiểu rồi.

Kỹ Thượng toan nắm tay nàng, nhưng Di Hoa lắc đầu :

- Huynh yên tâm Di Hoa sẽ đưa huynh đi.

Nàng vỗ tay một tiếng. Hai gã gia nhân khiên vào chiếc thùng to khá nặng đặt xuống giữa thạch thất. Di Hoa nói :

- Huynh sẽ vào trong chiếc thùng này rồi Di Hoa sẽ đưa huynh cao chạy xa bay.

Tìm một nơi thật xa để huynh rèn võ công, để huynh chờ cơ hội tạo lập lại danh Đồng Kỹ Thượng.

Nàng nói rồi cùng với hai gã gia nhân bước trở ra. Cửa thạch môn lại sập xuống.

Kỹ Thượng nói theo :

- Ta muốn đi ngay bây giờ.

Y vừa nói vừa mở nắp thùng cây. Từ trong thùng một con mãng xà trườn ra.

Kỹ Thượng biến sắc. Y lê vào trong thạch thất, thét lớn :

- Di Hoa...

Con mãng xà trườn mắt nhìn gã như nhìn một miếng mồi ngon.

Di Hoa nhìn qua ô cửa từ tốn nói :

- Đại ca hãy nhìn lại cái tâm của mình có giống con mãng xà đó không.

Kỹ Thượng run lấy bẫy, khi con mãng xà ngóc đầu lên cao. Kỹ Thượng lắc đầu :

- Di Hoa... ta không muốn.

- Đồng Kỹ Thượng... người không muốn cũng không được. Tâm của người sao người sẽ mang hình dạng đó.

Kỹ Thượng chòi chân cố ép mình vào góc thạch thất, luôn miệng gào.

- Thả ta ra... thả ta ra.

Tiếng gào của gã khiến mãng xà phấn khích. Nó trườn đến bên Kỹ Thượng. Gã toát mồ hôi thậm chí không làm chủ được mà tiểu cả ra quần. Kỹ Thượng gầm lên :

- Di Hoa...

Giọng thét của gã khiến đặc khi cái miệng đỏ lòm toang hoác của con mãng xà bỏ xuống đầu. Kỹ Thượng cố giãy giụa nhưng không sao thoát được cái miệng tanh và tẩm tối đó. Cảm nhận sau cùng y có được là màn đen thăm thẳm nuốt chửng lấy y.

Di Hoa buông tiếng thở dài, lắc đầu :

- Rồi ai cũng nghĩ Tà Nhân Vô Diện biến thành mãng xà tinh.

Hồi 49

Khả liên thủy gia phụ

Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương chấp tay sau lưng bước về phía Ngạn Kim Tiêu. Dưới ánh trăng vàng ửng, chàng chấp lay sau lưng trong phong thái rất ung dung tự tại.

Thạch Ý Nương mỉm cười rồi nói :

- Ngạn Kim Tiêu... Người giữ đúng lời với bốn tọa.

Kim Tiêu quay lại.

Hai người đối mặt với nhau.

Chàng điềm nụ cười mỉm rồi nói :

- Kim Tiêu những tưởng đâu Địa chủ không còn sức để đến phó hội với Ngạn Kim Tiêu chứ?

- Bốn tọa làm sao quên được cái hẹn này.

Vừa nói Địa chủ U Linh vừa chìa mười chiếc vuốt về phía Kim Tiêu.

- Người đã chuẩn bị rồi chứ?

- Ngạn Kim Tiêu lúc nào cũng sẵn sàng bồi tiếp Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

- Tại hạ nói trước với Địa chủ... Ngạn Kim Tiêu sẽ theo chân phụ thân Vương Tự Khanh mà phế bỏ võ công của người.

Địa chủ U Linh phá lên cười. Thị vừa cười vừa nói :

- Người không làm được điều đó đâu.

Chỉ có bốn tọa mới thực hiện được ý định của mình.

- Nếu phụ thân tại hạ làm được, mà tại hạ làm không được hóa ra thành hậu sinh khả ố rồi.

- Bốn tọa sẽ chứng nghiệm lời nói của người.

Miệng thì nói, Địa chủ U Linh vừa lắc vai lướt tới Kim Tiêu. Một chiếc vuốt điềm ra đâm vào yết hầu chàng.

Kim Tiêu không né tránh mà dụng song chỉ kẹp lấy chiếc móng vuốt đó.

Cạch...

Địa chủ U Linh rú lên một tiếng bởi cảm nhận một cái đau không bút mực nào tả hết được khi chiếc vuốt bị Kim Tiêu bẻ gãy đôi.

- A...

Mụ nghiêng răng, dụng tả thủ với năm chiếc vuốt nhọn hoắt chụp xuống đầu chàng.

Nhưng một lần nữa Địa chủ U Linh không khỏi ngạc nhiên khi bị Kim Tiêu không chế một cách dễ dàng.

Kim Tiêu mỉm cười nói.

- Địa chủ đã mất hẳn nội lực sung mãn rồi.

Thạch Ý Nương quá đỗi sững sờ. Mụ ngơ ngẩn nói :

- Tại sao nội lực của ta trở nên yếu đuối như thế này.

Kim Tiêu cách không điềm chỉ vào tĩnh huyết của Thạch Ý Nương :

- Thạch nương ngạc nhiên lắm phải không?

- Tại sao?

- Thi Nhã đã lấy trọn bộ sinh lực của Thạch nương rồi, nên Thạch nương mới như thế này đó.

Thạch Ý Nương lắc đầu :

- Ta không tin.

- Sự thật hiển nhiên trước mắt rồi, Địa chủ còn không tin nữa.

Chàng nhếch môi cười mỉm rồi nói :

- Trong bộ lột của Đồng Kỹ Thượng, Kim Tiêu đã lệnh cho Thi Nhã lấy toàn bộ nội lực của Thạch nương để Ý Nương biến thành một kẻ tầm thường nhất trong những kẻ tầm thường.

Địa chủ biến sắc :

- Người...

Thạch Ý Nương lắc đầu :

- Thì ra... người... Người dám giở trò hạ lưu đó. Người cũng đã hại nghĩa phụ Bửu Chính Tư của người rồi.

Kim Tiêu nói :

- Tôn Thi Nhã sẽ thay Thạch nương giải độc cho nghĩa phụ. Nếu Tôn Thi Nhã không gặp những gì Ý Nương truyền cho thì hôm nay Ý Nương đâu có bệ rạc như vậy.

- Người gian trá.

- Tại hạ gian trá nhưng không muốn giết người.

Kim Tiêu buông tiếng thở dài :

- Kim Tiêu biết, nếu không làm như vậy thì cũng không thể phế bỏ võ công của Địa chủ được. Mà Thạch Ý Nương còn võ công thì còn nhiều chuyện phiền toái trên đời này.

Chàng nói rồi điểm vào ba mươi sáu đại huyệt của Địa chủ U Linh.

Mụ không ngừng rung mình cho đến khi hai chân quỵ xuống, rồi ngồi hẫ xuống đất.

Kim Tiêu nhìn Thạch Ý Nương :

- Thạch nương đừng tơ tưởng luyện lại võ công. Tại hạ đã phong bế ba mươi sáu đại huyệt của Thạch nương. Từ cốc này cũng đáng để cho Thạch nương mai danh ẩn tích.

Kim Tiêu ôm quyền :

- Cáo từ.

Thạch Ý Nương cúi gằm mặt xuống. Mụ nắc nhen nhưng không thốt nổi lời nào.

Kim Tiêu bỏ đi chưa bao lâu thì Mộng Hoa Di xuất hiện.

Nàng bước chậm rãi đến trước mặt Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương.

Ý Nương ngẩng mặt nhìn lên.

- Di Hoa...

Di Hoa đỡ Thạch Ý Nương đứng lên.

Ý Nương nói :

- Đưa ta vào Tử cốc.

- Thạch nương đi theo với Di Hoa.

- Ta đã bị Ngạn Kim Tiêu phế bỏ võ công rồi... còn đi đâu nữa.

- Có một chỗ hoan lạc mà Di Hoa sẽ đưa Thạch nương đến.

Thạch Ý Nương nhìn nàng.

- Nơi nào?

- Gần đây thôi.

Vừa nói Di Hoa vừa xốc nách Địa chủ U Linh dìu đi.

Thạch Ý Nương vừa đi vừa nói :

- Ta không ngờ tên tiểu tử Ngạn Kim Tiêu lại gian trá như vậy. Y đặt ta vào tình trạng trở thành kẻ vô dụng.

- Dù sao thì Ý Nương cũng nhận được tất cả sự hoan lạc của chốn trần gian này.

- Nàng trách ta đó à?

- Di Hoa đâu dám trách Thạch nương.

- Trong giọng nói của nàng ta thấy có điều trách móc ta thì phải.

- Nếu có trách thì Di Hoa chỉ trách Tôn Thi Nhã sao lại lấy hết sinh lực của Địa chủ U Linh để người biến

thành kẻ vô dụng tệ hại như thế này.

Di Hoa vừa nói vừa dìu Địa chủ U Linh đến một hố huyết đã đào sẵn.

Ỗ Nương quay ngoắt lại nhìn nàng :

- Di Hoa... thế này là thế nào?

Di Hoa đẩy Thạch Ỗ Nương xuống hố huyết.

Nàng nhặt nhèo nói :

- Địa chủ thì phải quay về với mộ địa của mình.

- Người...

Di Hoa mỉm cười :

- Cảnh giới bên kia có nhiều lạc thú hơn dành cho Địa chủ U Linh Thạch Ỗ Nương.

- Ta đã từng cứu người.

- Và ngược lại Di Hoa cũng từng bại hoại vì mụ. Di Hoa đâu muốn biến thành kẻ bại hoại. Mụ hãy quay lại với cõi thực của mình. Địa chủ U Linh thì mãi mãi ở trong cõi u linh.

Nàng nói rồi thì triển pháp không chừng vỗ vào những đồng đất bên hố huyết đẩy nó xuống. Đất từ từ lên dần, lấp dần trong tiếng thở hổn hển của Thạch Y Nương.

Cuối cùng hố huyết biến thành một nắm mộ đất dưới ánh trăng nhàn nhạt.

Di Hoa chấp tay sau lưng nhìn nắm mộ đó. Nàng nhảm nói :

- “Bồn cô nương đưa con người về với con người thật của mình”.

* * * * *

Chiếc kiệu hoa do tám gã phu dừng lại trước một ngôi cổ miếu. Ngạn Kim Tiêu trong bộ lót của Đồng Kỹ Thượng bước ra khỏi cổ miếu. Rèm kiệu vén lên. Tôn Thi Nhã điềm nụ cười tươi như đóa hoa tầm xuân khi Kim Tiêu bước vào khoang kiệu.

Rèm kiệu vừa buông xuống, Thi Nhã đã vòng tay qua bá lầy cổ Kim Tiêu, chà hai cánh môi vào má chàng. Thi Nhã nhỏ nhẹ nói :

- Cả giới võ lâm bây giờ lúc nào cũng hướng mắt về phía chàng. Họ chỉ mong chàng đảm đương chức vị võ lâm Minh chủ. Thi Nhã sau này đã có thể tự cho mình là Minh chủ phu nhân.

Thi Nhã vừa nói vừa mở xiêm y mình.

Kim Tiêu khoát tay.

- Chưa được đâu.

Thi Nhã liếc Kim Tiêu.

Thị nắm lấy tay Kim Tiêu áp vào vùng nhũ hoa của mình.

- Tất cả là của chàng.

Kim Tiêu nhướng mày.

- Nàng định làm chuyện đó ngay trên chiếc kiệu này ư?

Thi Nhã cười khẩy rồi nói :

- Thiếp thích như vậy, đây đâu phải là lần đầu tiên giữa chàng và thiếp ân ái với nhau.

- Nhưng hôm nay thì khác.... ta có chuyện cần nhờ đến nàng.

- Những chuyện chàng nói, thiếp đã làm rồi.

- Mấy cái gã cao thủ Đông đảo đó mà... Nàng đã đuổi họ về Đông đảo chưa.

- Thiếp đã đầu độc họ cùng chết tất cả rồi.

Kim Tiêu trợn mắt nhìn Thi Nhã.

- Ta nói đuổi mà nàng lại đầu độc.

- Đuổi chúng không chịu đi nên thiếp mới dụng đến hạ sách đó. Mấy gã đó thì tiếc làm gì.

Kim Tiêu chỉ còn biết lắc đầu khi nghe Tôn Thi Nhã thốt ra câu nói này.

Thi Nhã vòng tay ra sau gáy cởi dây cột chiếc yếm, rồi kéo xuống. Thị phơi bộ ngực nhỏ nhắn ra trước mặt Kim Tiêu.

Kim Tiêu nheo mày. Chàng miễn cưỡng cột lại dây yếm cho Thi Nhã.

- Hôm nay ta có chuyện quan trọng hơn nhờ đến nàng.

- Nhưng lúc này thiếp...

- Ấy... chức vị võ lâm Minh chủ quan trọng hơn chuyện nàng đang nghĩ trong đầu.

Kim Tiêu ra dấu cho Thi Nhã.

Nàng bảo tám gã phu dừng kiệu rồi cùng Kim Tiêu bước xuống đất. Kim Tiêu đưa nàng đến gian thảo xá của mình.

Lão Bửu Chính Tư đang nằm trên chiếc giường tre rên hừ hự.

Thi Nhã nhìn vào lão Bửu Chính Tư.

- Lão là ai vậy?

Kim Tiêu xoa tay rồi bước đến bàn mở chiếc khăn lụa phủ lên chiếc mâm đồng.

Ngọc ẩn lộ ra đập vào mắt Tôn Thi Nhã.

Kim Tiêu nói :

- Lão là chủ nhân của Ngọc ẩn đó... Nàng có muốn làm bậc mẫu nghi thiên hạ không?

- Thiếp có thể làm mẫu nghi thiên hạ ư?

Kim Tiêu gật đầu :

- Đúng rồi... Nếu nàng muốn làm mẫu nghi thiên hạ thì phải bằng mọi giá cứu lão sống. Lão đã bị trúng độc của Địa chủ U Linh Thạch Ý Nương. Mà để hóa giải độc khí thì chỉ có nàng làm được mà thôi.

Thi Nhã chớp mắt, miễn cưỡng nói :

- Thi Nhã có thể giải được độc khí của lão đây... những giải độc thì phải chịu mất hết sinh lực đã thụ được từ mẹ ma đầu kia.

- Nàng cần sinh lực của mẹ ma đầu nọ hay cần chức vị mẫu nghi thiên hạ. Nếu để cho lão ôn dịch này chết thì bao nhiêu tâm huyết của ta đi tong hết cả. Ta chẳng được gì mà nàng cũng chỉ mãi mãi là một Đường chủ tầm thường trong mắt mọi người.

Thi Nhã gật đầu :

- Thiếp hiểu ý của huynh rồi.

Nàng bước lại bên lão Bửu Chính Tư, rồi nói với Kim Tiêu.

- Cởi phục trang của lão ra đi.

Kim Tiêu cởi ngay áo của lão Bửu.

Thi Nhã bẽn lén nói :

- Chàng đừng có cười Thi Nhã đó. Đây là cách duy nhất giải độc cho lão chứ Thi Nhã không có ý gì đâu.

- Ta biết mà.

Thi Nhã miễn cưỡng cởi bỏ trang phục, phần trên của nàng hiện ra trong ánh bạch lập nhập nhoạng. Nàng ôm chặt lấy lão Bửu, rồi vận hóa nguyên âm.

Một làn khói trắng xuất hiện bao bọc lấy hai người. Thời khắc chậm chậm trôi qua, làn khói trắng biến thành làn khói đen rồi tan biến mất.

Thi Nhã rời khỏi lão Bửu Chính Tư, trong khi Kim kiều nghĩ thầm :

- “Nghĩa phụ thật có phúc. Lúc nào cũng có mỹ nữ hầu hạ.”

Thi Nhã vận lại trang phục, mồ hôi tuôn ra mặt nàng.

- Thiếp đã giải độc xong cho lão rồi.

Kim Tiêu vận lại trang phục của lão Bửu. Chàng vừa vận áo cho lão Bửu vừa nói :

- Không ngờ cách hóa giải này của nàng lạ lùng quá.

Kim Tiêu nói rồi vuốt mặt mình. Chân diện của chàng trở lại như cũ.

Thi Nhã phá lên cười.

- Thiếp không thích bộ mặt này đâu, thiếp chỉ thích bộ mặt thật của chàng thôi.

- Ta biết Tôn phu nhân không thích bộ mặt này của ta, nên ta không thể ở bên cạnh nàng được.

Thi Nhã sững sờ với câu nói của Kim Tiêu nhưng vẫn chưa nghiệm ra mà buột miệng hỏi.

- Đây là bộ mặt thật của chàng à?

- Chẳng lẽ là mặt giả.

- Ó... vậy là sao...?

Kim Tiêu diu lão Bửu đứng lên.

Lão Bửu mở mắt.

- Ta bủn rủn cả người.

Kim Tiêu nhìn lại Thi Nhã.

- Nghĩa phụ nhờ có Tôn phu nhân mới sống được đó.

Bửu Chính Tư ôm quyền :

- Đa tạ Tôn phu nhân.

Thi Nhã lắc đầu :

- Bôn phu nhân không hiểu gì cả.

Kim Tiêu mỉm cười nói :

- Sau này phu nhân sẽ hiểu.

Chàng nói rồi cấp Bửu Chính Tư diu ra cửa thảo xá. Kim Tiêu nói :

- Kim Tiêu hy vọng Đường Lang môn không là tà môn bá đạo. Có cơ hội Kim Tiêu sẽ đến bồi tiếp Tôn phu nhân.

Kim Tiêu nói rồi cùng lão Bửu bỏ đi.

Tôn Thi Nhã ngơ ngẩn hỏi :

- Người bỏ ta à?

Thi Nhã nói nhưng lại đứng chôn chân dưới đất. Nàng không hiểu chuyện gì cả mà cứ như người nằm mộng.

Di Hoa bước vào.

Thi Nhã nhìn Di Hoa.

- Di Hoa... Nàng biết chuyện gì không?

- Biết rõ tường tận. Biết cả chuyện Tôn phu nhân đem Tử Vong bài đến mộ địa để thỉnh nhờ Tà Nhân Vô Diện sát tử tướng công của mình.

- Hắn đáng chết.

- Nhất dạ phu thê bách nhật ân... Nếu tướng công của phu nhân đáng chết thì Tôn phu nhân càng đáng chết hơn.

- Di Hoa nói vậy có ý gì?

Di Hoa chờ cho Tôn Thi Nhã vừa nói dứt câu thì chớp động ngọc thủ vỗ thẳng một chưởng vào vùng thượng đặng của nàng.

Ầm...

Nhận trọn một chưởng của Di Hoa, Tôn Thi Nhã ngã nhào xuống đất ói máu.

Thi Nhã muốn phản công nhưng khốn nỗi chẳng gượng dậy được, bởi nguyên người đã cạn kiệt sau khi giải độc công cho lão Bửu. Di Hoa bước đến đứng ngay sau đầu nàng.

Thi Nhã tái mặt :

- Di Hoa.

- Di Hoa tiễn phu nhân về với tướng công của mình.

Thi Nhã lắc đầu :

- Ta không muốn.

Lời còn đọng trên cửa miệng của Tôn Thi Nhã thì ngọn trâm nhọn hoắt từ trong tay Mộng Di Hoa đã đâm thẳng xuống trái tim của Thi Nhã.

Thi Nhã gồng người lên. Mặt nhẵn hẵn lại rồi từ từ buông thẳng tứ chi trút hồn lìa khỏi xác.

Di Hoa buông tiếng thở dài, nhỏ giọng nói :

- Kỹ Thượng đã đi, tất cả đều phải theo Đồng Kỹ Thượng.

* * * * *

Mạc Thiên Nhẫn rút một luồng chân ngưng để cố trấn định tâm thần rồi mới thả bước về phía trảng. Tấm rèm với bàn tay tuyệt đẹp nhô ra từ từ vén lên.

Chỉ nhìn cánh tay mỹ nhân thôi, trái tim của Mạc Thiên Nhẫn muốn nhảy thót ra khỏi lồng ngực.

Y cắn răng trên vào môi dưới, rồi tự tay vén rèm.

Di Hoa nằm trên trảng kỷ trong tư thế thật khiêu khích, càng khiêu khích hơn khi trên người nàng chẳng có lấy một mảnh lụa. Tấm thân ngà ngọc với những đường cong không một chút khiếm khuyết đập vào mắt họ Mạc.

Miệng Thiên Nhẫn đắng ngắt cứ như tất cả từ trong bao tử đã trào cả lên trên khi mắt gã thị chứng tấm thân tuyệt mỹ của nàng. Nụ cười như đoá hoa hàm tiếu hiện lên hai cánh môi của Di Hoa.

Nàng trở mình như muốn phô trương vẻ đẹp hoàn mỹ của mình cùng nụ cười tươi như hoa với Thiên Nhẫn.

Di Hoa từ tốn nói :

- Chẳng còn đợi gì nữa.

Lời nói của nàng như một lời khích lệ đối với Mạc Thiên Nhẫn.

Đứng trước tấm thân kiều sa, liễu trai với những nét đẹp mà ngay cả những tố nữ trong tranh cũng phải ganh tỵ thì Mạc Thiên Nhẫn có trái tim bằng đá cũng bị nhũn ra.

Gã hồi hả cởi bỏ phục trang của mình rồi trườn lên người Di Hoa.

Hắn thều thào nói :

- Sao nàng lại nghĩ đến ta?

- Bởi vì Mạc thiếu gia là người của Tà Nhân Vô Diện, mà Tà Nhân Vô Diện thì phái Di Hoa đến để dẫn thiếu gia về với y.

- Vậy sao tôn giá đang ở đâu?

Y vừa nói vừa lần tay xuống hai chân Di Hoa.

Di Hoa nhỏ nhẹ nói :

- Tà Nhân Vô Diện đang ở trong ánh mắt của Di Hoa nè.

Mạc Thiên Nhẫn ngậy ngô nhìn vào mắt nàng.

- Ta chỉ thấy một đôi mắt đẹp.

Di Hoa chớp mắt.

Thiên Nhẫn rung mình khi kịp nhận ra thứ ánh mắt khô quánh chết chóc thì đã muộn quá rồi. Y muốn chỏi tay ngồi lên nhưng đại huyết thiên linh cái nhói đau thấu đến tận óc.

Cây trâm nhọn hoắt với màu đen kịt đã xuyên thủng đại huyết thiên linh cái của Mạc Thiên Nhẫn.

Y gồng người, rồi phát ra một tiếng trung tiện trước khi gục mặt xuống chiếc khe phân đôi hai gò bồng đảo của nàng.

Di Hoa đẩy Thiên Nhẫn qua một bên đứng dậy.

Nàng bước vội vào sảnh phòng, ngâm mình trong bồn nước. Nàng từ từ nhắm mắt lại. Hai dòng lệ tuôn trào ra khóe mắt nàng.

Di Hoa nhắm nói :

- “Kim Tiêu không làm được những chuyện này, nhưng Di Hoa thì làm được. Ta thay Kim Tiêu làm những chuyện gì cần phải làm”.

Hồi 50

Niệm khúc tình

Boong...

Tiếng đại hồng chuông vang dội kéo dài trong khoảng không gian mênh mông và tĩnh mịch. Kim Tiêu, Ngọc Lan nghe tiếng đại hồng chuông cất lên, càng nhanh bước tiến về phía tòa Quan Âm thiền viện. Kim Tiêu bước vào đại điện.

Chàng dừng chân khi thấy trước đại điện thờ Quan Âm là vóc dáng của một vị ni cô đứng trầm tư mặc tưởng.

Ngọc Lan dừng bước ngoài mái hiên.

Kim Tiêu đi thật chậm đến sau lưng ni cô.

Chàng nhỏ nhẹ nói :

- Di Hoa..

- Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát... bản ni là Diệu Ngã... không phải là Di Hoa. Thí chủ đã lầm rồi.

Kim Tiêu lắc đầu :

- Kim Tiêu đây mà.

Di Hoa từ từ quay lại. Hai người đối mặt nhìn nhau.

Kim Tiêu cắn răng trên vào môi dưới.

- Di Hoa... Kim Tiêu đây mà.

- Thí chủ... Thí chủ là Ngạn Kim Tiêu phải không?

- Di Hoa... Kim Tiêu đây mà.

- Trước khi Di Hoa viên tịch, đã nhắc lại với bản ni... thí chủ phải nhận lời với Di Hoa chăm sóc cho Đồng Ngọc Lan... Đồng gia chỉ còn có một mình Ngọc Lan mà thôi.

- Di Hoa... Kim Tiêu luôn nhớ lời hứa đó, nhưng còn Di Hoa.

- Di Hoa đã chết rồi, thí chủ hãy đi đi, đừng phá vỡ sự tĩnh lặng linh thiêng của chốn Phật đường đại điện.

Di Hoa nói rồi quay lại trước bệ thờ Quan Âm. Nàng từ từ ngồi xuống cầm lấy chiếc dùi gõ vào mõ.

Tiếng mõ phát ra đều đều.

Kim Tiêu nhìn nàng.

Chàng cảm nhận một cái đau xé cả trái tim lẫn khối óc của mình.

Kim Tiêu nuốt nước bọt như nuốt khối mật đắng trong miệng mình rồi từ từ lui bước.

Kim Tiêu lui bước ra đến cửa đại điện thì gặp vị ni trưởng thiền viện.

Vị ni trưởng ôm quyền nói :

- Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát... Mong Di Hoa tiểu thư có gởi cho thí chủ vật này.

Vừa nói vị ni cô vừa trao cho Kim Tiêu một chiếc tráp. Chàng mở nắp tráp, trong long tráp là một cánh hoa huệ trắng.

Kim Tiêu nhìn vào đại điện.

- Sư thái... Di Hoa có nói gì không?

Vị ni cô lắc đầu :

- Tất cả những gì Di Hoa muốn nói đều để trong chiếc tráp này.

Kim Tiêu nhìn về phía bệ thờ. Tiếng mõ ngưng bật không còn phát ra nữa. Kim Tiêu chợt bắn loạn khi không còn nghe tiếng mõ nữa. Chàng khấn trang.

- Sư thái...

Kim Tiêu vừa toan quay bước lại điện nhưng sư thái đã cản chàng.

- Hãy để Diệu Ngã được ra đi trong sự thuần khiết của đạo tràng Phật môn.

Những thớ thịt trên người Kim Tiêu giật giật.

- Sư thái nói vậy có ý gì?

Vừa nói Kim Tiêu vừa hất tay sư thái chạy vội vào trong đền bên Di Hoa.

Hai mắt nàng đã nhắm lại, về mặt thánh thiện hướng lên bệ thờ Quan Âm Bồ Tát.

Kim Tiêu nhỏ giọng gọi tên nàng :

- Di Hoa... Di Hoa... muội đi rồi sao...?

Vị sư thái bước đến bên chàng.

- Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát cứu độ chúng sinh.

Kim Tiêu nhìn lại vị sư thái :

- Sư thái... sao Di Hoa lại đi?

- Di Hoa đã đi tìm cho mình sự thanh thản trong cõi hư vô của Phật tổ. Thí chủ đừng làm kinh động đến sự viên tịch của Diệu Ngã.

Kim Tiêu bủn rủn cả tứ chi. Chàng nhìn lại thể pháp xuất gia đầu Phật với hai hàng lệ tuôn trào mà không nói được một lời nào.

- Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát... bản ni tin thí chủ.

Kim Tiêu như người vô hồn, vô thức bước theo chân sư thái rời đại điện. Chàng cảm nhận tất cả đang sụp đổ với cái đau từ đâu thấm vào trong lòng mình.

Ngọc Lan nắm tay Kim Tiêu.

- Ngạn huynh...

Kim Tiêu nhìn nàng.

- Tỷ tỷ của muội đã đi rồi.

Ngọc Lan nắm chặt tay Kim Tiêu. Lệ trào ra khóe mắt nàng.

- Hãy để cho tỷ ấy ra đi trong sự bình an của tâm hồn.

Nàng nói rồi ôm chặt lấy Kim Tiêu. Lệ trào ra ướt đầm ngực áo chàng.

Ngọc Lan nhỏ nhẹ nói :

- Huynh và muội sẽ đi để cho tỷ ấy được tĩnh lặng trong cõi Phật môn.

Kim Tiêu cắn răng đến rướm máu rồi gật đầu.

Hai người cùng nhau đi bước tiến về phía ngôi tam quan. ánh hoàng hôn phủ lên từng bước chân của họ cùng với sự tĩnh lặng sâu thẳm bao trùm lấy hai người.

Đoạn kết

Dương Đình Mỹ Diện quỳ trước bài vị của Dương Đình Tuyết Anh.

Đứng trước bệ thờ bài vị là Tổng Thừa Ân. Nhưng giờ đây Tổng Thừa Ân không còn là tục nhân mà đã là hòa thượng.

Tổng Thừa Ân thấp ba nén nhang ghim lên bệ thờ rồi quay lại Mỹ Diện.

- A di đà Phật...

Mỹ Diện nhìn lên Thừa Ân.

Thừa Ân đặt tay vào tay nàng cây trầm giải bách độc.

- Đây là vật bất ly thân của Dương gia, bản tăng xin trả lại, thí chủ hãy luôn tâm niệm, đời người như phù du, người chết thì đã đi, còn người sống chỉ còn lại niềm thương cảm cùng với nỗi ưu phiền của kiếp nhân sinh phù phiếm. Hãy chăm sóc cho mộ phần của Dương Đình Tuyết Anh.

- Tổng huynh.

- A di đà Phật... bản tăng là Thiện Ngã.

Thừa Ân ôm quyền :

- Cáo từ.

Nói rồi Thừa Ân dõng bước tiến ra cửa đại sảnh Bách Hoa trang. Mỹ Diện nhìn theo từng bước chân của Thừa Ân. Mỗi bước chân của Tổng Thừa Ân là một nhát búa nện vào tim nàng. Mỹ Diện gục mặt xuống nước nở khóc.

Nàng nhìn những giọt lệ rơi xuống sàn gạch lan nhanh thành những đốm hoen ố.

Mỹ Diện nhìn lên thì Thừa Ân đã mất dạng rồi.

Nàng gào lên :

- Thừa Ân.

Mỹ Diện chơi vơi đổ gục xuống. Nàng bấu hai bàn tay xuống sàn gạch mà cảm nhận tất cả nỗi xót xa đang tràn tỏa ngập tâm thức mình. Mỹ Diện lắc đầu rồi từ từ buông thõng tứ chi. Nàng muốn ra đi theo tử ty của mình bởi vì không chịu đựng được nỗi tuyệt vọng này. Nhưng cái chết cũng chối bỏ nàng.

Mỹ Diện ngẩng lên với đôi mắt ướt đầm.

- Tổng Thừa Ân... Dương Đình Mỹ Diện sẽ sống như thế nào đây nếu không có huynh.

Hết